

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

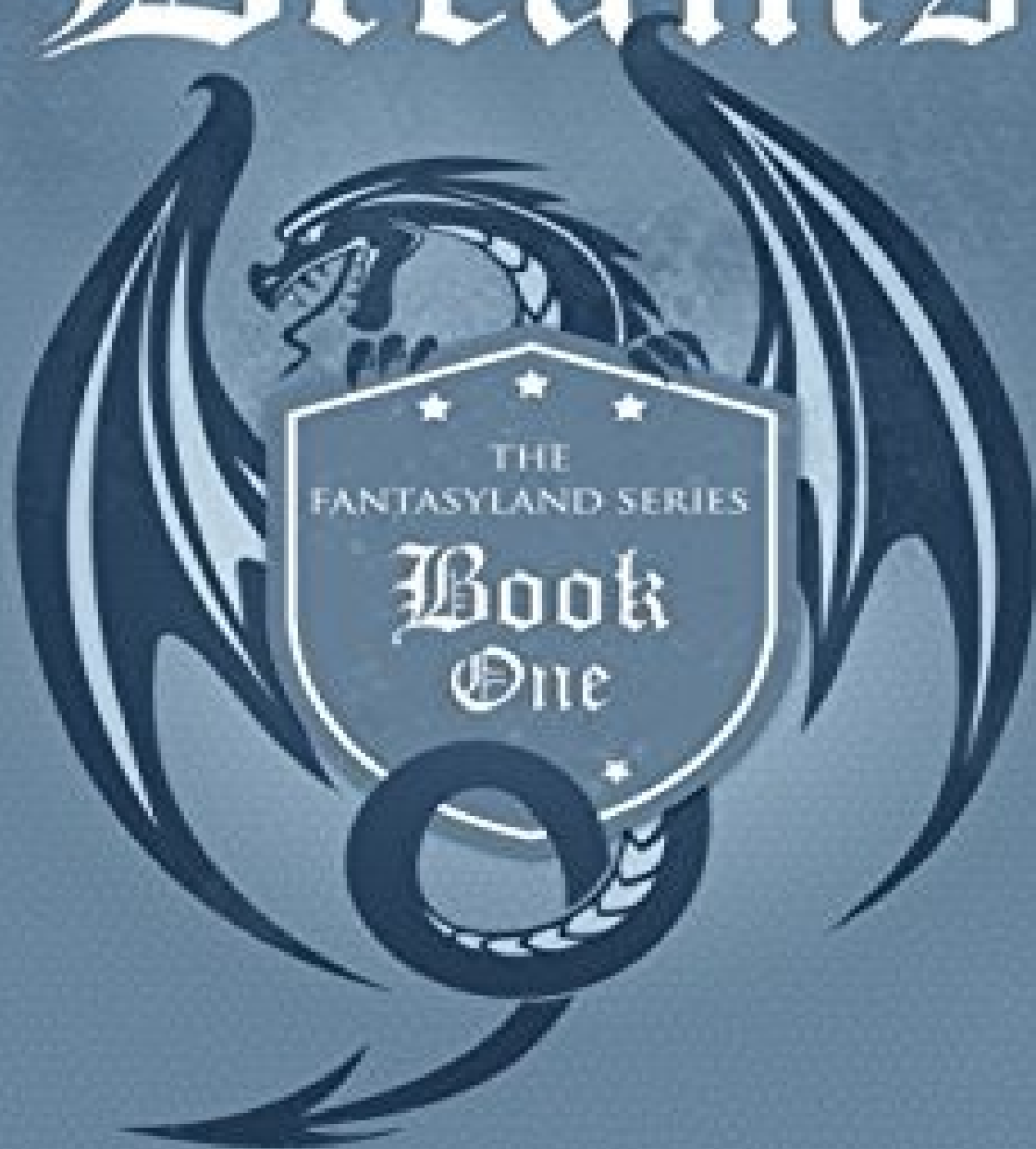
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wildest Dreams

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

En Çılgın Hayaller

- ♦ [Başlık Sayfası](#)
- ♦ [Birinci Bölüm](#)
- ♦ [İkinci Bölüm](#)
- ♦ [Üçüncü Bölüm](#)
- ♦ [Dördüncü Bölüm](#)
- ♦ [Beşinci Bölüm](#)
- ♦ [Altıncı Bölüm](#)
- ♦ [Yedinci Bölüm](#)
- ♦ [Sekizinci Bölüm](#)
- ♦ [Dokuzuncu](#)
- ♦ [Bölüm Onuncu](#)
- ♦ [Bölüm Onbirinci](#)
- ♦ [Bölüm Oniki](#)
- ♦ [Bölüm Onüçüncü](#)
- ♦ [Bölüm](#)
- ♦ [Ondördüncü](#)
- ♦ [Bölüm Onbeşinci](#)
- ♦ [Bölüm Onaltıncı](#)
- ♦ [Bölüm](#)
- ♦ [On Yedi Bölüm On](#)
- ♦ [Sekiz Bölüm On Dokuz](#)
- ♦ [Bölüm Yirmi Bölüm](#)
- ♦ [Yirmi Bir Bölüm Yirmi](#)
- ♦ [İki Bölüm Yirmi Üç](#)
- ♦ [Bölüm Yirmi Dört](#)
- ♦ [Bölüm Yirmi Beş Bölüm](#)
- ♦ [Yirmi Altı Bölüm Yirmi](#)
- ♦ [Yedi Bölüm Yirmi Sekiz](#)
- ♦ [Bölüm Yirmi Dokuz](#)
- ♦ [Bölüm Otuz](#)
- ♦
- ♦
- ♦

- [Bölüm Otuz Bir](#)
- [Bölüm Otuz İki](#)

En ılgın Hayaller

Kristen Ashley
Kristen Ashley tarafından Smashwords'te

yayımlanmıştır Telif Hakkı  

Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğ er kitapları ke şfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick
Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge

The 'Burg Series:

Bari ta
Sizin İçin
Altın İ z

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar

Fantezi Diyarı Serisi:

Altın Hanedanlık
Fantastik

Kristen Ashley'in diğ er kitapları:

Lacybourne
Malikanesi Gizemli
Adam  nmort Kalesi
Sommersgate Evi    
Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer siz

Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Birinci Bk

Aşk Her Şeydir

"Emin misin?" Valentine yumuşak, gırtlaktan gelen, New Orleans aksanlı sesiyle sordu.

Başımı salladım.

Emindim. Evet, emindim.

Bekleyemezdim.

"Finnie," diye tısladı arkadaşım Claudia yanımdan ve Valentine'dan Claudia'ya baktığımda Claudia'nın solgun ve telaşlı görüldüğünü gördüm. "Bu çılgınlık," diye devam etti ve sonra detaylandırdı. "Bungee jumping yaptığın zamandan daha çılgınca, uçaktan atladığın zamandan daha çılgınca, köpekbalıklarıyla yüzdüğün zamandan daha çılgınca, daha çılgınca -"

Gülümseyerek sözünü kestim ve "Köpekbalıklarıyla yüzmedim, onlar sadece partiyi bastılar" dedim.

Claudia'nın gözleri kısıldı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Kendini bu neslin Indiana Jones'u sanan ama aslında öyle olmayan o adamla hazine avına çıkmayı da ekleyeceğim." "Ve safarideyken neredeyse filler tarafından ezildiğin o zamanı da..."

Valentine'a baktım. "Bu talihsiz bir olaydı. Kim ne derse desin benim hatam değildi."

Valentine'in göz kapakları, uyumaya çalışan bir kedi gibi biraz aşağı indi.

Cidden, bu kaltak harikaydı.

"Finnie!" Claudia tersledi ve ben de arkadaşıma baktım.

"Anlıyorum tatlım, benim deli olduğumu düşünüyorsun."

"Eğer sen..." tekrar öne eğildi, gözleri bana dönmeden önce Valentine'a biraz daha belirgin bir güvensizlikle baktı, "*paralel* bir *evrene* gittiğini düşünüyorsan delirmişsin *demektir*."

"Sizi temin ederim," diye söze girdi Valentine yumuşak bir sesle, "öyle *olacak*."

Valentine'a baktım. Saçları koyu, parlak bir kumraldı, söyleyebildiğim kadarıyla gerçektir. Teni kaymaktaşıydı. Vücudu uzun ve çok inceydi. Soyunun saf Kreol olduğunu, başka bir deyişle, halkının *bizim halkımızdan* önce orada olduğunu söyledi (onun halkı Avrupalılardı ve bunu bize açıkladığında

Birkaç gün önce onunla ilk buluşmamızda, elbette bu işi ayarlamak için aylarca yazıştıktan sonra, vurguyu yapan oydu). French Quarter'da harika bir yeri vardı. Mükemmel tıraşlı başından Jimmy Choo'lu ayak parmaklarına kadar büyük bir klası vardı. *Benden* bile daha fazla para kokuyordu ve ben zengindim.

Ve bu arada, çeşitli güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, son derece güçlü bir cadıydı.

"Tamam," dedi Claudia, "diyelim ki bunu yaptın. Diyelim ki Finnie'yi oraya gönderdin -"

"Adı Seoafin," diye kibirli bir şekilde araya girdi Valentine, yeşil gözleri zarif bir şekilde bana kayıyordu, "bu çok daha şık..." dudakları aşağı doğru döndü ve bir burun deliği nazikçe titredi, "*Finnie*."

Burun deliği titremesinin iyi bir dokunuş olduğunu düşündüm.

Claudia, "*Ben* ve onu tanıyan, seven ve *senin* gibi biri tarafından oyulduğunu görmek istemeyen tüm arkadaşları ona *Finnie* diyoruz," diye karşılık verdi.

Valentine bakışlarını zorla Claudia'ya çevirdi (ve bunu belli etti) ve tek bir kelime söyledi, buz damlası kelimenin tam olarak sahip olmadığı ama kaçırılmaması gereken bir anlamın altını çiziyordu: "*Gerçekten*." Sonra tekrar bana baktı ve yüzü *hafifçe* ısındı. "Sjofn Aşk Tanrıçasıdır. Ve aşk," göz kapakları aniden hülyalı bir şekilde dalgalandı, "*aşk*," diye nefes aldı, sonra *beni* bile biraz kıpır kıpır eden garip bir yoğunlukla bana odaklandı, "*aşk her şeydir*."

Tamam, bu kaltağın tarzı ve klası vardı ama *kafası* güzeldi.

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

"Aman Tanrım!" Claudia ağladı. "Bu delilik!"

Valentine'in gözleri Claudia'ya kaydı ve bakışları keskinleşti. "Bu delilikten çok uzak. Büyü tamamen *doğaldır*, *delilik* değildir. Ve sana defalarca söylediğim şeyi hatırlatacağım, bu normalde yapacağım bir şey değil. Arkadaşınızı sevdiğim için, ona hayran olduğum için..." yeşil bakışları sandalyesinde oturan Claudia'yı boydan boya dolaştı, "tanıdık seçiminin dışında, yani bir tanrıçanın adını taşıyor ve bu tanrıça aşk tanrıçası, bunu yapıyorum. Kendini onurlandırılmış hissetmeli."

"İstiyorum, kesinlikle," diye onu temin ettim ve Valentine bana iyi niyetle gülümsedi.

Claudia alaycı bir tavrıyla, "Evet, onur duymalı," diye araya girdi. "*Finnie sana* bir milyon dolar verdiğine göre, kendini onurlandırılmış hissetmeli. Doğru"

Valentine, konu paradan açıldığında her kibirli orospunun yapacağı gibi nazikçe ve küçümseyerek burnunu çekti.

Claudia kemiği olan bir köpek gibiydi. "Diyelim ki bu saçmalığı gerçekten başarabildiniz. Nereye gidiyor? Oraya vardığında ne yapacak? Ve onu geri getirebileceğinden emin misin?"

"Lunwyn'e, Kuzey Toprakları'nın en tepesindeki güzel, karla kaplı bir ülkeye gidiyor. Orada yaşayan Seoafin'in yerini alacak, bu arada," Valentine tekrar bana baktı, "aslında doğru heceliyor." Tekrar Claudia'ya döndü. "Diğer kızın hayatını üstlenecek. Anlaştığımız süre boyunca, yani tam bugüne, tam bu saate, tam bu dakikaya kadar bir yıl boyunca orada kalacak ve sonra, tam bu yerde," soluk, zarif bir elini kaldırdı ve uzun, ince, ölümcül derecede yuvarlak, kan kırmızısı uçlu bir tırnağını yerdeki kalın halıya doğrulttu, "Onları geri değiştireceğim."

"Doğru," diye fısıldadı Claudia, Valentine'ın bir kaçık olduğunu düşündüğü belliydi.

Claudia'nın elini tuttum ve kendime çektim. "Tatlım, beni dinle. Valentine bu diğer benle temasa geçti. O da benimle aynı fikirde ve bunu en az benim kadar istiyor. Hayatım hakkında yirmi sayfalık bir rapor yazdım ve ona yol göstermek için bilmesi gereken tek şey *seni* elde etmek." Elini sıktım. "Hayatı hakkında bilmem gerekenleri bana yazacak. Her şey ayarlandı. Her şey yolunda. Ama eğer bunu yaparsam, ki yapacağım, bunun çok yakında gerçekleşmesi gerekiyor. Pencere kapanıyor."

Claudia gözlerimin içine baktı ve ben de onun gözlerinde korkuyu gördüm. "Tamam Finnie, bunu anlıyorum, yıllardır anlıyorum. Bundan ne istediğini anlıyorum. Babanın, annenin -"

"Yapma" diye bağırmadan önce ciğerlerim sıkışmış ve sırtım dikleşmişti.

Elimi sıktı ve bana bakmaya devam etti. "Yapmazdım ama bana başka seçenek bırakmıyorsun. Bu kadına bir şey için bir milyon dolar veriyorsun..." başını salladı, "bu her neyse ve işe yarayıp yaramayacağı, yararsa seni *nereye* göndereceği ve oraya gittiğinde *ne* olacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Sırıttım. "İşte macera bu," diyerek bariz olanı işaret ettim.

"İşte bu yüzden ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandı Valentine kibarca.

Claudia'nın gözleri yana kayarak Valentine'a haince bir "kapa çeneni" bakışı attı ama bana döndüklerinde gözleri düzeldi. "Annen ve baban -"

Elimi onunkinden çekmeye çalıştım ve tekrar "Yapma" diye bağırdım.

Beni sıkıca tuttu, alanıma girmek için öne doğru eğildi ve pes etmedi. "Annen ve baban, Finnie, sana öğrettikleri ve senin tüm gezintilerin ve maskaralıkların boyunca bir kez bile söndürmediğin bu macera susuzluğun yüzünden *öldüler*. Ve korkarım tatlım, sen de onların sonuyla karşılaşana kadar asla karşılaşamayacaksın."

Elimi çektim ve ona sertçe baktım. "Mutlu öldüler," dedim.

"Finnie, *genç yaşta* öldüler," dedi Claudia nazikçe. "Ve *mutlu*," diye karşılık verdim.

Gözlerini sıkıca kapattı ve sonra "*Tanrım!*" diye bağırdı. Gözlerini açtı ve "Bunu bilemezsin" diye karşılık verdi.

"Hayır, o yapamaz ama ben yapabilirim," diye araya girdi Valentine, Claudia'nın yüzü sertleşti ve ikimiz de ona baktık.

Valentine bana bakıyordu.

Valentine, "Mutlu öldüler, haklısın," deyince kalbim sıkıştı ve Claudia, "Harika, şimdi de ölümlerle iletişim kuruyor," diye mırıldandı.

Valentine, Claudia'yı tamamen görmezden gelerek devam etti. "Yine de bilmelisin ki, mutluluk bir çizgidir ve bu çizginin dereceleri vardır. Bir uçta mutluluk, diğer uçta ise hoşnutsuzluk vardır. Senin sandığın gibi mutlu değillerdi, aşık olmak, birlikte olmak ve zevk aldıkları bir şeyi yaparken ölmek, damarlarında dolaşan heyecan ve coşkunun katıksız coşkusu, yaşamın olabileceği kadar büyük bir yaşam sistemlerinde akıp gidiyordu. Mutluydular ama bu mutluluğun bir ağırlığı *vardı*. Ve o ağırlık *sendin*."

Yumuşak bir nefes aldım ve Claudia'nın da aynı şeyi yaptığını duydum.

Valentine sessizce, "Senden ayrıldıkları için üzgündüler," dedi. "Çok üzgünler. Ve bu akşam yapacağımız şeyin hiçbir garantisi olmadığını bilmelisin. Bu girişimde risk alıyorsunuz. Bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Var olduğunu biliyorum, oradan iletişim alıyorum ama nadiren. Bununla birlikte, ilginç olmasına rağmen, çok az ilgim var. Bu iletişimler can sıkıcı. Burada çok şey oluyor.

Benim dünyamda her ikisini de öğrenecek merakı bulamıyorum. Ayrıca kahin de değilim. Bu yüzden orada başınıza ne geleceğini bilmiyorum. Ne bekleyebileceğinizi. Güvende mi olacaksınız yoksa tehlikede mi? Başka bir sen olduğunu ve bir yıl boyunca burada kalmak istediğini biliyorum. Ve onun amaçlarının sizinkilerle aynı olmayabileceğini anlamanız konusunda sizi uyarmak isterim."

Claudia elimi tekrar tutarak, "Bu doğru Finnie," diye fısıldadı, "bunu bir düşün."

"Ama beni geri getirebilirsin?" Valentine'a sordum ve Claudia'nın eli benimkinde sıkıştı.

Valentine, "Evet, Seoafin, seni geri getirebilirim," diye cevap verdi.

"Beni kesinlikle geri getirebilirsin," dediğimde başını asil bir şekilde eğdi. "Peki diğer benin burada ne istediği neden umurumda olsun ki?" diye sordum.

"Buradayken, *ma cherie*, o sen olacaksınız," diye cevap verdi Valentine elinin akıcı bir hareketiyle.

"Oraya gittiğimde ben de o olacağım, onur sistemi," diye karşılık verdim.

Valentine sessizce, "İnsan sayısı kadar onurun ne olduğuna dair fikir vardır, aşk tanrıcım," diye uyardı.

Hmm. Bu kulağa iyi gelmedi.

"Yine de sana başka bir hizmet sunacağım," gözleri bir an Claudia'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü, "*ücretsiz*, çünkü senden hoşlanıyorum. Bu Sjofo'n'a göz kulak olacağım. Ve eğer endişelerim olursa, size bir mesaj ileteceğim."

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

Valentine'ın dudakları uçlarından yarım santimetre kadar yukarı kalktı. Claudia, "Ah oğlum," diye mırıldandı ama Valentine yine onu görmezden geldi ve devam etti.

"Bu dünya hakkında ne *söylediğimi* anlıyor musun? Bizimkine paralel olduğunu. Buradaki insanların çoğu orada da var -"

Sözünü kestim, "Evet, anlıyorum."

Ve anladım. *Tamamen* anladım. Bu yüzden en başta bunun için bir milyon doları gözden çıkarmıştım.

Beni inceledikten sonra usulca, "Ve oradaki bizim gibi görünen, bizim gibi konuşan insanların..." dedi, gözleri hafifçe kısıldı, "*biz değiliz*."

Başımı salladım. "Anladım."

"Finnie -" Claudia fısıldadı ve ben de ona döndüm.

"Her şey yoluna girecek Claudia," diye arkadaşına güvence verdim. "Doğru." Claudia'nın sesi her zamanki gibi emin olmaktan çok uzaktı. "Her şey yoluna girecek," diye elini sıktım, "*tamam*."

Claudia beni inceledi. Ben de ona izin verdim. Sonra gülümsedim, büyük ve parlak.

Bakışları yüzümde gezindi, gezinirken gözleri ısındı, başını salladı ve fısıldadı, "Bilgin olsun diye söylüyorum, öyle düşünüyorum. Senin kesinlikle deli olduğunu düşünüyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, hâlâ gülümsüyordum.

"Ama seni seviyorum, en çok da deli olduğun için." Bana bildiğim başka bir şey daha söyledi ve gülümsemem daha da büyüdü.

Valentine, "Bu, *mes petites filles*, dokunaklı ancak siz geldiğinizde fazla zamanımız yoktu ve Sjofn'un bu değişimi ne zaman yapabileceğine dair fırsat penceremiz hızla kapanıyor," diye uyardı.

"Anlamadığım bir başka şey de bu," diye mırıldandı Claudia.

Valentine soğuk bir tavırla, "Beş dakika sonra burada olduğunda ona sormak zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi.

Claudia ona ters ters baktı. Valentine hiç istifini bozmadan onun bakışlarını kabul etti. Sonra Claudia pes etti, bana baktı ve gözlerini devirdi.

Göz devirmesine gülümsedim ama devam etmek istiyordum. Bir sonraki maceram için hazırdım.

Valentine'a baktım ve "Valentine, ben hazırım" dedim. O da bana baktı.

Sonra gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Sonra fısıldadı, "Harika. O zaman başlayalım mı?"

İkinci Bn

Kış Harikalar Diyarı

Gözlerimi kapatmadım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim.

Valentine'ın zarif oturma odasındaki zarif koltuğunda otururken onları açık tuttum ve Claudia'ya güven verici bir gülümseme daha verdim, ona bir öpücük kondurdum ve sonra Valentine'a döndüm.

Karşımda oturuyordu, gözleri kapalı, yüzü o kadar rahattı ki uyuyor olabilirdi ama dudakları belli belirsiz eğlenceli bir şey bulmuş gibi yukarı kalkmıştı. Ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu, kırmızı uçlu parmak uçları tavana doğru kıvrılmıştı ve elleri yeşil renkte parlamaya başladı - güzel, canlı, zümrüt yeşili.

Harikaydı.

Sonra tüm oda onun yeşilinin tonuna büründü ve yavaşça odanın solmaya başlamasını izledim. Valentine'ın zarif somon rengi duvarları, karmaşık beyaz kornişleri ve tavanları yeşile, yeşile, sonra daha koyu yeşile, sonra hepsi siyaha dönüşürken sadece saniyeler geçti ve birden etrafıma buz mavisi kıvılcımlar saçıldı ve ben bir odada durmuş pencereden dışarı bakıyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım elmas camlı pencerenin dalgalı, buzlu camına bakarken, "işe yaradı."

İşe yaradı!

Kocaman gülümsedim.

Sonra pencereyi inceledim, mandalı gördüm, kaldırdım ve iki pencereyi açmak için dışarı doğru fırlattım. Bir kutup havası bana geri döndü ama beni nefessiz bırakan şey bu değildi.

"Aman Tanrım," diye tekrar nefes aldım, önümdeki manzara gözlerime şaşırtıcı bir güzellikle saldırırken.

İnanılmaz. İnanılmaz. Kesinlikle harika.

Bulunduğum bina küçük bir yükselti üzerindeydi, ikinci kattaydım ve önümde bir Kış Harikalar Diyarı uzanıyordu. Bir kasaba ya da belki de küçük bir şehir her tarafa yayılmıştı ve gece gökyüzünün parıldayan gece yarısı mavisini kesintiye uğratan karla kaplı dağların çok uzak olmayan, çok yakın olmayan filizleri bir vadi gibi görünen bir yerde yuvalanmıştı.

Başım bir o yana bir bu yana hareket ederek her şeyi içime çektim.

Yakından görebildiğim binaların çoğu tek katlıydı ve üzerleri bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplıydı; çok sayıdaki bacanın hepsinden havaya doğru dumanlar yükseliyordu. Dalgalı, baklava dilimli pencereler karla kaplı zeminde titrek bir mum ışığı parıltısı yayıyordu. Çatılardan sarkan buz sarkıtları mum ve meşale ışığında parlıyordu. Evler, pencerelerin alt kenarına kadar uzanan koyu renkli bir şeyden, belki de ahşaptan yapılmıştı ve daha sonra açık renkli bir malzemedan yapılmış ve içlerinden koyu renkli kırımlar geçiyordu. Binalar karın içine gömülmüş gibiydi; o kadar çok kar vardı ki, bazıları yanlara doğru sürükleniyordu.

İçeri girdiğimde şehir planlamasının olmadığını gördüm. Binalar oraya buraya serpiştirilmiş, her yerde inşa edilmiş gibi görünüyordu. İçlerinde dolambaçlı patikalar vardı, eğer kar izleri bir şey ifade ediyorsa iyi kullanıldıkları belliydi. Bazıları dar, bazıları daha genişti. Hepsinin yanları yere saplanmış meşalelerle aydınlatılmıştı, ateşleri demirle kafeslenmişti, küçük alevler kafesin etrafında dans ediyordu. Hafif bir kar yağıyordu ve nasıl yanmaya devam ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yanıyorlardı. Ayrıca oraya buraya serpiştirilmiş, meşalelerden çok daha az sayıda, içinde kükreyen ateşler bulunan devasa variller de vardı. Bunlar da alanı aydınlatıyordu ve birkaçının etrafında ayakta duran, ellerini alevlere uzatıp sohbet eden insanlar vardı.

Ama çok fazla insan yoktu, bir ateşin etrafında iki, uzaktaki bir diğerinin etrafında üç kişi vardı.

Aniden, dörtnala koşan bir at gördüm ve binicinin pelerini arkasından akarken, kafasında kürklü bir şapka varken keyifli bir kıkırdama çıkarmaktan kendimi alamadım.

"Bu çok havalı," diye fısıldadım, kasaba ya da şehir gibi bir yerin eğiminden aşağıya doğru inen dolambaçlı bir yoldan dönüp bir binanın etrafında kaybolurken.

"Anahtar, başarılı oldu mu?" Bir kadının sorduğunu duydum ve şaşkınlıkla sıçrayıp arkamı döndüm.

Yanımda duran gri saçlarını başının arkasına toplamış bir kadın gördüm. Üzerinde kızılıık renginde hacimli bir yün pelerin vardı ve yakası siyah kürkten yapılmıştı.

Kaşları kalkıktı. Yüzü onu ilginç gösterecek şekilde çizgiliydi ve çok güldüğünün bir kanıtıydı.

uzun hayatında. Biraz soluk mavi gözleri tetikteydi ve beni inceliyordu.

"İşe yaradı," diye fısıldadım, sonra odanın öbür ucundan yüksek bir ses gelince tekrar sıçradım ve vücudumu o yöne çevirdiğimde birinin kapıyı çaldığını gördüm.

"*Sjofn!*" diye bağırdı bir kadın kapının diğer tarafından, çaresiz bir sesle. "Kapıyı aç! Seninle hemen konuşmamız gerek! Annen yaklaşıyor."

Kapıya baktım.

Annem yaklaşıyor.

Gülümsememi engelleyemedim.

"Benden sonra şunu kapat," diye emretti yanımdaki kadın acilen, ona baktım, sonra gözleri beni boydan boya dolaştı ve gülümseyip fısıldadı, "Drakkar'ın tadını çıkar. Bence eğleneceksin ve daha da fazlası, bence *o da senden* eğlenecek."

Ona göz kırptım. Ne dedi?

"*Sjofn!*" Bir başka bağıriş ve yüksek sesle kapı çalındı, vücudum tekrar sarsıldı, kapıya baktım, arkasındaki kadın "~~R~~ease!" diye bağırdı.

Bir vınlama hissettim ve tekrar döndüğümde yanımdaki kadının gitmiş olduğunu gördüm. Kapı daha fazla çalınırken hızla etrafıma bakındım, daha fazla yalvarış ama misafirim olmadığını görmek beni şaşırttı.

Nereye gitti?

Pencereye döndüm, dışarıya ve aşağıya baktım ve en yakın binanın etrafında akan kızılıcık pelerini gördüm, sonra gözden kaybettim.

Vay anasını, kaltak zıpladı.

İki kat aşağıya baktım ve yalvarışları duydum, "*Göreeeoohaaahfin!*"

"Kahretsin," diye fısıldadım, pencereleri tutup çektim ve mandalını taktım. Bu, kutuptan gelen hava akımını durdurdu ama soğuk hâlâ içeri giriyordu, bu yüzden iki taraftaki ağır perdeleri tutup pencerenin üzerine çektim, cereyanı kesmeyi başardım çünkü perdeler kalın, hacimli bir kadifeydi. Onlardan hiçbir şey geçmiyordu.

Artık daha çok vurmaya benzeyen daha fazla vuruş ve durmadı, bu yüzden kapıya doğru acele etmek için odaya döndüm ama

gördüğüm şeyle tutuklanarak durdum.

Her yerde pırıl pırıl koyu renkli ahşap. Kalın tüylü, yün, desenli halılarla kaplı koyu renkli tahta zeminler. Krem rengi taştan oyulmuş devasa bir şömine. Koyu ahşap kornişlerde daha derin oymalar. Hem şöminenin hem de pervazın üzerindeki oymalar armutlar, elmalar ve portakallar ile yapraklar ve sarmaşıklardan oluşuyordu ve o kadar karmaşıktı ki, bir bakışta bile bunun kusursuz olduğunu görebiliyordum. Portakallardaki çukurları bile görebiliyordum. Bu kadar büyük bir odada bu kadar işçilik ve bu kadar çok şey varsa, hepsini yapmak yüz zanaatkârın yüz yılını almış olmalı.

Büyük bir yatak vardı, dört direkli, aynı motifle oyulmuş yatak başı, ipeksi bir parlaklığa sahip buz mavisi bir örtü, altta katlanmış kabarık, kış beyazı bir battaniye ve baş ucunda ikişer ikişer istiflenmiş altı kabarık, Avrupa kare yastık, iki güvercin grisi, iki kış beyazı, iki buz mavisi. Yatağın etrafındaki ağır perdeler de buz mavisiydi.

Her yerde koyu ahşap, ağır oymalı mobilyalar vardı. İki komodin. Büyük bir şifonyer. Uzun, yüksek bir gardırop. Bir masa ve sandalye. Tepesinde armut, elma, portakal, yaprak ve asma teması olan ve yanlardan aşağıya doğru inen tam boy, ayaklı, oval bir ayna. Yanında kocaman, rahat bir koltuk olan küçük bir masa, yatağın üzerindeki kabarık battaniyeye sarılıp kıvrılmayı çok istiyordum, o kadar rahat görünüyordu.

Her iki komodinin üzerinde, masanın üzerinde, sandalyenin yanındaki masanın üzerinde ve duvarları süsleyen sedefli küre lambalar elektrikle değil, içlerinde dans eden alevlerle yanıyordu.

Tüm oda *inanılmazdı*. Çok havalı. İnanılmaz derecede havalıydı. Hayatımda çok şey görmüştüm ve zevk için gidecek param vardı ama hiç *bu kadar* muhteşem bir şey görmemiştim.

"*Sjofn! Ease!*" Başka bir çağrı ve kapıya daha fazla vurulmasıyla kendime geldim ve yatağın üzerinde katlanmış bir kağıt parçası gördüm.

Bu benim notum olmalı.

Fazla bir şey yokmuş gibi göründüğünü düşünerek bir saniye baktım.

Kapının tekmelenmeye başladığına yemin edebilirken ona doğru ilerlemeye başladım. O tarafa baktım ama çevresel görüşümde bir şeyin parıltısını yakaladım, başım döndü ve olduğum yerde durdum.

Sonra dik durdum.

Sonra aynada kendime bakmak için döndüm.

Sonra yavaşça ona doğru yürüdüm, gördüğüm şeye derin bir hayranlıkla bakarken kapının dışındaki vurma ve yalvarma sesleri kesildi.

Aynanın yanına geldiğimde, gerçek olduğundan emin olmak için soğuk yüzeye dokunmak üzere elimi uzattım. Parmak uçlarım cama değdiğinde yönümü değiştirdim ve elimi karnıma degecek şekilde hareket ettirdim ve onu hissettim.

Gerçektir.

Ben gerçektim ve öyle görünüyordum.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Ben de buz mavisi giyiyordum. Buz mavisi kadife bir elbiseydi ve tüylerinin ucunda yeni yağmış karın üstündeki ışıltı gibi yanardöner beyaz bir parlaklık vardı. Yakası kare şeklindeydi, kenarlarında kalın, örgülü işlemeler vardı ve göğüslerimi yukarı doğru itiyordu, böylece ciddi bir göğüs dekoltesi veriyordum. Elbisenin kolları omzumdan bileğime kadar vücudumu sarıyor, işlemeli kenarlı kumaşın keskin bir ucu elimden aşağı inerek orta parmağımın etrafına dolanıyordu. Elbisenin üst kısmı, göğüslerden kalçalara kadar vücudumu mükemmel bir şekilde sıyrıyordu. Eteğinde hafif bir kloşluk vardı ve arkadan tekmeleyerek test ettiğimde hafif bir kuyruğu da vardı. Elbisenin beli yoktu, sadece gövdeden etek ucuna kadar zarif bir şekilde akıyordu ve karmaşık bir gümüş ya da... daha yakından baktım... hayır, akuamarinlerle bolca sıçrayan ve kalçalarımın üzerinde alçakta asılı duran elmaslarla tozlanmış *platin* zincir vardı, uzun tek bir uzunluğu aşağı sarkıyordu, eteklerimin kıvrımları arasından göz kırpiyordu, etek ucunda büyük, parıldayan bir akuamarin tarafından ağırlıklandırılmıştı.

Kemerimle uyumlu bir gerdanlık takmıştım ve kulaklarımdan aynı renkte küpeler sarkıyordu. Beyaz-sarı saçlarım, alnımdan bir şekilde çekilmiş ama sırtımdan, göğsümden ve omuzlarımdan aşağı sarkan uzun, kalın buklelerden oluşan bir kütleydi. Yanaklarımda pırıltılı bir pembe, dudaklarımda pembe bir parlaklık, göz kapaklarımda yanardöner bir mavi, gözlerimi çevreleyen koyu bir mavi ve şakaklarımda etrafında sedefli beyaz bir ışıltı vardı, aynı pudra ama daha az opak uygulanmış göğsümün tozunu aldı.

Ama en iyisi, kesinlikle en iyisi, taçtı. Evet, dedim ki... *taç!*

Alnıma bir ta takıyordum ve nasıl yapılmış olursa olsun ağır ama rahattı, yumuşak ve belki de tüylü bir şey cildimi metalden koruyordu.

Ve yukarı ve hafifçe dışarı fırlayan buz sarkıtları gibi görünüyordu, parıldayan elmaslarla kaplanmış ve parıldayan akuamarinlerle serpilmişti.

Olağanüstü bir şeydi.

Ağır etekleri yukarı, yukarı kaldırdım ve dizlerimin üzerine kadar çıkan bir çift kış beyazı, alçak topuklu, esnek süet bot gördüm. Onun üzerinde de yine kış beyazı olan ve kaşmirden yapılmış gibi görünen (ve öyle hissettiren) ince, dokuma çoraplar vardı. Eteği yukarı doğru çektiğimde alt kısımlarından buzlu dantel damlayan kış beyazı saten musluk pantolonunu gördüm, bunun üzerinde çorapları tutan saten jartiyerler vardı ama gbeğimde saten bir bstiyerin alt kısmının kemikli noktasını gördüm ve kaburgalarımda tenime karşı göremediğim daha fazla kemik hissettim.

Harika bir i amaşırı.

"Bu... Çok... *havalı!*" Aynada kendime bakarken fısıldadım.

"*Seeoohaahfiiiiiiin!*" ılgınca bir çığlık duydum, kalktım, eteğimi indirdim ve kapıya baktım.

Sonra yatağa doğru koştum, kâğıdı kaptım, daha küçük olması için iki kez katladım ve göğüs dekoltemin içine soktum.

Sonra kapıya doğru koştum ve elim kilitteki iskelet anahtarın üzerindeyken durdum.

"Sjofn, *hemen şu kapıyı aç,*" diye seslendi soğuk, buyurgan, *son derece tanıdık* bir kadın sesi kapıdan.

içime sıcaklık yayılırken gözlerimi kapattım.

"Anne," diye fısıldadım.

Sonra gözlerimi açtım, kocaman gülümsedim ve kilidi çevirdim. şimdi kapıyı açmak için ıldıırıyordum ama ekiştirdiğimde yerinden oynamıyordu. Kapıyı açıp baktığımda, biri üstte, biri altta, biri de ortada olmak üzere üç kalın tahta kalas gördüm; hepsi de demir mandallarla tutturulmuştu ve kapıyı kapatıyordu.

Ne kadar garip.

Hepsini bir kenara ittim ve kapıyı açtım.

Sonra tekrar donakaldım, annemin vücudunun sarsıldığını gördüğümde yüzümdeki gülümseme kayboldu, gözlerini kırpıştırdı ve bana ters ters baktı.

Ona baktım.

Oh Tanrım. Aman Tanrım.
Aman Tanrım. İşte oradaydı.
Annem.

Ona bakınca, *kesinlikle, kesinlikle, yüzde yüz bir milyon dolar değerinde* olduğunu düşündüm. *Kesinlikle.*

Onu içime çektim, her şeyini ve karnımın ısındığını hissettim.
Açık mavi gözlerimi ondan almıştım ve doğrudan onlara bakıyordum; on beş yıl sonra ilk kez yeniden onlara bakıyordum.
Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Ben! Seoafin Wilde ağlamak üzere. İmkansız.
Ama işte oradaydı.

Doğanın bir ucubesiydin, sıradışı saçlarımı nereden aldığımı bilmiyordum. Annem ve babam esmerdi ve babamın gözleri koyu kahverengiydi. İkisi de uzun boylu, zayıf ve düzdü. Bense orta boylu (itiraf etmem gerekirse bundan biraz daha kısaydım ama kısa da sayılmazdım) ve kıvrımlıydım. Ve şimdi, benimkine çok benzeyen ama koyu kırmızı bir elbise içinde, boynunda parlak, kahverengi kürklü bir fırfırla karşımda duruyordu, hala koyu renk saçları (sadece aralıklı olarak muhteşem gümüş rengi vardı) kıvrımlar, bukleler ve minik örgüler halinde toplanmıştı, Her yerde kelebek şeklinde altın klipsler, pırlanta ve yakutlarla süslü altın bir taç, yakutlarla süslü altın bir kolye ve kulaklarından sarkan, boynundaki kürkü sıyıran uzun, altın ve yakut küpeler

benim... *lanet olası...* annemdi.

"Anne," diye fısıldadım, gözyaşlarımı kırıştıtarak ve bunu yaparken bile, gözlerinin birbirine çarpan koyu, zarif, kemerli kaşlarının üzerinde kızgınlıkla daraldığını gördüm.

"Bu saçmalıkların hiçbirine izin vermeyeceğim, Sjoftn," diye tersledi soğuk bir kızgınlıkla. "On beş dakika önce yola çıkmış olmalıydık. Drakkar bizi bekliyor ve herkes onun sabırsız olduğunu ve şu anda bulunduğu yerde olmak istemediğini biliyor."

Döndü, etrafta dolanan, hepsi de yumuşak yünden yapılmış elbiseler giyen, annem ve benimki kadar büyük olmayan ve hepsi de koyu renklerde, lacivert, bordo, orman yeşili ve koyu gri (tam olarak) ve hepsi de garip bir şekilde bana dikkatle bakan dört genç kadına elini kaldırdı. Bunu merak etmeye fırsatım olmadı çünkü annem

bilek ve sonra daha fazla oyma ve aralıklı parlak, koyu mobilya parçaları ile geniş, ahşap panelli bir koridordan aşağı başladı.

Koridorda süzülürken konuşmaya devam etti, yürüyormuş gibi değil de sürükleniyormuş gibi görünüyordu.

Ama *hızlıca* yapmak.

Ben onun arkasından koştum, kızlar da benim arkamdan koştı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, babanın Drakkar'ı bu işe ikna etmesi biraz zaman aldı. Ona bir sebep verirsen, gitmiş olur. Tek umudumuz çoktan atına binip uzaklaşmamış olması. *O zaman* ne yaparız?"

Döndü ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu, ben de peşinden gittim. "Böyle bir şey deneyeceğini bilmeliydim. Baban biliyordu. Beni uyarmıştı. Eğer Drakkar'ı kızdırırsan..." diye devam etti ve ses tonunu sertleştirerek, tamamı özenle oyulmuş bir av sahnesi olan tırabzanlı merdivenlerin dibine vardı.

Aşağıya indiğimde annemin ağır etekleriyle bana doğru döndüğünü gördüm, yanında başka bir kadın vardı ve omuzlarına koyu kahverengi kürkten yapılmış uzun, parlak bir pelerin atmıştı.

"Pekâlâ!" diye tersledi. "Eğer Drakkar'ı kızdırırsan, kim bilir krallığa ne olacak?"

"Uh -" Ben başladım.

"Buna izin vermeyeceğim!" diye sertçe karşılık verdi, boğazındaki bir kurbağayı kapattıktan sonra havada asılı duran bir kadının elinden bir çift eldiven kopardı ve tekrar dönerek hızla kapıya doğru süzülüp eldivenleri giydi. "Kızağa!" diye emretti.

Kızak mı?

Omuzlarıma ağır bir şeyin yerleştiğini hissettim ve yere baktım.

Dört kız beni göz kamaştırıcı beyaz, kürklü postlardan oluşan bir pelerinle sarmalamıştı; o kadar uzundu ki, alt kısmı güvercin grisi kürkle süslenmiş kuyruğa benzeyen bir eteklikten oluşuyordu. Kızlardan biri önümde durdu ve pelerinin kürklü, uzun yakasını boynuma doğru itti ve o kadar yukarı çıktı ki kulak memelerimi kapattı. Çenemden göğüslerimin hemen altına kadar uzanan kurbağaları ustalıkla ve hızla kapatırken, iki yanındaki iki kız kürkteki bazı yarıklardan uzanıp ellerimi çıkardı. Sonra bir çift zarif, kış

Üzerlerinde beyaz süet eldivenler vardı, içleri tavşan gibi yumuşak, pelüş bir kürkle kaplıydı.

Sonra beni kapıya doğru itmeye başladılar.

"Sjofn," diye fısıldadı biri bana giderken, "eğer bu sensen ya da değilsen, sana söylemeliyim ki bavulların hazırlandı. Kızağına yüklendiler. Elimizden gelenin en iyisini yaptık." Beni bir an için durdurdu, üzgün ama arayan gözlerle bana baktı ve sonra fısıldadı, "Eğer bizim Sjofn'umuzsan ya da değilsen, ama çoğunlukla bizimsen, lütfen en azından mutlu olmaya çalış. Ve eğer değilsen, maceranda sana bol şans diliyoruz."

Ona göz kırptım ve bir soru sormak için ağzımı açtım ama beni kapıdan dışarı, dondurucu soğuk havaya doğru itti. Arka tarafında arması ve kıvrımlı süslemeleri olan koyu kırmızı bir kızak gördüm. Önünde iki siyah at vardı. Annem arkada, siyah süete benzeyen bir kumaşla kaplı yüksek, düğmeli bir koltuğa yaslanmış oturuyordu ve pelerinli ve kürklü şapkalı bir adam da onun biraz önündeki yüksek bir koltukta oturuyordu.

Ne olduğunu anlamadan, bulunduğum binanın merdivenlerinden aşağı ve kızıağın merdivenlerinden yukarı koşturuldum, küçük kapı arkamdan kapandı ve annemin eli dışarı çıkıp benimkini yakaladığında henüz yönümü bulamamıştım, beni oturmaya çekti ve kucağımıza ağır, kürklü bir battaniye attı.

"Git!" diye şoföre çıkıştı ve yola koyulduk ve bunu yavaşça yapmadık.

Ona döndüm, sevgili profiline baktım, elini elimde tuttum ve elini elimden çekip başını yana çevirdiğinde adını söylemek için ağzımı açtım.

"Atticus muhtemelen öfkeden kuduruyordur," dedi sonra, "keşke ona bir oğul verseydim."

Kafasının arkasına göz kırptım.

Uh... ow.

"Anne," diye fısıldadım.

"Qet, Sjofn, Drakkar'ın dışarı fırlaması ihtimaline karşı hazırlık yapmalıyım. Babanın seni boğazlamasını engellemek için ne yapacağımı planlamaya çalışmalıyım." Başını yavaşça bana çevirdi ve meşale ışığında bile buz gibi olan *buz* mavisini gözleriyle beni delip geçti. "Ya da belki bu sefer hiç zahmet etmem," dedi soğuk bir sesle.

Tekrar.

"Uh -" Mırıldandım ve eldivenli elini kaldırdı.

"Qet!" diye emretti ve başını başka yöne çevirdi. "Babasına, annesine, *ülkesine* yardım etmek için bir şeyler yapabileceği bir anda, Sjofn'um yine bir kabus yaratıyor."

Oh Tanrım.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. O notu gerçekten okumam gerekiyordu.

Kasaba ya da şehir gibi bir yerden hızla geçtik ve sonra büyük bir binanın önünde kemik sarsıcı bir şekilde durduk. Olup bitenlere o kadar dalmıştım ki ve her şey hiç de iyi görünmüyordu, ne çok dikkat ettim ne de çok dikkat edecek zamanım vardı. Annem gecikmeden battaniyeyi attı, elimden tuttu ve beni kızaktan sürükledi ve sonra soğuktan kurtulduk ve her yerde çok sayıda mumla yumuşak bir şekilde aydınlatılan biraz sıcak bir binadaydık.

Daha fazla kadın, bu sefer farklı kadınlar, aceleyle annem ve bana doğru gelirken bir tür giriş gibi görünen yere baktım ve annem sertçe "Drakkar mı?" diye sordu.

Pelerinini ve eldivenlerini alan kadınlardan biri, "Hâlâ burada, Majesteleri," diye mırıldandı.

Lütfun mu?

Lütfun mu?

Tamam, taçlar falan derken daha önce almalıydım ama annemin kraliyet ailesinden olabileceği ortaya çıktı.

Bu da demek oluyor ki ben de öyleydim. Vay anasını!

İki kadın eldivenlerimi ve pelerinimi çıkarırken annem, "Yerime oturmak için acele edeceğim. Eğer gelirim geldığımızı anlayacaktır. Onu hemen hazırlayın."

Sonra da gitti.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

Sonra uzun, narin dallardan oluşan bir demet kollarıma atıldığında gözümü kırıştırdım ve onlara baktım. Boylarının çoğu düzdü ve ağaçta küçük budaklar vardı ama uçları kavisli ve kıvrımlıydı. Bu garipti ama kabukları daha garipti. Üzerlerine sim püskürtülmüş gibi görünüyorlardı ama yakından bakınca öyle olmadıklarını gördüm.

Doğal bir şekilde parlıyorlardı.

Vay be. Wow!

Dalların uçları kış beyazı ve buz mavisi kurdelelerle sıkıca bağlanmıştı ve bitirmek için büyük bir fiyonk yoktu ama uçları düzgünce sıkıştırılmıştı.

İki çift kapının önünde durmam için nazikçe itildiğimde ve durduğumda, kollarımdaki bohçayı ya da neden orada olduğunu henüz düşünmemiştim, başımı kaldırıp etrafıma baktım.

"İyi şanslar, Kış Prensesim," diye fısıldadı kızlardan biri, üst kolumu güven verici bir şekilde sıktıktan sonra havalandı.

Ne? Kış prensesi mi?

Aman Tanrım!

Ben kraliyet ailesindendim ve görünüşe göre annem ve babam da kraliçe ve kraldı.

Vay anasını!

Orada öylece durdum, yalnızdım ve bu haber karşısında sersemlemiştim ki, yalnız olduğumu ve neler olup bittiğini anlamak için belki bir saniyem olduğunu fark ettim.

Dalları bir kolumun kıvrımında bir güzellik yarışmacısı gibi tuttum ve diğer elimle kağıdı dekoltemden çıkardım. Garip bir şekilde ama hızlıca tek elimle açtım ve biraz şaşkınlık biraz da endişe ile üzerinde pek bir şey yazmadığını gördüm.

Sonra okumak için iki saniyemi ayırdım.

Seoafin,

Bu gece Drakkar'la evleniyorsun. Eski dilde bu, Ejderha anlamına gelir.

İyi şanslar,

Sjofn

Lanet olsun.

Oyuna getirilmiştim.

Hassiktir! Oyuna gelmiştim!

Çıldırmaya ya da ne bileyim, belki de kuyruğumu kıstırıp kaçmaya fırsat bulamadan, çift kapı ardına kadar açıldı ve babamın bana doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü gördüm. Aynı anda, bir orkestra dramatik bir müzik dalgası çalmaya başladı ve babamın ötesinde, hepsi ayakta duran ve bana dönen insanlarla dolup taşan bir kilisenin muazzam mabedine benzeyen bir şey gördüm.

Hayır, bu bir *oh bok* anı değildi. Bu bir *oh fuck* anıydı.

Babam yanıma geldi, kağıdı elimden kaptı, hızla buruşturup top haline getirdi ve fırlatıp attı. Sonra elimi sıkıca kavradı, kolunun kıvrımına sıkıştırdı, aynı zamanda bedenimi kendi tarafına doğru çekti ve başını bana doğru eğdi.

"Gelebildiğine sevindim, Sjöfn," diye homurdandı.

Sonra hiç gecikmeden beni koridorda yürütmeye başladı.

Üçüncü Bk

Düğün

Tamam, tamam, tamam. Görünüşe göre evleniyordum.
Kahretsin.

"Ejderha" olarak bilinen bir adama.
Kahretsin!

En azından mutlu olmaya çalış, demişti o kız
bana. Bunun iyiye işaret olduğunu
düşünmemiştim.

*Drakkar'ın tadını çıkarın. Bence sen eğleneceksin ve daha da
fazlası, bence o da eğlenecek.*

İki katlı bir binadan atlayabilen kadın demişti ki.

Bu *hiç* de iyiye işaret değildi.

Bir futbol sahası kadar uzun görünen (ama değildi ama yine de
acayip uzundu) koridorda yürürken babamın koluna yapıştım ve on
beş yıl sonra ilk kez babamla birlikte olmaya konsantre olabilmeyi
diledim ama yapamadım. Hepsi ayakta duran, hepsi bana
gülümseyen ya da gözlerinde ilgi ve yüzlerinde mutlulukla beni
izleyen bir insan denizi vardı.

Müzik içime işlerken ve babam beni hızla ileriye doğru yürütürken
onları içime çektim.

Lanet olsun, *evleniyordum*.

Pekâlâ Finnie, dedim kendi kendime, nefesimi içime çekerek,
durum değerlendirmesi yap.

Babam yanımdaydı, hayattaydı ve giydiği biraz tuhaf kıyafet
dışında (koyu kahverengi deri şort, çok yüksek, koyu kahverengi deri
botlar, kalın ama muhteşem koyu kırmızı balıkçı yaka kazak,
göğsünün etrafında eğik duran ve yakut kakmalı altınla kaplanmış
deri bir bant, banda bağlı ve sırtında eğik duran kürklü bir pelerin ve
başında anneminkine çok benzeyen ama erkeksi, yakut ve
elmaslarla süslü büyük, altın bir taç) beni koridorda yürütüyordu.

On beş yaşımdan ve uçaklarının düşmesinden beri babamın beni
koridorda yürütmesini hiç beklemiyordum. Eğer bir erkekle
anlaşırsam, babamın beni koridorda yürütmeyeceğini biliyordum.

Yani, tamam, bu iyiydi ya da kiminle evlendiğime dair hiçbir fikrim
olmadığı için pek de iyi değildi ama öyle kabul etmeye karar verdim.

Gittikçe yaklaşan kilisenin önüne baktım ve haç ya da benim dünyamdaki kiliseye benzer başka bir şey görmedim, bunun yerine ön tarafta bir kavis oluşturacak şekilde yerleştirilmiş fildişi mermerden oyulmuş gibi görünen altı devasa heykel gördüm. Bacaklarını dikmiş, elleri kalçalarında bir adamla başlayan üç erkek ve üç kadın heykeli vardı; bir sonraki, iki elinin dayandığı karnına bakan bir kadındı; bir sonraki, bir kolu düz, bacakları ayrılmış, dizleri hafifçe bükülmüş, diğer kolu kaldırılmış, eli sırtından kılıca benzeyen bir şeyi çekmeye hazır görünen bir adamdı; Bir sonraki, başka bir kadındı; bu kadının bir kolu önünde sallanıyordu, eli kasıklarında gevşekçe açılmıştı, diğer kolu kaldırılmış ve boynunun yan tarafına yaslanmıştı, hafifçe eğilmiş yüzünde garip bir gülümseme dudaklarında oynayıyordu; bir sonraki, bacaklarını dikmiş, kollarını kavuşturmuş bir adam; ve sonuncusu, ellerini gevşekçe birbirine kavuşturmuş, parmak uçları birbirine değen, başı hafifçe eğilmiş, dudakları ellerine değen bir kadındı.

Tuhaf.

Bu ekranın önünde, boynunda uzun, geniş saten bir bant bulunan ve önünden aşağı sarkan, koyu maviden başlayarak açık mavi, kırmızı, koyu mor, altın ve parlak yeşil çizgiler taşıyan beyaz bir cübbe giyen bir adam duruyordu.

Tamam, ilginç. Bu dünyada birden fazla tanrı varmış gibi görünüyordu. Bu konuda daha fazla şey öğrenmek güzel olacaktı.

Babama bir şey söylemek için nefesimi tuttum, herhangi bir şey ve karşılığında bir şey söylemesini sağlamak için... Sonra bir adam beyaz cüppeli adamın önünde ve yanında durmak için hareket edince nefesim boğazımda düğümlendi ve adam koridorun aşağısından bana baktı.

Onunla ilgili her şeyi kavradığımda adımlarım duraksadı ve kavranması gereken çok şey vardı.

"Sjofn," diye homurdandı babam, kolunun kıvrımında benimkinin üzerinde duran eli gerilmişti. Adımlarımın sendelediğini hissetti ve kaçacağımı sandı. Çaba sarf ederek kendimi toparladım ve yürümeye devam ettim.

Ama düşünüyordum *da, hayır.*

Ve bu büyük bir, oh hayır, hayır, hayır, hayır olurdu. *Olmaz.*

O şey miydi? O muydu?

Oh lanet olsun. Öyleydi. Öyle olmalıydı. Kilisenin önünde duruyordu.

Ejderha'ydı. O
benim damadımdı.

Ve adını da öğrendim. Benden kesinlikle *hoşlanmadığını*, orada olmak istemediğini ve dahası, yapmak istediği şeyin tüm köyleri ya silahlarla katletmek ya da belki de onlara ateş püskürtüp onları yakmak olduğunu bana bakışından kesinlikle anladım.

Çok iriydi. Ben beş altı yaşındaydım. O ise altı üç ya da altı dört olmalıydı. Saçları çok koyu, çok gür ve biraz dalgalıydı ve neredeyse siyaha yakın koyu bir kahverengi olan kazağının boğazlı yakasının etrafında kıvrılıyordu. Garip deri şortlar değil, üzerine tam oturan ve iri, kaslı kalçalarının gücünü gizlemeye yaklaşmayan yün pantolonlar giyyordu. Aynı şey omuzlarının genişliğini ve kaslarını gizlemeyen kazağı için de söylenebilirdi. Dizlerinin hemen altına kadar inen botları vardı ve nikâh töreni için onları parlatmaya zahmet etmediğini gördüm. Lekeliydiler ve hatta üzerlerinde kir ve çamur vardı. Göğsünde, bir yanda kaburgalarının altında, diğer yanda omzunun üzerinde deri bir bant vardı ama üzerinde altın, yakut ya da herhangi bir şey yoktu. Bir pelerinin düştüğünü gördüm, bu babamınki gibi parlak bir kürk değil, basit bir posttu.

Ayrıca omzunun üzerinde, bandın olduğu yerin arkasında bir kılıcın kabzasını ve belindeki deri kemerin her iki yanında bıçakları görebiliyordum.

Yüz hatları bronz, keskin, güçlü ve belirgindi. Kalın kaşlar, çıkık kare çene, oyulmuş elmacık kemikleri, tonlarca çıkıntıya sahip dolgun dudaklar. Eğer bakışları bu kadar karanlık ve aşırı sinirli olmasaydı, çok seksi olurdu.

O değildi.

Korkunç biriydi. Cüssesi, yaydığı ve tenime baskı yaptığını hissedebildiğim öfkeli enerjinin yoğunluğu, gözlerindeki canı bakış.

Korkutucu.

Hayır, tepeden tırnağa *korkutucu*.

Ve bunu benden, Seoafin Wilde'dan, kolay kolay korkmayan bir kadından duymak bir şey ifade ediyordu.

Ama ne kadar korkutucu olursa olsun, kilisenin önünden geçerken bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Ve gözlerinin açık zeytin yeşilinin garip bir tonu olduğunu gördüm, yeşil, kahverengi ya da ela değil ama koyu, kıvrık kirpiklerle çevrili açık zeytin yeşili.

Ona yaklaştığımda ve birkaç adım ötesinde durduğumuzda, sadece boy olarak değil, yapı olarak da benden cüce olduğunu hemen fark ettim. En azından benden iki kat büyüktü.

Aman Tanrım.

Bu hiç iyi değildi.

Beyaz cüppeli adam anlamadığım bir şey söyledi, korktuğumdan değil ama garip bir dilde olduğu için anlamadım ve Ejderha olarak bilinen adam öfkeli, kahverengi-yeşil bakışlarını benden ayırıp ona baktı ve sonra bir yumruk kaldırdı.

Devasa şey havayı yararken gövdem geriye doğru sallandı.

Babam beni daha sıkı kavradı, sonra beni öne doğru itti, böylece Ejderha'nın yanında duruyordum, parmaklarımı dirseğinden çekip elimi kaldırdı, donmuş parmaklarımı Ejderha'nın yumruğunun üzerine kıvırdı ve orada tuttu.

Tanrım, parmaklarım onun güçlü yumruğunun yanına bile yaklaşamadı. Müzik durdu.

Lanet olsun.

Cüppeli adam bir şeyler söyledi ve babam yüksek sesle, otoriter bir şekilde "Evet!" diye cevap verdi, parmakları benimkileri sıktı ve sonra gitti.

Gitti!

Aynen böyle.

Lanet olsun!

Cüppeli adam hiç konuşmadan başını tavana doğru eğdi ve daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen yabancı bir dilde gevezelik etmeye başladı. Çok fazla yabancı dil duymuştum ve birkaçını da iyi biliyordum.

Saçmalık.

Korkunç dev damadımın yanında dururken bu bir süre devam etti. Sonra bir süre daha devam etti.

Sonra devam etti.

Tüm bu süre boyunca elim Ejderha'nın yumruğunun üzerindeydi ve işte... hepsi bu kadardı.

Garip.

Çok garipti ve o kadar uzun sürdü ki rahatlamaya başladım. Sonra cüppeli adam aniden dönüp ellerini kalçalarına koyarak adam heykelinin önünde durmaya başlayınca gerildim. Cüppeli adam kollarını heykele doğru kaldırdı ve tekrar vızıldamaya başladı.

Sonra biraz daha geveledi. Sonra biraz daha. Sonra biraz daha.

Yaklaşık on beş dakika sonra, ellerini karnına koymuş kadın heykeline doğru ilerledi ve tekrar mırıldanmaya başladı.

Hepsine on beş dakika boyunca dua etse, bir saatten fazla bir süre boyunca ellerimiz havada orada dikilmiş olurduk.

Arkamızda tıklım tıklım dolu kilise sessizdi ve cüppeli adam kendinden geçmiş gibi görünüyordu, kadın heykelle dua ederek sohbet ediyordu, bu yüzden belki de o anı elini tuttuğum ve (belki bu düşün on yıl sürmezse) bir yıl boyunca kocam olacak korkunç adamı tanımak için kullanmam gerektiğini düşündüm.

Kahretsin.

Göz ucuyla ona baktım.

Tamam, biraz daha az korkutucu. Artık kızgın görünmüyordu. Gözleri cüppeli adama dikilmişti ve canı sıkkın görünüyordu.

Bunu anlayabilirim. Ben de sıkılmaya başlamıştım. Belki bununla çalışabilirim.

Ben de kendimi toparladım ve vücudumu onunkine biraz daha yaklaştırdım.

Başını eğdiğinde durdum, yeşil-kahverengi gözleri benimkileri yakaladı ve sıkılmıştan hafifçe sinirlenmişe döndüler ki bu yine de çok korkutucuydu.

Ona baktım.

Ama ne yapabilirdim ki? Gerçekten, başka seçeneğim yoktu. Ben de fısıldadım, "Merhaba."

Kara kaşları birbirine çarptı.

Evet, bu da çok korkutucuydu. Hay aksi.

Hala fısıldayarak devam ettim. "Ah... ellerimiz bu şekilde durmak zorunda mıyız?"

Yüz ifadesi değişmedi ve cevap vermedi.

"Yani," diye devam ettim, başımı cüppeli adama doğru eğerek, "yaptığı işe kendini kaptırmış durumda, o yüzden ara versek fark etmez diye düşünüyorum."

Cevap vermedi ama gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Devam ettim. "Kendini o kadar kaptırdı ki, muhtemelen oturmaya gidebiliriz, hatta," diye şaka yapmaya çalıştım ve ona gülümsedim, "dışarı çıkıp bir bira alıp geri gelebiliriz ve o hala devam eder."

Gözleri ağzımın üzerinde kısıldı.

Kesinlikle süper korkutucu.

Gülümsemeyi ve konuşmayı bıraktım ve gözleri tekrar benimkilere kaydı. Başka tarafa bakmak istedim ama nedense yapamadım. Belki de yakından bakınca, beni ikiye bölmek ister gibi görünmese gerçekten seksi olabilirdi.

Sonra gözleri yüzümde, saçlarımda, tacımda gezinmeye başladığında ve sonra aşağıya inip geniş göğüs dekolterimi incelemek için zaman ayırdıklarında *gerçekten* başka tarafa bakmak istedim.

Ho oğlum.

Bunun ortasında, nedense çenesi sertleşti (ya da *daha sert*), öfkeli kaşları geri döndü, gözleri cüppeli adama dönmeden önce bir kesik için benimkilere geri geldi.

Bu işe yaramadı.

Cüppeli adam bir sonraki heykele geçti ve ona laf atmaya başladı. Bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım ama öyle bir hamle yoktu.

Görünüşe göre Ejderha olarak bilinen bir adamla evlenen bir prensesim, ailem beni pek sevmiyor gibiydi, içinde bir sürü insan olan devasa bir kilisenin önünde duruyordum ve dünyanın en uzun, en sıkıcı töreniyle evleniyordum.

zamanın tarihi.

Tek bir parçası bile iyi değildi, prenses kısmı bile.

Tamam, bu doğru değildi. Prenslik kısmı iyiydi. Tacım ve harika kıyafetlerim de öyleydi, botlarım ve iç çamaşırlarımdan bahsetmiyorum bile.

Kızak hoşuma gitti ve keşke biraz zamanım olsaydı da binmenin keyfini çıkarsaydım dedim çünkü eğlenceli olacağını tahmin ediyordum.

Elimi onun yumruğunun etrafında tutarken bu düşünceleri aklımdan çıkarmadım ve sonra cüppeli adam bir sonraki heykele geçti.

Sonra, her oyun (bu benim maceramdı ve her zaman yaptığım gibi

bundan en iyi şekilde yararlanmalıydım çünkü ailemin öğrettiği buydu

yapmam için), bir nefes aldım ve korkutucu damadıma bir adım daha yaklaşmaya cesaret ettim. O kadar yaklaştım ki kollarımız birbirine değdi ve çenesi bana kaşlarını çatabilmesi için aşağı doğru eğildi.

"Merhaba," diye fısıldadım, "yine ben. Müstakbel karın mı?" Kötü bir şaka denemesi yaptım.

Gülmedi. Gülümsemedi bile. Kaşlarını çatmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

Belki de espri anlayışı yoktu. Belki de aslında sıkılmak ve sinirlenmek dışında hiçbir duygusu yoktu.

"Uh..." Israr ettim, "Bu heykeller neyden yapılmış? Mermere benziyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Muhteşem."

Başı hafifçe yana eğildi ama gözleri tetikteydi. Uh-oh!

Aptal!

Sjofn bu heykellerin neyden yapıldığını kesinlikle bilirdi ve muhtemelen onları daha önce sayısız kez görmüştü (tabii dindar değilse).

Kahretsin!

"Uh..." Hızlıca mırıldandım, "Yani, bilmem gerekirdi, tabii ki. Ve ben, uh... daha önce görmüştüm, açıkçası, yani, o heykelleri daha önce görmüştüm ama..." Kahretsin! "O mermer, uh... başka bir yerde. Ama sormak hiç aklıma gelmedi ve... şey, sohbet etmek için zamanımız var gibi görünüyor."

Bana ters ters baktı. Sonra başını bir kez salladı ve cüppeli adama baktı.

Tamam, bu da işe yaramadı.

İçimi çektim ve bunu ağır bir şekilde yaptım.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Dikkatini çekmek için parmaklarımı yumruğuna bastırdım ve kafasını çevirip tekrar bana bakmak için eğildi.

Korkunç bakışlarının karnımda yarattığı korkuyla savaştım, ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve hafifçe eğilerek fısıldadım: "Benim dilimi biliyor musun?"

Yine kaşlar birbirine çarptı ve gözler kısıldı, ben de ayaklarımın üzerine çöktüm ve bir santim uzağa eğildim.

Sonra sesi sessiz ama derin, hırıltılı ve en az geri kalanı kadar korkutucu bir şekilde geldi: "İçki içtin mi?"

Kötü haber, çakırkeyif olduğumu düşündü. İyi haber ise, İngilizce konuşuyordu.

"Hayır, ben... sanmıyorum," diye cevap verdim, hâlâ fısıldayarak.

"Eğer bilmiyorsan, o zaman çok fazla içmişsin demektir," diye karşılık verdi, hâlâ sessiz bir şekilde hırlayarak.

"Şey, başım dönmüyor ya da midem bulanmıyor ve sallanmıyorum ya da şarkı söylemiyorum, ki çok fazla içtiğimde bunu çok yaparım," diyerek bir kez daha gülümsemeye çalıştım, "kanıtlar sarhoş olmadığımı gösteriyor."

Dar bakışlı, çatık kaşlı kaşlarını tekrar ağzıma doğrulttu, sonra tekrar gözlerime döndü.

Sonra alçak sesle, sessiz ve artık uğursuz bir şekilde homurdandı, "Kapa çeneni..." boynunu daha da bükerek kızgın yüzünü daha da yaklaştırdı ve "müstakbel *karım*" diye bitirdi.

Son kelimeyi tadı iğrençmiş gibi tükürdü, sonra doğruldu ve cüppeli adama tekrar baktı ve ben de onun neyse ki bir sonraki heykele geçtiğini gördüm.

Hmm. Bunların hiçbiri iyi gitmedi. Hiçbiri. Azıcık bile.

Ve onu ilk gördüğümde haklıydım, burada olmayı hiç istemiyordu ama özellikle benimle birlikte olmak istemediği izlenimini ediniyordum.

Belki resepsiyonda tekrar denemeye karar verdim. Belki biraz alkol aldıktan sonra ve belki de ona biraz içirdikten sonra. Belki o zaman gevşerdi. Belki yeterince içirirsem bayılırdı ve ben de düğün gecesi *şenliklerinden* kaçınabilirdim, ta ki evlilikten nasıl kaçınacağımı bulana kadar.

Başka bir deyişle, bir kızak kaçırsın ve defolup gidin.

Cüppeli adam heykellerle konuşmaya devam ederken sessiz kaldım, sonra nihayet önümüzde durmak için geri çekildi, sonra bir sürü şey daha söyledi ve sonunda gülümsedi, bir elini omzuma koydu, diğerini Ejderha'nın omzuna koymak için uzandı ve Ejderha'ya mutlu bir şekilde başını salladı.

Ellerini indirdi ve bu kadar mı diye merak ettim, yoksa yüzük mü takacağız ya da yemin mi edeceğiz diye merak ettim ve söylemem gereken bir şey olmadığını umdum ama uzun süre merak etmedim.

Çünkü Ejder yumruğunu çevirdi, yumruğu açıldı ve uzun parmakları elimi içine aldı ve büyük bedeninin bana döndüğünü fark ettim.

Ona döndüm, başımı arkaya eğip yukarı baktım ve sonra midemin düştüğünü hissettim.

Gülümsüyordu, hatta bronz tenine karşı güzel beyaz dişleri vardı. Ve gözleri kurt gibi, eğlenmiş, ölümcül ve ateşli bir karışımın tuhaf ve korkunç bir karışımı gibi görünen bir ışıkla parlıyordu.

Sonra elimi bıraktı ve ben ne olduğunu anlayamadan uzun, güçlü kolları beni sardı, biri belimden sıkıca tutarak ayaklarımı yerden kaldırdı, beni vücuduna çekti, diğerinin parmakları saçlarımın arasına girerek başımın arkasını kavradı.

Ellerim otomatik olarak tutunmak için omuzlarına giderken şaşkın bir çığlık attım, kiliseden birkaç heyecanlı haykırış duydum ama sonra başımı eğmeye zorluyordu, onunki eğikti ve... oh Tanrım... oh *Tanrım!* - Beni öpecekti!

Hayır, yapmayacaktı. Yaptı.

Ağzımı onunkine yapıştırır yapıştırmaz ağzı açıldı, dili dudaklarımı açmaya zorladı ve beni *öptü*.

Derin, kaba, sert, ıslak ve çok aç. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, *yetenekli*.

Bu adamı tanı mıyordum ve ödümü patlattı ama bu adamın *öpüşmeyi* çok iyi bildiği gerçeğini *bir nebze* olsun değiştirmede.

Şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü. Açık ara.

Vay canına.

Başını geriye atarak ağzını benimkinden ayırdı ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

Yanılmışım. Korkutucu değildi. Kesinlikle çok *ateşliydi*.

Öpücüğünün sersemliği üzerimden kayıp giderken, kollarımı boynuna doladığımı ve bana baktığını gördüm, yine ürkütücü bir şekilde kızgındı ama şimdi aynı zamanda temkinli bir şekilde kızgındı.

Ne?

Sonra beni öyle ağır bir şekilde ayaklarımın üzerine bıraktı ki, dizlerimin bükülmemesi için anında destek almak zorunda kaldım. Bacaklarımı zar zor kontrol altına almıştım ki eli elimi kavradı ve beni koridordan aşağı sürüklemeye başladı.

Evet, *beni sürüklüyorsun*.

Uh-oh.

Babamın arkamdan bağırdığını duyduğumda uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldım, "Drakkar! Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun? Kutlamaya!"

Ejderha yavaşlamadı, babam seslendiğinde ve insanlar tezahürat ve alkışları bırakıp şaşkınlıkla vızıldamaya başladığında biraz bile yavaşlamadı ama ona ayak uydurmak zorundaydım yoksa koşan bedenim yerine yüzükoyun yatan bedenimi arkasında sürükleyecekti.

Girişe vardık ve beni bekleyen bir kızın elinden pelerinimi çekip aldı, bir diğeri bana doğru koştu ve eldivenlerimi bana doğru itti. Refleks olarak onları aldım ve soğukta dışarıda kaldık.

Sonra ayağa kalktım, bedenen, evet *bedenen*, bir kızağın arkasına atıldım.

Pelerinim bana doğru savruldu, göğsüme ve kucağıma düştü.

Şok içinde yeni kocama göz kırptım, kalbim küt küt atıyordu, bir grup deri kayış topladı, ellerime tutuşturdu ve ben de otomatik olarak onları kavradım. Sonra, insanlar kiliseden dışarı dökülürken, bir saniyesini bile boşa harcamadan parlak, devasa bir ata bindi, onu döndürdü, sonra yana doğru eğildi, kızağıma bağlı dört attan birinin sağrısına vurdu ve "Yah!" diye bağırdı.

Dört at da ileri fırladı ve ellerimdeki kayışlar kaymaya başladı, bu yüzden onları sıkıca kavradım ve yeni kocam yanımda, ben kızakta, kasaba ya da şehir gibi bir yerin karından geçip ormanın içine doğru koştuk.

Oh.

Kah

retsi

n.

Dördüncü B

Evim Güzel Evim

Söylemeye gerek yok, daha önce hiç araba kullanmadığım için kızıağı nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Ayrıca söylememe gerek yok ama yeni kocam bunu hiç hoş karşılamadı.

Kasabayı hızlı bir dörtlüye geçtikten ve sanki şeytan peşimizdeymiş gibi yolumuza devam ettikten ve kızıağı birkaç kez ters döndükten sonra, yeni kocamın kudretli hayvanının üzerinde rotasını düzeltmek için yakından daire çizmesini gerektirdikten sonra, her seferinde bana kalbimi hoplatan ve iyi anlamda *olmayan* vahşi bir kaş çattı, çabuk öğrendim.

Sonunda hızlı bir tırıs geçtik ve her şeye alışmaya başladığımda kızıağın etrafına bir göz attım. Önce önümdeki panelde birkaç kanca vardı, dizginleri onlara bağladım ve hızla pelerinimi giyip eldivenlerimi çektim çünkü hava çok soğuktu ve kığım donmak üzereydi. Elbisem harikaydı ve kadifeydi ama hiç bu kadar soğuk yaşamamıştım ve bunu söyleyeceğimi, hatta düşüneceğimi hiç düşünmemiştim ama kürke ihtiyacım vardı.

Oturdum ve önümdeki kızıağın zemininde büyük bir kürk battaniye gördüm ve ayrıca kürklü, beyaz bir şapka da oraya düşmüştü. Tacı şapkayla değiştirdim ve battaniyeyi üstüme çektim, kığımın altına sokarak vücudumun etrafından geçirebildiğim kadar yükseğe sıkıştırdım. Sonra tacı açık kızıağın içinde elimden geldiğince sabitledim.

Daha iyi.

Sonra dizginleri tekrar elime aldım ve durumu değerlendirdim.

Beni çeken dört güzel, alacalı gri atım vardı ve kızakta arkamda, ormandaki ay ışığında altın ve kırmızı bir armanın dikili olduğu görünen parlak, siyah bir kumaş parçası, bir sürü hantal eşyanın üzerine gerilmiş ve ipek iplere benzeyen pırıl pırıl, altın rengi iplerle tutturulmuştu.

Görünüşe göre valizim.

Tamam. Pekala, al bakalım.

Balayına çıkmıştım. Ho
oğlum.

İşte tam bu noktada Claudia'yı gerçekten ama *gerçekten* dinlemem gerektiğini düşündüm.

At sürmeye devam ettik ve karda kızakla ilerledik ve Ejderha biz ilerlerken benimle sohbet etmedi. Ben de denemedim. Atlarımı herhangi bir ağaca çarpmamaya konsantre oldum. Sonra yanaklarımın donmamasına konsantre oldum.

Yeni evli sessizliği içinde ilerlemeye devam ettik, bu biraz rahatsız ediciydi ama alternatifini istediğimden emin olmadığım için buna katlandım. Daha önceki deneyimlerim kocamın iyi bir konuşmacı olmadığını gösteriyordu ve benden pek hoşlanmadığı izlenimini verdiği düşünülürse, söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değildim.

Bir süre sonra ormandan çıktık ve karla kaplı uçsuz bucaksız bir ovaya girdik; kar pırıl pırıl parlıyordu ve tüm manzara, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir gece gökyüzünün üç katı kadar yıldızla dolu gibi görünen parıldayan mehtaplı gökyüzü tarafından örtülmüştü. Bir süre sonra küçük bir köyden geçtik, keşke geçerken biraz yavaşlasaydık da daha fazlasını görebilseydim çünkü çok güzel görünüyordu ama geçmedik.

Azıcık bile değil.

Ejderha bizi ormandan çok düzlükte ilerletti, sonra atlarımın ve onun atlarının durumu hakkında endişelenmeye başladım, ama o bizi ilerletti.

Ve devam et.

Başka bir kasabadan geçtik, bu daha büyüktü ama yine de yavaşlama yoktu. İşte o zaman acıkmaya başladığımı ve dizginleri tutmaktan ellerimin acıdığını fark ettim. Vücudum kürkle kaplıydı, bu yüzden aslında sıcacıktım, sadece yanaklarım üşüyordu. Çok soğuktu,

acıtıyorlar.

Kocam konuşkan olmadığı ve benden hoşlanmadığı için bunu paylaşmanın akıllıca olmayacağına karar verdim, bu yüzden beni dinlemek istemeyeceğini düşündüm (gerekçeli olsa bile), bu yüzden paylaşmadım. Sadece görmezden gelmeye çalıştım ve tam olarak başarılı olamadım ama tamamen başarısız da olmadım.

Bizi daha fazla ormanın içinden geçirdi ve yolumuza devam ettik. Dağ kasabası ya da şehir gibi bir yeri çoktan geride bırakmıştık ve

ailemle konuştum, ki bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ben de sevmedim.

Cesaretimi topladım, sonra bir nefes aldım ve yüksek sesle "Uh -" demeye başladım.

"Quiet!" diye havladı bana bakmadan.

Kahretsin.

Haklıymışım. Çok konuşkan biri değil.

Tamam, bir sonraki saniyeyle ilgileneneğim. Sonra bir sonrakiyle. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Ve böyle devam edecek. Şu ana odaklan. Sadece şu ana, dedim kendime.

Bu yüzden şu ana odaklandım ve bunu yaparken haklı olduğumu fark ettim, kızakla gezinti eğlenceliydi. Belki karanlık ve soğuk bir gecede saatler süren bir yolculuk değil ama buna odaklanmak yerine işin eğlenceli kısmına odaklanmaya karar verdim.

Ve kızıağı yönetmenin daha da eğlenceli olduğunu keşfettim. Bir şeyler denedim, atların belli ki çok iyi eğitilmiş olduklarını, dizginlerindeki en küçük değişikliğe bile uyum sağladıklarını ve bunun süper havalı olduğunu gördüm.

Bunu bir süre yaptım ve sonra üstesinden geldim. Eğlenceliydi ama saatlerdir gidiyorduk ve o kadar uzun süre hiçbir şey eğlenceli değildi, hele kızak sürmek hiç değildi.

Büyük ormanı aştık ve başka bir düzlükteydik, bu düzlükte ay ışığıyla aydınlanan pırıl pırıl bir nehir vardı ve bu oldukça güzeldi.

Sonra başka bir kasabadan geçtik, orası da güzeldi ama yavaş gitmediğimiz için pek bir şey göremedim.

Bu uzun, çok uzun, çok *uzun* bir süre sürdü ve kesinlikle acıkmıştım, kesinlikle atlarımın durumu hakkında endişeliydim çünkü artık saatlerdir iyi bir hızla gidiyorlardı ve güneş gökyüzünü öpmeye başladığında ve başka bir ormana girdiğimizde sinirlenmeye yaklaşıyordum.

Ayrıldığımız kutup iklimine kıyasla şu anda bulunduğumuz yerde havanın daha da soğuk olduğunu (başka bir deyişle, artık sadece *acayip* soğuk değil, *lanet* soğuktu ve daha önce *lanet soğuk* olduğunu düşündüğümü söylemem yeterli ama şimdi bunun gerçek anlamını biliyordum) ve ağaçların gövdelerinin, tüm yol boyunca, rüzgarın sürüklediği veya daha yüksek kabuğu toz haline getirmek için kaldırdığı bir tarafta daha ağır olan karla tozlandığını gördüğümde öfkemi kaybettim.

Fevkalade muhteşemdi.

Daha da muhteşem olanı, biraz temizlenmiş bir alanda uyuklu, marshmallow-kar çatılı, buz sarkıtları damlayan, baca dumanı tüten bir köye vardığımızda oldu. Yani, ağaçlar düzlük alana ve köyün süslediği yamaca dağılmıştı ama orman kadar sık değillerdi. Köyün içinden geçen geniş, pırıl pırıl bir dere vardı ve bu dereyle birleşen birkaç akarsu orman zemininden geçerek tepeden aşağıya doğru akıyor ve nehre katılıyordu (aslında atlarım ve kızağım bu iki akarsuyun üzerinden süzülerek geçtiler). Ve tepeden aşağı süzülüp dereye dökülen sıcak kaynaklardan geldiği belli olan iki büyük buharlı su akıntısı vardı. Hatta bir değil, iki tane ahşap su çarkı vardı.

Kesinlikle harika!

O köyü gerçekten görmek istiyordum çünkü diğerlerinden çok daha havalıydı ve diğerleri zaten havalıydı ama doğruca içinden geçtik ve Ejderha atını çevirmeden önce beş dakika kadar ormanda ilerlemeye devam ettik, ben de onunla birlikte atlarımı çevirdim ve sonra konsantre olmak zorunda kaldım çünkü burası bir yol değildi. Ormanın içinden geçiyorduk ve atlarımı yönlendirmenin yanı sıra büyük, alçak bir dala çarpmamaya (ki bunlardan çok vardı) ya da daha küçük dallar tarafından kamçılanmamaya (ki bunlardan çok daha fazlası vardı) odaklanmam gerekiyordu.

Sonra onu gördüm, ağaçlarla çevrili bir yükseltinin üzerinde, bazı müştemilatı olan bir bina. Şaşı görünüyordu çünkü bir tarafı tek katlıydı, diğer tarafının üstünde yarım kat gibi görünen bir şey vardı.

İzin verilen küçük alanda dar bir virajı dönerek kızağı öne doğru getirmemden oldukça memnun kaldım (doğruyu söylemek gerekirse, atlar ne yaptıklarını oldukça iyi biliyorlardı ve açıkçası tüm işi yaptılar, ancak hepimizin bunu büyük bir ustalıkla başardığımızı düşündüm) ve sonra durduk.

Ben bunu yaptığımda Ejder çoktan atından inmiş ve konutun ön kapısını açmıştı. Yapmadığı şey ise bana gururla gülümsemek ve "Aferin, yeni karım muhteşem prenses düğün kıyafetleri içinde!" diye seslenmekti.

Hmm.

Görünüşe göre burası ya evim güzel evim ya da biraz dinlenmek için durduğumuz yerdi.

Görünüşe göre Ejderha bir centilmen değildi ve yeni gelinine muhteşem kızağından inmesine yardım etmeyecekti.

Ayrıca önümüzdeki birkaç dakikanın çok önemli olacağı anlaşıyordu. Tetikte olmalıyım, akıllı davranmalıyım ve onları doğru idare etmeliydim. Neler olup bittiği ve o korkutucu adamla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde ilkinin öğrenip ikincisini yapmam gerekecekti.

Vücudum ağrıyordu, ellerim acıyordu, yanaklarım soğuktan uyuşmuştu, bütün bir büfeyi yiyebilirdim ve sonra bir hafta uyuyabilirdim ama yine de kalktım, mandalı buldum, kızağımın kapısını açtım, kara bastım ve seyisimi eve kadar takip ettim.

Ortasında duruyordu, elleri kalçalarında, ayaklarını genişçe dikmiş, sanki ben onu iki dakika kadar bekletmektense, kıyafetime hangisinin uyacağını görmek için çeşitli ayakkabıları denerken bir saat bekletmişim gibi hiddetli ve sabırsız bir şekilde bana bakıyordu.

Hızlı, yuvarlak bir bakışla konutun alabildiği kadarını aldım ve arkada bir mutfak gördüm, onun üzerinde haklı olduğumu gördüm, merdivenle çıkılan kısa korkuluklu, alçak tavanlı bir çatı katı. Çatı eğimliydi ve çatı katının olmadığı ön odaya doğru geniş bir şekilde açılıyordu. Ön tarafta büyük bir oda vardı. İki yanında taş şömineler vardı. Çatı katında görebildiğim başka bir şömine. Ve mutfağın yanındaki boşluğa açılan kapalı bir kapı.

Ve her şey kirliydi, kesinlikle. Her yerde yüz yıllık toz ve hatta örümcek ağları vardı (örümceklerin bu iklimde var olduğunu hayal bile edemezdim ama belli ki bir noktada vardılar). Grileşen çarşafarla kaplı mobilyalar vardı. Pencereleler o kadar kirle kaplıydı ki, içlerini zar zor görebiliyordunuz. Ve o kadar çok toz tutmuş ağır perdeler vardı ki, gerçekten de *damlamaya* başlamıştı.

Eek!

Ejderha aniden konuştu ve ben sıçradım, bakışlarım ona kaydı.

"Ahır atlarınız için dolu. Kiler sizin için. Kütükler, yakıt ve malzemeler arkada. Kulübede daha fazla kütük var. İhtiyaçlarınız karşılanacaktır."

Mutfak tipi alanı oturma odası tipi alandan ayıran, dışarıya doğru çıkıntı yapan bir tezgâha doğru yürürken söyledikleri karşısında şaşkınlıkla ona göz kırptım. Sonra tezgâhın üzerine deri bir kese bıraktı, kese gümbür gümbür bir ses çıkardı ve dönüp bir yandan konuşurken bir yandan da kapıya doğru yürüdü.

"Houllebec'te ihtiyaçlarınız için kullanmanız için bozuk para."

Tekrar göz kırptım ve o hareket ederken yüzümü ona dönmek için vücudumu çevirdim, sonra kapıda durdu ve bana döndü.

"Zamanı geldiğine karar verdiğimde, mümkünse sana benzeyen bir kadın bulacağım ve ondan bir çocuk doğuracağım. Bu çocuğu babana varisi olarak sunacağız."

Uh... ne?

"Ne?" Fısıldadım ve sert yüzü benim sessiz, tek kelimelik soruyla daha da sertleşti.

"Orada bir kadının ağzını tercih eden bir kadının bacaklarının arasına sikimi sokmayacağım, Sjofn."

Uh... ne?

"Ne?" Bu kez gözlerimin büyüdüğünü bilerek nefes aldım.

Çenesini salladı. "Sarhoştun ve tartışmamızı hatırlamıyor olabilirsin ama ben gayet iyi hatırlıyorum."

Aman Tanrım. Lanet olsun. Aman Tanrım.

Şimdi Sjofn'un neden benimle oynadığını biliyordum.

O bir lezbiyendi ve belki de iki dünyadaki tüm erkeklerden daha erkek olan bir adamla hiçbir şey yapmak istemiyordu!

Lanet olsun! Oh Tanrım! Lanet olsun!

"Uh -" Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmamaya başladı.

"Belki," diye sözümü kesti, "babanın beni ikna ettiği ve benim de lanet olası bir nedenle kabul ettiğim bu saçma, kanlı, lanet olası maskaralığın karşılığı olarak, seni bir kadınla oynarken izlerim."

Oh Tanrım! Kahretsin! OhGodohshitohGod!

Devam etti. "Tanrılar biliyor ya, bir sandık dolusu Sjofn buz elması ve bir sandık dolusu altın, *senin* gibi lanet biriyle ömür boyu eş olmaya değmez. Elimden geleni yapsam iyi olur ve bir kadının seni almasını izlemek..." sözlerini bitirmeden önce gözleri beni taradı, "*ilginç.*"

OhshitohGodohshit.

"Uh -" Mırıldandım.

"Bir ay içinde döneceğim," diyerek sözümü kesti. Vücudum onun sözleri karşısında şok içinde kilitlenirken gözlerimi kırptım ve kapıdan çıkıp arkasından kapatmaya başladı, sonra durdu ve gözleri benimkilere kilitlendi, "belki iki."

Sonra da gitti.

Görmeden kapıya baktım. Sonra yavaşça, dışarıdan sadece biraz daha az soğuk olan ve bu maceraya başladığım yer kadar büyük olmayan pis evin etrafına baktım.

Sonra bir ya da iki ay içinde döneceğini söylediğini fark ettim. Beni burada bırakıyordu.

Beni burada bırakarak!

Bir sarsıntıyla kendime geldim ve kapıya doğru koştum.

Kapıyı açtığımda kızağımı, atlarımı gördüm ama Ejderha yoktu. Parlayan gökyüzüne baktım.

Sonra avazım çıktığı kadar bağırdım, "Allah kahretsın!"

Atlarım tedirginlik içinde hafifçe dans etti.

Soğukta durdum, etrafımdaki kalın ama güzelce buz tutmuş ormana bakarak bu durumu ya da onu pek iyi idare edemediğimi düşündüm.

Sonra tepinerek eve geri döndüm.

* * * * *

Üşümüştüm, bitkin ve açtım ama aynı zamanda Seoafin Wilde'dım ve hayatım boyunca ciddi sıkıntılar yaşamıştım ve her zaman hayatta kalmayı başarmıştım.

Denize dalan köpekbalıkları ve izdiham çıkaran filler, donmuş bir ıssızlığın ortasındaki kirli bir evden çok daha ciddiydi. Ve Claudia yerlilerin *ciddi* şekilde huzursuz olduğu o zamandan bahsetmemişti bile.

Ben Seoafin Wilde'dım ve *hiçbir* şey beni yıldırıamazdı.

İyi haber şu ki, ben bir lezbiyendim ve bu nedenle kocam benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kötü haber ise, ben bir lezbiyendim ve kocam beni bir kadınla "oyun oynarken" izleyebileceğini düşünüyordu.

İyi haber, görünüşe göre bir süreliğine gitmişti, bu yüzden bu konuda ne yapacağımı düşünmek için zamanım vardı.

Kötü haber ise donmuş bir ormanın ortasındaydım. Üşümüştüm, bitkin ve açtım ve benimle birlikte dört atım vardı.

ilgilenmek için.

Başka seçeneğim olmadığı için hepimizin icabına baktım.

Öncelikli olarak üstümü değiştirmem gerekiyordu. Birçok insan bunun öncelikli olduğunu düşünmezdi ama cidden, o elbise *harikaydı* ve tozlanmasına ya da yırtılmasına izin veremezdim.

Kızağa gittim, atlarıma onları en kısa zamanda ısıtacağımı ve karınlarını doyuracağımı söyledim, neden bahsettiğimi biliyormuş gibi kişnediler ve ben de ipek muşambayı tutan ipek ipleri çözüp bir kenara attım.

Kızağın arkasında sekiz büyük sandık vardı, dördü de daha küçüktü. Küçük olanlardan başladım çünkü onları taşıyabilirdim, teker teker içeri sokup açtım.

Hızlı bakışlar bana şimdiki zamanda kullanabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi.

Böylece, o kadar büyük ve ağır olan ilk sandığı çıkarmak için dışarı çıktım ki, onu kızaktan aşağı sürüklemek zorunda kaldım.

Kızak karda gümbürdedi, sonra onu evin içine sürükledim.

Açtım.

Çarşaf ve
battaniyeler.

Kahretsin.

Dışarı çıktım ve ikinci sandığı içeri aldım.

Katlanmış, yumuşak, örme yün elbiselerin üzerinde bir not gördüm. Onu aldım ve okudum.

Prenses Sjofn,

Çok özür dileriz. Anneniz bavulunuzu denetledi. Sadece çeyizini paketlemek zorundaydık. Pantolonunu ya da sevdiğin gömlek ve botları alamadık.

Ama tüm bunlar çok güzel ve umarız hoşunuza gider. Bize yazın ve nasıl olduğunuzu anlatın.

Sizi özleyeceğiz.

Alyssa, Esther, Jocelyn ve Bess

Görünüşe göre, bu dünyanın Sjofn'u bir erkek gibi giyinmiş. Belki de sürpriz değildir.

İtiraf etmeliyim ki (çoğunlukla) bir erkek gibi giyinmekten kaçınıyor olsam da (mağaracılık ya da benzeri bir şey yapmadığım sürece) şu anda pantolon ya da başka bir şey kullanabilirdim ama elimde sadece bir elbise varsa, kullanacağım şey bir elbiseydi. Elbiseleri karıştırdım, en az ince ama en sıcak tutanı ve elbiselerin en altında hafif bir yün pelerin buldum.

sandığı açtım ve gelinliğimi (arkadan düğmeli olduğu için biraz zorlukla) değiştirdim.

İç çamaşırımı en dolu haliyle gördüğümde haklıydım, harikaydı, büstiyer cehennem gibi ateşliydi, göğüslerim neredeyse dışarı taşıyordu. Çok seksiydi, böyle bir düşünce ne kadar çılgınca olsa da, *bunu* görmek için etrafta beklemeyen yeni aptal kocamın bir moron olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Ama uzun süre bakmadım çünkü hava çok soğuktu ve giyinmem gerekiyordu.

Giyindim ve işe koyuldum.

Oturma odasındaki iki ızgarada ateş yaktım. Neyse ki, yanlarda kuru kütükler ve çiralar yığılıydı ve hatta ocakların taşları üzerinde sürüklemem gereken çok uzun, ince odun parçalarından yapılmış kibritler bile vardı ama ateş yakmayı çok kolay hale getiriyorlardı.

Sonra kızağa gidip bütün sandıkları sürükledim. Sonra da en büyük ek binaya doğru karda ilerlemek için geri döndüm. İçeri girdiğimde düşündüğüm gibi olduğunu gördüm, altı duraklı bir ahırdı, evden çok daha temizdi (kocam sadece korkutucu değil aynı zamanda bir pislikti, ahırını temizliyor ama evi bu halde tutuyordu) ve bir varil dolusu taze su, bol miktarda yulaf ve saman vardı. Çaba sarf ederek büyük sürgülü kapıyı açtım, karda geri geri yürüyerek kızağa bindim ve onları ahırın içine götürdüm. Kapıyı kapattım ve işe koyuldum. Atları nasıl çececeğimi ve üzerlerindeki aparatları nasıl çıkaracağımı bulmak çok uzun sürdü. Ama başardım, onları ahırlarına götürdüm, yemlerini ve sularını verdim. Aparatları her ahırın dışındaki kancalara astım ve sonra eve geri döndüm.

İçeri girdikten sonra ateşi biraz daha odunla besledim ve envanteri çıkardım.

Mutfak ilkeldi: iki sandalyeli büyük, eski, hırpalanmış ahşap masa, ortada büyük, kullanılmış kasap bloğu, büyük, siyah demir soba, (Tanrı'ya şükür) test ettikten sonra çalışan ve berrak, temiz su pompalayan bir pompalı ahşap lavabo. Dolaplar, sık kafalı kocamın dediği gibi, çıplak değildi ama ilk bakışta ne olduğunu bilmediğim çoğu şey vardı.

Bunun üzerinde daha sonra daha fazla zaman harcamaya karar verdim.

Çok sayıda dolabın içinde başka malzemeler de vardı: tabaklar, bardaklar, gümüş takımlar, tahta kaşıklar ve bir yığın tahta

Yemek pişirmek için kullanılacak kaseler ve diğer aksesuarlar, dökme demir tencereler ve tavalar, şamdanlar ve gaz lambaları ile birkaç fener.

Mutfaktaki odun yığınınını kullanarak ocakta bir ateş daha yaktım ve arka kapıdan dışarı çıktım. Evin uzunluğu boyunca uzanan kapalı bir sundurma tipi alan vardı, bir tarafı boynuma kadar yükselen kütük yığınlarıyla kaplıydı. Birkaç dolap da vardı, birini açtım, her genişlikte uzun mumlarla doluydu. Bir diğeri ise koklama testinin bana bir tür yakıt olduğunu söylediği tıkalı sürahilerle doluydu. Muhtemelen lambalar için.

Tamam, güzel. Isı ve ışık vardı ve görünüşe bakılırsa, çok fazla vardı. Arka kapıdan dışarıya, kalan iki binaya çıktım. Biri, içimdeki hüzne göre, bir müştemilattı.

Diğeri, çok daha büyük bir barakaydı ve o da yarılmış, hazırlanmış kütüklerle, bir sürü çirayla ve yakıtla dolu bir başka dolapla doluydu. Ayrıca bir balta, bir balta, birkaç kova ve diğer ufak tefek şeyler de vardı.

Eve geri döndüm, oturma odasından bir kapı açtım ve üzerinde seramik bir leğen olan bir masa, altında bir sürahi, üzerinde duvarda oval bir ayna ve alanın ortasında davul gibi bir şey olan bir odaya girdim, bu bir çeşit metalden yapılmıştı. Ovaldı ve bir küvet olduğundan şüpheleniyordum. İçeride küçük bir şömine de vardı.

Banyo zamanı rahatlatıcı olmayacaktı. Ama en azından bir banyo vardı.

Oturma odasına dönüp etrafı dolaştım, yerde çok sayıda kilim olduğunu fark ettim, kalın değillerdi ama soğuğun sızması için ahşap kalasları örtüyorlardı. Dolaşırken, mobilyaları örten çarşafı dikkatlice çektim, bunu yaparken mümkün olduğunca çok toz yakalamak için onları hızlıca topladım.

Şimdi konuşuyorduk. Sonunda, düzgün bir şey.

Büyük, kabarık bir kanep ve sedirli, derin oturumlu iki kabarık sandalye, hepsi de en büyük şömineye dönük. Bir köşede arkasında sandalye olan sağlam bir masa. Orada burada güzel masalar ve uzun şamdanlar. Her şey rustik, avcı kulübesi şıklığındaydı ama iyi yapılmış ve kesinlikle rahat görünüyordu... eğer temizlendiyse.

Sonra merdivene tırmandım ve tavan çok alçak olduğu için yapabildiğim tek yol olan eğilerek çatı katında dolaşırken, üç penceresi olduğunu gördüm (ikisi küçük, taş şöminenin iki yanında, önünde kıvılcımları yakalamak için demir bir ızgara vardı) ve biri arkaya bakan tarafta, hepsi kirli, hepsi ağır, kısa perdeli. Ayrıca yerde, çekip çıkardığım bir çarşafı örtülü kabarık, kuştüyü bir şilte vardı ve dört tane de kabarık kuştüyü yastık olduğunu gördüm. Son olarak, kısa bir parmaklığın önündeki alanın uzunluğu boyunca bir ray üzerinde uzanan ağır bir perde vardı, muhtemelen daha büyük alandan gelen soğuğu önlemek ve ateşten gelen ısıyı içeride tutmak için.

İki büklüm yatağa baktım. Sonra içine sürünmeyi düşündüm. Sonra ışığı, burada günlerin ne kadar uzun olduğunu ve kesinlikle bayılmak istemeyeceğimi, günü uyuyarak geçireceğimi ve en azından mumları yakmadan karanlıkta bu kokuşmuş evde, bu çatı katında olacağımı ve muhtemelen o zamana kadar açlıktan ölmek yerine açlıktan ölmüş olacağımı düşündüm.

Alt katta yanan iki açık ateşten bahsetmiyorum bile.

Nefesimi içime çektim.

Sonra mırıldandım, "Claudia'ya bunların hiçbirini anlatmayacağım."

Sonra merdivene gidip temizlik malzemesi bulabilir miyim diye aşağıya indim.

* * * * *

Gerçekten de mutfaktaki bir dolabın arkasında temizlik malzemeleri vardı (tabii buna temizlik malzemesi denebilirse, ama sabun, paralel evren olarak kabul ettiğim bulaşık havluları ve birbirinden çok farklı olmayan bezler vardı, ama havlular biraz daha ince malzemeden yapılmıştı ve kesinlikle daha temizdi ve arka verandada bir süpürge ve paspas buldum).

Bu nedenle, saatler ve saatler ve saatler sonra, güneş çoktan batmıştı (doğru tahmin ettiysem çok erken) ve işim bitmişti.

Yerler süpürüldü (ve gururla paspaslandı). Dolaplar silindi. Halılar ve mobilya minderleri dışarı çıkarıldı ve barakada bulduğum bu tür devasa bükülmüş dal sineklikle dövüldü. Tüm bulaşıklar, tencereler ve tavalar temizlendi, dolaplar (ve orada saklanan ölü böcekler) silindi ve bulaşıklar, tencereler ve tavalar yerine kondu. Örümcek ağları temizlendi, mobilyaların yüzeyleri parlatıldı. Pencere yıkandı.

Böylece dışarıyı gerçekten görebiliyordum. Perdeler dikkatlice indirildi, dışarı çekildi ve canları çıkana kadar sallandı. Aynı şey üst kattaki yataktaki yastıklar için de geçerli.

Mumlukları çıkardım ve içlerini mumla doldurdum. Lambaları yakıtla doldurdum ve onları da söndürdüm. Bir sürü odun getirdim ve tüm stokları doldurdum ve hatta çatı katında bir yığın yüklememe yardımcı olan bu havalı makara şeyini buldum (ki bunu yaptım ve sonra orada da bir ateş yaktım).

Bir parça et, bir somun ekmek ve kocaman bir dilim peynir buldum. Hepsini dilimledim, kocaman bir sandviç yaptım ve pompadan gelen bir bardak taze, temiz, kesinlikle lezzetli ve çok soğuk suyla yıkayarak yedim.

Mutfağın envanterini çıkardım ve evin dışına taşan bir dolapta (doğal buzdolabı) bir sürü süt, bir sürü peynir, et (bazıları pişmiş, bazıları çiğ), dilimlenebilir sosis (harika kokuyordu), bir dilim pastırma, yumurta dolu bir kase ve büyük bir kap tereyağı buldum. Dolaplarda reçel kapları vardı. Ayrıca bir kavanoz öğütülmüş kahve (yaşasın!) ve bunu yapmak için eski moda bir süzgeç gibi görünen bir şey vardı. Açık çay vardı. Şeker vardı. Un vardı. Bir tuzluk (dolu) ve bir biber değirmeni (yine dolu) vardı. Koklama testleriyle ne olduklarını tahmin etmeye çalıştığım baharat kavanozları vardı (kekik, fesleğen, defne yaprağı, kekik, maydanoz, kırmızı biber, tarçın ve hindistan cevizi). Ayrıca büyük patates ve soğan çuvaları, daha küçük yulaf ve pirinç çuvaları ve bir dizi sarımsak vardı.

Bununla kesinlikle

çalışabilirim. Hazırdım.

En azından bir süreliğine.

Sandıklarımı incelemeye koyuldum ve giysiler, iç çamaşırları, botlar, narin yün ve kaşmir çoraplar, ayakkabılar ve pelerinler buldum, hepsi çeşitli kumaş ve renklerde, hepsi muhteşem, hepsi açıkça pahalı ve zarif bir şekilde yapılmış ve hiçbir yerin ortasında bir kulübede giyilmek için tasarlanmamış ama... her neyse. Ayrıca cidden seksi gecelikler de buldum (yine yeni kocam tam bir morondur, gecelikler ve iç çamaşırlarının her bir parçası *inanılmazdı*).

Çarşaflar (bir sürü), yorganlar, örtüler ve battaniyeler (bunlardan da bir sürü) buldum ve yatağı hazırladım. Ayrıca biraz porselen ve gümüş de buldum,

Zarif, çarpıcı bir kahve servisi de dahil olmak üzere, bunları mutfağa koydum. Ayrıca banyo tipi bir yerde sildiğim bazı raflara istiflediğim havlu ve lifler olduğunu tahmin ettiğim şeyler de vardı.

Saç malzemeleri, takılar ve makyaj malzemeleri, banyo sabunu, kokulu pudralar, parfüm ve losyonlar vardı. Bu küçük sandığın tamamını da banyo tipi bir yere taşıdım.

Deri ciltli kitaplarla dolu başka bir sandık daha vardı, bazıları basılı, bazıları boş (günlükler?), zarif, buz mavisi yazı kağıtları ve zarflar, bir balmumu mum ve zarfların üzerindeki balmumunu kapatmak için kullanılacak özenli, gümüş bir mühür (harika!), ince, gümüş bir tüy kalem ve birkaç şişe mürekkep. Masayı bunlarla doldurdum.

Kristallerle dolu bir sandık bile vardı: üç farklı şekilde şarap kadehleri (beyaz, kırmızı ve düz kaseli şampanya, her birinden ikişer tane), saplı aperatif kadehleri (yine iki tane) ve abartılı ama kesinlikle harika, güzel bir kristal vazo ve bunun için mükemmel bir kullanım biliyordum. Kızağa gittim, dallardan oluşan buketimi düştüğü yerden aldım (ve unuttuğum tacımı, gerçi tacımı nasıl unutabilirdim, kim bilir, ama unuttum), onları eve geri götürdüm, dalları vazoya yerleştirdim ve kanepenin önündeki alçak masanın üzerine koydum.

Orada iyi görünüyordu. Bir tutam parıltı, bir tutam güzellik. Mükemmel.

Tacı, mobilyaların karşı karşıya olduğu en büyük şöminenin şöminesinin tam ortasına yerleştirdim.

Olduğu yerde de güzel görünüyordu. Ama her yerde güzel görünebilirdi.

Kullanamadığım ya da saklamam gereken her şeyi dikkatlice paketledim ve sandıkları duvarlarda güzel görünecekleri bir yere dizdim. Boş sandıkları da yarın ahıra götürebilmek için ön kapıya taşıdım.

Tüm ateşleri daha fazla kütükle doldurmuş, mumları ve lambaları yakmışım ve arka verandada kıvılcımları yakalamak için ateşlerin önünde durması gereken bazı katlanmış perdeler buldum, bu yüzden onları kurdum ve şu anda kanepede uzanmış, bitkin, yine aç ve orada olduğumu fark ettiğimde ocaktaki o büyük demir çaydanlıkta kaç kez su kaynattığımı saymaya çalışıyordum.

Tek başıma, hiçliğin ortasında ve görmek için bir milyon dolar harcadığım ve gördükten sonra görmediğim ailemden uzakta

Benim gibi.

"Siktir," diye mırıldandım ateşe bakarak.

En azından o sik kafalı beni dövmedi, ki bir prensesi hayvanlarına bile bakmadan bu cehennem çukuruna atarak bunu yapmak istediğini biliyordum.

Atlarım korunuyor ve besleniyordu. Ev temizlenmişti. Yine acıkmıştım ama karnımı doyuramadığım için değil, kalkıp mutfağa gidemeyecek kadar bitkin olduğum için yemiyordum. Durumumu gözden geçirmiştım ve oldukça iyi *durumdaydım*. Ev sıcaktı, ateşler, fenerler ve mumlar parlıyordu ve kanepeler cidden çok rahattı.

Sandıklarımdan birinden çıkarıp kanepenin üzerine attığım yumuşak, yünlü bir örtüyü aldım ve vücudumun üzerine çektim. Sonra ayaklarımı önüme uzattım ve ayak parmaklarımı botumun topuğuna geçirerek aşağı, aşağı, aşağı ittim, ta ki o şey kayana kadar. Diğer botu da aynı şekilde.

Sonra kıvrıldım ve ateşe baktım. Sonra derin bir nefes aldım.

Sonra sıırıttım.

"Welp," I Fısıldadı, "bir olabilir söyleBu o bir macera. Kesinlikle."

Sonra gülümseyerek ölü bir uykuya daldım.

* * * * *

İki karanlık figür karda sessizce kulübeye doğru ilerledi. Oraya vardıklarında bir pencerenin önünde durdular ve içeri baktılar.

Frey Drakkar gördükleri karşısında gözlerini yavaşça kırıştırdı ve bir küfür mırıldanmamak için kendini zor tuttu.

Kış Prensesi sekiz kısa saat içinde kulübesini değiştirmişti. Masanın üzerinde düğün bohçasıyla dolu kristal bir vazo bile vardı. Ateşler güçlü bir şekilde yanıyordu, her santim temiz görünüyordu, sandalyelerden birinin üzerine atılmış sıcak bir halı vardı ve... farklı bir manzara için başka bir pencereye geçti, Thaddeus onu takip ediyordu... aşırı güzel yüzünde çekici bir sırıtışla huzur içinde uyuyordu, bol miktarda beyaz-sarı saçları kanepenin koluna dağılmıştı, nefis vücudu başka bir sıcak örtüyle kaplıydı.

Bakışlarını ondan masanın üzerindeki vazoya kaydırđı ve bununla ilgili bir şey, Tanrıların Konutu'nda küçük eli yumruğuna dolandığından beri birkaç kez olduğu gibi boynunun gerilmesine neden oldu.

Prenses Sjöfn'un güzel şeylerden hoşlanmadığı bilinirdi. Prenses Sjöfn böyle bir bohçayı çöpe atardı. Ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, kesinlikle Adela ağacı dallarından oluşan düğün bohçasını. Prenses Sjöfn onları ısıltılı, kristal bir vazoya koyup sergilemezdi.

Ve Prenses Sjöfn, onunla geçirdiği üç tatsız olayda bir kez bile ona gülümsememişti. Ya da onunla şakalaşmamıştı. Ya da geniş ve ne yazık ki muhteşem göğüs dekoltesini göstermemişti. Onda böyle bir şey olduğunu ya da tenine kaynatılmış katran dökülmüş gibi görünmeden elbise bile giyebildiğini bilmiyordu.

En azından limon emiyormuş gibi görünmeden giyemezdi ama zarafetle giyer ve Lunwyn'de, hatta tüm Kuzey Toprakları'nda kibar tavırlarıyla tanınan annesinin duruşuyla koridordan ona doğru süzülürdü.

Kendini o kadar kaptırdı ki, muhtemelen oturmaya gidebiliriz, hatta dışarı çıkıp bir bira içip geri gelebiliriz ve o hala devam eder.

Onun alaycı sözlerini duydu ve gülümseyen yüzünü gördü ve Kış Prensesi'nin bir şeylerin peşinde olduğundan şüphelendi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, o kadın neyin peşindeyse, onun tuzağına düşmeye hiç niyeti olmadığıydı.

Kanının tahtı hak etmediği gerçeğine rağmen babası kraldı. Ve Kral Atticus son derece yüklü bir çeyiz teklif etmişti. İkisinin de cazibesine kapılan Frey üç yıl boyunca reddetti.

Ancak Kral Atticus, krallığın güvende olması için bir erkek çocuk istiyordu ve güneydeki ülke Middleland'ı yöneten Kral Atticus'un kardeşi Baldur yerine Sjöfn'un oğlunu seçti. Baldur bilinen bir zorba ve dangalağın tekiydi, Atticus bile ondan nefret ederdi, herkes ederdi.

Bu sonuncusu, Sjöfn'un buzdan gövdelerinden, elmaslarından, altınlarından ve Atticus'un onu kadın-erkek kızıyla bağlamak için üzerine kondurduğu araziden daha fazla Frey'in sonunda kabul etmesinin nedeniydi.

Frey'in Lunwyn için yapmayacağı şey yoktu, buna bir guenipe ile evlenmesi de dahildi, her ne kadar muhtemelen göz ardı etmemesi gereken güçler tarafından bunu yapmaması için şiddetle uyarılmış olsa da.

Bu ve Drakkar'ın kanının tahta oturacağı gerçeğiydi.

Oğlu kral olacaktı. Ve Frey, Baldur'u ya da Baldur'un kendi kadın-erkek oğlunu tahttan indirmek için savaşmak zorunda kalmayacaktı, eğer onlardan biri Atticus'un yerine geçerse. Frey'in Baldur'u yendikten sonra Lunwyn'in tahtına kendi koltuğunu yerleştirmek zorunda kalmayacağından bahsetmiyorum bile.

Bu tam bir baş belası olurdu. Kesinlikle.

Thaddeus gördüğü manzara karşısında şaşkınlığını dişlerinin arasından ısıklık çalarak dile getirdi ve Frey'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Frey onunkini öğüttü.

Sonra kulübeden uzaklaşarak ormanın içinden atlarını bıraktıkları yere doğru sessizce ilerledi ve Thaddeus da onu takip etti.

Tek kelime etmeden eyerlerine bindiler ama Frey ata binmedi. Bineğinin üzerinde oturan Tyr, kulübesine bakıyordu; dört bacadan huzurla süzülen dumanlar, pencerelerden parlayan altın rengi, neşeli bir ışıltı, kanlı *karısı* uyuyor ve tanrıların bildiği rüyalar görüyordu.

Frey rahatsız edici bir şeyler hissederek eve baktı, sonra pencerelere baktı.

Perdeler soğuğu kesmek için kapatılmamıştı ve açıktı. Kaşları birbirine çatıldı.

Kadın temizlik yapmayı ve ateş yakmayı biliyordu; bu hem sürpriz hem de sinir bozucu bir şeydi. Ama Sjofn, Kış Prensesi, her kaprisi karşılanan ama kendi başının çaresine bakabilecek güce sahip olduğunu açıkça gösteren Sjofn, bu nedenle soğuktan korunmak için perdeleri mutlaka çekmişti. Lunwynian'ın pis av kulübesinde yenilmiş bir halde uzanıyor olsa bile, soğuğu engellemek için perdeleri kapatması gerektiğini bilirdi.

Thaddeus konuştu ve Frey'i bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Söylemeliyim ki Frey, bir tanesinin tercih ettiği tart umurumda bile değil. O benim yeni gelinimdi, ya doğrudan ağızdan sikimin tadına bakacaktı ya da çok derine soktuğum için boğazında tadını çıkaracaktı," dedi Thaddeus sessizce onun yanında.

"Mm," diye mırıldandı Frey.

Frey arkadaşının gözlerini hissetti. "Aynı fikirde değil misin?"

"O ağzın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da o amcığın," diye yanıtladı Frey.

Thaddeus, "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu benim de umurumda olmazdı," diye karşılık verdi.

Frey onun kolçağın her tarafına dağılmış saçlarını, gülümsemesini, göğüs dekoltesini düşündü.

Sonra evlendikten sonra öpücüğüne hararetle karşılık verişini düşündü; dili açlıkla onunkiyle oynarken ve kolları boynuna dolanıp onu sıkıca tutarken kanının ısınmasına ve aletinin sertleşmesine neden olan bir karşılıktı bu. Bu fena bir öpücük değildi. İyi bile değildi.

Şimdiye kadar paylaştığı en iyi kucaklaşmaydı.

Prenses Sjofn'a *yakışmayan* başka bir şey daha vardı.

Yıllar önce Kral Atticus, Frey Drakkar'ı damadı olarak kazanmak için kampanyasını başlattığında sarhoşken yaptığı itiraf onu çileden çıkarmıştı. Çileden çıkmıştı çünkü Frey şüphesiz hayatında gördüğü en güzel kadındı ve onu gördüğü anda arzulamıştı, hatta belki de *özellikle* pantolon giydiği için.

Yeni karısının muhteşem bir kıcı ve daha da güzel bacakları vardı. Sonra onun ne olduğunu öğrendi.

Frey'in guenipes ile bir sorunu yoktu.

Ama güzelliği ne olursa olsun, kendisini istemeyen bir eş istemiyordu.

Ama o öpücükten sonra, ne kadar iyi rol yapabildiğini gösterdikten sonra, Frey Thaddeus'un sözlerinin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Frey, "Gemi bekliyor, Thad," diye mırıldanarak kısa konuşmalarına son verdi.

"Gerçekten de Frey," diye mırıldandı Thad.

Atlarını döndürdüler, topuklarını yanlarına değdirdiler ve uzaklaştılar.

Beşinci Bk

Evinize Hoş Geldiniz

Altı hafta sonra.

"Woo hoo!" Birisi bara girerken arkamdan gelen soğuk havayı hissederek bağırdım.

Zaferimi ilan etmek için görmezden geldim, kollarım başımın üzerinde dikleşti ve kollarımı indirmeden önce masayı benimle paylaşan adamlara sııttım ve eğilerek bozuk para yığınını kendime doğru çektim.

"Bu oyunu sana iki hafta önce öğrettiğime emin misin Prenses Finnie?" Laurel sağımdan bana homurdandı, parasının büyük yığınımına doğru gelişini izliyordu.

"Mm hmm, yemin ederim," başımı salladım, başımı çevirdim, elimi kalbimin üzerine koydum ve ona kocaman gülümsedim, "kalbimin üzerine koy ve ölmeyi umut et."

"Doğru," diye mırıldandı Ulysses solumdan ve gülümsememi ona doğru çevirdiğimde bana gülümseyerek karşılık verdiğini gördüm. Yine de, aslında üç kuruşa oynuyorduk, yani bana evlerinin senetlerini borçlu değillerdi.

Kaba kâğıt destesine uzandım, parmaklarım onları ustalıkla düzenleyip karıştırırken "Benim anlaşmam" dedim.

Karşımdaki Frederick, şaka yaptığını bilmeme rağmen Ulysses'e, "Bunu alttan yapmadığından emin ol Uly, gelecekteki kralımızın annesi olabilir ama ondan hiçbir şey geçmez," dedi.

Benden hoşlandı.

Aslında Houllebec köyünün büyük bir kısmı öyleydi. Ve köyde (bildiğim kadarıyla) bunu yapmayan tek kişi de benim tanışmadığım insanlardı.

Maceram o kadar da harika başlamamış olabilir ama çok daha iyi bir hal aldı.

İlk olarak, ahırda bir yan eyer buldum (ayrıca kıyafetlerimi yıkayabilmek için kıyafetleri sıkmak için şu öğütücü şeylerden birine sahip büyük bir yıkama küveti buldum ve o şeyi kullanarak yıkadım, yine de en sevdiğim şey olmadığını söylemeliyim, özellikle de her şeyi evin her yerine asmak zorunda kaldığımdan ve kuruması *sonsuz kadar sürdüğünden* ve devam ettiğim rahat, rustik kabin havasını bozduğundan).

Ata binmeyi biliyordum, ama yan eyer kullanmayı bilmiyordum, ama eyeri grilerimden birine yükledim, kışımı nasıl yukarı çekeceğimi buldum ve geldikten hemen sonraki gün, izlerimizi takip ederek Houllebec adında olduğunu hemen öğrendiğim köye gittim.

Ve o zamandan beri her gün gittim.

Köy harikaydı. Sadece havalı görünmüyordu, havalıydı da. Her ikisi de mükemmel yemekler sunan iki sıcak, temiz, eğlenceli barı vardı ve her ikisinin de hanları vardı çünkü insanlar tepelerin her tarafına gizlenmiş kaplıcaları kullanmak için oraya seyahat ediyorlardı - kaplıcalar iyi bilindiği ve onları arayan insanlar bir sürü "para" getirdiği için bu kasaba halkı için para kazandırıcı bir şeydi. Muhteşem ekmekler, tartlar, kekler ve hatta hamur işleri yapan bir fırını vardı. Bir kasapları, küçük bir terzileri, ara sıra taze sebzeler de dahil olmak üzere temel ve temel olmayan yiyeceklerin bulunduğu bir marketleri ve hatta getirdikleri parlak renkli lezzetli şekerleri ve görkemli çikolataları (her zaman stokluydu!) ve vitrinde yaptıkları ev yapımı şekerlemeleri vardı. Bir demirci, bir demir atölyesi, bir ahır, bir değirmen ve diğer havalı, donmuş bir paralel dünyadaki uzak köy gibi şeyler vardı.

Her gün kasabayı dolaştım ve bazen akşam yemeğine kadar kaldım, akşam yemeğini barlarda yedim ve daha sonra birkaç bira içip sohbet edebilmek ve yeni arkadaşlarla kağıt oynayabilmek için geç saatlere kadar kaldım.

Arkadaş canlısıydım, konuşkandım ve her neyse, kim olduğumu biliyorlardı çünkü Drakkar'la evlendiğimi duymuşlardı, keşfettim ki aslında Drakkar'ın adı Frey Drakkar'dı, bunu tesadüfen de olsa fırından çikolatalı kruvasan almak için dördüncü (ama son değil) durağımda öğrendim. Ayrıca saçlarım meşhur olduğu için beni tanıyorlardı ve birçoğu Lunwyn genişliğinde, meşhur, güzel beyaz-sarı saçlarıma bir bakışla beni kilometrelerce öteden tanıyabileceklerini söylediler (bunu çok tatlı buldum).

Kendilerinden geçiyorlardı çünkü ülkelerinin tek prensesi aralarında, dost canlısı ve konuşkandı, mallarını beğeniyor ve kocasının parasını özgürce harcıyordu.

Kendimden geçmişim çünkü Houllebec harikaydı, kaç kez gidersem gideyim her zaman keşfedilecek yeni şeyler vardı, iyilerdi ve takılmaya başladığımda etrafta olmanın eğlenceli olduğunu fark ettim.

Bu yüzden etrafta çok takıldım.

Evdeyken bile hiç sıkılmadım ve kendimi eğlendirecek yollar buldum. Tüm kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı denedim (hepsi *muhteşemdi*). On dakikalık bir at yolculuğu mesafesinde harika bir fırınım olabilirdi ama aynı zamanda fırıncının karısı ve fırıncı Audrey ve Cedric ile arkadaş olmuştum ve bana evde fırında nasıl ekmek, kek ve tart yapılacağını anlatmışlardı. Malzemeleri pazardan Maria'dan aldım ve itiraf etmeliyim ki ilk birkaç denemede pek de övünülecek bir şey olmadı (buna normal yemek pişirme de dahildi) ama ateşte yanan ocağı kullanmayı öğrendim. Tam bir baş belasıydı ama sonuçlar buna değdi.

Her gün kasabaya gitmeden önce grilerimden birine biniyor (hepsi biraz egzersiz yapabilsin diye dönüşümlü çalışıyorlardı) ve Drakkar'ın kulübesinin etrafındaki arazide yavaş daireler çizmeye başlıyordum. Bunu sadece etrafı kontrol etmek için yapıyordum ve kaybolmamak için yer işaretlerini not ederek düzenli ve akıllıca yapıyordum. Dairelerim gün geçtikçe genişledi ve ilk başta pek bir şey olmadığını gördüm ama iyi haber, her şeyin güzel olmasıydı.

Drakkar'ın kendine ait bir kaplıcası olduğunu öğrenene kadar pek bir şey yoktu.

Evet, kendi kişisel kaplıcası!

Burası gri, kaygan taşlardan oluşan soğuk ormanın ortasında bir vahaydı ve kaynaktan dolayı dokunulduğunda sıcaktı, sudan yükselen buhar muhteşemdi.

Ben de her gün oraya giderdim, çünkü çoğunlukla burada yıkanırdım. Banyoyu ısıtmak için saatler öncesinden ateş yakmaktan, sonra ocakta su kaynatıp küvete taşımaktan, ardından kovalarla gidip gelerek küveti boşaltmaktan ve son olarak da kaydırabildiğimde tüm lanet şeyi sürükleyerek evin içinde suyun şırıltısının yürüme yollarımı buz gibi yapmayacağı bir yere taşımaktan *çok* daha iyiydi.

Tüm bunları yaptıktan sonra terlemiştim ve bir banyoya daha ihtiyacım vardı.

Kaplıcalar birden fazla açıdan çok daha iyiydi. Soğuk ormanın güzelliğinde oturup sıcak, görkemli suyun tadını çıkarmaya *bayılıyordum*. Bomba gibiydi.

Ayrıca Penelope adında kocaman, şişman, kızıl bir kedi de sahiplenmiştim. Bu, yeni kocasının alerjisi olan ve kedisine gidecek bir yer bulamayan bar görevlisi Lindy'den gelmişti. Penelope ahıra kapatılmıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu, ta ki ben

onu eve götürdüm. Grim onu sırtında taşımaktan pek hoşlanmadı ve Penelope de yolculuğa pek hevesli değildi ama (büyük) bir olay olmadan kulübeye ulaştık ve Penelope kulübeyi sevdi. Özellikle de sarılmayı seven ve her on dakikada bir kalkıp onu dışarıda gezdiren ve on dakika sonra kalkıp onu içeri alan bir anneyi sevdi çünkü dışarı çok soğuktu.

Uykuyu bir rüya haline getirdi çünkü beni doğrudan uykuya daldırdı ve büyük, şişman vücudu ayaklarımın üzerinde sıcaktı.

Son olarak, benim için paketlenmiş beş kitabım vardı ve onları açtığımda Sjofo'nun beni sandığım kadar kötü kazıklamadığını (yine de kazıkladı) keşfettim.

İlki, prenses olduğum, babamın kral ve annemin kraliçe olduğu Lunwyn'i de içeren Kuzey Toprakları'nın tarihiydi. Kuzey Toprakları aynı zamanda Orta Toprakları da içeriyordu (burada amcam Baldur'un kral olduğunu keşfettim, ancak evde bir amcam olmadığı için bunu garip buldum ve zaten Baldur gibi bir isme sahip bir adamı hiç duymamıştım). Ayrıca Drakkar Hanesi'nin (kocamın bir parçası olup olmadığını merak ettiğim) yıllar önce bu toprakları yönettiğini öğrendim. Kitap geçmişten ziyade yakın tarihe odaklandığı için kocamın Hanesi hakkında bilgi sahibi olamasam da, ondan bahsedilmiyordu ve Sjofo'nun bunu şimdiki zamanda neyle uğraştığını bilmem için seçtiğini düşündüm.

Bu kitaptan Kuzey Toprakları'nda Hawkvale ülkesi, Bellebryn adında küçük bir şehir devleti ve güney sınırında Fleuridia adında başka bir ülke olduğunu öğrenmiştim.

Bu kitap iyi yazılmış ve ilgi çekiciydi ve Sjofo'nun bu kitabı sadece bilgilendirme amacıyla değil, aynı zamanda bilgileri eğlenceli bir şekilde ortaya koyduğu için seçtiğini biliyordum. Dolayısıyla ben de eğlendim.

İkincisi tanrıların hikâyesiydi ve üçüncüsü de Lunwyn'deki dini uygulamalar hakkında kilise olayını açıklayan ince bir kitaptı.

Kilisedeki altı heykel ya da buradaki adıyla Tanrıların Evi, onların altı tanrısıydı: Güç tanrısı Wohden (rengi koyu maviydi ve ona dua edenler ya da adak adayanlar bunu onun rengini taşıyan tapınaklara ya da onun renginde hediyelerle yaparlardı), annelik tanrıçası Hermia (rengi açık maviydi), savaş tanrısı Meer (rengi

rengi, kırmızı), tutku tanrıçası Adele (rengi, koyu mor), kader tanrısı Keer (rengi, altın) ve bilgelik tanrıçası ve dünyanın gözeticisi Alabasta (rengi, yeşil).

Vallees olarak bilinen kutsal insanların hepsi erkekti ve Cuma gecesi vaazları da dahil olmak üzere tüm törenler "antik dil" olarak bilinen ya da Lunwyn halkının yüzyıllar önce konuştuğu dilde yapılırdı. Bunun nedeni gelenekseldi ve bana göre biraz da aptalcaydı çünkü kadim dili sadece Vallee'ler konuşurdu (ama genellikle bunu *bilmezlerdi*, sadece birkaç din alimi *bilirdi*, sadece ezberden okurlardı, bu da düşünümüzde gevezelik eden adamın tüm bunları ezberlemiş olduğu anlamına geliyordu ki itiraf etmeliyim ki bu biraz dikkat çekiciydi) ve Lunwyn'deki diğer herkes sadece birkaç kelime bilirdi.

Dal demetim gelinler tarafından tutulan geleneksel bir demetti. Adela ağacından toplanırdı, ruhani inanışa göre tutku tanrıçası Adele'nin büyüsyyle ışıldamasına neden olduğu bir ağaçtı ve dallarını demleyip içtiğinizde afrodizyak olması gerekiyordu, ancak kitapta ne yapabileceğine dair bir açıklama okuduğumda, daha çok sadece yüce bir yolculuk yapmak için kullanılacak bir şey gibi görünüyordu.

Dördüncü ve beşinci kitapları kendi kitabımı bulana kadar anlayamazdım.

Sjofn'un bunlardan birini doldurduğu *doğru*.

Onlar da ince kitaplardı ama "Akıncıların" ya da diğerlerinin deyimiyle "Gezginlerin" hikâyelerini anlatıyorlardı. Bunlar, bu dünyanın birçok denizinde yelken açan, hazine bulan (ya da yağma ve talan yoluyla alan) adamlardı. Benim dünyamdaki eski Vikingler hakkında anlatılan efsanelere benziyorlardı.

Bunların dahil edilmesini anlayabilirim çünkü Sjofn'un notu bunu söylüyordu:

Seoafin,

Sizi yeni kocanızla tanıştırayım. Kendisi tüm Lunwyn'de en çok tanınan Akıncıdır, kahramanlıklarının hikâyeleri Kuzey Toprakları'na ve ötesine yayılmıştır. Eğer bu kitaplarda bir şey okuduysanız, büyük ihtimalle o da yapmıştır. Uzun bir Akıncı soyundan geliyor, atalarına eski zamanlarda Drakkar, yani Ejderha adı verilmişti çünkü güçleri Wohden tarafından dizginlenmeden önce toprakları yağmalayan eski büyük canavarlar kadar vahşi, güçlü ve zekiydiler.

buzlu diyarımıza hizmet ederdi. Ailesi uzun zamandır bu faaliyetlere son vermiş olsa da, yeni kocanız atalarının yaptığı gibi yine ileri atılmıştır.

Ancak bu notu ona bağlanana kadar görmeniz pek olası değil (bu kelimenin altı çiziliydi ve tahmininde haklıydı). Bunun için özür dilediğimi bilmelisin. Bu zamana kadar neden uzakta olmak istediğimi (bir başka iyi tahmin) ve nikâhımdan önce hiç yalnız kalmadığım için kaçınmadığım zamanlamayı da anlayacağınızı tahmin ediyorum çünkü babam ve annem kaçmaya çalışacağımdan korkuyorlardı. Bana hizmet eden kızlar, değişimin gerçekleştiği anda benim için bir pencere açmayı başardılar, kısa sürdü ve sizin için kötü bir zamandı, ama ne yazık ki yapabileceğim en iyi şey buydu.

Umarım Alyssa, Jocelyn, Esther ya da Bess, evlilik töreni için kızağınızla Tanrıların Konutu'na gitmeden önce size benimle ilgili bazı şeyleri açıklamak için zaman bulmuşlardır. Eğer yapmadılarsa, bunun için de özür dilerim, ancak şimdi size söyleyeceğim, kim olduğunuzu ve neden orada olduğunuzu bildikleri için hepsine güvenebilirsiniz. Onlar benim sadece hizmetkârlarım değil, aynı zamanda iyi dostlarımdır ve onlara hayatım pahasına güvenirim. Sizin de aynısını yapabileceğinize dair bana yemin ettiler.

Açıklamak gerekirse, babamın krallığı bir kadına geçemez ve benden başka çocuğu yok. Bu nedenle, eğer erkek bir varis bırakmazsam, ölümünden sonra Lunwyn'i şu anda güneyimizdeki Middleland'ın kralı olan ikiz kardeşi Baldur yönetecek. Babaları, büyükbabam, Kral Halldor her ikisini de yönetti ve paylaştılar çünkü babam önce gelmesine rağmen, büyükbabam nazik ve adil bir adamdı ve bunun adil ve doğru olduğunu düşündü.

Öyle değildi. Amcam babam ya da büyükbabam gibi değil ve güzel topraklarımızın onun ya da oğlunun eline geçmemesi şart. Oğlu, kuzenim Broderick, hoş bir adam ama kral değil. Bu hükümdarlardan herhangi biri benim pırıl pırıl, buz gibi Lunwyn'im için çok kötü olur. Wilde Hanesi tahtı ele geçirmeden önce Lunwyn yüzyıllar süren karanlık dönemler, onlarca yıl süren kargaşalar gördü. Baldur Amca'nın veya Broderick'in hükümdarlığı büyük olasılıkla şiddetle ve birçok grup tarafından tartışılacak ve tahtı güvence altına almak için her şey yapılmalı, böylece Lunwyn için barış ve refah devam etmelidir.

Nasıl biri olduğumu düşünürsek, tabii ki koca istemiyorum. Ama ülkeme bir hükümdar kazandırmak için bir tane almam gerektiğini biliyordum.

İyi bir kral olmak için kendim ve güçlü bir baba tarafından şekillendirilebilecek biri. Ne yazık ki, ailem beni ne kadar teşvik etse de, sonra bana bunu yapmamı emretse de, bu görevde ağırdan aldım. Bu nedenle babam devreye girdi ve büyük hayranlık duyduğu ve başkalarının yapamayacağı zor veya tehlikeli görevleri başarıyla yerine getiren ve bunu krallık için yapan Drakkar'ı buldu.

Eğer bir erkek bulacak olsaydım, Drakkar gibi bir erkek olmazdı, beni hem korkutur hem de yaklaşıma fikri beni iterdi.

Ama bunu ülkem için yapmalıyım. Sadece beklemek istedim. Biraz zaman geçirmek için. Sırrımın ortaya çıkmasından korktuğum için evde yapamadığım bir şeyi keşfetmek ve kendim olabilmek için. Ve cadı iletişiminizle gelip bana var olduğunu bilmediğim bu başka dünya hakkında bilgi verdiğinde, korkarım ki bu şansa hevesle atladım.

Eminim bu zamana kadar Drakkar hakkında başkalarının söylediklerinin doğru olduğunu öğrenmişsinizdir (ya da en azından ben öyle umuyorum). Oldukça erkeksi olduğu, bu alanda çok yetenekli olduğu söylenir ve benim gibi olmayan pek çok kadın onun son derece hoş görüldüğünü belirtmiştir. Aslında, çok aranıyor ve çok iyi bir av olarak kabul ediliyor, belki de, bu şeylere dikkat etmesem de, diyardaki en iyisi.

Tüm kalbimle böyle hissettiğinizi umuyorum. Onunla uğraşırken, birbirimizi çok iyi tanımadığımızı, sadece üç kez karşılaştığımızı, nezaketin ötesinde sohbet etmediğimizi ve bu nedenle, alemdeki herkes gibi onun da benim hakkımda çok şey bildiğinden emin olmama rağmen, beni tanımadığını (tekrar altını çiziyorum) bilmek size yardımcı olabilir. Bu nedenle, tamamen temiz bir sayfa ile çalışmayacak olsanız da, maceranız sırasında onunla geçireceğiniz zamanı keyifli hale getirmek için Drakkar ile kurmanız gereken ilişkiyi kurabileceğinizi umduğum kadar temiz. (Bu konuda yanılıyordu, belki de sarhoştı.)

Ayrıca umarım onun çocuğuna hamile kalmamanız için size yardımcı olacak bir cadı bulmuşsunuzdur ya da bunun olmasını engellemek için bir kılıf takabilecek Drakkar'la bu konuyu tartışma cesaretini bulabilirsiniz. Bu benim görevim, döndüğümde üstleneceğim bir görev. Ben ülkeme bu hizmeti sunana kadar sizin çocuk sahibi olmayı durdurmanın bir yolunu bulmanız gerekiyor.

Ya da belki bir yıl içinde dünyalarımıza dönüşümüz yeniden değerlendirilebilir. Lunwyn'imden ayrılmak gerçekten kalbimi kırar ama Drakkar'la ve buzla çevrili ulusuma adalet ve dürüstlikle hizmet edecek ve bunu yaparken mutlu olacak sağlayabileceğiniz herhangi bir yavruyla kalmak isterseniz, halkımın iyiliği için bu fedakarlığı yaparım.

Ancak o zaman geldiğinde iletişim kuracağız.

Bu arada, maceracınız Seoafin ile size harika maceralar diliyorum. Bana gönderdiğiniz mesajlardan, Drakkar'a iyi uyum sağlayacağını anlaşıyor.

Umarım bu doğrudur.

Sizin olsun,

Sjofn

Tamam, benimle *tamamen* oynamak istemedi ama yine de benimle oynadı. Değişimi neden istediğim konusunda ona çok açık sözlü davrandım, bu yüzden açıkça (bir tür) çöpçatanlık yapıyordu ve aynı zamanda kendini de kolluyordu. O ise yaklaşan düğünü, anne ve babasının onun en büyük hayranları olmaması ve ülkesine karşı görevleri gibi konularda benim kadar açık sözlü olmamıştı.

Bir seçeneğe sahip olmak ve bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce neyle uğraştığımı bilmek güzel olurdu.

Ama itiraf etmeliyim ki, Akıncılar/Seyyahlar hakkında okurken, bu adamın onlardan biri olduğu düşüncesi ilgimi çekmişti. Kitaplardan, yaşam tarzlarının biraz romantikleştirildiği hissine kapıldım (yine Sjofn tarafından özenle seçilmiş, şüphesiz onunla paylaştığım kendi macera ruhumu çağırmak için). Ama denizlerdeki maceraları, geniş seyahatleri, tanışmak zorunda kaldıkları insanlar, gördükleri şeyler... Ben bendim, iki maceracının maceracı kızıydım.

Sjofn'un bu konuda yanıldığını söyleyemem.

Yine de, ona kendinden bahsettiği ve onun bu habere iyi tepki vermediği gerçeği de dahil olmak üzere beni uyarabilirdi. Tabii bunu zil zurna sarhoşken yapmadıysa ve hatırlamıyorsa ki öyle görünüyordu.

Yine de, o gitmişti, ben buradaydım, maceramdaydım ve her zaman yaptığım gibi, ondan alabileceğim her şeyi emiyordum. Rahat, küçük, rustik-şık bir kulübem vardı. Harika bir cevizli turta pişirebilirdim.

eski moda bir fırında harika, lapa lapa bir kabuk (ve bahse girerim evdeki kız arkadaşlarımdan hiçbiri böyle bir şeyi başaramazdı ve Claudia her şeyde yemek pişirebileceğini kanıtlamıştı, kamp ateşi, kamp ocağı, yeraltı sıcak taşları, *her şey*). Kendi kişisel kaplıcalarım vardı. Sarılabileceğim şişman, munis bir kedim vardı (geri döndüğümde Valentine'ın da benimle birlikte eve gelmesini umuyordum). Ve kendime eşlik etmekten sıkıldığımda, binmek için seçebileceğim dört atım ve sohbet edebileceğim insanlarla dolu bir kasabam vardı.

Tamamen hazırdım ve harika vakit geçiriyordum.

Ve Claudia'ya söylemek için sabırsızlanıyordum, yine de kendime bunu onun burnuna sokmayacağımı söyledim.

"Size poker öğretmeme ne dersiniz?" diye önerirken gözlerim kartların üzerinde, kartları ustalikle karıştırdım.

Bunu önermeme rağmen, aynı yüz kartlarına sahip olmadıklarını düşünerek bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Karoları vardı ama kupaları, sinekleri ya da maçaları yoktu, onun yerine yıldızları, ayları ve hançerleri vardı. Ancak deste bir çizgi veya "sıfır" ile başlıyordu ve ayrıca birler, bir hayalet kartı ve bir büyücü kartı vardı, bu yüzden birleri as ve sıfır yapabileceğimizi, hayaletlerin ve büyücülerin yüz kartları olabileceğini düşündüm.

Buna karar verirken çocuklardan hiçbirinin bir şey söylemediğini fark ettim ve başımı kaldırdım.

İşte o zaman bardaki havayı geç de olsa hissettim.

O sırada Ulysses, Frederick ve Laurel'in kapıya doğru baktıklarını geç de olsa fark ettim.

İşte o zaman sırtımda garip, nabız gibi atan, sıcak ama çok korkutucu bir enerji hissettim.

Kahretsin, babam bana her zaman asla sırtını kapıya dönerek oturma derdi. Ve işte oradaydım, Wild Bill Hickock'un satın almadan önceki hali gibi, aptal sırtım kapıya dönük oturuyordum.

Yavaşça sandalyemde döndüm. Aynı şekilde yavaşça, gözlerim neredeyse siyah denecek kadar koyu kahverengi giysilerin üzerinde gezindi; bıçak kemerini (bıçaklarla birlikte), geniş göğsündeki deri bandı, deriden yapılmış çekik pelerini ve artık iyice sakallı olan kocamın sırtındaki açılı kılıcı inceledim.

Bana kaşlarını
çatıyordu. Nefes almak
için savaşıyordum.

Kahretsin!

Şimdi ne yaptım ben?

Bana geri döneceğini söylediği gerçeğini göz önünde bulundurarak, belki de paralel evren maceramın tadını çıkarmaktan biraz zaman ayırıp onun dönüşüne hazırlanmamakla yaptığım hatayı hemen fark ettim. Gözlerim onun ötesine kaydıığında bunu fark ettim ve hepsi ondan daha küçük (çok değil), hepsi onun gibi giyinmiş, hepsi kalın sakallı, hepsi kesilmesi gereken saçlara (çeşitli renklerde) sahip, hepsi korkutucu ve hepsinin gözleri benim üzerimde olan yaklaşık yedi adam gördüm.

Bu onun Raider kardeşlerinden biri olmalı.

Ho boy.

Ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes aldım.

Sonra kocaman gülümsedim ve seslendim, "Merhaba tatlım!

Bakıyorum evdesin."

Etrafımda biraz hareket vardı ama o tuhaf, nabız gibi atan, sıcak, çok korkutucu enerji barı boşucu hale gelene kadar doldurduğundan pek bir şey yoktu.

Sonra bana doğru homurdandı, "Karıcığım, kışını buraya getir."

Hmm. Bunu sevdiğimden emin değilim.

Hayır, yanılmışım. Bundan hoşlanmadığımdan emindim.

Yine de benden iki kat büyüktü ve arkasında hemen hemen aynı büyüklükte yedi adam vardı. Benim arkamda Frederick, Ulysses ve Laurel vardı. Elbette, Ulysses demirciydi ve ön kolları örs büyüklüğündeydi (ve kontrol etmemiş olsam da muhtemelen tutarlıydı), ama Frederick ve Laurel Akıncı Grubu'na kıyasla hafiftiler.

Onlardan hoşlanıyordum, benden hoşlandıklarını biliyordum, iyi zamanlarımız olmuştu, ama tam olarak kanka değildik (henüz), bu yüzden benim için ellerini taşın altına koyacaklarından emin değildim.

Bu adamlarla değil.

Muhtemelen kışımı oraya götürmem en iyisiydi.

Drakkar'a başımı salladım ve dönerek kartları yere bıraktım.

"Teşekkürler çocuklar, sonra görüşürüz," diye mırıldandım, masadan küçük, saten, büzgülü çantamı aldım, kazandıklarımı olduğu yerde bırakmaya karar verdim ve biraz aceleyle ayağa kalktım, sandalyemin arkasından pelerinimi kaptım ve hızlıca hareket ettim.

Sessiz barın içinde hızla ilerliyormuşum gibi görünüyordu, her adımımı oradaki tüm gözler üzerimdeyken atıyordum.

Kıçımı ona dayadığımda ne olacağından emin değildim çünkü kocamı hiç tanımadığım söylenebilirdi ama *olanlara* asla hazırlıklı olamazdım.

Ben uzandığım anda o da uzandı. Sonra küçük, şaşkın bir çığlıkla kendimi kıçım havada, omzunun üzerinde buldum. Sonra kendimi barın dışında ve soğuk gecenin içinde buldum. Sonra kıçımı atımın üzerinde buldum ve kollarım otomatik olarak kaybettiğim ve onun yakalayıp şimdi bana fırlattığı pelerini yakalamak için hızla yukarı kalktı.

Sonra iki kelime homurdandı, "Göt. Eve."

"Ama -" Başladım ama bitiremedim.

Büyük bir elini kaldırdı ve kırımın sağırsına bir tokat atarak "*Yah!*" diye havladı ve kırım dörtnala havalandı.

Dizginler elimde bile değildi! Ne *sikim* bir herif!

Bacağımı hızla eyerin etrafına doladım, öne doğru eğildim, düşmemek için boynundaki griye tutundum, dizginleri kavradım, sonra arkama yaslandım ve çanta ve dizginlerle yapabildiğim kadarıyla kürk astarlı pelerini omuzlarıma attım.

Sonra eve doğru sürdüm ve bunu hızlıca yaptım. Çünkü çok sinirlenmişim ve o yöne gitmezsem bara geri döneceğimi ve muhtemelen dev bir Viking tipi, paralel evren Raider tarafından öldürülmeme neden olacak bir şey yapacağımı biliyordum.

Ben de eve gittim, doğruca ahıra gidip boz atı eyersiz bıraktım, eve doğru yürüdüm, yanan ateşleri körükledim, üzerlerine kütükler attım, mumlar ve lambalar yaktım, yukarı tırmandım ve çatı katında bir ateş yaktım ve sonra merdivenden aşağı inip volta attım.

Yapmadığım şey sakinleşmekti.

Kocam ve ben birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak zorunda kaldık.

Birincisi, düzgün oturmadığım ve dizginleri tutmadığım halde atı dörtnala koşturmak gibi boynumu kırma tehlikesi yaratacak bir şey yapmamasıydı.

İkincisi, beni dondurucu, kutupsal, lanet olası havadan koruyacak hiçbir şeyim yokken beni bir tür taşıyıcıya atmaktan vazgeçmesi gerektiği idi.

Üçüncüsü ise, beni arkadaşlarım haline gelen insanların önünde küçük düşürdüğü için neler hissettiğimi duyacak olmasıydı.

Muhtemelen dördüncü ile beş yüzüncü arasında bir sayı olduğunu biliyordum ama işe bunlarla başlayacaktım.

Uzun bir süre volta atarken beynimde homurdanıp durdum. Sonra uzun süredir volta attığımı fark ettim. Sonra bira içtiğimi, barda muhteşem bir çoban böreği yediğimi ve yorulmaya başladığımı fark ettim. Sonra bunların olduğunu fark ettim çünkü saat çok geç olmuştu ve saatlerdir evdeydim ve o evde değildi.

Sonra karar verdim, siktir
et onu. Yatmaya
gidiyordum.

Sandıklara gittim, bir gecelik aldım, banyo tipi odaya gittim, üzerimi değiştirdim, dışarı çıktım, giysilerimi bir sandığın üzerine attım, mumları ve fenerleri söndürdüm, ateşlere daha fazla odun attım ve Penelope'nin çoktan kıvrılıp uyuduğu merdivenden yukarı çıktım.

O ateşe de biraz daha odun attım, perdeyi kapattım, sonra çarşafın, yorganın ve kabarık yün battaniyenin altına girdim ve birkaç dakika içinde ışık gibi söndüm.

* * * * *

Hafif ve hoş bir şey dizimin arkasından kalçamın derisine doğru süzülürken gözlerim açıldı.

Ateş ışığında uykulu, şaşkın, kesinlikle puslu bir yarı odağa geldim, gözlerim yatağın üzerinde duran kaslı, neredeyse siyah denecek kadar koyu kahverengi, yün pantolonla kaplı diz ve uyluğa takıldı.

Göz kırptım.

"Atık," diye alçak sesle bir erkek gürlemesi duydum ve parmak devam etti, geceliğimi yukarı itti, kalçamın üzerinden geçti ve sonra kışımaya doğru indi. "Atık," diye tekrarladi.

Kelimeler kaydedildi, dokunuş kaydedildi ve gittiği yön kaydedildi.

Vay anasını!

Yatakta oturur vaziyete geldim, bir elim yatakta, yorgan üstümden yuvarlanıyor, parmak benden uzaklaşıyor ve Penelope arı gibi makaranın ipine doğru koşuyor, pençelerini ipe geçirerek aşağı inerken beni terk ediyordu.

Hay aksi. Kocam yatakta bana dönük oturuyordu. Ben de yarı uzanmış yatıyordum. Her zamanki gibi yorganı bir bacağımdan atmıştım ve üzerine çıkmıştım; gövdeyi örten yorgan şimdi belimde bir demet halindeydi.

Ama ben bunu fark etmedim. Bana bakan gözlerine bakıyordum.

Sonra büyük eli kalktı ve bana doğru hareket edip çenemi hafifçe kavradıktan sonra boynumun yan tarafına doğru kayarken kıpırdamadan oturdum. Orada, arkaya doğru kıvrıldı, parmakları saçlarıma dolandı ve aşağı doğru hareket etmeye devam etti.

"Uh -" Başladım ama devam etmedim çünkü korkudan dilim tutulmuştu.

"Yumuşak," diye mırıldandı, gözleri boynumdaydı, parmakları saçlarıma karıştırıyordu. "Beklediğimden daha yumuşak. Güzel olduğu kadar da yumuşak. Bir mucize," diye mırıldanmaya devam etti, aklı aynı anda başka bir yerde, benim üzerimdeydi.

Aklım tamamen ondaydı ve tamamen benim alanımda değildi ama viskinin kokusunu alamayacağım kadar da uzakta değildi.

Kahretsin. Sarhoş adamlar muhtemelen lezbiyen olmanı umursamıyorlardı.

Hayır, kızgın yeşil-kahverengi gözlerindeki bakıştan kesinlikle umursamadıklarını biliyordum.

Kahretsin!

"Frey," diye fısıldadım ve bunu yaptığımda bakışları anında benimkilere kaydı.

"Bir daha söyle," diye emretti.

Tekrar söylemedim. Çok yerinde olduğunu düşündüğüm bir soru sordum.

"Uh, sarhoş musun?"

Sözlerim üzerine elini saçlarımda dolaştırdı. Acıtmıyordu, kafa derimi hafifçe çekiyordu ama çok büyük bir adamdı ve çok büyük yumruğu saçlarımdaydı, bu yüzden dikkatimi çekmişti.

"Tekrar söyle," diye tekrarladı.

"Um... Frey," diye fısıldadım.

Birdenbire saçlarıma kullanarak beni kendine doğru çekti ve bana bir santim yaklaştığında hırladı: "*Tanrım*, tam da benimle doluyken bunu söyleyebildin."

Onun sözleriyle mutlu olduğum yerde küçük bir ürperti hissettim.

O da neydi?

Bir elimi göğsünün (karşılaştığımda çok sert olduğunu fark ettim) devasa duvarına koydum ve hafifçe bastırarak "Belki de -" diye öneride bulunmaya başladım.

"Bu gece rol yapacağız," diye mırıldanarak sözümü kesti. Ho oğlum!

"Sanırım -"

Ona ne düşündüğümü söylemeyi bitiremeden beni bıraktı. Sonra döndü, gövdesini eğdi ve botlarını çıkardı. Sonra ne olduğunu anlamadan kazağını çıkardı ve bana oldukça bronzlaşmış, son derece kaslı, açıkça güçlü bir sırt görüntüsü sunuldu. Bu görüntü beynime kazınırken hâlâ gözlerimi kırıştıırıyordum (ve itiraf etmeliyim ki hoşuma gitmişti) ki, hâlâ yatakta benimle birlikte otururken pantolonunu çıkardı.

Ho oğlum!

Şimdi telaşla, ne yazık ki gecikmiş olsa da, "Şey... sakıncası yoksa -?" diyerek geri çekilmeye başladım ama yine bitiremedim.

Çünkü hareket ediyormuş gibi görünmeden yatağa uzanmıştı ve ben de onunla birlikte uzanıyordum. Yorganı üzerimize örttü, sonra iki güçlü kolunu bana doladı ve beni yanına çekti. "Kalçamı kucakla," diye homurdandı ve göğsüne göz kırparak hafifçe bastırdım, sırtı kadar güçlü kaslara sahip olduğunu fark ettim

O kadar genişti ki sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. "Ne... ne?"

"Yorganı yaptığın gibi," dedi ve sonra sabırsızlandı. Kalçamdan başlayan eli hızla uyluğuma doğru ilerledi, gövdesi (ve ben, diğer kolu hala etrafımda kilitli olduğu için ekleyebilirim) ulaşmak için kalktı, sonra parmakları dizimin arkasına takıldı ve istediği şeyi yapana kadar bacağımı yukarı çekti, yorganı yaptığım gibi uyluğunun yarısına bindi.

Sonra tekrar yatağa yerleşti ve beni sıkıca tutmaya devam etti.

"Peki, uh... tamam, uh... sence -?" Başladım ama yine sözümü kesti.

"Bu istediğim gibi bir karşılama değil karıcığım, ama idare eder ve sabaha kadar burada böyle uyuyacaksın. Yapmazsan, istediğim eve hoş geldin karşılamasını senden alırım ve geciktirmem. Beni anlıyor musun?"

Onu anlıyordum. Bu şekilde uyumakta bir sakınca görmüyordum çünkü eve döndüğünde nasıl karşılanmak istediğini bildiğimi hissediyordum.

Ve bu arada, sarhoş erkeklerin lezbiyenlere aldırmadığı konusunda haklıydım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Şimdi çeneni kapa ve uyu."

Aslında ağzımı açıp bir şey söylememe izin vermediğini ona belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. O anda bu hatırlatmadan hoşlanacağını sanmıyordum.

Yapmadığım şey uyumaktı.

Saniyeler içinde çıktı.

Hala uyuyamadım.

Penelope ipten yukarı tırmandı, boşta kalan tek ayağıma kıvrıldı ve mırıldanarak uykuya daldı ve ben hala uyumadım.

Şafağın gökyüzüne dokunmuş olması gerektiğini biliyordum (perdeler kapalıyken göremesem de) ve ancak o zaman uykuyu buldum.

Ve ne yazık ki bu olduğunda, uykuda, yanımdaki büyük, sert, yabancıya daha da kıvrıldım, kolum ona dolandı ve sıkıca tuttu, uyluğum onunkinin etrafında kıvrıldı, dizim ve baldırım bacaklarının arasına düştü, kalçalarım onunkinin yanında beşiklendi, yanağım onun büyük, sert göğsüne yaslandı.

Bu, normalde uykumda örtü ve yastıklarla yaptığım bir şeydi.

O gece çok daha sıcak, çok daha rahat ve çok daha tehlikeli bir şeyle yaptığım bir şey.

Ve karanlık yabancı kocamın etrafında kıvrılmış uyuduğumda, *derin* uyudum.

Pew

Uyudum ama uyandığımda Penelope hâlâ yanımdaydı.

Ve Penelope benim tek yatak arkadaşım.

Pheew.

Boynuma kadar çekilmiş yorganın sıcak kozasına uzandım ve karanlık yabancı kocamın beni yatakta bıraktıktan sonra onları yukarı çekip çekmediğini merak ettim, bu onun düşünceli olabileceğinin şaşırtıcı bir göstergesi olurdu.

Sonra onun yaptığını düşündüm çünkü muhtemelen ben yapmadım.

Sonra bununla ne yapacağımı bilemedim ve bir kenara bırakıp evi dinledim.

Hiçbir şey.

Onun varlığını bile hissedemedim.

Vay be. Tamam. Güzel.

Kafamı toparlamak için boşluk.

Penelope uyandığımı hissetti ve vücudumun kıvrımlı hattında gezindi, sonra aşağı atlayıp karnımın, kucağımın ve kalçalarımın sıcak kabuğuna kıvrıldı ve orada mırlamaya başladı. Pencerelerin ağır perdelerle örtülü olduğunu ve parmaklıktaki perdenin hala çekili olduğunu fark ettim ama oradan güneş ışığı geliyordu (pencerelerden değil, Lunwyn'de perdelerle uğraşmazlardı, tamamen karartma durumu, hiçbir şey geçmezdi, kapıların dibine yerleştirmek için hava akımı koruyucuları bile vardı). Bu, sabahın geç saatleri olduğu anlamına geliyor olmalıydı çünkü Lunwyn'in günleri tahminime göre çok kısaydı, dokuz ya da on civarında başlayıp iki ya da üç civarında bitiyordu. O zaman yol boyunca ay ışığı vardı.

Başımı eğdiğimde ateşin alev alev yandığını ve küçük yuvayı ısıttığını gördüm.

Lunwyn'in daha önce bilinmeyen ateş perileri yoksa kesinlikle karanlık yabancı kocam *bunu* benim için yaptı.

Bir başka şaşırtıcı düşünceli davranış.

Hmm.

İkilemimi düşünürken Penelope'nin kulaklarının arkasını kaşımak için bir kolumu yorganın altından çıkardım.

Birincisi, evliydim ve kocam evdeydi. İkincisi, onun sandığı gibi lezbiyen değildim.

Üçüncüsü, kocam ünlü bir Akıncıydı, erkeksi ve "o alanda yetenekli" olduğu biliniyordu ama aynı zamanda kör, sağır ve tüm algı duyularınızı kaybetmediğiniz sürece çok erkeksi *olduğu* da açıktı.

Dördüncüsü, bana verdiği bir öpücük, dün gece beni uyandırdığı hafif dokunuş ve çeneme ve boynuma nazikçe dokunuşuyla "yeteneği" hakkındaki söylentilerin doğru olma ihtimalinin güçlü olduğunu biliyordum.

Beşincisi, saçımı beğendi.

Altıncısı, beni yanına alıp uyumak istedi.

Yedinci olarak, beni sıcak tutmak için ateşi körükleyerek beni örtülü ve koza içinde bıraktı.

Hmm.

Diğer taraftan.

Önce benimle evlendi, beni dondurucu soğuk gecede saatlerce ülkenin öbür ucuna taşıdı ve altı hafta boyunca kirli bir evde tek başıma bıraktı (aslında ev altı hafta boyunca kirli değildi ama beni orada o kadar uzun süre yalnız bıraktığı kesindi).

İkincisi, beni tekrar ilk gördüğünde, selam bile vermeden herkesin önünde bana patronluk tasladı. Kabul ediyorum, arkadaşlarıyla birlikteydi ve belki de açıkça erkeksi, Viking tipi Akıncılar arkadaşlarının önünde bu şekilde davranıyorlardı, ama en azından merhaba diyebilirdi.

Üçüncüsü, bilinmeyen bir nedenle beni bir un çuvalı gibi herkesin gözü önünde dışarı çıkarmıştı.

Dördüncüsü, ben sırtında güvende değilken atımı dört nala koşturmuştu.

Beşincisi, benimle neredeyse hiç konuşmadı, o *konusurken* benim konuşmama izin vermedi ve konuşurken söylediği şeylerin çoğunu pek sevmedim.

Ve son olarak, çok büyüktü, beni çoğu zaman korkuttu ve, um... beni çoğu zaman korkuttu (bu tekrarlamaya değerci).

Penelope'yi mırıldanmasıyla baş başa bıraktım, kolumu tekrar yorganın altına soktum, sırt üstü dönüp tavana baktım ve düşünmeye devam ettim.

Ben bir maceraperesttim ama *cinsel* bir *maceraperest* değildim. Bunun iki nedeni vardı.

İlk olarak, bir sürü param vardı. Babama büyükbabamdan yüklü bir miras kalmıştı ve içinde annemle birlikte kullandığı uçak Nil üzerinde düştükten sonra, onun yüklü parası bana miras kaldı.

Para insanlara aptalca şeyler yaptırıyordu ve çoğu da pek hoş değildi. Ve çok paraya sahip olmak sizi, çoğunlukla paranızı kullanmanızı sağlamak ya da sadece paranızı almak için aptalca şeyler yapan bazı iyi olmayan insanlar için bir hedef haline getiriyordu. Bu yüzden erken yaşta öğrenmişim ve babam da bana kalbime (ve parama) dikkat etmem gerektiğini öğretmişti. Ben de öyleydim.

İyi arkadaşlarım vardı ama sayıları azdı. Benim gibi yüklü olduğunuzda güvenmek zordu.

Çok daha az sevgilim olmuştu.

İkincisi, kalbime karşı çok dikkatliydim. Hayatımda en çok sevdiğim iki insanı on beş yaşındayken kaybetmişim. Bu canımı yaktı. Çok fazla. Bunun tekrar olmasını istemiyordum ve eğer riske gireceksem, bu riski doğru adam için aldığımdan emin olacaktım. O adam şimdiye kadar ortaya çıkmamıştı ve şimdiye kadar hiç kimse ona yaklaşmamıştı bile.

Yani iki kere iki dört eder mantığıyla oraya gitmedim. Bu bakire olduğum anlamına gelmiyordu, sadece - vücudunuzu paylaşıyorsunuz, kendinizin bir parçasını açıyorsunuz ve onu savunmasız hale getiriyorsunuz. Bu yüzden bağları koparabileceğimden emin olmadıkça ya da aklım başımda olmadıkça (ikincisi benim için nadir bir durumdur), bu riski almadım. Savunmasız olmak hoşlandığım bir şey değildi.

Ama bu durum başka bir şeydi.

Bu, sınırlı bir zaman dilimi olan bir maceraydı.

On buçuk ay sonra arkadaşlarıma, evime, parama ve yeni maceralara gidiyordum. Burada kalmayacaktım, asla. Burada uçak, cep telefonu ya da suşi yoktu.

Doğru, o kitaplarda okuduklarımdan sonra iyi olurdu, özellikle de hakkında ve Raiders, için keşfetmek daha fazla daha Lunwyn. Hawkvale kulağa güzel geliyordu, Bellebryn muhteşemdi ve Fleuridia'nın gerçekten iyi yemekleri olduğu biliniyordu ve söylemeliyim ki, gerçekten iyi yemekleri severdim. Hepsini keşfetmek için burada iki, belki de üç yıl geçirebilirdim.

Ama bu arkadaşlarımı, evimi, paramı ve iki, belki de üç yıl boyunca suşimi geride bırakmak anlamına geliyor.

Bunu yapmayacaktım.

Param da vardı ama bir milyon dolar har caya maz d ım .

Bu tek seferlik bir anlaşmaydı.

İşte buradaydım, donmuş bir dünyada bir prenses ve gerçekten öpebilen ve sarılmayı seven çok korkutucu ama çok ateşli bir kocam vardı.

Ve eve döneceğimi biliyordum, bu yüzden risk yoktu çünkü bu bağların kesileceğini biliyordum.

O zaman Sjofn da beni bıraktığı gibi aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı. Ve Frey Drakkar.

Bununla nasıl başa çıkacağımı göreceğiz.

İlk olarak, konuşmanın yanı sıra dinleme anlamında iletişim kurup kuramadığını görmem gerekiyordu ve konuştuğunda sadece korkunç şeyler ya da beni kızdıran şeyler değil, başka şeyler de söylüyordu.

Sonra karar verirdim.

Yataktan kalktım, ateşi yaktım, perdeyi geriye ittim ve aşağı indim. Her iki şöminenin yanı sıra mutfak ocağında da neşeyle yanan ateşler buldum (cidden, demir olduğu için çok fazla ısı iletliyordu, mutfak her zaman sıcacıktı) ve taze demlenmiş kahve vardı - sert ve güzel.

İyi kahve yapabiliyor ve iyi ateş yakabiliyordu, yani benim ikisini de yapmama gerek kalmıyordu. Bu, artık sütununun büyüdüğü anlamına geliyordu. Şimdiye kadar sadece dört şey vardı ama dün hiç yoktu, bu yüzden umudum vardı.

Biraz su ısıttım, banyodaki leğende biraz yıkandım ve iç çamaşırlarımı, jartiyerli kaşmir çoraplarımı ve uzun, tozlu pembe, yumuşak yün örgü elbisemi giydim, Tüm elbiselerim ciddi göğüs dekoltesine sahipti, yapıları böyleydi, iç çamaşırımı giydiğimde de böyle oluyordu ve söylenmesi gereken, doğal göğüs dekoltesinin benim yapılış şeklim olduğuydu) ve bileklerden dışarı taşan uzun dökümlü kollar. Saçlarımı pembe saten bir kurdeleyle yüzümden geriye doğru çektim, uzun, uyumlu örgü kemeri kalçalarımın aşağı sarkacak şekilde bağladım, kulaklarımın arkasına ve bileklerime biraz parfüm dokundurdum ve Penelope'ye geç bir kahvaltı, annesine de brunch hazırlamak için mutfaka yöneldim.

Penelope dört ayak üzerinde, karnı yerdeydi ve yüzünü ocağa koyarak ısıttığım bir kase tavuk artığına dayamıştı.

Arka kapı açıldı, Frey Drakkar sinsice içeri girdi ve beni görünce durdu.

Onu içeri aldım.

Bir ilk, bıçak ya da kılıç yok. Başka bir ilk, saçları kısmen ıslaktı. Tıraş da olmuştu. Birisi kaplıcayı ziyaret etmiş.

Hmm.

Sakalını sevdiğimi söylemeliyim.

Onu içeri aldığımda, ne kadar büyük olduğunu unuttuğumu fark ettim. O zamana kadar mutfağa alışmıştım. Mamut değildi ama küçük de değildi.

O içindeyken küçücük görünüyordu.

Gözleri kasapta durmuş krep hamuru çırpan benim üzerimdeydi. Görebildiği uzunluğum boyunca aşağı inmelerini izledim, sonra yukarı çıktılar.

Yutkundum.

Sonra

"Merhaba."

dedim.

Sözüm onu harekete geçirdi, içeri girdi, omzunun üzerinde büyük bir sopa taşıdığını fark etmediğim kolunu salladı ve küçük (*yavru* gibi görünen) bir geyiğin ölü leşini mutfak masasının üzerine bıraktı.

Göz kırptım.

Sonra öğürdüm.

Sonra fırlama isteğimi kontrol ettim, nefesimi tuttum ve ölü geyikten ona baktım.

"Ah... Bir kuralım var. Mutfak masasında ölü oyun olmaz."

Yeşil-kahverengi gözleri benimkileri tuttu. Konuşmadı. Hareket de etmedi.

Tamam, büyük ölü hayvan leşini görmezden gel ve yoluna devam et Finnie, dedim kendi kendime.

İyi bir strateji aradım. Sonra bulduğumu umdum.

"Ben... şey... ben sadece... unutmadan söyleyeyim, üst kattaki ateşi *körüklediğin* ve ben uyurken beni sıcak tuttuğun için teşekkür ederim," dedim, bunun hoş olduğunu düşünerek, yaptığı hoş bir şeyi fark edip yorumlayarak.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni inceledi.

Tamam o zaman.

"Dün gece birkaç kadeh içtikten sonra eve geldin," diye not ettim, yanıt alamadım, beyni benimki kadar hızlı çalışmıyordur diye bekledim, yine yanıt alamayınca devam ettim. "İyi görünüyorsun. Umarım akşamdan kalma değilsindir."

Bir şey yok.

Tamam.

Tamam.

"Krep ister misin? Krep ve pastırmadan oluşan geç bir kahvaltı hazırlıyorum." Yine bir şey yok. "Uh... eğer yemek istiyorsan, ölü hayvanı çıkarman gerekecek."

Sonunda, yarı bir tepki. Geyiği aldı, arka kapıyı açtı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştüğü arka verandaya fırlattı.

Yüzümü

buruştur

dum.

Eek!

Kapıyı kapattı.

"Teşekkürler," diye

fısıldadım.

Bana doğru yürüdü, hazırlandım, sonra yanımdan geçti, çaydanlığın sapını tuttu ve sinsice odadan çıktı.

Rahatladım.

Sonra masayı silmeye koyuldum (bunu çoğunlukla gözlerim kapalı yapıyordum, sonra yine gözlerim kapalı ve kollarım önümde bir mumya gibi yürürken buldum, bezi arka kapıdan dışarı attım) ve daha önce kestiğim pastırma dilimlerini ısınan tavaya koydum.

Ben bir tavada kreplerle uğraşırken ve bir diğerinde pastırmanın yerini değiştirirken geri geldi. Bana doğru yaklaştı, çaydanlığı ocağa koydu, süzgeci aldı, kendine sıcak bir kupa kahve doldurdu ve sonra masaya doğru yürüdü, bir dizi bükülmüş, bir bacağı yayılmış, rustik-şık kulübesinin kralı, gözleri üzerimde oturdu.

Yüce Tanrım.

Sessizlik içinde ve tek kişilik bir seyirci kitlesiyle yemeği bitirdim, servis ettim, sıcak kreplerin üzerine tereyağı sürdüm ve erimeye başladı. Sonra masaya doğru döndüm. Bir tabağı onun önüne, bir tabağı da kendi koltuğumun önüne koyduktan sonra dolaplara gidip bal ve çatal bıçak takımı aldım. Onunkini ona verdim, benimkini yerime koydum ve balı masaya koydum. Sonra ısınmak için mutfığa geçtim.

Kahvemi alıp oturdum, kreplerimin üzerine bal döktüm, masaya koydum ve ona doğru ittim.

Sonra tıkındım.

Bala uzandığını gördüm, sonra sürahinin masaya çarptığını duydum, sonra da yemeye başladığını duydum.

Ona baktım. Sonra tekrar denedim. "Frey, sanırım konuşmamız gerek."

Kahverengi-yeşil gözleri bana geldi. Sonra kaşları kalktı. Sonra ağzına devasa bir krep lokması attı.

Kaşlarını kaldırmasını "Evet, Seoafın?" olarak algıladım. Ne konuşmak istersiniz?"

"Ben lezbiyen değilim," diye ağzımdan kaçırırverdim ve o kalkık kaşlar korkutucu bir şekilde birbirine çarptı.

Çiğnedi, yutkundu ve bana günün ilk kelimesini hırslayarak söyledi: "Ne?"

"Ben lezbiyen değilim."

İkinci ve üçüncü kelimeler peş peşe geldi. "Bir ne?" Oh. Belki de burada lezbiyen diye bir terim yoktu.

"Ben... uh," Lanet olsun sana, Sjöfn! "Kendi cinsiyetimi tercih etmiyorum."

Dondu kaldı. Tamamen. Yüzü. Vücudu. Çatalında krep olan eli havada asılı kaldı. Her şeyi. Donmuştu. Etrafındaki hava bile buzla parlıyordu gibiydi.

Tamam, belki de bunu daha sonraya bırakmalıydım, mesela doğum tarihini, en sevdiği rengi ve bir geyiği indirmek için tercih ettiği yolu öğrendikten sonraya.

Aceleyle devam ettim. "Bak, ben, şey, aslında hatırlamıyorum ve sen bana bunu diğer... şey... evlendikten sonra anlattığında şaşırdım. Yani, bunu sana söylediğimi bile hatırlamıyordum. Bu biraz... söylemek için çılgınca bir şey ve *paylaşmak* için daha çılgınca bir şey. Neden böyle bir şey söylediğimi anlamaya çalıştım ve sanırım sarhoş ve gergindim. Yani, uh..." Bocaladım. Kahretsin. Finnie'yi düşün! "Sen büyük bir adamsın ve ben... şey, ben o kadar büyük değilim ve sen beni biraz, um, çıldırtıyorsun..." Anlamadığı belli olan bir terim karşısında gözleri kısıldı. "Yani, beni biraz korkut. Aslında... bunu yapıyorsun, şey... şu anda."

Çatalını tabağına bıraktı, arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni ikiye bölmek istediğini düşündüren bir şekilde bana kaşlarını çatı.

Saçmalamaya devam ettim. "Ve... şey, *şimdi*. Aslında *daha çok* şimdi. Beni korkutma kısmı. Bilirsin, paylaştığım için."

Konuşmadı.

Kahretsin! Beni korkutan ya da kızdıran şeyler söylediğinde değil, konuşmasını istediğimde konuşmasını diledim.

Devam ettim. "Düşündüm ki, sen evdeyken ve biz, şey, bilirsin, kutsal evlilikle evlenmişken..." Tekrar duraksadım çünkü gözleri bana öyle bir şey olmadığını söylüyordu ve neyi kastettiğime dair hiçbir fikri yoktu, ben de "*Tanrıların...*" diye üstünü kapattım. "Belki de birbirimizi tanımaya başlamamız gerektiğini düşündüm ve her şeyi açıkça ortaya koyarak doğru adımlarla başlamamız gerektiğini düşündüm. Dürüst olarak."

"Dürüst olmak gerekirse," diye konuştu sonunda ve bunu alçak bir sesle yaptı. Başımı salladım. "Evet, dürüst olmak."

"Yani şimdi dürüstsün de o zaman dürüst değil miydin?" diye güzel bir soru sordu.

"İçkiyi biraz fazla kaçırdığımda biraz... *çılığın* olabiliyorum."

"Evet, handaki hizmetçi senin sık sık geldiğini, çok bira içtiğini ve oldukça gürültücü olduğunu söyledi," dedi, bundan memnun görünmüyordu ama Lindy'nin hikayemi doğrulamasına sevindiğimden emindim.

"Uh... evet," diye kabul ettim. "Kulağa benmişim gibi geliyor." Ve aslında bu yalan değildi.

Bana kaşlarını çattı.

Nefesimi tuttum ve sessizce, "Frey, bunu itiraf etmek gerçekten berbat ama şu anda bana bakış şeklin bile beni korkutuyor," dedim.

"Wilde Hanesi'nin Kış Prensesi Sjofn kolay kolay korkmaz," diye sessizce karşılık verdi ama sessizliği güvensiz, inançsız ve biraz da ürkütücüydü.

Başımı salladım. "Hayır, anlamıyorum. Haklısın. Genelde kendi başımın çaresine bakabilirim ama ormanda bir kulübede tek başımayım, yanımda kimse yok ve beni ikiye bölebilecek, benden pek hoşlanmıyor gibi görünen kocaman bir adamla birlikteyim ve sen fiziksel olarak yakınlaşmakta bir sakınca görmüyorsun ve bu beni çok korkutuyor, bunu yapmadığında da sinirlerimi bozuyor."

"Seni kızdırıyor mu?"

"Beni üzüyor, sinirlendiriyor," diye açıkladım. Tekrar sessizliğe büründü.

"Frey -" Yumuşak bir sesle söyledim ama sözümü kesti ve korkutucu bir şekilde konuyu değiştirdi.

"Yani kadınları tercih etmiyorsan, seni çatı katına götürüp çıplak soyamam ve sana istediğimi yapmamın bir sakıncası olmaz mı?"

Yüzümün ısındığını, göğüslerimin şiştiğini ve kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim.

"Aslında yapardım," diye fısıldadım.

Yine kaşlarını çatmaya başladı. "Doğru," diye fısıldadı.

Bana kesinlikle inanmıyordu.

"Ama sadece... şey, birbirimizi daha iyi tanımamızı istiyorum. Birlikte zaman geçirelim. Sonra belki bir sonraki seviyeye geçeriz."

Kaşları tekrar birbirine çarptı ve "Bir sonraki seviye mi?" diye sordu.

"Ah... beni çıplak soyup istediğinizi yaptığınız kısım," fısıldadı. "Bu bir sonraki seviye."

Kaşlarını çattı.

Bekledim.

Kaşlarını daha fazla çattı.

Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Sonra alçak, şaşkın ve normalden daha mutsuz bir sesle, "Tanrılar aşkına, sana kur yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Kulağa çılgınca geliyordu. Ünlü bir Akıncı olan bu büyük, korkunç adamın bana ya da herhangi birine kur yapma fikri kesinlikle çılgınca geliyordu.

Bu yüzden kahkahayı patlatmış olmalıyım.

Gülmedi, aslında hiçbir şey ona komik gelmiyordu ve bunu açıkça belli ediyordu, ben de neşemi kontrol etmeye çalıştım, mücadelemi kazandım ve "Şuna ne dersin? Bir anlaşma yapalım. Bana emir vermeyeceksin, beni omzuna atıp barlardan ya da başka yerlerden dışarı taşımayacaksın, kızaklara ya da atlara atmayacaksın, dizginlerini elimde tutmadığım bir atın üzerinde ormanda savrulup durmayacağım ve belki birlikte birkaç öğün yemek yiyeceğiz. Ben pişiririm. Sonra bir sonraki seviyeye bakarız. Anlaştık mı?"

"Peki kaç öğün yemek paylaşacağız, Sjofo?" Hmm.

Bunu düşünüyordu.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin

değildim. "On beş mi?" Denedim.

"İki taneye ne dersin?" diye karşılık verdi.

İki mi?

Tamam, belki de kötüydü.
"On iki," diye önerdi. "İki,"
diye karşılık verdi. "Dokuz
mu?" Denemeye devam
ettim. "İki," dedi kararlı bir
şekilde.

Ho oğlum.

"Peki, sizin ikinizde bu bir sayılır mı?" Çatalımla tabağımı işaret
ederek sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Ho boy!

"Şimdi cevap vermek
zorunda mıyım?" "Evet."

Kahretsin.

Ona baktım ve nefes aldığım kadar zor nefes alıyormuş gibi
görünmemeye çalıştım.

Tamam, bu bir maceraydı, *benim maceram*. Bunun için para
ödemişim ve riskleri olduğunu biliyordum. Her zaman riskler vardı.
Ve bu almam gereken bir riskti.

Ve ciddi, gerçekten çok iyi öpüşebilen ve dokunuşu hem hafif
hem de nazik olabilen ateşli bir adamla yatmaktan daha kötü riskler
olmalıydı.

Değil mi?

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Tamam, iki ama evdeki geyiği
temizlememeyi de eklersen. Onu görmek istemiyorum, hatta
temizlerken sesini bile *duymak* istemiyorum ve kesinlikle arkasını
temizlemek istemiyorum."

Bana yine kaşlarını çattı ve ardından, "Sen diyardaki en iyi avcısın
Sjofn ve kendi avını temizlemesiyle tanınırsın," dedi.

İğrenç!

Kahretsin, yine örtbas etme zamanı.

"Şey... beni rahatsız eden bir olay yaşadım.... *zihinsel olarak* ve
bundan vazgeçtim. Ben vejetaryen değilim." Bu kelime bana
Lunwynianların vejetaryen olmadığı anlamına gelen korkunç gözlerle
bakmama neden oldu, bu yüzden açıkladım, "Et yiyorum, sadece
nereden geldiğini düşünmek istemiyorum. Kabul ederseniz, evde
asla karkas temizliği ya da karkas yok, tabii ki her şey iyi olduğunda
ve kesildiğinde pişirdiğim hariç

ve artık bir hayvana benzemiyor." Tanrım! Ne kadar ezik olabilirim ki? Toparlama zamanı. "Bir anlaşmamız var. Değilse, anlaşmamız yok."

"Anlaştık," diye cevap verdi hemen ve kalbim sıkıştı, karnım düştü ve göğüslerim tekrar şişti.

Yemeğe başlamak için çatalını eline aldığında aceleyle, "Bir şey daha var," dedim.

Tabağının üzerine kısmen eğilmiş olan başı bana bakmak için geriye doğru eğildi. "Beni çoktan denedin, Sjöfn," diye uyardıktan sonra çatalındaki krepı ağzına attı.

"Tamam," diye başımı salladım, "anladım ama... bana öyle demeni istemiyorum." Yavaşça göz kırptı. Sonra yutkundu.

Acele ettim. "Ben... sen...?" Tereddüt ettim. "Aslında bana Finnie demeni tercih ederim."

Birkaç santim geriye oturdu, eli masanın üzerine geldi ve bunu yaptıktan sonra çok uzun bir süre beni yoğun bir şekilde inceledi. Çok zorlandım ama orada oturdum ve buna dayandım.

Sonunda yumuşak bir sesle "Finnie?" diye sordu.

Ve kahretsin, derin sesi kulağa hoş geliyordu. "Evet, Finnie," diye cevap verdim usulca.

Beni inceledi.

Sonra "Finnie" dedi.

Evet. Oh, evet. Derin sesi kulağa hoş geliyordu.

Bunu evet olarak algıladım ve ona gülümseyerek "Teşekkürler" diye fısıldadım.

Beni incelemeye devam etti. Sonra başını salladı. Sonra kreplerini çatalladı, kocaman bir ısırık kopardı ve ağzına attı.

Tamam, pek iyi gitmedi, akşam yemeğinden sonra çok az tanıdığım biriyle açıkça seks yapıyordum, ama kötü de gitmedi.

Kahretsin.

"Avcılıkla, kendi hayvanlarınızın derisini yüzmekle ve çok iyi bir okçu olmakla tanınırsınız, karıcığım, iyi yemek pişirmekle tanınmazsınız," dedi tabağına, az önce ağzıma attığım krepler neredeyse boğazıma takılıyordu ve gözleri bana kayarken ona baktım. "Senin hakkında bunu öğrendiğime memnun oldum."

İşte oradaydı. Bir işaret, küçük bir işaret, ama onun gibi beni sıcak tutan, belki de iyi bir adam olduğunu ve deneyeceğini söyleyen bir işaret.

"Sevindim," dedim usulca.

Tabağına baktı ve ağzına biraz daha krep tikiştirdi.
Tamam.
Belki de şüphelendiğimden daha iyi gitti.
Vay be.

Bay Konuşma

Frey'in dikkati geyiğin üzerindeyken, eşyalarımı topladım ve hızlı bir banyo için kaplıcalara gittim.

Kaplıcaların harika olduğu söylenebilirdi ama sonrasında kurulanmanın öyle olduğu söylenemezdi. Ancak bunu o kadar sık yapmıştım ki artık bir sanat haline getirmiştım ve rekor bir sürede çıkmış, kurulanmış ve giyinmiştim. Sonra temiz, ıslak saçlarımı banyo bezine sardım ve neyse ki o beni görmeden hızla geri döndüm.

Karı-koca işlerine girmeden önce kocamla bir günlüğüne çıkma fırsatı bulduğum için, geri döndüğümde losyon sürdüm, pudralandım, parfüm sıktım ve hafif bir makyaj yaptım. Yani, ilk randevuya *asla* çaba göstermeden çıkmazdım. Ve bir güne sıkıştırmak için en az birkaç haftalık randevularım vardı (biriyle yatmayı düşünmeden önce ne kadar zaman geçmesi gerektiğine dair kendi kişisel felsefeme göre), bu yüzden çaba gösterdim.

Bunu yaparken, o akşam yapacağım yemeği planladım ve bu nedenle kafamda marketten almam gerekenlerin bir listesini çıkardım. Özel bir şey istiyordum, böylece çaba gösterdiğimi fark edecekti (ve belki o da bir tane yapacaktı). Ayrıca çiğnenebilir bir şey istiyordum. Her kocaman yutkunmadan önce yaklaşık iki kez çiğneyerek o krepleri hafifçe işledi ve akşam yemeğinin bundan çok daha uzun süreceğini umuyordum.

Frey içeri girdiğinde mutfaktaydım, her şeyim tamamdı ama saçlarım hala ıslaktı (yine de kurdeleyle geri çekilmişti) ve alışverişlerimi geri taşımak için genellikle yanımda götürdüğüm sepeti alıyordum.

Kapıya doğru döndüm ve yine o sabah olduğu gibi beni gördüğünde olduğu yerde durdu.

Bunu nasıl yaptığı garip.

"Selam," diye selam verdim. "Akşam yemeği için bir şeyler almak üzere kasabaya gidiyorum.

Bir şey istiyor musun?"

Bir an bana baktı ve "Seni götüreceğim" dediğinde sessizlik moduna geri dönmediğini umuyordum.

Lanet olsun. Aslında yemekten sonra olacaklara hazırlanmak için biraz yalnız kalmak istemiştım.

Ancak, tek başıma geçirdiğim zaman bu adamı daha iyi tanımama ya da onun etrafımda olmasına alışmama yardımcı olmayacaktı, bu yüzden belki de gitmesi iyi bir şeydi.

Sohbet edebiliriz.

"Tamam o zaman," diye cevap verdim.

Gözleri saçlarıma kaydı ve oturma odasına doğru ilerleyerek mırıldandı: "Ben Tyr'ı eyerleyeceğim. Sen bir şapka al. Yeni karımın üşütmesini istemem."

Hmm.

Bu çok düşünceliydi.

Çok düşünceliydi, onu takip ederken gülümsedim ve "Tyr?" diye seslendim. Ön kapıdan döndü, "Bineğim" diye cevap verdi ve gitti.

Al bakalım. Onun hakkında zaten bir şeyler biliyordum. Atının adı Tyr'dı.

Bu bir başlangıçtı.

Sandıklarına gittim ve özellikle beğendiğim bir pelerini çıkardım.

Açık gümüşü gri bir yündü ve yüksek yakasında aynı renkte kürk vardı. Eldivenleri ve şapkası da uyumluydu. Şapkanın üst kısmı örme yündü, kenarları kürklüydü ve bana şapka kafası vermediğini fark etmiştim.

Şapkalı kafa istemedim. Ne o gün ne de Frey'in etrafta olduğu *herhangi bir gün*.

Soğukla yüzleşmeye hazırlandım, sepetimi kaptım ve ahırlara doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda, Frey Tyr'ı alanın ortasına oturtmuştu, dizginleri takılı, eyeri üzerindeydi (muhtemelen soğuktan korunmasına yardımcı olmak için sağrısına sarkan daha uzun, çok koyu kahverengi battaniye tarzı bir şeyle birlikte, at oraya yaptığımız uzun yolculukta giymemişti). Şimdi fark ettim ki at Frey'in her şeyi gibiydi, yani kürkü o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyahtı. Ayrıca çok büyüktü. Ayrıca parlaktı. Ayrıca son derece zeki gözleri vardı.

Sonunda çok güzeldi.

Grilerden birine bir dizgin almak için duvardaki kancalara gittim ve Frey arkamdan seslendiğinde onu yakalamak için elimi kaldırmıştım. "Ne yapıyorsun?"

Elimi bırakıp ona döndüm ve "Binmek için bir gri hazırlıyorum" diye cevap verdim.

"Benimle geleceksin."

Göz kırptım.

Sonra "Ne?" diye sordum.

Yaklaşık yarım saniye atının yanında durdu, sonra bana doğru yürüdü, eğildi, elimi elinin içine aldı ve beni atına doğru götürdü. Ben daha çözülmeden atına binmiş ve eğilerek beni belimden yakalayıp önüne çekmişti.

Sonra hemen dişlerini şaklattı ve Tyr ahırdan dışarı çıktı. Yapıdan çıktıktan sonra Frey tekrar dişlerini sıktı ve hafifçe bana doğru eğildi, beni göğsümden sırtıma kadar içine aldı, aynı zamanda kolu karnımın etrafında sıkılırken beni tekrar içine çekti ve Tyr bizi yürüyüşten hızlı olmayan ama kesinlikle yavaş olmayan bir kantere götürdü.

Görünüşe göre Frey Drakkar durup gülleri koklamamış.

"Um..." "Az önce anlaşmamızı bozdun" diye söze başladım.

"Nasıl?" diye sordu, sesi kulağıma geliyordu.

"Beni sadece atına bindirdin," diye açıkladım orman yanımızdan geçip giderken ve Frey'in daha iyi bir yol bildiğini fark ettim, daha kestirme bir yol gibi görünüyordu çünkü şimdi o yolu kullanıyordu.

"Evet, öyle," diye kabul etti.

"Anlaşmamızın bir parçası da bunu yapmayacaktın."

"Hayır... *Finnie*, anlaşmamızın bir parçası da seni ata bindirmememdi. Seni ata atmadım. Seni bir atın üzerine çektim."

"Bu teknik bir mesele," dedim.

"Ne?" diye sordu.

Açıklamak yerine, "Sanırım ne demek istediğimi anladınız," dedim.

"Ve bence, bir anlaşma yaparken, daha fazla Taleplerinizde ve beklentilerinizde net olun," diye karşılık verdi.

Haksız olmadığı söylenebilir. Bunu yapmak için aklıma bir not aldım.

Donmuş ormanın içinden geçtik ve Frey'le birlikte sürmeyi daha çok sevdiğimi anlamam uzun sürmedi. Nereye gittiğime değil de etrafımdaki güzelliklere (çoğunlukla akıp gidiyor olsalar bile) daha fazla dikkat edebiliyordum. Ayrıca arkamda sıcak ve sağlam duruyordu ve Lunwyn'deki her türlü sıcaklıktan sadece faydalanmakla kalmayıp değerini bilmem gerektiğini öğrenmiştim. Gitmek için tembel bir yoldu ama kesinlikle gitmek için daha iyi bir yoldu.

Hmm.

Buna odaklanmamaya ve bunun yerine kocam hakkında bilgi edinmeye karar verdim.

Bu nedenle, bunu yapmaya koyuldum.

"Ee," diye başladım, "son altı haftadır nerelerdeydin?"

"Denizdeydim," diye cevap verdi kolayca.

Kaşlarım havaya kalktı ama gözlerimi önümdeki manzaradan ayırmadım. "Bütün bu zaman boyunca mı?"

"Bütün o zaman boyunca," diye cevap verdi ve devam etti, "ya da Middleland'da olmadığımız kısmı."

Ona bakmak için boynumu büktüm ve güçlü çenesi ve erkeksi boğazıyla göz kamaştırdım. Çekici güçlü çene ve çekici erkeksi boğaz.

İşte o zaman geriye, ileriye baktım.

"Middleland'de ne yapıyordun?"

"Adamlarımdan birinin yapması gereken bir iş vardı." İlginç.

"İşin neydi?" diye sordum. Frey cevap vermedi.

Hmm. *İlginç.*

"İşiniz başarıyla tamamlandı mı?" diye sordum.

"Evet."

Bilgilendirici değil ama en azından bir cevap. "Um... kaç tane erkeğiniz var?"

"Çok."

Yine bilgilendirici değil ama en azından bir cevap.

"'Ondan fazla' derken 'çok' mu yoksa 'beş yüzden fazla' derken 'çok' mu diyoruz?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"İkisinin arasında bir yerde," Frey'in açıklamak istemediği belliydi.

Ben caymadım.

"Peki, sık sık denize açılır mısınız?" "Evet."

"Yakında dönecek misin?"

Bunu sordum çünkü gittiğinde onunla gitmek istiyordum ama bunu ona o zaman söylemeyecektim. Sadece onu beni götürmeye ikna etmek için ne kadar zamanım olduğunu bilmek istedim.

Bunu bilmiyordu ve dolayısıyla sorumu yanlış okudu. Bunu sadece bir sonraki sözlerinden değil, kolumu sıkıca kavrayışından da anladım.

göbek.

"Ben daha yeni geldim, karıcığım ve sen benden kurtulmak mı istiyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi," diye yarı üşümüş gibi bir ses çıkardım, o da bunu duydu ve kolu gevşedi.

"Eğer değilse, o zaman bana ne demek istediğini söyle," diye emretti ve onunla gitmek istediğimi söyleyemeyeceğimi biliyordum, henüz değil.

Ben de usulca, "Sadece seni tanımaya çalışıyorum Frey. Bana en sevdiğin rengi söyleyerek ve içten arzularını dökerek bir bilgi kaynağı değilsin. Senin hakkında soru sormaktan başka bir niyetim yoktu."

"Favori bir rengim yok," diye cevap verdi, "ve şu anda arzularım, her ne kadar onları içten olarak tanımlamasam da, başka bir yerde hissediyorum, hepsi yeni karımla ilk yattığımda ne yapacağım etrafında dönüyor. Bu konuda konuşmak ister misiniz?"

Ho oğlum.

"Um..." Yutkundum, "hayır."

Yer değiştirdi ve başımın üzerinden mırıldandı, "Ben öyle düşünmüyordum."

Tamam, iyi gitti. Sayılır. Kocam hakkında birkaç şey öğrendim. Öğrendiğimden beri, Frey'le konuşmayı bırakıp ara vermeye karar verdim.

Kasabaya vardığımızda, buraya en son geldiğimden denizden yeni dönen kocam tarafından bir bardan çıkarıldığım gerçeğini düşünmeyi reddettim. Bunun yerine her zamanki gibi işime baktım, gülümsedim, el salladım ve tanıdığım insanlara selam verdim. Neyse ki onlar da aynısını yaptı (tabii ki Frey'e bakarak, selam vermedi, el sallamadı ve onu göremedim ama gülümsemediğinden oldukça emindim) ve bizi marketin dışında durdurdu.

O attan indi, ben de ellerimi belime koyarak aşağı indim.

Sonra tatlı bir şey yaptı, beklenmedik bir şey, ateşi körükledikten ve kreplerimi beğendiğini söyledikten sonra bile içinde olduğunu düşünmediğim bir şey.

Büyük eli benimkini sardı ve elimi tutarak beni markete kadar götürdü.

Lanet olsun. Bunu sevdim. Bu güzeldi. Hmm.

İçeri girdik ve Maria'ya seslendim, "Merhaba Maria! Ben Finnie! Yiyecek bir şeyler almaya geldim!"

Arka odadaydı ve karşılığında bağırdı, "Selamlar, Prenses Finnie! İki dakika içinde çıkacağım. Biraz yeşil fasulye geldi!"

Çok havalı!

Lunwyn'de öğrendiğime göre taze sebzelere değer verilmeliydi.

Yeşil fasulye sadece menüye yazıldı.

"Onlardan biraz istiyorum!"

Bağırdım. "Onlar senin!" diye bağırdı.

"Bu memnun eder Bana."

Frey mırıldandı ve I

durdu Mağazanın içinde bağırarak dolaşıyordu ve ona baktı.

"Ne?"

Arka odaya doğru bakıyordu ama sorum üzerine çenesi aşağı eğildi ve aktif, değerlendirici ve gerçekten de memnun görünen kahverengi-yeşil gözleri bana geldi.

"Annenizin zarafetine sahipsiniz, daha önce hiç fark etmediğim bir şey. Ama onun tavırlarına sahip değilsin. O zarif ama soğuk. Sen..." önce arka odaya sonra bana baktı, "değilsin."

Emin değildim ama bunun hoş olduğunu *düşündüm*. "Teşekkürler," diye fısıldadım, biraz utanmıştım.

Beni dükkâna doğru çeğiştirirken, "Bunu kızlarımız olursa onlara da öğretebilirsin," diye mırıldanmaya devam etti.

Lanet olsun.

Alışveriş listesi için bir başka madde: prezervatif reyonu olup olmadığına bakmak (gerçi bu konuda pek umutlu değildim). Ve akşam yemeğinde tartışılacak bir başka konu: doğum kontrolü (gerçi bu konuda da pek umutlu değildim).

Kahretsin.

Frey elimi bıraktı ve ben de kasaptan ve fırıncıdan almamız gerekenleri zihnime not ederek sepetime bir şeyler yığmaya başladım.

Ne yazık ki ben bunu yaparken, Frey kendini konuşkan hissetti ve konuşmak istediği şeyle, onun suskun olmasını tercih ettiğime karar verdim.

"Oğlu olmayan babanın, oğluyla yapacağı her şeyi seninle yaptığı iyi bilinir. Sana okçuluğu, kılıç kullanmayı öğretti ve küçüklüğünden itibaren onunla ava gittin. Bizim kızlarımız bunları yapmaz."

Açıklamasından sonra dişlerimi sıktım, "kızlarımız" diye bir şey düşünmek istemiyordum.

Maceramdaydım.

Bir sürahi altın  urup aldım ve "Tamam" diye fısıldamaya karar verdim.

"Karada ve denizde yaptığı tüm seyahatler ve i ler sırasında anneni ve seni yanından ayırmadığı da biliniyor. *Bunu* yapmayı d   neceğim."

Ona baktım ve donakaldım.

Bunu yaptım çünkü ilk olarak, bu dünyadaki babam benim dünyamdaki babama çok benziyordu. Beni yakınında severdi ve annem ve çoğu zaman ben olmadan hiçbir yere gitmezdi. Küçükken  zel   retmenlerim vardı ve öldüklerinde yanlarında değildim çünkü o kadar çok dünyayı dola ıp geri d nm   t k ki, hayatımda biraz normallik olması ve arkadaş edinmem gerektiğine karar verdiler ve beni yatılı okula yazdırdılar. İkincisi, bunu yaptım çünkü beni yanına almayı d   nd    için çok mutluydum.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım ve gözleri benimkilere kilitlenmeden önce y   mde gezindi.

"Bu fikrin seni memnun ettiğini görüyorum," dedi. Başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı ve arka odadan dükkâna giren Maria'ya baktı.

Fındıklara sııttım.

Sonra ona baktım ve "Ceviz sever misin?" diye sordum.

Frey bana baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Pikan cevizi, fındık. Cevizli turtada gerçekten iyiyim ve bu ak am bizim için bir tane yapacağım. Ama eğer yapmazsan -"

S   m  kesti. "Pikan cevizini severim, Finnie." Bana Finnie demesi hoşuma gidiyordu.

Aslında Frey Drakkar'da sevicecek şeyler olması hoşuma gitti ve sevicecek birçok şey olduğunu fark ettim.

Bu y  den ona sııttım, "Gördün mü, şimdiden birbirimizi tanımaya ba ladık. Bu i  harika gidiyor."

S    olarak cevap vermedi. Hayır, vermedi. Bundan daha iyisini yaptı.

Gözleri a  zıma kayd , iri eli çenemi kavrayacak şekilde kalktı ve nasırl  ba parma ı kıvrımlı alt duda ımın üzerinde hafifçe kayd .

Bu iyi hissettirdi. O kadar iyi ki, karnım indi ve göğüslerim tekrar şişti.

Evet, dokunuşu hafif olabilir. Çok hafif. Ve çok tatlı. Ho boy.

Bakışlarının gözlerime doğru yükseldiğini fark ettim ve sonra yüzünü yüzüme yaklaştırmak için eğildiğinde o gözlerin şaşırtıcı derecede tatlı dokunuşundan dolayı puslu olduğunu anladım.

"Ağzının kıvrımlarını çok seviyorum, karıcığım," diye fısıldadı, şişen göğsümdeki meme uçları karıncalanmaya başladı ve vücudum sanki görünmez bir çekimi varmış ve beni içine çekiyormuş gibi ona doğru hafifçe sallandı. "Ayrıca hareket edişini izlemeyi, alaycı ya da şakacı sözcükler ya da herhangi bir sözcük söylediğini duymayı da seviyorum."

Oh adamım, bu da çok tatlıydı.

Daha da yaklaştı ve "Acaba hoşuma gidecek başka neler yapabilir?" diye fısıldamaya devam etti.

Bu tatlı değil, ateşliydi.

"Um..." Sebepsiz yere mırıldandım ve mırıldandığımda gözlerinin seksi bir tembelliğe bürünmesini ve aynı zamanda gülümsemesini izledim.

İyi bir bakıştı. Hayır, şimdiye kadar gördüğüm *en iyi bakıştı*. Onda ya da *herhangi bir* erkekte.

Uh.

Vay canına.

Tam bir şey yapmak üzereydim, ne yapacağımı bilmiyordum, belki kendimi ona atacaktım ya da sepeti bir kenara fırlatıp beni hemen eve götürmesini, çıtırçıtlak soymasını ve istediğini yapmasını isteyecektim ki başparmağı alt dudağıma doğru kaydı ve doğruldu.

"Cevizlerin, karıcığım, turtam," diye mırıldandı, gözümü kırptım, sonra vücudum sarsıldı ve kendimi toparladım.

"Pekâlâ, cevizler, turta, uh... akşam yemeği," diye mırıldandım ve belki de bu maceranın hayal ettiğimden çok daha iyi olacağını düşünerek cevizlere döndüm.

Belki de en çılgın hayallerimin bile ötesinde.

* * * * *

Öğleden sonrayı yemek pişirerek ve fırınlayarak (ve Penelope'yi milyonlarca kez içeri sokup çıkararak) geçirdim. Frey öğleden sonrayı ateşin yanındaki malzemeleri yenilemek ve arka verandayı yeniden doldurmak için kütük taşıyarak geçirdi. Sonra da daha fazla odun kesmeye koyuldu.

Etrafta bir kocanın olmasının iyi olduğunu görüyordum çünkü orada geçirdiğim altı hafta içinde arka verandadaki zulayı çoktan bitirmiş ve kulübeye gidip gelmek için bir saat harcamıştım. Bu da kulübedeki erzağın yarısının bittiği anlamına geliyordu ve endişelenmeye başlamıştım. Isınmak ve yemek pişirmek için çok fazla odun harcıyordunuz. Bir saat daha gidip gelmeyi dört gözle beklemiyordum, en sevdiğim iş eve odun taşımak değildi ve kaba kuvvetle iyi iş çıkardığım için oldukça memnundum ama ağaçları keserek baltayla şu anda var olmayan becerimi geliştirmek için can atmıyordum.

Frey oradayken, bunların hiçbiri için endişelenmeme gerek yoktu. Bonus.

Daha da önemlisi, soğuk havalarda bile odun kesmenin zor bir iş olduğu belliydi çünkü Frey bunu yapmak için kazağını çıkardı ve mutfak pencerelerinden açıkça görülebilen bir kütükte yaptı.

Bunu izlerken kocamın neden bu kadar tutkulu olduğunu anlayabiliyordum. Bunu izlerken yemek yapmaktan da uzaklaşabilirdim (ve uzaklaştım). Bu yüzden izlemeyi bıraktım.

Sandıklarındaki porselen, gümüş ve kristalleri ilk kez kullanarak her şeyi yaptım. Bir çiftlik masasında biraz aptalca görünüyordu ama bu bizim karı koca olarak ilk akşam yemeğimizdi, bu bizim ilk akşam yemeğimizdi (benim için) ve bu bizim doğum öncesi yemeğimizdi, bu yüzden bunu bir fırsat haline getirmek istedim ve hiçbir şey rustik bir kulübede bile narin porselen, ağır gümüş ve zarif kristal gibi fırsat demedi.

Ben de kullandım.

Bir parça sığır eti kızarttım, bir şekilde patates dauphenois ve haşlanmış yeşil fasulye çıkardım, bunları fırından aldığım taze ekmekle ve ardından tatlı olarak ev yapımı kremalı cevizli turtamla servis ettim. Frey'e kütüğünün başında seslendim (bu sırada güneş çoktan kaybolmuştu, bu yüzden tamamen soğuk, tamamen karanlık akşamda doğruyordu ve bunu fener ışığında yapıyordu), biteceğini düşündüğümünden yirmi dakika önce, on dakika sonra bıraktı ve masaya yıkanmış olarak geldi.

Bu iyiydi.

Masaya oturdu ve benim gösterdiğim bariz çabayı fark etmeden (ve kesinlikle yorum yapmadan) tabağına yemek koydu.

Bu kötüydü.

Yemeğe başlamak üzereyken sessizce "Şarabı açabilir misin?" diye sordum.

O zaman bana baktı, masaya baktı, ağzının yarısı bir milisaniye için yukarı kalktı, sonra ayağa kalktı ve kasabadan aldığımız şarabı açtı. Sonra şarabı doldurdu. Sonra oturdu ve yemeye başladı.

Ben de yemeye başladım ve sonuçtan oldukça memnun kaldım. Patateslerin üstü biraz yanmıştı ama rosto mükemmel pişmişti, dışı güzel ve kahverengi, içi güzel ve pembeydi.

Frey bu işi kolayca halletti ve tadına baktıktan sonra bile tek kelime etmedi.

Bu da kötüydü.

Belki de odun kesmek iştahınızı açmıştır. Bu şekilde düşünmeye karar verdim.

Bir kadeh şarabını yeniden doldurmuştu (ve benimkini de doldurmuştu) ve ben konuşmanın sırası geldiğine karar verdiğimde ikincisine uzanıyordu.

Ayrıca ne hakkında konuştuğumuza da ben karar verdim.

Ayrıca yemek pişirirken ve pişirirken bu konuda *nasıl* konuşacağıma karar vermek için çok zaman harcadım.

"Uh... Frey?" Ben aradım.

Bana bakarak duyduğunu ve dinlediğini gösterdi. "Önemli bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Bir dilim eti kesmeyi bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Peki senin için önemli olan ne, karıcığım?"

"Um..." Başladım ve durdum.

Frey çatal bıçağını tabağına koydu ve kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. Korkutucu değildi ama en iyi bakışı da değildi.

"Seni tartakladım," diye şaşırtıcı ve belki biraz da tuhaf bir itirafta bulunduktan sonra bunu neden yaptığını açıklamaya devam etti, "ama seni asla incitmedim. Bu..." durakladı, "benimle konuşmaktaki *tereddüt* hak edilmedi."

Böyle düşünmesi ilginçti ama... "Ve," diye devam etti, "zorlanmaya başlıyor." "I -" Ben başladım ama o konuşmaya devam etti.

"Gerçekten de bu sabah söylediklerinize katılıyorum, çünkü gözle görülür bir şekilde ortada. Ben büyük bir adamım ve sen de büyük bir kadın *değilsin*. Ama sana zarar vereceğimi düşünmen için hiçbir sebep vermedim."

Onun da böyle düşünmesi ilginçti. Ve tamamen doğru da değildi.

"Bu yüzden," diye bitirdi sözlerini, "bu işi bırakırsanız beni çok memnun edersiniz."

uh' ve um'larınızla ve sadece aklınızdan geçenleri söyleyin."

"Tamam," diye karşılık verdim, çünkü yemek yapmak, tatlı hazırlamak ve her şeyi güzelce yerleştirmek için saatler harcadıktan ve söylemem gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi düşündükten sonra, sadece onun sohbeti kaçırmaması ve bu konuda bir pislik olması için, aniden *fena* halde sinirlenmiştim. "Aklımda olan şey senden hoşlandığımı söyleyecek olmamdı."

Frey şaşkınlığını göstermek için yavaşça göz kırptı ama umurumda değildi. Bu benim ne kadar sinirli olduğumu gösteriyordu.

"Şimdi," diye devam ettim, "düşünüyorum da... o kadar da değil." "Finnie -" diye başladı ama bu sefer *ben* sözünü kestim.

Ve bunu çatalımı tutan elimi fırlatarak yaptım, sonra konuşurken etimi kesmeye geri döndüm (gerçi bu sefer daha çok keser gibi yaptım).

"Bana Sjöfn demene izin veriyorum. Düşünüyorum da, beni oradan oraya savurup pis bir evde bırakan, sonra da *saatlerce* dondurucu soğuktaki kirlarda," çatalımla etimi mızrakladım, aynı zamanda ona bir bakış attım, "*saatlerce* süründüren bir adamdan *bunu* tercih ederim. Sonra da *dördümü* taşımama bile yardım etmeden çekip gitti," etli çatalımı ona doğru salladım, "*çok yorgun* atlar. Dügün gecemizi *tek başıma* geçirdiğimi ve onun *denizde* olduğunu düşünürsek, benden pek hoşlanmadığını açıkça belli eden bir adam, ekleyebilirim, gerçekten harika bir iç çamaşırı eksikti." Yine yavaşça göz kırptı ama ben devam ettim. "Yani o adama karşı biraz tereddütlüysem, affınıza sığınıyorum. Gelecekte böyle olmamaya gayret edeceğim."

Sonra çatalımdaki eti ısırđım, çektim ve çiğnemeye başladım.

Frey cevap vermedi ve ben de etimi kesmeye, patateslerime gereğinden fazla kuvvetle çatal batırmaya ve şarabımdan sağlıklı yudumlar almaya devam ederken ondan başka bir yere bakmadım.

Tabađımı temizlediđim anda (yemeđimin geri kalanını mideye indirdiđimi dűşűnűrssek bu yaklařık űç dakika sonraydı) ayađa fırladım, "Bitti mi? Turta ister misin?"

Sonra cevabını beklemeden (muhtemelen paha biçilemez ya da en azından görünűşe göre fahiř derecede pahalı) porselenlerimi ahřap lavaboya boşalttım ve servis kâselerini almak için geri döndűm.

"Finnie," dedi usulca, gözlerimi ona çevirdim ve yeşil fasulye kâsesini kaldırdım.

"Bunları bitirmek ister misiniz yoksa turtaya mı geçmek istersiniz?"

"Kaseyi yere bırak," diye emretti.

Emrettiđi gibi yaptım ama lavaboya geri döndűkten sonra yaptım. Et ve patatesleri temizlemiřtim ve onun tabađına geri dönűyordum ki aniden iki büyük el kalçalarımaya dolandı ve kucađına oturdum.

Ellerimi göğsűne koydum ve aynı anda "Hey!" diye bağırarak yukarı itmeye çalıştım ama hiçbir yere varamadım çünkü kolları etrafımda kilitlenmişti.

Haysiyetsizce olduğu için ırpınmayı bıraktım ve annem bana ne durumda olursan ol, saygınlığını asla kaybetmemeyi öğretti ve bunun yerine gözlerimi kaldırıp ona dik dik bakarak "Bırak beni" dedim.

"Hayır, yeni karım, biraz dur, nefes al, sakinleş ve on dakika önce konuşmak istediğin konuya geri dönelim."

"Oraya geri dönmek istemiyorum," diye karşılık verdim.

"Biraz dur, nefes al, kendini sakinleştir ve belki yaparsın," diye önerdi.

Başımı salladım. "Hayır, kendimi çok iyi tanıyorum ve oraya geri dönmek istemediğimden oldukça eminim."

Sırıttı, iyi bir sırtımaydı, onu bunu yaparken nadiren görműřtűm, aslında, onu daha önce *hiç* sırtıtırken gördűğűmden emin deđildim, ona yakıřtıđı gözűmden kaçmamıřtı ama o, "Görünűşe göre Finnie, sinirlendiđinde *lmř* ve 'uhs' ile ilgili bir sorunun yok," demeden önce hala umursamayacak kadar kızgındım.

"Evet, öyle görünűyor," diye kabul ettim ve sonra "Turta ister misin?" diye sordum.

"Evet, biliyorum ama şimdi değil. Şimdi sakinleşmeni istiyorum ve sonra söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

Ona ters ters baktım. Sonra da, "Söyleyeceklerimi duymadan kalkmama izin vermeyeceksin, değil mi?" diye tahmin ettim.

Bir sırtıma daha. Yine iyiydi. Benim için yine kaybolmamıştı. Ve hala umursamayacak kadar kızgındım.

"Hayır, değilim," diyerek tahminimin doğru olduğunu teyit etti.

"Peki," diye tersledim, popomu kucağına yerleştirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, yeşil-kahverengi gözlerinin içine baktım ve "Bu sabah uyandığımda senden hoşlandım. Tamamen dürüst olmak gerekirse, dün gece senden hoşlandım, *barda bir pislik gibi davrandığında değil* ama eve geldiğinde ve biraz *tatlı* davrandığında. Uyandığımda seni daha çok sevdim ve düşünceli olabileceğini kanıtladın. Ve gün boyunca seni daha çok sevdim çünkü sen tam olarak Bay Muhabbet değilsin ama en azından beni korkutmadan veya kızdırmadan sohbet edebiliyorduk ki evli olduğumuzu ve onlarca yıl boyunca beni korkutmayan veya kızdırmayan sohbetler yapmanın iyi bir şey *olmayacağını* düşündüğümde bunun bir artı olduğunu düşündüm. Ayrıca şehirde yine tatlı olabileceğinizi gösterdiniz ve günlükleri taşımanıza sevindiğimi söylemeliyim çünkü bu benim eğlence dediğim şey değil ve yükü paylaşmak güzel. Tüm bunlar ve evlendikten sonra beni öpme şeklin, ki bu çok *hoşuma* gitti, ve bugün marketteki halin, bu gecenin iyi olabileceğini düşünüyordum. Ve seninle bu konuda konuşmak istediğimi ve belki senden hoşlanmaya devam edersem ve belki senden daha fazla hoşlanmaya başlarsam ve bu geceyi *gerçekten* seversem, bunu bir süreliğine sadece ikimiz yaparsak ve bana bu konuda yardım edip etmeyeceğini sorarsam iyi olabileceğini düşünüyordum. Ama şimdi fikrimi değiştirdim. Senden hoşlanmıyorum çünkü yine bir *pislik gibi davrandın*, anlaşmayı bozuyorum ve bu gece *olmayacak*. Sen turta alacaksın, ben bulaşıkları yıkayacağım ve eğer yatağı bana vermezsen kanepede uyuyacağım."

Cevap vermedi, sadece bana baktı.

Ben de, "İşte bu kadar. Söyleyeceğim şey buydu. Söyledim işte. *Şimdi* kalkmama izin verecek misin?"

"Hayır," diye cevap verince gözlerimi tavana diktim ve "Harika," diye mırıldandım.

"Finnie," diye seslendi ve gözlerimi ona çevirip ters ters baktım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bunu yaptığını daha önce hiç görmediğim için bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu da umurumda değildi.

Sonra tekrar konuştu.

"Tanrıların Evindeki öpücüğüm hoşuna gitti mi?"

"Uh... *evet*," dedim "uh... *duh*" der gibi. "Frey, kollarımı sana dolamıştım. Pisliğin tekisin ama öpüşebilirsiniz."

Bir dudak bastırma daha ve ardından, "Bu gece bir süreliğine sadece ikimizin olması konusunda sana yardım etmemle ne demek istediğini açıkla. Anladığım kadarıyla, eğer alışılmadık derecede geniş fikirli değilsen, bu gece için planladığım şey *her zaman* sadece ikimiz."

Vay be. Erkekler. Hangi dünyada yaşarlarsa yaşasınlar, zihinleri hep aynı yollarda dolaşır.

"Üçlü ilişkiden bahsetmiyorum *Frey*, *çocuklardan* bahsediyorum. Seni *tanımıyorum* ama *seni* tanımaktan gerçekten hoşlandığımı düşünüyordum ve bu ekstra *bileşen eklendiğinde*, *bundan da* gerçekten hoşlanacağıma *dair* tüm işaretleri veriyordun. Ben de düşündüm ki, eğer tüm bunlardan gerçekten hoşlanıyorsam, kızları ve oğulları, kimin kime kılıç kullanmayı öğreteceğini falan düşünmeye başlamadan önce tüm bunları bir süreliğine seninle, sadece ikimizle yaşamak isterim."

Parmak uçlarının kalçama battığını hissettim ve gözlerinin tuhaflaştığını fark ettim ama buna da pek dikkat etmedim.

Sonra da, "Babana bir varis vermeyi geciktirmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"*Sonsuza kadar* değil. Çok uzun süre bile değil. Birkaç ay, ben seni öğrenebilirim, sen beni öğrenebilirsin, nasıl birlikte olduğumuzu öğrenebiliriz ve belki de gemine binebilirim."

Yavaşça bir kez daha göz kırptıktan sonra, "Gemime binmek mi?"

"Ya da onunla bir yolculuğa çıkmak ya da adına ne dersiniz deyin. Yani, bilirsin, seninle yolculuğa çıkmak. Bu o kadar da eğlenceli olmayabilir ve eğer bir çocuğum olursa, siz maceralarınıza devam ederken ben evde kalmak zorunda kalacağım ve bu çok kötü olur. Düşünüyordum da belki bir ya da iki macerayı araya sıkıştırabiliriz ve sonra oğullarımız ve kızlarımız olabilir ve krallığa varisler sağlayabiliriz ve tüm bu şeyler. Sonsuza kadar bu yaşta kalmayacağım ve yaşlandığımda bu kadar eğlenceli olmayacak."

ve yıpranmış bir halde bastonumla mücadele ederken adamlarınızdan birinin temizlediği güvertede ayağım kaydı ve kalçamı kırdım."

Yavaşça *bir* kez *daha* göz kırptı.

Sonra başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı.

Baktım çünkü birincisi, adamın gülebildiğini bilmiyordum. İkincisi, daha önce güzel bir manzara olduğunu belirttiğim boğazına bakıyordum. Ve üçüncüsü, harika bir kahkahası vardı.

Ancak ben onunla birlikte gülmedim. Hâlâ çok kızgındım.

Sonunda gülmeyi kesti (gerçi bunu yapmak için çok zaman harcadı) ve dikkatini bana verdi.

Bunu yaptığında da gözleri yüzümde gezindi ve sonra sessizce, "Karım sinirlendiğinde yanakları pembeleşir," dedi.

Kucağından inmek ve yanaklarımı örtmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Bunun yerine ters ters bakmaya devam ettim.

"Hoşuma gitti," diye sessizce konuşmaya devam etti. "Artık kalkabilir miyim?" Sertçe sordum.

Ne cevap verdi ne de kalkmama izin verdi. Onun yerine, yine sessizce, "Kaçırdığım şu düğün iç çamaşırları ilgimi çekti," dedi.

"Üzgünüm Frey, o bir kerelik bir anlaşılmaydı. "Üzgünüm Frey, o bir kerelik bir anlaşılmaydı. düğün kıyafetlerini giyip gittin. O gemiyi tamamen kaçırdın."

Tekrar sırtı ve fısıldadı, "Beni daha çok kandır."

"Uh... merhaba?" "Artık kalkabilir miyim?" diye sordum.

İri ellerinden biri sırtımda gezindi ve yumuşak bir sesle, "Sana söylemeliyim Finnie, seni burada seviyorum. Kucağıma çok iyi oturuyorsun."

Uh-oh.

"Burada olmaktan hoşlanmıyor olmamın bir önemi var mı?" diye sordum.

"Gerçekten de öyle, karıcığım, seni daha rahat edebileceğin bir yere götürelim. Çatı katını düşünüyorum."

Uh-oh yine.

"Frey, sanırım sana söyledim, anlaşma iptal oldu."

Sırtı ve başını salladı. "Biliyor musun Kış Prensesim, bir Akıncı ile yaptığın anlaşmadan asla dönmezsin."

Göz kırptım.

Hay aksi. Bunu o *iki* kitapta da okumuştum. Bir Akıncı ile anlaşma yaptın, geri döndün, pişman oldun.

Hem de
çok.
Kahretsi
n!

Eli şimdi boynumun arkasına dolanmıştı ve bana doğru eğilirken beni sabit tuttu.

Oraya varıp bakışlarımı yakaladıktan sonra sessizce, "Hazırlanmak ve benimle yukarıda buluşmak için on dakikan var. Gebe kalmaktan korunmak ya da belki de unutmak konusunda nasıl bir yol izleyeceğimizi göreceğiz."

Ho oğlum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum çünkü *her iki* dünyada da aynı anlama geldiğini düşünmüştüm.

"Turta yemedin," diyerek oyalamaya çalıştım.

"Sonra alırız..." durakladı ve sırtıttı. "Belki. Çok meşgul olabiliriz; devam etmek için yiyeceğe ihtiyacımız olabilir."

Ho oğlum!

"Frey -" Fısıldadım.

Sözümü kesti. "Şimdi dokuz dakikan var, Finnie."

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Kahretsin!

"Bir dakika bile sürmedi," diye itiraz ettim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ama bu sefer ne anlama geldiğini biliyordum çünkü gözleri o kadar yakındı ki dans ettiklerini gördüm.

Sonra yumuşak ve etkili bir şekilde tek bir kelimeyle uyardı:

"Finnie." Gözlerinin içine baktım.

Sonra orada geciktirmemin mümkün olmadığına dair açık bir işaret gördüm.

Bu oluyordu ve bunun çatı katında mı yoksa çiftlik masasında mı olacağı benim seçimimdi. Tek seçeneğim bu olduğuna göre, kesinlikle çatı katına ihtiyacım vardı.

Bu yüzden "Oh, tamam" diye mırıldandım.

Bu bana bir sırtıma daha kazandırdı. Aynı zamanda kollarını da gevşetti. Bu da kucağından inmeme ve acelem varmış gibi görünmemeye çalışarak odadan aceleyle çıkmam anlamına geliyordu. Sandıklara baktım, aradığım şeyi buldum ve banyoya gittim, kapının kilidiyle uğraşmadım çünkü aklı varsa kolayca kırabilirdi.

Ancak o zaman hiperventilasyona başladım.

Sekizinci Bk

Elfler

Banyo boşluğunda durup gerçekten on beş öğün yemeğe ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Belki 21. Ya da

belki doksan.

Buna hiç hazır değildim.

Ve banyoda dokuz dakikadan çok daha uzun süre kalmıştım.

Frey'in her an kapıyı kırıp içeri gireceğinden emindim.

Akşam yemeğinde kendimi kaybedip Frey'in turtayı atlamasına neden olmamalıydım.

Turtaya ihtiyacım vardı.

Düşünmeye ihtiyacım vardı!

Bundan nasıl kurtulacağız?

Aynada kendime baktım.

Bilmediğim nedenlerden dolayı, muhtemelen sinirsel bir enerjiyle, saçlarımı başımın tepesinde gevşek bir şekilde düzenlemeye karar vermiştim. Ne istediğimi bilmiyordum, ateşli bir cadaloz mu yoksa masum bir bakire mi (muhtemelen Frey'in ağırdan alıp nazik davranacağını umarak ikincisini seçmiştim) ve bunun biraz bile iyi görünmesi için dokuz değil on dokuz dakika geçmesi gerekti.

Ayrıca Sjöfn'un düğün gecesi giymesi gerektiğinden emin olduğum geceliği de giymiştim. Çünkü bu gecelikle uyunmuyordu. Bu gecelik bir fırsat geceliğiydi, görülmesi gerekiyordu ve içinde uyumak için fazla narindi.

Çok güzeldi, buz mavisi saten üzerine özenle işlenmiş kış beyazı dantel. İnce askıları da buz mavisi satendi. Bel kısmı genişti ve ciddi göğüs dekoltesi ve bacak gösteriyordu. Bu sonuncusu, eteğin sadece arkamı örtecek kadar aşağıya düşmesinden kaynaklanıyordu... zar zor. Çoğunlukla basitti ama bu onu zarif yapıyordu, dantel onu olağanüstü yapıyordu ve buz mavisi saten onu güzelleştiriyordu (cildime karşı harika hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile).

Ama o anda bunun çok kısa, çok müstehcen ve çok seksi olduğunu düşündüm.

Bir şey önermem gerekmiyordu ve siz aslında kesin bir şey olduğunuzda her şey seksiydi.

Ama Frey için satın alınmıştı. Ve çılgınca, aptalca bir nedenden ötürü (her ne kadar çok büyük bir *pislik* olsa da), o gece ne olacağını düşünürken, onu giymeye karar verdim. Bunu yaptım çünkü erkeklerin bile düğün gecelerinde dört gözle bekledikleri şeylere sahip olmaları gerektiğini düşündüm. Kadınlar gibi, onların da sadece bir tane var ve bu iyi bir gece olmalı.

Yani ilk atışını berbat etti. Ama sinirlerim beni alt etmeden önce, yine de ona vermek için garip bir dürtü hissettim.

Ve Sjofn geri döndüğünde böyle bir şeyle karşılaşmayacağı kesindi.

Yani o geceliği ben seçmiştim.

Kahretsin.

Yansımama baktım, zihnim dönüyordu.

Sonra başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Anlaşmayı ben yapmıştım, bunu yapmak zorundaydım. Gecenin karanlığında kaçamazdım, Frey beni bulurdu ve her halükarda donarak ölürdüm. Çatı katına gitmeliydim ve oraya vardığımda belki onu ağırdan almaya ikna edebilirdim, yani bu gece bir süre sevişip birbirimize alıştıktan sonra yarının ne getireceğini görebilirdik.

Bunu yapabilirdim, onunla öpüşebilirdim. İyi öpüştüğünü zaten biliyordum. Bu güzel olurdu, cehennem, bu *harika* olurdu.

Sonra aklım gerçeğe döndü ve "*Onu bu konuda ikna etme şansın çok az Finnie*" dedim.

Aynada yüzüme baktım.

Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz. Babam (ve bir sürü başka insan) hep böyle derdi.

Banyodaki mumları söndürdüm ve oturma odasına doğru yürüdüm.

Beslenen ve büyük ve parlak bir şekilde yanan şömineler dışında her yer karanlıktı. Güneş battıktan sonra cereyanı kesmek için perdeler çok önceden tarafımdan çekilmişti. Bunu erken öğrenmiştim, yani orada uyuduğum ilk geceden sonra boynum tutulmuş bir şekilde kanepede uyandığımda.

Çatı katındaki korkulukta bulunan perde çoğunlukla kapalıydı, ucunda açılan yerden ışık geliyordu.

Merdivenin
yanında. Eek!

Penelope'nin içeride mi yoksa dışarıda mı olduğunu hatırlamaya çalışıyordum ki, bir koltuğun üzerindeki kabarık örtülerden birine kıvrılmış halde dört ayak üzerine yükseldiğini gördüm. Sırtını gerdi, kışının üzerine oturdu ve ateş ışığında bana göz kırptı. Sonra orada ne olacağını biliyormuş gibi çatı katına baktı. Sonra tekrar bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra koltuktan atladı, şişman bir kedicik gümbürtüsüyle yere indi ve paytak paytak mutfığa doğru yürüdü.

Sanırım Frey'i öpüşme seansına ikna etmemde bana yardımcı olmak için benimle oraya gelmeyecekti.

Başka seçeneğim olmadığı için merdivene gittim ve tırmandım.

Kalktığımda bakmadım. Mekâna iki büküm girdim (çünkü girmek zorundaydım, gerçi büyük göğüs dekoltem ve geceliğimin popomu yukarı kaldırdığı gerçeği düşünülürken bu iyi değildi) ve perdeyi kapatmak için döndüm. Sonra derin bir nefes aldım ve geri dönerken derin bir nefes alıp verdim.

Mekânı aydınlatmak için her köşeye üçer mumluk koymuştum. Geceleri kitap okurken altısını yatağın yanına taşırdım ama normalde onları yatak örtülerinden uzak tutmak için köşelerde tutardım.

Hepsi yanıyordu, ızgaradaki ateş cayır cayır yanıyordu, mekân sıcak ve rahat görünüyordu ve Frey'in üzerinde pantolondan başka bir şey yoktu ve ateşin önünde çömelmişti.

Seksi görünüyordu. Kaslı omuzları geniş görünüyordu. Belirgin kasları güçlü görünüyordu. Ve gözleri benim üzerimdeydi. Ya da daha doğrusu geceliğimdeydi.

Ho oğlum.

Çömelmeliydim ama bu da pek iyi olmazdı.

"Ah... merhaba," diye fısıldadım.

Sesimi duyunca Frey gözlerini kırıştırdı ve sonra hareket etti. İri bedeni yavaşça yer değiştirdi ve ben kıpırdamadan durup gözümü kırpmadan izlerken dört ayak üzerinde sürünerek yatağa girdi.

Bunda hayvani bir şey vardı, hareket edişinde, telaşsızlığında, kaslarının gerilmesinde, gözlerini yüzümden ayırmamasında.

Hayvani, zarif, yırtıcı... *Büyüleyiciydi.*

Ağzım kurudu ve onu sadece öpüşmeye ikna etmeyi tamamen unuttum.

Kalçasına doğru eğildi ve nazikçe, "Buraya gel, Finnie," dedi.

Nedense hiç tereddüt etmeden oraya gittim. Ayak parmaklarım yatak örtüsüne değdiğinde dizlerimin üzerine çöktüm, boşlukta ilerledim, iki adım ötede durdum ve kıcımlı baldırlarıma dayadım. Sonra eli yukarı kalktığında bedenim hareketsiz kaldı. Saçlarıma gitti ve nazik bir çekişle kurdele gitti ve saçlarım aşağıya döküldü.

Bu kadar çaba yeter.

Eli boynumun etrafında sıcak bir şekilde kıvrıldı.

"Her yerimde hissetmek istiyorum karıcığım," diye fısıldadı. Hmm.

Bu hoşuma gitti.

"Tamam," diye fısıldadım.

Ben konuştuğumda gözleri o gün pazarda yaptığını yaptı, tembelleşti ve gülümsedi.

Karnım düştü. Vay canına.

Boynumdaki eli arkaya doğru kıvrıldı ve diğer eli belime geldi, sadece parmak uçları, içeri kayıyor, geri kayıyor, sonra tüm elini hissettim, sonra sırtımın küçük kısmına bastırarak beni yavaşça kendisine doğru çekti.

Nefesim hızlanmaya ve vücudum titremeye başlarken gözlerimi ondan ayırmadım - korkudan, kesinlikle, endişeden, emin olabilirsiniz ve kesinlikle başka bir şeyden.

Beni kendine doğru çekerken, sırtımın alt kısmındaki eli belime dolandı ve beni hafifçe çekiştirerek baldırlarımdan kalçama ve uyluğuma doğru düştü. Sonra daha yakına çekildim... başım geriye eğildi... daha yakına... başı aşağıya eğildi... daha yakına... sonra gözlerim kapanmadan hemen önce ağzına kaydı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Hepsi bu kadardı. Nazik bir dokunuştan sonra ellerini ve gövdesini kullanarak beni sırtım yatağa, başım yastıklara gelene kadar itti ve

Kolunun ön kısmına yanıma yerleştirdi, boynumdaki eli omzumdan aşağı kayıyordu, kolum, kaburgalarımıdaki dantel ve satenin üzerinden, aşağı, karnımın üzerinden, belimden kıvrılıyordu, aşağı, kalçamın üzerinden, tüm bunlar yavaşça, tüm bunlar acele etmeden, tüm bunlar gözleri izlerken.

Bu güzel, hatta rahatlatıcı bir histi ama rahatlayacak durumda değildim. Gözlerindeki sıcaklık ve yüzündeki ifade, her ikisi de tenimi ısıtan bir şekilde benimle iletişim kuruyordu. Ve göğsü tam oradaydı, hepsi, çok fazla vardı, harikaydı ve dokunmak istedim.

Ama aynı zamanda dehşete kapılmıştım.

Yine de bana dokunuyordu, bu yüzden ben de ona dokunmalıyım. Ve bunu istiyordum, bu yüzden elimi kaldırdım ve yavaşça göğsüne doğru hareket ettirdim, eli tekrar göbeğime doğru kayarken aniden elim havada durdu çünkü parmakları bileğimin etrafında kıvrılmıştı.

Gözlerim onunkilere gitti ve onunkileri elimde gördüm.

Sonra elimi göğsünün sıcak, zarif tenine doğru çekip, bana doğru eğilirken düz bir şekilde bastırırken benimkilere geldiler.

Yüzü benimkinden birkaç santim ötede, elim tenine değmişken usulca sordu: "Neden titriyorsun karıcığım?"

Dudaklarımı yaladım. Sonra itirafımı fısıldadım, "Gerginim Frey."

Elimi göğsüne, omzuna ve boynuna doğru kaydırıp gövdeyi nazikçe yukarı çektikten sonra elimi orada bırakıp kolunu belime doladığında tembel, ateşli gözleri daha da tembelleşti ve ısındı. Beni kollarının arasına alırken yatakta tamamen yan yattı ve ağzı benimkine bir nefes kadar yaklaştı.

"Nazik olacağım, Finnie," diye

fısıldadı. "Söz mü?" diye sordum.

Elleri omurgamdan yukarı doğru sıcak bir şekilde kayarak saçlarıma dolandı, yolu boyunca ilerlerken ve içime bastırırken sinirden değil ama yeniden titrememe neden oldu.

"Seni incitmeyeceğim, kış gelirim." Burnunu benimkinin üzerinde kaydırdı ve bu hoşuma gitti, tatlıydı, sıcaktı, güzel hissettirdi ve vücudum onunkinin altında yumuşadı. "Asla," diye bitirmek için hırladı ve sonunda beni öptü.

İşte oradaydı. Ağzımdaki dili, hatırladığım o beceri, hepsi oradaydı ama bu sefer onu benden almak için kullanmıyor, bana veriyordu. Yavaştı, keşifle ilgiliydi, gösteriyordu, anlatıyordu, ödüllendiriyordu ve ben daha da yumuşadım, eli geceliğimin üzerinde hafifçe hareket ederken daha da yaklaştım, sıcaktı, istilacı değildi, aynı zamanda ısıtıcıydı.

Ve ben ısıniyordum, yavaşça, çok yavaşça, çünkü onun tek yaptığı buydu, sıcaklık yaratmak, ateşi körüklemek. Zamanı vardı ve bunu kullanacaktı, öyle de yaptı.

Ben de öyle yaptım. Tereddütle kalın, yumuşak saçlarını, omuzlarındaki ve sırtındaki kasları keşfettim. Bu sırada ben onun ağzını, dilini keşfettim, dudaklarının tadına baktım ve o da beni keşfetti.

Keşfettiğim şey hoşuma gitti. *İnanılmazdı.*

Sonunda, büyük eli kığımın yanağında gezindi ve onu hissetti, bana karşı çok sert ve sıcak olduğunu, ağzının çok cömert olduğunu, cildinin çok ipeksi olduğunu hissetti, ateş aniden bacaklarımın arasından fırladı, kalçalarım onunkine bastırdı ve ağzında yumuşak bir ses çıkardım.

Frey öpüşmemizi kesti ama dudakları hâlâ benimkilere dokunuyordu ve parmakları kığımın avuçluyordu. "Karım bundan hoşlanıyor," diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadım çünkü bu doğrudu.

Parmakları telaşsızca geceliğimin kumaşını yukarı çekti ve gözlerine baktım, vücudum sıcak ve hareketsizdi, zihnim aynı anda her şeye odaklanıyordu, onun hissine, kokusuna, dudaklarına çok yakın, gözleri çok muhteşem, kirpikleri çok kalın, oda mum ışığıyla aydınlanmış, dudaklarım morarmış hissediyordum, Ağzımın onun sırtını istemesi, göğüslerimin onun göğsüne bastırılmasının muhteşem hissi, onun sert aletin bana bastırılmasının daha iyi hissi - sonunda malzemeyi kaldırdı ve yavaşça, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, nefesimi tutarken, parmakları külotumun içine geri kaydı.

Ateş içimi yaktı. Aman

Tanrım.

Bu neden inanılmaz derecede olağanüstüydü?

Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Sadece daha fazlasını istediğimi biliyordum.

Teni tene değdiği anda gözlerim kapandı, boğazımdan bir ses daha kaçtı, ona sıkıca yapıştım, ulaşabildiğim her yerde yavaşladım

ve bu bir anı oldu.

Eli kıcıımı sıktı, gövdesi sırtımı yatağa doğru itti, ağzı ağzıma çarptı, yavaş değil, öpüşmüyor, cömert değil ama sıcak, ıslak, aç ve *inanılmaz*.

Bir dizini bacaklarımın arasına soktu ama buna gerek yoktu. Bacaklarımı açtım ve dizimi büktüm, kalçamın iç kısmını kalçasının yan tarafına bastırdım, ona bağlanmak için sırtımı eğdim, onu içime çekmek için kollarımı sıktım ve ağzına doğru inledim.

Beni sertçe ve derinden öptü, sonra ağzı benimkinden yanağımdan kulağıma indi ve ben ona bastırdım, tırnaklarım sırtının derisini sıyırdı, ayağımı yatağa ittim, böylece kalçalarımı onunkine doğru itebildim.

"Beni istiyorsun," diye kulağıma hırladı.

Dilimin ucunu kulak memesine değdirebilmek için başımı çevirdim, beynim ve diğer parçalarım onun tadını sevdiğimi fark etti, sonra fısıldadım, "Evet, Frey."

Eli kıcıımı terk etti, hızla dolaştı, aniden bacaklarımın arasında külotumun üzerindeydi, hafif ama kesinlikle orada ve inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir dokunuş ve başı yukarı geldi, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Tanrılar, beni istiyorsun," diye tekrarladı, sesi kalındı ve bunu kanıtlayan nemli kanıtı bacaklarımın arasında hissettiğini biliyordum.

"Evet," diye nefes aldım, kalçalarımı hareket ettirerek elini aşağı doğru bastırdım ve anında seksimi kavradı ve ağzımı başka bir sert, ıslak öpücükle aldı.

Beni öperken inledim, eli yukarı kaydı, parmakları içeri girdi, Tanrım, çok müthişti, sonra göbeğime kadar, orta parmağının ucunun külotumun hemen üstüne bastırdığını hissedebiliyordum, hazırlanıyordu, tene tene girecekti ve *sabırsızlanıyordum*.

Baş döndürücü bir beklentiyle derin bir nefes aldım, dilini ağzımda daha derine çektim ve sonra tüm vücudu dondu.

Sonra kafasını kaldırdı ve dinliyormuş gibi hafifçe dönmesini izlerken gözümü kırptım.

Sonra homurdandı, derinden, alçak sesle ve cidden çok kızgın bir şekilde, "*Lanet olsun!*"

Tekrar göz

kırptım.

Olamaz.

Ne yaptım ben?

Geri çekildi.

Aman Tanrım!

Ne yaptım ben?

"Frey?" İri bedenini benimkinin üzerinde manevra ettirirken seslendim. "Burada kal," diye emretti. "Geri döneceğim."

O hızla merdivene değil, çatı katının çıkıntısına doğru ilerlerken ben de onunla birlikte döndüm. Zaman kaybetmeyecekti, aşağı inecekti ki bu çılgıncaydı ama ben otuz saniye öncesine takılıp kalmıştım.

"Ama..." Gözlerimi ona dikmiş, sesim hayal kırıklığıyla titrerken fısıldadım: "Ben ne yaptım?"

Ses tonumla vücudu durdu ve gözleri bana geldi. Beni hızla içine aldı ve sonra tam oradaydı, eli başımın arkasını kavıyordu, görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

"Bir şey yok Finnie, her şey yolunda. Burada kal. Bu alanı terk etme. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Söz ver, karıcığım."

Gözlerinin içine baktım, görmesi gerekeni görmüş olmalı ki ağzını benimkine değdirmek için hareket etti, sonra hızla yer değiştirdi ve koca gövdesini çatı katının kenarına atarak perdenin altında kayboldu.

Ayaklarının üzerine düştüğünü duydum ve perdedeki titrek mum ışığına baktım. Hâlâ perdeye bakarken ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Az önce ne oldu?

Alternatif bir evrende, çok az tanıdığım kocam beni *hayatımda* hiç olmadığım kadar tahrik ettikten sonra sebepsizmiş gibi görünen bir şekilde kendini bir çatı katından aşağı mı atmıştı?

Sonra *onun* da tahrik olduğunu fark ettim. Bunu gözlerinde görebiliyordum, bana baskı yaptığını *hissedebiliyordum*. Beni istiyordu. Kötü bir şekilde.

Sonra gitmişti. Bir şey

duymuştu. Aman

Tanrım.

Bir şey duymuştu.

Akıncıların düşmanları var

mıydı? Aman Tanrım!

Tabii ki okudular! Hikayeleri okudum. Belki de romantik *değillerdi*. Belki deniz tehlikelerle doluydu. Belki yağmalamış ve talan etmişti ve şimdi intikam zamanıydı.

Ve üzerinde pantolondan başka bir şey yoktu!

Yatağa doğru koştum, perdeyi arkaya attım ve sonra ayaklarım ve kıcımla önce çatı katından merdivene çıktım. Ayak ayak, el el, hızla merdivenden indim, karanlık mutfağa koştum ve doğrudan bıçaklara gittim. En büyük, en korkutucu, en keskin bıçağı çıkarıp ön kapıya koştum.

Sesini duydum, ne söylediğini değil ama sesi kızgın geliyordu. Kahretsin!

Neye *doğru* koştuğumu ve Frey'in neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden gecelikte dışarı çıkamazdım.

Saçmalık.

Pencereye gittim, ağır perdeyi hızla kenara ittim ve dışarı baktım.

Sonra donup

kaldım.

Sonra

bakakaldım.

Sonra bayılmamak için mücadele ettim.

Sonra sivri kulaklı, kalkık burunlu, garip lacivert bir şapka takan, şapkanın yan tarafına düz beyaz bir tüy sokulmuş gibi görünen ve tüm vücudu garip bir şekilde buz mavisi parlayan ufacık tefecik adam dönüp bana baktı.

Sonra Frey'e, "Buz Gelinin bizi gördü, Frey Drakkar," dediğini duydum.

Gözlerim dondurucu soğukta üzerinde pantolondan başka bir şey olmayan Frey'e kaydı ama ufacık tefecik adamın bunu Frey'e söylemesine gerek yoktu. Frey bana bakıyor ve başını sallıyordu.

Sonra kapıya doğru ilerledi.

Perdelerin arkasından sarsıldım ve nefes nefese

kaldım. Kapı açıldı ve kocamla yüzleşmek için döndüm.

Gözlerini bana dikerek usulca, "Senden çatı katında kalmanı istemiştin Finnie," dedi. "Dışarıda küçük periler var," diye nefes aldım, kelimeleri zorlayarak

hızlı nefeslerle.

Kaşları korkutucu değil, şaşkın bir şekilde birbirine yaklaştı ve "Onlar peri değil, karıcığım, onlar elf," diye cevap verdi.

Elfler mi?

Elfler.

Vay

anasını!

Başım yavaşça artık dışarıyı göremediğim perdeli pencereye döndü ama zihnim, buz mavisi parlayan bir düzine, belki de daha fazla, ufacık adam ve kadınla dolu gördüğüm, aslında bizim ön bahçemiz olan görüntüyü canlandırdı.

Elfler!

Aman Tanrım!

Ne kadar güzel! Bu dünyada elfler varmış!

Frey'e dönüp baktım ve "Ne kadar *havalı*!" diye fısıldadım.

Gözlerimi tuttu ve sessizce "Neden bıçak tuttuğunu açıklayabilir misin?" diye sorduğunda aklının elflerde olmadığını söyledi.

"Sen bir Akıncısın," dedim tereddüt etmeden, açıklamamı bitirmek istiyordum, böylece Elfler hakkında konuşabilirdik, "muhtemelen düşmanların vardır. Kaçış şekline bakarak seni bulduklarını düşündüm, intikam zamanıydı, silahsızdın, bu yüzden yardım edip edemeyeceğimi görmek istedim." Yüzü yumuşamadan önce bir anlığına yine şaşkınlık ifade etti ama aklım dışarıdaki elflerde olduğu için pek fark etmedim ve "Bunlar gerçekten *elf* mi?" diye sordum.

Bana doğru ilerledi ve o ilerlerken başım geriye eğildi. Yaklaştığında eli dikkatlice benimkine geldi, bıçağı kontrol altına aldı ve bıçağı eline aldığı anda gövdesini hafifçe bükerek fırlattı, böylece bıçak yumuşak bir sesle kanepenin üzerine düştü.

Boşta kalan ellerimi kaldırıp parmaklarımı omuzlarına koydum, dikkatini çekmek için onu biraz salladım ve bana döndüğünde yakınına eğildim, parmak uçlarımda yükseldim ve heyecanla fısıldadım, "Frey! Ciddiyim! Bunlar gerçekten *elf* mi?"

Elleri kalçalarımın üzerine yerleşti ve yüzüme baktı, ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve "Evet Finnie, yüzyıllar oldu ama geri döndüler" dedi.

Anında daha derine bastırdım, göğüs göğüse, parmaklarım omuzlarına gömülürken gözlerimin kocaman açıldığını hissettim, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve "Ne kadar *havalı*!" diye bağırdım.

Sırıttı ve "Onlarla gitmeliyim" dedi. Gözlerimi kırptım. Sonra sordum, "Ne? Neden?" diye sordum.

"Bana bir mesajla geldiler. Önemli bir mesaj. Adela ağacına gitmeliyim."

Vay be. Vay be. Yine harika!

Kesinlikle bir Adela ağacı görmek istiyordum. Elflerle takılmaktan bahsetmiyorum bile.

Daha da yaklaştım ve hâlâ parlak olan gülümsememle "Gidebilir miyim?" diye sordum.

Yüzüme sırtıtmaya devam etti ama parmaklarıyla beni sıkarken başını salladı, "Hayır, karıcığım."

Ağzımın açık kaldığını hissettim ve "Neden?" diye sordum.

"Bana bir mesajları var, size ya da bize değil. Ve Adela ağacında bekledikleri sadece benim."

"Ama -"

"Yani Adela ağacında sadece ben olacağım." Hmm. Bummer.

Benim tarzım olduğu üzere, macera başladığında pes etmedim.

"Oraya gidip belki... seninle gelmemin sorun olup olmadığını *sorabilir* misin? Duyulmayacak bir yerde durabilirim," diye teklif ettim ve kısa bir kıkırdama duydu ama başını salladı.

"Sadece ben olmalıyım."

"Ama sen büyük ve korkutucusun ve onlar ufacık ve korkutucu değiller ve eğer aklın varsa onları ayaklarıyla ezebilirsin. Belki de onlara geldiğimi *söyleyebilirsin*."

Kaşları tekrar hafifçe birbirine yaklaştı ve elleri kalçalarımın altına sırtımın alt kısmına doğru kayarken başı benimkine doğru eğildi ve sesi alçaldı.

"Finnie, doğru, ben onların efendisiyim ama bu onların tek şekli değil. Müthiş bir güçleri var ve ben onlara hükmediyorum ama sadece yüzeye döndükleri için. Geri çekilebilirler ve ben bunu yapmalarını istemiyorum. Eğer efendileri olarak sadece beni istiyorlarsa, söyleyeceklerini dinlemeli ve sonraki toplantılarda kış gelinimi alıp almayacağıma karar vermeliyim."

"Sen onların *efendisi* misin?" diye sorduğumda iri gözlerle ona bakıyordum.

Beni inceledikten sonra şöyle dedi: "Finnie, bunu biliyorsun, herkes biliyor.

Drakkar soyundan gelen Frey her zaman elflere komuta eder."

Vay canına. Bilmiyordum ve Sjofo da notunda *bu* lezzetli lokmayı paylaşmayı uygun görmemişti.

"Bekliyorlar, karıcığım," diye kollarını hafifçe sıkarak beni yönlendirdi.

"Doğru," diye başımı salladım, "elbette."

Geri itmeye başladım ve sonra omuzlarındaki ellerimin ve ona bastırduğım bedenimin soğukla karşılaşmadığını fark ettim. Bir süredir içerideydi ama merkezi ısıtma sistemimiz yoktu. Ateş yanıyor olsa bile her zaman biraz soğuk olurdu.

Ve teni soğuk değildi. Azıcık bile.

Başımı eğip göğsüne baktım, sonra başımı geri çektim ve ona baktım.

Sonra fısıldadım, "Neden üşümüyorsun?"

Başı bir an için hafifçe yana eğildi, sonra hemen düzeltti ve cevap verdi: "Soğuktan acı çekmem Finnie, bunu sen de biliyorsun çünkü herkes biliyor. Sıcakta da acı çekmem."

Uh.

Vay
canın
a!

Ve.

Ne?

Ne yazık ki sormadım çünkü açıkça bilmem gerekiyordu. Ve ne yazık ki örtbas etmek zorundaydım.

"Doğru," dedim çabucak. "Unutmuşum."

"Unuttun," diye tekrarlarken yüzümü inceledi, bana inanmadığını ve ya biraz akli dengemin yerinde olmadığını ya da son derece güvenilmez olduğumu (ya da her ikisini) düşündüğünü gösteren bir şekilde.

"Uh..." "Elflerin yüzyıllar sonra geri dönmesi beni biraz korkutuyor Frey. Aklımdan çıkmış."

Bana baktı. Sonra fısıldadı, "Doğru." Bana kesinlikle inanmadı.

Ben de ona gülümseyerek daha fazla örtbas ettim ve bunu büyük yaptım. İşe yaradı. Gözleri ağızıma kaydı, kolları kasıldı ve koca gövdesindeki gerginlik gitti.

Onu ellerimle hafifçe ittim ve "Gitsen iyi olur. Bok gibi havalı elfler bekliyor."

Ağızının bir tarafı bir kez daha kasıldı, sonra başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Bunu yaptığında dönüp odaya baktım, eşyalarının bir sandığın üzerine atıldığını gördüm ve hemen oraya koştum.

Beni takip etti ve ona kazağını uzattım. Ben gevezelik ederken aldı ve üzerine geçirdi.

"Döndüğünde her şeyi bilmek istiyorum. Bu *çok* güzel. I Bunu *seviyorum*. Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum." "Finnie -"

Ona çoraplarını uzattım ve sözünü kestim. "Hayır. Bana söylemeyeceğini söyleme. Eğer söylediklerini duyduysan ve bana söyleyemiyorsan, tamam. Ama belki söyleyebilirsin. Şimdi balonumu patlatma. Gerekirse daha sonra patlatabilirsin."

Çoraplarını aldı ama giymedi. Sadece bana baktı.

Sonra bir kolunu belime doladı ve aniden vücuduna yapıştı ve ağzı ağızıma yapıştı. Bana kısa, sıcak bir öpücük verdi (dilleriyle) ve sonra beni bıraktı.

Sonra "Loft, karıcığım, birazdan dönerim." dedi. Ona gülümsedim ve kabul ettim, "Tamam."

Sonra merdivene koştum ve yukarı çıktım.

İçeri girdikten sonra başımı dışarı uzattım ve botlarını çekiştiren kocama seslendim, "Elflerle iyi eğlenceler."

Başını geriye eğdi ve gözleri benimkilere takıldı. Sonra başını salladı. Sonra sıırttı.

Ben de sıırttım ve perdeleri tokatlayarak kapattım.

Sonra yatağa koştum, ortasına bağdaş kurup oturdum ve kapının açılıp kapanmasını dinledim.

Sonra kıkırdadım.

Vay anasını! Bu dünyada elfler vardı ve ben onların lorduyla evliydim, bir sebepten dolayı (büyü?) soğuktan ya da sıcaktan etkilenmeyen bir adamla.

Ne kadar... *harika!*

Bu macera *kesinlikle* bir milyon dolar değerindeydi.

Tamamen.

Dokuzuncu Bk

Mesaj

Tyr'ın toynakları karda ilerleyerek Frey Drakkar'ı av kulübesinin arkasındaki tepeye ve ötesine, gittikçe kalınlaşan ağaçların arasından geçerek ormanın kalbine götürüyordu, o kadar sıkı ki Tyr ve Drakkar bile yollarını bulmak için yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Sonra sadece Drakkar'ın ve atının geçebildiği opak, sürüklenen beyaz bir sisin içine girdiler, bunu deneyen başka herhangi bir insan geri atılırdı.

Elfler oradaydı.

Tyr ve Drakkar sık ağaçların ve yoğun buharın arasından ilerledi ve adela ağacının ışığının sisi delip ormanın karanlık gövdelerinin etrafından süzüldüğünü gördüler; geniş, uzun, pırıl pırıl adelanın bulunduğu açıklığa varmadan çok önce, kütüğünden dimdik yükselen birçok dar dalı, parıldayan kabuğu, kıvrımlı uçlu dalları bolca yanlara ve doğruca havaya fırlıyordu.

Drakkar, adelayı çevreleyen on beş metrelik dairesel açıklığın kenarında Tyr'ın dizginlerini geri çekti ve atından indi. Elfler çoktan oradaydı, adelaya doğru ilerlediler, ağacın topraktan yükseldiği yerdeki kabuğuna dokundular, anında küçücük boyutlarından insan boyutuna dönüştüler - Drakkar'ın boyuna yakın olmayan ama kış gelini kadar uzun bir yükseklikte durdular.

Drakkar, Tyr'ın çenesini omzuna yaklaştırmak için yaklaştı ve ısıltılı, büyülü ağacın yarısında durdu.

Elflerin Sözcüsü Nillen hemen ona doğru ilerledi ve lordundan iki adım ötede durdu.

Ardından, Drakkar'ın yeni gelininin de aynı gözlere sahip olduğu buz mavisi gözleri lorduna kaymadan önce çenesini boynunun yan tarafına doğru eğerek başını eğdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler lordum, Frey Drakkar."

"Bu iyi bir şey olsa iyi olur Nillen, elflerin geldiğinde evliliğimi tamamlamama on dakika kalmıştı."

Nillen'in dudakları uçlarından yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri buz sarkıtları gibi parladı. "Zamanlamamız çok kötü," diye mırıldandı.

"Son derece kötü," dedi Drakkar sabırsız bir hırıltıyla. Nillen'in dudakları daha da yukarı kalktı ama Drakkar onun eğlencesini paylaşacak havada değildi. "Mesajınız?" diye sordu.

Nillen onun gözlerini tuttu.

Sonra fısıldadı, "Mesajımızı biliyorsun." Bu doğrudu. Drakkar onun mesajını biliyordu.

Yeni gelini hakkında konuşmak için oradaydılar.

Ona gülümseyen, gülen ve şakalaşan bir gelin. Uyandığında vücuduna sımsıkı sarılmış bir gelin. Bu dünyada geçirdiği süre boyunca sayısız geyik öldürmekle kalmamış, onları temizlemiş ve derilerini yüzmüşken, masasında ölü bir geyik görünce korkan bir gelin. Sütannesinin memesini emmeyi bıraktığı andan itibaren her öğünde kendisine önceden hazırlanmış olarak servis edilen yemekler yerine, hayatı boyunca yaptığı gibi yemek pişiren bir gelin. "Çıldırmak", "beni kızdırmak", "beni çıldırtmak", "beni kızdırmak" ve "tüm bu caz" gibi garip kelimeler ve "teknik", "beejeezus", "cool-as-shit", "jerk" ve "the next level" gibi tuhaf terimler söyleyen bir gelin. Elbise giyen, parfüm sıkın ve yüzüne makyaj yapan bir gelin, bunlardan ilk ikisini doğal bir kolaylıkla, ikincisini ise alandaki herkes bunların hiçbirini yapmadığını bildiği halde bariz bir pratikle yapıyordu. Son derece zarif bir duruşu olan ama yine de daha önce hiç sahip olmadığı kayıtsız ve arkadaşça bir tavrı olan bir gelin. Elfler ve periler arasındaki farkı bilmeyen, kocasının elf büyüüne sahip olduğunu, sıcağa ve soğuğa karşı bağışıklığı olduğunu bilmeyen bir gelin; oysa Drakkar Hanesi'nin Frey'leri soyundan doğurduğu yüzyıllardır biliniyordu. Öpücüklerine coşkuyla karşılık veren, kollarında eriyen ve sadece eli yuvarlak kıcının üzerinde gezinirken son derece ısınan bir gelin. Ve bir tehlikeyle karşı karşıya olduğundan korktuğunda neredeyse hemen savunmasına yardım etmek için harekete geçen, sonra da elflerden bahsederken dizginlenemez bir zevkle davranan bir gelin.

Wilde Hanesi'nden Kış Prensesi Sjofn *olmadığı* kesin olan bir gelin.

"Gelinim," diye homurdandı

Drakkar. Nillen başını eğdi.

"Sanırım," diye başladı Nillen, "raporunuza bakılırsa..." durakladı, "kardeşlerim gelmeden önceki *faaliyetlerinize* bakılırsa, size dokundu mu?"

"Öyle," diye onayladı Drakkar.

"Okuyabilir miyim?" Nillen sordu ve Drakkar olumlu bir ifadeyle çenesini yukarı kaldırdı.

Nillen yaklaşmadı, sadece elini kaldırdı, bir anlığına Drakkar'ın göğsüne koydu ve sonra hafifçe çekti. Elf'in eli uzaklaştıktan sonra bile Drakkar'ın göğsünde buharlı, buz mavisi bir el izi kaldı, Drakkar ve Nillen'in eli arasında parıldayan, buz mavisi sinirler uzanıyordu.

Drakkar, Nillen'in okumasını yaparken gözlerinin kapalı olduğunu gördü, sonra bağlantı koptu, Nillen'in eli düştüğünde ve gözleri açıldığında göğsündeki iz kayboldu.

Sonra gülümsedi.

"O gerçekten de Buz Gelin," diye fısıldadı ve açıklıktaki elfler ayağa kalktı, hava beklentiyle doldu.

"Açıkla," diye sertçe emretti Drakkar.

"O bu dünyadan değil," dedi Nillen, Tyr cüssesini kaydırıp ve çenesiyle efendisinin omzuna vurdu, çünkü atı uzun zamandan beri aynı izlenimiiletmişti, aslında düğün gecesi acemice (ilk başta) kızağını onun yanında sürerken.

Açıklıkta duran elfler kırırdanmaya devam etti ama Drakkar hiçbir şey söylemedi.

Nillen devam etti. "Elfler binlerce yıldır bizimkinden farklı, bazı açılardan daha gelişmiş, bazı açılardan ise çok dar görüşlü başka bir dünyanın varlığından haberdardı. O dünyada çok sınırlı büyü var."

Drakkar sessiz kaldı.

Nillen açıklamaya devam etti. "İnsanların her dünyada yaşayan ikizleri vardır. Aslında, her iki dünya için de şans eseri, kötülük taşıyanlar dışında neredeyse her insanın bir ikizi vardır. Kalbinde aşırı kötülük taşıyan, bu kötülüğü özgürce ve vicdan azabı duymadan yapabilecek kadar kötü olanlar, sadece bir dünyada tek bir varlığa sahiptir. İkizleri olmayan başkaları da vardır ama bunlar da sadece olağanüstü koşullar nedeniyle doğmazlar. Kötülüğe sahip olmayanlar ya da anneleri iki dünyadan birinde aşırı koşullara katlanmamış olanlar

iki. Her ne kadar ikiz diğeri gibi görünse de, diğeri gibi ses çıkarsa da, onlar diğeri *değil*, iki ayrı varlıktır." Nilllen durakladı, Drakkar bir kez başını salladı ve Nilllen konuşmaya devam etti. "O dünyada senin bir ikizin var ve Wilde Hanesi'nden Sjofn'un da bir ikizi var. Ve seninle evlendiği gece ikiziyle yer değiştirmek için komplo kurdu."

Drakkar'ın çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

Nilllen devam etti. "Bu dünyanın Sjofn'u sizden kaçmak istiyordu. Paralel dünyamızın Seoafn'i ise buraya çok daha farklı nedenlerle geldi."

"Peki bunlar?" Drakkar sordu.

"Öncelikle... keder," diye cevapladı Nilllen ve Drakkar bağırsakları sıkışırken gözlerini kırıştırdı.

"Keder mi?"

Nilllen başını salladı. "Yıllar önce annesini ve babasını kaybetti. Onlar onun için çok sevilen kişilerdi. Bu kaybın etkisinden kurtulamadı, ruhuna öyle bir ağırlık çökmüştü ki. Bizim dünyamızın farkına vardı ve kendi dünyasında yaşayanların ikiz olduğunu anladı." Durakladı ve gözleri efendisinin üzerinde sabit kaldı. "Ailesini tekrar görmek istedi ve bunu yapmak için büyük bir risk aldı ve büyük bir hazine ödedi."

Drakkar, "Lanet olsun!" diye mırıldanırken midесinin daha da sıkıştığını hissetti.

Nilllen çenesini kaldırdı. "Korkarım ki Buz Gelininiz bu dünyaya seyahat etme nedenleri konusunda net olmasına rağmen, bu dünyanın Sjofn'u yeni gelininize karşı dürüst davranmadı ve gelininizin seyahatinden önce çok sınırlı bilgi paylaştı ve sonrasında anlaması için seçili bilgiler bıraktı. Bu değişim, onu Tanrıların Evine götürecek olan kızağa zorla bindirilmesinden sadece on dakika önce gerçekleştirilmiştir. Diğer şeylerin yanı sıra, bu dünyadaki anne ve babasının ona karşı sabırsız ve hatta öfkeli olduklarından ve yakında sizinle evlenmekle karşı karşıya olduğundan haberi yoktu. Aslında şu anda bile, Wilde Hanesi'nden Sjofn'un yazışmalarını okuduktan sonra, sizin hakkınızda eksik bilgilere sahip."

Drakkar boyun kaslarının kasıldığını hissederek elfe ters ters baktı ve sonra sert bir sesle, "Devam et," dedi.

Nilllen doğrulmadan önce başını yana eğdi. "Gelininiz..." bir duraksama daha, "bu dünyada bir kadın için *alışılmadık* ve hatta

Anladığımız kadarıyla bir tanesi kendi dünyasında. Neredeyse anında bu uğursuz koşullarla karşı karşıya kalmasına rağmen, toparlandı ve ailesiyle zaman geçirmek istese de, bu dünyadaki macerasından şimdiye kadar çok keyif aldı."

Bu Drakkar'ı şaşırtmadı. Onu o gün kasaba halkını selamlarken gördükten ya da dün gece barda sevinç çığlıkları atarken, kolları havada, güzel yüzünden gülümseme fışkırırken ve bir şans oyununda açıkça (başarılı bir şekilde) bahis oynarken gördükten sonra değil.

Nillen sesi yumuşamasına rağmen konuşmaya devam etti. "Hatırlarsınız lordum, kralın isteğini kabul etme nedenlerinizi anlamamıza rağmen, elfler sizi Wilde Hanesi'nden Sjofo'na bağlanmamanız konusunda şiddetle uyarılmışlardı."

Drakkar bakışlarını elfe yöneltmeye devam etti ama tüm bedeninin gerildiğini hissetti.

Hatırlıyordu. Elfler onu uyarmanın ötesine geçmişti. Prenses Sjofo ile olan bu ittifaktan duydukları endişeyi neredeyse umutsuz bir tonda dile getirmişlerdi. Böyle bir birlikteliğin, Elflerin Efendisi'nin Buz Gelini'yle, Drakkarlı Frey gibi damarlarında elf kanı dolaştığı için elf büyüsunü paylaşan bir kadınla evleneceğini önceden haber veren Kader Tanrısı Keer'i kızdıracağına dair uyarıları korkunçtu. Keer'in tüm tanrıların, Wohden, Adela, Hermia, Meer ve Alabasta'nın yardımıyla arayıp bulduğu ve elf ile ejderhayı birleştirerek Lunwyn tahtının gerçek ve haklı varisi olan bir çocuk yaratmak için seçtiği bir kadındı bu; tanrılar bunun nedenini dua, Vallee ya da elfler aracılığıyla açıklamamış olsalar da çok önemli olduğunu düşünüyorlardı.

Ancak Drakkar'ın kaderindeki kadının tanrılar tarafından çabalarının ve sahip olduğu emirlerin ağır sorumluluğunun karşılığında güzel bir ödöl olarak seçildiği söylenmişti çünkü bu kadın aynı zamanda Drakkar'ın yolculuk tutkusunu ve bitmek bilmeyen arayış susuzluğunu paylaşıyordu.

Kulübesinde onu bekleyen kış gelininin dünyası Finnie için pek de sihirli olmasaydı, tüm bunlar Finnie için imkânsız olurdu.

Drakkar bu bilgileri beyninde gözden geçirdikten sonra nihayet çenesini kaldırdı.

"Büyük Keer ve Kader galip geldi" demeden önce Nillen'in gülümsemesi yüzünden okunuyordu.

Drakkar gözlerini kırpıştırdı ve açıklığın etrafındaki elfler cıvıladı. "Açıkla," diye talep etti.

"Neden, lordum, hakkınız olan Buz Gelin'le evlendiniz."

Drakkar'ın gözleri kısıldı. "Onun dünyasında çok az sihir olduğunu söylediğini sanıyordum."

" yle ama bu *hiçbir şey barındırmadığı* anlamına gelmez. O elflerden, *her* ne kadar kendi dünyasının elfleri olsa da, yine de elflerden, bizim t r m z uzun zaman önce dünyanın derinliklerindeki diyarlarına bir daha dönmemek üzere gitti. Prenses Sjofn rengini anne ve babasından doğal yollarla geçen özelliklerden alıyor, her bir ebeveynde gizli olsa da bunlar onda tamamen şans eseri ortaya  ıktı. Senin Seoafin'in rengini taşıyor çünkü o elf kanı taşıyor."

Drakkar Nillen'in mutlu yüzünü inceledi ve "Görüyorum ki bu seni memnun ediyor" dedi.

Nillen çenesini kaldırdı ve "Gerçekten de öyle lordum," diye cevap verdi.

Drakkar Finnie'yi düşündü ama buna gerek duymadı. Onun kendisini memnun ettiğini zaten biliyordu, bu yüzden tanımadığı bir kadınla temkinli bir şekilde ilerlese de ilerlemeye devam etti. şimdiye kadar, onun Wilde Hanesi'nden bir Sjofn olup olmadığını (muhtemelen annesi tarafından) beğenisine göre b y lendiğini, tanrıların iş başında olup olmadığını ya da şeytani nedenlerle bir ikiz yaratılıp yaratılmadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, tüm bu teorileri test etmekten zevk aldığıydı, bu nedenle temkinli bir şekilde onları test etmeye devam etti.

şimdi, yatağında Sjofn'un güzelliğine sahip olduğunu biliyordu ama Finnie'nin zarafeti, Finnie'nin mizahı ve Finnie'nin ateşiyle.

Evet, bu onu çok memnun etti.

Onu memnun etmeyen şey, iyi haber olsa da bu geceki mesajın acil olmaması ve kulübesine yaklaşan elflerin ona bunun çok önemli olduğunu söylemesiydi.

Bu haber olduğu gibi aktarılmayı bekleyebilirdi.

En azından yarım saat bekleyebilirdi.

"Emin değilim Nillen," diye homurdandı Drakkar, "bu haberi duymak için neden yatağımdan ve *karımdan* alındım. Bu iyi bir şey, değil mi? Ve bu değişmeyecek."

Nillen'in gülümsemesi kayboldu ve başını sallayarak, "Evet lordum, bu iyi bir şey. Ama korkarım, şu anda değil ama gelecekte değişecek."

Drakkar kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl?"

"Buz Gelininiz dünyamızda kalıcı değil Frey Drakkar, on ay iki hafta sonra kendi dünyasına dönecek ve Sjofn ile yer değiştirecek."

Drakkar'ın vücudu tekrar gerildi, o kadar gerildi ki heykel gibi hareketsiz kaldı ve kalbinin etrafındaki bölgenin sıkıştığını hissetti. Sert.

"Geri mi dönüyor?" dedi alçak sesle.

"Evet, bir anlaşma yapıldı. Bir yıl boyunca değişmeden kalacaklar ve sonra kendi dünyalarına döneceklerdi. Sjofn onu sizin hakkınızda uyardı ve birlikteliğinizin nedenlerini açıkladı. Ayrıca onu çocuk yapmaması konusunda uyardı, çünkü döndüğünde bu görevi yerine getirecekti."

Görev.

Drakkar, Wilde Hanesi'nden Sjofn'dan hoşlanmıyordu ve Finnie'sini, ailesiyle vakit geçirmek için bilinmeyen bir dünyaya yolculuk etmek isterken onu dehşete düşürecek bir durumun içine atması da dâhil olmak üzere, onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe ondan daha az hoşlanıyordu. Özellikle bu, onun düşünmemeye çalıştığı bir durumdu çünkü bu tür bir yolculuk, Finnie'nin de belirttiği gibi son derece tehlikeliydi Varır varmaz kendini pratikte karşılaştığı durumun içinde buldu.

Bir erkek olarak düzenli olarak bu tür girişimlerde bulundu. Güçlü, deneyimli ve yetenekli bir adam olarak birçok tehlikeli durumun üstesinden geldi.

Finnie güçlü, deneyimli ve yetenekli bir adam değildi. Lanet olsun, küçük karısı yaralanabilirdi.

Ve bunu düşünmeye bile değmezdi. O zaman değil. Onunla evlendikten sonra yaptıklarını da düşünmedi. Bunu daha sonra düşünecekti.

Ve çok daha sonra, onun davranışlarını onunla tartışır ve hemen vazgeçeceğini söyledi.

Drakkar zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve Nillen'e odaklandı.

"O zaman dönmesine izin vermeyeceğim," diye karar verdi Drakkar ve Nillen başını salladı.

"Onun dünyasından geçişi yapan cadı son derece güçlü. *Bu* dünyadaki çoğu cadıdan daha fazla büyüye sahip, cadılar açıkça

pratik yapabiliyor, birbirleriyle paylaşabiliyor ve birbirlerine öğretebiliyorlar. Gerçek büyü o dünyada bilmediğim nedenlerden dolayı gizlidir.

Anlıyorum. Ama *bu cadı*, Buz Gelininizin cadısı, en güçlü elli *cadımızın* büyüüne sahip. Dünyalar arasındaki bu geçiş çok sık gerçekleşmez, *son derece* nadirdir ve nadir olmasının nedeni, bunu gerçekleştirmek için aşırı miktarda büyü gerektirmesidir, bu nedenle buna teşebbüs eden herhangi bir cadı, geçiş yapıldığında tüm gücünü tüketecek ve kendisini, anladığından eminim Frey Drakkar, büyük bir risk altına sokacaktır. O dünyadan ya da bu dünyadan bir cadı bu değişimi gerçekleştirecek kadar büyü toplarsa, gücü tükenir ve bu gücü yeniden kazanması *onlarca yıl* alır. Buz Gelininizi Wilde Hanesi'nden Sjöfn ile değiştiren cadı aynı zayıflamayla karşılaşmayacak. Değişimi gerçekleştirecek ve onları sadece küçük bir güç azalmasıyla geri döndürecek kadar büyüye sahip ve değişimi tekrar gerçekleştirmek için bir yıl içinde tekrar tam gücünde olacak. Bir cadıya danışabilirsiniz lordum, ancak dünyamızdaki herhangi bir cadının karınızı burada, gelininizin cadısının geri dönüşü gerçekleştirmek için boşa çıkaracak kadar güçlü bir şekilde bağlayabilmesi pek olası değil."

"Pekâlâ," diye kabul etti Drakkar, "bunu görebiliyorum ama ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir cadı elflere rakip olacak kadar büyüye sahip değildir."

Ve bu doğrudu. Tek bir elf, Hawkvale'in şeytani dişi Tanrısı Minerva ile Alabasta'nın cadı hizmetkârı, Bilgelik Tanrıçası ve yeryüzünün gözeticisi Lunwyn'in iyiliksever Lavinia'sının toplamından daha fazla büyüye sahipti. Tüm elflerin büyüüne sadece tanrılar ve ejderhalar rakip olabilirdi.

Nillen yavaşça gülümsedi.

Sonra fısıldadı, "Buz Gelinini bu dünyaya bağlamamızı mı istiyorsun?"

Drakkar tereddüt etmeden, "Derhal," diye yanıtladı. Nillen'in gülümsemesi genişledi.

Sonra durakladı.

"Şu anda gelininizin bu dünyada kalmak istemediğini bilmelisiniz. Onu buraya bağlarsak asla geri dönemez ve biliyorsun ki elfler tarafından yapılan bir büyü fedakârlık yapılmadan geri alınamaz. Orada bağları, çok değer verdiği tanıdıkları, gerçekleştirmek istediği hayalleri, onun için önemli olan eşyaları var. Bunu istemeyebilir, bu dünyaya, hiçbir bağının olmadığı ve onunkinden çok farklı bir dünyaya bağlanmak istemeyebilir."

"Bunu bana bırakın," dedi Drakkar.

Nillen, Frey Drakkar'ı inceledi.

Sonra uyardı, "Bu senin Kaderin ve biliyorsun ki emrini yerine getirmek bizim görevimiz ama şunu da bilmelisin ki Buz Gelin'ini bu dünyaya bağlarsan, onun yerini kalıcı olarak alabilmesi için, Wilde Hanesi'nden Sjofn'u da diğer dünyada günlerini yaşamaya mahkûm etmelisin."

"Peki bunu umursamalı mıyım?" Drakkar sordu.

"Lordum, bize komuta etmek sizin hakkınız ve Kaderiniz hakkında bu tür kararlar vermek sizin göreviniz çünkü Elflerin Lordu Frey Drakkar ve Buz Gelini'nin kaderlerinin Lunwyn'in her vatandaşıyla ve buzlu ülkemizin altındaki toprağın derinliklerinde yaşayan her elfle iç içe geçtiği Keer'den gelen tüm elfler tarafından bilinir. Bununla birlikte, bunlar bir kalp atışı içinde karar vereceğiniz ağır meselelerdir."

"Bu ulusun tek prensesi bencilce nedenlerle ülkesinden kaçtı, düşüncesizce bir masumu bilinmeyen bir durumun içine attı ve onu riske attı. Gelinim şimdiden halkına ikizinden farklı bir ışık saçıyor ve gördüğüm kadarıyla onun ışıltısı altında güneşleniyorlar. Bu ağır kararı düşünmeden vermiyorum Nillen ve asla vermeyeceğimi biliyorsun."

"Hayır," diye cevap verdi Nillen sessizce, "asla yapmadığını biliyorum. Ben sadece seni ertelemek isteyebileceğin konusunda uyarıyorum, Buz Gelininle olan birlikteliğin yeni ve eylemlerinin sonuçları olabilir."

"Onları da bana bırakın," diye karşılık verdi Drakkar.

Nillen efendisini inceledi. Sonra başını eğdi. Sonra yine gülümsedi.

Sonra mırıldandı, "Emrettiğiniz gibi."

Drakkar başını kısa bir süre eğdikten sonra şöyle dedi: "Yeni gelinimle yatağımıza girdiğimde emirlerimin yerine getirilmiş olmasını bekliyorum."

"Elbette," diye mırıldandı Nillen.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Drakkar ve sonra sordu, "Başka var mı?"

"Hayır, lordum, Frey Drakkar."

Drakkar tereddüt etmeden Tyr'a döndü. "Güzel. Sana elveda ve diyarına güvenli bir yolculuk diliyorum."

Nillen atına bindikten sonra çenesini kaldırıp efendisine baktı. Sonra tüm elfler onu atını döndürürken ve topuklarını

Dişlerini gıcırdatarak kanatlarını açtı. Güçlü canavar ağaçlara doğru fırladı ve elfler adelanın etrafını sarmak için harekete geçmekte gecikmedi.

Sonra hemen Buz Gelin'i lordlarına ve onun dünyasına bağlayan büyüü yaptılar ve aynı zamanda Wilde Hanesi'nden Sjofn'u sonsuza dek diğer dünyaya gönderdiler.

Bunu başardıktan sonra, adelanın dibine gittiler, ağacın topraktan yükseldiği yerde kabuğuna dokunmak için eğildiler ve beyaz bir kıvılcımın patlamasıyla sona eren buz mavisini bir parıltıyla kendi alemlerinde kayboldular.

* * * * *

Frey merdivene tırmanmadan önce soyundu.

Perdeyi geri çekip çatı katına baktığında mumların hâlâ yandığını ama ateşin beslenmesi gerektiğini gördü. Ayrıca karısının uyuduğunu, beyaz-sarı saçlarının uzun, kalın dalgalarının yastığının üzerinde, omzunda, sırtında ve hatta yüzünde olduğunu gördü.

Dün gece yaptığı gibi, yatak örtüsüne sarılmıştı ve bu adamın damarlarındaki kanı harekete geçiren bir şeydi. Bunun muhtemelen kadının açıkta duran, biçimli bacaklarının görüntüsüyle büyük bir ilgisi vardı. Ve muhtemelen daha da fazlası, kısa geceliğinin ortaya çıkardığı yuvarlak, cömert kıcının kıvrımının görüntüsüyle ilgiliydi, bir çift dar, minik iç çamaşırı ortaya çıkardı, iç çamaşırı, sadece dilinin tatlı ağzındaki oyununun ve nadiren tene bile dokunan hafif okşamaların neden olduğu heyecanla ıslandığını hissetti.

Bu, Finnie'sinden daha derin dil oyunlarının ve daha samimi okşamaların neler getireceğini merak etmesine neden oldu.

Ama yatağında uyuklarken ve düşüncelerinin başıboşluğu kadar baştan çıkarıcı hale gelirken, Frey yeni karısıyla onunla yapmayı planladığı diğer konuşmadan çok daha önce bir konuşma yapacağına ve bu konuşmanın o uyurken mumları yanık bırakmakla ilgili olacağına karar verdi.

Çatı katında pratik bir rahatlıkla hareket etti, mumları söndürdü ve sonra ateşi besledi.

Sonra karısına geçti.

Yatak örtülerini kızın kol ve bacaklarından çözmüş, bedenlerinin üzerine yerleştirmiş ve kendisi de sırt üstü yatmış, aynı zamanda kızın başı yukarı kalktığında onu kendi tarafına çekmişti.

Ateş ışığında ona uyuklu gözlerle baktı.

"Finnie -" diye ona uyumaya devam etmesini emretmeye başladı ama bir anda yüzü aydınlandı, gözleri heyecanla parladı ve "Geri döndün!" diye haykırdı.

"Öyleyim," diye kabul etti Frey bariz olanı.

Oturmak için ayağa fırladı ve göğsünü tokatlayıp üzerine eğildiğinde, eli göğsünde, saçları yüzünü çerçeveleyiyor, gözleri dans ediyor, yanakları heyecandan pembeleşiyor ve "Bana olan her şeyi anlat!" dediğinde sesi coşkuyla soluksuz kalıyordu.

Frey, yatağındaki bu muhteşem yaratığın kendine ait nedenlerle, midesini bulandıran nedenlerle, ama aynı zamanda kaderleri onları birbirine bağladığı için bambaşka bir dünyadan cesurca yolculuk ettiği düşüncesi içine yerleşirken, onun hareketli yüzüne baktı.

Ve işte oradaydı, adam onu pis kulübesinde terk ettikten ve haftalarca bıraktıktan sonra, ikizine eğilimleri yüzünden kızgındı ve onlardan bağımsız olarak güzelliğinden büyük ölçüde etkilendiği için hayal kırıklığına uğramıştı, mücadele edeceğini düşünüyordu ama pek de umursamıyordu.

Ama o
yapmadı. Onun
Finnie'si değil.

Meydan okumadan beslendi, onu yendi ve sonunda son derece keyif aldı.

Gözleri kızın yüzünde gezinirken bir şey onu alçalttı.

"Frey!" diye bağırdı, dikkatini çekmek için elini göğsüne bastırdı ve bir elini kaldırarak kalın, inanılmaz derecede yumuşak saç perdesini geri çekti ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bunu başardığında, vücudu küçük, şaşkın bir sarsıntı geçirdi ama dudakları yumuşadı ve gözleri, alışmaya başladığı ve çok hoşuna giden bir şekilde ısındı.

"Bana bir durumu açıklamaları ve emrimi istemeleri gerekiyordu. Yaptılar, emrettim ve umarım," elini tekrar kaldırdı ve saçlarının uçlarını çekiştirdi, "emrimi yerine getirdiler."

"Durum neydi?" diye sorduktan sonra cevap beklemeden "Peki senin emrin neydi?" diye sordu.

"Bunu sana söyleyemem, yeni karım, şimdi olmaz," dedi usulca ve onun yüzünün düşüşünü izledi.

Sonra, alışmaya başladığı gibi, vazgeçmedi. "Neden senin emrine ihtiyaç duysunlar ki?"

"Böylece nasıl ilerleyeceklerini bilirler."

"Peki nasıl ilerliyorlar?"

"Sihirle."

Gülümsemesi gibi gözleri de büyüdü. "Şaka değil mi?" diye fısıldadı ve bedeni kahkahalarıyla hafifçe sarsıldı.

"Şaka değil, Finnie."

Yüzü hülyalı bir ifadeye büründü, neredeyse sevinçli şaşkınlığı kadar sevimli bir ifadeyle, "Bu *çok havalı*," diye fısıldadı. Sonra tekrar ona odaklandı ve hevesle sordu: "Sen de izleyebilecek misin?"

"Eğer istersem."

Gözleri tekrar büyüdü. "Sen izledin mi?"

"Hayır ve asla izlemem."

Yüzü hemen aydınlanmadan hemen önce tekrar düştü.

"Bir dahaki sefere gelip gelemeyeceğimi sordun mu?"

"Hayır, ama buna ihtiyacım yok. Onlar benim emrimde. İleride uygun bir zamanda seni elflerle tanıştırmaya götüreceğim."

Gülümsemesi o kadar büyüdü ki, "Harika!" diye bağırırken etrafı aydınlatıyor gibiydi. Sonra, neredeyse hemen, "Onlarla konuşmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Bundan hoşlanacaklarına eminim."

"Teşekkürler Frey" diye fısıldamadan önce ona gülümsedi.

"Bir şey değil, karıcığım."

Gülümsemeye devam etti ve adam elini kaldırıp onu ensesinden yakaladı ve yaklaştırdı. Bunu yaparken, gülümsemesi durakladı ama göz kapakları aşağı indi, yanakları farklı bir nedenle pembeleşmeye başladı ve beklentiyle nefesinin kesildiğini duydu.

Bu, her şey çok hoşuna gitmişti ama kadın onun niyetini yanlış anlamıştı.

Onu yaklaştırdı ama yüzü bir santim uzaktayken durdurdu ve yumuşatmak için fısıldayarak emretti: "Mumlar yanarken uyumak akıllıca değil karıcığım. Bunu bir daha yapma."

Gözlerini onun gözlerine dikti ve fısıldayarak cevap verdi: "Seni beklemeye çalışıyordum. Elflerin dönüşü için çok heyecanlıydım."

uyuyacağımı sanmıyordum."

"Ama sen yaptın," diye işaret edince Finnie dudağını ısırıldı. "Kolayca yeniden yakılabilirler, Finnie. Bir dahaki sefere söndür onları. Ben seni olduğun gibi seviyorum, yani canlı ve nefes alan, yanıp kül olmamış halinle."

Gözleri onunkilere kilitlendi, saklamadan önce umut alevlendi ve sonra nefes nefese fısıldadı, "Beni olduğum gibi mi seviyorsun?"

Tanrılar adına, o bir piçti.

Yine de, savunmasına göre, onun kim olduğunu ve *ne* olduğunu bilmiyordu.

"Evet, Finnie," diye yanıtladı nazikçe.

Göğsünün onunkine doğru daraldığını hissettiği bir nefes çekti.

Sonra dedi ki, "Ben de seninleyim. Kendimi canlı ve nefes alır halde seviyorum, yanıp kül olmak istemiyorum, bu yüzden bir dahaki sefere mumları üfleyeceğime söz veriyorum."

Onu ağzına dokunacak kadar kendine yaklaştırdı, sonra da bir santim geri çekilmesine izin vermek için tutuşunu gevşetti.

Sonra da "Güzel" diye mırıldandı.

Sonra bir elini kızın boynuna, diğer elini de yanına koyarak yanağını omzuna yasladı ve "Kalçamı okşa" diye emretti.

Elleri göğsünde dinlenmeye çekilirken bile vücudunun hareketsiz olduğunu hissetti. "Ne?" diye sordu.

"Uyumak istiyorum ve bunu dün gece yaptığın gibi bana sarılmış olarak yapmak istiyorum. Kalçamı okşa."

Tereddüt etti.

Sonra fısıldadı, "Uyumak mı?"

Frey tavanda titreyen ateş ışığına bakarken ağzının seğirdiğini hissetti. Aynı zamanda gelinini sıktı.

Daha önce paylaştıklarından çok zevk almıştı ve onun ağzını, ellerini ve muhtemelen daha fazlasını geri almak istiyordu.

Bunu istemesi hoşuna gitmişti ve bunu ona verecekti.

Ancak yeni kocasıyla rahat edebilmesi için ona birkaç öğün daha yemek verdikten sonra.

"Evet, karıcığım, uyu," diyerek onu bir kez daha sıktı. "Kocan yorgun," diye yalan söyledi, çünkü yorgun düşmeden önce ölmüş olacaktı, yanında yatarken onu en az bir kez almamış olacaktı. "Şimdi sana söyleneni yap ve kalçamı okşa."

Tekrar tereddüt etti. Sonra kalçasını kaldırdı ve onunkinin üzerine koydu, ağırlığı onun yanına yerleşti.

Ancak bunu mırıldanarak yaptı, "Görünüşe göre Akıncılar otoriter."

Bu Finnie'ye bir sıkışma daha ve "Otoriter mi?" sorusunu kazandırdı. "Otoriter. Diktatörce. Zorba. Emredici. *Otoriter*." The Bu kıkırdama hem duyulabilir hem de fizikseldi ve Frey, "Komik olmaya çalışmıyordum," diye homurdandığında bunu duyduğunu biliyordu.

Frey neşesini kontrol altına *aldıktan* sonra, "Hayır," diye cevap verdi, "ama sen konuşuyorduk ve sana uyumanı söyledim."

Vücudu gerildi, sonra bir iç çekişle gevşedi.

Sonra mırıldandı, "Her neyse."

"Hâlâ konuşuyorsun, Finnie," diye not etti.

Vücudu küçük bir sarsıntı geçirdi ama ağzından bir ses çıkmadı.

Frey tekrar tavana bakarak sırıttı.

Sonra karısıyla birlikte yatağına uzandı ve çok yakında onu ailesini görmesi için eve götüreceğine karar vererek bunu yaptı.

Onunla birkaç öğün daha yemek yedikten sonra bunu yapacağından emin olabilirdi.

Ağırlığını ona verdiğinde uyuduğunu anladı, daha derine kıvrıldı, kolu onu sardı, rahatlamadan ve ağırlığını ona vermeden önce bir an için onu vücuduna sokar gibi yakın tuttu.

Sonra, Frey Drakkar uykuya daldı.

Onuncu Bk

Birinci Üs'ten Üçüncü Üs'e Atlamak

Üç gün sonra...

Mutfakta donmuş bir şekilde durdum, Penelope'ye bakıyordum. kapının yanındaki mutfak zemininde.

Sonra birkaç dakika önce yaptığını yaptı, ağzını açtı ve miyavladı ama kafamın içinde "Çıkarın beni" diye duydum.

Gün gibi açıldı. "Çıkarın beni" sözlerini duydum.

Ama kedimin ağzından, "Miyav" sesini duydum.

Ona sahip olduğum süre boyunca hiç miyavlamadı. Sadece mırıldandı.

Şimdi iki kez miyavladı ve iki kez de kafamda anladığım gibi duydum.

Donup kaldım ve bakakaldım ve o yine yaptı.

"Meee... ow," ki bunu korkunç, ürkütücü, seninle konuşabilen kedi olarak duydum, *gerçekten* sabırsızlanıyordu, "Çıkar beni!"

Bulaşık bezini bıraktım ve Frey'in beş dakika önce çıktığı arka kapıdan dışarı koştum.

Sonra bana yıkanacağını söylediği kaplıcaya doğru koşmaya devam ettim.

Çizmeli ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı gitmeye devam ettim, çok *korkmuştum*. Kaplıca uzakta değildi ama evin yanından iki saniyelik bir yürüyüş de değildi ve oraya kadar can havliyle koştum.

Frey ağaçların arasından ona doğru koştuğumu duydu, bunu biliyordum çünkü kazağını çıkarmıştı, pantolonunu *giymişti* ve botlarını çekiyordu, bu da onları çoktan çıkardığı anlamına geliyordu.

Hızımı kesmeden kollarına atıldım ve vücudu çarpmanın etkisiyle bir adım geriye savruldu ama kollarını bana dolayarak ısrarla "Seni korkutan nedir Finnie?" diye sordu.

Nefes alıyordum ve hırıltı çıkarmak için biraz geri çekildim, elimi göğsüme bastırdım (sanki bu yardımcı olacakmış gibi) ve sonra zorla "Penelo... Pen... kedi... kedim..." dedim. Derin bir nefes alıp verdim, "Biliyorum... bu kulağa... çılgınca... gelecek ama sanırım... kedim... *ele geçirilmiş*."

Bu vahim habere vereceği tepkiyi ölçmek için ona baktım, kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu.

"Ele geçirilmiş mi?" diye sordu.

"*Takıntılı!*" diye bağırdım. "Şeytan tarafından, iblisler tarafından, saf kötülük tarafından, bilmiyorum! Miyav' dedi ve kafamın içinde 'beni dışarı çıkar' diye duydum ve biliyorum," başımı salladım ve elimi aramızda salladım, "Biliyorum, Frey, bu kulağa *tamamen delice* geliyor ama şaka yapmıyorum, bir değil, iki değil," ona doğru eğildim, her iki pazusuna da tutundum ve ayak parmaklarımın üzerine kalktım, "*üç kez*. Neredeyse bir aydır o kediye sahibim ve ne bir gıcırta, ne de en ufak bir *miyavlama* ve şimdi de *bu!* Belki de bu dünyada kötülük vardır..." Hassiktir! "Yani, uh... bu orman. Belki insanlar buraya şeytana tapmak için geliyordur ya da baltacılar orada yaşıyordur!" Bir kolumu ağaçlara doğru salladım, sonra elimi göğsüne vurmak için geri döndüm. "Ya da belki de onlarca köylüyü öldürdükten sonra yakalanıp asılan katil baltacı adamın *hayaleti* orada yaşıyordur ve çok kızgındır ve *kedimi* ele geçirmiştir!"

Frey'in yüzünde alışmaya başladığım o ifade belirdi, garip bir tür anlayış (bilmediğim ve hiçbir zaman gerçekten bilmediğim ama o anda umurumda olmayan bir şey çünkü şişman, kızıl kedim katil bir baltacı adamın hayaleti tarafından ele geçirilmişti) ve yumuşak bir sesle, "Finnie, bir nefes al ve sakinleş," dedi.

"*Kızıl kedim bir katil tarafından ele geçirilmişken kendimi sakinleştiremiyorum!*" Çığlık attım ve yemin ederim, Frey tekrar konuşmadan önce gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ve sesi titrediğinde kahkahasını bastırmak için çok uğraştığını *anladım*.

"Karıcığım, *bildiğin gibi*," dedi yüzü benimkine yaklaşarak, "kadınlar kedileri, geyikleri, tavşanları, fareleri, küçük kuşları ve bu tür diğer hayvanları anlayabilir."

Vücudum şok içinde kilitlenirken ona göz kırptım.

Frey konuşmasına devam etti. "Ve insanlar atları, yılanları, şahinleri, doğanları, diğer yırtıcı kuşları ve yırtıcı ya da işte veya savaşta kullanılan hayvanları, örneğin kurtları ve öküzleri anlayabilir."

Tekrar göz kırptım.

"Görünüşe göre, Penelope'nin en ufak kaprisine bile atladığınızı düşünürsek, yeterince hızlı hareket etmediniz ve o da size dışarı çıkmak istediğini söyleme ihtiyacı hissetti. O zamandan beri

Aslında size söylemek zorundayım ki, o daha acıkmadan onu tavuk ve balıkla tıka basa doldurmanız, daha sarılmak istediğini bile anlamadan onu kucaklayıp yanına yaklaştırmamız ve koca cüssesini tamamen kapıya doğru kaydırmadan onu dışarı ya da içeri almak için harekete geçmeniz yerine, arzularını paylaşmak zorunda kalmadı. Eğer meşgulseniz ya da dikkatinizi vermiyorsanız, o da bunu yapardı. Eminim çeşitli hayvanların çağrısını duymuşsunuzdur."

Gözlerimi kırptırıp durdum.

Frey sözlerini şöyle bitirdi: "Belki de burada, ormanda, bizim faaliyetlerimiz nedeniyle hayvanların eve yaklaşmadığı bir yerde, bir süredir duymadığınız için unutmuşsunuzdur."

"Doğru," diye fısıldadım, "unutmuşum."

Ağzı seğırdi ve sonra mırıldandı, "Ben de öyle düşünmüştüm." Bu haber bana ulaştığında bakışlarım onun ağzında odaklanamadı.

Vay anasını! Bu dünyada seninle *konuşan elfler* ve hayvanlar vardı.

Bu sadece... sade... acayip... havalıydı!

"Şimdi iyi misin yoksa ormanda hayaletlerin izlerini arayıp bulacak ve onları yok edecek bir cadı bulmamı ister misin?" Frey sordu ve şimdi gülümsüyordu, bu yüzden benim oldukça komik olduğumu düşündüğünü *biliyordum*.

İşte o zaman kaşlarım çatıldı (gerçi hayaletleri kovabilen cadılar hakkında bir şeyler duymak istiyordum).

"Kedimin ödümü koparmasının seni bu kadar neşelendirdiğini gördüğüme sevindim, kocacığım," diye tersledim.

Kollarıyla beni sıktı ve ağzı alnımı öpmek için hareket etti.

Bunu yaptıktan sonra, dudakları hâlâ tenimdeyken, "Beni sık sık neşelendiriyorsun, karıcığım," diye mırıldandı.

Sözleri kalbimin çarpmasına neden olurken boğazına göz kırptım ve o da beni bırakıp uzaklaştı.

Sonra söylediği şey karnımın düşmesine ve kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Madem buradasın, soyun ve baharda bana katıl."

Botlarını çıkarırken ona baktım ve kalbimi yeniden çalıştırmaya çalıştım ve eklemeliyim ki ciğerlerim de çalışıyordu çünkü panik beni doldurmuştu.

Frey'le geçirdiğim son üç gün çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, onu neden sevdiğime dair listeme o kadar çok şey eklemiştim ki, onları ekleme zahmetine girmeyi bıraktım.

Sadece onu sevdim.

Önce şakalarım güldü.

İkincisi, gerçekten harika bir kahkahası vardı.

Üçüncüsü, bana gülümsedi ya da sırıttı. Sanki tamamen farklı bir insan olmuştu. Hâlâ tam olarak Bay Muhabbet değildi ama son üç gündür beni kızdıracak ya da korkutacak tek bir şey söylemedi.

Dördüncüsü, çok meşgul bir adamdı, yapacak kendi işleri vardı ve onları yaptı. Biz kasabada değilken o ahırda ya da kulübede olurdu. Ama yine de, sizinle birlikteyken, *sizinle birlikteydi*. Onun dikkatini ve konsantrasyonunu çekiyordunuz ve bunları güzel bir şekilde yapıyordunuz. Ağzımın hareket ettiğini görmekten hoşlandığını söylerken yalan söylemiyordu, konuşmamı dinledi ve bolca bilgi vermese de elfler, kendisi, seyahatleri ve her türlü şey hakkında sorulara cevap verdi ve gerçekten ilginç bir adamdı. Aslında, Sjöfn'un benim için bıraktığı kitaplardan çok daha bilgilendiriciydi, bana annem ve babam (bu dünyadan) hakkında hoş bir şekilde bir şeyler anlattı, sanki benim anılarım olmadığını bilmese de benimle anılarını paylaşıyordu ve bana ailem hakkında fikir veriyordu. Ve her ne kadar bana ters gelseler de, halkları tarafından çok sevildiklerini, Frey ve benimki gibi evlilikleri görücü usulü olsa da birbirlerine aşık olduklarını, her ikisinin de sadece kendi vatandaşları tarafından değil, diğer diyarların hükümdarları tarafından da saygı gördüklerini ve Frey'in babamın zeki, adil ve adaletli bir hükümdar olduğunu düşündüğü için ona büyük saygı duyduğunu bilmek güzeldi.

Beşincisi, *harika* öpüşen biri değildi, *harika öpüşen* biriydi ve bunu biliyordum çünkü beni gün boyunca çok öptü (dudak fırçalamadan hızlı, derin ıslak öpüşmelere ve mini öpüşme seanslarına kadar her şey) ve her gece yatakta *tamamen* öpüştük. Asla ateşli ve ağır olmasına izin vermedi (tamam, bu yüzden ısındı ve sevişme nispeten ağır ve *çok* güzeldi ama kontrolden çıkmadı). Sonra durur, bana sarılır, okşar ve ben rahatlayıp uyuyana kadar bir süre sessizce benimle sohbet eder, sonra da kalçasını kucaklamamı ve uyumamı emrederdi.

Başka bir deyişle, eğer benim dünyamda olsaydık, Frey kesinlikle orada olurdu ve ben de onu, kişisel felsefeme göre, vücut sıvılarının değiş tokuşunu içeren ciddi bir sevişmeden önce gerçekleşmesi gereken birkaç haftalık randevular için bekletmezdim. Yine de, bir erkekle görüşmeye başladığımda, her gece onunla yatakta uyuyakalmazdım ve şehirde olmadığımız zamanlarda ona kahvaltı, öğle ve akşam yemeği hazırlamazdım; dün gece Frey'in beni ocaktan biraz uzaklaşmam için götürdüğü bir barda akşam yemeği yiyorduk.

İkinci gün ne yaptığını anladım ve anladığım şey onu daha da çok sevmeme neden oldu (ve tesadüfen o zaman zihinsel listemi yapmayı bıraktım).

İlk gece gergin olduğumu gördü, ona doğrudan kendisinin ve cüssesinin beni korkuttuğunu söyledim ve evlilik işinin özüne inmeden önce onu tanımama ve ona alışmama izin vermek için biraz zaman ayırma konusunda soğukkanlı davranıyordu.

Ve tüm bunların ötesinde, o da benden hoşlanıyor gibiydi. Ve ondan hoşlandığıma karar verdiğimden beri, bu *gerçekten* hoşuma gidiyordu.

Şimdi itiraf etmeliyim ki, benden soyunmamı ve onunla kaplıcaya girmemi istemesi beni şaşırtmıştı. Bu, bir kıza yemek bile ısmarlamadan birinci aşamadan üçüncü aşamaya atlamak gibiydi.

Yani, onunla yatağımızda ateşin ışığında öpüşürken orada olduğunu düşünebilirdim ama donmuş bir ormanda, bir kaplıcanın yanında, kahvaltıda bulaşık yıkarken ve beni çıplak görmesinden korkarken, uh... o kadar da değil.

"Um..." Son çorabını da bırakıp doğrulurken ve elleri pantolonunun kemerine giderken mırıldandım.

Eek!

"Finnie," diye seslendi nazikçe ve gözlerim onunkilere kaydı. "Her gün ben banyodan döndükten sonra kendi banyonu yapmak için gizlice pınarlara gidiyorsun. Zaten buradasın, bari birlikte yıkanalım. Soyun ve bana katıl."

Göz kırptım.

Sonra itiraz ettim, "Ama burada sabunum yok, banyo bezim yok -"

"Benimkini kullan." Kafası bir kalıp sabuna ve büyük bir havluya gitti.

bir kayanın üzerinde oturuyor.

Ona baktım ve burnumu kıvrarak ona baktım. "Ama sabunun erkek gibi kokuyor."

Bu koku kötü koktuğundan değil, hiç de değil, güzel kokuyordu, özellikle de onun üzerinde. Taze, temiz bir kokuydu, bir şekilde tamamen erkeksi olması dışında pek bir özelliği yoktu ve bunun nedeni muhtemelen eşyalarımın çoğu gibi çiçek ya da meyve gibi kokmamasıydı.

Sözlerim ya da belki de yüzümdeki ifade karşısında Frey bir kahkaha patlattı ve elleri bana doğru uzandı, beni belimden kavrayıp kendine çekti.

Sonra hâlâ gülümseyen yüzünü benimkine yakın olacak şekilde eğdi. "Bir erkek gibi koksan bile çekici olmaman imkânsız." Sözleri yine kalbimin çarpmasına neden olurken gözlerimi kırptım ve sonra gözlerimin içine bakmadan önce kalkıp alnımdan öptü. "Şimdi sana sırtımı vereceğim ve soyunup yaylarda bana katılman için yirmi saniyen var. Gecikme," diye uyardı ve beni bıraktı, "Şimdi saymaya başlıyorum."

Sonra bana sırtını döndü ve elleri pantolonuna gitti.

Kahretsin!

Her zaman gördüğüm şeyi görmek için suya baktım, kaynağın sıcaklığının soğuk havaya çarptığı yerden buhar çıkıyordu. Bu iyi bir şeydi. Ayrıca kaynak havuzu yenileyip suyu çalkaladıkça sürekli bir kabarcık oluşuyordu. Bu da güzeldi.

Su şırıltısı duydum ve göz ucuyla Frey'in havuza girdiğini fark ettim.

Bu kötüydü.

Ben Seoafin Wilde'dım ve bu benim maceramdı... Ne olacak ki?

Kemerimi hızla çözdüm, elbisemi, botlarımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım ve havuzun kenarındaki kayaların üzerine bıraktım. Kurdelemi saçımın ön kısmını yüzümden uzakta tuttuğu yerden çekerek kurtardım ve ellerimi kaldırarak tüm saçımı tuttum ve kendimi kayalıklardaki doğal koltuğa bıraktım, su göğsüme kadar geliyordu. Oraya vardığımda, saçımı başımın tepesinde tutan kurdeleyi sudan uzak tutmak için yeniden yapmaya başladım.

Söz verdiğim gibi, Frey'in sırtı dönüktü ve ben içeri girdikten sonra suyun durulmasını bekledi, sonra puslu havuzun karşısına oturdu, buharın arasından görebildiğim su kaburgalarına kadar geliyordu.

Saçımdaki kurdeleyi sabitledim, ellerimi indirdim ve suyun beni rahatlatmasına izin vermeye çalıştım.

Bu kısmen kocamla ilk kez çıplak olduğum için ama çoğunlukla "Buraya gel karıcığım" diye seslendiği için işe yaramadı.

Lanet olsun. *Kesinlikle* üçüncülük için çabalıyordu, doğruca oraya koşuyor ve birinci ve ikinciye tamamen unutuluyordu.

"Uh..." Tereddüt ettim, sonra su sıçradı, Frey'in parmakları aniden bileğime dolandı ve beni kendisine çekerken etrafımdan su akmaya başladı.

Beni yeterince yaklaştırdığında, güçlü kolları belime dolandı ve beni daha da yakına çekti. *Çok daha* yakına. O kadar yakındı ki baldırlarım kayaya çarptı ve dizlerimi büküp kucağına oturmaktan başka çarem kalmadı.

Ho oğlum.

"Frey," diye fısıldadım, ellerim göğsüne giderken, elleri sırtımda ilerledi, beni kendine çekti, kollarımı aramıza hapsetti ve derin nefes almaya başladım.

Kollarından biri sırtımın ortasına kilitlendi, diğer eli boynuma doğru sürüklendi, yüzümü kendine yaklaştıırken parmakları saçlarımda kayıyordu.

"Sakin ol, küçük Finnie'm," diye mırıldandı ve bilgin olsun diye söylüyorum, elflerin gelmesinden bir gün sonra bana "küçük Finnie'm" demeye başlamıştı ve bu da Frey'in sevdiğim yönleri listemdeydi çünkü bunun çok tatlı olduğunu düşünüyordum. "Nazik olacağımı biliyorsun," diye bitirdi sözlerini, olabildiğince nazik konuşuyordu.

"Evet," diye fısıldadım gözlerim onun ağzına, yaklaşan ağzına kayarken.

"Ve bundan hoşlanacağını biliyorsun." Mırıldanmaya devam etti ve bu konuda da haksız sayılmazdı.

Ben de ağız ağızıma değmeden ve beni öpmeden hemen önce "Evet" diye nefes aldım.

Evet, yanılmamış. Hoşuma gitmişti. Tatlı, yavaş, derin ama nazik, elleri suyun içinde üzerimde hareket ediyordu, kaygan, yatıştırıcı, hafif ve tek yarı invaziv hareket, başparmağının göğsümün yan tarafını kışkırtıcı bir şekilde takip etmesiydi, beni yavaş, nazik, hafif veya invaziv olmayan bir şey değil, hepsinin *tam tersi* bir şey istememe neden oldu.

Ellerim omuzlarına doğru kayıyor, bir elimin parmakları saçlarında geziniyor, diğer kolum göğsümü göğsüne bastırıp onu öperken sıkıca sarıyordu.

Evet, oh evet, bunu kesinlikle sevdim.

Öpüşmemizi kesti ama dudaklarını benden çekmedi, yanağımdan aşağıya doğru izledi, boynumda ve kulağımda çalıştılar, cildimi karıncalandırdılar, beni çevreleyen vücudunun gücünün, suyun sıcaklığının, tenimizin kayganlığının son derece farkında olmamı sağladılar, hepsi güzel, çok güzel. En iyisi.

Tamam, ona üçüncü kaleyi verirdim. Kahretsin, eve kayabilirdi ve her lanet dakikasını seveceğimi biliyordum.

İşte tam da bu yüzden ağzımı kulağına götürdüm ve "Burada seninle olmak hoşuma gidiyor Frey" diye fısıldadım.

Kolları etrafımda sıkılaştı, beni sert vücudunun derinliklerine bastırdı ama başı geriye gitti ve tembel, ateşli gözleri benimkileri buldu.

"Bu beni memnun ediyor, Finnie," dedi sessizce ve ben de ona gülümsedim, başımı daha da yaklaştırdım, burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi, sık sık yaptığı bir şeydi ve ben de onu neden sevdiğimi listeyi yapmayı bırakmadan önce listeme ekledim. Sonra tekrar geri çekildi, ben de kalktım. Ellerinden biri sırtımda gezinmeye başlarken diğeri boynumdan yukarı kayarak çenemi kavradı ve devam etti, "Bu beni memnun ediyor ama Fyngaard'daki Kışlık Sarayını özlemiyor musun?"

Hayır. Fyngaard'daki Kışlık Sarayımı özlemedim. Çoğunlukla Kış Sarayımın ne olduğu ya da Fyngaard'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, doğruyu söylemek gerekirse, ilgimi çekmişti ama o anda *ne* onun dünyasında ne de benim dünyamda hiçbir yer Frey ile o donmuş ormandaki pınarlardan daha iyi olamazdı.

"I -"

Başparmağı yanağımı okşadı. "Peki ya ailen?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi ona baktım.

"Ailemi özlüyorum," diye Tanrı'nın dürüst gerçeğini fısıldadım ve gözlerinin yumuşamasını izledim.

"Bildiğiniz gibi, Bitter Gales iki hafta sonra. Bilmediğin şey ise, ondan sonra halletmem gereken işlerim olduğu. Bugün sen valizlerini hazırla, ben onları yükleyeyim ve yarın sabah ilk iş olarak yola çıkalım. Kışlık Saray'da iki hafta geçirebilirsin.

Ailenle birlikte Gales'e katılacağız ve sonra sana gemimi göstereceğim."

Kalbim tekrar atmaya başladı.

Kışlık Saray, Bitter Gales (o her neyse ama kulağa hoş geliyordu), ailem ve onun gemisi.

Ana damarı bulmuştum!

Ya da daha doğrusu kocam bana teklif etti. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Gerçekten, benim küçük Finnie'm," diye fısıldadı, kolunu bana doladı ve beni sıktı.

Sonra söylediği bir şey beni etkiledi ve heyecanımın azalmaya başladığını hissettim. "Ailemle iki hafta geçirebileceğimi söylemiştin. Gales'ten önce yine mi gidiyorsun?"

Yumuşak ve sıcak gözlerini gözlerime dikti ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, "Hayır, ufaklık; seninle birlikte Saray'ında kalacağım."

Kalbim tekrar çarpmaya başladı ve kesinlikle soğukkanlı davranmıyordu, bir kız ne kadar iyi davranırsa davranırsın, çıplak, kaplıcada çıplak bir adamın üzerine binmişken asla soğukkanlı davranamazdı, ama yine de gülümsememi engelleyemiyordum.

Kocam da bana gülümsedi ve bu o kadar iyi geldi ki, soğukkanlı davranmanın aptallar için olduğuna karar verdim.

Sonra aklıma geldi ki muhtemelen evlendiğimiz yerden bahsediyordu, bu da muhtemelen tüm o güzel oymaların ve denemek istediğim koltuğun olduğu o harika odaya geri döneceğim anlamına geliyordu. Ve eğer bir saraysa, bir kütüphanesi olmalıydı ki bu da daha fazla kitap ve bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek anlamına geliyordu. Keşfedilecek yeni bir şehirden (ve kesinlikle daha büyük bir şehirden) bahsetmiyorum bile.

Ve son olarak, ailemi tekrar görmek.

Ve tüm bunlar büyük, yakışıklı, komik olmayan kocamın içine girmeme ve "Teşekkürler Frey" diye fısıldamama neden oldu.

Çenemdeki eli geriye doğru kayarak saçlarımın arasına girdi ve sert, tatlı, derin ama kısa bir öpücük için ağzımı kendine doğru çekti.

Ancak beni bıraktığında, "Bir şey değil Finnie," diye fısıldadı.

Evet, resmileşmişti. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok.

"Şimdi üstümden in karıcığım, sabunlan ve kurulan ki ben de aynısını yapabileyim, geri dönebiliriz ve sen de toparlanabilirsin. İşini ne kadar çabuk bitirirsen

Bir an önce şehre varalım da arkadaşlarımızla vedalaş." Tamam, rahatlamış ve mutlu olduğum söylenebilir, Çıplak kocama çıplak bir şekilde bastırıldığımda, onun önünde "sabunlanmak" için hiç de heyecanlı değildim.

Ama kucağından kayar kaymaz, "Tamam o zaman," diye fısıldadım, vücudu suyun derinliklerine kayd ve bir yandan yüzünü örtmek için banyo bezini kaldırırken bir yandan da kavalara yaslandı.

Kaplıcada dinlenen bir adama benziyordu. Ya da daha doğrusu, kaplıcada dinlenen gerçekten muhteşem bir adama.

Ama o, onun izlemesinin beni utandıracağını bildiği halde banyo yapmam için bana mahremiyet sağlayan nazik bir adamdı.

Evet, *evet*, kocamı *gerçekten* seviyordum.

Sabunlandım ve keki göğsüne bastırarak işimin bittiğini söyledim. Keki aldı, banyo bezini çekerken başı yukarı kalktı. Sonra arkasını döndü ve ben hızla sudan çıkıp kurulanıp giyinirken o da sabunlandı.

Ben yün çoraplarımı kalçalarım kadar düzeltirken o dışarı çıktığında suyun kabardığını duydum. Botlarımı giymiştim ve ona doğru dönüyordum ki ıslak havluyu kazaklı omzuna attı ve tamamen giyinik olduğunu gördüm.

Bana tatlı bir gülümseme verdi, boynuma sarıldı ve beni yanına çekti, ben de kolumu beline doladım ve uzun bedenine yapışmış bir şekilde onunla birlikte hareket ettim.

Ve bu şekilde ışıltılı, donmuş ormanın içinden eve yürüdük.

Hiçbir şey söylemedik, söylememize gerek yoktu ve sessizliğimizden memnunduk.

Ama memnun değildim.

Hayır, hayvanları anlayabildiğiniz, elflerin ve harika olan ateşli adamların olduğu kış harikalar diyarı maceramda mutluydum ve Kış Sarayına, Fyngaard'a ve en iyisi aileme geri dönüyordum, ondan sonra gemisine ve daha da fazla maceraya.

Ve tüm bunları bana veren kişi de ateşli kocamdı.

Evet, Valentine'in mutluluktan hoşnutluğa uzanan çizgisinde ben çizginin hoşnutluk tarafına yakın bile değildim.

Mutluluğın tam ortasıdaydım.

Bir Erkeğin Ölçüsü

Sırıtarak öne doğru eğildim ve para yığınını kendime doğru çektim. Sonra tekrar kocamın kucağına yerleştim, biramı kaptım ve büyük bir yudum aldım.

"Kış Prensesimizin destenin en altından dağıttığına eminim," diye homurdandı Laurel, sonra gözleri etrafımda tek eliyle kartları sıralayan Frey'e kaydı, uzun parmakları onları ustalıkla bir yığın haline getirirken diğer kolu bana sarılı kaldı ve Laurel telaşla açıkladı, "Alınma Drakkar," dedi.

"Gelinimin beni aldattığı ortadayken neden alınayım ki?" Frey bunu fark edince ona ters ters bakmak için başımı çevirdim.

Frey'in aileme geri döneceğimizi ve üç günden kısa bir süre içinde Fyngaard'a döneceğimizi bildirmek üzere bir ulak göndermesi için kasabaya gelmiştik, şu anda meyhanedeydik.

Ayrıca tanıdığım insanları ziyaret edebilmem, onlara gideceğimizi haber verebilmem ve vedalaşabilmem için beni gezdirdi. Bu biraz berbattı çünkü vedalar her zaman berbattır. Ama aynı zamanda, ben onları sevdiğim için, onlar da beni sevdiği için, gittiğimize şaşırdıkları için, gittiğim için hayal kırıklığına uğradıkları için ve döndüğümüzde sevineceklerini söyledikleri için daha da berbattı çünkü dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum.

Sonra bara gittik, bol miktarda lezzetli, etli mantar içeren ve otlu erişte yatağında servis edilen kalın, zengin, lezzetli sığır straganof kaselerinden oluşan bir akşam yemeği yedik, bu sadece lezzetli olmakla kalmadı, aynı zamanda önümüze koymak için demir, odun sobasında köle gibi çalışmak zorunda kalmadığım için mutluydum.

Ve şimdi Laurel, Ulysses, Frederick ve Frey'in iki iri yarı, yapılı adamı Thaddeus ve Ruben ile birlikte bira içiyorduk. Bu adamların hepsi Frey ve ben yemek sonrası biranın tadını çıkarırken içeri girmiş ve hepsi de masamıza davet edilmişti.

Thaddeus, tahminimce Frey'den en az beş yaş küçüktü, belki de daha fazla (Frey'in kaç yaşında olduğunu bildiğimden değil, bunun diğer Sjofo'nun bileceği bir şey olduğunu ve benim çözemediğimi düşündüm.

Bu bilgiyi açıkça sormadan nasıl akıllıca elde edebileceğini). Thaddeus, Frey ve Ruben'den biraz daha kısa boyluydu ve güçlü bir vücuda sahipti ama ikisinin de cüssesine sahip değildi. Sarı saçları, mavi gözleri vardı ve yanlış yola sapmış bir komşu çocuğu gibi gerçekten sevimliydi. Ruben, Frey'in yaşındaydı, belki biraz daha genç, belki de biraz daha yaşlı, tam olarak anlayamadım (Frey'in doğal otorite havası beni rahatsız ediyordu, daha yaşlı görünüyordu ama daha gençti) ve dost canlısı, siyah gözleri ve kolay bir sırıtışı olan çikolata kas dağıydı.

Frey, Thaddeus ve Ruben'in iri cüsseleri ve uzun bacaklarıyla masanın etrafına sığmakta zorlanacakları düşünülüğünde, hepimizi masanın etrafına sığdırmak için kocamın kucağına oturmam gerekiyordu.

Ya da en azından Frey'in bana söylediği buydu.

İtiraz etmedim çünkü umurumda değildi. Dördüncü bira boynuzum üzerinde çalışıyordum, o dünyadaki bira güçlü ve lezzetliydi, Frey kucağına sığdığımı söylerken haklıydı (sıgdim, *mükemmeldi*), rahattı, vücudu benimkine karşı sıcaktı ve hayatımın en *güzel* zamanını geçiriyordum, arkadaşlarımla ve kocaminkilerle kart oynuyor, çene çalıyor ve oyun oynuyordum.

Tabii o zamana kadar.

"Ben hile yapmam!"

Tersledim.

"Karıcığım, son üç eli aldın, birini kaybettin ve önceki ikisini aldın." Frey doğruyu söylüyordu; bütün gece şansım çok yaver gitmişti. "Şunu belirtmeliyim ki, küçüğüm, eğer hile yapacaksan, her eli kazanarak bunu bu kadar belli etmemelisin. İnsanlar şüphelenecektir," diye yardımsever bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Aldatmıyorum," diye karşılık verdim

hararetle. Ve gerçekten de aldatmıyordum!

Nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

Frey sırttı, belli ki sadece soğuktan ve sıcaktan değil, *benden* ona yönelen sıcaklıktan da habersizdi.

"Destenin dibinden dağıtıyor, ben de eminim," diye ekledi Thaddeus, ses tonu alaycıydı, gözleri, benimkiler ona doğru fırladığında gördüm, gülümsüyordu. "Ben görmedim ama ona yeterince para kaptırdığım için bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Her eli ben *dağıtmadım*, değil mi Thaddeus?" Ben sordum.

"Belki de kartlarını göğüs dekoltesinde saklıyordur?" Ruben kaşları kalkık, gözleri parlayarak önerdi.

İşte oldu.

Açıkça görülüyordu ki, çeteleşmişim.

Ruben'e şaşkınlıkla bir bakış attıktan sonra yüksek sesle "Lindy!" diye seslendim ve arkadaşımı bulmak için boynumu uzattım.

"Evet, Prenses Finnie," diye seslendi Lindy, Frey'in arkasında bir yerden.

Gövdemi ona doğru çevirdim ama çerçevesinin etrafından baktım ve Lindy'ye bağırdım, "Burada altı boynuz bira var, ağzına kadar doldur. Buraya geldiklerinde onları kafalarından aşağı dökerek bir noktaya değineceğim ve noktamin iyi yapıldığından emin olmak istiyorum!"

Bunu odanın öbür ucuna bağırarak söyledim ve Lindy bana sırtıttı, sonra başını salladı ve bulunduğu masanın üzerine boynuzlarını koyarak şaka *yapmadığım* halde şaka yaptığımı düşündüğü izlenimini verdi.

Frederick, "Hile yaptığınızı söylemedim, majesteleri," diye işaret etti ve ben de arkamı döndüm.

"Ben de öyle," dedi Ulysses bana gülümseyerek.

"Tamam, bu doğru, böylece siz ikiniz boynuzlarınız geldiğinde onları içebilirsiniz," diye izin verdim.

Frederick, Frey'e sırtarak, "Mecburen," diye mırıldandı.

Sonra Frey'in dudaklarını kulağımda hissettim ve şöyle fısıldadığını duydum: "Başımdan aşağı bir boru bira dök, küçük karıcığım, pınarlara geri dönmek zorunda kalacağım ve onu sabunlayan *ben* olmayacağım."

İşini bitirdiğinde başımı çevirdim, göz göze geldik ve "Üzerine bira dökmekten beni *vazgeçirmeye* mi çalışıyorsun kocacığım?" diye sordum. Sonra yaklaştım ve sırtarak, "Çünkü eğer öyleyse, *başarısız oluyorsun*" dedim.

Gülümsedi, tembel ve ateşliydi ve onu çeşitli yerlerimde hissettim, hepsi de iyiydi.

Ben de gülümsedim.

Sonra, kısa süren kızgınlığının geçtiğini fark eden Frey kolunu üzerimden çekti ve kâğıtları karıştırmak için masaya doğru eğildi. Biramdan bir yudum daha aldım ve Thaddeus'un gözlerini bana, ya da görüldüğü kadarıyla bana ve Frey'e diktiğini fark ettim. Bakışlarımı fark ettiğinde, bizi incelerken dalgın görünmesine rağmen ona gülümsedim. Gülümsediğimi görünce düşünceli bakışı

kayboldu, kaldığı yerden devam etti

Her zamanki neşeli haliyle çenesini hafifçe bana doğru kaldırdı ve göz kırptı.

Thaddeus'un iyi bir adam olduğuna çoktan karar vermiştim. Ruben de öyleydi. Komiktiler ve nazikçe azarlamaları kardeşçe bir şekilde sevimliydi ve benim hiç kardeşim olmamıştı, bu yüzden hoşuma gitti. Aslında *onları* sevmiştim. Ve onlarla aynı gemiye binmeden önce onları tanımaktan memnundum. Maceramın o kısmına başladığımda Frey'den daha fazlasını tanımak iyi olacaktı.

Kartları dağıttıktan sonra Frey yeni eliyle arkasına yaslandı ve ben de boynuzumu masaya koyup benimkini almak için uzandım.

Kartları yüzüme doğru çevirirken vücudumu Frey'in ya da diğer tarafımda oturan Ruben'in görebileceği şekilde çevirdim, bir elimle onları havalandırdım ve diğer elimi istediğim gibi düzenlemek için kaldırdım. Elimde ne olduğunu fark edene kadar iki kartın yerini değiştirmiştim.

Sonra ona baktım.

Tuble oynuyorduk ve elimde iki karo, üç yıldız, dört ay, beş hançer, bir büyücü kartı ve bir hayalet kartı vardı, dağıtılabilecek en yüksek el. Bu bir floş royal'e benziyordu ve floş royal gibi, ilk kart turunda bir tane dağıtılması neredeyse imkansızdı.

Elime baktım, sonra kocamın profiline baktım, dikkatini kendi dikkatine vermiş görünüyordu ama tamamen ve tamamen dolu olduğunu biliyordum.

Ayrıca onun çok iyi bir dolandırıcı olduğunu da biliyordum.

Bu nedenle kahkahayı patlattım, masadaki kartları tokatladım ve alnım kartlarımın üzerine gelecek şekilde öne doğru düştüm. O kadar çok gülmeye devam ettim ki vücudum titriyordu ve iyi bir önlem için masaya vuran yumruğumu da ekledim.

"Ne kadar bira içti?" Thaddeus'un mırıldandığını duydum ve ayağa kalkıp herkesin görebilmesi için elimi ters çevirdim, sonra da kocama doğru döndüm.

"Sen," diye göğsünü dürttüm, "*hilebazın tekisin!*" Frey'in gülümseyen yüzüne kıkırdamaya devam ederek ilan ettim.

İşte o zaman Frey bana şu bilgiyi verdi: "Bilmelisin ki küçük Finnie'm, Ruben, Thaddeus, Frederick ve Ulysses sana kasıtlı olarak aşırı iyi para dağıtıyorlar. Esasen sana parasını *vermeyen* tek kişi Laurel."

Gözlerim büyüdü ve masadaki adamlara bakmak için döndüm.

"Hayır," diye fısıldadım, Thaddeus bana tekrar göz kırptı, Ruben yavaşça sırttı ve Frederick ile Ulysses dümdüz gülümsüyorlardı.

"Neden kimse bana söylemedi?" Laurel sandalyesinde hafifçe geriye doğru itilerek etrafındaki adamlara baktı, yüzünde dışarıda bırakılmış olmaktan dolayı hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Çünkü deste istifleme konusunda yeteneksizsin Laurel." Ulysses işaret etti. "En son denediğinde Gerard kolunu kırdı."

"Evet, *o benim için* para kazanmak için hile yapmaktı, bu farklı ve belli ki Kış Prensesimiz bunu asla fark etmeyecek," diye karşılık verdi Laurel.

"Kartları yere düşürdüğünüzde ya da manşetinizden çıkardığınızda fark ederdi, tıpkı *herkesin* kartları yere düşürdüğünüzde ya da manşetinizden çıkardığınızda fark ettiği gibi," dedi Frederick ve sonra bana baktı. "Hilekârlıkta çok kötü, majesteleri."

Laurel'in gövdesi açık bir hakaretle geri çekildi, ağzı cevap vermek için açıldı ama ben ondan önce davrandım.

"Umarım öyle olur ve hepiniz utanırsınız," dediğimde Laurel dahil herkes hafif bir şokla gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını kaldırdı.

Frey'in ağzı kulağıma gelip sessizce şöyle diyene kadar bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm: "Bir erkeğin ölçüsü ne kadar iyi hile yaptığıdır Finnie. Hile olmadan hiçbir oyun oynanmaz. En iyi hile yapabilen adam sadece oyunu değil, rakiplerinin saygısını da kazanır. Birçokları oyun sırasında dolandırıldıklarından şikayet ederken, kendileri de dolandırılırlar. Diğerleri uzak durur ve kartların kendi adına konuşmasına izin verir. Ve eğer yeterince kötüsünüz ve yakalanırsanız, rakibinizin öfkesi gibi başka bir şeyi de yakalayabilirsiniz. Hepsi oyunun bir parçası." Sonra bir an durakladı ve "Eminim bunu biliyorsunuzdur" dedi.

Vücudum hafifçe sarsıldı ve yalanımı fısıldadım, "Tabii ki, sadece komik olmaya çalışıyordum."

"Tabii ki," diye mırıldandı Frey, sesi bir kıkırdamayı bastırıyormuş gibi çıkıyordu ve ağzı kulağımdan uzaklaştı.

Tüm adamların hala bana baktığını görerek masaya baktım ve Frey'in kucağında arkamı kaydırdım.

Gaf. "Belli ki prenseslere, prenses ve dolayısıyla kraliyet mensubu oldukları için, *her işte* adil ve güvenilir olmalarının öğretilmesini bilmiyorsunuz," diye dışerimin arasından yalan söyledim. "Bu nedenle bana asla hile yapmam öğretilmedi. Bu Wilde Hanesi'ne kötü yansırdı." Frey'in görmezden gelmeyi tercih ettiğim kıkırdamasına karşı verdiği mücadeleyi kaybettiğini hissedip duyarken bile gruba gülümsedim. "Yani şimdi bana öğretmeniz gerekecek."

Ruben, Frey'e sırtarak, "Mükemmel," diye mırıldandı.

"Arkanızdaki adamdan başkasına bakmanıza gerek yok prensesim," dedi Thaddeus ve gözlerim ona kaydı. "Frey gördüğüm en hızlı parmaklara sahip. Kart ustasıyla evlendiniz. Frey'le birçok tube ya da meerkın oyunu oynadım ve dağıttığı tek bir eli bile kazanamadım ya da bunu nasıl yaptığını hiç anlayamadım, alttan dağıtma, yanlış karıştırma, istifleme -"

Ruben onun sözünü keserek, "Bunların hepsine ne dersiniz ve ayıklama, orta anlaşma, ikinci anlaşma ve el çabukluğunu da ekleyin" dedi.

"Drakkar bunların hepsini yapamaz," diye nefes aldı Laurel, gözleri kocaman açılmıştı. "Tespit edilmeden olmaz. Kimse yapamaz."

Ruben başını Frey'e doğru eğerek Laurel'e, "Tanrılar adına, yapabilir," dedi. "Hiç görmemiş olsam da bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Eğer hiç görmediysen, bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?" Thaddeus Ruben'e sordu.

"Çünkü ona karşı hiç el kaybetmedim ve *senden* çok daha iyi bir hileciyim," diye karşılık verdi Ruben, utanmadan hile yapmakla övünerek.

"O zaman neden iki gece önce çantanın içindekilerin tamamını alıp gittim?" Thaddeus karşılık verdi.

"Çünkü çok fazla bira içtiğinizde asla pes etmezsiniz, keseniz ne kadar çekilmiş olursa olsun devam edersiniz, sizinki bitene ya da onunki bitene kadar bir adamın masadan kalkmasına izin vermezsiniz ve beni bekleyen, arkadaşlığını sizinkine tercih ettiğim bir fahişe vardı. Ya masadan kalkma riskini göze alacaktım ve sen bıçağını çekecektin, kanını akıtmak ya da cesedini eve sürükleyip yarana pansuman yapmak istemedim ya da sıcak, yumuşak yatağıma ve daha sıcak, daha yumuşak fahişeme gidebilmek için çantamı sana bırakacaktım."

Ah canım, emin değildim ama bunlar bana kavga sözleri gibi geldi.

Thaddeus'un gözleri kısıldı ve vücudu gözle görülür biçimde gerildi. "Bu kesinlikle doğru değil."

Ho oğlum. İşte oradaydı. Bunlar kesinlikle kavga sözcükleriydi.

"Eğer öyle değilse, neden dün gece çantamı ve *seninkinin yarısını* geri kazandım?" Ruben haklı olduğunu düşündüğüm bir karşılık verdi.

Thaddeus'un ağzı gerildi ve hak verdi ama gelişen tartışmanın yönünü değiştirdi. "Fincanlarım dolu olsa bile kanımı asla çekemezsin."

Ruben arkasına yaslandı, yüzünde parlak, beyaz bir gülümseme vardı, bakışlarını arkadaşının üzerine dikti ve meydan okudu, "Bir şişe viski içip bu inancını test etmek ister misin?"

"Wench! Viski!" Thaddeus bağırarak ama gözlerini Ruben'den ayırmadan hemen kabul etti.

Laurel, Frederick ve Ulysses sandalyelerini masadan geriye doğru ittiler.

Kılımı bile kıpırdatmadım ve hayranlıkla baktım.

Frey elindeki kartları yüzüstü masaya bıraktı ve mırıldandı: "Sanırım bu, gelinimi eve götürmem için bir işaret."

Sonra ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığımda ona döndüm ve elimi hafifçe karın kaslarına koydum, boynum gözlerini yakalamak için geriye doğru eğildi.

Dokunuşumla boynunu aşağı doğru eğdi ve bana baktı, sonra fısıldadım, "Bu konuda bir şey yapman gerekmiyor mu?" Sonra başımı masada hâlâ devam etmekte olan maço Raider bakışlarına doğru salladım.

Frey hemen cevap verdi. "Thad hâlâ bira içerken iki şişe viski içebilir ve fincanlarını dolduramaz. Eğer Ruben, Thad'ın zahmete girmesini beklerse, bu uzun bir gece olur. Ve eğer Ruben Thad'ın kadehlerinin dolmasına sabrederse ve Thad meydan okuyacak kadar aptalsa, kılıç işi gerçekten de kalitesiz olacak ve Ruben onun kanını alacak." Gözlerim büyüdü ve Frey konuşmaya devam etti. "Merak etme ufaklık, Ruben onu mutlaka sopalayacak, böylece derdini anlatacak ama zarar vermeyecek çünkü iki hafta içinde yelken açacağımızı biliyor ve *benimle* bıçaklı bir kavgaya girmek istemiyor, adamlarımdan birini yolculuktan önce yatağa düşürecek kadar kötü bir şekilde sopalarsa başına gelecek olan da bu."

Ona göz kırptım ama hiçbir şey söylemedim.

Frey yüzünü bana yaklaştıracak şekilde eğildi. "Bu olmayacak, Finnie. Ve bu olmayacak çünkü o sıcak, yumuşak fahişe

hala Ruben'in yatağında onu bekliyor. Burada oturup Thad'ın atılmasını beklemesine imkân yok. Yolun yarısına bile gelmeden sokağın aşağısındaki kulübesinde kadınına kavuşmuş olacak."

Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü Frey bu bilgiyi kendinden emin bir şekilde aktarıyordu. Adamlarını tanıdığı, durumu okuduğu ve paniğe gerek olmadığı açıktı.

"Tamam o zaman," diye fısıldadım ve o da sırtıttı.

Sonra bir elini boynuma götürüp beni sıktı ve usulca, "Arkadaşlarınla vedalaş ve eve gidelim," dedi.

Başımı salladım, birdenbire kocamla "eve dönme" fikrinden (çok) hoşlandım. Bu öpüşmek (ya da daha iyisi) anlamına geliyordu, bu yüzden Frey'in omuzlarıma attığı pelerini kabul ettim ve Ulysses, Frederick ve Laurel'e doğru ilerleyip hepsine sarılıp yanaklarından öperek bana tube öğrettikleri ve benimle vakit geçirdikleri için teşekkür ederken boynuma bağladım.

Frederick kucaklaşmamız sırasında sıkılarak, "Siz dönene kadar, Majesteleri," dedi.

"Benim için bir zevkti, Kış Prensesi," diye mırıldandı Laurel, kollarımın üstünden tutup bana gülümseyerek.

"Bunu yapmaktan onur duydum ve tekrar yaptığımızda da onur duyacağım Prenses Finnie," diye mırıldandı Ulysses kulağıma, kollarının gerçekten de çok güçlü olduğunu kanıtlarcasına nefesimi keserek.

Uzaklaştığımda gözlerinin içine gülümsedim ve eve gitmeden önce bu yoldan geri dönüp dönmeyeceğimi merak ettim. Sonra üçüne baktım ve döneceğimi umdum. O gün köyde vedalaştığım herkes gibi onları da çok iyi tanı mıyordum ama tanıdığım her şeyi seviyordum, bu yüzden daha fazlasını tanımak güzel olurdu.

Frey masanın etrafından dolanıp beni aldı ve ben de eldivenlerimi çekerken Thaddeus ve Ruben'e hoşça kalın ve görüşürüz dedim. Thaddeus homurdanarak vedalaştı, hâlâ kızgın olduğu belliydi. Ruben bana gülümsedi ve eliyle bir veda hareketi yaptı, hala hiç kızgın değildi.

Her iki elimin parmaklarını Frey'in pazusunun etrafına sardım (ya da sardım sayılır, tam olarak dolanmadılar)

Bizi bardan çıkarıp karla kaplı zeminde Tyr'ın beklediği yere doğru götürürken ona yaslandım.

"Peki," diye başladım, "alttan dağıtmayı, desteyi istiflemeyi, yanlış karıştırmayı ve tüm bunları gerçekten biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Frey ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Bana baktı ve sırtı. "Evet." "Bana öğretecek misin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," diye tekrarladı.

"Harika," diye nefes aldım, sırtışı kıkırdadığı bir gülümsemeye dönüştü ve sonra ellerimi kolundan ayırarak omuzlarımın etrafında kaydırıp ve beni vücuduna çekti.

İki kolumu ortasına doladım ve yanağımı göğsüne bastırırken yarı yan yürüdüm.

İyi bir gün, iyi bir gece ve altı iyi hafta (çoğunlukla) olmuştu.

Ve daha iyi olmaya devam etti.

Tyr görüş alanıma girdiğinde bu gecenin ne kadar daha iyi geçeceğini merak ederek (ve çok daha iyi geçmesini umarak) iç geçirdim, sonra Frey'in vücudunun aniden yanımda sıkıştığını hissettiğimde adımlarım tekledi.

Sonra bir anda beni kendisinden uzağa fırlattı. Uçtum ve sanki düşüşümü engelleyecekmiş gibi hızla yana kayan Tyr'ın üzerine düştüm.

Ama sersemlemişken bile gördüm. Gördüm.

Gördüm.

Frey'in eli şimşek hızıyla kemerindeki bıçağına gitti, dizleri büküldü ve kolu elinin üzerinden savrularak bıçağı yürüyüş yoluna fırlattı.

Ve o bıçağın bir adamın boğazına saplandığını gördüm.

Adam geriye doğru düşerken ona baktım, elleri boynuna doğru kalkmıştı, bıçaktan fışkıran kan kazağını lekelemek için aşağı akıyordu ama daha fazla hareket hissettim, arkama baktım ve Frey'in diğer bıçağını çıkardığını gördüm, bir adam ona yaklaşıyordu, bıçak çekilmişti. Frey'in eli dışarı çıktı ve adamın bıçağı tutan bileğine dolandı. Frey adamı döndürdü ve bıçağı tuttuğu yere doğru çekti.

ve hiç tereddüt etmeden, bir başka korkunç kan fışkırması üzerine Frey onun boğazını kesti.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken tükürük ağzımı doldurdu ve Tyr'a karşı sertçe geri bastırdım.

Sonra koşan ayak sesleri duydum ve Thad'ın dizlerinin üzerine çöküp bana doğru bir bıçak daha bıraktığını gördüm. Tyr'ın etrafında dönüp bana yaklaşan adamın dizlerinin üzerine çöktüğünü ve Thad'ın bıçağının boynunun yan tarafında olduğunu görmek için kulaklarım sarsıldı.

Sonra ayak sesleri duyunca hemen diğer tarafa döndüm ve Ruben'in başka bir adamı daha tuttuğunu gördüm, bir kolu adamın göğsüne dolanmış, onu Ruben'e sabitlemişti, Ruben kendi bıçağını adamın boğazına yakın tutuyordu. Ruben'in tuttuğu adam bıçaktan kurtulmak için geriye doğru bastırıyor ve ayakları altında sürünürken bile çabayla homurdanıyordu ama Ruben onu yerden tuttuğu için sadece ayak parmakları kara değiyordu.

Donup kaldım, zihnim ve ciğerlerim dahil her santimim... ama kalbim değil.

Kalbim göğsümde acı içinde çarpıyordu.

Tyr cüssesini sırtıma bastırıyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü bastırmasaydı bayılma ihtimalim çok yüksekti.

"Seni bardan çıkarken takip ettiklerini gördük," diye açıkladı Thad, rahat adımlarla ilerledi ve benden bir metre ötede karda yatan, tam olarak ölmemiş adamdan bıçağı almak için eğildi. Bunu yaptığında adamın vücudu korkunç bir gürültüyle sarsıldı ve yaradan yeni bir kan seli aktı.

Gördüğüm manzara karşısında ağzımdan bir tükürük daha aktı ama Thad doğruldu ve Frey'e dönerken onu tamamen görmezden geldi.

Ruben, "Bütün gece gözleri senin ve Prenses Finnie'nin üzerindeydi," diye araya girdi.

"Onları hissetti, gördü, yetenekli değil, akılsızca ama ilginç," diye mırıldandı Frey dikkati dağılmış bir şekilde, sonra çenesini Ruben'e doğru salladı. "Ne bildiğini öğren ve onu kırdığın anda söylediği her şeyi bilmek isteyeceğim." Ruben, o gece girişeceği yeni faaliyetler hakkında aynı derecede korkutucu bir hikâye anlatan çok korkutucu bir şekilde sırtıttı, faaliyetleri büyük bir zevkle bekliyor gibi görünüyordu ama Frey çoktan Thad'a bakıyordu. "Polis memuruna git, açıkla. Git

Adamlara, kulübede dört kişinin devriye gezmesini istiyorum. Bütün gece. Şimdi yapın ama bu sırayla değil. Finnie ve ben evde değiliz. Adamlara şafakta Fyngaard'a gideceğimizi söyle, bir muhafıza ihtiyacımız olacak. Krala da birini gönderin."

Thad başını salladı, döndü ve gölgelerin arasında kayboldu.

Ruben hâlâ çırpınan adamı çekip götürmeye başlamıştı bile ve o da gölgelerin arasında kayboldu.

Frey bıçağını almak için sakince ölü adama doğru yürürken ve bunu yapmak için botunu adamın boynunun dibine koyarken donup kaldım ama başım tahta gibi yana döndü.

Karın içine iki kez saplayarak üzerindeki kanı sildikten sonra kılıfına soktu.

Ani bir kusma dalgasını geri yuttum ve başım aydınlandı.

Tyr kişnedi ve aniden Frey'in güçlü koluna yakalandım. Aynı anda beni de sürükleyerek atına bindi. Sonra Frey topuklarını Tyr'ın yanlarına değdirirken ve dörtnala giderken boş gözlerle önüme baktım.

Frey koluyla beni sardı, gövdesini sırtıma bastırdı, böylece ikimiz de Tyr'ın üzerine eğildik, kasabadan çıktık ve kar üzerindeki ay ışığının parlak grisiyle vurulan ormanın karanlığı bizi çevreledi.

Kocam az önce iki adamı öldürdü.

Gözümün önünde.

Ve adamlarından biri bir adam

öldürdü. Tam yanımda.

Duraklamadılar, nabız kontrolü yapmadılar, polis falan

çağırmadılar. Ve öldürmekte iyidiler. Çok iyidiler. Olağanüstü yeteneklilerdi.

İnanılır gibi değil. Hiç zaman kaybetmediler, tereddüt etmediler, gözlerini kırpmadılar ve hatta yorulmadılar ya da terlemediler.

Bunu daha önce de yapmışlardı. Sık sık.

Titremeye başladım ama yanaklarımı ve kulaklarımı ısırarak soğuktan değil.

Korkuydu. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar saf bir korku.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve titremem daha da derinleşerek sarsıntılara dönüştü.

Frey bunu hissetti.

"Minik Finnie, her şey yolunda," diye kulağıma fısıldadı Frey, "güvendesin, kış gelinim."

Gözlerimi iki nedenden dolayı açtım. Birincisi, Thad'ın bıçağını acımasızca boynundan çekip çıkardığında adamın vücudunun zıpladığını ve kanının sel olup aktığını hatırladığım ve muhtemelen asla unutamayacağım görüntüyü gördüğüm için, ikincisi de kendimi güvende hissetmediğim için.

Hiç de değil.

Kendimi güvende hissettiğim şey Frey'in kesinlikle düşmanları olduğunu söylemekti.

Dört adam ona doğru gelmişti.

Dört.

Ve onları hiç düşünmeden göndermiş ve iki harika su çarkına sahip tatlı, sessiz, kış köyünün karında ölü ya da ölmek üzere bırakmıştı ve bunu ikinci bir bakış bile atmadan yapmıştı.

Aman Tanrım.

Dörtnala koşarak ve Frey'in kestirme yolunu kullanarak beş dakika içinde evdeydik. Frey, Tyr'ı kapıya kadar götürdü, Tyr durduğu anda attan indi ve beni attan çekti. Beni ön kapıya götürürken ve kapıdan geçirirken elimi tuttu ama sırtımı kapının hemen yanındaki duvara yaslamak için elimi kullandı.

"Burada kal, ufaklık," diye mırıldandı, sonra odada, banyoda, çatı katına tırmanıp tekrar aşağı inerken, sonra mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarken ve sonra tekrar mutfığa dönerken boş boş izledim.

Sonra bana geldi.

Yaklaştığında otomatik olarak başımı arkaya eğdim ve büyük eli boynumun kenarına kıvrılırken ve ağzı hafif bir dokunuş için alnıma gelirken aptalca orada durdum.

Sonra gözleri benimkilere takıldı.

"Tyr'ı oyalamam gerekiyor ve adamlarım yakında burada olacak. Geldiklerinde onlarla konuşmam gerekecek. Ateşleri besle ufaklık, seninle yatağımızda buluşuruz."

Sonra ben ses çıkarmak için ağzımı açmadan, o gitmişti.

Duvara yaslanıp odanın içine baktım. Sonra ellerimi kaldırdım ve titrediklerini gördüm, sönmekte olan ateşin zayıf ışığında bile titrediklerini gördüm.

O kadar kötü titriyordu ki kontrolden çıkmıştı.

Gözlerimi bir an için sımsıkı kapattıktan sonra açtım ve ateşe doğru yürüdüm, onu körükleyip besledikten sonra ızgarayı kapatıp diğerine döndüm. İkincisini de bitirdikten sonra mutfak ocağına birkaç odun attım, sonra botlarımı çıkardım ve hâlâ giyinik bir şekilde çatı katına tırmanıp orada da ateşi besledim. Sonra yatağa uzandım, yorganın üzerinden geçtim, sırtımı parmaklıklara dayadım ve bir yastığı göğsüme çekip sıkıca tuttum.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde ön kapının açılıp kapandığını duydum, bu Frey'in geri döndüğü anlamına geliyordu ve vücudum gerildi.

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bu dünyada elfler, sizinle konuşabilen hayvanlar ve parıltılı kabukları olan ağaçlar olabilirdi ama aynı zamanda hiç tereddüt etmeden ve en ufak bir pişmanlık duymadan can alabilen adamlar da vardı.

Ve kocam da onlardan biriydi.

Son üç gündür benim olan Frey'i düşününce aklıma gelen tek şey, bunun nasıl olabileceğiydi.

Bu dünyaya geldiğimde ilk tanıştığım Frey'i düşündüğümde cevabı biliyordum.

Varlığının önce çatı katına, sonra da yatağa çarptığını hissettim.

Sonra yumuşak bir sesle bana doğru geldiğini duydum, "Finnie, sen değişmemişsin."

İşte o zaman hafif dokunuşunun saçlarımı omzumdan çektiğini hissettim.

İşte o zaman kıpırdandım, hızla ondan uzaklaştım ve dizlerimi toplayarak yatağın ucuna doğru yürüdüm, yastık hala göğsümde sıkıca duruyordu.

"Ben... ben..." Başımı salladım, "Bana dokunmanı istediğimi sanmıyorum, Frey."

O da dizlerinin üzerindeydi ama topuklarının üzerine çökmüştü ve gözleri benim üzerimdeydi.

Bir süre beni inceledikten sonra, hala alçak sesle konuşarak, "Bu nedir, ufaklık?" diye sordu.

Cevap vermekte gecikmedim. "Bu gece iki adam öldürdün."

Bana doğru gelecekmiş gibi hareket etti ve ben bir adım daha geri çekildim, ayaklarım yatağın kenarını temizledi ve o durdu, ben de durdum.

"Finnie -"

"Gözünü kırpmadın," diye kestim sözünü. "Sen... sen..." Başımı salladım, boğazım tıkanıp, yutkundum ve "Gözünü bile kırpmadın" diye fısıldadım.

"Karım -"

"Hayır," diye tekrar başımı salladım, sonra gözlerimi sıkıca kapatıp uzaklara baktım, sonra açıp tekrar baktım, "Hayır. Ben... Böyle düşmanlar edinmek için ne yaptığını bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum, onları tereddüt etmeden öldürdüğünü ve sıcak kanları hâlâ karı eritirken atını sürüp gittiğini düşünürsek, ve, söyleyemem... Düşünemiyorum bile... Bilmiyorum... Bilmiyorum ama böyle bir hayatla bir ilgim olduğumu sanmıyorum."

"Finnie, buraya gel," diye emretti, bana bir kolunu uzatarak.

"Hayır," diye başımı salladım, "hayatta olmaz Frey. Üzgünüm ama hayatta olmaz."

"Finnie, buraya gel," diye tekrarladı ve ben başımı salladım. Elini bıraktı ama gözlerimi tuttu ve nazikçe, "Kış gelinim, onlar benim düşmanlarım değildi," dedi.

"Peki kimdi onlar?" Ben de karşılık verdim.

"Thad'ın mı?" "Hayır," diye dikkatle cevap verdi,

"*senin.*"

Ağzım açık kaldı ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Sonra nefes aldım, "Ne?"

"Buraya gel," diye sessizce emretti. Kıpırdamadan öylece durdum. "Aşkım, buraya gel."

"Onlar... onlar..." Yüzüne baktım, "Onlar *benim mi?*"

Aman Tanrım. Eğer bu doğruysa, Sjöfn notunda çok fazla şeyi atlamış. A

çok.

"Fin -" diye başladı ama o anda kendimi kaybettim.

Yastığı yere atıp "*Bana bıçakla saldıracak düşmanlar edinmek için ne yaptım ben?*" diye bağırarak kendimi kaybettim.

Frey hareket ettiğinde son kelimeyi zar zor söyleyebildim, kolu dışarı fırladı, parmakları bileğimi sardı, beni çekti, böylece öne düştüm, sonra yer değiştirdi, bir kolunu belime doladı ve önümde çekmek için bacaklarımı aşağı indirdi, kığım sallandı, kucağına düştüm ve ben seğiremeden kolları beni sardı.

Yüzümü ona döndüm, başım geriye eğildi ve fısıldadım, "Frey, ben -"

"Beş gecedir yatağımı paylaşıyorsun, yaptığın şey bu, Kış Prensesim," diye bitirdi Frey benim yerime ve ben gözümü kırıştıtararak ona baktım. "Ve amcan ve belki de düzinelerce farklı Haneden casuslar bunu biliyordur."

Gözlerimi tekrar kırptım ve şaşkınlıkla "Amcam mı?" diye fısıldadım.

"Bildiği kadarıyla, ve şimdi izlediğini biliyorum, gerçi o ya da diğerlerinden herhangi biri kulübeye yaklaşmadı, bunu bilirdim ama yaklaşmış olsalar bile, duvarların arkasını göremezler, ama bildikleri kadarıyla bu yatakta yaptığımız şey bir çocuğa gebe kalabilir. Ve ne o ne de onlardan biri çocuk sahibi olmamızı istiyor. Birinin böyle bir şeye kalkışmasından korkuyordum ve eğer şüphelendiğim gibiyse ve bunu yapan amcanızsa, o zaman her zamanki gibi oyununu oynadı ve gecikmeden elini gösterdi."

Frey'e baktım.

Sonra aklıma geldi.

Babamın ölümünden sonra Lunwyn'in mirasçısı olacak olan amcam Baldur, tahta geçecek bir çocuk doğuramadan ölmemi istedi.

Aman Tanrım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Frey, "Görüyorum ki bunu biraz anlamışsın," diye mırıldandı ve ben onun yüzüne odaklandığımda gözlerinin tetikte ve benimkilere odaklanmış olduğunu gördüm.

"İyi bir adam değil," diye tahmin ettim.

"Hayır, Finnie, nazik konuşuyorsun ama doğru konuşmuyorsun. Aksine o *en kötü* insan tipidir, onursuzdur, açgözlülükle doludur; bencildir, açgözlüdür, tamahkârdır ve el altından iş çevirir."

Sjofn şöyle yazmıştı: *Amcam babam ya da büyükbabam gibi değil ve güzel topraklarımızın onun eline geçmemesi şart...*

Yüzümü başka tarafa çevirdim ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım.

"Bana bak küçüğüm," dedi Frey nazikçe ve gözlerim onunkilere döndü. "Onlar suikastçıydı. İyi değillerdi. Tahminimce amcan senin ölmeni istiyor ve bu gece bunu gerçekleştirme niyetini açıkladı. O olmasa bile, belli ki başka biri bunu istiyor."

"Oh Tanrım." Hala fısıldıyordum ve yine titriyordum, yine şiddetliydi ve elimden geldiğince (ve deniyordum) durduramıyor gibiydim.

Frey beni kendine yaklaştırdı ve bunu başardığında bana sıkıca sarıldı.

"Beni dinle Finnie, bana konsantre ol," diye ısrar etti ve beni sıkıca tutmaya devam ederken gözlerine bakarak başımı salladım. "Sana zarar verilmesine izin vermeyeceğim, benim adamlarım da vermeyecek, babanın adamları da vermeyecek." Kollarıyla beni sıkıca kavradı. "Zarar görmeyeceksin, aşkım. Buna izin vermeyeceğim. Eğer bunu yapan amcan ise, neden niyetini bu şekilde açıkladı bilmiyorum çünkü o adamlar yetenekli değillerdi. Ama bunu öğreneceğim ve babanla birlikte bunun üstesinden geleceğiz. Bu arada sana asla zarar verilmeyecek; sana dokunulmayacak bile. Sana söz veriyorum." Ona bakmaya devam ettim ve hiçbir şey söylemedim, o da "Bana inanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Hiç ölen bir adam görmedim Frey," diye fısıldadım ve o da gözlerini kapattı.

Sonra onları açtı ve yumuşak bir sesle, "Evet, Finnie. Nişanımızın ilan edildiğı zamanı hatırlıyor musun? O zaman hayatına kastedilmişti. Suikastçıyı Kışlık Sarayınızın merdivenlerinde kendiniz öldürmüştünüz." Kollarıyla beni sıktı. "Hatırlıyor musun?"

Yeşil-kahverengi gözlerine baktım, bu haber karşısında sersemlemiştim, Sjofo'nun benimle paylaşması gereken bir haberdı, Sjofo'nun *tüm* bu haberleri anlaşmamızı yapmadan çok önce benimle *paylaşması* gerekirdi ama bu beni korkutsa, ölümüne korkutsa ve beni çok kızdırsa bile, sessizce cevap verecek gücü kendimde buldum, "Ah evet, doğru. Tatsızdı, bu yüzden bloke ettim."

"Bu yüzden küçüğüm, bu gece bunu gördüğün için üzgünüm. Eğer bir daha böyle bir şey olursa, adamlarım ve ben senin bunu görmemen için elimizden geleni yapacağız, böylece daha fazla tatsızlık yaşamayacaksın..." sözlerini bitirmeden önce gözleri benimkileri tuttu, "tatsızlık."

"Bu iyi olur," diye cevap verdim usulca.

Dudakları alnımı öpmek için hareket etmeden önce hafifçe yukarı kalktı.

Geri çekildiğinde, "Bunun olacağını böyle mi anladınız, yani daha önce bir girişimde bulunulduysa?" diye sordum.

Başını salladı ama şöyle dedi: "Amcanın aklının nasıl çalıştığını bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bildiğim tek şey, ondan hiçbir şeyi esirgemeyeceğim. Yine de, şunu itiraf etmeliyim ki

Bu kararı o verdiyse ya da Baldur değilse herhangi biri verdiyse şaşırdım. Ne benim adamlarımın ne de babanın adamlarının amcanın ya da herhangi birinin izini sürmeyi başaramadığı son suikastçı gönderildiğinde, amcan bu eyleme öfke duyduğunu ilan etti ve biz de yeğeni adına onun öfkesine inanmış gibi yapmak zorunda kaldık. Ancak hem baban hem de ben, başka bir girişimde bulunulması halinde intikam alacağımıza dair açıkça söz verdik ve eğer gerçekten başarılı olurlarsa, amaçları siyasi olan herkese karşı savaşmaya yemin ettik."

Vücudumun gerildiğini hissettim ve "Başarılı mı?" diye nefes aldım. Kollarıyla beni sıktı. "Bu olmayacak, Finnie." "Ama ya olursa -"

Sonra bir kez daha sıktı, "Bu olmayacak aşkım."

"Biliyorum, ama ya -"

Yüzü benimkine yaklaştı ve sesi sessiz ama alçak ve şiddetliydi, "Benim yanımdan hiç ayrılmayacaksın. Bir erkeğin ölçüsüdür, karıcığım, kartlarda nasıl hile yaptığı. Ve bir erkeğin, herhangi bir erkeğin, ister bir meyhane fahişesiyle ister bir prensesle evli olsun, gelinine nasıl değer verdiğinin ölçüsüdür. Ben bir Drakkar'ım, benim ölçütüm herhangi bir erkeğinkinden farklıdır ve bunun pek çok yönü vardır ama bunlardan biri, can damarları kara sızanlara, gelinime zarar verme niyetiyle hareket edenlere neden hiç düşünmeden sırtımı döndüğümü ve onları asla düşünmeyeceğimi açıklar. Zihnimi sadece gelinime en iyi şekilde nasıl bakabileceğime çevireceğim ve bu şimdi senin için belirebilecek herhangi bir tehdidi baltalamayı da içeriyor ve sana söz veriyorum prensesim, kendi hayatım anlamına gelse bile, bu olmayacak."

Gözlerinin içine baktım. Sonra "Tamam" diye fısıldadım, çünkü gerçekten başka ne yapabilirdim ki? Sesi oldukça ciddi geliyordu.

Gözleri ciddiden yumuşağa kaydı ve sonra gülümsedi.

Sonra tekrarladı, "Tamam."

Kararsız bir nefes çektim.

Sonra dedim ki, "Yine de... sadece şunu söyleyeyim, eğer beni güvende tutacağına yemin edersen, *kendini* de güvende tutacağına yemin etmeni isterim." Yumuşak gözleri ısınmaya başladı ve ben de devam ettim: "Bilirsin, çünkü... şey, eğer suikasta uğrarsan odunları kim kesip eve taşıyacak?"

Gözlerindeki yumuşak sıcaklık başka bir gülümsemeye dönüştü ve "Karım odun taşımayı sevmez" diye mırıldandı.

"Bu benim en sevdiğim iş değil," diye itiraf ettim. "Zamanımı turta pişirerek daha iyi harcıyorum."

"O zaman bunu yapmak için etrafta kalsam iyi olur" diye mırıldanmadan önce gülümsemesi ağzına ulaştı.

"Buna minnettar olurum."

Başını oynattı ve burnunu benimkine değdirdi.

Sonra fısıldadı, "O zaman ben de kendimi güvende tutacağıma yemin ederim..." durakladı, "böylece odun kesmek için etrafta olabilirim."

"Ve evin içine taşıyın," diye ekledim.

"Ve evin içine taşıyın," diye kabul etti.

Gözlerine baktım, çok güzeldi, çok yakındı ve kollarını hissettim, çok güçlü, çok sıkı ve vücudunu hissettim, çok büyük, çok güçlü, hepsi beni çok... çok... güvende hissettirdi ve titremem durdu.

Sonra yüzümü yana kaydırdım ve kollarımı vücuduna dolayıp sıkıca sarılırken boynuna soktum.

Frey'in başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdığını hissettim, "Şimdi iyi misin küçük Finnie'm?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz ama bana bir dakika ver, oraya geleceğim." Boynumu öptü.

Bu beni daha iyi hissettirdi.

Sonra o bana sarıldı ve ben de kendimi tamamen iyi hissedene kadar sarıldım. Ya da en azından geceliğimi giyecek kadar iyi hissedene kadar.

Sonra fısıldadım, "Şimdi iyiyim Frey. Yatmak için üstümü değiştirmeliyim."

"Pekâlâ Finnie," diye kabul etti, kolları gevşemişti, "acele et."

Çekildim, ona baktım, küçük bir gülümseme verdim, sonra eğilip dudaklarına hızlı bir dokunuş yaptım.

Sonra uzaklaştım ve acele ettim.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde yatağıma geri döndüm, kocamın yanına sıkıca sarıldım, kalçasını kucakladım.

Uykuyu bulmam çok daha uzun sürdü. Ama sonunda başardım.

* * * * *

"Frey?" Ben aradım.

"Buradayım," diye fısıldadı, kolunu sırtıma dolayarak beni sıktı, "yine titriyorsun, karıcığım."

"Kötü rüya."

Bana doğru yuvarlandı ve her iki güçlü kolu da bana dolandı.

"Dayan," diye nazikçe emretti ve zaten ona dolanmış olan kolum daha da sıkılaştı.

Bana sarıldı ve ben uyumaya çalıştım. Uyuyamadım ve "Frey?" diye seslendim.

"Ben buradayım."
Tereddüt ettim.

Sonra o kadar sessiz söyledim ki, beni duyup duymadığını merak ettim.

iyi."

Beni duydu, kolları daha da sıkılaştı ama hiçbir şey söylemedi. "Çok pratik yaptın, değil mi?" diye sordum.

"Uyu karıcığım," dedi sıkılarak.

Evet, insanları öldürmek için çok pratiği vardı. Ho boy.

"Bana tek bir şey söyle," dedim usulca. "Onlar kötü adamlar mıydı?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra başının yastıkta kaydığını duydum ve dudaklarını saçlarımın tepesine dayayarak, "Çoğu" diye fısıldadı.

Aman Tanrım.

"Hiçbir düşman tamamen kötü değildir Finnie," dedi bana nazikçe.

"Onlar sadece düşman."

Başımı yastığa koyduğumda başımı salladım çünkü bu şüphesiz doğrudu.

Frey konuşmaya devam etti. "Ama bu geceki adamlara yeni evli bir adamı ve karısını öldürmeleri için para ödendi." Kollarıyla beni sıktı, "Onlar için uykularım kaçmıyor, senin de kaçmamalı."

"Ama sen uyanıktın," diye belirttim.

"Evet, öyleydim, çünkü küçük karım uykusunda bana karşı titriyor," diye bana bilgi verdi.

Tanrım, bu çok tatlıydı.

"Üzgünüm Frey," diye fısıldadım.

"Üzülme, uykulu ol," diye emretti.

Gülümsedim ve kocama daha da yaklaştım.

Sonra fısıldadım, "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler." Cevap vermedi.

Beni bir kez daha sıktı.

Fyngaard'a Geri Dön

Şafakta yola çıkmadık; şafaktan üç saat önce yola çıktık. Ancak güneşin sabah dokuz civarında gökyüzünü öptüğünü düşünürsek, bu *o kadar* da erken sayılmazdı. Yine de, birkaç kez uyandığım huzursuz bir gece uykusuyla bitkin düşmüştüm.

Neyse ki ben sandıkları hazırlamış, Frey de kızıağı bir gün önce yüklemişti. Ancak, bunu yapmamış olsaydık bile, bizimle gelecek olan uzun boylu, iri yarı adamların işi çok kolay olacaktı.

Ayrılmadan önce onlarla kısa bir süre görüştüm. Thad ve Ruben de onların arasındaydı. Sonra Annar, Orion, Stephan (Steh- fawn diye okunur), Gunner, Maximilian (ama bana herkesin ona Max dediğini söyledi ve beni de öyle demeye davet etti), Lund ve Oleg vardı.

Frey beni Tyr'da önüne çektiğinde öğrendiğim Oleg, Frey'in benim için seçtiği (sıcak tuttuğu için) siyah ve gri kıllarla tozlanmış beyaz kürk postlarından yapılmış bir pelerin, eldivenler ve pelerinle uyumlu kürklü bir şapka giyerek uykulu bir şekilde dışarı çıktığımda atları ayarlanmış ve yola çıkmaya hazır olan kızıağımı sürüyordu.

Bu arada, tüm bu muhteşem dış giysilerim, ailemle tanışmak için seçtiğim, yumuşaktan da yumuşak, kışlık beyaz bir kaşmir elbisenin üzerindeydi; elbisenin karmaşık bir şekilde işlenmiş, düşük, kare bir yakası ve buna uygun, uçları eteğimin kenarına kadar sarkan, tığ işi bir kemeri vardı. Bir çift muhteşem kürk astarlı, diz üstü kömür grisi süet, alçak topuklu bot ve çok zarif ama abartısız mücevherler eklemiştim.

Evet, Frey beni uyandırıp hazırlanmamı söylediğinde sabahın erken saatleriydi. Ve evet, bütün gün yolculuk edecektik, hem de bir atın sırtında. Ama aynı zamanda yolculuğumuzun sonunda ailemi görecektim, Sjofn'u pek sevmiyor gibiydiler ve ben de iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Böylece, grilerime eklenen büyük, siyah bir atın (Oleg'in bineği) önderliğindeki kızakla yola çıktık.

Bir gün önce sormuştum ve Frey yolculuğu daha yavaş yapmayı kabul etmişti, böylece yol üzerindeki bazı köylerde durabilirdik çünkü daha yakından bakmak istiyordum ve böylece mola verebilirdik (ve atlar da yapabiliirdi) ve bir şeyler yiyebilirdik. Hatta geceyi onlardan birinde geçirecektik, böylece dinlenmiş olacaktım ve ailemle buluşmak için hazırlanacak zamanım olacaktı.

Bu plan suikast girişimiyle (anlaşılabilir bir şekilde) suya düştü ve hızla ilerleyip gecikmeden Fyngaard'a ulaşmamız gerekiyordu.

Ve bunu yaptık.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk birkaç saat boyunca kocamın büyük, sıcak bedenine elimden geldiğince dönüp kıvrıldım ve bir şekilde kolunun beşiğinde uykuya dalmayı başardım.

Uyandıktan sonra Frey mola verdi ve hepimiz Ruben'in kadınının bizim için hazırladığı soğuk, yağsız biftekle dolu sandviçleri yemek için durduk. Sandviçler kalın, çiğnenebilir beyaz ekmek dilimlerinin üzerine istiflenmişti ve bifteğin suyu hala akıyor, ekmeği lezzetle ıslatıyordu. Ayrıca sandviçin üzerine sürülen kremalı yaban turpu sosu da çok lezzetliydi ama o kadar yoğundu ki gözlerimi yaşarttı, yine de sandviçleri mideye indirirken hiçbir erkek suratını bile asmadı. Bunu, ne kadar pürüzsüz olursa olsun yine de gözlerimi yaşartan pürüzsüz viskiyle dolu şarap tulumlarını uzun uzun çekmeler izledi. Ancak Frey nazikçe "içimi ısıtmak" için içmemi istedi. O nazik davrandığı ve Tanrı da ısınmak için her türlü taktiği kullanmam gerektiğini bildiği için üç büyük yudum aldım.

Haklıydı, işe yaradı. Ondan sonra, kesinlikle içim ısındı.

Biz at sürerken (ve Oleg kızakla kayarken Penelope kızağın tabanındaki kürk halıya kıvrılmıştı, sürüşten, manzaradan ve her şeyden habersizdi, sıcaklığın kedicik la-la ülkesindeydi ve kesinlikle kızağı ata binmekten daha çok seviyordu ve bunu biliyordum çünkü o... acayip... *bana söyledi*), adamlar hiç sohbet etmedi. Tetikte ve temkinliydiler ve Thad ile Stephan sık sık dörtlüye gruptan uzaklaşıp önümüzde kayboluyor, belli ki yolumuzun açık olup olmadığını değerlendiriyorlardı. Lund ve Annar sık sık geri dönüyor, takip edilip edilmediğimizi açıkça değerlendiriyorlardı. Ve Orion nadiren bizimle at sürüyordu, belli ki kırsalda bir yerlerde, kanatlarımızda güvende olup olmadığımızı değerlendiriyordu. Ama Ruben, Gunner ve Max yerlerinde **kaldılar**, Gunner

Frey ve benim solumda sabit, Max Oleg'in sağında sabit, Ruben önde, sürekli muhafızımız.

Ormanın içinden ve düzlüklerden geçerken Frey benimle konuştu, çoğunlukla bulunduğumuz bölgenin adını, yola çıkarken gördüğüm nehrin adını, her köyün adını söyledi ve hangi tanrılara ve/veya tanrıçalara taptıkları gibi bilgiler ekledi.

Haberler: Bazı köyler diğerlerinden daha fazla saygı göstermek için belirli tanrılar veya tanrıçalar seçtiler, bazen bir taneydi ama ortalama üç tane gibi görünüyordu ve tercihleri kolayca biliniyordu çünkü o tanrı veya tanrıçanın renklerini kasabada sergiliyorlardı veya kasabanın ortak yerlerinde heykelleri vardı, Büstleri ya da yüzleri binalara oyulmuştu (Frey bana bunu işaret etti ve bu arada bu çok havalıydı ve ben de Houllebec'te neden çok fazla yeşil ve açık mavi olduğuna karar verdim çünkü belli ki Hermia ve Alabasta'ya dua ediyorlardı).

Frey bana bunu söylese de nedenini açıklamadı, sadece kafamı dağıtmak için benimle konuşuyor gibiydi.

Ve bana, bu ülkenin prensesi olarak bilmem gereken bilgileri söylediği gerçeği de dahil olmak üzere, bunu yaptı.

Bunun tuhaf olduğu bir kez bile aklıma gelmedi. Bir kere bile.

Aslında, bu düşünce aklımdan bile geçmedi.

Gece o dünyada genellikle olduğu gibi, yani öğleden sonra erken saatlerde çöktü ve çöktüğünde başka bir ormandan geçiyorduk. O zamana kadar ata binmeyi çoktan bırakmıştım ve Tyr'ı ne kadar sevsem de attan inip sıcak bir yere gitmek istiyordum, bu yüzden orman sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu, ta ki aniden ormandan çıkıp önümüzde uzanan vadide, karlı tepeleri gece göğünü delen yüksek dağlarla çevrili, meşalelerle aydınlatılmış Fyngaard şehri belirene kadar.

Bu dünyaya geldiğim yer.

Ailemin olduğu yer.

Yine güzelliğini fark ettim ama bir anda endişelendim ve gerilmiş ya da nefesimi çekmiş olmalıyım ki Frey'in bana sarılan kolu sıkılaştı ama tek kelime etmedi.

Yaklaşan toplantıyı aklımdan çıkarmak için Fyngaard'dan geçerken etrafa baktım ve şehrin çoğunun

Bu dünyaya geldiğim gece düğünümüze katıldım, çoğunlukla ıssızdı.

Ama şimdi, dışarıda yürüyen, ata binen, büyük ateş davullarının etrafında duran, ellerini onlara uzatan ve sohbet eden çok sayıda insan vardı. Bazı kızaklar da vardı, hiçbiri benimki kadar büyük değildi, tek kişilik ya da iki kişilik, bazılarının arkasında bir şeyler koyabileceğiniz bir alan vardı, bazılarının yoktu, bazıları iki at tarafından çekiliyordu, çoğu tek atlıydı. Tüm insanlar Houlebec'tekinden farklı giyinmişti, kıyafetleri daha zarifti, buradaki bazı erkek ve kadınların dış giysilerinde kürk süslemeler vardı ve Houlebec'te hiç yoktu ve Fyngaard'daki kadınların çoğu zarif kürk süslemeli şapkalar ve ince deri veya süet eldivenler giyerken, köyde kadınlar örgü şapkalar ve eldivenler giyyordu.

Ayrıca iki katlı, birbirine bağlı binaların birinci katında, içinde ya da dışarıdan bakan, malları inceleyen insanların bulunduğu dükkanlar vardı. Bizim küçük Houlebec'imizden kesinlikle daha fazla seçenek vardı; iplik dükkanları, bir dizi terzi, değirmenci, tütüncüler, şarap ve alkollü içkiler, kitapçılar, kırtasiyeler ve deri ve kürk satıyor gibi görünen dükkanlar. Hatta önünden geçtiğimiz iki dükkânın camları, kelebekten sinek kuşuna, şahinden ata, kurda ve hatta kızak ve gemiye kadar her türlü şekle bürünmüş renkli camlarla süslüydü ve bir tanesinin camında büyük, özenli ve kesinlikle havalı bir ejderha vardı.

Her şey o kadar büyüleyiciydi ki, yanından geçtiğimiz bir şeyi görebilmek için sık sık başımı çevirdim ya da vücudumu büktüm ve cam dükkanlarının önünden geçtiğimizde, mümkün olan en kısa sürede kesinlikle *oralara* bakmaya karar verdim.

Bir dizi restoran, bar ve hatta kafe gibi görünen yerler vardı; bazılarının dışında sağlam, ahşap mobilyalar, meşaleler ve insanların oturup kahve ya da belki kakao içtiği, bazı adamların kahverengi kâğıt kaplı, ince purolar içtiği büyük ateş varilleri vardı.

Buranın kesinlikle bir şehir olduğunu ve kozmopolit bir şehir gibi göründüğünü fark ettim.

Artık tüm binicilerimizin de dahil olduğu maiyetimiz şehirden fark edilmeden geçmedi. Aslında, oldukça heyecan yarattık. Gözler bana çevrildiğinde erkekler hafifçe eğiliyor ya da kadınlar zarif, kısa bir reverans yapıyordu. Ama gözler Frey'e takılırsa ya da Frey'e kayarsa, erkekler ellerini yumruk yapıp çenelerine dokundurur, kadınlar da çenelerini aşağıya ve boyunlarının yan tarafına doğru kıvrırırlardı.

Bu garipti ama havalıydı ve her iki nedenden dolayı da Frey'e bunu sorabilmeyi isterdim ama ne yazık ki zaten bilmem gerekiyordu, bu yüzden sormadım. Ticaret alanından çıktık ve partimiz bir dönüş yaptığında yerleşim alanı gibi görünen bir yerde yolumuza devam ediyorduk bir evin etrafında ve ben onu gördüm.

Kışlık Saray. Çok büyük ve olağanüstü muhteşem olduğu için öyle olmalıydı.

Devasa bir dağın eteklerindeki yükselti boyunca yayılıyordu ve dış cephesi de içeride gördüğüm her şey kadar güzel oyulmuş ahşap taşıyordu. Çok sayıda, çeşitli yüksekliklerde, dar açılı kalkanların hepsi uzun, parıldayan buz sarkıtlarıyla karışan karmaşık koyu renkli ahşap oymalarla süslenmişti, elmas bölmeli pencerelerin çoğu mum ışığında parlıyordu, tepelerinde ışık onları süsleyen oyma ahşaptan parlıyordu ve cephenin geri kalanı büyük koyu renkli ahşap kalaslardan yapılmıştı.

Ve bunu gece bile görebiliyordum çünkü sarayın ön cephesi boyunca muhtemelen her altı metrede bir kükreyen ateşleri olan büyük davullar vardı ve binaya daha yakın, sadece belki bir ayak aralıklarla bir sıra uzun meşale vardı ve sarayın kendisine eğimli bir şekilde yapıştırılmış, hepsi ateşin etrafında kafesler taşıyan ve hepsi yanan çok sayıda meşale vardı.

Muhteşemdi. Her santimi ve çok fazla santim vardı. Burası çok büyüktü.

Huşu içinde donup kalmıştım ama yukarıdan aşağıya doğru inen ve zarif bir şekilde genişleyen geniş taş basamaklarda bir grup insanın durup beklediğini gördüğümde şaşkınlığım kayboldu.

Bizim için.

Ve en üstte, büyük, sivri kemerli, kare panelli, ahşap çift kapının hemen önündeki iki kişi annemle babamdı.

Eek!

Onlara baktım ve neden bu kadar korktuğumu merak ederek derin bir nefes aldım.

Nedenini bilmiyordum ve bunu anlayacak zamanım da yoktu. Oleg kızağı bir kenara çekti ve diğer adamlar geri çekildi ama Frey Tyr'ı doğruca devasa basamağın dibine sürdü ve durdu. Ne attan inmekte gecikti ne de uzanıp belimi kavrayarak beni aşağı çekmekte. Dahası, eldivenli elimi kendi elinin büyüklüğüyle sarmalayıp beni merdivenlerden yukarı çekmekte de gecikmedi.

Gözlerim endişeyle merdivenlerde duran insanları taradı ve en az otuz kişi olduklarını fark ettim, hiçbirisi ailemin giydiği güzel kıyafetleri giymemişti. Bunların arasında ilk gece orada olan dört kız da vardı; hepsi de o gece giydikleri elbiselerle aynı renkte pelerinler giymişlerdi ve hepsinin gözü benim üzerimdeydi.

Frey bizi annemle babamın iki adım ötesinde ve tam önlerinde durdurdu. Gözlerimi kızlardan ayırıp annemle babamın boş yüzlerine baktım (gerçi annem nedense biraz sinirli görünüyordu ama yine de bu dünyadaki annem şimdiye kadar sadece sinirli görünüyordu) ama yüzlerindeki ifadeye bakarken babamın yumruğunu çenesine doğru kaldırdığını ve aynı anda annemin çenesinin yana ve boynuna doğru eğildiğini gördüm.

Bu jestlerin ikisi de Frey içindi.

Ne kadar tuhaf. Cidden, bunun ne anlama geldiğini merak ettim ve öğrenmek için bir yol bulmalıyım.

Babam elini bıraktığında ve annemin çenesi düzeldiğinde, Frey aniden yanımda eğildi. Ona baktığımda eğilmesinin derin değil, sık olduğunu gördüm, sadece belini hafifçe bükmüştü ve başı geriye eğikti, gözleri annemle babamdaydı ama eli hala benim elimdeydi, sıkı ve sonra hafifçe salladı.

Oh lanet olsun. Reverans yapmam gerekiyordu. Lanet olsun.

Hayatımda daha önce hiç yapmadığım, derin ama reverans yapmak için yeterince derin olmayan bir basamakta yaptığım için garip bir reveransa girdim. Neyse ki düşmeden ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapmadan başımı eğdim.

"Kalk kızım ve yeni oğlum," diye mırıldandı babam, Frey doğruldu ve eli benimkini sıkıca tuttu, böylece

kolunun gücüyle kendimi yukarı çektim.

Sinirlerim gerilirken aileme bakmak için başımı arkaya eğdim ama kimse bir şey söyleyemeden Frey konuştu.

"Buz Gelinim uzun süredir seyahat ediyor ve çok üşüyor. Onu içeri götürmeliyiz."

Sonra beklemedi ve bizi bir basamak daha yukarı çıkardı, hem annemin hem de babamın şaşkınlıkla irkildiklerini gördüm, sonra Frey yoluna devam edip onları geçmek üzereyken kapılara doğru döndüler. Etrafta duran insanlardan biri kapılara doğru koştu ve her ikisini de iterek açtı ve annemle babam içeri girdiler, Frey ve ben de onları yakından takip ettik ve dışarıdaki insanlardan bazıları bizi takip ederken diğerleri bilinmeyen yerlere kayboldular.

Frey elimi bırakıp babama döndüğünde kapılar arkamızdan zorlukla kapandı.

"Atticus, konuşmalıyız. Şimdi."

Babam ona göz kırptı, sonra ben de ona göz kırpmak için başımı çevirdim. Sesi sert, öfkeli ve belki biraz da kızgın geliyordu. Ben bunu anlamadım. At sürerken kızgın görünmüyordu.

Babam toparlandı ve cevap verdi, "Elbette, Drakkar. Benim çalışmam."

Frey anneme döndü ve "Prenses benim iznim olmadan Saray'dan ayrılmayacak" diye emretti.

Tekrar göz

kırptım.

Uh... ne?

Annem ona baktı ve başını salladı.

Frey'in işi bitmemişti. "Kralımla konuşmama katılacaksın." Annemin gözleri önce bana sonra Frey'e kaydı ve tekrar başını salladı.

Frey yakınında duran dört kıza döndü. "Prensesinize bakın."

Sonra bana bakmadan sinsice uzaklaştı.

Sırtına baktım, ses tonu, davranışları ve normal otoriter komutlarından daha otoriter olması karşısında şaşkına dönmüştüm.

Babam Frey'i takip etti.

Annem doğruca yanıma geldi, parmakları kolumu sıkıca sardı ve kulağıma eğilerek tısladı, "Şimdi ne yaptın sen?"

Beni bırakıp Frey ve babamın kaybolduğu yöne doğru aceleyle gitmeden önce tek kelime edemedim.

Bu da ne?

Ben daha soramadan dört kız etrafımı sardı ve beni oyma merdivenlere doğru sürmeye başladılar.

Yanıma yakın olan ve elini üzerime koyan biri bana baktı ve "Sjofn?" diye fısıldadı.

Ona baktım, o garip, tuhaf ve rahatsız edici sahneden sıyrıldım ve "Hayır. Finnie" diye fısıldadım.

Gözlerini kırıştırdı, sonra hafifçe gülümsedi ve kendini tanıtırken beni merdivenlerden yukarı çekti, "Ben Alyssa."

Diğer yanımda yürüyen kız elimi tuttu ve sıktı.

"Jocelyn," diye fısıldadı.

"Esther," dedi arkamızdaki kızlardan biri ve ben hâlâ merdivenleri çıkarken ona gülümsemek için döndüm.

"Bess," dedi sonuncusu ve ben de ona gülümsedim.

"Tanrım," diye nefes aldı Jocelyn, yüzümü öne dönerken elimi bir kez daha sıktı çünkü bana rehberlik ediyor olsalar da merdivenleri çıkıyordum ve yüzüstü düşmek istemiyordum. "Döndüğüne çok sevindik."

Merdivenlerden indik ve beni hızla koridora doğru götürmeye başladılar.

Alyssa diğer tarafıma daha da yaklaştı ve "Çok endişelendik" diye fısıldadı.

"Evet, size *bir şey* söyleyecek vaktimiz olmadı," dedi Bess sessizce arkamızdan ve bir kez daha geriye baktığımızda Esther'le hemen peşimizde olduklarını gördük.

"Bunun için çok üzgünüz," dedi Alyssa, "ancak değişimin on dakika önce gerçekleşmesi gerekiyordu. Gecikmeye neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama her ne olduysa, sizi uyarma fırsatımızı kaybettik."

Hmm. Görünüşe göre Claudia ve benim nakil yapmam gerekirken gevezelik etmemiz pek de iyi olmamış. Eğer yapmasaydık, görünüşe göre işler benim için daha iyi gidebilirdi.

Saçmalık.

Bir kapının önünde durduk ama kapı açılmadan az önce içeri girmiştik ve macerama başladığım odaya geri dönmüştüm. Yine aydınlatılmıştı, şimdi ızgarada kükreyen bir ateş vardı ve hala muhteşemdi.

Şapkam ve pelerinim de eldivenlerim gibi gitmeden önce zar zor bir şansım oldu ve kesinlikle ağzımı açma şansım olmadı.

Ve bunu pratik bir kolaylıkla ve esrarengiz bir çabuklukla yaparken konuşmaya devam ettiler.

"Bir haberci göndermek istedik ama kimse nereye gittiğinizi bilmiyordu." Bu Esther'di.

"Drakkar'ın törenden hemen sonra seninle birlikte geceye at sürmesi herkesin dilindeydi. Hâlâ bunun hakkında konuşuyorlar. Yani, belli ki çok güzelsin ve aynı şekilde belli ki o da Drakkar, bu yüzden sana dokunmak için sabırsızlandığını düşünüyorlar, özellikle de herkesin hala konuştuğu evlilik öpücüğünüzden sonra." Bu Alyssa'ydı ve sözlerine şöyle devam etti: "Ama annen çok öfkeliydi. Düğün töreninden sonra yapılacak kutlamayı planlamak için aylarını harcamıştı. Drakkar'ın sizi *haftalarca* alıkoymasını hazmedemedi."

Esther, "Bunu hâlâ atlatabilmiş değil," diye mırıldandı.

"Evet, Kışlık Saray'da hava buz gibiydi, inanın bana." Bu Bess'ti, sözlerini bitirirken gözbebekleri grupta dolaşıyordu, "Ve hala da öyle."

Konuşurlarken beni yatağa *götürdüler* ve yatağa ittiler, sonra yatağa tırmandılar ve etrafımı sardılar ve Jocelyn ben daha tek kelime edemeden konuştu.

"Seni nereye götürdü ki?" Jocelyn sordu. "Söylentilere göre ertesi gece gemisindeymiş, önemli bir iş için uzaktaymış."

"Aman Tanrım, umarım seni gemilerinden birine almamıştır," diye mırıldandı Bess.

Kocaman gözlerim Bess'e kaydı.

Onlardan *biri* mi?

Sonunda benim konuşmam için yeterince durakladılar. "Uh... öyleydi. Gitmeden önce beni bir av kulübesine götürdü sanırım."

Jocelyn Alyssa'ya baktı. "Onun av kulübesi. Sana söylemiştim." "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Esther.

"Onun *av kulübesi* mi?"

"Biliyorum!" Bess haykırdı (ama haykırışı sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi bastırılmıştı). "Kellshorn'daki köşkü tam bir prensese göre, o kadar büyük olduğunu duydum ki, tam *bir kraliçeye* göre.

Skarnwyld'deki dağ evi bile av kulübesinden daha iyi olurdu!" Jocelyn'e baktı ve "Oldukça güzel olduğunu duymuştum," dedi.

"Onu Tylgould'daki balıkçı kulübesine götürmediği için şanslı. Koku..." Alyssa'nın şirin, sivri burnu buruştu.

Tanrım, Frey'in kaç tane evi vardı?

"Tylgould çok güzel bir yer," dedi Esther. "Ailem beni çocukken oraya götürmüştü. Kulübesinin Kış Denizi'nin hemen üzerinde olduğunu duydum. Deniz kenarındaki evler çok eski ama çok ilginç ve çok özel."

"Evet, ama yine de... koku," diye tekrarladı Alyssa başını sallarken.

"Uh -" Araya girmeye çalıştım ve Jocelyn'in kalçamda hafifçe kıvrılan eli de dahil olmak üzere tüm dikkatler bana geri döndü.

"Lütfen bize onun sana karşı nazik olduğunu söyle," diye fısıldadı.

"Şey..." Başladım ama Esther konuştuğu için yeterince hızlı konuşamadığım açıktı.

"Lanet olsun, yapmadı."

"Peki -" Tekrar denedim.

"*Biliyordum*," diye tısladı Alyssa ve Bess'e baktı. "Eğer gemisiyle bu kadar çabuk uzaklaştıysa herkes yanılmış demektir. Drakkar yatağında birlikte olmak istediği bir kadını asla bırakmazdı, çok önemli bir iş için. Bir şeyler *yapmalıydık*."

"Ne yapabiliirdik ki? Kraliçe bir durumdaydı. Ve Queen Aurora bir duruma girdiğinde..." Bess hiçbir şey söylemeden sözlerini bitirdi ve "*Zamanımız yoktu*" dedi.

Alyssa'nın eli geldi ve kolumu sıktı, böylece başım ona döndü ve yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm... diğer Sjofn" dedi.

"Finnie," dedim gülümseyerek, "lütfen bana Finnie de." "Finnie," diye gülümseyerek karşılık verdi.

Tamam, bu kızları kesinlikle sevecektim, bunu hemen anladım ama konuşmama izin vermelerini isterdim.

"Finnie," dedi Jocelyn ve ben de ona döndüm. "Çok tatlısın."

"Size anlatacak o kadar çok şeyimiz var ki!" Bess yine o ölçülü haliyle haykırdı.

Esther, "Evet, buna Sjofn'un cadısının buraya *üç kez* gelmiş olması da dahil," dedi.

Bu beklenmedik haber karşısında gerildim ve ona göz kırptım ama ben daha sormadan Alyssa konuştu.

Alyssa, "Şu Agnes, sana söyleyecek çok önemli bir şeyi var," deyince başımı çevirip ona baktım.

Harika. Sadece harika. Bunun ne olduğunu merak ediyordum ama belki de bilmek istemediğimi düşünüyordum. Sjofo'nun benim dünyamda neler çevirdiğini kim bilebilirdi ki?

"Ama sadece sana söyleyecek," dedi Bess ve gözlerim ona kaydı. "Yine de oldukça acil görünüyor."

Ho oğlum.

"Pekala! Bu kadar yeter!" Jocelyn sonunda açıkladı. "Belli ki Drakkar'ın keyfi yerinde ve adamlarıyla birlikte uzun bir yolculuk yapmışlar. Finnie'yi gecikmeden akşam yemeği için hazırlamalıyız."

"Ama -" Beni de yanlarına çekerek yataktan fırladıklarında başladım.

"Önce banyo," diye mırıldandı Alyssa. "Bess, sen de gidip sandıklarıyla ilgilen. Onu hemen valizinden çıkarmamız gerekiyor."

Bess gikını bile çıkarmadan koşarak uzaklaştı.

"Sanırım gök mavisini saten," diye mırıldandı Jocelyn, beni gizli bir kapısı olduğunu gördüğüm duvara götürürken, kapı tokmağı ahşapta zar zor fark ediliyordu.

"Buz mavisini," diye karşı çıktı Alyssa. "Ona Buz Gelini diyordu."

Esther önümüzdeki kapıyı açtı ve başka bir odaya girdik, bu açıkça bir banyo ve giyinme odasıydı, köşede muhteşem bir açık mavi, süet kaplı şezlong, bulutsuz bir gökyüzü ile karlı bir dağ manzarasını tasvir eden güzel bir şekilde dikilmiş bir goblenin bulunduğu üç panelli bir perde, üç farklı duvarda üç koyu ahşap, oymalı gardırop vardı, narin mavi çiçeklerle bezenmiş muhteşem bir porselen leğenin bulunduğu bir masa, altındaki rafta ona uygun bir sürahi, güzelce oyulmuş, taştan bir şöminede kükreyen bir ateş, yine ağır oyulmuş, tam boy oval bir ayna ve ortada, bir tarafı geriye doğru sallanan, bakırdaki deliklere bağlanmış, geriye yaslandığınızda başınızı koyabileceğiniz kabarık, buz mavisini, pamuk kaplı bir yastık bulunan büyük, oval bir bakır küvet.

Ağzım açık bir şekilde bakakaldım, kızların konuşmalarından ziyade oda beni suskunlaştırmıştı.

Bu odayı tanımlayan sadece iki hece vardı: huşu... *biraz*.

"Kör ya da deli olmalı, prensesimizin cazibesini neden görmediğini anlayamıyorum," diye mırıldandı Jocelyn ve dikkatim tekrar konuşmaya döndü.

"Aslında ne kadar güzel olursanız olun, bir av kulübesinde güzel olmak zordur," dedi Esther öfkeli bir sesle. "Özellikle de yanınızda size yardımcı olacak hizmetçileriniz yoksa. Bizi yanına almadan gittiğine *inanamıyorum... her nereye gidiyorsa*."

"Uh... bayanlar -" Denedim.

"*Artık* onu görecek, bundan emin olacağız ve artık kör olmayacak," dedi Alyssa kararlı bir *şekilde*. "Ve kesinlikle buz mavisi olacak," dedi Jocelyn'e. "Gök mavisi *değil*."

"Gök mavisi gözlerine çok yakışıyor, daha iyisi olamazdı," diye karşılık verdi Jocelyn.

Esther, "Kediotu işlemeli kış beyazı da öyle," diye açıkladı.

Pekâlâ. Oraya girmem gerekiyordu.

"Kızlar!" Jocelyn ve Alyssa Esther'e cevap vermek için ağızlarını açtıklarında yüksek sesle söyledim ve tüm gözler bana çevrildi. "Bir eşleşme yapmanıza gerek yok," dedim onlara. "Frey benden gayet hoşlanıyor."

Bana baktılar, Jocelyn gözlerini bile kırptı. Sonra Alyssa nefes aldı, "Ne?"

"Gemisiyle gitti ama geri döndüğünde bir anlaşma yaptık ve o zamandan beri çok iyi davranıyor. Harika anlaşıyoruz, ben ondan hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor ve... işler çok iyi ilerliyor," diye onları temin ettim.

Bunun üzerine hepsi gözlerini kırptırdı ve sonra hazırlandım çünkü aniden tek bir kişi olarak bana saldırdılar.

"Ah Finnie," diye nefes aldı Jocelyn, koluma sıkıca tutunarak, "seninle yattı mı?"

"Tanrılar aşkına," diye nefes aldı Alyssa ben daha sesimi çıkaramadan, diğer kolumu tutuyordu, gözleri Jocelyn'deydi, "Buna *inanamıyorum*. Bu *harika* bir şey." Hevesli masmavi gözleri bana kaydı. "Söyledikleri kadar yetenekli mi?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Esther, önüme yakın durarak, ela gözleri dans ediyordu. "Viola'yı yatağına götürdü. Hatırlarsın," gözleri hareket etti

Jocelyn'den Alyssa'ya, "şu hizmetçi, prensesin masasına hizmet eden güzel olan mı? Onu *üç gün* orada tuttuğunu söylüyor, *üç yoğun* gün ve onu serbest bıraktığında gitmek istemedi."

Aman Tanrım. Onları doğru mu duyuyordum?

Midem sıkışırken kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Jocelyn, "*herkes* biliyor. Onun çeşitli ve *güçlü* yeteneklerine dair anlattığı hikâyeler, dinledikten sonra beni birçok gece sıcak tuttu."

Herkes biliyor mu?

"Dayanıklılığını da unutma," diye ekledi Alyssa hınzır bir sırıtışla. Dayanıklılık mı?

Üçü de kıkırdadı.

Mideme yediğim yumruğun etkisinden kurtulmak için çok uğraştım.

Frey bir hizmetçi mi becermişti?

Evimden bir tane *mi*?

Üç gün boyunca mı?

Yine mi, *evimde* çalışan bir hizmetçi?

Yani, bu da neydi böyle?

"Tanrılar!" Jocelyn aniden bağırdı ve ben sıçradım. "Su! Yağlar!" Bana sırtıttı ve kolumu sıktı. "O," diye eğildi, sırıtışı daha da genişledi, "prensесimizden *hoşlansa* da... bu gece ona güzelliğinin tümünü göstereceğiz."

Esther, "Suyu ben hallederim," diyerek soyundu.

Jocelyn de soyunurken, "Gidip Bess'in sandıkları ne durumda olduğuna bakayım," diye mırıldandı.

"Buz mavisine basacağım," diye mırıldandı Alyssa ve aceleyle dolaplardan birine yöneldi.

"Dinlen ve rahatla Finnie," diye seslendi Jocelyn kapıdan. "Biz seninle ilgileneceğiz." Kocaman gülümsedi. "Bizim işimiz bu."

Dikkatim dağılmış bir şekilde ona başımı salladım ve sonra salona doğru yürüdüm, aniden bitkin düşmüştüm ve bu iyi bir şey değildi.

Bunun nedeni, Frey'in beni götürebileceği görünüşte muhteşem bir kulübesi ve biraz daha az muhteşem ama yine de sevimli bir dağ evi varken beni bir av kulübesine bırakmış olmasıydı. Kış Denizi'ndeki şirin bir kır evinden bahsetmiyorum bile.

İkincisi, Sjofn'dan nefret ettiğini ama *benden* nefret etmediğini ve beni hala av kulübesinde tuttuğunu düşünürsek bunu (biraz) anlayabilirim.

Onun için yemek yaptım, evi temiz tuttum ve bir gün kanlı kıyafetlerini yıkadım, bu da pek sevmediğim aktivitelerimden biriydi.

Üçüncüsü, ailem için güzel giyinmek için elimden geleni yapmıştım ve onlar beni pelerinimi çıkarmış halde görmemişlerdi bile. Güzel bir şeyler yapmak için zamanım yoktu. izlenim veya *herhangi bir* izlenim önce Frey emredildi (bir kral ve *kraliçe* emretti ve *onlar* da onun emirlerini yerine getirdiler, *bu* da neydi böyle) ve onları takip etmek için koşuşturarak uzaklaştı. Ve şimdi, saraya geri dönmüştük ama Frey annem ve babamla birlikte nazik bir dokunuş, söz ya da bakış bile olmadan sinsice uzaklaştı ve hizmetçilerim tatlıydı ama beni annem, babam ve kocamla birlikte, muhtemelen kocamın çeşitli şekillerde becerdiği bir kız tarafından servis edilecek bir masada yemek yemeye hazırlıyorlardı.

güçlü yetenek ve unutmayalım ki *üç* gün boyunca *dayanıklılık*.

Bir baş ağrısının geldiğini hissettim, gerçek bir baş ağrısı değildi ama yine de şiddetli bir baş ağrısıydı, beni yaklaşık üç hafta boyunca yatakta tutacak kadar şiddetliydi.

Belki dört.

Ne yazık ki, bu tür bir şey muhtemelen benden zaten hoşlanmadığı belli olan annemi ve benden pek hoşlanmadığını düşündüğüm babamı daha da kızdıracaktı çünkü benimle neredeyse hiç konuşmamıştı, konuştuklarının çok azı güzeldi ve daha önce yüzüme bile bakmamıştı.

Bunlar beynimde dolaşırken kendimi salona bıraktım ve kıvrıldım.

Kahretsın.

Ellerimi yanağımın altındaki kolçağa sıkıştırdım ve Alyssa'nın, dolgunluğunu göremediğim olağanüstü buz mavisi bir satenle odadan çıkıp kaybolmasını izledim.

Ama muhtemelen normalde görmek için heyecan krizlerine gireceğim olağanüstü buz mavisi bir satendi.

O anda kesinlikle değildim.

Penelope'ye ihtiyacım olduğuna karar vererek gözlerimi kapattım.

Ayrıca Agnes adlı cadının bana bu kadar ısrarla ne söylemek istediğini de öğrenmem gerekiyordu.

Ayrıca Frey'in hizmetçilerimden biriyle yatma fikrinin neden bu kadar canımı yaktığını da anlamam gerekiyordu.

Kahretsin.

Sonra Frey'in cinsel tuhaflıklarının neden acı verdiğini düşünmemeye ve aslında Frey hakkında hiç düşünmemeye karar verdim.

Bunun yerine, sıcak bir banyo yapmayı, muhtemelen sıra dışı bir elbise giymeyi ve sonra da baş ağrısı numarası yapabileceğim zamana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymayı düşünmeye karar verdim, ki bu da kocamla tekrar yalnız kaldığım zamana denk gelecekti. Ve bu baş ağrısı o kadar şiddetli olacaktı ki, beni yatağımda yalnız bırakması ve ben kafamı toparlayana kadar siktir olup gitmesi gerekecekti.

On Üçüncü Bk

Drakkar Yüksелеcek

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı Kral Atticus gece dolu pencereye ve Frey Drakkar gözlerini kralının açıkça perişan olmuş ifadesinden çevirip kraliçesine baktı.

Queen Aurora bakışlarını Drakkar'ın kurnaz gözlerinden kaçırmıştı, yüz ifadesi gizliydi ama Drakkar'ın görebildiği kadarıyla yüzü dikkatle boştu.

Kızlarının vahim eylemlerine verilen iki tepki de sürpriz olmadı.

Kral Atticus duygularını pek saklamazdı. Buna ihtiyacı da yoktu. O bir kraldı ve etrafındakiler onun kaprislerine boyun eğiyordu.

Queen Aurora başka bir hikayeydi.

Atticus pencereden döndü, açıkça yaralanmış gözleri Drakkar'ınkileri buldu ve fısıldadı, "Bu... bu... bu başka bir dünyaya yolculuk... bu... bu -"

"İhanet," diye bitirdi Aurora kocası için, sesi soğuk ve duygusuzdu ve Atticus karısına döndü.

"Aurora, aşkım -"

Kadın onun sözünü kesti. "Sana defalarca söyledim Atticus, kızımızı *bir erkek* gibi yetiştirmemeni *söyledim*," kocasına doğru eğildi, "*bir erkek* gibi."

Atticus'un çenesi gerildi. "Onu bir erkek çocuğu olarak yetiştirmedim. O sadece bu tür şeylerden hoşlanıyor, bu onun doğasında var ve bunları yaparken babasıyla birlikte olmaktan hoşlanıyor. Ama öyle bile olsa, bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle değil mi?" Aurora karşılık verdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak tamamen kocasına döndü. "Her zaman bir oğlun olsun istedin. Her zaman. Ve bir oğlu olmadığı için, hayatı boyunca ona senin bir oğluna, geleceğin kralına öğreteceğin gibi öğretildi. Bu da dik başlı olmak ve kendi istediğini elde etmek için elinden geleni yapmak, tabii ki doğal olarak kendi istediğini *beklemediği* halde. Bunlar, aşkım, bir kızın özellikleri değil. Bunlar kesinlikle bir erkek çocuğunun özellikleri."

"Aurora -" Atticus başladı, öfkesi aynı şeyi yaparken yüzünde renk yükseliyordu ama Drakkar'ın işi bitmişti.

"Bu noktada konuşmanızın bir anlamı var mı?" diye sorduğunda kral ve kraliçe gözlerini ona çevirdi. "Prenses Sjofn

Bunu yaptı ve bunu yaparken ailesine ihanet etti, yani kralına, kraliçesine, ülkesine, Wilde Hanesi'ne *ve bana ihanet* etti. Eminim hepimiz bu eylemin affedilemez olduğu konusunda hemfikirizdir."

Hem kral hem de kraliçe ona baktı ve Drakkar, kralının gözlerindeki acı parıltısının, çok daha hızlı bir şekilde gizlenmiş olsa da, kraliçesinin gözlerine yansıdığını görünce şaşırdı.

Kızlarını seviyorlardı. Her ne kadar herkes bunun Atticus için geçerli olduğunu bilse de, Aurora'nın gözlerindeki o parıltı ve bunu gizleyememiş olması, onun da kızına derinden değer verdiğini gösteriyordu.

Atticus onaylamak için çenesini Drakkar'a doğru kaldırdı. Aurora'nın gözleri yere kaydı, bu onun da aynı fikirde olduğunu gösterme yoluydu.

Drakkar devam etti. "Dahası da var."

Aurora'nın gözleri tekrar ona kaydı. Atticus karısına yaklaştı ve masasının önünde onun yanında durdu. Oraya vardığında bir ele doğru eğildi.

"Daha fazla mı?" Atticus sordu.

Drakkar başını salladı. "Elflerden bir mesaj aldım."

Karı kocanın bakışları daha da keskinleşti ve odada zaten gergin olan hava iyice gerildi.

"Sanırım başka bir dünyadan bir Sjofn'la evlendiğin için daha da az mutlu olmuşlardır." Atticus yanlış tahmin etmişti ve Drakkar kralının elflerin bu olaydan rahatsız olmasından ya da daha kötüsü öfkelenmesinden endişe duyduğunu biliyordu. Bu bir yüzyıl daha geri çekilme anlamına gelebilirdi.

Ve kesinlikle elflerin tekrar geri çekilmesini istemiyorlardı. Şimdi olmaz.

Hem Frey hem de Drakkar tek bir adamda vücut bulmuşken ve bu olayın Lunwyn için ne anlama gelebileceğini düşünürken olmaz.

Atticus, Drakkar'ın Atticus'un kızıyla görücü usulü evlenmeyi reddetmek için bunu birçok kez kullanmış olmasından dolayı, elflerin bu evliliğe karşı olduklarını biliyordu. Ve başka bir dünyadan gelen bir ruhla birleşmesine şiddetle karşı çıkacaklarını varsaymakta haksız değildi.

"Tam tersine," dedi Drakkar, "çok memnunuz." Atticus gözlerini kırıştırdı. Aurora'nın bakışları daha da yoğunlaştı.

"Memnun musun?" diye sordu sessizce.

"Elfler bana üst kattaki Sjofn'un benim gerçek Buz Gelinim

olduğunu söyledi. Kızınla evlenmeme karşıydılar ama benimle evlendikleri için çok mutlular.

ikizine bağlı. Grnēē göre Keer'in benimle ilgili dilekleri Finnie'm sayesinde gerekleēti. O benim kaderim."

"Tanrılar aēkına, dostum, bu nasıl olabilir?" Atticus kuēkuyla sordu. "O bizim dünyamızdan bile değil."

"O da benim gibi elf kanı taēıyor," diye bilgilendirdi Drakkar onu. "Onlar kendi dünyasının elfleri ama onun gözleri ve saçları o diyardakilerden miras. Bu sayede iftleēecek, bir ocuk yaratacak ve Keer'in elflerin kanı ile ejderhanın kanının birleēmesi ve sonsuzluk boyunca Lunwyn'in tahtında bir kez daha oturması yönündeki taleplerini yerine getireceğiz."

"Bu... bu... *ēok edici*," diye nefes aldı Atticus.

"Bu kader," diye karēılık verdi Drakkar.

Aurora, kızının eylemlerinin yol açtığı koēulları yumuēatmak için sık sık yaptığı gibi yumuēak bir ifadeyle, "Demek ki Sjofn'umuzun kararını vermesi ve ardından harekete geçmesi kaderinde varmıē," deyince Drakkar ona baktı.

Drakkar, "Gidiēinin tanrıların isteğine bağlı olduğunu bilmiyordu," diye karēılık verdi. "Kendinden baēka kimseyi dēnmyordu. Finnie'me neden gittiğini ya da Finnie'nin geldiği anda nelerle karēılaēacaęını da açıklamadı. Size söylediğim gibi, bana bağlanmak için Tanrıların Konutu'na gitmek üzere bu Saray'dan ayrılmadan hemen önce deęiēim tamamlandı. Sjofn bunu bu ēekilde planladı ve Finnie'mi kim olduğunu bilmediğim için korkutucu olduğunu bildiğim bir durumun içine attı, onu dehēete dērecek ama Sjofn'un doğal karēılayacaęı ēekilde davrandım. Bunu biliyorum çünkü Finnie bunu bana itiraf etti."

Aurora dudaklarını birbirine bastırdı ve Atticus hiç konuēmayacak kadar akıllıydı.

"Tanrıların isteği yerine getirildi ama kaderin gerekleētięini görmeye yardım eden Wilde Hanesi'nden Sjofn değil," dedi Drakkar kararlı bir ēekilde ve Aurora hassas bir nefes aldı. Drakkar sözlerine ēyle devam etti: "İēte kısmen bu nedenle elflere Finnie'mi bu dünyaya bağlamalarını emrettim ve bu da senin Sjofn'unu diğerine bağlayacak. İki de kendi dünyalarına dönmeyecek, bir daha değil. Ve bu emir sonsuza dek sürecek."

Aurora kollarını açarak avuç ilerini masanın üzerine düz bir ēekilde koydu; bu, birçok kiēinin yanlıē anlayabileceği rahat bir duruētu.

Ama Drakkar öyle yapmadı. Bunda sıradan bir şey yoktu. Bunu, kaybettiği kızı için duyduğu ani kederde kendini ayakta tutmak için yaptı.

Atticus tepkisini saklamadı. İrkildi ve yüzü soldu. Drakkar onlar için üzüldü ama fazla bir şey hissetmedi. Bunun nedeni Sjofn'un eylemleri gerçekten de ihanetin her zaman olduğu gibi kınanması gereken eylemlerdi. Bunun nedeni aynı zamanda Sjofn'un, her çocuğun her zaman olduğu gibi yarattıkları şey olmasıydı. Ve son olarak, bunun nedeni kızlarının Finnie'ye yaptıklarına hala öfkeli olmasıydı.

"Sonsuz mu?" Atticus fısıldadı.

"Elfler Finnie'yi buraya bağlamak için Sjofn'un orada kalması, asla geri dönmemesi ve Finnie'nin de asla eve dönmemesi gerektiğini söylediler. Bu benim kararım; benim ve Lunwyn'in kaderini gerçekleştirmek için verildi. Ayrıca Sjofn'u ihanetinden dolayı cezalandırmak için de verildi," diye açıkladı Drakkar.

"Onu bir daha göremeyecek miyiz?" Atticus sessizce sordu. "Bir daha asla," diye onayladı Drakkar.

Karı koca önce birbirlerine sonra da Drakkar'a baktılar. Bu kez ikisi de bu konuda sessiz kalacak kadar akıllıydı çünkü bir Frey'in elflere hükmetmesine yol açan kararı asla sorgulanmamıştı.

Ama Aurora konuştu.

"Senin Finnie," dedi usulca, "seni memnun ediyor mu?" "Kesinlikle," diye tekrar onayladı Drakkar.

Atticus önce tavana sonra da Drakkar'a baktı ve sessizce sordu: "Senin..." duraksadı, "Finnie'n nasıl biri?"

Drakkar, "Senin kızın gibisi yok," diye cevap verince Atticus yüzünü buruşturdu ve Aurora dudaklarını birbirine bastırdı. Drakkar devam etti. "O yumuşaktır. Çok tatlı. Sık sık gülümser, daha çok konuşur ve asla ilginç olmayan bir şey söylemez. Alay eder, şaka yapar ve her ikisinde de iyidir. Mükemmel bir aşçıdır ve güçlü bir ruha sahiptir. İnsanlar onun hayatına kolayca girer ve orada olmaktan hoşlanır. O da yaşamaktan son derece keyif alıyor ve bunu saklamıyor."

Atticus, "Ona zaten değer veriyorsun," diye gözlemlledi.

"Yapmamak zor olurdu ama denemediğim için bilemem," diye yanıtladı Drakkar.

Atticus'un dudakları kıpırdadı ve gözleri parladı ama Aurora'nın

ifadesi kapalı kaldı.

"Ben Drakkar'ım ve ikiniz de bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz," dedi Drakkar sessizce. "Ama duygularınıza hükmedemem. Yine de, yaptıklarınızın ve kızınızın kaybının yasını tutarken bile, kalplerinizi Finnie'ye açmanızı tavsiye ediyorum. Sjofn bu dünyadan bencilce nedenlerle kaçtı. Finnie ise tamamen farklı nedenlerle kaçtı."

"Peki bunları paylaşacak mısınız?" Aurora hemen sordu.

Drakkar da aynı şekilde anında cevap verdi. "Ailesi, yani onun dünyasındaki ikizleriniz, o küçükken öldü."

"Tanrılar," diye nefes aldı Atticus, gövdesi geriye doğru sallandı ve Aurora'nın sırtı bile hafifçe doğruldu.

Drakkar başını salladı. "Hâlâ onların yasını tutuyor. Onları özleyiyor. Elfler bana büyük bir hazine ödediğini söylediler ve hepimiz biliyoruz ki sırf onları ya da..." duraksadı ve "*seni* tekrar görebilmek için büyük riskler aldı" diye vurguladı.

Bu ikisini de etkiledi. Drakkar bunu biliyordu çünkü Aurora yüz ifadesini gizlemek için yüzünü başka yöne çevirdi ve Atticus da aynı şeyi yapmak için gözlerini indirip botlarına baktı.

Drakkar konuşmaya devam etti. "Av kulübemde benimle geçirdiği zamandan keyif aldı ve orada kalmaktan mutlu olurdu, bunu biliyorum. Ancak sizinle vakit geçirme fırsatı sunulduğunda, sevdiği bir yerden ve arkadaş edindiği bir köyden ayrılmaya hevesliydi. Yine de sizi göreceği için büyük bir endişe taşıyor. Onun kim olduğunu bilmeden ve kızınıza karşı sabırsız davranarak, Finnie'nin sizinle geçirdiği kısa süre içinde ona karşı böyle davranmış olabileceğinizi ve bu yüzden huzursuz olduğunu varsayabilirim. Ama eğer onu içeri alacak cesareti kendinizde bulamıyorsanız, en azından ona nezaket gösterecek cesareti kendinizde bulmanızı rica ediyorum. Sizinle vakit geçirmek için çok bedel ödedi ve çok risk aldı. Buna sahip olmasını ve bundan keyif almasını diliyorum ve eğer bunu yaparsanız bunu olumlu karşılayacağım."

Atticus hemen başını eğdi. Aurora yavaşça başını ona doğru çevirdi ve çenesini kaldırdı.

"Doğru olduğunu bildiğim başka bir şeyi paylaşmaya devam edeceğim. Eğer kalbinizi ona açarsanız, o da sizi ödüllendirecektir," dedi Drakkar sessizce ve Atticus'un başını tekrar eğmeden önce çenesinin sıkıştığını gördü. Aurora bir kez başını salladı. Drakkar da başını salladı ve sonra devam etti, "Bilmen gereken daha çok şey var."

Atticus nefesini içine çekti. Aurora sabırla bekledi.

Drakkar devam etti. "Onun bu dünyadan olmadığını bildiğimi bilmiyor. Ve ben ona söyleyene kadar da bilmeyecek. Bu sırrı saklayacak ve ona Wilde Hanesi'nden Sjofo'nmuş gibi davranacaksın, ancak tabii ki o senin saygını kazandıkça sen de davranışlarını ona göre ayarlayacaksın."

Drakkar, kral ve kraliçesinin keskin bakışlarını kabul ederken aklı isteğine gitti çünkü bu onu endişelendirmeye başlayan bir şeydi.

İlk başta, onun başka bir dünyadan geldiği bilgisini Finnie'yle paylaşmadı çünkü kendisi de hâlâ buna alışmaya çalışıyordu. Sonra onun sürekli yaptığı hataları sevimli, örtbas etmelerini daha da sevimli ve kendisini şaşırtan şeylere verdiği tepkileri de son derece eğlenceli buldu. Hepsinden büyük keyif alıyordu. Çok fazla. Zaman geçmişti, çok değil ama bu bilgiye sahip olduğunu paylaşması gereken zamanın ötesine geçmesine yetecek kadar. Şimdi, ondan bir şey saklıymış gibi rahatsız edici bir şekilde görünüyordu, önemli, çok önemli bir sır, ondan saklamak bir yalandı.

Ancak bir gece önce Thad'la birlikte can aldıklarına tanık olmuş, buna iyi tepki vermemiş ve hayatının tehlikede olduğu haberini daha da kötü karşılamıştı. Yeniden ailesiyle vakit geçirecek olmanın verdiği ek kaygıyla birlikte, şimdi onun hakkında sahip olduğu bilgileri tartışmanın zamanı değildi.

Ama bunu yapacak zamanı ve neden daha önce yapmadığını açıklayacak kelimeleri bulması gerektiğini biliyordu.

Ve bunu bir an önce yapmalı.

"Anlamıyorum," dedi Atticus Drakkar'ın dikkatini ona çekerek, "neden -?"

"Hayatına kastedildi Atticus," diye açıkladı Drakkar. "Bildiğim kadarıyla onun dünyasında bir prenses değil ve onu yakından gözlemlediğimde, diğerleriyle olan son derece dostane tavrını gördüğümde, kraliyet dünyasında çok farklı olmadığı sürece bu doğru. Hayatına yönelik bir suikast girişimi olmamış ya da engellenmemiş. Daha önce hiç canının alındığını görmemişti ve bir gecede üç canının alındığını gördü. Buna olumsuz tepki verdi ve bu tepki çok şiddetliydi. O sizin kızınız değil, avlanmıyor, kılıç, bıçak ya da okçuluk eğitimi almamış. Ondan anladığım kadarıyla

konuşması, davranışları ve olaylara verdiği tepkiler, onun dünyası bizimkinden sonsuz derecede farklıdır. Örneğin, hayvanlar insanlarla konuşmaz."

Hem Atticus'un hem de Aurora'nın gözleri bu alışılmadık haber karşısında şaşkınlıkla açıldı ama Drakkar devam etti.

"Pek çok şeye alışıyor, aslında onu şaşırtan şeylerin sıklığına bakılırsa, etrafındaki neredeyse her şey yeni ya da alışılmadık gibi görünüyor. Yerleştikten sonra ve umarım onun ve görünüşe göre benim canımı almaya yönelik komplonun arkasında kimin olduğunu ortaya çıkardıktan sonra, ilk iki suikastçı beni hedef aldığı için, onunla nereden geldiğine dair bildiklerimiz hakkında konuşacağım ve ona bu dünyada bizimle birlikte geri dönmeden kalacağını açıklayacağım."

Kral başını salladı ve şöyle dedi: "Komplodan bahsetmen iyi oldu Drakkar, çünkü bunu tartışmamız gerekiyor. Senin..." bir kez daha tereddüt ettikten sonra ismi tekrar denedi, "*Finnie* başka bir dünyadan olabilir ama bu dünyada o benim kızım. Ve hayatı iki kez hedef alındı."

Drakkar çok iyi bildiği bir ifadeyi gereksiz yere ve sabırsızlıkla "Evet," diye onayladı.

"Açıkçası, kim olursa olsun bu durumdan hoşlanmıyorum. Benim krallığım dengede," diye belirtti Atticus.

"Ve karımın hayatı, Atticus," diye karşılık verdi Drakkar, Atticus kraliçesine baktı ama o kocasının bakışına karşılık vermedi. Aurora'nın bakışları Drakkar'ın üzerinde sabit kaldı.

Atticus, Drakkar'a dönüp baktıktan sonra, "Doğru," diye onayladı. "Peki neler öğrendiniz ve neler yapıldı?"

Drakkar hızlıca cevap verdi, "Ruben dün gece yakaladığı adamı sorguladı. Onu kiralayan adam Lunwynli." Drakkar komplocunun yabancı değil de bir vatandaş olduğu haberi karşısında kral ve kraliçenin yüzlerinin gerildiğini gördü ama konuşmaya devam etti. "Quincy ve Balthazar'ı onu bulmaları için gönderdim. Bildiğiniz gibi bu işi kısa sürede halledecekler. Bulunduktan sonra önümüze getirilecek." Atticus başıyla onayladı ve Drakkar konuşmaya devam etti. "Bu arada, adamlarımdan gemilerimi görmek için kalmak zorunda olmayanlar Fyngaard'a gelecekler. İstedğim gibi Saray'daki muhafız sayısını arttırdığınızı varsayıyorum?"

"Elbette," dedi Atticus kollarını göğsünde kavuşturarak ve masasına yaslanarak, "iki katına çıkarıldı."

"Mükemmel," diye mırıldandı Drakkar ve sonra devam etti. "Adamlarım Finnie'nin gözetimini artırmak için Fyngaard'da kalacaklar. Benim yanımda olmadığı ya da yanında en az dört muhafızınız ve dört adamım olmadığı sürece bu Saray'dan ayrılmayacak, hatta arazide bile dolaşmayacak ve çevresinde olabilecek tehlikelere karşı gözcülük yapacak."

Aurora, "Bu biraz fazla oldu," dedi ve Finnie'ye hiç benzemeyen bir şekilde zarif elini uzattı. "Bu Fyngaard."

"Suikastçının kızınızın hançeriyle öldürüldüğü yer de şu anda içinde bulunduğumuz bu sarayın merdivenleriydi, değil mi?" Drakkar geri döndü ve Aurora'nın dişlerinin sıkıldığını gördü.

Atticus araya girdi. "Bu doğru Drakkar ama Fyngaardlılar sofistike ve kültürlü insanlar. Kralın muhafızlarının iki katına çıkması ve Drakkar'ın adamlarının şehirde dolaşması tedirginlik yaratacaktır. Buna alışık değiller. Özellikle de Kış Prensesleri şehirde ağır korumalar altında dolaşıyorsa. Normalde şehirde özgürce dolaşır ve muhafızları da buna gerek duymaz," dedi gururunu gizleyemeyerek, "hiçbir zaman ağır olmadı."

"Muhafızlara, adamlarıma ve güvenli bir prensese sahip olabilirler ya da Baldur'un yönetimine sahip olabilirler," diye kestirip attı Drakkar. "Sence hangisini seçerler?"

Atticus ağzını kapattı.

Drakkar devam etti ve bunu yaparken sesi alçaktı. "Sana asla unutmayacağından emin olduğum bir şeyi hatırlatacağım. Finnie Sjofo değil. Çok küçük yaşlardan beri ava katılmadı. Çok sayıda geyik ve diğer vahşi hayvanları kesmedi. Hatta ölü bir geyik gördüğünde gözle görülür bir şekilde öğürürdü. Yanında her zaman bir hançer taşıyor ve taşısaydı bile nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri olmazdı. Kızınız kendisini savunabileceğini kanıtladı ve muhafızları daha o kanıtlamadan böyle bir durumda kendi başının çaresine bakabileceğini anladı." Ne demek istediğini anlatmak için durakladı. "Benim Finnie'm yapamaz."

"Anlıyoruz Drakkar," diye yanıtladı Atticus, sesi de alçaktı ama yatıştırıcıydı.

Drakkar gözlerini kralına kilitlemeyen önce bakışlarını Aurora'da gezdirdi.

Sonra ikisini de duymak için oraya çağırdığı şeyi, ikisinin de anlaması gereken şeyi ve kelimeler Lunwyn'i ve aslında Kuzey Toprakları'nın tamamını kasıp kavurana kadar doğru kulaklara tekrarlamaları gereken şeyi söyledi.

"Gerçekten de öyle olduğuna inanıyorum ama artık şunu anlamalısın. Finnie'me hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğine, hatta hiçbir şeyin ona dokunmayacağına ve kendimi zarardan uzak tutacağıma dair yemin ettim." "Eğer ona bir zarar gelirse, hatta ona *dokunulursa*, anında emredeceğim ve drakkar yükselecek."

Atticus'un gözleri büyüyüp yüzü tekrar solduğunda Aurora bile sesli bir nefes aldı.

"Drakkar -" Atticus başladı, sesi artık düpedüz yatıştırıcıydı ama Drakkar başını salladı.

"Ejderhayı çağıracağım Atticus, sana söz veriyorum, hepsini çağıracağım. Benim emrimle bu toprakları silip süpürecekler ve senin tahtını alacağım. Bunu istemediğimi biliyorsun ama alacağım ve ejderhalarımın ateşi bu topraklardaki her kar tanesini, her buz tabakasını ve yollarına çıkan her şeyi eritecek ve bunu Finnie'ye gelecek herhangi bir zarar için intikamım olarak yapacaklar. Eğer karımın güvende olduğunu görmek için elinden geleni yapmazsan, o artık damarlarında senin kanını taşıyan bir kız değil, bu da senin kanını taşımayan bir çocuğun eninde sonunda tahtına oturacağı anlamına geliyor, ejderhayı çağıracağım. Gecikmeyeceğim. Bunun için sana yemin ediyorum."

Atticus, "Duyuldun, Drakkar," diye fısıldadı.

Drakkar, "Doğru kişilerin de duyduğundan emin olun,"

diye cevap verdi. Atticus başını salladı.

Drakkar'ın gözleri Aurora'ya kaydı; Aurora onu yakından izliyordu ama bunu hiçbir şey belli etmeden yapıyordu.

Ama onun da kendisini duyduğunu biliyordu. Aurora her zaman duyardı. Aurora dinlemeyi bir sanat haline getirmişti.

Doğruldu ve hükümdarlarına isimleriyle selam verdi ama başıyla değil, sonra gitmek için döndü ve mırıldandı: "İşimiz bitti. Yıkanmaya gidiyorum ve sonra gelinimin yanına döneceğim."

Aurora adını seslendiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı.

Döndü ve onun gözlerine takıldı.

"Senin..." o da tereddüt etti ve yumuşak bir sesle, "*Finnie*. Ailesi nasıl öldü?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Drakkar. "Elfler bana söylemedi."

Kadın başını salladı ve adam tekrar dönmeye başlamıştı ki kadın tekrar adını seslendi, adam durdu ve sabırsız kaşlarını kadına doğru kaldırdı.

"O..." bir duraklama daha ve ardından çok yumuşak bir sesle, "sadece..." hafif bir nefes aldı, "onları görmek için bambaşka bir dünyaya mı geldi?"

"Gerçekten de," diye yanıtladı Drakkar. "Ve bunu yaparken de seni görmek için," diye açıkladı.

Aurora onun gözlerini tuttu.

Sonra sessizce, "Onları çok sevmiş olmalı," diye ekledi.

"Hayır," dedi Drakkar. "Son günlerde ona sizden bahsettiğimde, adınızdan geçerken bile gözleri parlar, yanakları heyecandan pembeleşir, her zaman hevesli olan ilgisi yoğunlaşırdı. Ailesini pek sevmezdi kraliçem. Onlar onun dünyasıydı. Ve onları geri almak için o dünyadan yola çıktı. Bu sevginin ötesinde bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu bağlılığı hak etmeleri için olağanüstü olmaları gerektiği."

Aurora onun gözlerini tuttu ve bunu yaparken ona daha önce hiç vermediği bir şey verdi, ne de başka birine, hatta kocasına bile verdiğini görmüştü.

Gözle görülür bir şekilde kırılganlık gösterdi.

Drakkar, Kraliçe Aurora'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla
parlarken dudaklarını dişlerinin arasına almasını izledi.

Sonra dudaklarını serbest bıraktı ve yutkundu, gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki parlaklık kayboldu. Sonra sessizce şöyle dedi:

"Finnie'nizi tanımayı dört gözle bekliyorum,

Drakkar."

"Drakkar sessizce karşılık verdi ve çenesini ona ve kralına doğru eğip odadan çıktı.

* * * * *

Yıkılan ve akşam yemeği için giyinen Frey, Finnie'ye yemeğe kadar eşlik etmeden önce onunla kısa bir süre görüşmek için koridorda ilerleyerek karısıyla paylaşacağı odaların kapısına gitti.

Kapı kolunu çevirip odalarına girerken o kısa anı nasıl geçireceğini düşünüyordu.

İki adım attı, karısını gördü ve olduğu yerde durdu.

Finnie büyük alanın karşısındaki bir koltukta oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmiş, kışlık beyaz bir battaniyeyi etrafına sarmıştı ve kedisi Penelope kalçasının yanındaki koltukta bir topun içinde kıvrılmıştı. Başını bir kitaba doğru eğmiş, beyaz-sarı saçları dalgalar ve bukleler halinde kıvrılmış, sırtından aşağı dökülmüş ama yanlardan mücevherli tokalarla toplanmıştı. Yüzü, Frey'in ona bakana kadar zaten belirgin olan güzelliğini arttırmanın imkansız bir görev olduğunu düşündüğü şeyi başaracak şekilde makyajlanmıştı ve Frey, tenine ve rengine son derece yakışan pırıltılı buz mavisi bir elbiseden çıkan normalden daha da cömert göğüs dekoltesini görebiliyordu. Tüm bunlar o kadar uç noktadaydı ki, kendine bir şans vermek için durmak zorunda kaldı.

Başı yukarı kalktı ve gözleri yavaşça ona döndü ve güzelliğinin dolgunluğu Frey'e çarptığında, Frey akşam yemeğini tamamen atlamayı düşündü. Ve bunu düşünürken, daha sonra, çok daha sonra, bir şeyler gönderebileceklerine karar verdi.

Kız yumuşak ama kayıtsız bir sesle, "Hey," dediğinde bu fikir aklından uçup gitti.

Dönmüşsün."

Sonra kitabına geri döndü.

Bu hareketler Frey'in bambaşka bir nedenden ötürü donup kalmasına neden olurken, karısını ve onun tavrını inceledi ve daha önce hiç kullanmadığı ve ona hiç yakışmayan bir ses tonu fark etti.

Sonra kapıyı kapatıp odaya girdi ve "Ailen akşam yemeğine oturmadan önce bir şeyler içmek için onlarla buluşmamızı istiyor" dedi.

Başını kaldırdı ve gözlerini kısa bir süreliğine ona çevirdi, bu fikirden heyecan duyduğuna dair en ufak bir işaret bile vermedi, sonra başını salladı ve kitabına koymak üzere bir kurdele almak için uzandı. Bunu yaptı, kitabı kapattı, sandalyenin yanındaki masaya koydu ve sonra yere atlamadan önce uykulu, rahatsız bir "miyav" sesi çıkaran Penelope'yi nazikçe dürttü.

Battaniyeyi bir kenara atıp gözlerini kaçırarak durduğunda Frey onun önünde durmuştu, sonra da onu geçmek için önünden çekilmeye çalıştı.

Kolu anında hareket ederek onu belinden kavradı ve önüne çekti, diğer kolu da onu orada tutmak için hareket etti.

Başını geriye doğru eğip ona baktı ve Finnie'den çok onun bu dünyadaki annesine uyan bir boşluk gördüğünde midisinin sıkıştığını hissetti.

"Bir sorun mu var ufaklık?" diye sordu ve kız başını salladı.

"Sadece yorgun ve açım," diye yalan söyledikten sonra yine gözlerini kaçırdı ve adamın kollarından ayrılmak için harekete geçti.

Gözleri gerildi ve tekrar ona döndü. "Neyin yanlış olduğunu sordum Finnie," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve sana söyledim. Yorgunum ve açım," diye tekrar yalan söyledi. "Yemeğe çıkabilir miyiz?"

"Bir dakika içinde," dedi Frey, nefesini içine çekip b ı r a k t ı , bakışlarını onun üzerinde tutarak bekledi ve sonra sordu, "Sorun nedir?"

Vücudu adamın kollarında sıkılaştı ve kaşları kızgınlıkla birbirine yaklaştı.

"Frey, sana *söyledim*. Yorgunum ve açım." "Bu o değil," diye cevap verdi.

"Evet öyle," diye karşılık verdi.

"Yalan söylüyorsun karıcığım," dedi adam ve kadın gözlerini kırıştırdı, kırıştırdıktan sonra yanakları kızardı ve gözleri parladı.

"Az önce yalan söylediğimi mi söyledin?" diye fısıldadı. "Dedim çünkü öylesin," diye belirtti.

Kaşları birbirine çarptı ve siniri gözle görülür bir kızgınlığa dönüştü. "Değilim ve zaten olsaydım bile, ne zaman olduğumu bilecek kadar beni tanımıyorsun."

"Bir şey saklıyorsun," dedi Frey ona, "ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Adamın kollarını çekiştirdi ve onları yerinden oynatacak kadar güçlü değildi ama "Hiçbir şey saklamıyorum" diye bağırmadan önce pes edecek kadar akıllıydı.

"Karıcığım," diyerek onu nazikçe sıktı, "seni yorgun, aç, yorgun ve aç gördüm. Biri, diğeri ya da her ikisi birden olduğunda bile gözlerindeki ışığı ya da çerçeveni tuttuğun neşeyi kaybetmiyorsun. Şimdi, bir şey saklıyorsun ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ona ters ters baktı ama konuşmadı.

"Ailenle akşam yemeği konusunda gergin misin?" diye sordu.

Bakışları daraldı ve sordu: "Neden gergin olayım ki?"

Onlar benim ailem. Binlerce kez yemek yedik." Bu da bir yalandı ama o bunu görmezden geldi.

"Pekala, eğer ailen konusunda gergin değilsen, o zaman benimle paylaşmadığın şey nedir?"

O zaman azımsanmayacak bir öfkeyle şöyle dedi: "Tamam Frey, aslında bir şey saklıyorum ve bu *benim saklamam* gereken bir şey ve sen büyük, güçlü bir adam olabilirsin ama aklımda paylaşmak istemediğim bir şey varsa, bunu paylaşmak zorunda değilim. O yüzden sineye çek çünkü *paylaşmayacağım*. Tamam mı?"

"Kabullenmek mi?" diye sordu sessizce.

"Erkek ol ya da..." her ikisinin dünyasından da anlayabileceği kelimeler ararken hayal kırıklığıyla başını salladı, "Bilmiyorum. Sadece bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve dikkatle, "Benim küçük Finnie'm, benden bir şey saklaman hoşuma gitmiyor," dedi.

"Sert," diye anında karşılık verdi ve gözlerindeki parıltıyı tekrar gördüğünde başı geriye gitti.

Ve birden o parıltının ne anlama geldiğini anladı.

"Bana kızgın mısın?" Frey sordu.

"Hayır," diye tekrar yalan söyledi.

"Tanrım," diye kızın öfkeli ama hâlâ güzel gözlerine baktı, "öylesin. Bana kızgınsın."

"Olmadığımı söyledim Frey."

"Yine yalan söylüyorsun, Finnie. Gözlerimizde görüyorum, öfken çok açık ve bunu saklamıyorsun. Tanrılar adına bilmek istediğim şey, bunu hak etmek için ne yaptığım. Gideli iki saat olmadı."

Ona ters ters baktı ve çenesini kapalı tuttu.

"Finnie, sen bana söyleyene kadar ailenin yanına gitmeyi erteleyeceğiz."

İşte o zaman yanakları kızardı, gözleri parladı, çenesi gerildi ve sözlerini dizginleyemeden, "Benim için sorun değil. Hizmetçilerimi çağırıp tepsilerin getirilmesini emredeceğim. Belki şanslıysanız, *lola* onları getirir."

Lanet olsun.

Lanet hizmetçileri konuşuyordu.

"Finnie -"

"Bırak beni Frey," diye yalvardı, şimdi elleriyle onun kollarını itiyordu.

"Karıcığım, bana bak," diye emretti, kadın baktı ve sustu.

Sonra birden kontrolünü kaybetti ve "*Bırakın beni dedim!*" diye bağırdı.

Onun kendini kaybetmesi üzerine Frey sinirlerinin bozulduğunu hissetti ve bu yüzden hırladı, "Sakin ol, karıcığım."

İtmeyi bıraktı ve ona ters ters baktı.

Sonra da, "Anlıyorum, onunla işin bitti. Üç gün müydü? Bu uzun bir süre. Öyle olduğunu görebiliyorum. Belki de annem ve babamla konuşup onu bırakmayı düşünmeliyim. Bu senin için iyi olur mu?"

Lanet olsun.

Onun çok bilgilendirici, lanet *olası hizmetçileri*.

"Finnie -"

"Ee?" diye sormak için sözünü kesti.

O zaman, belki de pek akıllıca olmayan bir şekilde, "*Bildiğin gibi* karıcığım, Kışlık Saray *senin*. Sen Fyngaard'da yaşıyorsun. Ailen Snowdon'daki kalelerinde ikamet ediyor ve fırtınaya hazırlanmak için buraya döndüler. Güzel Viola *senin emrinde* ve eğer onu bırakmak istiyorsan bunu yapmaya hakkın var."

"O zaman bunu gecikmeden halledeceğim," diye karşılık verdi öfkeyle.

"Bu sizin hakkınız," diye karşılık verdi ve kesinlikle akıllıca olmayan bir şekilde devam etti, "yine de masanıza hizmet eden cazibesini kaybetmek utanç verici olurdu."

Kollarında tamamen hareketsiz kaldı ama gözlerinde acı parlarken yanaklarındaki pembelik kayboldu.

Tanrılar kahretsın.

"Bunu az önce söylemedin," diye fısıldadı.

Adam onu daha da yakınına çekmeye çalıştı ama kızın elleri kendini tutmak için anında göğsüne gitti.

"Finnie, aşkım, bu tartışma çok saçma. O yıllar önceydi. O bir hizmetçi. Sadece bir hizmetçi. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Asla öyle bir şey yapmazlar."

Bunu bilmesine imkân yoktu ama onun dünyasından bir kadının, özellikle de bir prensesin ve Wilde Hanesi'nden Sjöfn'un, onun gibi bir adamın özgürce oyalanacağını anlamasına imkân yoktu.

Viola gibi bir fahişeyle hiç düşünmeden ya da utanmadan birlikte olabilirdi ama Finnie'nin dünyasındaki bir kadın aynı şeyi düşünmüyordu anlaşılan ve bunun çok *yanlış* bir şey olduğunu geç de olsa anlamıştı.

Ve bunu öğrenecekti çünkü güzel gözleri kapandı, onu susturdu ve sessizce cevap verdi, "O zaman seni eğitmeme izin ver Frey, yıllar önce de olsa dün de olsa, bir hizmetçi de olsa bir düşes de olsa, karın için, onun hakkında ne düşündüğün ya da onun senin hakkında ne düşündüğünü düşündüğün önemli değil, bu her şey demek. Şimdi bırak gideyim de ailemle yemek yiyebileyim."

Adamın anlamadığı ama kadının sert bir şekilde vurguladığı çirkin kelime adamın kollarını gevşetmesine neden oldu ve kadın hemen geri çekildi ve ardından doğrudan kapıya doğru ilerlemekte gecikmedi.

Kapıyı açtı, önünde durdu, ona döndü ve "Geliyor musun?" diye seslendi.

Kendisine yemek odasına kadar rehberlik etmesine ihtiyacı vardı çünkü nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bunu bilmesini istemiyordu.

Birdenbire oynadıkları oyun onu rahatsız etti ama Frey odanın öbür ucuna, karısının yanına gitti. Ancak oraya vardığında kapıyı sessizce kapattı.

Ona ters ters baktıktan sonra başını geriye doğru eğerek ona baktı.

Bir elini onun boynuna dolamak için kaldırdı ve yüzü onunkine yakın olacak şekilde eğildi.

"Bu tartışmayı yemekten sonra bitiririz," dedi nazikçe.

Finnie hemen, "Hayır, yapmayacağız," diye karşılık verdi, sesi bir kırbaç gibi Finnie'nin yıpranmış öfkesini kamçılardı ve Finnie'nin kontrolünü kaybetmesine neden olarak boynunu sıktı ve daha da yaklaştı.

"Evet, karıcığım, bitireceğiz." Parmakları yine kadının boynunda gerildi, ona daha da yaklaştı ve "Yemekten sonra aramızda yarım kalan bazı şeyleri tamamlayacağız," derken sesi alçak bir gümbürtüye dönüştü.

Gözleri büyüdü, yüzü soldu ve dudakları aralandı.

Onu anlamıştı.

Boynunu bıraktı, kapıyı açtı, karısının elini tuttu ve onu salona çekti.

Sonra onu aşağı sürükledi, adımları uzun ve öfkeliydi ve bunu yaparken ailesiyle akşam yemeğinin

İlginç.

Ve uzun olacaktı. Çok uzun.

Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede sona ermesini sağlayacaktı. Kendisinin ve gelininin yapacak çok daha önemli işleri vardı.

Ondördüncü B

İyi uykular, karıcığım

"Harika bir fikrim var," diye açıkladı babam, mideme bir ağırlık gibi oturan beş çeşit görkemli akşam yemeğini henüz bitirmiş olarak yemek odasının dışında dururken, "bir kızak getirteceğim ve Esmeralda'ya gidip Sjöfn'umun çok sevdiği o sıcak, sıvı çikolatadan bir fincan içeceğiz."

Bunun *harika* bir fikir olduğunu düşündüm çünkü hem annem hem de babam garip bir şekilde dikkatli olsalar da bana karşı çok daha sabırlı ve hatta nazik davranıyorlardı. Gerçi bunu Frey'le aramızın nasıl olduğunu merak etmelerine bağlıyorum ve onunla hiç konuşmadığım ve yemek boyunca Viola'nın kendisine bizzat servis yapmasını istediğinde ona ters ters bakmam dışında ona neredeyse hiç bakmadığım için merak ediyorlardı.

Evet, oh evet, tam olarak bunu
yaptı. Sik kafalı *pislik*.

Ve bu arada, Viola çok güzeldi ve *hiçbir* şeye benzemiyordu.

Benim
gibi.
Ugh!

Ayrıca bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm çünkü bu Frey'le yalnız kalmayı ertelemek anlamına gelecekti ki bu da istemediğim bir şeydi çünkü onu boğarak öldüremeyeceğimden oldukça emindim ama eğer şanslıysam iyi niyetli bir tekme atabilirdim ve eğer istediğim kadar sert yaparsam, herkesin onun gelecekteki kral olma umutlarının sonu anlamına gelebilirdi.

Ayrıca bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm çünkü midemde bir ağırlık gibi duran akşam yemeğinden bağımsız olarak bir fincan sıcak, sıvı çikolata kulağa oldukça hoş geliyordu (herkesin bildiği gibi, çikolatanın herhangi bir formu ne olursa olsun kulağa hoş geliyordu) ve Esmeralda's adında bir yer keşfedilmeye değer görünüyordu.

Bu fikre tüm kalbimle katılmak için ağızımı açtım ama kocam denen sik kafalı *herif* benden önce davrandı.

"Korkarım hayır, Atticus. Finnie akşam yemeği için size katılmadan önce yorgun olduğunu söyledi. Bu yüzden artık karımla benim emekli olmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Yavaşça ona döndüm, başımı arkaya eğdim ve hançer gibi bakmaya devam ettim.

Zihinsel hançerlerimden tamamen etkilenmiş bir şekilde bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anlaşılabilir, Drakkar," diye mırıldandı babam, sonra mırıldanmaya devam ederken bana yaklaştığını hissettim, "İkiniz için de uzun bir gün oldu."

Yüzümü sildim, ona döndüm ve eğilip dalgın bir şekilde yanağımı öperken gerçekten yakın olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim.

Ama dudakları tenime değdiğinde, dokunuşlarını lazer gibi hissettim. Bu güzel acı karşısında gözlerimi kapattım ve ezberlediğim gibi kapalı tuttum.

Sonra uzaklaştı ve gözlerimi açtığımda annemin bana baktığını gördüm, gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri yumuşaktı, ancak ifadesi boştu ama düşündüğünü söyleyebilirdim, ne hakkında, bilmiyordum.

Sonra içeri girdi ve ben hazırlandım çünkü yemek sırasında iyi olmasına rağmen, ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Ama bana çok kısa da olsa sıcak bir şekilde sarılmasını ve bu sırada bana "Geri dönmen çok güzel, hayatım" demesini asla beklemezdim.

Sonra daha fazla uzatmadan, zihnim onun kollarının beni sardığını hissederken, Frey'e çok daha az tanıdık ama yine de nispeten arkadaşça ama kesinlikle dikkatli (gördün mü? çok garip) bir iyi geceler dilediler ve gittiler.

Gitmelerini izledim.

Harika.

Frey elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. Yine harika!

Ona izin verdim çünkü ~~ola~~ gibi hizmetçilerin görebileceği bir yerde onunla kavga etmeyecektim. Ona izin verdim çünkü mücadele etmek onur kırıcıydı ve annem bana onurumu asla kaybetmemem gerektiğini öğretmişti ama ben bu dünyada bir prenses *olduğum* için *bu* ahlaki bir zorunluluk haline gelmişti çünkü herkes tüm prenseslerin onurlarını korumak için ellerinden geleni yapmaları gerektiğini biliyordu. Ve son olarak, ona izin verdim çünkü bu berbat bir şeydi ama mücadele edersem kesinlikle *kaybedeceğimi* biliyordum.

Beni merdivenlerden yukarı sürükledi ve doğruca odama götürdü, kapıdan içeri girdi ve usulca arkamızdan kapattıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslandı.

Birkaç adım yürüdükten sonra ona döndüm ve yerleştiğini görünce kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Sonra ben konuştum.

"Neredeyse iki ay boyunca sade bir hayat yaşadıktan sonra, korkarım tüm o zengin yemek ve şarap beni hasta etti, kocacığım," diye bilgilendirdim onu, çenem dik, omuzlarım dik. "Her ne kadar büyük bir ustalıkla *servis edilmiş* olsa da," derken ne demek istediğimi anladığında gözlerinin parladığını izledim, ama bunu fark etmemesi zordu, "mideme iyi oturmuyor. Beni yatağıma bırakıp kendi odanızı bulduğunuz için size teşekkür edeceğim..." Durakladım ve "*hemen*" diye bitirdim.

Sessiz ve ölümcül bir sesle geri dönmeden önce çenesinde korkutucu bir kas kasıldı, "Sen benim karımsın Finnie. Senin olan benimdir ve buna yatağın da dâhildir."

"Pekâlâ," diye karşılık verdim hemen, "ancak bu gece kendimi iyi hissetmediğimi ve buranın devasa ve oldukça kalabalık olduğunu düşünürsek, benim iyiliğim için uyuyacak başka bir yer bulabileceğinize eminim. Ya da kimin yatağına düştüğünüze bağlı olarak belki de uyumayacaksınız."

O kas yine tik tak etti, bu beni çok korkuttu çünkü odadaki hava Frey'in öfkesinin sıcaklığından boğuluyordu ama bunu görmezden geldim ve gözlerini tuttum.

Bu uzun bir süre devam etti ve o yumuşak, ölümcül ses tonuyla tekrar konuştuğunda pes edip başka tarafa bakmak üzereydim.

"Sana birkaç şeyi açıklamak için zaman ayıracağım, karıcığım. Ve bu zamanı, giydiğin o büyüleyici elbiseyi soymadan önce, sonunda onun altında ne giydiğini keşfetmek için kullanacağım ve ondan sonra, *sonunda* cazibenin tamamını görmek için elbiselerinin altında ne giydiğini soyacağım. Ve ondan sonra da bu cazibelerin tamamının *tadını çıkarmak* için zaman ayırabilirim ya da ayırmayabilirim."

Göğsümün panikle şiştiğini hissettim ama duruşumu korudum, bakışlarını tuttum ve ağzımı kapalı tuttum.

"Ben Frey Drakkar'ım," diye garip bir şekilde açıkladı ama sesi ağırlığını koruyordu. "Ve bunu biliyorsun Finnie, *biliyorsun*," diye vurguladı, gözleri öfkeyle parlıyordu, sesi de onunla gürliyordu, "ama bunun ne anlama geldiğini açıklayacağım."

Ho oğlum.

İçimde bunun iyi olmayacağına dair bir his vardı.

Konuşmaya devam etti. "Yüzyıllardır Drakkar'dan bir Frey çıkmadı. Eski zamanlarda her nesil bir Frey doğururdu. Ta ki bir Frey elflere ihanet edene, soyuna ihanet edene ve ülkesine ihanet edene kadar. Elfler yüzyıllar boyunca görülmemek üzere yeraltı diyarlarına çekildiler. Ta ki ben Drakkar Hanesi'ne doğana ve Vallees benim gerçekten de yedi yüz elli yıldır ilk Frey olduğumu ilan edene kadar."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim çünkü bu kulağa ilginç olduğu kadar önemli de geliyordu.

"Ama Vallees beni sadece Frey ilan etmedi. Aynı zamanda beni Drakkar ilan ettiler."

Bakışlarını üzerimde tuttum ve çenemi kapalı tuttum, kendime rağmen devam etmesini umuyordum çünkü neden bahsettiği hakkında *hala* hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki (ya da ne yazık ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak) Frey devam etti. "Bu topraklarda ve Drakkar Hanesi'nde bin beş yüz yılı aşkın süredir bir Drakkar yaşamıyor."

Hmm.

Belli ki bu da önemli ve ilginçti.

Frey konuşmaya devam etti. "Frey ve Drakkar çok eski zamanlardan beri aynı insanda vücut bulmamıştır. Tanrılar... bunu yapmamayı öğrendiler. Bu bir adamı çok güçlü yapardı. Hatta, eğer o adam gücünü doğru kullanırsa, onlardan daha güçlü olur."

İşte o zaman nefesimi içime çektim ve tuttum.

Aman Tanrım.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece büyük olduğunu biliyordum.

"Bildığınız gibi elflere Frey komuta eder ama ejderhalara Drakkar, benim küçük karım, komuta eder."

Nefesimi bıraktım ama gözlerimin büyümesine engel olamadım.

Ejderhalar mı?

Frey devam etti. "Bin beş yüz yıl önce, son Drakkar öldükten sonra, ejderhalar kimsenin tırmanamadığı dağlardaki mağaralarına girdiler. Oraya uyuklamak ve Drakkar'larının bir sonraki çağrısını beklemek için girdiler. O çağrı gelmedi çünkü benim soyumdan hiçbir gerçek Drakkar doğmadı. Ta ki bana kadar."

Şimdi ağır ağır nefes alıyor ve gözlerimi ayıramadığım için ona bakıyordum.

"Elflerin büyüğü güçlüdür, kudretlidir, herhangi bir ülkedeki herhangi bir cadıdan daha fazladır. Tüm diyarların en başarılı cadılarının güçlerinin toplamından daha fazla. Ama ejderhalar... onların gücünün ölçüsü yoktur. Onlar ölümsüzdür. Pulları delinemez. Pençeleri usturadan daha keskindir ve kırılmaz. Dişleri, boynuzları ve kuyruklarındaki sivri uçlar, emrettiklerinde akıtabilecekleri zehirle doludur; zehir o kadar güçlüdür ki, bir damlası bir fili saniyeler içinde yere serer. Ve kuyrukları o kadar güçlüdür ki, bir vuruşta sarayınızı ikiye böler ve ardında kıymıklar bırakır. Bir evden daha büyüktürler ve havada uçarlar. Ve biliyorum Finnie'm, soludukları ateşin sıcaklığıyla ilgili hikayeleri bildiğini biliyorum."

Sert nefes almaya devam ettim, ateş değildi ama ciğerlerimi yakıyordu ve kılımı bile kıpırdatmadan ona bakmaya devam ettim.

Bildiğimi söylemesine rağmen yine de açıkladı. "Bu ısı bir insanı bir saniyeden kısa sürede yakar. Demiri mum gibi eritir. Dağları yeniden şekillendirebilir."

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

"Ve *bunların* hepsi, benim küçük karım, *hepsi* benim emrimde." Oh.

Benim.

Tanrım.

"Elflere ihanet eden Frey tahtına da ihanet etti, bildiğiniz başka bir şey daha var. Tahtına ihanet etti ve Lunwyn kargaşaya sürüklendi. Savaşlar yapıldı. Sayısız erkek, kadın ve çocuk öldü. Taht Haneden Haneye geçerken güzel Lunwyn'imiz yüzyıllar boyunca kaosa sürüklendi ve sonunda Wilde Hanesi iki yüzyıl önce tahtı ele geçirdi. Ancak bu tahtta hak sahibi olan kişi," hafifçe öne doğru eğildi, "*Drakkar.*"

Tamam, bunun daha iyiye gitmediğini söyleyebiliriz.

Frey devam etti. "Ve o tahtta oturan Drakkar *kesinlikle* Frey olurdu ve kesinlikle Drakkar olurdu. Bu

Yani karıcığım, baban kral ve sen de *benim* emrimdeki prensessin. Eğer babanın tahtına geçersen, babanın ordusunun büyük çoğunluğu ya kılıçlarını bırakır ya da *benim* için savaşmak üzere taşır."

Evet, kesinlikle daha iyiye gitmiyor.

Arkasına yaslandı ve devam etti. "Ancak, bu yükümlülükleri istemiyorum. Ama ben Frey'im, ben Drakkar'ım ama öyle olmasaydım bile Drakkar Hanesi'ndenim, diğerlerinden daha eskiye dayanan aristokrat bir soydanım. Ama öyle olmasak bile, yine de biz *aristokratız*. Ben sadece bir soylu değilim, ben soyluyum, Finnie. Ve bu topraklarda ya da başka herhangi bir yerde, bir asilzade dilediğini dilediği *kişiyle*, hiç çekinmeden, utanmadan ve kesinlikle *sorgulamadan* yapar."

İşte o zaman geriye yaslandım ama sanki bana vurmuş gibi bir anahtarla yaptım.

Bunu gördü, gözleri kısıldı ama vazgeçmedi.

Bunu sessizce, "Bu soru birinden gelmiş olsa bile *karısı*."

Kımıldamadan durdum ve ona baktım.

"Ama o zamanlar benim karım değildin Finnie. Seni çok az tanıyordum ama senin hakkında bildiklerim..." duraksadı ve sonra şöyle dedi: "Anlaşamadık. Bu kadın bir hizmetçi ve insanlara eşit davrandığınızı görebiliyorum ama o eşit *değil*. O bir hizmetçi, ben ise bir aristokratım, o yerini biliyor, ben ise kendi yerimde doğdum."

Yutkundum. Frey

konuşmaya

devam etti.

"Hiçbir asilzade bir kadını rızası dışında almaz. Eğer alırsa, asil değildir ve sancağı ile Hanedanının koruması elinden alınır. Ama ben onu rızası dışında almadım. Ben ondan hoşlandım, o da benden hoşlandı -"

İşte o zaman elimi kaldırdım ve "Konuşmayı kes" diye fısıldadım.

Başını salladı ve kapıdan uzaklaşarak, "Bunu anlamalısın, karıcığım," dedi.

"Anlıyorum," diye ilerlemeye başlayınca bir adım geri çekildim.

"Tamamen anlıyorum. Konuşmayı kesebilirsin."

Frey konuşmaya devam ederken ilerlemeye devam etti. "Karılarına saygı göstereceklerine söz veren erkekler var ve bunu yapıyorlar çünkü karıları onlara sebep veriyor." O üzerime gelmeye devam ederken ben geriye doğru hareket ettim. "Belki de sen bana bu sebebi verirsin ve biz de bu tür bir evliliğe doğru ilerleriz," dedi ve o bana doğru ilerlemeye devam ederken ben geri çekilmeye devam ettim.

Ve bunu ona şaşkınlıkla ve itiraf etmeliyim ki azımsanmayacak bir umutsuzlukla bakarak yaptım.

Bu tür bir evlilikte büyümek mi?

"Ama benim ne yaptığım, Finnie ve bunu kiminle yaptığım seni ilgilendirmez, ister hizmetçi ister düşes olsun. Bunu sana sabırla açıklıyorum ki bir dahaki sefere böyle bir şey öğrendiğinde, ailenle oturduğun masada yaptığın saygısızlığı bana göstermeyesin, benimle tek kelime konuşmayasın ve gözlerini benden kaçırmayasın."

Bir dahaki sefere mi?

Duvara çarptım ve Frey bana vurdu, vücudu benim alanımdaydı, büyük elleri belimi kaplıyordu, başı aşağı eğikti, böylece gözleri benimkileri esir alabiliyordu.

"Sen..." Başladım, boğazımda aniden düğümlenen kurbağayı temizledim ve devam ettim, "Daha dün gece bana bir erkeğin ölçüsünün geliniyle nasıl ilgilendiği olduğunu söylemiştin."

Kaşları çatıldı ve "Evet," diye onayladı.

"Peki," diye fısıldadım, "gelinini pis bir kulübeye atan, orada kendi başının çaresine bakması için bırakan, geri dönüp ona nezaket ve kibarlık gösteren, bu arada neredeyse yalvarmak zorunda kalan, sonra da onu bir masaya oturtup eski sevgilisi ona yemek servisi yaparken seyretmesi için eve, saraya getiren bir adam hakkında ne söylenir? Söylesene Frey, bir erkeğin ölçüsü nedir?"

Parmakları etimde gerildi ve fısıldayarak karşılık verdi: "Sen ve ben, geçmişte ne olduğu ve geleceğimizde neye doğru ilerlediğimiz konusunda bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim. "Ama görünüşe göre yanılmışım."

Gerçekten yanlış. Kalp kıracak kadar yanlış.

Elleri yukarı kayarak kaburgalarımın altında durdu ve "Finnie -" diye söze başladığında tekrar gerildiler.

Ama ben onun sözünü kestim. "Finnie'yi av kulübende bıraktın

Frey. Ben Prenses Sjöfn, senin için buradayım. Ama hata yapma kocacığım.

onu orada bıraktım. Onu bizimle getirmek istiyordum ama şimdi *gitti*."

Gözleri parladı ve "Karıcığım" diye hırlarken elleri kaburgalarımı kavrayacak şekilde yukarı kaydı.

"Ellerine dikkat et Frey," diye fısıldadım, "bir asilzade bir kadını rızası dışında almaz."

"Anlıyorum, hem bir hizmetçiyi yatağa attığım için öfke nöbeti geçiriyorsun hem de benden esirgemekle tehdit ediyorsun. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Çünkü bu akşam erken saatlerde, senin hakkında öğrendiklerimden ve beni kendi evimde aşağılamaktan çekinmeyen bir adam olmandan dolayı incinmiş bir halde üzerime yürüdün. *Aradan* bir saat geçmeden beni *daha da* aşağıladın ve aynı zamanda beni yaralayan şeyi burnuma soktun. Beş gün boyunca beni iyi bir adam, düşünceli bir adam ve nazik bir adam olduğuna ikna etmek için elinden geleni ardına koymadın ama babamın yıllar boyunca kafama kazıdığı şeyi asla unutmamam gerektiğini biliyorum: İlk izlenimler asla yalan söylemez ve sen elflerin ve ejderhaların gücüne sahip olabilirsin ama o türden bir adam değilsin."

Gözleri tekrar parladı ve eğer doğru okuduysam, öncekinden daha da kızgın görünüyordu.

Aslında, çileden çıktım.

"Bana şaka yaptığını söyle," diye gürledi ve işte o zaman kaşlarım çatıldı.

"Neden bu konuda şaka yapayım ki?"

Parmakları kaburgalarımın battı ve yüzü o kadar yaklaştı ki görebildiğim tek şey o oldu.

"Aşağıladığımı *sen miydin*, Finnie? Sakatlığın nedeniyle mi bu gece *senden* böyle bir davranış gördüm?"

Nefesimi tuttum ve gözlerinin içine baktım.

Yüce Tanrım? Benim Sjofn olmadığımı biliyor muydu? Bilemezdi. Buna imkân yoktu. Bilebilir miydi?

Ben onun gözlerini tuttum, o da benimkileri kırpmadan tuttu ama garip bir şekilde sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi baktı.

Bunu yapmayınca Frey aniden beni bıraktı, döndü ve kapıya doğru yürüdü, "Bana memnuniyetle vereceğini bildiğim Viola'ya katılmadan önce

Karımdan ne almam gerekiyorsa, onu mideniz için bir şeyle yukarı göndereceğim."

Midem fiziksel olarak kasıldı, sırtım sanki fiziksel bir darbe almışım gibi duvara yaslandı.

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı ama durdu, döndü ve bu kadar korkunç olabileceğini unuttuğum vahşi kaşlarından biriyle beni yaktı.

"İyi uykular karıcığım," diye
seslendi. Sonra da gitmiş.

Başgenç

Biz Kadınlar Çok Yük Taşıyoruz Bir

buçuk hafta sonra...

Okumun devasa hedefin üzerinden uçmasını ve hedefe saplanmasını izledim.

Saray'ın yanındaki ağaçlar.

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi yavaşça babama çevirdiğimde gözlerinin okumun düştüğü yöne baktığını ve omuzlarının çöktüğünü gördüm.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tekrar.

Saçmalık.

"Sanki..." Bakışları bana geldiğinde tereddüt ettim ve hayal kırıklığını tam olarak gizleyemeden kalbim burkuldu, "bırakmadan hemen önce yukarı çek." Bitirdim.

Evet, yukarı, yana ve bir kez de aşağı çek, böylece ok hedefin beş metre önündeki çime gömülür.

"Gerçekten de kızım," diye mırıldandı, içini çekti ve "Neden bugünlük bitirmiyoruz?" dedi.

Yakınımda duran ve yayımı almak için aceleyle öne çıkan bir çocuğa çenesini salladı ve ben de göğsümde asılı olan sadağı başımın üzerine çekip gülümseyerek ona uzattım.

Sonra hedefe baktım, içinde üç okum vardı, hiçbirisi çizgide değildi ve başka bir çocuk ok toplamak için koşturuyordu ama hedefin *arkasında* koşturuyordu.

Okçulukta berbattım. Kesinlikle. Wii'de oynamak seni gerçek bir şeye hazırlamaz.

Ve Sjofn belli ki yapmamıştı ve babam belli ki onun becerisiyle gurur duyuyordu.

"Sanırım yeteneğimi kaybettim," diye mırıldandım babama.

Elini dirseğime koydu ve beni karların içinden geçirerek Saray'ın yan kapısına doğru götürmeye başladı.

"Evet, görüldüğü gibi," diye mırıldandı.

"Yarın tekrar gelmeye ne dersin?" Ses tonumdaki parlaklığı zorlayarak sordum ve başını bana çevirmesini izledim.

İşte o zaman onunla birlikteyken birden fazla kez gördüğüm şeyi gördüm - görmekten acı duyduğum tuhaf bir keder. Anlamamıştım ama kesinlikle oradaydı. Belki de kızının evlenip hayatına başka bir erkeğin girmesini kabullenmeye çalışan bir babanın doğal tepkisiydi bu. Ama öyle görünmüyordu. Ve bu okçuluk işini denediğimiz ve dört gün üst üste dışarı çıktığımız her seferinde daha da güçlendi.

Bana yaklaşıp dışarı çıkıp ok atmak isteyip istemediğimi sorduğunda çok heyecanlanmıştım. Birincisi, ok atmak istiyordum, bunu daha önce bir video oyunu dışında hiç yapmamıştım (tabii ki bu sayılmazdı). İkincisi, babamla vakit geçirmek istiyordum ve geçen hafta babam bana karşı tereddütlü ve mesafeli görünüyordu, bu yüzden bu şansı kaçırmadım.

Çelişkili bir şekilde, annem bana ısınmıştı.

Annemin bu dünyada olabileceği kadar sıcaktı ki bu da çok sıcak değildi.

Annem kıkırdayan ve sevimli biriydi, hem babamı hem de beni sürekli kızdırır, gıdıklar ve sarılırdı ve bu özelliklerini bana da vermişti.

Queen Aurora öyle bir şey değildi.

Yine de, artık bana karşı öfkeli ya da sabırsız görünmüyordu ve sık sık benimle birlikte olmak istiyordu, ancak zamanımızı o nakış işlerken geçiriyorduk ki ben bunu akıl almaz derecede sıkıcı buluyordum.

Ancak annem sıkıcı biri *değildi*. Çekingen ve çok konuşkan olmamasına rağmen, insanları kendine çekme becerisine sahipti ve sık sık değil ama sizi şaşırtan anlarda bunu daha da iyi hale getiren çok kuru bir zeka sergiliyordu.

Ve beni birkaç kez Fyngaard'a götürmüştü ve o zaman birlikte (sınırdaki) eğlenmiştik. Belli ki alışverişi seviyordu. Kesinlikle seviyordum. Esmeralda'daki sıvı çikolatanın *harika* olduğunu söyleyebiliriz (beklediğim gibi sıcak kakao değildi, gerçek *sıvı çikolataydı*, kalın, zengin, bitter bir çikolataydı, kaşıkla alabiliyordunuz ya da bademli bisküvilere ve yanında servis ettikleri sırlı, kızarmış, kek benzeri parmaklara batırabiliyordunuz ve acayip *harikaydı*). Ve Fyngaard kesinlikle yüksek modaya sahip kozmopolit bir şehirdi, bu da terzilerin ve yoldan geçenlerin kıyafetlerinin

Gözden uzak, sofistike kafeler ve muhteşem yemekler sunan şık restoranlar.

Şehri ve annemi seviyordum. Çok farklı olması garipti ve bazen beni korkutuyordu ama yine de onunla vakit geçirmek, sesini duymak, bazen küçük gülümsemesini ya da gözlerindeki ışığı görmek ve nadiren de olsa koluma ya da elime dokunuşunu hissetmek harikaydı.

Babamı sevmek daha kolaydı, aynı anda hem yüreğimi kabartan hem de sızlatan yönleriyle babama çok benziyordu. Girişkendi ve açık, geniş bir mizah anlayışı vardı. Saray'da kahkahalarını sık sık duyardım ve onu sık sık insanlara gülümserken görürdüm.

Sadece benimle değil.

Başka bir çocuk bizim için kapıyı açmak için acele etti (kraliyet ailesinin kapı açmak gibi şeyler yapmadığını ya da bir yerlere gitmek için yürümek, insanların sunduğu yiyecekleri yemek ve kendi başlarına nefes almak dışında hemen hemen hiçbir şey yapmadığını öğrenmiştim) ve Saray'a girerken babam dikkati dağılmış bir şekilde cevap verdi, "Evet, Sjöfn, bunu dört gözle bekleyeceğim. Yarın, aynı saatte."

Sonra koridora doğru dönmeye başladı ve ben de "Baba... Yani, Baba" diye seslendim.

Kahretsin! Kızlarım bana onlara anne ve baba değil, baba ve anne dediğimi söyleyip durdular.

Dönüp bana baktı ve gözle görülür bir şekilde gülümsemeye zorladı. Onu gördüğümde kalbim tekrar sıkışmıştı.

"Yolumu tekrar bulacağım," diye söz verdim yumuşak ama hararetli bir şekilde. "Çok şey oldu ve ben sadece... odağımı kaybettim. Pratik yaparak, her gün dışarı çıkmak zorunda kalsam bile, bunu yapacağım ve söz veriyorum, onu bulacağım."

Gözlerinde bir şeyle beni inceledi, sonra bana doğru iki adım yürüdü, bir elini kaldırdı ve bakışları benimkini hiç bırakmadan saçımın kenarına dokundu.

Sonra usulca karşılık verdi, "Teşekkür ederim Sjöfn, ama belki artık evli olduğuna göre başka bir odak nokta vardır. Belki de birlikte paylaşmaktan keyif alacağımız yeni bir şeyler bulmak için zaman harcayabiliriz. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kalbim hafifledi ve ona sııttım. Sonra da itiraf ettim: "Aslında okçuluğu *seviyorum*." Bu haber karşısında gözleri parladı.

"Sadece bazı nedenlerden dolayı bu konuda pek iyi değilim. Eğer bana yardım etmekten mutluluk duyuyorsanız, bunu sürdürmeye ve yeniden daha iyi olmaya tamamen varım."

"Sana yardım etmekten mutluluk duyarım kızım," diye sessizce cevap verirken gözleri parlıyordu.

Sırıtişım bir gülümsemeye dönüştü. Babam da gülümsedi ve sonunda bu sahte değildi.

"Yarına kadar," diye mırıldandı. "Harika," diye mırıldandım.

Sözlerim üzerine başı biraz sallandı (ve kendime bu dünyada gerçekten onlar gibi konuşmam gerektiğini hatırlattım) ama bana gülümseyerek bakmaya devam etti. Sonra eğildi ve dudaklarını yanağıma dokundurdu, döndü ve uzaklaştı.

Koridorda durup onun gidişini izledim ve kendi kendime sıırıttım. İyi gitmişti. Nihayet. Tanrı'ya şükür.

Sonra döndüm ve odama doğru ilerlemeye başladım çünkü birazdan terzilerin Bitter Gales için giyeceğim elbisenin provasını yapmak üzere orada olacaklarını biliyordum.

Kızlarımdan Gales'in, öncesinde büyük bir avın yapıldığı büyük ve görkemli bir balo olduğunu öğrenmişim - bu, Lunwyn Kralı ve Queen'in her yıl düzenlediği iki av ve balodan biriydi. Acı Galler yılın en kısa, en soğuk gününde düzenlenir, av Fyngaard çevresindeki ormanda yapılır ve balo Kış Sarayı'nda verilirdi; Güneş Galleri ise yılın en uzun, en sıcak gününde kral ve kraliçenin Snowdon adlı bir şehirdeki kaleleri Rimée Keep'te verilirdi.

Bitter Gales'i tırnaklarımin altına bambu filizleri sokulmasını dört gözle beklediğim gibi dört gözle beklediğim söylenebilir; bu, elbisem harika olduğu için ona göre giyinmek değil, ona *katılmayı* vurgulamak içindi.

Bunun nedeni eşimle birlikte katılacak olmamdı.

Son bir buçuk hafta içinde Frey'i neredeyse hiç görmemişim ve onunla bir kez bile konuşmamışım ve açıkçası o da benimle konuşmamıştı. Onu üç kez görmüştüm, hepsi de uzaktan, hepsi de sadece geçerken ve sadece bir kez kafasını bana çevirdi ve gözleri benimkileri yakaladığında, bana küçük bir çene kaldırma hareketi yaptı ve sonra hemen başka tarafa baktı.

Bu acıttı. Hem de çok. Çok fazla. Olması gerekenden daha fazla.

Ama oldu.

Sadece benden değil, yatağımdan da uzak durması canımı yaktı.

Çok fazla. Çok

fazla. Olması

gerekenden fazla.

Artık bana yol gösterecek ve bu dünyayı daha iyi anlamama yardımcı olacak dört kızım vardı ve bu işi ciddiye alıyorlardı, çok bilgilendiriciydiler ve bunu eğlenceli kılan şey de benim dünyamı öğrenmekten büyük keyif almalarıydı. Son bir buçuk hafta içinde Lunwyn, bu dünya ve en çok da Frey hakkında çok şey öğrenmiştim.

İyi haber, kızlarım etrafa sormuştu ve tehdit ettiği gibi Viola'yla ya da hizmetçilerimden *herhangi biriyle* yatmıyordu (kızlar kontrol etti, öğreniyordum, titizdiler).

Kötü haber, nerede uyuduğunu bilmiyorlardı ama Saray'da değildi.

İyi (mi) haber, kocam hakkında bilgi edinirken, hizmetçilerimin onunla takılmam için neden bu kadar istekli olduklarını öğrenmiş olmamdı.

Bunun nedeni Lunwyn'de seksin hiç de tabu olmamasıydı. Gelinlerin bakire olması beklenmezdi ve erkek ve kızların cinsel keşifleri erken yaşlarda, on dört veya on beş yaşlarında başlardı; aslında evlilik sırasında tatmin edici bir cinsel hayata hazırlanmak için teşvik edilirdi.

Evli olmayan insanlar arasındaki "cılveleşmeler" (kızlarımın deyimiyle) sık sık yaşanır, genellikle kısa sürer ve utanç verici olmazdı. "İlişkiler" ya da evli olmayan kişiler arasındaki ilişkiler daha uzun sürerdi ve yine sık görülürdü.

Ve onların kültüründe doğal olarak, Drakkar gibi bir adam kancamdayken, görünüşü, zenginliği (ve zengindi, bunu da öğrenmiştim), aristokrat çizgisi ve sahip olduğu katıksız güçle kızlarım bunun için her şeyi yapmamı, bunu çok istememi ve bunun için her şeyin ötesinde çalışmamı bekliyorlardı ve açıkça belirttiler ki, ellerinden gelen her şekilde yardım etmek için oradaydılar.

Ve anlamadığım acı bir şekilde belli olduğunda, burnumu sokmadılar ama coşkulu bir şekilde "Drakkar "a (Frey olarak bilinir ve her zaman böyle anılırdı) karşı olan soğukluğumu gidermeye çalıştılar ve bunu onun hakkında çok şey paylaşarak yaptılar.

Otuz altı yaşında olduğunu öğrenmiştim (şok edici, öyle görünmese de çok daha yaşlı bir adamın tavırlarına sahipti). Beş gemiden (beş!) oluşan bir filo ve bu gemileri yönetmek için gereken tüm adamlara, ayrıca Thad, Ruben ve tanıştığım diğer adamların da üyesi olduğu yüksek eğitilmiş, kişisel akıncı birliğine komuta ettiğini öğrenmiştim. Kulübesi, dağ evi, av kulübesi, balıkçı kulübesi ve gemilerinin yanı sıra Hawkvale ülkesinde bir şatosu ve Fleuridia'da bir şehirde apartmanları olduğunu öğrenmiştim (bu da konuşmamamızın daha da kötü olmasına neden oldu ve bir daha konuşacakmışız gibi de görünmüyordu çünkü söylemeliyim ki *tüm* bu yerleri görmek isterdim).

İlginç bir şekilde, Frey'in bir Akıncı olmasına rağmen, yabancı, genellikle daha ilkel toprakları, Akıncılardan ve hatta Lunwyn'den intikam almak için kaynakları olmayan toprakları yağmalamak için uzun mesafeler kat eden diğerleri gibi olmadığını öğrendim.

Hayır, Frey'in baskınlarının bir amacı vardı. Kızların bana kesin bir şekilde söylediği gibi, *sadece*.

Çünkü tahtına ihanet eden ve ülkeyi kaosa sürükleyen Frey, Lunwyn'in pek çok hazinesini ve kutsal emanetini de satmış ya da kaybetmiş, satılmayan ya da kaybedilmeyenler ise sonraki yüzyıllarda yaşanan kargaşada çeşitli şekillerde ortadan kaybolmuştu.

Ve çoğu zaman, krallığı için gizli bir göreve yelken açmadığı zamanlarda (kızlar ve herkes bunları biliyordu ama detayları bilmiyorlardı, çünkü gizliydi), Lunwyn'in kayıp zenginliklerini geri almak için yelken açıyordu. Bunlar arasında paha biçilmez asalar, kadehler, taşlar, küreler ve Lunwyn, ejderha ya da elf büyüsü içeren nesneler vardı.

Frey bu çabalarında çok başarılı olmuştu ve kendisi hakkında paylaştığı olağanüstü şeylerin yanı sıra, ki bunlar bariz nedenlerden dolayı tüm Lunwyn'in saygısını gerektiriyordu, yüzyıllar boyunca kaybolan bu önemli ulusal hazineleri anavatanlarına geri getirerek aslında onların saygısını *kazanmıştı*.

İtiraf etmeliyim ki, bu çabalarından dolayı ona ben de saygı duyuyordum. Peşlerinden gitmesi ve onları ele geçirmesinden bahsetmiyorum bile, *çok* havalıydı, bir aksiyon filminden fırlamış gibi havalıydı.

Ayrıca kızlarımdan Drakkar Hanesi'nin Lunwyn'deki en uzun süreli soylu hanesi ve toprakların bilinen ilk hükümdarları olabileceğini (o zamanlar Baldur Amcamın hüküm sürdüğü Orta Topraklar da buna dahildi) ama şu anda en az saygı duyulan ve kesinlikle en az sevilen hanesi olduğunu öğrenmiştim.

Çünkü yoldan çıkan Frey korkunç eylemlerini gerçekleştirdiğinde, Lunwyn'in genelinde olduğu gibi Drakkar Hanesi de kaosa sürüklenmişti. Soydan gelen bir Frey ya da Drakkar olmayınca, Hanenin erkekleri akınlarını durdurmuş, huzursuzluk ve iç çekişme hüküm sürmüştü ve kızlarımın bana anlattığı hikâyelere bakılırsa, durum hiç de hoş değildi. Kardeşler kardeşleri öldürmüş. Kadınlar kocalarını zehirledi ve (bir keresinde hemen ertesi gün) Haneyi ele geçirmek için komplo kurduğu kocasının erkek kardeşi, amcası, kuzeniyle evlendi. Oğullar babalarına karşı komplo kurdu. Ve kız kardeşler Drakkar soyunu güçlendirecek en iyi eşleşmeyi yapmak için kıyasıya yarıştı.

Drakkar Hanesi Lunwyn'de büyük bir servete ve mülke sahip olmasına rağmen, işlerinde acımasız, hizmetkârlarına ve topraklarında çalışanlara karşı çoğu zaman güvenilmez ve otokratik olarak bilinirlerdi. Ayrıca üstün, küçümseyici ve kendilerini işlerin düzenine adanmış kişiler olarak da bilinirlerdi. Yani onlar soyluydu ve diğer herkes küçük insanlardı ve herkes yerini bilir, yerinde kalır ve amacına hizmet ederdi.

Belli ki Frey'e bunu aşılamlışlar.

Ama garip bir şekilde Frey'e aşıladıkları tek şey buydu. Yedi yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez onun doğumu Drakkar Hanesi'nde gerçek bir liderin müjdesini veriyordu ve annesi ile babasının, Hanelerinin tartışmasız liderini yarattıkları için kibirle dolu olmalarından bahsetmeye bile gerek yok, çok sevindikleri biliniyordu.

Ama kızlar bana on üç yaşında Frey'in tüm bunları bırakıp gittiğini söylediler. Ailesini, evini ve Drakkar Hanesi'ni terk etmiş, bir gemiye binmiş, kaptanı onu işe almaya ikna etmiş ve o hayata ve Hanesi'ne sırtını dönmüştü.

Ve asla geri dönmedi. Aslında, bugüne kadar, onların adını taşımak dışında Evi ile çok az ilgisi oldu.

Daha sonra pek çok mülke sahip olmasına ve büyük bir servet biriktirmesine rağmen (çünkü Frey denize açıldığında sadece baskın yapmakla kalmaz, aynı zamanda gemilerinin depolarını mallarla doldurur ve ticaret için Lunwyn'e geri getirirdi),

Kendi filosuna ve onu yöneten adamlara hükmederken, Hanedanıyla, onların adını taşıması, büyürken ona aşıladıkları aristokrasi damgası ve bir şekilde onların kanından miras aldığı elf ve ejderhalara hükmetmesi dışında hiçbir ilgisi yoktu.

İtiraf etmeliyim ki, ailesiyle ilgili anlatılanları göz önünde bulundurduğumda ben de buna saygı duydum.

Sarayımdan odalarım doğru ilerlerken, Frey ve Viola'yla olan cilveleşmesi konusunda biraz aşırı tepki vermiş olabileceğimi fark ettiğimi itiraf etmeliyim.

O bunu bilemezdi (gerçi bu imkansız olsa da bildiği hissinden kurtulamıyordum), aşağıladığı *ben* değil, diğer Sjofn'du. Ve onun lezbiyen olduğunu düşünmüştü ya da kızların bana söylediğine göre, burada onlara guenipes deniyormuş.

Kızlar da Sjofn'un eğilimlerini biliyordu ve cinsel açıklık göz önüne alındığında, her iki cinsiyette de hoş karşılanmıyordu, tabii ki guenipe bir prenses olmadığı ve geleceğin kralını doğurması gerekmediği sürece. Bu nedenle, Sjofn tercihlerini sadece ülkesi ve babası kral için saklamakla kalmamış, bu tercihleri doğrultusunda hareket etmesine asla izin vermemiş ve kızlarına bu dünyada, ülkesi ve kralı için asla yapmayacağına dair yemin etmişti (ki bu son derece üzücüydü).

Bu nedenle (ve Frey bunu bildiği için) Sjofn'un, Viola onun hizmetkârı olsa da olmasa da Frey'in Viola ile ilişkiye girmesini umursayacağı şüpheliydi. Ve umursasa bile Sjofn'un gerçekten umursamasına izin verilmediği kesindi çünkü Frey'in söyledikleri kızlarım için geçerliydi. O bir erkekti, o bir aristokrattı ve dilediğini, dilediği zaman ve dilediği kişiyle yapabilirdi.

Evlenmeden önce cilveleşmeler ve ilişkiler olağan olsa da, evlendikten sonra (evet, tahmin ettiniz) kadın bu davranışlardan vazgeçer, ancak kocanın aynı şeyi yapması beklenmezdi. Kocaların eşlerini ve sadece eşlerini onurlandırmaları, özellikle alt sınıflar arasında ama bazı aristokratlar arasında da yaygındı. Ancak kocanın istediğini yapması ve kadının da diğer yanağını çevirmesinin beklenmesi duyulmamış bir şey değildi.

Bu bana pek iyi gelmedi ama kendime kendi dünyamda olmadığımı hatırlatmak zorundaydım. Buradaydım. Ve Frey'in benim buralı olduğum hakkında hiçbir fikri olamazdı.

Başka bir dünya, o dünyanın nasıl olduğu ve bu şeylere nasıl baktığı ve ne yazık ki herhangi bir Lunwynli kadının ve özellikle de bir eşin kesinlikle sahip olmaması gereken bir beklentiye sahip olduğum için haklı olarak öfkeliydi.

Bu berbat bir şeydi. Bu aynı zamanda, her ne kadar canımı sıkırsa da, hatalı olduğum anlamına da geliyordu.

Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü Viola'yı yatağına aldığı sırada evli olmadığımız için dilediğini yapma hakkına sahip olmasına rağmen, ondan tam önümdeki masaya servis yapmasını istemişti.

Tabii bir de şu küçük gerçek vardı ki, bu iş yapıldığında benim onun ya da onun dünyasının varlığından bile haberim yoktu ve o da benimkinin varlığından hâlâ haberdar değildi, dolayısıyla *beni* gerçekten yaralayıp yaralamadığı konusundaki tuhaf sorgulamasında haklıydı. Yaralamamıştı, ben sadece bu dünyadaki yerime alışmıştım ve onun aslında benim yerim *olmadığını* unutmuştum.

Ama yine de Frey'in cilveleşmesine burnumu sokması ve *bunu* kötü ruhlu bir şekilde yapması *hiç* hoş değildi.

Beni bir şey yapmaktan alıkoyan da buydu. Çünkü bu acıtıyordu. Hem de çok.

Çok fazla.

Merdivenleri çıktım ve koridorda odalarımaya doğru ilerlerken en berbat şeyin onu özlemem olduğunu düşünüyordum.

Hem de çok.

Çok fazla.

Mantıksal olarak, kafamın derinliklerinde, bu mesafenin muhtemelen iyi olduğunu fark ettim. Tanıdığım Frey'le vakit geçirmekten hoşlanmama ve onunla daha fazla vakit geçirip daha fazla şey yapmaktan, özellikle de yapabileceğimiz bazı şeyleri yapmaktan kesinlikle hoşlanmama rağmen, yapılacak en akıllıca şey mesafeyi korumaktı ve ben çok derine inmiştim.

Mantıksız bir şekilde ve zihnimin ön saflarında, sahip olduğumuz şeyi geri istedim.

Ve bu da çok fazlaydı.

Çok fazla.

Kızlarımla birlikte olmak eğlenceliydi, sık sık gülüyorlardı ve Sjofn haklıydı, güvenilir oldukları çok açıktı ve son derece yardımcı oldular. Onlarla harika vakit geçirdim. Keyif alıyordum

Annemle vakit geçirmek ve Fyngaard'ı keşfetmek. Bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek kesinlikle hoşuma gitmişti çünkü her şey çok tuhaf ama çok havalıydı. Bir Saray'da prenses olmak, öğrendiğime göre, oldukça harikaydı. Babamla da yakınlaşmaya başlamıştım ki bu beni son derece memnun ediyordu.

Ama Sevgililer Günü'nün mutluluk çizgisinde artık mutluluğun yakınında bile değildim. Artık mutluluğun tam ortasında da değildim.

Kesinlikle alt sınırdaydım, memnuniyetin etrafında geziniyordum. Ve oradaydım, biliyordum, çünkü Frey yoktu.

Kapımı açtım ve annemi odanın karşısındaki koltukta, bacak bacak üstüne atmış, uzun tırnaklarıyla Penelope'nin kafasını kaşırken gördüğümde içeri girmeden durdum. Penelope annemin kalçasına uzanmış, gözleri kapalı, mırıldanıyordu.

Hmm. Bu alışılmadık bir durumdu. Queen Aurora benimle vakit geçirmek istediğinde, bir hizmetkârını göndererek gelmemi istediğini söylerdi.

Neden orada olduğunu merak ettim ve nedeninin iyi olmadığından endişelendim.

Gözleri bana geldi ve "Merhaba Sjöfn'um" diye selam verdi. Onu içeri aldım. Yüzü boştu, dolayısıyla hiçbir ipucu vermiyordu.

Lanet olsun. Onunla olan geçmiş deneyimlerime dayanarak, bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. Bana karşı daha sıcaktı ama kızlarımdan Queen Aurora'nın huysuz olabileceğini, beklentilerinin yüksek olduğunu ve kızı söz konusu olduğunda bu beklentilerin önemli ölçüde arttığını da öğrenmiştim. Onun asgari sıcaklığını yok etmek ve soğukluğunu geri getirmek için ne yapabileceğimi kim bilebilirdi? Her şey olabilirdi.

Bu nedenle temkinli davranmaya karar verdim.

Kapıyı kapattım ve "Merhaba anne" diyerek odaya girdim.

Penelope'yi kaşımaya bıraktı ve eliyle zarif bir hareket yaparak yatağı işaret etti.

"Benimle otur kızım."

Başımı salladım ve yatağa gidip yan tarafa oturdum. Penelope gözlerini yavaşça açtı, beni içine aldı, sonra aşağı atladı, yerde paytak paytak yürüdü, iri cüssesini yerden yatağa kaydırmaya hazırlanırken büzüldü, sonra yatağa atladı ve paytak paytak yürüdü

Bana yaklaştı ve poposunu yorgana yasladı ama patileri ve göğsü kalçamdaydı ve ben de onun tüylerini kaşımaya başladım.

Penelope annesinin kim olduğunu biliyordu ve ben de bunu biliyordum çünkü "Mrrrr, hullo, Mummy" diye mırıldandı.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadım kedime, daha yüksek sesle mırıldandı, sonra Queen Aurora'ya baktım.

Önce Penelope'ye sonra da bana baktı ve dudakları hafifçe yukarı kalktı. Valentine'a çok benzediğini ilk kez düşünmüyordum, tek farkı ürkütücü ve tuhaf olmamasıydı.

Annem, "Terziler elbisenle birlikte geldiler ama seni ziyaret edebilmem için birkaç dakika beklemelerini rica ettim," diye açıkladı.

Kısa bir hazırlık nefesi aldım ve başımı salladım. Ama hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğini görmek istiyordum.

Hiç gecikmedi ve konuştuğunda da yumuşak ve neredeyse nazikti.

"Beni rahatsız eden bir konuyu sizinle görüşmem gerekiyordu."

Devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla başımı yana eğdim ama hiçbir şey söylemedim.

Bunu anladı ve devam etti, "Sjofn, benim ya da Babanın gözünden kaçtığını düşündüğünü hayal edemiyorum..." duraksadı, beni yakından inceledi, "seninle Drakkar arasında *mesafe* var."

Ho oğlum.

Böyle bir şey olmasından korkuyordum. Ve böyle bir şeyin ayazın dönüşünü müjdeleyecek bir şey olmasından korkuyordum.

Dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemeden ve böylece hiçbir şey ele vermeden gözlemine katılmak için başımı hafifçe salladım.

Anlaşmamı okudu ve hafif, hassas bir nefes aldı.

Sonra, "Bu beni rahatsız ediyor, çünkü çok..." diye duraksadı, "*tuhaf* görünüyor. Özellikle de dönüşünüzün hemen ardından, Drakkar'ın hayatınıza kast edilmesinden son derece rahatsız olduğunu ve sizi güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini bildirmek için babanızdan ve benden katılım talep ettiği bir dönüş. "Sevgili Sjofn'umuz olduğun için elbette yapacağımız bir şey," demek için biraz acele etti.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve konuşmadım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Frey hakkında söyledikleri karşısında ne hissedeceğimi de bilmiyordum.

Bir şey söylememe gerek yoktu. Queen Aurora'nın işi henüz bitmemişti. "Bu onu rahatsız etti, tahmin ettiğim kadarıyla Yeni kocanızı anlayamayabilirsiniz, çünkü onunla birlikte olduğunuz kısa süre içinde size değer verdiğini açıkça gösterdi."

Kalbimin sıkıştığını hissettim, aynı zamanda nefesim de hızlanmaya başladı.

Konuşmaya devam etti. "Senden bahsetme şekline bakılırsa, bunu derinden yapmak için gelmiş gibi görünüyor. Belki de," durakladı ve beni incelemeye devam etti, "onun anladığından bile daha derinden. Kesinlikle," bir duraksama daha, "senin anladığından çok daha derinden."

Sessizliğimi korudum çünkü yarı nefes nefese kalmaya başlamıştım ve kalp durmasının ilk aşamalarında olabileceğimi düşünüyordum.

"Sana tatlı dedi," diye fısıldadı, gözleri bu sözler karşısında solgunlaştığını bildiğim yüzümde yoğunlaşmıştı, hoşuma giden, benim için dünyalara bedel olan sözler. "Güçlü bir ruhun olduğunu söyledi. Söylediğiniz her şeyi ilginç bulduğunu söyledi. Esprilerinizden ve gülümsemelerinizden hoşlandığını söyledi."

Yutkundum, böyle hissediyor olsa bile Frey'in ağzından bu kelimelerin çıkmasına bile şaşırmıştım ve hem kalbim kırılmış hem de gerçekten böyle hissettiği için son derece memnun olmanın garip hissini yaşıyordum. Sonra tüm bunlar kafama dank edince, boğazım tıkanmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Annem devam etti. "Ve bizimle, seni zarar görmekten koruyacağına dair sana söz verdiğini paylaştı ve bunu yaparken, başına bir şey gelirse, intikam olarak ejderhaları serbest bırakacağını söyledi."

Gözlerimi kırptım, şaşkınlıktan değil, tam bir şoktan.

Queen Aurora pek bir şey kaçırmadığını tahmin ettiğim gibi bunu da kaçırmadı ve başıyla onayladı.

"Evet canım, söylediği buydu. Drakkar ejderhaları serbest bırakmaya söz verdi, bin yıldan uzun bir süredir bu topraklarda uçmayan canavarları. Benzerlerine tahammül edilemeyecek hasar ve tahribata yol açabilecek yaratıklar. Çağrılmayan yaratıklar

Donla kaplı topraklarımızı savunmak ya da müthiş güçlerini halkımıza hizmet etmek için kullanmak dışında. Kocanız, sizi dinleyen herkese, size zarar verecek herhangi bir şey olursa, intikam almak için hayvanlarını çağıracağını açıkça *belirtmemizi* istedi. Ve bu, kızım, boş bir tehdit değil. Bu, Sjofn, olağanüstü bir şey."

Aman
Tanrım.
Aman
Tanrım.

Hiçbir şey söylemedim ve hareket etti, bacaklarını açtı ve koltuğunun kenarına kaydı, öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve onu hiç görmediğim kadar rahat bir poz verdi.

Ve sonra devam etti. "Bu toprakların kraliçesi olarak ve onu yöneten kocama hizmet etmek, ama aynı zamanda iyi bir eş olmak, sessiz kalmak, dinlemek ve *gözlemlemek* benim görevim," dedi usulca ve sonra daha da usulca, "Viola'yı biliyorum," diyerek konunun özüne girdi.

Sesli bir nefes aldım ve o da başını salladı.

"Onu tanıyorum Sjofn ve Drakkar masaya gelmesini emrettiğinde yüzünü gördüm."

Sözlerinin bana hissettirdiklerini ve bunun yoğunluğunu gizlemek için gözlerimi kapatıp başka tarafa bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

Yer değiştirdiğini duyduğumda gözlerimi açıp ona baktım ve sonra önümde durup yere bakmasını izledim.

"Sevgili Sjofn," diye fısıldadı, "biz kadınlar çok yük taşırız. Korkarım bu da onlardan biri."

Sonra elini kaldırıp devam etmeden önce şefkatle yanağımı avuçladığında nefesimi tuttum.

"Ben de görücü usulü bir evlilik yaptım ve ben de başlangıçta ilişkiyi kurmak ve Babanızın sevgisini kazanmak için mücadele ettim. Ona ilk görüşte aşık olmuştum, gördüğüm en güzel adamdı ama aynı zamanda o kadar hayat doluydu ki, o kadar mizah doluydu ki, son derece çekiciydi." Alışılmadık bir şekilde bu sulu lokmaları paylaştı ve devam ederken gözlerimin yaşardığını hissettim. "Ama o bir kraldı ve istediğini yapabiliyordu. Bununla birlikte, anlamış olsam da, yaptığı kaçamaklar beni derinden yaraladı." Hafifçe daha yakına eğildi ve fısıldamaya devam etti. "Ve böylece, Kış Prensesim, bu tür karşılaşmalara ihtiyaç duymaması için elimden geleni yapmayı öğrendim. I

Babanın hoşlanmadığı bir şey olan beni kırdıklarını açıkça belirtmek yerine bunu yaptı." Arkasına yaslandı ve neredeyse gözlerine ulaşan ama tam olarak ulaşmayan bir gülümseme ile gülümsedi. "Bununla birlikte, bu ilişkileri artık istememesi için gösterdiğim çabalardan hoşlanmadı ve" durakladı, eli çeneme kaydı, başparmağı elmacık kemiğimi süpürdü, gülümsemesi sonunda gözlerine ulaştı, "*hala* hoşlanmıyor."

Sessizce ona baktım ama dudaklarımın seğirdiğini hissettim. Görünüşe göre, babam düzenli olarak almış.

"Beni anlıyor musun, sevgili kızım?" diye sordu usulca.

Başımı salladım. Onu anlıyordum. Hem de tamamen.

Yüzü yumuşadı ve "Güzel" diye mırıldandı.

Sonra elini bıraktı ve kapıya doğru ilerledi, ben izlemek için döndüğümde tatlı, yumuşak dokunuşu hala tenimde karıncalanıyordu, gülümseyen gözleri beynimde yanıyordu.

Kapıda durdu ve bana baktı. "Terziler, Gales elbisenizin altına giymeniz için hazırladıkları iç çamaşırlarını soyunma odanıza bıraktılar. Denemeye hazırlık olarak şimdi onları giyebilirsiniz. Terzileri size getirmesi için hizmetçilerinizden birini bulacağım, böylece bu işi bitirebilir ve diğer..." durakladı, "bugün görmeyi düşündüğünüz *acil konularla* ilgilenebilirsiniz."

Pek ince bir ipucu sayılmazdı, bu yüzden gözümden kaçmamıştı. Drakkar'ı arama zamanı gelmişti.

Kahretsin.

Bekledi ve bunu bariz bir beklentiyle yaptı. Ben de ona beklediğini verdim.

"Tamam anne," diye fısıldadım.

Çenesini görkemli bir şekilde kaldırdı ve ben de bunu uygulamam gerektiğine karar verdim.

Bunu yapma şekli çok havalıydı.

Sonra halı kaplı tahta üzerinde yürümek yerine havada süzülür gibi zarifçe kapıdan geçti ve gitti.

Benç

Seni Özledi

Soyunma odamda, kırımın oturduğu yerde bol miktarda zarif dantel bulunan bir çift dar, narin, siyah ipek iç çamaşırı, önden kan kırmızısı bir kurdeleyle bağlanan ve göğüslerimi yukarı kaldıran siyah saten, kemikli bir korse ve altında kırmızı ipek, bol kesimli, kaşkorse tipi bir şey giymiştim; kenarlarında kısa, yoğun, dantel bir fırır vardı, siyah bir kurdele onu etime doğru sıkıca çekiyordu ve ciddi göğüs dekoltesi gösteriyordu.

Bir ayağım salondaydı çünkü en ipekli, en yumuşak, en *ilahi* siyah ipek çoraplardan bir çiftin ikincisini, korseden popomun üzerinden hortuma uzanan arka jartiyere bağlıyordum.

Ve bu dünyadaki iç çamaşırlarının büyük bir şekilde sallandığını düşünüyordum çünkü tüm bunlar sadece sıcak değildi, aynı zamanda inanılmaz derecede rahattı ve bu ipek çoraplar, benimki kadar gelişmiş olmayan paralel bir evrende bile, şimdiye kadar dokunduğum en olağanüstü çorap parçalarıydı.

Ayrıca her erkeğin, özellikle de ejderhalara hükmeden bir erkeğin bu iç çamaşırına bayılacağını düşünüyordum.

Hem de büyük bir şekilde.

Evet, ben de tam olarak bunu düşünüyordum ve kapı açıldığında o adamı nasıl bulacağımı ve ondan özür dileycek kelimeleri nasıl bulacağımı merak ediyordum (ve iç çamaşırının işe yarayabileceğini düşünüyordum).

"Hey," demeye başladım, başımı iki terziye öncülük eden kızlarımdan biri olmasını beklediğim kişiye çevirdim ama onun yerine Frey'in heykel gibi hareketsiz durduğunu gördüm, eli hala kapının kolundaydı, gözleri kıcıma dikilmişti.

Ben de heykel gibi hareketsiz kaldım ve onu içeri aldım.

Tamam, yüzündeki ifadeye bakarak onun *kesinlikle* iç çamaşırını beğendim.

Ayrıca içimi kaplayan panikten, beni bunun içinde görmesine *kesinlikle* hazır olmadığımı da söyleyebilirdim.

Bu yüzden ayağımı yere vurdum, döndüm ve odanın öbür ucuna, üzerine bornozumu örttüğüm perdeye doğru koştum.

Oraya gittim. Elimi cübbeye bile attım. Ama ipek kısa sürede elimden kayıp gitti çünkü Frey de benimle birlikte oraya geldi ve onu elimden çekip aldı.

Ho oğlum.

Yüzümü ona döndüm, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı, nefesim sanki bir odanın içinde değil de iki yüz metre koşmuşum gibi hızlı hızlı geliyordu, zihnim aramızdaki sorunu çözmek için söyleyecek doğru kelimeleri arıyordu ama onun hem kızgın hem de öfkeli gözlerine baktığımda aklıma tek bir kelime bile gelmedi.

"Bence," diye homurdandı, "en azından karım olması gereken kadını örtüsüz görmeye hakkım var, öyle değil mi?"

Ona baktım, neredeyse nefes nefese

kalmıştım. Evet, kesinlikle öfkeliydi.

İşte o zaman yapabileceğim en akıllıca şeyi yaptım. Geri çekildim.

QÇabucak.

Ve Frey de aynı hızla ilerledi, attığım her geri adımda alanımı işgal etti, ta ki ben duvara çarpana kadar ve o tam içeri itti, kalçaları karnıma değdi, beni duvara sabitledi.

Lanet olsun.

Ona bakmak için başımı eğmek için sırtımı eğmek zorunda kaldım, bu da karnımı kalçalarına bastırdı.

Kahretsin!

"Frey -" Başladım ve adını nefes nefese söyledim ama odanın öbür ucundan gelen soluk seslerini duyunca ağızımdan çıkacak her neyse söylemeyi bıraktım.

Terzilerin geldiğini biliyordum ve Frey'in de onları duyduğunu biliyordum ama gözlerimi bırakmadı ve sabırsız ve bir o kadar da öfkeli bir şekilde "*Dışarı!*" diye bağırırken başka tarafa bakamadım.

Sesle birlikte vücudum sarsıldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Kapı kapandı.

Kahretsin.

"Frey -"

"Sana haber vermeye geldim," diyerek bu kez sözümü kesti, durakladı, gözleri yükselen ve alçalan göğsüme kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü, "*karıcığım*," diye tükürdü ve midem sıkıştı, "bir saat içinde gidiyorum. İş için. En az bir ay, muhtemelen daha uzun süre yok olacağım."

İşte o zaman midemde, ciğerlerime ve hatta boğazıma kadar yayılan yakıcı bir acı hissettim.

Bu yüzden tek yapabildiğim fısıltıyla "Ne?" demek oldu. "Bir saat içinde gidiyorum," diye tekrarladı Frey.

Bir saat içinde gitmişti.

Bir saat içinde gitti.

Bensiz.

"Ama... ama Bitter Gales -" Ben başladım.

"Size Gales'e kadar eşlik etmem için bir neden var mı?" diye sözümü kesti.

"Uh..." Oh Lanet olsun. Düşün Finnie! "Evet, Sen...
Sen,um... Kocam. Bir koca -"

"Değilim Sjofn, o l d u ğ u m pek çok şey var ama olmadığımı bildiğim tek bir şey var ve o da senin kocan."

Bu acıttı, Tanrım, o kadar çok acıttı ki, gözlerimi kapatıp yüzümü onun öfkesinden çevirmek zorunda kaldım.

Ve o benim kocam olmadığını söylemedi. Bana Sjofn demesiydi.

Ben Sjofn değildim. Ben Finnie'ydim. Onun küçük Finnie'si. Tanıdığı ve nefret ettiği Sjofn değildim.

Ben değildim.

Ama bunu ben istemiştim. Kahretsin.

Ben istemiştim.

Nefeslerim hızlandıkça boğazımın tıklandığını hissediyordum, göğüslerim onun göğsünü okşuyordu.

Sonra parmağının ucunun kaşkorsemin kenarındaki yoğun fıfır boyunca kaydığını, tenime hafifçe dokunduğunu hissettim. Nazik, tatlı ve inanılmaz derecede seksiydi.

Gözlerimi daha sıkı kapattım ve onun dokunuşuyla umut tomurcuklanırken nefeslerim daha hızlı geldi.

Sonra parmağı gitti.

Gittiğinde onu özledim ve gözyaşlarım boğazıma hücum ederken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Gales'in tadını çıkar, Sjofn," dedi usulca ama sesi nazik değildi, mesafeliydi ve bu da acıtıyordu. "Döndüğümde görüşürüz."

Uzaklaşmaya başladı ama o anda ona baktım ve gözlerimi açtığımda orada gözyaşları olduğunu biliyordum.

Gözyaşla

rı!

Benden!

Ama oradaydılar ve içimde onları yok edecek bir güç yoktu.

Bunun nedeni de *onun* gitmesini gerçekten ama *gerçekten* istemememdi.

Zihnim onun gideceği düşüncesi dışında her şeyi unutupken göğsüm hâlâ hareket ediyor, hızla inip kalkıyordu. Ama o sadece uzaklaşmayı bırakmakla kalmadı, gözleri benimkilere perçinlenmiş bir şekilde dururken tamamen hareketsizleşti ve yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Gözyaşının çenemden göğsüme doğru inişini izledim.

Sonra ne söylemem gerektiğine karar verdiğimde bakışları tekrar benimkilere döndü.

Ve bunu yaptığımda fısıldadım, "Fikrimi değiştirdim, Frey. Bana Sjöfn demenden gerçekten hoşlanmıyorum. Lütfen artık bana öyle deme."

Son kelimeyi zar zor söyleyebilmişim ki tekrar benim alanıma girdi ve kollarından biri sırtımın küçük kısmına dolandı, diğer eli saçlarıma daldı, başımı yana eğmenin yanı sıra yumrukladı ve geri çekti ve sonra ağzı sertçe benimkine çarptı.

Anında onunki açıldı, benimki karşılık verdi ve işte oradaydı.

Geri dönmüştüm. O geri dönmüştü. Ve ona sahip olduğumda, mutluluk çizgisinde mutluluğa doğru yükseldim.

Ama bu nazik bir öpücük değildi, bu tatlı değildi, bu yüklü, açgözlüydü ve bu ikimizden de geliyordu. Ben aldım, o aldı ve alma şeklimiz asla yetmeyeceğini biliyordum.

Kollarım boynuna dolanmıştı ve ona doğru iyice bastırdım. Bunu yaptığımda, Frey bana derinlemesine eğilirken ağızlarımızın bağlantısını bozmadı, kolu kışımın üzerinde kayarken beni geriye doğru eğdi ve ne istediğini biliyordum.

Zıplayarak ve bacaklarımla kalçalarını çevreleyerek yardım ettim. Daha ben onları etrafına dolamadan o dönüyor, yürüyor, ağızımdan su içmeye devam ederek yatak odama doğru ilerliyordu.

Sonra yatağımın yumuşaklığında sırtüstü uzandım, onun ağırlığı üzerimdeydi ve beni içine çekmesini istercesine derinlere itmek için uzuvlarımı onun etrafında gererek doğruldum.

İşte o zaman ağzını benimkinden ayırdı ve alev alev yanan gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Bedeninin hazır olmadığını bir şeyi istemesine izin verme küçüğüm," diye hırlayarak uyardı.

Ve bunu bana küçüğüm derken yaptı.

Tanrım, bunu özlemişim.

"Ne istediğimi biliyorum tatlım," diye fısıldadım, gözlerinin parladığını izledim, sonra kolları etrafımdan geçti, parmaklarını külotumun kenarlarında hissettim ve sonra malzemenin yırtıldığını duydum.

Evet.

Oh, evet. Evet, evet, evet.

Ellerim kazağının arkasına gitti, sıkıca kavradım, parmakları iç çamaşırlarımın köşebentine gidip onları çekerken yukarı doğru çektim.

"Acele et," diye fısıldadım.

"Sabır," diye mırıldandı, sonra kollarını benim için kaldırdı, kazağını çektim, harika göğsünü ortaya çıkardım, sonra eli hemen pantolonuna gitti.

"Acele et, bebeğim," diye yalvardım, kalçalarımın ona bastırdım ve kollarımda sıkıca tutmak için onu tekrar yuvarladım, ellerime karşı şık, sert kaslı cildinin hissini sevdim.

"Tanrılar," diye mırıldandı, gözleri gözlerimdeydi ve bakışlarımın ona karşı hissettiğim tüm açlıkla dolu olduğunu biliyordum, sonra başı düştü, ağzı ağzımı yakaladı ve horozu içeri girerken dili işgal etti.

Sırtım kamburlaştı ve kısık iniltim boğazından aşağı indi.

Oh, evet. Evet, evet. *Evet, evet, evet!*

Tanrım, çok iyi *hissettiriyordu*.

Sonra içime girdi, sert, hızlı, derin ve nazik olmaya yakın değildi ve onu daha derine sokmak için kalçalarımı kaldırdım, daha hızlı gitmesi için onu cesaretlendirdim, bana sert bir şekilde binmesine yardım ettim.

Ağzımı onunkinden ayırdım, hızlı, Tanrım, çok hızlı ve sıcak, Tanrım, sıcaklık beni küle çevirecekti ve bu yüzden diline daha fazla dayanamadım.

Yüzümü boynuna dayadım, boynuna karşı "Daha sert" diye yalvarırken, derin itişlerinin vücuduma attığı şiddetli sarsıntıların tadını çıkardım.

Başım geriye fırlayıp yatağa çarpmadan, boynum kamburlaşmadan, sırtım kamburlaşmadan, uzuvlarım kasılmadan önce kelimeyi zar zor söyleyebildim ve içimi yakıp kavururken haykırdım.

"Tanrım," diye homurdandığını duydum içime girmeye devam ederken, "Tanrım, çok güzelsin, benim küçük Finnie'm."

Gözlerimi açtığımda onun üzerimde olduğunu, beni yeniden yaktığını gördüm ve içime girmeye devam ederken onları tuttum, tekrar tekrar sertçe, derinlemesine itene kadar, vücudum onunla birlikte güçlü bir şekilde sarsıldı ama o dikildi ve başı geriye gitti, boynundaki damarlar öne çıktı ve serbest bırakma iniltisi odayı doldurdu.

Evet. Hem de nasıl.

İşi bittiğinde üzerime yığıldı ve ciğerlerim onun muazzam ağırlığı karşısında sıkıştı ama bir saniye bile dayanamadım, sonra yuvarlandı, ben üstteydim ve o hala içimdeydi.

Yanağım göğsündeydi ve görebildiğim tek şey buydu ama onu içimde hissedebiliyordum, itişlerinin verdiği acı o kadar tatlıydı ki, bir eli saçlarımdaydı ve diğer kolu bana sarılmıştı.

Ve altımda, içimde, etrafımda olan her şey oydu, mutluluk ölçeğinin tepesine dokundum ve mutluluğa ulaştım.

Sonra gözümü kırptım.

Sonra düşündüm, *tamam, kahretsin, şimdi ne yaptım?*

Zihnim bunu çözmeden ağızım karar verdi.

"Um... şunu söylemek yeterli, artık bana Sjofn demeni istemiyorum." Vücudu uzun bir süre benimkinin altında hareketsiz kaldı, sonra gülüyormuş gibi sallanmaya başladı. Parmakları saçlarımı hafifçe kavradı ve daha da hafifçe çekiştirdi ama ne istediğini biliyordum. Nefesimi ve onunla birlikte cesaretimi emdim, ona bakmak için başımı kaldırdım ve onun güzel gözler bana bakıyor.

Evet.

Evet.

"Bu Finnie'min geri döndüğü anlamına mı geliyor?" diye sordu sessizce.

"Evet," diye cevap verdim sessizce, sonra ağızım konuşmaya devam etti, "ve seni özledi."

Sözlerim üzerine gözleri anında kapandı ve beni yuvarlayarak (üzücü bir şekilde) bağlantımızı kesti. Beni sırtüstü yatırdı ama büyük, sıcak vücudu benimkine yakın durdu ve gözlerinin açılmasını

izledim.

Tanrım, onun koyu, kalın kirpiklere sahip güzel kahverengi-yeşil gözlerini özlemiştim, özellikle de o an bana baktıkları gibi baktıklarında. Tam olarak o bakışı hiç görmediğimden değil. Daha sıcak, daha tatlı ve kesinlikle daha iyiydi çünkü en mahrem yerimi hissettiğini ve belli ki bundan gerçekten hoşlandığını söylüyordu.

"Şey... bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam etti beynimden koptuğu belli olan ağzım, "bu Gales işiyle o kadar da ilgili değilim. Yani, bilirsin, eğer bu işte sana eşlik etmemi istersen... ben müsaitim."

Frey sırttı.

Sonra alçak ve gürültülü bir sesle, "Karıcığım, adamlarımla dolu bir gemideki soğuk kamaramda senin önemli cazibeni daha fazla keşfedeceğimi sanıyorsan, çok yanıldığını söylemeliyim," dedi.

Gözlerimin büyüdüğünü ve kalbimin kabardığını hissettim. "Gitmiyor musun?"

Fısıldadım.

"Tanrım, hayır," diye cevap verdi hemen. O gitmiyordu!

Ve gitmiyordu çünkü benimle kalmak istiyordu. Yaşasın!

İtiraf etmeden önce sırttım, "Uh... bu iyi, çünkü ben aslında Gales işine girmemin en büyük nedeni muhteşem bir elbisem olması."

İşte o zaman Frey'in sırtışı fantastik bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra gemilerinde neler yaptığını düşünerek başımı yana eğdim ve "İşiniz önemli değil mi?" diye sordum.

"Öyleydi," dedi, "artık değil." Kalbim o kadar büyüdü ki patlayacakmış gibi hissettim, başı eğildi ve ağzı ağzıma değdi, sonra hafifçe çekildi ve "Ruben bununla başa çıkabilir" diye mırıldandı.

Başımı salladım, hevesle onayladım. "Yapabilir. Onu çok iyi tanımıyorum ama bana gerçekten yetkin görünüyor." Ve bu aslında yalan değildi.

Gözleri gözlerimi tuttu ve kahkahalarıyla sallanırken vücudunun tüm yatağı hareket ettirdiğini hissettim, sonra sırt üstü düştü, beni de yanına aldı, böylece yine üstteydim. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve diğer eli omurgamda gezinirken saçlarımı tuttu.

Sonra bana, "Korkarım küçük Finnie'm, terzileriniz uzun süre bekleyecek," dedi.

Oh, evet.

Evet.

"Belki yarın geri gelirler," diye önerdim.

Eli kığımın üzerinde gezindi, dokunuşunun bacaklarımın arasında bir spazma neden olduğunu hissettiğimde gözlerim anında kamaştı ve mırıldandı, "Bunun bir belki' olduğunu sanmıyorum, ufaklık."

Kendimi onun yüzüne odaklanmaya zorladım ve onun tamamen bana odaklandığını gördüm.

Hmm. Bunu ben de sevdim. *Ciddiyim.*

Parmakları kığımı kavradı ve sesi hırladı, "Öp beni karıcığım."

Tekrar sersemlemiştim ama bu "Tamam" diye fısıldamadığım anlamına gelmiyordu.

ve sonra, hemen, bana söyleneni yaptım.

* * * * *

Kapı ile kapı pervazı arasında durarak odayı gözlerden sakladım ama üzerimde Frey'in kocaman kazağından başka bir şey olmadığı gerçeğini koridorda dikilip gözleriyle dans ederek bana bakan Alyssa'dan hiçbir şekilde saklamadım.

"Uh..." Yanaklarımdaki ateşle savaşıarak mırıldandım: "Bana bir iyilik yapıp yiyecek bir şeyler getirebilir misin?"

"Elbette prensesim," dedi coşkuyla.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, göz kırptı, ıslıl ıslıl gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı.

Eek!

Kapıyı kapattım ve odaya döndüm.

Saatler (ve saatler) sonraydı. Frey yatakta uyuyordu. İhtiyacı olan yiyeceği sipariş etmek için zili çekmek üzere kollarından dikkatlice ayrıldıktan sonra, yan tarafına dönmüş, bir yastığa el koymuş ve kollarını ona dolamıştı. Saçları alnına düşmüştü ve yorgan beline kadar inmişti.

Çok ateşli görünüyordu. Her zamankinden daha ateşli. Yatağın kendiliğinden yanmaması bir mucizeydi, o kadar ateşliydi.

Odada yürürken onu izlemeye devam ettim ve ancak koltuğuma ulaştığımda gözlerimi kocamın ihtişamından ayırabildim. Bana "Mrrrr, anne, uyuyordum" diyen Penelope'yi kucağıma aldım.

"Sus, bebeğim," diye mırıldandım.

Penelope sustu ama ancak ben onu kaşımaya başladıktan sonra.

Onu kucaklayıp pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi yavaşça ve sessizce çektim. Soğuk hava akımı çıplak bacaklarıma çarptı ve yukarı doğru tırmandı ama bunu hissetmeme rağmen gerçekten hissetmedim.

Aklımda başka şeyler vardı.

Fyngaard'a girdim. Gece çökmüştü. Meşaleler yanıyordu. İnsanlar dışarıdaydı.

Şüphesiz benim dünyamda olduğu gibi bu dünyada da hayat devam ediyordu.

Ve sonunda diğer dünyadaki kocamın karısı olmuştum. Artık bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kanıt olarak beş kez orgazm oldum (ilki, Frey içimdeyken iki kez daha, biri parmaklarından (muhteşem) ve biri de ağzından (o kadar iyiydi ki, doğaüstü olabileceğini düşündüm ve elflere ve ejderhalara hükmettiğini düşünürsek bu muhtemelen yanlış değildi)).

Ve şimdi o uyurken, lambalar odayı aydınlatırken, ızgarada kükreyen devasa ateş soğuğu kovarken ama soğuğu tam olarak engelleyemezken, sadece bir yönden değil, *her* yönden *mahvolduğumu* anladım.

Aşk festivalimizde doğum kontrolünden bahsedilmediği gibi, ben bunu düşünmemiştim bile.

Ve bu hiç akıllıca değildi.

Aslında ben de bunların akıllıca olup *olmadığını* merak ediyordum.

İyi olduğu inkar edilemezdi, uzun bir atışla en iyisiydi. Frey'e doyamıyordum, ne kadar çok sahip olursam o kadar çok istiyordum ve daha da iyisi, o da kesinlikle bana doyamıyordu. Vücudumdan gerçekten hoşlanıyordu ve bunu saklamıyordu ve ayrıca dokunuşumdan da *gerçekten* hoşlanıyordu (nasıl olduysa) ve bunu da saklamıyordu. İkisi de biraz bile değil. Ve ikisinin de harika hissettirdiğini biliyordu.

Tüm söylentiler doğrunun da ötesindeydi. Yetenekleri çeşitliydi, dinçti ve adamın *dayanıklılığı* vardı.

Ve buna değdi, evet, hamilelik riskine bile değdi. Sadece hayranlık uyandırıcı olduğu için değil, Frey'le olduğu için de.

Bu arada, o anda oraya gitmeyecektim. O zaman gitmeyecektim. Daha sonraya kadar olmaz.

Muhtemelen çok sonra. Kesinlikle aptalca.

Ama Fyngaard'ı görmeden pencereden dışarı bakarken ailemin bana tedbiri elden bırakmamayı öğrettiğini düşündüm. Hayat

her nefes bir armağandı, her risk alınmaya değerci.

Ama içimden bir ses böyle bir şey düşünmediklerini söylüyordu.

"Finnie," diye duydum ve hayallerimden sıyrılıp vücudum

Küçük bir irkilemeyle arkamı döndüğümde Frey'in uyanmış olduğunu gördüm, bana doğru yuvarlanmıştı, siyah saçları hâlâ alnındaydı, iri göğsü sergileniyordu, yeşil-kahverengi gözleri seksi-uykuluydu ve yatakta bir kolunun üzerinde duruyordu. "Buraya gel," diye emretti.

Zihnim gitme kararını vermeden önce bile ayaklarım hareket etti ve bu sürpriz değildi. Böyle bir adam sana bakıyordu, tıpkı Frey'in bana baktığı gibi bakıyordu ve sana oraya gelmeni söyledi, sen de oraya gittin.

Giderken Penelope'yi sandalyeye bıraktım ve anında sinirli bir şekilde bir kamburun üzerine çöktü ve ayağını yalamaya başladı.

Dikkatimi vermedim. Dikkatim başka yerdeydi. Yaklaştığımda, Frey'in yukarı doğru itildiğini, döndüğünü ve bana uzandığını gördüm. Kalçalarımı yakaladı ve beni yatağa doğru yönlendirdi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde beni kendine doğru çekti ve sırt üstü yattı. Sonra büyük elleri kazağının altına girdi ve yukarı kalktı, kalçalarımın üzerinde hafif ve nazikçe kayarak kıcıımı avuçladı.

Göz kapaklarım düştü ve dudaklarımı yaladım.

"Karım ellerimin kıcında olmasından hoşlanıyor," diye mırıldandı Frey, parmak uçları okşuyordu ve ben de hoşlandım, emin ol hoşlandım, hem de çok hoşlandım.

Tek mırıldanabildiğim "Mm," oldu.

Frey sırtıttı ve elleri yukarı doğru hareket etti. "Buraya gel, aşkım."

Ona doğru eğildim ve yaklaştım, elleriyle kazağımı yukarı çekerken kollarımı göğsüne dayadım ve sonra ellerim sırtımın derisi boyunca tembelce sürüklendi.

"Seni yatağımızdan alan nedir?" diye sordu sessizce.

"Bize biraz yemek söyledim," diye cevap verdim sessizce, uykulu yeşil-kahverengi gözlerine bakarak.

"Bu iyi," diye mırıldandı, dolgun dudakları hafifçe kıvrıldı ve bu o kadar hoşuma gitti ki elimi kaldırdım ve başparmağım alt dudağına dokunmak için dışarı çıkarken yüzüne doğru tuttum.

Beni sırtüstü yatırmadan önce zar zor dokundum, sonra her iki kolunu da kaydırđı, böylece dizlerimin arkası dirseklerinin kıvrımlarına takıldı, bacaklarım genişçe açıldı, elleri yatağın içindeydi. O

Üzerimde belirdi ve açıkta kalan seksimin titrediğini hissederken gözlerim bacaklarımın arasında onun tüm gücünü ve güzelliğini alırken nefesimi emdim.

Gözleri gözlerimi tuttu ve nefesim daha hızlı gelmeye başlarken ve bacaklarım beklentiyle kollarına karşı gerilirken tutmaya devam etti. Sonra gözleri bana bakmak için düştü ve açlık yüzünü tüketirken gördüğüm güzelliğe tepki olarak nefesimi tuttum, kalçalarını kaydırды ve sonra içimdeydi.

Aman Tanrım.

"Frey," diye nefes aldım, başını kaldırdı ve yavaşça hareket ederken bakışlarının *yakıcılığı*ni hissettim, Tanrım, çok yavaş ve nazik, inanılmaz nazik ve derin, çok derin.

Bacaklarımı gerdim ve seksimi sikinin etrafında sıkıca kavradım ve boğazında alçak sesle hırladı, yüzü karardı, sonra gürledi, "Ve karımın okşamasını seviyorum."

Parmaklarımı göğsünde gezdirmek için iki elimi de kaldırdım. "Güzel," diye fısıldadım ve sonra "Daha hızlı, tatlım," diye ısrar ettim.

Yavaş ve tatlı bir şekilde itmeye devam etti ve "Hayır, ufaklık" diye fısıldadı.

"Lütfen."

Girdi, çıktı, acele etmedi, sonra "Hayır." dedi.

Gözlerimi tuttu ve parmaklarım devasa göğsünde ve sıkı karın kaslarında ulaşabildikleri her yere sürüklenirken içimde hareket etti ve bunu bir süre yaptım, beni yavaşça doldururken gözleri benimkilerle kilitlendi, sonra uzaklaştı ve geri döndü ve inşa etmeye başladı, telaşsız, yumuşak, sonra dayanamayana kadar daha fazla. Çok iyi hissettiriyordu, çok iyi görünüyordu, daha fazlasına ihtiyacım vardı ve buna sahip olmamak işkence gibiydi. Yavaş, nazik ve tatlı bir şekilde sürmeye devam ederken parmaklarım karın kaslarından aşağıya doğru sürüklendi, tutunmak için yanlarına kıvrılmak üzere ayrıldı.

Tanrım, harika hissediyordu. Çok harika.

"Lütfen Frey, daha hızlı," diye nefes aldım, bacaklarım kollarını kavramaya başladı, seksim onun horozunun etrafında kenetlendi.

"Hayır, Finnie."

Zevk içimde yavaşça yuvarlandı, o kadar derin bir yol açtı ki boynum ve sırtım onunla birlikte kemerli hale geldi.

Çaba sarf ederek kendimi toparladım, şimdi daha aç olan gözlerini yakaladım ve "Beni öldürüyorsun bebeğim" diye fısıldadım.

"Hayır, değilim küçüğüm," diye fısıldadı. "Sadece hisset beni." "Seni hissediyorum," diye söz verdim ve hissettim, evet, hissettim.

"Seni almamı izle," diye sessizce emretti, hâlâ yavaş, derin, çok, çok tatlı gidiyordu.

"İzliyorum Frey," diye nefes aldım ve izliyordum ve bu muhteşemdi.

Gözleri yüzümden vücuduma, oradan da yavaşça tekrar yukarıya, aramızdaki bağa doğru hareket etti ve tekrar yüzüme geldiklerinde sırtım kamburlaştı, bacaklarım kollarına sıkıca dolandı ve seksim kasılmaya başladı.

Tanrım, boşalacaktım. Sadece bununla. Boşalacaktım.

Tanrım, çok yaklaştım.

"Çok güzelsin Finnie, ama tanrılar aşkına, şu anda olduğundan daha güzel olmamıştın, önümde yayılmış, yünlerime sarılmış ve benimle doluydun," diye mırıldandı ve işte o an kalçalarım şiddetle sarsıldı, boynum geriye doğru eğildi ve yavaş, derin, inanılmaz tatlı bir orgazm içimden geçerken yavaş, alçak, tatlı bir inilti benden kaçtı.

Kollarını hareket ettirip bacaklarımı çözmeden önce bitirmemiştim ve bir yanımda bir ön kola düştü, diğer kolu sırtıma sarıldı ve beni yukarı sürdüğü gibi aşağı sürdü, sonunda daha hızlı, daha sert, kalbimin her santimini ezberlerken kalçalarını ileri geri kaydırды ve bunu derin bir hayranlıkla izlerken yaptı, çenesi sıkılıncaya ve göğsünden alçak, yavaş, tatlı bir gümbürtü çıkana kadar onu dört uzvumla bana sıkıca tuttum. içime akarken.

Başından sonuna kadar her saniyesine bayıldım.

Gördün mü? Tamamen batırdım.

Tekrar. Seks. Yine seks. Doğum kontrolü yok.

Tamam, hayır. Yine harika bir seks. Ama yine. Doğum kontrolü yok!

İçimde kaldı ve az önce benimle seviştiği gibi yavaş, tatlı, derin ve ıslak bir öpücükle ağızımı aldı, sonra ağızımı bıraktı ama yakınımda kaldı ve burnunu benimkinin üzerinde kaydırды.

Tanrım, bunu da kaçırmışım.

Sonra başı bir santim geriye gitti, gözlerimi yakaladı ve gözleri durgundu ama aynı zamanda ciddiye.

Hmm. O bakışa bakarak, uh-oh zamanı olduğunu düşünüyordum.

"Geri döndüğün için çok mutluyum, Finnie'm," dedi nazikçe. "Çok memnunum," diye tekrarladı ve "Ben de seni özledim ufaklık," diye fısıldadığında kollarım daha da sıkılaştı.

"Frey -" Fısıldadım ama sözümü kesti.

"Ama şunu unutma, bir daha gitmene müsamaha göstermeyeceğim. Beni anlaman çok önemli. Biz yeniyiz, sen ve ben, öğrendiğin her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacın vardı, sana verdiğim ve senin aldığın zamanı da ekleyeceğim ama sana çok fazla zaman aldığını söyleyeceğim." Hmm. Bu konuda haksız olduğunu söyleyemezdim. Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ama buna bir daha izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Ona baktım.

Bir daha gitmeme tahammül edemeyeceğini söyledi. Gitmeme tahammül edemezmiş.

Ve yaklaşık on ay içinde, kesinlikle gidecektim. Kahretsin, ona söylemek zorundaydım.

Kahretsin. Bir şekilde, bunun ne olduğunu, kim olduğumu, nereden geldiğimi nasıl açıklayacağımı ve bana inanmasını nasıl sağlayacağımı bulmalıydım. Sonra ona tüm bunlara sahip olabileceğimizi ve bundan zevk alabileceğimizi, zamanımız olduğunu, hem de çok zamanımız olduğunu açıklamalıydım.

Ama sonra o zaman biterdi ve ben eve giderdim.

İçimde korku yükselmeye başlarken gözlerini tuttum, panik, endişe ve başka bir şey, çok daha acı verici bir şey, mutluluğa tutunduğum o noktada anlamayı reddettiğim bir şey.

Sonra ben başladım, "Frey -"

"Yapma," diye sertçe homurdandı ve ben onun ani sert ses tonuna göz kırptım.

Sonra mecbur kaldım ve fısıldadım, "Ama hakkında bir şeyler bilmen gerek-"

"Biliyorum, Finnie."

Kalbim küt küt atarken tekrar göz kırptım.

Frey konuşmaya devam etti. "Bana nasıl geldiğini biliyorum."

Dudaklarımın şokla ayrıldığını hissettim, gözleri onlara kaydı, sonra tekrar benimkilere geldi, sıcak ve tatlıydı.

"Kim olduğunu biliyorum, aşkım. Bana nasıl geldiğini biliyorum. Senin *Finnie* olduğunu biliyorum."

Oh. Aman Tanrım. *Tanrım!*

Finnie olduğumu

biliyordu! "Nasıl -?"

"Bunun bir önemi yok, sadece bildiğimi bilin ve bunu konuşmamıza gerek yok. Asla konuşmamıza gerek yok. Şu anda yaşıyoruz ve şu anda yaşamaktan başka seçeneğiniz yok. Şimdiyi yaşamaktan başka seçeneğiniz yok. Ve bu, benim küçük Finnie'm, yaşayacağımız yer *burası*. Her zaman şu anımızda yaşayacağız."

Gözlerimin yaşlarla dolmaya başladığını hissettim (evet! yine!) çünkü biliyordu ve anlıyordu ve üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Beni, kim olduğumu ve ona nasıl geldiğimi biliyordu ve görünüşe göre aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu, biteceğini ve bu nedenle şimdiyi yaşamamız gerektiğini anlamıştı.

Ama o ağırlık kalkıp kendimi hafif hissetmeye başladığımda bile, hemen başka bir şey beni aşağı çekmeye başladı ve "Frey -" diye fısıldadım.

Ağzını benimkine değdirerek sözümü kesti.

Başını kaldırdığında gözleri benimkileri tuttu ve "Şu anda değilsin Finnie" diye fısıldadı.

Düşünmüyordum. Geleceği ve onu terk etmeyi düşünüyordum. Kahretsin.

"Şimdi gel bakalım ufaklık," diye ısrar etti ve ben de başımı salladım.

Şimdi. Bu babamın söyleyeceği bir şey gibi geldi. Şu anı yaşa.

Ve Frey'le şu anı yaşayacaktım. Ve elimdeyken her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Sonra kapı çalındı. Gözlerini tuttum.

Sonra kendimi şu ana zorlayarak, "Görünüşe göre şu an, yemek demek" diye şaka yaptım.

Sırıttı. Sonra dedi ki, "Açlıktan öldüğüm için bu iyi oldu. Karım bütün enerjimi tüketti."

"Hoşuna gitmemiş gibi davranma," diye takıldım.

"Değilim," dedi tüm ciddiyetiyle ve devam ederken bu üç kelimenin ağırlığı altında hareketsiz kalmama neden oldu, "Olmasını dileyebileceğim her şeyin ötesindeydi. Sen benim küçük Finnie'msin, en çılgın hayallerimin bile ötesindesin."

Aman Tanrım. Az önce bunu mu söyledi?

Ona baktım ve sadece bunu söylemekle kalmayıp aynı zamanda şunu da kastettiğini anladım

o.

Sonra gözlerim doldu ve "Kahretsin" diye fısıldadım, gözyaşlarına boğulurken yüzümü kaldırıp boğazına dayadım ve bunu *yüksek sesle* yaptım.

Kapı bir kez daha çalındı.

Frey yavaşça içimden çıktı, sırt üstü döndü, beni yanına yatırdı, yorgani kaldırdı ve "Gir!" diye bağıırken bana sarıldı, gerildim ama bu onun tenine doğru hıçkırmaya devam etmemi engellemedi.

Kapı açıldı, Frey'e yaklaştım ve daha sıkı tutundum. O da öyle yaptı.

Sonra emir verdiğini duydum, "Onu ve bizi bırakın. Çabuk."

Yemek kokusu aldım, tıkırtı ve tıkırtı sesleri duydum ve bunlar kesildikten kısa bir süre sonra bir kapı kapandı.

Frey kapı kapandıktan sonra da bana sıkıca sarıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettim, bunu yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim ama anlaşılan içime çok şey atmıştım çünkü dışarı çok şey çıkıyordu ve onun güçlü kollarının güvenliğinde her şeyi serbest bıraktım.

Hıçkırıkları yatışmaya başladığında, ben burnumu çekip yüzümü silmek için elimi kaldırırken Frey'in ellerinden biri kazağının altına girdi ve sırtımı okşadı.

"İyi misin ufaklık?" diye sordu usulca.

"Mm hmm," diye mırıldandım, başımı salladım, yanağımı omzuna yasladım ve kolumu tekrar ona doladım.

Frey sırtımı okşamaya devam etti. Gerçekten güzel hissettirdi.

O anda aklıma Fyngaard'a giderken Frey'in bana köyleri, isimlerini, tanrılarını, nehirlerin ve ormanların isimlerini anlattığı zaman geldi.

O zaman biliyordu. Biliyordu.

Her şey bir anda aklıma geldi, onun nazik açıklamaları, sabrı, bir şeyleri anlamasını izlediğim o tuhaf zamanlar, artık o kadar da tuhaf olmayan zamanlar.

O *biliyordu*. Ve bir süredir biliyordu.

"Ne zaman öğrendin?" Göğsüne doğru fısıldadım. "Finnie -"

Onu sıktım ve "Söyle bana, ne zaman öğrendin?" diye tekrarladım.

Frey bir saniye sessiz kaldı. Sonra iç çekti.

Sonra şöyle dedi: "Evlendikten sonra Tanrıların Konutu'nda seni öptüğümde sen de beni öptüğünde, içimden bir ses senin göründüğün kişi olmadığını söylüyordu. Ve kulübeye döndükten sonra seninle geçirdiğim her saniye, göründüğün kişi olmadığını biliyordum. Ona hiç benzemiyorsun ama tamamen aynı görünüyorsun. Sende doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Elfler de bunu doğruladı ve senin bu dünyadan olmadığını benimle paylaştılar."

Sessiz bir nefes aldım.

"Mesajları," diye tahmin ettim. "Evet," diye onayladı Frey.

Başımı salladım ve bunu biliyor olmalarının çok havalı olduğunu düşündüm. Ve umarım Frey onlarla bir daha konuştuğunda beni de yanına alır ve onlara nasıl bildiklerini sorabilirdim.

Sonra şu ana geri döndüm.

"Neden bana söylemedin?" Yumuşakça sordum.

Eli bir an için sırtımda durdu ve sonra tekrar okşamaya başladı, "Kısmen, çünkü aldığın çok şey vardı ve senin için endişeleniyordum. Ama itiraf etmeliyim ki küçüğüm, çoğunlukla benim dünyama verdiğin tepkiler, yaptığın gaflar, örtbas etmeler hoşuma gittiği içindi. Beni eğlendiriyorlardı." Başımı kaldırdım ve gözlerimin içine baktı. "Hem de çok." Vurguladı ve sonra sırtarak, "Çok sevimliydi" dedi.

Ben de sırtıttım ve "Biliyor musun, bunu benden sakladığın için sana kızgın olmalıyım" dedim.

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü, kolu etrafımda kıvrıldı ve sıkıca tuttu, "Biliyorum" dedi.

Hafifçe gülmeye başladım ve ona, "İyi ki seksisin Frey Drakkar, yatakta iyisin, elflere ve ejderhalara hükmediyorsun yoksa başın cidden belaya girerdi," dedim.

Gülümsemeye devam etti ama kaşları birbirine yaklaştı. "Sıcak mı?"

Başımı salladım. "Ateşli. Yakışıklı, iyi görünümlü, göze hoş gelen," ona doğru eğildim, "ateşli."

Çenesini geriye doğru eğdi ve güldü, sonra hala gülerek beni sırtüstü yatırdı, kolunu karnıma doladı, yan tarafımı önüne yatırdı, bana baktı ve gülmeyi bıraktı.

"Ve iyi ki güzelsin, Finnie Drakkar, yoksa böyle bir riske girdiğin için çok pembe bir kışın olurdu."

Ona göz

kırptım.

Finnie Drakkar.

Kahretsin, ama kulağa hoş geliyordu.

Sonra söyledikleri kafama dank etti ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Böyle bir riske girdiğin için pembe bir kış mı?"

Başını salladı ve yüzü yeniden ciddileşti. "Bu..." diye duraksadı, "başka bir dünyaya seyahat. Bu aptalcaydı."

Ne?

"Ne?" Ben sordum.

"Oraya vardığında neyle karşılaşacağın hakkında hiçbir fikrin yoktu ve ben de biliyorum, karıcığım. Kontrol edemeyeceğin bir durumla karşılaştığını biliyorum. Bildiğin gibi, diğer sen umurunda değil."

Oğlum, *bunu* biliyordum.

Frey konuşmaya devam etti. "Senin o olduğunu düşünerek sana nasıl davrandığımı düşünmek hoşuma gitmiyor." "Ve bu büyüyle nelerin ters gidebileceğini, nereye gönderilebileceğini, başına neler gelebileceğini düşünmek de hoşuma gitmiyor. Bu pervasızcaydı, küçüğüm ve bunu yapmamalıydın."

Ona baktım.

Benim için
endişeleniyordu. Bu çok
tatlı ve ateşliydi.

Bunu ona söylemedim. Bunun yerine, "Frey, tatlım, ben bir prensesim, lanet olası bir *sarayda* yaşıyorum, annem ve babam kral ve kraliçe ve ülkenin gerçek hükümdarı olan ve elfleri ve ejderhaları yöneten ateşli bir adamla evliyim. Her şey yolunda gitti."

"Bu tamamen şans," diye kesin bir dille ifade etti ve ben de gülümsedim.

"Macera her zaman öyledir," diyerek onu ittim, sırt üstü yatırdım, gövde mi onunkine yasladım, parmaklarımı boynunun kenarına dolayarak yüzümü yaklaştırdım. Sonra sessizce, "En iyi kısmı da bu, bebeğim" dedim.

"Fin -" diye başladı ama ben elimi kaldırdım, parmaklarımı ağzına dokundurdum ve ciddileştim.

"Annem ve babam, gerçek annem ve babam, eve döndüğümde," gözlerinin yoğunlaşmasını izledim, tuhaf olduğunu düşündüm ama konuşmaya devam ettim, "her dakikayı son dakikalarıymış gibi yaşadılar." Fısıldamadan önce parmaklarımı yanağından çenesine

doğru kaydardım, "Ve bu onlar için iyi oldu.

hayatları uzun sürmedi. Beni arkalarında bıraktılar Frey ve onları özleyorum. Ama beni terk etmeden önce alabilecekleri kadarını aldıklarını bilmek hoşuma gidiyor. Ve beni terk etmeden önce, bana sadece var olmayı değil, sadece nefes alıp vermeyi değil, *yaşamayı* öğrettiler. Ve nerede olurlarsa olsunlar, beni dinlediklerini, öğrendiklerini ve hayatımı bana öğrettikleri gibi yaşadığımı bilerek gülümsediklerini bilmek hoşuma gidiyor. Aldığım her nefesi değerli kılmak."

Bir elini kaldırıp kulağımın arkasındaki saçlara daldırdıktan sonra saçlarımın arasından geçirip enseme tutarken bile gözlerimi tuttu.

"Onları tanımak isterim Finnie," dedi usulca. "Ben de sana onları anlatmaktan zevk alacağım Frey," diye karşılık verdim usulca.

Başparmağı boğazımı okşadı, bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi ve mırıldandı: "Tanrılar adına, bu yaşam arzusu, bu maceraya susamışlık bana çok yakışıyor."

Ona sııttım çünkü böyle düşünmesi hoşuma gitmişti, çok hoşuma gitmişti. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

"Ne istersen, küçüğüm," diye cevap verdi.

Yaklaştım ve nefes nefese "Geminize binmek için *sabırsızlanıyorum*" diye fısıldamadan önce gözlerimin parladığını ve yanaklarımın heyecandan pembeleştiğini bilmiyordum.

Gözleri yüzümde gezinmeden önce bir saniye gözlerimi tuttu. Sonra iki kolunu da bana doladı ve kahkahalar atarken beni sıkıca tuttu.

Onu gülerken izledim ve bu da hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Gülmesi bittiğinde başımı yana eğdim ve "Dünyamı dinlemek ister misin?" diye sorduğumda gözlerimin parladığını ve yanaklarımın heyecandan pembeleştiğini yine fark etmedim.

Büyük eli çenemi kavradı ve cevap verdi, "Kesinlikle. Ama git karıcığım ve yemeğimizi getir. Biz yerken konuşabilirsin."

Ona sııttım ve "Doğru" diye fısıldadım.

Sonra ağzımı onunkine götürdüm, hafifçe öptüm ve yataktan fırladım. Hava akımını kesmek için perdeyi hızla kapattım, odanın diğer ucuna koştum ve şifonyerin üzerinde duran tepsiyi kaptığım gibi yatağa götürdüm.

Sonra kocamla yatağa girdim, akşam yemeğimi yedim ve dünyamı onunla paylaştım.

* * * *

"Finnie?" Frey karanlığa doğru seslendi.

"Mm?" Uykulu uykulu mırıldandım, uyuşukluktan yaklaşık beş saniye uzaktaydım.

"Yayını çok gergin kullanıyorsun." Gözlerim açıldı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Yayını kullanırken çok gerginsin," diye tekrarladı. "Çok fazla konsantre oluyorsun. Beyninin hedefini karıştırmasına izin veriyorsun. İyi bir atış yapmayı çok istiyorsun, atıştan hemen önce tüm vücudun kilitleniyor, bu da nişan almanı engelliyor."

Aman Tanrım. Okçulukta beni izliyormuş. Ben mesafesini koruduğunu düşünürken, Frey yakından izliyormuş.

Hiçbir şey söylemedim ama kalbim yine kabardı.

Frey tekrar konuştu. "Rahatlarsan, hedefine, kollarının ne yaptığına, parmaklarına, omuzlarına, omurganıza konsantre olursan, Atticus'un ne düşüneceğine değil, vücuduna, yayına, okuna, hedefine odaklanırsan, gelişmeyi göreceksin."

Aman *Tanrım*.

Ne düşündüğümü, ne istediğimi, neden babamla orada olduğumu biliyordu.

Kalbimde ne olduğunu biliyordu. Sessiz kaldım.

Koluyla beni sıktı.

"Merak etme ufaklık," diye fısıldadı. "Okun hedefi bulsa da bulmasa da Atticus seni sevecek. Ona yardım edemeyecek."

Onun sözleri içimden geçerken gözlerimi kapattım ve onlarla birlikte annemin o günkü sözleri, sadece onları vermesi değil, onları nasıl verdiği, bunun onun hakkında ne söylediği, benim hakkımda ne hissettiği ve son olarak, ama en önemlisi, Frey'in benim hakkımda ne hissettiği hakkında söyledikleri.

Omuzlarımda ve boynumda tuttuğumu bilmediğim gerginlik serbest kalınca Frey'e daha da sokuldum ve kolumu ona doladım.

Sonra fısıldadım, "Tamam."

Parmakları yan tarafıma doğru kayd ve kıvrıldı. "Tamam," diye fısıldadı.

Bedenim Frey'inkinin sıcak sertliği içinde eridi ve saniyeler sonra uykuya daldım.

On

Çok Zarif Bir Şey

Dört gün sonra.

Frey ve Kral Atticus önderliğindeki atlı kitlesi Saray'ın önündeki açıklığa hücum ederken evden fırladım ve taş basamaklardan aşağı koştum.

Frey, Tyr'ı etrafında döndürdü ve ben yaklaştığımda onu dizginledi ve ellerimi uyluğuna koydum, başımı ona bakmak için geriye doğru eğdim.

"Kazandın mı?" Gülümseyerek sordum ve o da bana gülümsedi.

Sonra eyerinde yana doğru iyice eğildi, eli beni ensemden yakaladı ve yüzlerimiz birbirine yakın olacak şekilde ayak parmaklarıma kadar çekti.

"Bir avı kazanamazsın, karıcığım," dedi sessizce. "Kaybetmenin tek yolu bir geyik ya da en azından bir tavşan yakalayamamaktır."

"Tamam o zaman," dedim, "en azından bir tavşan yakaladın mı?" "Dört," dedi, "ve üç geyik."

Burnumu kıvırdım.

Frey yüzüme baktı ve gülümsemesi daha da büyüyerek sordu, "Neden avla ilgili haberler için Saray'dan heyecanla fırladın ve şimdi sanki sana bir köyde nefes alan her varlığı kılıcımınla kestiğimi söyledim gibi bakıyorsun?"

Avdan haber almak istediğim için "Saray'dan fırlamadım". Saraydan fırladım çünkü seksi erkek kocam güzel atının üzerinde saraya doğru geliyordu... yani seksi görünüyordu. Ve sabahın erken saatlerinden beri ortalıkta yoktu. Bu yüzden "saraydan fırladım" çünkü onu göreceğim için heyecanlıydım.

Bunu ona söylemedim.

Onun yerine şöyle açıkladım: "Çünkü daha önce bunun kazanabileceğin bir yarışma olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise sadece bir grup adam dışarı çıkıp bir şeyleri öldürüyor. Rekabet heyecan vericidir. Bir şeyleri sadece öldürmek için öldürmek..." Başımı salladım ve "o kadar da değil" diye bitirdim.

Frey daha da eğilirken gülümsemeye devam etti ve usulca, "Geri çekil küçük karıcığım, böylece attan inebilirim," diye emretmeden önce ağzını benimkine değdirdi.

Beni bıraktı ve geri çekilip babamın bize doğru geldiğini görünce ona döndüm ve gülümsedim.

"Nasıl yaptın?" Ben sordum.

"Drakkar, bir tavşan ve iki geyik kadar iyi değil," diye cevap verdi, konuşurken gülümseyerek bana doğru geldi ve konuştuktan sonra yanağımı öpmek için eğildi. Doğrulduğunda Frey oradaydı ve Atticus kocama baktı. "Her zamanki gibi, kimse Drakkar kadar başarılı olamadı."

Frey'e bakmak için döndüm. "Demek kazandın."

Frey bana baktı, gözleri gülümsüyordu. "Eğer sizi memnun edecekse, prensesim, bu şekilde düşünebilirsiniz."

"Tamam, bu şekilde düşüneneğim," diye karar verdim, Frey'in ağzı seğirdi ve gözleri, "Bu geceki ziyafet için bol miktarda taze et," diye not eden Atticus'a gitti.

Frey'in yakaladığı öğüren bir yüz ifadesi yaptım ve bunu biliyordum çünkü bir kahkaha patlattı. Ayrıca bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Ve son olarak ve en iyisi, gülmeyi bıraktıktan sonra saçımın tepesini öpmesine neden oldu.

Beni öpmeyi bitirdiğinde, bana baktığını görmek için başımı geriye doğru eğdim.

Gözlerimi yakaladığında, "Domuz eti yiyorsun."

dedi. İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı.

"Evet," diye onayladım,

"ama -" Frey sözümü kesti.

"Ve sığır eti." "Evet,

kocacığım, ama -"

"Ve tavuk, sülün ve kuzu," diye devam etti. "Ben kuzu eti yemem," diye itiraz ettim.

Frey babasına bakarak, "Tabii ki unutmuşum," diye bilgi verdi. "Finnie yavru hayvanları yemez. Bu bir kuraldır."

Bu bir kuraldı ve Frey bu kuralı iki gece önce (yine) yatakta yiyebilmemiz için tepsilerimiz getirildiğinde öğrendi. Kuzu eti servis edildi ve ben mini bir kriz geçirdim ve gerçek bir prensesmişim gibi yemeği geri gönderdim. Frey krizim sırasında ve sonrasında kriz geçirme nedenlerimi açıkladığımda bunun çok komik olduğunu düşündü. Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyordum çünkü birincisi, o sırada buna çok güldü, ikincisi, daha sonra hatırladığında buna çok güldü ve son olarak, bu konuda benimle sık sık dalga geçti.

Bunun çok komik olduğunu düşünebilir ve benimle dalga geçebilirdi. Yine de yavru hayvanları yemeyecektim. Hayatta yemem.

Babama baktım, başımı salladım ve "Kesinlikle" diye onayladım.

Babam bana sırttı ve Frey tekrar bana baktı. "Sen tüm bunların nereden geldiğini biliyorsun, Finnie."

"Elbette, sadece bunu tartışmak ya da kocamla babamın ormana gidip onu avladığını düşünmek istemiyorum," diye karşılık verdim ve devam ettim, "Bu arada, yavru hayvanlarla birlikte ne tavşan ne de geyik eti yiyorum."

Aslında dürüst olmak gerekirse, tavşana benzemesi dışında tavşanın tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ve bir tavşan yememin imkanı yoktu.

Ben bir maceracıydım ama bir yerde sınırı çizmek zorundaydınız.

"Bu gece yiyeceksin," diye araya girdi babam, "çünkü çok fazla olacak ve sana söz veriyorum kızım, çok lezzetli olduğunu düşüneceksin."

"Sanırım kanepelerle devam edeceğim," diye cevap verdim, babamın kafası şaşkınlıkla yana eğildi ve Frey beni sıktı, bu da neden bahsettiğime dair hiçbir fikirleri olmadığı anlamına geliyordu. "Ordövrler mi?" Denedim, babamın kaşları birbirine yaklaştı ve Frey kıkırdamaya başladı. "Parmak yiyeceği. Vol-au-vents, minyatür kişiler, kürdan üzerinde köfteler gibi" diye açıkladım.

Babam toplanma yerimize kapandı ve sessizce, "Sanırım öteki dünyadaki kızım, aynı yiyeceklere sahip değiliz," dedi.

Bu arada, artık bildiğim kadarıyla babam ve anneme Frey tarafından kim olduğum ve nereden geldiğim söylenmişti. Bu, her ikisinin yanında da kendim olabileceğim anlamına geldiği için işleri daha iyi hale getirmişti. Açıkçası kendim olmakta çok daha iyiydim ve bu işe yarıyor gibi görünüyordu, özellikle de babamın yanında.

Yine de her gün (avda olduğu için bugün hariç) onunla dışarı çıkıyor ve ok ve yayla pratik yapıyordum. Ve Frey haklıydı; Atticus'u hayal kırıklığına uğratmak konusunda çok fazla endişeleniyordum. Babamı mutlu etmeye değil de yaptığım işe odaklanmaya başladığımda (bunu her gün yaptığım için kollarımın ve omuzlarımın güçlendiğinden ve böylece daha fazla kontrol kazandığımdan bahsetmiyorum bile), çok daha iyi oldum. Hedefi tam on ikiden vuramıyordum ama dışarıda olduğum son iki günde tek bir ok bile sapmadı ve hatta bazıları hedefteki dairelere isabet etti.

Babam ilerlememden memnundu, ben de öyleydim.

"Göreceğiz," diye fısıldadım, "muhtemelen onlara aynı şeyleri söylemiyoruzdur."

"Muhtemelen hayır," dedi babam, sonra benden öteye bakıp gülümsedi, ben de dönüp annemin yaklaştığını gördüm, o da hafif bir gülümseme takınmıştı (her zamanki gibi).

"Peki sen nasıldın kocacığım?" diye sordu varışta ve ona bir öpücük vermek için eğildikten sonra bunu yaptığında, içimi çektim ve Frey'in kolu etrafımda sıkılaşıırken onun yanına bastırdım.

"Bir tavşan ve iki geyik," diye yanıtladı Atticus.

"Bunu bilmek güzel, kraliyet avcılarımız olmasaydı bile kocam soframız için et sağlayabilirdi," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi, babam gururla sırıttı ve sonra bana döndü ve yüzü ciddileşti.

"Banyoda olman gerektiğinden oldukça eminim, Finnie'm," dedi tuhaf bir şekilde ve ben ona göz kırptım.

"Yapmalı mıyım?" Ben sordum.

"Gales balosu dört saat içinde başlıyor," diye bildiğim bir şeyi bana bildirdi.

Bu yüzden ona bildiğimi söyledim.

"Biliyorum ama hazırlanmak dört saat sürmez."

"Canım, inan bana, hizmetçilerin son yarım saatini pencereden dışarı bakarak kocanın dönüşünü bekleyerek geçirdiğin ve şimdi kocanla *birlikte* dışarıda olduğun ve onun sağ salım dönüşü üzerine, hizmetçilerinin en az bir saat önce olmanı bekledikleri yerde hazırlıklara başlamak üzere odana çekilmediğin için yukarıda endişeleniyorlar."

Frey'in kolunun omuzlarımda gerildiğini hissettim, bu da "Saray'dan fırlamamın" nedenini artık bildiğini gösteriyordu ama yine göz kırpmakla meşgul olduğum için bunu görmezden geldim.

Sonra "Ciddi misin?" diye sordum.

Başını sertçe salladı, "Ciddiyim kızım."

Vay canına. Bir baloya hazırlanmak için beş saat mi? Tanrım, neyin bu kadar uzun süreceğini merak ediyordum.

Anneme bakarak, bunu öğrenmem gerektiğine ve muhtemelen sorarak vakit kaybetmemem gerektiğine karar verdim.

"Hemen yukarı çıkacağım," dedim ona.

"Bu akıllıca olur," diye cevap verdi, gözlerinin son dört gündür çok daha fazlasını yaptığını fark ettiğim için yumuşamaya başlamıştı.

Bunu sevdiğimi söylemeliyim.

Sonra kasabadaki sabahımızı, neden benimle gelmesini istediğimi ve yukarıda beni nelerin beklediğini düşündüm. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi ona diktim. Başını hafifçe eve doğru salladı, sonra da ilk ipucunu yakalayamamış olma ihtimalime karşı çenesini aynı yöne doğru hafifçe salladı. Gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Gözleri ağzımın üzerinde kısıldı, sonra çenesini tekrar Saray'a doğru salladı ve anlamlı bir şekilde göz kırptı.

Onun ne demek istediğini anladım ve o zaman Frey'e bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Benimle yukarı gelebilir misin? Sadece bir dakikalığına," diye sordum utangaçça.

Ve neden utandığımı bilmiyordum. Aptalcaydı. Elbette o benim kocamdı. Elbette onu İncil'deki anlamıyla tanıyordum. Son beş gündür onu İncil'deki anlamıyla çok ama *çok* iyi tanıyordum, başka bir deyişle okçuluk, yemek, uyku ve öğleden sonra kızlarla dans dersleri dışında (çünkü Gales'te dans ettikleri bir dizi dans vardı ve Prenses Sjöfn hepsini biliyordu ama ben tabii ki bilmiyordum, bu yüzden hepsini öğrenmem gerekiyordu) yaptığım hemen *hemen tek* şey buydu. Onunla çok fazla zaman geçirdiğimden bahsetmiyorum bile. Şimdi neden utangaç olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama öyleydim.

Ve Frey, Frey olduğu için ve annemden daha az kaçırdığı için (yani çok fazla değil) onu yakaladı.

Bu yüzden Frey, Frey olduğu için, beni sıktı ve nazikçe mırıldandı, "Elbette, benim küçük Finnie'm."

Ona gülümsedim, sonra ailemle vedalaştık ve beni sarayın merdivenlerinden yukarı çıkardı.

İçeri girip merdiven boşluğuna yönelmiştik ki kolu hâlâ omuzlarımdaydı ve beni kendine doğru çekti.

"Her şey yolunda mı ufaklık?" diye sordu.

Başımı salladım, gözlerim ayaklarımın üzerindeydi.

"Hizmetçilerinize bavullarınızı hazırlattınız mı?" diye devam etti ve ben yine başımı salladım.

Yarın onun gemisine gitmek için ayrılıyorduk.

O gece muhteşem elbisemi giymek için sabırsızlanıyordum. Diğer herkesin ne giyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Ne yiyeceğimizi öğrenmek için sabırsızlanıyordum (eğer sadece tavşan ve geyik eti olsaydı, başka bir mini prenses-fit planlıyordum). Ve yeni öğrendiğim dans figürlerimi denemek için sabırsızlanıyordum.

Ama hepsinden önemlisi, yarın Frey'le birlikte gitmeyi ve nihayet gemisini görmeyi, sonra gemide olmayı ve sonra da onunla birlikte denizde olmayı dört gözle bekliyordum.

Ve bunu dört gözle bekliyordum.

"Toplandılar, iki saat önce kızağa yüklendiler ve Sudvic'e doğru yola çıktılar," dedim.

"Mükemmel," diye mırıldanarak beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

"Hımm... eğer odalarımıza gittiğimizde kızlar oradaysa, haberin olsun," diye uyardım, profiline bakarak, "yola çıkarken en azından *birini yanıma* almama izin vermediğin için pek mutlu değiller."

Frey bana baktı. "Onlarla yakınlaşmanı anlıyorum Finnie ve bundan memnunum ama gemi bir kadına göre bir yer değil."

"Orada olacağım," diye belirttim.

"Kamaramda *yatağımı* ısıtıyor *olacaksın* ve adamlarım bunu bilecek ve sen onların arasındayken dikkatlerini başka şeylere vermezlerse hoşnutsuzluğumu kazanacaklarını ve bu hoşnutsuzluğun nasıl iletileceğini bilecekler. Kızlarınız dikkat dağıtıcı olacaktır ve biz yelken açtığımızda adamlarımın dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı yoktur."

"Aslında," diye fısıldadım, yürürken ona daha da yaklaşarak, "Sanırım bu yüzden içlerinden en azından biri gitmediği için suratları asık. Adamlarınız epeydir etrafta ve kızlar bunu fark etti..." Frey bizi odalarımızın kapısının önünde durdurup beni önüne doğru kıvırdığında tereddüt ettim ve "*çok fazla*" diye vurguladım. Sanırım şanslarının yaver gitmesini umuyorlar."

Frey'in dudakları seğirdi ve "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Seviş. Etiketlenin. Vurulmak. Etekleri yukarı fırlatılsın." Ellerimi göğsüne koydum, ayak parmaklarımın ucuna geldim ve "*Şanslı* ol" diye bitirdim.

Frey başını arkaya attı ve kolları bana dolanıp beni sıkarken kahkahayı bastı.

Sonra başını eğerek bana baktı. "Yine de küçüğüm, gemilerim birkaç adamla idare edilmiyor. *O kadar* şanslı olmak istemeyebilirler ve çoğu denizde olmak üzere bir ay ya da daha fazla uzakta, bu olasılığı değerlendirebilirler."

Başımı salladım ve cevap verdim, "Bilmiyorum. Her gün her birinin yeni bir favorisi oluyor. Dün Bess'in favorisi Max'ti ama bugün Lund'a geçti. Orion dün Alyssa'nın favorisiydi ama bugün Annar'a aşık olduğuna yemin ediyor. Dün hem Jocelyn hem *de* Esther'in Thad için bir meşale taşıdığı bir durum yaşadık ama neyse ki bugün Esther Stephan'a geçti. Jocelyn hala Thad'a bağlı. Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa, ondan önceki gün de Thad'a bağlıydı."

Ondan bir gün önce de Thad'a takılmıştı. İlginç.

Kendimi gelecekteki olası çöpçatanlık çabalarımın değil, konuşmamıza odaklanmaya zorladım ve sözümü şöyle bitirdim: "Bir smorgasbord'u sorun edeceklerini sanmıyorum."

Frey sırtarak, "Jocelyn şu yeşil gözlü ve son derece iri olan esmer olan mı?" diye sordu.

"Evet," diye sözünü bitiremeden kestim çünkü Jocelyn'in büyük memeli olduğunu söylemek ciddi bir eksiklikti ve Jocelyn'in bu özelliklerini sergilemekten çekinmediğini söylemek de bir başka ciddi eksiklikti.

Sırtışının hınzır bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

"O halde döndükten sonra Thad'ı bu durumdan haberdar edelim ki akli elimizdeki işlerde kalsın. Hizmetçinizin oldukça..." durakladı ve devam etti, "*önemli* cazibeleri var ve onu şanslı hissettirmekten çekinmeyecektir."

Ona doğru iyice eğildim ve "Mükemmel" diye fısıldadım, sonra da tavsiyemi sürdürdüm: "Yine de, hamlesini yaptığında, ona kızın gözleri hakkında yorum yapmasını söyleyebilirsin, onun yerine..." Durakladım, "*önemli tılsımlar*."

Frey kıkırdadı, başını salladı ve beni bir kez daha sıktı, sonra gitmeme izin verdi, döndü ve kapıyı açtı.

Dört kızım da üzerime düşmeden önce ancak iki adım atabildik. "Finnie!" Alyssa ağladı. "Nerelerdeydin sen?"

Bess, sanki bu olası olay bildiğimiz dünyanın sonunu getirecekmiş gibi korkunç bir ses tonuyla, "Saçını şekillendirmek için kurumasını bekleyecek vaktimiz asla olmayacak," dedi. "Asla," diye bitirdi sessiz, umutsuz bir çığlıkla.

"Soyun! Banyo yap! Derhal!" Esther tersledi. "Su soğumadan."

"Şimdiden soğumuş olmalı," diye tahmin etti Jocelyn. "Yarım saattir orada duruyor. Daha fazla sipariş vermemiz gerekecek."

"Ben yaparım!" Bess ağladı ve sonra koştu, gerçekten *koşarak* odadan çıktı. "Uh... kızlar bana Frey ile on dakika verebilir misiniz?" diye sordum.

Tereddütle, çünkü bu isteğin iyi karşılanmayacağı belliydi ve haklıydım. Esther, Alyssa ve Jocelyn dehşet içinde geri çekildiler.

"On dakika mı?" Jocelyn dehşete düşmüş bir fısıltıyla sordu.

"Frey'le on dakika'nın ne anlama geldiğini biliyorum," diye mırıldandı Esther nefesinin altından Alyssa'ya, "bir öğleden sonra daha yatak oyunu anlamına geliyor ve Gales için saçını kurutmaya *asla* vaktimiz olmayacak."

Hızlı, şok edici kıkırdamamı ya da yanaklarıma vuran sıcaklığı tutamadım.

"Esther!" Alaycı bir şekilde tersledim ama hâlâ kızardığımı hissediyordum.

"Şey, o Drakkar ve *beş gündür* seni neredeyse hiç havalandırmadı!" Esther geri döndü ve yanaklarımdan daha da ısındığını hissettim.

"Sonunda," diye mırıldandı Alyssa Jocelyn'e ve Frey'in kıkırdamaya başladığını duydum.

Tamam, *buna bir* son vermenin zamanı geldi.

"Pekâlâ, konu o değil, başka bir şey ve on dakikaya ihtiyacım var," dedim ve üçü de konuşmak için ağzını açtığı anda hemen söz verdim, "Sadece on dakika." Elimi kaldırdım, avucumu onlara doğru uzattım. "Size söz veriyorum."

Hepsi bana baktı, sonra Frey'e baktılar, sonra tekrar bana baktılar.

Sonra Jocelyn, "On dakika Finnie," diyerek diğer ikisini dışarı çekmeye başladı.

Jocelyn onu kapıdan dışarı iterken Alyssa, "İyi olsun," diye karşılık verdi. "Gales sonrasına kadar seni idare etmesi gerekecek."

Frey tekrar kıkırdadı ve ben başımı sallayarak kapıya baktım.

Sonra kapı kapandı ve sadece o ve ben kaldık.

İşte o zaman yine utandım ve saçma bir nedenle kapıya bakmaya devam ettim.

"Finnie, aşkım, bu her neyse, on dakikan var," diye hatırlattı Frey bana, vücudum sarsıldı ve ona döndüm.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gözleri benim üzerimdeydi. Güzel, nazik yeşil-kahverengi gözleri.

Kahretsin.

Nefesimi içime çektim.

Tamam, yaptım, yaptığım şey kötü bir şey değildi, hayal gücünün herhangi bir uzantısı değildi, bu yüzden bu saçma utangaçlığı aşmalı ve sadece onunla devam etmeliydim.

Ben de ona dedim ki, "Sen avdayken annemle ben Fyngaard'a gittik. Alışverişe gittik."

Frey konuşmadı ama yüzündeki ifadeden bu pek de ilginç olmayan haberi ona neden verdiğimi merak ettiğini anlayabiliyordum çünkü o bir erkekti, ejderhalara hükmeden süper havalı bir aksiyon kahramanı Akıncı'dan bahsetmiyordu ve ifadesinden her iki tip erkeğin de, hangi dünyada yaşarlarsa yaşasınlar (benim dünyamda Akıncılar yoktu), alışverişi umursamadıkları anlaşılıyordu.

Dudağımı ısırđım, bir nefes daha çektim ve sonra gardıroba doğru ilerledim. Bir kapıyı açarak arkasında kayboldum ve birkaç saat önce oraya koyduğum büyük, ahşap kutuyu çıkardım.

Sonra ona dönüp kapıyı kapatırken hokkabazlık yaptım. Olduğu yerde duruyordu ve hâlâ beni izliyordu. Beni izlemeye devam etti, ben yatağa doğru ilerleyip kutuyu üzerine koyup üstünü açarken gözleri iki kez kutuya kaydı.

Sonra uzandım ve fısıldadım, "Oradayken sana bir şey aldım."

Altın (boyun ve ayaklar), vermilyon (baş ve gövde), menekşe ve içinde altın benekler bulunan koyu safir mavisi (her iki renk de kanatları oluşturuyor) renklerinde, pençelerinin uçları, boynuzları, kanatları, kuyruğu ve gözleri parlak oniks rengine boyanmış, narin eğrilmiş camdan yapılmış güzel, büyük ejderhayı dikkatlice kavradım ve ona doğru döndüm.

Ben odada yürürken Frey vücudunu bana doğru çevirmişti ama şimdi hareket etmiyor, konuşmuyor ve gözleri görmesi için ellerimde tuttuğum narin parçadan ayrılmıyordu.

Yüzü ifadesiz, vücudu kıpırtısız bir şekilde ona bakmaya devam edince aceleyle açıklamaya başladım: "Ben... Fyngaard'a giderken gördüm, şey... geri döndüğümüzde. Dükkanlardan birinin vitrinindeydi. Güzel olduğunu düşündüm ve geri dönüp bakmak istedim ama... sen... kim olduğunu ve ne yapabileceğini açıkladığında, şey..." Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerinde tek bir şey bile göremeyince konuşmayı kestim, hiçbir şey, ne mutluluk, ne şaşkınlık, ne de aptal karısıyla dalga geçtiğine dair bir belirti, hiçbir şey... Bu yüzden fısıldadım, "Sanırım sen sen olduğun için buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Bundan daha fazlasını düşündüm. Bu bir ejderhaydı, güzeldi, görkemliydi, narinliğiyle bile canavarların, kontrol ettiği canavarların vahşi gücünü tasvir ediyordu. Ve ona sahip olması gerektiğini düşündüm çünkü güzelliği ve vahşi gücüyle onu kişileştiriyordu.

Ama daha fazlası vardı. Ayrıldığımda, benden bir şey almasını istiyordum, enfes, güzel bir şey, paylaştığımız zamanları hatırlayacak bir şey ki zaten kısa bir süredir onunla birlikte olmama rağmen bunların her ikisi de vardı. Kesinlikle.

Ve şimdi bu fikrin tamamen saçma olduğunu görüyordum.

"Bu... Özür dilerim Frey," diye fısıldadım. "Şimdi düşününce çok aptalca geliyor. Avlanıyor, ata biniyor ve gemi yüzdürüyorsun. Narin, candan bir ejderha -"

Sözümü keserek sert bir şekilde "Kutusuna koyun" dedi.

Ses tonuna ve yüzündeki sert ifadeye göz kırptım.

Tamamen ezik değildi. Nefret ediyordu.

Aslında nefret

ediyordu. Tanrım.

"Doğru." Hâlâ fısıldıyordum ama kalbimin acıdığını söylemek zorundaydım. Frey sert ve hatta duygusuz olabiliyordu ama çoğu zaman nazikti. Bu bir hediye idi. Bundan nefret etse bile, nazik olmaya *çalışmamasına* şaşırmıştım.

Onu kutusuna yerleştirdim ama daha vermilyon ipek yatağında dinlenirken Frey yanıma geldi ve kapağı çevirdi.

Eek. *Kesinlikle* nefret etti.

Kutuyu yataktan alıp şifonyere taşımasını ve üzerine koymasını izledim, kederime o kadar dalmıştım ki gösterdiği özeni fark etmedim. Sonra belli belirsiz bir şaşkınlık içinde izledim.

Kapıya doğru yürürken ve iskelet anahtarı kilide sokmakla kalmayıp tahta sürgülerden birini de yerine iterken hayal kırıklığına uğradı.

Sonra daha keskin bir şaşkınlık, biraz şaşkınlık ve yine de hayal kırıklığıyla bana doğru ilerlemesini izledim.

Tamam... kızgın mıydı?

Sadece bir hediye idi. Kötü bir hediye olduğu kesin ama kızılacak bir şey değildi.

Öyle miydi?

"Frey," dedim sessizce, onu savuşturmak istercesine bir elimi kaldırdım ve yatağa çarpmak için geri adım attım.

Frey'in vücudu benimkine çarptığında yatağa daha yeni uzanmıştım.

Sonra yatağa uzandık, o benim üstümdeydi ve parmakları elbisemin içindeydi, elbisemi yukarı çekiyordu.

Ho oğlum.

Belki de onu yanlış anladım.

"Gerekirse," diye hırladı, "Gales'e ıslak saçlarla gideceksin." Ho boy!

Ağırlığını üzerimden almak için kalçalarını kaldırdı, elbiseyi belime kadar çekti, sonra sırtını dikleştirdi ve elbiseyi çekerek çıkardı, kollarımı da onunla birlikte yukarı kaldırmaya zorladı.

Ho oğlum!

"Frey," diye fısıldadım, ellerinden biri yan tarafımdan aşağı inip hızla yukarı çıkarak göğsümün üzerinden geçti ve boynumdan yukarı çıkıp çenemi kavradı.

Ve şimdi gözleri boş değildi. Ateş saçıyorlardı ve bu ateş hiçbir şekilde kötü değildi.

Tamam, onu yanlış okumuşum. *Kesinlikle* hoşuna gitmiş.

"Hiç kimse," diye homurdanmaya devam ediyordu, göğsü gümbürdüyordu, öyle derin bir gümbürtü ki benimkini sarstı ve yüzünde sert bir ifade vardı, benimkinin bir santim yakınına kadar inen bir yüz, "büyükannem ben on üç yaşındayken öldüğünden beri hiç *kimse* bana bir hediye almadı. Onun ölümünden bu yana tek bir Allah'ın belası insan bile bana tek bir şey vermedi."

Aman Tanrım.

Bu doğru olamaz. Lütfen Tanrım, bunun doğru olmasına izin verme.

"Tatlım," diye nefes aldım, bir kolumu ona doladım, diğer elim boynuna sıkıca sarılmak için yukarı çıktı ve gerçekten

(muhteşem) seks yapmayı bırakıp konuşmaya başlamalıydı ya da daha doğrusu, seks yapmadığımız zamanlarda güneşin altındaki her şey hakkında gevezelik etmemi dinlemeyi bırakmalı ve kocamdan bir şeyler çıkarmaya başlamalıydım.

"Ve bana bahsettiğin düğün öpücüğü dışında hiç bu kadar zarif bir şey almamıştım," diye devam etti.

Aman *Tanrım*.

Öyle dedi, kaçırmadım, gerçekten öyle *dedi*.

Kahretsin, beni yine ağlatacaktı.

"Frey," diye fısıldadım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Eli çenemden sırtıma ve kığıma doğru hareket ederek beni yukarı çekti, böylece yumuşak kalçalarım onun sert kalçalarına yapıştı.

Sonra kalın bir sesle, "Karıma teşekkür etmek için acele etmiyorum, hizmetçileriniz beklemek zorunda kalacak," dedi.

Evet, hoşuna
gitmişti. "Tamam,"
diye nefes aldım.

Beni inceledi, bakışları yoğundu, sanki yüzümün her santimetresini ezberliyordu.

Sonra başı eğildi ve beni öptü. Sonra

karısına teşekkür etmek için zaman ayırdı.

Ve Frey Drakkar acele etmediğinde, bunu doğru yaptı.

* * * * *

"Sana her gün bir hediye veriyorum," diye mırıldandım yatağa, kocamın kıkırdamasını duydum ve sonra elinin arkamın kıvrımında hafifçe kaydığını hissettim.

Sonra dudaklarının kalçamın derisine değdiğini hissettim, kayboldular ve boynuma dokunduklarını hissettim, sonra kulağıma fısıldadı, "Teşekkür ederim, benim küçük Finnie'm, onun kıymetini bileceğim."

Ejderhasına değer verirdi.

Gözlerimi kapattım, mutluluğun içime aktığını hissettim, başımı çevirdim, gözlerimi açtım ve kocama gülümsedim.

"Rica ederim yakışıklı kocacığım," diye fısıldadım.

Gözleri yumuşadı ve o da gülümsedi, tatlı ve nazik bir şekilde, eğildi, şakağıma bir öpücük kondurdu ve yataktan kalkıp yorganı üzerime örttü.

Çoktan giyinmiş ve kendi banyosuna gitmeden önce beni öpmek için geri gelmişti ve şimdi kapıya doğru yürümesini izledim. Sürgüsünü çözdü, kilidini açtı ve ben memnuniyetle iç çekerken kapıyı fırlattı.

Kızlarımın dördü de dışarıda duruyordu.

"Kuryeye söyle, şifonyerin üzerindeki kutuyu gecikmeden Sudvic'teki gemime teslim etsin. İçindekiler kırılğan, o yüzden camda en ufak bir çatlak bile görürsem bana hesap vereceğini söyle. Ayrıca Skylar'a söyle, Finnie ve ben yarın gelmeden önce kamarama monte edilmesini istiyorum." Frey emretti, dördü de ağzı açık ona baktı, sonra Esther sonunda başını salladı, soyundu ve ortadan kayboldu.

Yine gülümsedim.

Ejderhasına o kadar değer veriyordu ki. Frey bana döndü.

"Sana Gales'e kadar eşlik etmek için geri döneceğim, karıcığım," diye seslendi.

İki kolumun üzerinde uyuşuk bir şekilde doğruldum ve "Harika, kocacığım" diye seslendim.

Başını salladı ve sırtıttı. Sonra ortadan kayboldu. Bess kapıyı kapatırken kızlarım içeri koştu.

Sonra hepsi yatağa bir metre kala durdu ve bana baktı. "Selam hanımlar," diye selamladım, çıplak ve yatakta olduğumu hiç umursamadan

ve belli ki hediyemden *ciddi anlamda* hoşlanan ateşli, erkeksi kocam tarafından iyice ve şiddetle yatağa atılmıştı.

Hepsi bana bakıp duruyordu.

Sonunda Jocelyn, "10 dakikaya kadar" dedi.

Haklıydı. On dakika yaklaşık bir saat önce bitmişti. Bir kahkaha patlattım.

Yapacaklarını bildiğim gibi, bana katıldılar.

Sonra Alyssa soyunma odama koştu ve bornozumla geri geldi. Yandan su şırıltılarını duyarken yorganın altında giymek için mücadele ettim.

Banyo zamanı.

Sonra Gales.

Sonra, yarın, macera.

On Sekizinci Bk

Bitter Gales

"Acele et Esther, Drakkar yirmi dakikadır yatak odasında bekliyor," diye tısladı Bess, saçlarımı büken, kıvıran ve tutturan Esther'e ısrarla. "Az önce içeri girdim ve sabırsızlandığından hiç şüphem yok."

Ho oğlum. Bu muhtemelen iyi değildi.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var Esther?" Ben sordum.

Esther, "Saçını yapmak için on, seni giydirmek için de on," diye cevap verdi. "Bunu yarıya indirebilir miyiz?" Bir Frey'i düşünerek rica ettim.

Kötü şeyler anlamına gelebilecek sabırsızlığını saklamıyor.

"Elimizden geleni yapacağız," diye karar verdi Jocelyn. "İşte, ayağını kaldır. Ayakkabılarını ve mücevherlerini takacağız ve sonra Esther'in işi bittiğinde elbiseyi ekleyebiliriz."

Jocelyn'e başımı salladım ve önümde yere diz çökerken ayağımı kaldırdım ve Bess'e "Ona on dakika daha söyle" dedim.

Frey'e on dakika daha beklemesi gerektiğini söylemek ister gibiydi, sanki tırnaklarının köklerinden sökölmesini istiyordu.

Ben de nazikçe, "Ona böyle dediğimi söyle, tatlım" dedim.

Başını salladı ve çıktı, Jocelyn diğer ayakkabıyı giyerken Alyssa kolyemle öne çıktı.

Çılgıncaydı ve ilk başta çok abartılı olduğunu düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse, bir prenses olarak kesinlikle dört hizmetçiye ihtiyacınız vardı.

Alyssa, Esther'den dikkatlice sıyrılıp kolyemi takarken, "Drakkar'ın sana baktığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diye nefes aldı.

"Ben de," diye mırıldandı Esther.

Jocelyn küpelerimi almak için uzaklaşırken, "Umarım seni gördüğünde, iç çamaşırını gördüğünde yaptığı gibi yatağına geri götürmek yerine gerçekten Gales'e götürür," dedi, "sana öğretmek için onca zaman harcadık ama dans edemedin, yazık olur."

Bu doğru olabilir. Danslar eğlenceliydi. Gerçi Frey ile dans etmek çok daha eğlenceliydi.

Bess aceleyle odaya girdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüz ifadesi hafifçe solgundu.

"Beş dakikamız olduğunu söylüyor," diye duyurdu.

Hafifçe kıkırdamaya başladım çünkü bunun Frey'in cömertliği olduğunu düşündüm. Bana beklemeyi seven bir adam gibi gelmemiştir.

Birkaç dakika sonra, parfümlendiğimde, eldivenlerim düzeltildiğinde ve takıların son dokunuşları yapıldığında, Esther'in "İşim bitti," dediğini duydum ve ellerinin benden uzaklaştığını hissettim.

"Elbiseyi getireyim," dedi Bess ve aceleyle salonun üzerinde duran, jet boncuklarla süslü, kan kırmızısı satenin parıltılı parçasına doğru yürüdü.

"Kalk ayağa prensesim," diye emretti Alyssa ve ben de kalkıp aynaya doğru yürüdüm.

Kısa bir süre içinde takımımı tamamlamışlardı ve bu o kadar harikaydı ki, Frey bekliyor olsa bile, Bess kulaklarımın arkasına ve göğüs dekolteme son bir kez parfüm sıkarken (evet, telif hakkı sprey bile sıkmadı) aynada kendimi incelemek ve her şeyi anlamak için bir dakikamı ayırdım.

Kızlar bana aristokrasinin her üyesinin kendi hanesinin renklerini giyeceğini söylemişlerdi. Wilde Hanesi'nin koyu kırmızı rengini, Lunwyn'in tacını simgeleyen altın rengini ya da kendi rengim olan (Kış Prensesi olarak) buz mavisini giymemem annemin fikriydi.

Onun yerine Drakkar Hanesi'nin rengi olan kan kırmızısını giyecektim. Ve üzerimde, vücudumu geniş göğüs dekoltesinden kalçalarımın kadar sımsıkı saran, ardından arkada küçük bir trenle ayaklarımın kadar uzanan kan kırmızısı saten bir elbise vardı. Yüz binlerce cilalı jet boncukla bolca ve sanatsal bir şekilde süslenmişti, korsajın etrafında ağırdı ama vücudumu sıyırdıkça hafifliyor ve sadece bir serpinti haline geliyordu.

Etek ucu.

Elbisenin uzun kolları yoktu ama omuzdan açıktı ve kısa, ince askıları vardı, bu da korsajın açıkta kalan göğüs dekoltelemlerini ve omuzlarımı süpürmesini sağlıyordu.

Uzun, siyah ipek eldivenler giymiştim ve eldivenlerin üzerinde, her bir bileğimde jet boncuklardan oluşan tel tel bir yumak vardı. Boynumda daha fazla boncuk dizisinden oluşan bir gerdanlık vardı, aynısı kulaklarımdan sarkıyordu. Makyajım koyu renklerde yapılmıştı; gözlerim kömür grisi ve siyah, gözaltıları ise ahududu rengindeydi.

dudaklarım ve yanaklarım. Saçlarım zarif ama yumuşak bukleler ve kıvrımlar halinde toplanmıştı.

Ama en güzeli başlığıydı.

Annem bana bir Drakkar kraliçesi tahta oturduğunda taç takmadığını söylemişti. Benim giydiğim şeyi giyermiş.

Dokuma ve sarkan jet boncuklardan yapılmış bir başlık, alnımı saç çizgisinden neredeyse kaşıma kadar kaplıyor, burnumun köprüsüne ve şakaklarıma kadar iniyordu. Bu, saçlarımın yanlarında kayboldu ama bukleler ve kıvrımlar arasından örüldü.

Harikaydı. Her şey öyleydi.

Yine de, elbisenin çok dar ve bir ton ağırlığında olduğunu ve o başlık şeyinin, bok gibi havalı olsa da, biraz can sıkıcı olduğunu söylemeliyim. Ancak, buna alışacağımı ve umarım çok eğleneceğimi, farkına bile varmayacağımı düşündüm.

"Oh, Finnie, *çok güzel* görünüyorsun," diye nefes aldı Bess ve ben de gülümsedim çünkü sessizce aynı fikirdeydim.

Genelde görünüşümü ya kabul ederdim ya da terk ederdim. Annem bana güçlü yanlarımla nasıl oynayacağımı öğretmişti, gür saçlar, sıradışı gözler, gelişen kıvrımlar (beni terk etmeden önce, o zamandan beri geliştiler) ve bunu düşünmeden yaptım.

Doğrusu, kırmızının bana yakışacağını hiç tahmin etmezdim ama koyu makyaj ve jet boncuklarla saçlarım parlak beyaz görünüyordu ve gözlerimin mavisi silikti.

Artık harika göründüğümü düşünüyordum.

Frey'e katılmadan önce kızlarımın her birini kucaklamak ve hızlı, içten teşekkür sözleri söylemek için bir dakika daha ayırdım, sonra (acele ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak) aceleyle soyunma odasından çıkıp yatak odasına girdim ve yumuşak bir nefes aldım. Frey'in tepkisini dört gözle bekliyordum çünkü kocamın benim güzel olduğumu düşündüğünü söyleyebilirim (bunu bana birden fazla kez söylemişti) ve *bu* konuda ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Durduğumda odaya üç adım girmiştım. Hayal meyal, gözlerinin bana geldiğini fark ettim ve beni ilk gördüğünde sık sık yaptığı şeyi yaptı, vücudu durdu ve gözleri bana kilitlendi.

Ama onu içeri almakla o kadar meşguldüm ki tepkisini not edemedim. Vay canına.

Onu neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi giysileri dışında hiçbir şeyle görmemiştim.

Ama şimdi *tamamen* siyah giyiyordu. Siyah pantolon, cilalı siyah botlar, kabarık kollu siyah bir gömlek ve boynunu neredeyse kulak memelerine kadar örten, kravatla bağlanmış yüksek bir yaka. Bu eski moda kıyafet başka herhangi bir adamda gülünç görünebilirdi ama onda kesinlikle öyle *değildi*. Göğsünde eğik duran parlak, siyah deri bir kayış vardı ve bu kayış kaba bir deriye değil, arkada eğik duran yüksek kaliteli siyah yüne bağlıydı ve baldırlarının arkasında bittiği yerde kısa bir parlak siyah kürk kenarı vardı. Kalın, koyu renk saçları geriye taranmıştı, güçlü çenesi tıraş edilmişti ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki bir an nefes alamadım.

Yapabildiğimde, "Merhaba" diye fısıldadım ve o da gözlerini kırıştırdı.

Sonra bana doğru ilerledi, eğildi, elimi tuttu, dirseğinin içine soktu ve "Geç kaldık, gecikmemeliyiz" diye mırıldandı.

Odadaki havanın değiştiğini hissettim ve neredeyse yemin edebilirim ki, sönmüş beş heyecan balonunun sanki bir iğne ile vurulmuş gibi odanın içinde vızıldadığını duydum.

Frey beni hızla kapıya doğru götürürken "Tamam," diye fısıldadım ve sonra başımı çevirip kızlarıma gülümsedim. "Teşekkürler hanımlar, gitmeden önce sabah görüşürüz."

"Tamam Finnie, görüşürüz," diye seslendi Alyssa, neredeyse benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama tam olarak değil.

"İyi eğlenceler," diye
seslendi Esther.

"Eğleneceğim," diye
güvence verdim ona.

Jocelyn ve Bess el salladı, Jocelyn'in hayal kırıklığına uğramış gözleri bana, Bess'inki Frey'e bakıyordu.

Sonra kapıdan çıktık ve Frey bizi hızla koridordan merdivenlere doğru götürdü.

Üçüncü kata gidiyorduk.

Saray muazzamdı; birinci katın bir kanadında misafir odaları, çalışma odası, resmi yemek odası, resmi sabah odası ve benzerleri gibi resmi görev odaları, diğer kanadında ise daha az resmi yemek odası, bilardo odası, kütüphane ve kış bahçesi gibi ailelerin bir araya geldiği yerler bulunuyordu. Birinci katta mutfak ve çamaşırhane de vardı. İkinci kat ise yaşam alanları ile doluydu.

Aile ve misafirler için alan, yatak odaları, giyinme odaları, kişisel oturma odaları, dikiş odaları ve benzerleri. Dördüncü katta hizmetlilerin odaları bulunuyordu.

Ancak üçüncü kat etkinlik odalarının bulunduğu yerdi ve sadece üç tane vardı. Merdivenlerin çıktığı ortadaki büyük salonun ortasında, parti için Saray'ın seralarından (Saray bahçıvanlarının evi süslemek için çiçek ve bitkilere kadar her şeyi yetiştirdiği dört devasa sera vardı) devasa çiçeklerin sergileneceği beş büyük, pırıl pırıl koyu ahşap masa vardı, sakinlerini ve misafirlerini beslemek için mevsim dışında yetiştirmek zorunda kaldıkları sebze ve meyvelere - hatta birinde elma, armut, erik ve şeftali ağaçları, bir diğerinde ıhlamur, limon, greyfurt ve portakal, bir diğerinde ise böğürtlen ve ahududu sarmaşıkları vardı).

Etkinlik salonunun bir tarafında, bir ucunda orkestra için bir yükselti bulunan küçük masalarla karışık sandalyelerle sıralanmış geniş bir açık alan olan bir balo salonu vardı. Salonun diğer tarafında, duvarları Lunwyn'in geçmiş kral ve kraliçelerinin, ama çoğunlukla Kış Prensleri veya Prenseslerinin, yani tahta geçmeden önce Saray'da yaşayanların, onların eşlerinin veya kocalarının ve çocuklarının portreleriyle kaplı uzun bir açık galeri vardı.

Şu anda gittiğimiz yer burasıydı ve koyu kırmızı kazaklar, koyu kahverengi deri şortlar, yüksek çizmeler, sırtlarında eğimli kahverengi mantolar ve kahverengi deri eldivenler giyen iki canlı uşağın ikinci kattan üçüncü kata çıkan sahanlıkta durarak insanları yukarı ve aşağı yönlendirdiğini ve yaşam alanlarına erişimi kestiğini gördüm.

Parlak renkli elbiseleri ve uşakların etrafından Frey ve bana doğru bakan meraklı yüzleri gördüğümde, çenesinin sertleştiğini görmek için başımı kaldırıp kocama baktım.

Sonra çenesine baktım ve bir şeyin onu kızdığını fark ettim.

Kahretsin. Beklediğimiz için kızgındı.

Kahretsin! Kızgın bir Frey'le Gales'e gitmek istemedim. Kızgın bir Frey'le hiçbir yere gitmek istemedim.

Bu yüzden uşakların yanına varmadan önce dirseğini hafifçe geri çektim ve adımlarımı yavaşlattım. Bana baktı, kaşları çatılmıştı ve Frey'in ne kadar öfkeli olabileceğine dair birden ona kadar olan skalasında, tahminimce iki civarında durduğunu gördüm.

Bu iyiydi.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Yumuşak bir sesle sordum, bizi durdurdu, merdivenlere baktı ve bana dönmeden önce tekrar bana baktı.

"Finnie, fırtına neredeyse iki saat önce başladı," diye hatırlattı bana. "Biliyorum ama..." Ona yaklaştım ve başımı arkaya eğdim. "Oraya varmadan önce geç kaldığım ve sizi beklettiğim için özür dilemek istedim ve -"

Elini kaldırıp boynuma doladığında konuşmayı kestim ve yüz ifadesi anında değişerek özrümün onu öfke skalasından tamamen düşürdüğünü gösterdi.

Vay be. Bu da iyiydi.

Ardından, "Bir tanem, bizi geç bırakan *bendim*, neden bu kadar geç kaldın?

Özür mü diliyorsun?"

"Kızgın görünüyorsun," dedim ona.

"Beklediğim için kızgın değilim," dedi bana.

"Hiç kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Frey, ona daha yakından baktım ve bunun doğru olduğunu gördüm. Yine de daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu nedenle ona "Bir saniye önce kızgın görünüyordun" dedim. "Kızgın değildim," diye cevap verdi.

Şey, o bir şeydi ve bu arada, muhteşem elbisem hakkında yorum yapmamıştı ve bu Frey *değildi*. Üç gün önce, Thad ve Oleg'le konuşurken gümüşü beyaz yün bir elbise giyerek yanına gittiğimde, çok hoştu ama en iyi halime yakın bile değildi, adamlarının önünde bana çok güzel göründüğümü söylemiş, sonra da adamlarla konuşmasını çabucak bitirip beni odalarımıza götürmüştü ve elbisemi üzerimden çıkarmıştı.

Bu nedenle, "Sen *bir şeydin*" dedim. İç çektim ve dedi ki, "Finnie, yapmalıyız -"

Gözlerim onunkilere kaydı, zar zor görebiliyordum ama bir şeyler sakladığını görebiliyordum ve daha da yaklaştım. "Bir şey saklıyorsun."

"Finnie -"

"Ne?"

"Fin -"

Bir elimi göğsüne koydum, kırmızı saten, jet boncuklu, sivri burunlu terliklerimin parmak uçlarına bastım ve "Seni üzen ne Frey?"

diye sordum.

Gözlerimi tutmaya devam etti. Sonra yüzünü bana yaklaştırdı.

Sonra dedi ki, "Drakkar'ın renklerini giyiyorsun."

Gözlerimi kırptım. Sonra "Ne?" diye sordum.

Kendini tekrar etmedi. Onun yerine şöyle cevap verdi: "Sana favori bir rengim olmadığını söylediğimde yanılmışım. En sevdiğim renkler *senin* renklerin." Kalbim küt küt atarken gözlerimi kırptım ve Frey devam etti: "Seni beyazların, gümüşlerin, grilerin ve kesinlikle mavilerin içinde tercih ederim." Gerçekten dikkatle dinlediğini düşünerek bakakaldım, aynı zamanda sözleriyle karnım gerçekten ısındı ve sonra konuşmaya devam etti. "Seni Drakkar kırmızısı içinde görmekten hoşlanmıyorum."

Karnım anında soğudu, şaşkın ve itiraf etmeliyim ki kederli bir şekilde ayak tabanlarıma kadar yuvarlandım.

"Bunu *senin* için giydim," diye fısıldadım. "Annem dedi ki -"

Boynumdaki elini hafifçe sıktı ve fısıldayarak karşılık verdi, "Biliyorum küçüğüm ve jestin için minnettarım. Ama bu, Evimin renginden hoşlanmadığım gerçeğini değiştirmiyor."

Aman Tanrım.

Tabii ki hayır. Neden bu kadar aptaldım? Eviyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Annemi asla dinlememeliydim.

Gözlerimi başka tarafa çevirdim ve "Lanet olsun, her şeyi berbat ettim" diye mırıldandım. "Finnie, bana bak aşkım," diye seslendi, elini bir kez daha sıkarak

ve gözlerim onunkilere gitti. "Ben evimle ilişki kurmam."

Başımı salladım ve itiraf ettim, "Biliyorum, duydum. İşte bu yüzden çuvalladım." Ona doğru daha da eğildim. "Çok özür dilerim, Frey."

Başını iki yana salladı. "Üzülme. Jestin çok dokunaklı ve annen ne yaptığını biliyor. Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor."

Gözlerimi kırptırdım ve "Annem ne yaptığını biliyor mu?" diye sordum.

Başını salladı ve sonra bana ciğerlerimi sızlatan bir bilgi verdi.

"Evimin üyeleri orada olacak. Ailem, kesinlikle. Kuzenim Franka, merakının seviyesi ve doğası göz önüne alındığında, neredeyse kesinlikle. Hatta belki kardeşlerim bile, gerçi katılacaklarına dair bir haber almadım."

Kuzeninden gelen haber endişe vericiydi, kardeşlerinden gelen haber de öyle, ama anne babasından gelen haber karşısında donup kaldım.

"Ailen yukarıda mı?" Nefes aldım.

"Şüphesiz," diye onayladı.

"Annenle baban yukarıda," diye tekrarlardım nefes nefese. "Finnie -"

Boynuma uzanan elini çektim, yakaladım ve onu koridorda bir metre geriye çektim. Sonra sırtım sahanlığa dönük bir şekilde durdum ve tısladım, "Neden bana söylemedin?"

Tanrı. Ailesi. Yakında Frey'in ailesiyle tanışacaktım! Tanrım! Harika görünüyordum ama *buna* hazır değildim.

"Finnie -"

Sözünü kestim. "Yapamazsın... yapamazsın... sadece... ailenle tanışmadan beş dakika önce bir kıza bunu söyleyemezsin!"

Elleri, bu kez ikisi birden, boynuma dolandı ve yüzünü bana yaklaştıracak şekilde eğilerek nazikçe, "Ufaklık, sakın ol," dedi.

"Sakin olmak diye bir seçenek yok Frey," dedim ona, sesimdeki panik açıkça belli oluyordu. "Ailen üst katta!"

"Öyleler," diye tekrar onayladı. "Ve kuzenin!" Devam ettim. "Finnie, aşkım -"

"Ve, muhtemelen, *kardeşlerin!*" Şimdi kendimi bir duruma sokmaya çalışıyordum.

"Fin -"

"Neden bana söylemedin?" Yarı çığlık attım, kelimeler biraz tiz, biraz yüksek sesle ve kesinlikle panikle çıkıyordu, bu yüzden Frey gitmeme izin verdi ama elimi tuttu ve beni koridorda beş adım daha geri çekti. Sonra durdu ve pozisyonlarımıza geri döndük, bu sefer beni sırtını merdiven boşluğuna dönecek şekilde çevirdi.

"Benim küçük Finnie'm, sana tam da bu nedenle söylemedim. Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Önemsiyorsun, iyi bir izlenim bırakmak istiyorsun, babanın seninle gurur duyması için kendini zorluyorsun, annen nakış işlerken onunla oturuyorsun, oysa orada değil de herhangi bir yerde olmayı, bir şeyler yapmayı, insanlarla tanışmayı, oyun oynamayı, alışveriş yapmayı, yemek yemeyi, sohbet etmeyi tercih ettiğini biliyorum. Şu anda endişelisin ve duygularını kontrol etmen ve onlarla tanıştığın anda çekici biri olarak ilerlemen için gereken bir saniye boyunca endişeli olmanı, sana günler öncesinden söyleyip kendini yormanı ve günlerini bu durumda geçirmeni tercih ederim."

Bunun hoş ve kesinlikle düşünceli bir davranış olduğunu fark ettiğimde ona ters ters baktım.

"Biliyor musun, sen düşünceli olduğunda ve ben sana kızmak için hazırlandığımda bu sinir bozucu oluyor," diye tersledim, Frey'in gözlerindeki tedirgin bakış kayboldu ve sırttı.

Sonra daha da yaklaştı ve dudaklarını burnuma dokundurup geri çekildi.

Bu da düşünceliydi çünkü rahatlatıcı ve tatlıydı. Lanet olası adam.

Sonra, "Artık bildiğinize göre, size daha fazla bilgi vereceğim" dedi.

"Bu iyi olurdu Frey," dedim iç çekerek, bakışlarımı korumaya çalışıyor ama başaramıyordum.

Kızgın kalma çabalarımnda başarısız olduğumu görerek tekrar sırttı ve elleri boynumdan inerek belimde durdu.

Sonra yüzü ciddileşti ve ben de hazırlandım.

"Evimle hiçbir ilgim olmadığını biliyorsanız, ailemi önemsemediğimi de biliyorsunuzdur. Bu nedenle, sizin hakkınızda ne düşündükleri umurumda değil. Ben senin hakkında ne düşündüğümü biliyorum ve onların düşünceleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bu iyiydi. "Tamam," diye cevap verdim.

Parmaklarıyla beni sıktı ve devam etti. "Ama Drakkar Hanesi zenginliğe sahip ve zenginlik güç demek. Etkileri yıllar içinde azaldı ama para neredeyse her şeyi satın alabilir. Annenin sana onların renklerini giydirmesi, evlendiğimizde sadece benim Wilde Hanesi'ne kabul edilmediğimi, senin de Drakkar Hanesi'ne girdiğini ifade ediyor. Senin de onlardan biri olduğunu söylüyor. Bu noktaya açıklık getirmeye çalışıyor."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve "Bunu neden yapsın ki?" diye sordum. "Çünkü bir ittifak kurmak istiyor. Güç güçtür, hayır Kimin kullandığının önemi yok. Drakkar Hanesi'nin üyeleri kendi aralarında savaşmak için çok fazla zaman ve çaba harcarlar ancak bu durum, başkalarına düşmanlık beslemeye ayıracak çok fazla zamanları olmadığı anlamına gelmez. Hanedanlığımın renklerini giymeniz sadece Hanedanlığıma bir hürmet değil, aynı zamanda alenen

Tüm hanelere artık bir Drakkar olduğunuzu belirtmek. Zekice bir numara. Onlara Drakkarların, kardeşleriyle ne kadar mesafeli olursa olsun, eninde sonunda Lunwyn'in bir sonraki kralının babası olacak kendi Hanelerinin bir üyesi olduğunu hatırlatıyor. Senin onların renklerini giymenle annen onlara aynı zamanda bir Wilde ve şimdi bir Drakkar olan gelininin gelecekteki kralımızın annesi olacağını ve *tüm* bu nedenlerden dolayı ona hak ettiği saygıyı göstermeleri gerektiğini hatırlatıyor."

Hafif bir şaşkınlıkla ona baktım ve "Bana saygılı davranmazlar mı?" diye sordum.

"Küçüğüm," dedi Frey nazikçe, "ailemle birlikte ne yapacakları belli olmaz."

Hmm.

İyi haber şu ki, annem aptal değildi, gerçi bunu zaten az çok anlamıştım.

"Annen ne kadar akıllıca davranmış olsa da ve bu elbise senin üzerinde ne kadar çekici dursa da, Drakkar kırmızısı giymenden hâlâ hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, gözleri göbeğime inmişti.

"Frey, tatlım," diye seslendim ve bakışları tekrar benimkilere kaydı, "Seni rahatsız ettiği için üzgünüm, bu yüzden bu rengi giydiğimi düşünmemeni ve bunun yerine," ona doğru eğildim, gülümsedim ve fısıldadım, "daha sonra çıkarmayı düşünmeni öneririm."

Frey'in kolları sırtıma dolandı ve boynunu derin bir şekilde bükerek kendi gülümsemesiyle alçak sesle cevap verdi, "Bu mükemmel bir fikir."

Ona doğru bastırdım; ipucumu aldı ve ağzını benimkine dokundurdu. Yine de, belli ki ipucunu doğru okumamıştı çünkü sadece bir dokunuştı, daha fazlası değil.

Başını kaldırdığında içini çekti ve mırıldandı: "Bırakın da Gales'le yüzleşelim."

"Tamam," diye mırıldandım, tekrar gülümsedi, beni bıraktı, elimi tuttu ve beni merdivenlere geri götürdü.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve çıkarken ben göz göze gelip gülümsedim, Frey de göz göze gelince çenesini kaldırdı.

Günlerdir Gales'e insanlar geliyordu ve normalde Sjoftn da onların arasında olurdu, çünkü bir kısmı Saray'da misafirdi. Son üç gündür annem ve babam büyük kahvaltılara, öğle ve akşam yemeklerine katılıyor, babam da aralarda toplantılar yapıyordu.

Ama Frey beni korumak için bu işlere karışmamama karar vermişti ve dahası, davetlilerin çoğunu tanımam gerektiği ve tanımadığım için onlardan kesinlikle ayrı tutuyordu. Bunlar olurken yanımda olmak istemiyordu ve nişan üstüne nişana katılmaya hiç niyeti yoktu. Babam ve annemin dikkati misafirlerini ağırlamakta olacağından, benim defalarca hata yapacağım kesindi. Bu nedenle, konuklara Frey ve benim başka bir şekilde nişanlandığımız (bu çıkarım kimsenin gözünden kaçmadı, eminim) ve bu nedenle bu etkinliklere katılamayacağımız, ancak Gales'e katılacağımız bildirildi (gerçek dışı değil).

Kocam ve ben üçüncü kattaki salona doğru ilerlerken her yönden gülümseyen ve bilen bakışların üzerime çevrilmesi dünyanın en rahat şeyi değildi. Özellikle de iki saat geç kaldığımız için, bu çok şey ifade ediyordu ama... her neyse. İnsanları tanıyormuş gibi davranmak ve eski arkadaşlar ve tanıdıklarla hiç de öyle olmayan konuşmalar yapmak zorunda kalmak daha kötü olabilirdi.

Merdivenlerden indiğimizde salondaki masalar hakkında yanılmadığımı gördüm. Çivili beyaz glayöllerle dolu kocaman, yuvarlak vazolar her masanın ortasını süslüyordu ve hepsinin üzerinde gümüş tepsiler içinde yiyecekler vardı. Vol-au-vents, mini kişiler ve çubukta köfteler yoktu. Eritilmiş peynirle doldurulmuş milföy hamuruna benzeyen şeyler, etraflarına jambon dilimleri sarılmış devasa kaplan karidesleri, ~~paté~~ ve uzunlamasına dilimlenmiş kornişonlarla kalınca kaplanmış ince kızarmış ekmek köşeleri, krem peynir ve havaya benzeyen şeylerle kaplı krakerler ve yanlarında küçük gümüş, iki uçlu çatallarla dolu küçük kristal bardaklarla et ve balık parçaları vardı. Ve bu, sunulan ısırik büyüklüğündeki hamur işleri ve kek tepsilerine girmedi bile.

Yani Atticus haklıydı, aynı yemekler ama onlarınki daha gösterişliydi.

Her şey çok lezzetli görünüyordu, görünce birden açlıktan ölüyordum.

Ancak Frey bir şeyler atıştırmış olmalı ki ne bir masada durdu ne de bir masaya baktı. Doğruca anne ve babasına doğru arı gibi koştu.

Yaklaştığımda babamın düğünümde giydiklerinin çoğunu giydiğini gördüm ama kazak yoktu, onun yerine koyu kırmızı bir gömlek ve Frey'inki gibi bir kravat vardı. Annem uzun, koyu kırmızı bir elbise giymişti ama kumaşın kırmızısı etek ucunda altın rengine dönüşmüştü. Bileklerinden, boynundan, parmaklarından ve kulaklarından altın ve yakut damlıyordu, zarif saç modelini tutan yusufçuk şeklindeki yakut kabuklu altın tokaları saymıyorum bile.

Onları uzun boylu, zayıf ve heybetli görünce, ilk kez ikisinin de hala bu özelliğe sahip olduğunu fark ettim ve eğer annemle babam bu yaşa kadar yaşasaydı, onların da bu özelliğe sahip olacağından hiç kuşku yoktu.

Bu iyi hissettirdi.

Frey ve ben yanlarına vardığımızda yanaklarımız birbirine değdi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan annem beni sıkıca yanına yerleştirdi, yani sıkıca ve *yakından yanına*. Frey de babamın yanında yerini aldı.

İlk başta, Frey'in yanında durmadığım için bu beni şaşırttı. Ancak sonraki bir saat boyunca bunu anlayacaktım. Bunun nedeni neredeyse anında bir insan dalgasının üzerimize çullanmasıydı. Ve bu insanlar yaklaşıp sohbet ettikten sonra uzaklaşırken, Annem benimle ilgili her konuşmayı tekeline aldı. Eğer bana bir soru yöneltilirse, o cevaplardı. Benden bir yorum isteniyorsa, bunu o istedi. Konuşurken araya bolca isim serpiştirdi ve ustalıkla kişisel bilgiler ya da "Ah, Sjofn, hatırlarsın..." gibi şeyler ekledi. Ve ne zaman aksiyonda bir durgunluk olsa, kulağıma fısıldar, gelen ve giden insanlar hakkında bana bilgi verirdi, böylece konuşursam ağzımı açıp ayağımı sokmazdım.

Cidden, çok iyiydi.

Ve cidden, onun ve Frey'in (ve belki de babamın) bunu benimle ilgilenmek için ayarladığını bilmek güzeldi.

Ve bir süre sonra eğlenmeye başladım. Bir hizmetçi bize soğuk, kuru, ferahlatıcı, lezzetli şampanyalardan oluşan düz kaseli, kazınmış kristal bardaklar getirdi ve diğerleri de etrafımızda dolaşarak yemek tepsileri sundu. Her ikisinden de özgürce yedim (tabii ki tanımlanamayan etlerden kaçınarak) ve elbiselerin veya kravatların rengine dikkat etmeye ve bunları Evlerle ilişkilendirmeye başladım. Kıyafetler gösterişliydi, mücevherler daha da gösterişliydi, saç modelleri ve makyaj özenliydi, erkeklerin mantoları her şeydi

Deriden kürke, Gales'in görülecek, görülecek ve gösteriş yapılacak bir yer olduğu açıktı.

Müthişti.

Annem, babam, Frey ve ben bir saat boyunca yerimizden kıpırdamadık ve bu süre zarfında iki kadeh şampanya içmiş, elime geçen her yiyecek karnımı doyurmuş ve dans etmenin tam zamanı olduğunu hissediyordum ki olay gerçekleşti.

Ve neyse ki Aurora'nın parmakları dirseğimin iç kısmına doğru gerildiğinde hazırlanmak için bir şansım oldu. Önce yüzüne, sonra da baktığı yere baktım ve şehvetli, tertemiz bakımlı vücudunun üzerinde olağanüstü kan kırmızısı bir elbise giyen esmer bir kadın gördüm, gözleri tanıdık bir kahverengi-yeşildi ve yanında uzun boylu, esmer bir adam vardı, bir zamanlar muhtemelen çok yakışıklıydı ama şimdi ciddi bir göbeği vardı ve yüzünün derisi ya çok fazla içtiğini, çok fazla sigara içtiğini, doğru yiyecekleri yemediğini ya da üçünü de... bolca yediğini gösteriyordu.

Frey'in ailesi.

Kahretsin.

"Eirik ve Valeria Drakkar, Frey'in ebeveynleri," diye kulağıma hızla fısıldadı Aurora, tahminimi doğrulayarak. "Onlarla hayatında birkaç kez karşılaştın, iki kez Drakkar'la nişanlıyken, diğer zamanlarda da Bitter ya da Solar Gales'te. Düğününe katıldılar ama Drakkar seni götürmeden önce onlarla sohbet etmedin."

"Evet!" Valeria Drakkar varışından yaklaşık bir milisaniye sonra haykırdı ve bir milisaniye bile tereddüt etmeden her iki kolumu kavrayıp beni Aurora'dan uzaklaştırdı ve sırayla her iki yanağıma dokunması için ona doğru çekti. Sonra eğilerek beni geri itti ve bana olan bağını koparmadan beni içine aldı. "Drakkar'ın rengini taşıyor! Mükemmel!"

"Kenara çekil, kenara çekil," Eirik Drakkar itti ve aynısını yaptı, tek farkla (iğrenç!) *boynumu* her iki yanından öptü, sonra beni geri itti ve beni içine aldı ve bunu yapma şekli midemin bulanmasına neden oldu ve gözlerim yana kayarak Frey'in babamın yanında değil, topluluğun karşısında durmak için hareket ettiğini gördü ve sadece çenesi sert değildi, gözleri de öyleydi ve bu da yetmezmiş gibi yanağında bir kas tiklendi.

Ho boy.

Görünen o ki Frey ailesini umursamamakla kalmıyor, onlardan hiç hoşlanmıyordu.

Ayrıca, ne Eirik ne de Valeria onu selamlamadığı ve hatta ona bakmadığı için, ikisinin de oğullarıyla zerre kadar ilgilenmedikleri anlaşıyordu.

"Yeni kızıma bakın!" Eirik yüksek sesle konuştu ve dikkatimi tekrar kendisine çekti, sonra bana doğru eğildi ve ilk olarak yemekten çok fazla yediğini ve yediği şeyde bol miktarda soğan olduğunu ya da daha büyük olasılıkla bol miktarda soğanlı bir şey yediğini, ikincisi bunun şampanya *olmayan* bir alkol kokusuyla karıştığını ve üçüncüsü bu koku karışımının hiç de çekici olmadığını kanıtladı. "Sana söylemeliyim ki, benim güzel, sevimli kızım, oğlumu *senin* gibileri Tanrıların Konutu'na sürüklediği ve gecenin karanlığında uzaklara gittiği için suçlamıyorum. Bunu gördüğümde ben de herkesle birlikte sevindim çünkü yirmi yaş daha genç olsaydım ben de aynısını yapardım ya da daha iyisi seni Vallee'nin çalışma odasına götürüp masasına oturturdum!"

Az önce öyle mi dedi?

Büyük ick!

Büyük *kabalıktan* bahsetmiyorum bile.

Ben daha bir şey söyleyemeden, *ki buna* söyleyecek bir sözüm yoktu, Frey konuştu.

"Gelinimi elimden aldığınız için size teşekkür ederim." Sesi alçak ve mutsuzdu ama babasının itaat etmesini beklemedi. Annesinin, Atticus'un ve Aurora'nın önüne geçti ve bir kolunu belime dolayarak beni babasının elinden sıkıca çekti.

Tanrı'ya şükür.

"Ah, benim Frey'im," dedi Valeria usulca, "her zaman çok huysuzdur, özellikle de eşyaları söz konusu olduğunda." Bana doğru eğildi ve bir parmağını bana doğru salladı. "Kardeşleriyle asla paylaşmazdı bizim Frey. Her zaman çok sahipleniciydi."

Bu noktada *hala* oğlunu selamlamadığını belirtmek isterim.

Frey hâlâ alçak ve mutsuz sesiyle, "Bu sözlerinle *karımı* babamla paylaşmam gerektiğini ima etmen çok iğrenç, Valeria," dedi.

"Ailede her şey var," diye cevap verdi, sadece gözlerine ulaşmayan değil aynı zamanda Noel kadar soğuk bir gülümsemeye.

Uh... yine ick.

Frey'in sevmediğini ve ona hiç hediye vermediklerini bildiğim için bu insanları sevmeyeceğimi düşündüğümünden daha fazla sevmiyordum.

Eirik ne yazık ki söze karıştı ve aklından tek bir şey geçtiğini ve bunun hoş bir şey olmadığını gösterdi. "Evladım, onu Konut'tan dışarı sürükleyerek, her kayınpederin kutlamada yeni geliniyle dans etme hakkını elimden aldın, ki buna sonunda bir öpücüğü de ekleyebilirim. Bunu," dedi bana bakarak, "bu gece ilk fırsatta alacağım."

Tamam, *bunu dört gözle* beklemediğimi söylemek yanlış olmaz.

"Prensesimle dans etmeyeceksin ve zaten ona rahat bulduğumdan iki kez daha fazla ağzını değdirdin," dedi Frey, burnunun ucuyla babasına bakarak.

Frey'e doğru eğildim, o kurşundan kurtulmama yardım ettiği için çok mutluydum.

"Oyunbozan," diye mırıldandı Eirik, sonra yorum yapmak için tekrar bana odaklandı. "Bugün bizimle olmadığına şaşırdım, Sjöfn. Geçmişte kraliyet avlarına katılmaktan çok daha fazla keyif almıştın."

"Şey -" Ben başladım ama annem benden önce oraya vardı.

"Sjöfn ve benim kasabada yapmamız gereken önemli bir iş vardı ve o ve Frey seyahat ediyorlardı, bu yüzden yarınki iznine hazırlanmakla meşguldü," diye açıklamak için Aurora düzgün bir şekilde konuşmaya girdi.

"Hmm," diye mırıldandı Valeria, tanıdık ama o kadar da sıcak olmayan gözlerini bana dikerek, "söylentiye göre yayıyla olan ilişkisini kaybetmiş." Bu sözler üzerine vücudum gerildi, Frey'inki de bana karşı gerildi ve Aurora ile Atticus'un da gerildiğini hissettim. "Bunun olabileceğini düşündüm," diye bitirdi, beni o kadar yakından izliyordu ki, şaka yapmıyorum, kıvranmaya başladım.

Sonra Eirik tuhaf ve *inanılmaz derecede* kaba bir şekilde araya girdi, "Gales'in dilinde, bu yüzden herkes onun günlerdir bacaklarının arasına girmekten başka bir şey yapmadığını biliyor, *karıcığım* ve bu şüphesiz oğlumun *haftalardır* onunla uğraştığı anlamına geliyor. Drakkar tohumu, her zaman güçlüdür, onunla doludur, yetenekli bir avcı olan prensesimizin bile yayını kullanamamasına neden olur."

Şık bir baloda ya da belki de *hiçbir zaman* söylenmemesi gereken bu sözler karşısında nefesim kesildi. Ve tahminimin doğru olduğunu biliyordum çünkü annem de soluk soluğa kalmıştı, babam çenesi sıkılmış ve gözleri sertleşmiş bir halde ileri doğru hamle yaptı ama Frey'in canına tak etmişti.

Bunu, eli havaya kalkıp babasının kravatını sıkıca kavradığında ve sonra babasını kendine doğru çekip ayak parmaklarına kadar kaldırdığında, boynunu hafifçe bükerek onunla burun buruna geldiğinde anladım.

Sonra da homurdandı, "Böylece aile buluşması sona erdi."

Sonra şimdi kırmızı suratlı olan babasını sert bir itmeyle serbest bıraktı ve Eirik iki adım geriye tökezledi, kendini toparlayamadan kelly yeşili güzel bir elbise giymiş genç bir kadına çarptı.

Ama izlemek için çok az fırsatım vardı. Frey'in eli dirseğimdeydi ve beni uzaklaştırıyordu.

Ve bunu annesine sert bir şekilde "Her zamanki gibi eşsiz bir zevk" diye mırıldanırken yaptı.

Sonra babasına dönüp bakmadan, Aurora ve Atticus'a başıyla işaret ederek beni sertçe balo salonuna götürdü, sonra da aynı sertlikle küçük bir boş alanın olduğu kenara çekti. Orada bizi durdurdu, beni kendine çekti ve bana baktı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve Frey'in ne kadar öfkeli olabileceğine dair bir ölçekte on iki civarında görüldüğünü gördüm.

"İyi misin?" diye sordu.

Az önce olanlardan dolayı sarsılmış bir şekilde, yardımcı olmasa da dürüstçe, "Baban biraz hıyarın teki" diye cevap verdim.

"Peki bir şik' ne olabilir?" Frey sertçe sordu.

"Bir pislik. Bir pislik. Bir dangalak. Çıglık atan bir pislik," diye açıkladım ve Frey bana yönelik olmadığı için katlanabildiğim vahşi bir kaş çattı.

Ardından, "Biliyorsun, muhtemelen ilki hariç, bunların hiçbirinin ne olduğunu ben de bilmiyorum" dedi.

"Hiçbiri iyi değil," diye açıkladım ve sonra "*hiç*" diye vurguladım.

Frey bana kaşlarını çatmaya devam etti ve işte o zaman, yaptığım şey yerine onu daha iyi hissettirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Bu yüzden ona yaklaştım ve kollarımla ortasından çembere aldım. Kolları beni sararken arkama yaslandım ve ona baktım.

"Bununla birlikte, ben iyiyim," diye fısıldadım.

"İyi" diye fısıldamadan önce öfkesinin yaklaşık beşe düştüğünü gördüm.

"Yine de," dedim temkinli bir şekilde, "annen beni biraz korkutuyor."

Frey cevap verirken gözleri benimkilerden ayrılmadı, "Ayrılmalı. Senin annen önce kocası, sonra ailesi, sonra da krallığı için hareket ederken, benim annem önce kendisi için hareket eder. Sonra kötü niyetle ya da zalimce davranmak için karşısına çıkan her fırsatta harekete geçer. Sonra, eğer amacına hizmet edecekse, Drakkar Hanesi için. Ama asla oğullarının, kocasının ya da Lunwyn'in iyiliği için hareket etmez."

Evet, ikisinden de hoşlanmadım, özellikle de Valeria Drakkar'dan.

"Kötülük ve zalimlik mi?" Hâlâ temkinli davranarak sordum.

İçini çekti, başımın üzerinden baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Kötülük ve zalimlik," diye onayladı.

Parmak uçlarımda yükseldim, Frey yaklaştı ve o yaklaştığında fısıldadım, "Okçuluk antrenmanımı biliyor."

Başını salladı. "Bu bir sürpriz değil. Casusları var ve bilmeni istediği şey bu. Bu, benim küçük Finnie'm, onun yaptığı şey. Kullanabileceği herhangi bir şeyin parasını ödeyecek kadar cömert olduğu şüpheli, çünkü kalpsiz olduğu kadar cimridir de, tabii ki kendisi için başka bir elbise ya da kolye için kullanılacak para değilse. Bununla birlikte, sahip olduğu bilgi hakkında endişeleneceğinizi umarak bunu bilmenizi istedi, niyetini ve bilgisinin kapsamını merak ederken zihninize yerleştirdi."

Vay canına.

Vay canına.

Bundan nefret ediyordum, hem de çok. O kadar çok ki, boğazımın arkasında asit varmış gibi hissediyordum.

Ve kendim için nefret etmedim. Frey için nefret ettim.

Ve bundan o kadar nefret ediyordum ki, kendimi daha da yaklaştırmaktan alıkoyamadım, bir elimi kaldırıp boynunun kenarına doladım ve usulca sordum, "Nereden geldin sen bebeğim?"

Frey'in kaşları birbirine yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Pardon?" diye sordu.

Başparmağımla çenesini okşadıktan sonra fısıldadım: "Benim yakışıklı kocam nazik, düşünceli ve kibardır. Kolayca güler ve gülümser ve beni güvende hissettirir. Sizinkilerle beş dakika kadar birlikte oldum ve bunlardan o kadar uzaklardı ki, hiç komik değil. Peki," boynunu sıktım, "sen nereden geldin?"

Nazik, düşünceli, kibar kocamın gözlerindeki o ateşli bakışla bana baktığını geç de olsa fark ettim.

Ona camdan ejderhasını verdikten sonra. Ve ona bakarken, ateşi kalbimi eritti, zaten donmaktan çok uzak olan kalbimi.

Ben daha bir şey söyleyemeden, zaten çok fazla şey söylemediğimden değil, kolları beni sıkıca sardı ve yüzü benimkine iyice yaklaşarak sessizce şöyle dedi: "Nereden geldiğimi bilmiyorum küçük Finnie'm ama neden burada olduğumu anlamaya başlıyorum."

İşte o zaman aptalca, aptalca, aptalca, "Peki sen neden buradasın tatlım?" diye sordum.

"Senin de anlamaya başladığını bildiğim şeyi yüksek sesle söylememe gerek yok, küçüğüm," diye cevap verdi ve dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü o haksız değildi ve ben hala oraya gitmiyordum. Ağzı mırıldanırken gözleri benimkileri tuttu, "Beni pencerelerde bekliyor ve bana ejderhalar alıyor. Bu dünyada yürümemizin sebepleri var, ben de kendiminkini fark etmeye başlıyorum."

"Frey," diye fısıldadım ve başka bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Çok etkilenmişim ve garip bir şekilde bataklıkta duruyormuşum ve hızla batıyormuşum gibi hissediyordum.

Sorun şu ki, bir sarmaşık bulup kendimi kurtarmak için hiçbir iradem yoktu.

Başı daha da eğildi ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Sonra tatlı dokunuşunu kesti ve söylemek için bir santim geri çekildi,

"Büyükanne."

Başım yana eğildi. "Büyükannen mi?"

"Eğer içimde nazik ve kibar bir şey varsa, aşkım, onu oraya o koydu. Babamın annesinin ruhundan parlayan bir ışık vardı." Dudakları yukarı kalktı ve devam etti, "Bu yüzden bana bazı yönlerden onu hatırlatıyorsun. Ama o bir engerek yuvasında yaşıyordu ve başının çaresine bakmasını bilirdi; bir yandan temkinli bir şekilde ilerlerken bir yandan da biri hançer saplamaya hazırlanmasın diye gözünü sırtından ayırmazdı. Yine de değer verdiği kişilere karşı büyük bir mizah, cömertlik ve düşüncelilik sergilerdi."

Onu inceledim ve kızının on üç yaşındayken öldüğünü söylediğini fark ettim.

Bu nedenle, "Yani o öldüğünde bu yüzden mi aileni terk ettin ve bir daha geri dönmedin?" diye sordum.

Dudakları sırtırmak için daha da yukarı kalktı. "Birileri konuşuyor," diye tahmin etti.

Ben de sıırttım ve ona doğru daha da gevşedim, elim aşağı kayarak göğsünde durdu. "Tam olarak dört kişi ve bir tane de hevesli dinleyicileri vardı."

Kıkırdadı ve sonra onayladı, "Evet, küçüğüm, o öldüğünde, onların arasında yaşamak dayanılamayacak kadar ağır geldi. Ben de ayrıldım ve bir daha geri dönmedim."

"Adı neydi?" diye sordum.

"Eugenie," diye yanıtladı.

"Keşke onu tanısaydım," diye fısıldadım. "Ben de öyle," diye onayladı Frey.

Devam ettim. "Ailen berbat olduğu için üzgünüm bebeğim."

Tekrar kıkırdadı ama o da aynı fikirdeydi. "Ben de öyle, benim küçük Finnie'm."

Oldukça büyük olasılıklara karşı muhteşem olan muhteşem bir adama baktım.

Ve bunu yaparken, iki seçeneğim olduğunu biliyordum: bataklığa karşı mücadele etmek, ancak beni boğazıma kadar gömmek için beni höpürdetmesi ya da lanet olası hareket etmek ve biraz eğlenmek, şüphesiz beni daha derine çekecek olan eğlence ama yine de kendimi aşağı inmekten kurtarmak için ateşlenmedim.

İki numaralı kapıyı seçtim.

Bunu yapmak için başımı yana eğdim ve kocama gülümseyerek "Dans etmek ister misin?" diye sordum.

Gözleri ağzıma kilitlenmeden önce yüzümde dolaştı. Hâlâ oraya bakarken, "Kesinlikle" diye cevap verdi.

Sonra eğildi ve beni bırakıp dans pistine götürmeden önce burnumu bir kez daha öptü.

Bunu elimi tutarak yaptı.

Bunu yapmasına izin verdim ve gülümseyerek yaptım.

* * * * *

Odadaki neredeyse tüm gözler Drakkar'ın prensesini dansa götürmesini izledi.

Balo salonuna girdikleri andan itibaren Drakkar ve Kış Prensesi'ni samimi ve sıcacık kucaklaşmalarında izliyorlardı.

Ve o öğleden sonra Kış Prensesi sarayından dışarı fırladığında birçok kişi atlardan, pencerelerden veya ateş davullarından izlemişti.

heybetli kocasını parlak bir gülümsemeye karşıladı ve o heybetli koca da gülümseyerek yeni karısına nazik bir dokunuş, yumuşak sözler ve nihayet hafif bir öpücük verdi.

Ve Drakkar sonraki dört dans boyunca yeni gelinini döndürürken, döndürürken ve kaldırırken, tüm bu süre boyunca ona sıcak bir şekilde gülümsedi ya da söylediği bir şeye ya da adımındaki alışılmadık bir acemice tökezlemeye yüksek sesle güldü (bu da her zaman yüksek sesle gülmesine neden oldu, elbette kocasına geri döndüğü gülümsemeler aracılığıyla), izlemeye devam ettiler.

* * * * *

"Lütfen prensesim, bir sonraki dans," diye yalvardı genç adam ama ben gülümsedim ve başımı salladım, bana verdiği ismi hatırlamaya çalıştım ama kafamda o kadar çok isim uçuştugu için bunu yapamadım.

Saatlerdir dans ediyor gibiydim ve bunu yapmayı çok seviyordum. Müthiş *bir patlamaydı*. Ancak Lunwyn'deki danslar çoğunlukla enerjikti (birkaç tane yavaş dans vardı ve bunların hepsini Frey'le yapmıştım) ve adamın sizi havaya kaldırmasını ya da siz bacaklarınızı sahnede zıplayan bir balerin gibi uzatırken sizi yanında döndürmesini içeren birçok kaldırışla karmaşıktı, ayak hareketlerinden, burgulardan, sekmelerden ve dipslerden bahsetmiyorum bile.

Çok eğlenceliydi ama yorucuydu ve bir içkiye ihtiyacım vardı.

Yüzündeki kederli ifadeyi görünce hafifçe yumuşadım. "Sadece biraz dinlen, bundan sonraki şarkıda dans edeceğiz, söz veriyorum."

Sırıttı ve doğruldu ve "Orkestra ilk notasını verdiği anda elinizi tutmak için orada olacağım" demeden önce şık bir şekilde eğildi.

"Harika," diye mırıldandım küçük bir gülümsemeye ve o da uzaklaştı.

Ben de öyle yaptım ve bunu odayı tararken yaptım. Frey'i geniş bir alanda, resmi giyimli (ve seksi görünümlü) Thad ve Max ile birlikte dururken işaretledim. Gözleri benim üzerimdeydi ve gülümsedim, ağzının yumuşamasını izledim, sonra dikkatini adamlarına geri verdi. Taramaya devam ettim ve Aurora'nın onu kaldırmakta zorlanan çok şişman bir adamla dans ettiğini gördüm ama onu yere düşüreceğinden korktuğuna dair en ufak bir işaret vermedi. Taramaya devam ettim ve Atticus'un biri kraliyet mavisini, diğeri yosun yeşili gömlekli iki adamla güldüğünü gördüm, yanında da aynı yeşili giymiş bir kadın vardı. Bu dünyadaki babamla iki kez dans etmişim ve diyebilirim ki

İki şey, bir, harika bir dansçıydı ve iki, ikisini de asla unutmazdım.

Ayrıca, Houlebec'ten ayrıldığımızdan beri yaptığım gibi, Frey'in adamlarının çok görünür ve çok yakın olduğunu fark ettim. Orion, Gunner ve Lund farklı insan gruplarının içinde benden bir metre bile uzakta değillerdi ve Annar ile Stephan da çok uzakta değillerdi.

Bir köşede boş bir alan buldum ve cesedimi oraya sürükledim, bu sırada kendimi köklü ve güvende hissetmemi sağlayan tanıdık insanları taramayı bıraktım ve bana çok ihtiyacım olan şampanyayı getirebilecek bir hizmetçiyi taramaya başladım.

Bu nedenle, yanımdan kadınsı bir mırıltı duyduğumda başımı başka tarafa çevirmiştım.

"Kan giyiyor." Başımı çevirdiğimde yanımda duran, benden en az on santim uzun, son derece güzel, siyah saçlı, mavi gözlü bir kadın gördüm ve benim göğüs dekolterimi gösterişsiz gösteren kan kırmızısı bir elbise giymişti (benimkiler gösterişsiz yanından bile geçmiyordu ama Tanrı şahidim olsun, onun göğüs uçlarının kenarlarının kendi göğüs uçlarının arasından sızdığını gördüm). "Bu beni memnun ediyor," diye sözlerini bitirdi ve gözlerim şok edici dekoltesinden yüzüne kaydı.

Lanet olsun.

Drakkar Hanesi'nden olduğu belliydi ve hatamı hemen anladım.

Frey'e ya da babama gitmeliydim. Prenses Sjofo muhtemelen onu tanıyordu ve o da bir Drakkar'dı. Bu, dikkatli adım atmam gerektiği anlamına geliyordu çünkü etrafımdaki her zamanki mayın tarlası üç katına çıkmıştı.

Frey'e ya da babama paniklemiş bir bakış göndermemek için kendimi kontrol ettim ve hızla kendimi toparladım.

"Merhaba," demenin güvenli olduğunu düşündüm.

Bana döndü ve geri çekilmeden önce yanağını yanağıma değdirmek için uzun zarif boynunu eğdi.

"Tanışmıyoruz," diye mırıldandı ve bu haberle içimin rahatladığını hissettim, "Ben Frey'in kuzeniyim, Franka."

"Tanıştığımıza memnun oldum Franka," dedim usulca, tembelce gülümsedi ve sadece tembel değil tuhaf bir şekilde seksi olan gülümsemesini içime çekerken rahatlamanın kayb olduğunu hissettim.

Lanet olsun.

"Sizinle tanışmak da çok güzel, Kış Prensesim." Mırıldanmaya devam etti, sonra gözleri göğüs dekolteye kaydı ve benimkine bakışı benim onunkine bakışımdan çok daha farklıydı.

Lanet olsun.

Tamam, kibar olmalıydım, kısa bir konuşma yapmalıydım, aptalca bir şey söylememeliydim ve sonra oradan siktir olup gitmeliydim.

Tanrım, umarım bu şarkı çok uzun sürmez de hevesli dans partnerim bir an önce ortaya çıkar.

"Gales'in tadını çıkarıyor musun?" diye sordum ve gözleri göğsümden yüzüme doğru kayarken dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledim.

"Fleuridia'da mümkün olduğunca çok zaman geçiriyorum," dedi bana, "orada zarafet ve gösterişin titiz standartlarını anlıyorlar, bu yüzden..." duraksadı ve küçümseyerek "hayır" diye bitirdi.

Cevap vermemeye karar verdim çünkü o kaba davranıyordu ve ben de bir prenses olduğum için onun kabalığına karşılık vermenin, ki bunu yapmak istiyordum, uygun olmayacağını düşündüm.

"Ancak sevgili kuzenim Frey'in güzel prensesimize bağlandığını görünce uzak kalamadım." Bana doğru hafifçe eğildi ve "Güzelliğinizle ilgili söylentiler çok yaygın Prenses Sjöfn, Fleuridia'da bile bundan bahsediyorlar" dedi.

"Bu çok hoş," diye mırıldandım, bir şey anlatmak için hafifçe arkama yaslandım, onu yakaladı ve uzaklaştı.

"Gerçi kılıç ve ava olan ilgisi ve pantolon giyme tutkusu da oldukça yaygın olarak konuşuluyor." "Frey'in buna bir son verdiğini görüyorum" demeden önce gözleri beni yavaşça taradı.

"Tam olarak değil," gözümü kaçırdım, "yine de beni daha keyifli eğlencelerle tanıştırdığını söyleyebilirim."

Belirgin bir zevkle güldüğünde ona dönüp baktım, ses güzel, hatta büyüleyici ve garip bir şekilde ürkütücüydü.

Sonra kirpiklerinin altından bana bakarak mırıldandı: "Cinsel mutluluğun tadını çıkarıyor."

Onu inceledim ve hiç şüphesiz benimle oynadığını anladım.

İşte o zaman prenses olmanın bazen bir kenara bırakılabileceğine karar verdim. Özellikle de kocamın (en ufak bir şekilde) umursamadığını bildiğim ve ailemin de umursadığından şüphe duyduğum insanlarla.

Ben de şöyle dedim: "Aslında *onun* hoşlandığı şey özel konuları saklamaktır.

özel."

"Konuyu sen açtın," diye yumuşak bir şekilde beni bilgilendirdi. "Aslında hayır, sen benim söylediklerimi okudun," diye karşılık verdim. "Yanlış mı anlamışım?" diye sordu.

Hayır, değildi. Hatalı olduğu şey, ondan bunu yapmamasını istediğim halde bu konuda konuşmaya devam etmesiydi. Valeria ve Eirik'in Frey ve bana yaptıklarından sonra Drakkarlardan bıkmıştım.

Ben de ona döndüm ve "Eğer kuzenini merak ediyorsan, ki bu iğrenç olurdu ama..." dedim. Tereddüt ettim, "Herkesin zevki kendine, o zaman evet, cinsel birliktelikten *büyük* keyif alıyorum, sık sık ve *şiddetle*."

Zevkle gülümsediğinde onun seviyesine inmekle hata ettiğimi anladım.

Kahretsin, ona tam da istediği şeyi vermiştim.

Sonra başını çevirdi, gözleri bir şey arıyormuş gibi hareket ediyordu, onu buldu ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Şampanya," diye mırıldandı, gözleri hâlâ başka bir yere bakıyordu, nereye baktıklarına baktım ve Viola'nın başını salladığını, sonra da içinde iki şampanya kadehi olan bir tepsiyle hızla bize doğru ilerlediğini görünce midem bulandı. "Evliliğinize kadeh kaldıralım," diye önerdi Franka.

Franka Drakkar ile evliliğime kadeh kaldırmak istemiyordum ve o ilk geceden beri masamıza gelmeyen Viola ile yüzleşmek istemiyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. Gitmesine izin vermedim çünkü Frey'in ondan hoşlanması onun suçu değildi. Benim aksime (her iki dünyada da) hayatını kazanmak zorundaydı. Ama Jocelyn'le sessiz bir konuşma yaptım, o da hizmetçiyle yaptı ve Viola'yı bir daha görmedim.

Şimdiye kadar.

Yaklaşırken ona bakmamaya çalıştım ama sonra gözlerimi ayıramadım çünkü bana saf zehirli bir bakış yöneltmişti, nefreti gözlerinde açıkça okunuyordu.

İşte o zaman, belki de döndüğümde, Viola'nın başka bir işe geçmesi ya da belki de çamaşırları yıkaması için yeniden görevlendirilmesi konusunda hizmetçiyle konuşmaya karar verdim.

Reverans yaptı ve tepsiyi kaldırdı.

Canım şampanya istedi ve Franka kendi kadehini aldıktan sonra bir kadeh almamın tek nedeni buydu ve Viola arkasına bile bakmadan ustalıkla ve hızla kalabalığın arasına karıştı.

"Evliliğe," Franka kadehini kaldırdı ve gözlerini kadehin kenarından bana dikerek bir yudum aldı.

Bir yudum almak istedim, aslında tüm bardağı devirmek istiyordum ama bunun yerine onu inceledim ve bir yudum bile almadım.

Sonra doğrudan sordum, "Söyle bana Franka, kuzeninin onu mutlu edecek birini bulmasına gerçekten seviniyor musun yoksa sadece eğleniyor musun?"

Başını yana eğdi ve "Yakışıklı kuzenim onu mutlu edecek birini buldu mu?" diye sordu.

Aslında, o anda anladım, o yapmıştı. Ve o hakkında hiçbir kemik yaptı

o

. Ve o biri bendim.

Ve bu düşünceyle bataklık bir ayağını daha yuttu.

"Evet," diye fısıldadım. "İkimiz de çok mutluyuz," dedim ona dürüstçe ve

Höpürdet! Bir ayak daha yukarı çıktım.

Franka konuşmadı. Yüzümü inceledi ve bunu yakından yaptı.

Sonra fısıldadı, "Tanrım, şaka yapmıyorsun."

"Neden şaka yapayım ki?" Ben de karşılık verdim.

Şampanyasından bir yudum daha aldı. Sonra biraz daha yaklaştı ve ben sertleştim ama yerimde durdum.

Sonra konuştu, "Ben o eğilimde değilim prensesim, yine de itiraf etmeliyim ki *bu* işlerle uğraştım ve uğraştığım zamanlarda da bundan zevk aldım, bilmelisiniz ki sizin de öyle olduğunuzu düşünenler var. Ve söylemeliyim ki, buraya gelme amacım güzelliğinizi seyretmek ve belki de sizin deyiminizle *biraz eğlenmek*ti."

Aklıma gelmeden önce bir saniye ona baktım. Lanet olsun, lezbiyen olduğumu düşünüyordu. Kahretsın.

"Elbette," dedi sessizce, gözleri ısınıyor, yüzünden açlık okunuyordu, "eğer Frey o balın içine dalıyorsa, onu paylaşmayacağını bilecek kadar tanıyorum, bu yüzden, ne yazık ki, söyledikleri her şey olmana rağmen, geri çekileceğim."

Cidden, Drakkarlar. Tüm seyahatlerimde onlar gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Yakınından bile geçmedim. Frey'in oradan olabildiğince çabuk kaçmasına şaşmamalı.

"Bu beni çok memnun eder," dedim sertçe ve sonra vurgulayarak, "çok memnun olurum. Ancak, sizin de belirttiğiniz gibi, oltalarınızı *bu* şekilde atmanızın *bu eğilimde* olanlar için talihsizlik olduğunu söyleyeceğim. Kırıcı olmak istemem ama bilmelisiniz ki bu çok kaba ve gösterişten yoksun."

Bana göz kırptı, vuruşum gol olunca çenesi geri çekildi ve söz verdiğim gibi göz ucuyla istekli dans partnerimin yaklaştığını gördüğümde orkestranın çalmayı bıraktığını duydum.

Yanımdaki masaya döndüm ve bardağımı orada duran başka bir bardağın yanına koydum ve Franka'ya geri döndüm.

"Eşsiz bir zevk," diye mırıldandım ona, Frey'in sözlerini kullanarak çenemi eğdim, sonra başımı çevirdim ve elini bana uzatmış olan ortağıma gülümsedim.

Onu aldım ve Frey'den bir ipucu daha aldım ve arkama bakmadım.

Ve sonra, neyse ki, bu tatsız toplantı beynimden zorlandı çünkü daha karmaşık olanlardan biri olan dansa konsantre olmak zorundaydım.

Konsantre olduğum için, ancak bir kadın bana çarptıktan ve partnerim elimi tutup dansı bıraktıktan ve beni kendine çektikten sonra konsantrasyonumu kaybettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünün solgun, gözlerinin kocaman olduğunu ve kısa bir süre önce kaçtığım köşeye doğru baktığını gördüm.

O tarafa döndüm ve döndüğümde dans pistindeki herkesin gözlerini o tarafa dikmiş olduğunu gördüm. Ayrıca kontrol edilemeyen öksürük seslerini de duydum ve gözlerim üç dakika önce durduğum köşeye kayınca koyu mor elbiseli yaşlı bir kadının şiddetle öğürmeye başladığını gördüm.

Ama dudağından kan damlamaya başlamıştı bile.

Bir elini boğazına götürmüştü, gözleri dehşetten irileşmişti ve diğer eliyle bir şampanya kadehi tutuyordu; kadehin içindekiler öksürürken öyle derin bir şekilde dışarı akıyordu ki duymak acı veriyordu.

Kadın çırpınırken kalabalıktan hafif bir mırıltı yükseliyordu ve koyu mor gömlekli bir adam elini kadının sırtına koymuş, onu bir sandalyeye oturtmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Ağzından bol miktarda kan fışkırdı.

Dehşetle bir adım geri çekildim ve küçük çığlıklar ve daha fazla soluk sesi duyulurken şok olmuş bir nefes aldım. Ama zavallı kadının derisi morarırken boğazından daha fazla kan akmaya devam etti, gözleri korkunç bir şekilde dışarı fırladı ve sonra yere yığıldı.

Tam o anda bir el gözlerimi kapatmak için kıvrıldı ve önümün Frey'inkine bastırıldığını hissedene kadar döndüm.

"Franka'yı bulun. O *lanet* hizmetçiyi bul. Ve o lanet olası bardağa elini sür." diye homurdandı, sesi korkunç bir gümbürtüydü, başımı geriye attım ve eli kayarak uzaklaştı. Granit gibi sertleşmiş yüzüne **b i r** bakışım teraziyi bozduğunu ve Öfke Tehlikesi **Ẓ**e girdiğini gösteriyordu.

Omzumun üzerinden baktım ve Max'in kadının etrafını sarmış olan kalabalığa doğru aceleyle ilerlemeye başladığını gördüm ama Orion, Gunner ve Lund çoktan oradaydı.

Ben daha bir şey söyleyemeden Frey beni bekleyen Thad'ın kollarına attı ve homurdandı, "Onun odası. Şimdi. Kimse onunla ilgilenmeyecek. *Hiç kimse.*"

Sonra Frey ters yöne döndü ve balo salonuna, onu kan kırmızısı elbisesiyle Franka'ya götürdüğünü fark ettiğim bir yöne doğru ilerledi ama Thad beni itişip kakışan, biraz korkmuş, biraz meraklı kalabalığın arasından çekiyordu ve onu gözden kaybettim. Sonra Atticus'un bana doğru ilerlediğini gördüm, yüzü solgundu, korku dolu gözleri bana kilitlenmişti.

"Finnie," dedi yaklaştığında ama Thad babamla benim arama girdi ve beni koridora doğru çekmeye devam etti.

Babam bize doğru ilerlemeye devam ederken Thad, "Geri çekilin, efendim," diye uyardı.

Atticus'un gözleri Thad'a kaydı ve öfke, şok ve asil bir hakaret gözlerini doldururken korku onları terk etti.

"Pardon?" diye kırptı.

"Drakkar'ın Emirleri," dedi Thad, Atticus'un ağzı açık kaldı ve Thad beni tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için balo salonuna akın eden bir grup insanın arasından çekip çıkardı ve sonra salondaydık.

Hiç vakit kaybetmeden beni koridordan geçirdi, merdivenlerden aşağı indirdi ve odalarımı götürdü. Sonra da boş olduklarını anlamak için hiç vakit kaybetmedi.

Sonra iki kolumu da tuttu ve yüzü bana yakın olacak şekilde eğildi.

"Kapıyı arkamdan sürgüle. Neler olduğunu görmem gerek ve ben ya da Frey'in adamlarından biri kapınızı korumak için geri döneceğiz. Kapıyı kimseye açmayın Prenses Finnie, kim oldukları ve onlara güvenip güvenmediğiniz umurumda değil. Bu kapıyı Frey ve bana açacaksın. Sadece Frey ve bana. Anlaşıldı mı?" diye sordu.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

"Anlaşıldı mı, Finnie?" diye tekrarladı.

"Thad, neler oluyor?" Ben de tekrarladım ama daha yüksek sesle.

Thad sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an bana baktı.

Sonra karar verdi. "O bardak sana Frey'in tanıdığı bir hizmetçi tarafından servis edildi. Sen onu yere bıraktığında Frey işaretledi ve o kadın yanlışlıkla eline aldığı anda da işaretledi. Bu gece prensesim, biri sizi zehirlemeye çalıştı."

Zihnim kan döken o kadınla doldu ve başım hafifledi.

Thad beni hafifçe sarsarak, "Tanrım, sakın düşme, seni hayata döndürecek zamanım yok," diye mırıldandı.

"Aşağıya inmeyeceğim," diye fısıldadım.

"Gözlerin prenses, bana odaklan," diye ısrar etti.

Ona odaklandım. Sonra sordum, "Ama babam -"

Yaklaştı ve parmaklarıyla beni hafifçe sıktıktan sonra yumuşak bir sesle, sahip olduğuna şaşırdığım bir bilgiye sahip olduğunu hatırlattı: "Finnie, baban senin baban değil. Tahta oturtacağın hiçbir çocuk onun kanından olmayacak. Üzgünüm ama bu topraklarda ve diğer tüm topraklarda tek bir müttefikiniz var, o da Drakkar."

Kalbim sıkışırken ona göz kırptım. Bunu o kadar hızlı bir şekilde yaptı ki, bayılmamam bir mucizeydi.

"Kapıyı sürgüleyin, güvenebileceğiniz bir adam birazdan burada olacak" diye mırıldandı, başımı salladım, sonra kollarımı bir kez daha sıktı ve gitti.

O gittikten sonra doğrudan kapıya gittim, kilitledim ve üç sürgüyü de eve fırlattım.

Sonra ona sırtımı döndüm, elimle ağzımı kapattım ve güzel odama baktım.

Sonra derin bir nefes aldım, ittim, Penelope'nin kargaşadan başını kaldırdığı ve kocaman esnediği yatağa doğru yürüdüm. Onu kucağıma aldım, itiraz etti, onu susturdum ve Drakkar'ın dönüşünü beklerken ona sıkıca sarıldım.

On Dokuzuncu Bk

Çeviklik Eksikliği

"Tanrılar adına!" diye mırıldandığını duyan Frey Drakkar, ayaklarının dibindeki kırık dökük, kanlar içindeki kadına döndüğünde Kral Atticus ve Queen Aurora'nın odaya girdiğini gördü.

Mırıldanan Atticus'tu ve gerçekten de gözleri yerdeki kadına yapışmış halde dehşete kapılmış görünüyordu. Aurora solgun görünüyordu ama onun gözleri de kanlar içinde kıvranan kadına dikilmişti.

"Kızının ekibinde bir hain var," diye homurdandı Drakkar, midesi bulandı, boynu sıkıştı, Finnie'sini öldürmek için planlar yapan kaltağa gerçekten aletini sokmuş olduğu düşüncesiyle boğazında safra düğümlendi. "İtiraf etti. Adamlarım onu hapishaneye naklettikten sonra bir doktor onunla ilgilenmeli."

Hem Atticus'un hem de Aurora'nın gözleri ona dikildi ve Drakkar odaklanabilmek ve hem kralın hem de kraliçenin her bir küçük nüansını yakalayabilmek için kendini düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Finnie'yi bu hizmetçi mi zehirledi?" Atticus hâlâ dehşet içinde fısıldadı ve Drakkar'ın kralın yüzünde okuduğu tek şey buydu.

Aurora'nınkinde başka bir şey okudu. Biraz suçlamayla karışık bir öfke parıltısı.

İlginç bir tepki ve rahatsız edici bir tepki.

Drakkar çenesini Viola'ya doğru hareket eden Oleg'e doğru kaldırdı ve Viola'yı omzuna alarak, tıpkı itirafını alırken olduğu gibi, onu dışarı taşıırken de inlemelerine ve ağlamalarına karşı tam bir bağıışıklık kazandı.

Drakkar'ın gözleri, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, iğrenç bir heyecanla bakan kuzenine kaydı.

Oleg'in Viola'dan bilgi almasını izlemek hoşuna gitmişti. Bir hataydı. Bunun korkuya yol açacağını düşünmüştü.

Ama o bir Drakkar'dı. Daha iyi bilmeliydi.

Aurora'ya baktı ve "Evet. Viola, Finnie'ye zehirli bir bardak hazırlayıp teslim etmek için ödeme yapmayı kabul etti" dedi. Atticus ve Aurora ona baktılar ve o devam etti, "Ayrıca bize Berg Enger'e ekleyebileceğimiz bir isim daha verdi. Hernod Grieg, onlar ortak."

Kral ve kraliçeye yakından bakmaya devam etti. Atticus, Berg Enger'in Houllebec'te başarısızlıkla sonuçlanan suikast girişiminin parasını ödeyen Lunwynli olduğunu zaten biliyordu. Enger, Drakkar'ın adamı Qncy tarafından bulunmuştu ve henüz onlara daha fazla bilgi vermemişti ve taktikleri göz önüne alındığında, onlara söylediğinden çok daha fazlasını bilmiyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Bildikleri şey Enger'in hoşnutsuz olduğuydu, bu da bir dizi küçük suçtan dolayı lordundan ceza olarak bir miktar toprak kaybetmekten duyduğu hoşnutsuzlukla başlamıştı. Bu durum krala temyize götürülmüş ve kral da lordunun kararını onaylamıştı. Bu nedenle Enger'in kraliyete karşı sevgisi yoktu ama parası da yoktu.

Sahip olduğu şey, Atticus tarafından bir şekilde haksızlığa uğradıklarını düşünen erkeklerden oluşan bir ağ ile olan ilişkisiydi.

Bilmedikleri şey ise Enger'i kimin finanse ettiğiydi. Şimdiye kadar.

Hernod Grieg, Sudvic dışında ticaret yapan bir tüccardı.

Drakkar yaptı. Drakkar onu tanıyordu, onunla tanışmıştı ve ondan hoşlanmıyordu. Grieg taca vergi ödemekten hoşlanmadığı için taç tarafından haksızlığa uğradığını düşünmüyordu, çünkü parasının kendi kasasında kalmasını tercih ediyordu.

Drakkar onun neden haince bir komploya katıldığını bilmiyordu. Ama hem Qncy hem de Balthazar bunu öğrenmek için Sudvic'e doğru yola çıkmışlardı bile.

Viola'nın odadan çıkmasıyla Atticus kendini toparladı ve Drakkar bunun her kralda olması gereken ama Wilde Hanesi'nden Atticus'ta olmayan bir özellik olduğunu ilk kez düşünmüyordu.

Politikanın kirli işlerini kaldıracak midesi yoktu. Bu bir zayıflıktı.

"Bu Grieg'i duymuştum," dedi Atticus.

"Peki sen ne biliyorsun?" Drakkar sordu.

"Pek değil," diye başını salladı Atticus. "Sudvic'te bir tüccar. Geçen yıl Güneş Avı'na katıldı, bir Hanenin üyesi tarafından davet edildi ama Gales'e gitmedi. Onunla çok kısa bir süre görüştüm. Neye benzediğini bile tam olarak hatırladığımı söyleyemem," diye cevap verdi Atticus.

"Hangi Ev?" Drakkar itti.

Atticus tekrar başını salladı. "Onu da hatırlayamıyorum.

Drakkar kralını inceledikten sonra, "Dene," diye fısıldadı.

Atticus gözlerini tuttu ve cevap verdi, "Ravenscroft ya da Lazarus, belki Sinclair ya da Njord ama bu noktada herhangi birini söylemek

gerçekten iftira olur,

Drakkar, bu toplantı önemsizdi ve gerçekten hatırlayamıyorum."

Drakkar'ın gözleri köşede elleri kalçalarında duran Annar'a kaydı. "Ravenscroft, Lazarus, Njord ve Sinclair'e ulaş. Hepsi burada. Gitmeden önce onlarla konuşmam gerekecek."

Annar çenesini kaldırdı ve odadan çıktı. Drakkar Aurora'ya baktı.

"Ya sen?" diye sordu.

"Onu daha önce hiç duymadım," diye cevap verdi hemen, gözleri boştu ama hareketliydi, Drakkar bir şeyleri gizleme çabasından kaynaklanmadığını hissetti.

Drakkar başını Franka'ya çevirdi. "Peki ya sen?"

Çırpınan bir elini geniş, gösterişli göğüs dekoltesine doğru kaldırdı. "Ben mi?" diye mırıldandı.

Drakkar tüm vücudunu kuzeniyle yüzleşmek için çevirdi.

Sonra usulca şöyle dedi: "Kendini, oynayacak bir faresi olmadıkça mutlu olmayan bir kedi gibi gördüğünü biliyorum ama beni bir fare sanma Franka. Bir fare bir kedinin boğazını yumruğuyla sıkamaz."

Kadının yüzündeki renk kaybolduğunda tehdidinin boş olmadığını anladığını biliyordu.

"Hernod Grieg hakkında ne biliyorsun?" Drakkar bastırdı.

"Bildiğin gibi ben Fleuridia'da yaşıyorum Frey. Ve orada bile *tüccarlarla* arkadaşlık etmem," dedi son sözünü küçümseyerek ve bir *tüccarla* konuştuğu için azımsanmayacak bir aptallıkla.

Drakkar onun iki adım önünde durmak için hareket etti.

"Hizmetçiyi yanına çağırdın Franka, bunu not ettim. Tepside iki kadeh şampanya vardı, onu da not ettim. Önce sen kendi kadehini aldın," dedi Drakkar."

"Yeni gelininize bu kadar ilgi gösterdiğinizizi görmek çok dokunaklı, Drakkar," diye mırıldandı.

Frey yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi ama elini kaldırıp işaret parmağını hafifçe kızın boğazına dokundurdu ve kız nefes alırken vücudunun gerilmesini izledi.

"Birkaç saniye önce sana fare olmadığını söylediğimi unutamazsın Franka," diye fısıldadı, gözlerinin derinliklerine baktı, onları doğru okudu ve yutkundu.

Drakkar elini bıraktı.

Franka konuştu.

"Tepsinin nasıl sunulduğunu hatırladığımı söyleyemem Frey, ama ben sadece bana en yakın bardağı aldım. Ve senin talihsiz kız," elini Viola'nın yattığı yere doğru salladı, "çabucak gitti, bu yüzden çabalarının başarılı olup olmadığını görmek için beklemedi. Söyleyebileceğim tek şey, güzel prensesinize varmadan önce fark ettiğim gibi, kızın havada asılı durduğuydu. Ama söyleyebileceklerim bu kadar."

"Bu geceki olaylarda parmağınız olmadığına beni gerçekten ikna edecek bir şekilde beni temin etmeniz mümkün mü?" Drakkar sordu ve Franka'nın gözleri kısıldı.

"Şimdi, benim kaslı, yakışıklı kuzenim, ben, Drakkar Hanesi'nden Franka Drakkar, güzel Kış Prensesimizi neden zehirleyeyim ki, o bana seninle ne kadar mutlu olduğunu ve yedi yüz elli yıldır ilk kez bir Drakkar'ı Lunwyn tahtına oturtacak olan tüm evlilik faaliyetlerini anlatırken?" Franka karşılık verdi.

"Bir Drakkar neden bir şey yapar?" Drakkar geri döndü.

"Gerçekten de," diye cevap verdi, başını hafifçe öne eğerek, "ancak *bu* Drakkar, Hanenin eski ihtişamına kavuşması fikrinden oldukça hoşlanıyor. Yani *bu* Drakkar bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmaz. Ayrıca *bu* Drakkar, kurbanı zehirlenirken onun yanında duracak kadar aptal değildir. Ve son olarak, *bu* Drakkar ne yazık ki Fleuridia'da büyük keyif aldığı dairelerinde kalabilmek için Evine güvenmek zorunda, Fleuridian elbiseleri de hoşuna gidiyor ve eğer böyle bir aptallığa katılırsa, Evimizin Lunwyn'i tekrar yönettiğini görmek isteyen kuzenim de dahil olmak üzere pek çok Drakkar, gelecekteki bu olaya karşı plan yaparsa çok mutlu olmayacaktır. *Bu* nedenle, *bu* Drakkar'ın hoşlandığı yaşam tarzını kaybedecek kadar gözü kara bir şey yapması pek olası değil," durakladı ve gözlerini onun gözlerinden ayırmadı, "olduğu yerde gayet iyi sevdiği bir boğaz."

Drakkar onun bakışlarına karşılık verdi ve bir şey saklamadığını da hissetti.

Drakkar sessizce, "Bu iyi," dedi, "Ama boğazını korumanı öneririm, Franka."

"Hep öyle yaparım," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Drakkar sözlerini bitirmemişti. "Ve eğer yaşam tarzınızdan keyif alıyorsanız, Lunwyn veya Fleuridia'da sürekli oyun oynayarak ilerlerken, öğrenmek isteyebileceğim herhangi bir şey duyduğunuzda beni bilgilendireceğinizden emin olabilirsiniz."

"Kardeşimi fonlarımı kesmeye ikna edebileceğinizi mi ima ediyorsunuz?" diye sormadan önce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tanrılar Franka ve kardeşi Kristian arasında nitelikleri dağıttığında, ne yazık ki Franka, görünüş ve zeka da dahil olmak üzere adil payından daha fazlasını aldı. Bununla birlikte, erkek çocuk olan Kristian'a ölen babalarının serveti miras kalmıştı, bu yüzden aile cüzdanı onun elindeydi.

Yine de Kristian Franka'nın en sevdiği fareydi ve onunla sık sık oynardı.

"Hiçbir şey önermiyorum Franka. Eğer paylaşmadığın bir şey bildiğini keşfedersem, Kristian boğazının durumu hakkında kendi seçimini yapacaktır. Senin iplerine bağlı bir kukla olabilir kuzen ama doğuştan sahip olduğundan emin olduğum bir şey var ki o da kendini koruma duygusu." Ağzı gerildi ama Drakkar sözünü bitirmemişti. "Doğuştan getirdiği başka bir şey daha var: Başına bir şey gelirse kesesini devralacak bir oğul, yaşı gereği parasını birkaç yıl boyunca annesinin kontrol edeceği bir oğul. Kötü niyetli oyununda, karısını bağışlayacak kadar zeki miydin?"

Bunun cevabını o da biliyordu çünkü kız dengesini kaybedip kuzenine ters ters baktı.

Sonra da sorusuna cevap vermek yerine sertçe sordu: "Gitmekte özgür müyüm yoksa adamınızın o zavallı kadına yaptığına şahit olduğum muamelenin bir benzerini ben de mi göreceğim?"

"O zavallı kadın bir haindi ve neredeyse karım Franka'yı öldürüyordu, bu yüzden buradan tamamen sağlam olmasa da nefes alarak ayrıldığı için şanslı. Ama *sen* aynı muameleyi görmeyeceksin çünkü bundan zevk alacaksın," diye karşılık verdi Drakkar.

Bakışları eridi, gözleri ısındı ve bu düşünceye baygın bir şekilde gülümsedi.

"Çok doğru," diye mırıldandı.

Drakkar kuzenine tiksintiyle baktı, acaba o mu *yaptı*?

Damarlarında Drakkar kanı var mıydı yoksa bir Dönüşen miydi?

"Gidebilirsiniz," diye mırıldandı ve arkasını dönüp onu izlemekte olan Atticus ve Aurora'ya dönerek onu kovdu.

Atticus yine Franka'ya olan tepkisini gizlemedi ve Franka çıkarken arkasından tiksintiyle baktı. Aurora gözlerini Drakkar'dan ayırmadı.

Max içeri girdi ve Drakkar adamına baktı.

"Prenses," dedi Max ve Drakkar çenesini kaldırdı.

"Thad'i bul, ona gönder. Ona değişmesi gerektiğini söylesin. Sonra da Tyr'ı buraya getirsin. Finnie ve ben bu gece Sudvic'e gidiyoruz," diye emretti Drakkar, Max başıyla onayladı ve gitti.

"Bu gece mi?" Aurora sordu ve Drakkar ona baktı.

Drakkar, "Ravenscroft, Njord, Sinclair ve Lazarus ile konuştuktan hemen sonra," diye cevap verdi.

"Ama geç oldu, gece oldu -" Aurora başladı.

Drakkar, "Daha önce benimle Tyr'da yattı, yine yatabilir," diye karşılık verdi.

Atticus, "Durumu kötü olmalı," diye söze girdi ve Aurora'ya döndü. "Şimdi onun yanına gideceğiz, iyi olup olmadığına bakacağız ve -"

"Karımın yanına bile yaklaşamayacaksın," diye araya girdi Drakkar ve hem Atticus hem de Aurora ona baktı.

"Affedersiniz?" Atticus usulca sordu. "Beni duyduğunuza eminim," diye yanıtladı Drakkar.

"Ama..." Atticus söze başladı, duraksadı, gözleri bir şey anlamadı, sonra inanamayarak sözünü bitirdi, "Tanrılar aşkına, neden?"

Drakkar kısaca, "Çünkü Finnie bu gece neredeyse zehirleniyordu," diye açıkladı.

"Biliyoruz, ikimiz de oradaydık," diye karşılık verdi Atticus. "Ve kızımız da oradaydı. O kadının yere yığıldığını gördü, olaydan hemen sonra yüzünü gördüm. Çok kötü durumdaydı. Onu bir atın üzerine atamazsınız ve -"

Drakkar onun sözünü kesti. "Yapabilirim ve yapacağım şey de bu Atticus."

Atticus itiraz etmek için ağzını açtı ama Aurora ondan önce davrandı.

"Drakkar, uzakta olma isteğinizi anlıyorum ancak kocam ve ben bu gece yaşananlardan sonra kızımızın iyi olup olmadığını anlamak için onunla biraz zaman geçirmek istiyoruz."

"Ve kızın başka bir dünyada ve bencilce davranışlarının Finnie'mi böylesine tehlikeye attığından haberi yok," diye karşılık verdi Drakkar

ve Aurora'nın hafifçe arkada kaldığını görünce biraz şaşırdı.

Sonra onun fısıltısını duyunca biraz şaşırdı: "O tehlike, Drakkar, bir kenara attığın bir kadının elinden geldi."

Bu tam olarak ihtiyaç duymadığı ve düşünmemeye çalıştığı şeydi.

Bu nedenle Drakkar dişlerini sıkarak, "Bir komplocu tarafından para ödenen bir kadın," diye karşılık verdi.

"Senin tarafından yatağa atıldığı için ödemeye açık bir kadın, bundan hoşlandı, döndüğünde tekrarlanmasını istedi ve sen de yeni karının oturduğu masaya katılmasını isteyerek ona umut verdin. Sonra da bu umutları yıktın çünkü başka bir yerde eğleniyordun," diye karşılık verdi Aurora. "Kadınları tanırım, Drakkar da onlardan biri ve o kadın kıskançlık yüzünden böyle davrandı."

Drakkar, kadının sözlerinin kontrol etmekte olduğu suçluluk duygusunun artmasına neden olmasıyla öfkesinin kabardığını hissetti ve cevap vermeden önce kraliçesine doğru hafifçe eğildi, "Öyle olabilir ama aynı zamanda yatmadığım konusunda sizi temin edebileceğim bir komplocunun ücretli isteğini de yerine getirdi."

"Sanırım ne demek istediğimi anladınız," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, aslında sanırım bunu daha açık bir şekilde ifade etmeni istiyorum," diye karşılık verdi Drakkar yine yumuşak ama ölümcül bir sesle.

Aurora kollarını göğsünde kavuşturdu ve cesurca onun ses tonunu duymazdan geldi. "Atticus bana adamınızın onu kızımızdan uzak tuttuğunu söyledi."

"Tekrar söylüyorum, o senin kızın değil," diye dişlerini gıcırdattı Drakkar ve Aurora'nın sırtı dikleşti.

"Hayır, haklısınız. Ve belki de benim ya da Atticus'un kafasının içinde olmadığınız için, başka bir konuda haklı olduğunuzu anladığınızı bilemezsiniz. Bu yüzden sen orada durmuş, kimseye güvenilemeyeceği gerçeğinden başka hiçbir şeyden emin değilken, *kızımızı* gecenin içine fırlatmadan önce sana önemli bir şey açıklayacağım," dedi Aurora, Drakkar kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Çenesini kaldırdı ve devam etti.

"*Haklıydın*, Sjofn'umuzu kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyoruz ama ikimiz de Finnie'yi neden bu kadar kısa sürede önemsemişini anlamaya başladık."

Drakkar'ın vücudu gerildi ama işi bitmemişti.

"Bana gelince," dedi sessizce, "kızımı tekrar görmek için tacımı verirdim. Beni kızdırdı, herkes biliyor, ama onu ruhumun derinliklerine kadar sevdim ve onu tekrar görme şansı için tacımı hiç düşünmeden veririm. Yapmayacağım şey Finnie'ye zarar vermektir." Nefesini tuttu ve bir sonraki sözlerine kocasının vereceği tepkiyi görmemek için gözlerini Drakkar'dan ayırmadı. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama Finnie sahip olamadığım kızım. Bildiğim kadarıyla kocam istediği gibi bir kıza sahip oldu, onun uğraşlarından zevk alan bir kız. Otuz yıl boyunca buna sahip olamadım ama son iki haftadır sahip oldum."

Drakkar yılların verdiği tecrübeyle tepkisini kontrol altında tutmayı başardı ve şaşkınlığını belli etmedi.

Queen Aurora muhtemelen bunu görmeyecekti. Mesajına odaklanmıştı ve konuşmaya devam etti.

"Söylediğiniz gibi, Sjofo'nun burada değil ve ben onun yaptıklarını onlarca kez düşünmeden bir gün bile geçirmiyorum. Kralıma ve ülkeme yaptıklarını düşünüyorum ama aynı zamanda kendimi de düşünüyorum. *Beni*, Drakkar'ı ve babasını geride bıraktı. Ve senin Finnie'nin, *bizim* Finnie'mizin tam tersini yapmış olması ikimizin de gözünden kaçmıyor. Ailesinden kaçmadı. Onları tekrar *bulmak* için büyük bir risk aldı. Ve siz henüz bir ebeveyn değilsiniz, bu yüzden bilemezsiniz ama size söyleyeyim, onların iki güdüsü arasındaki farkı bilmek zaten derinlere saplanmış bir bıçağı daha da derinlere saplıyor. Aynı zamanda Finnie'yi tanımak ve ona sevdiği anne babasını hatırlatan kişilerle birlikte olmaktan duyduğu mutluluğu görmek bu yaraya hatırı sayılır bir merhem sürüyor."

Drakkar onun gözlerini tuttu, sözlerini duydu, yanlış olmadıklarını biliyordu ama tam olarak bitirmediğini hissetti.

Yanılmamıştı.

Aurora devam etti. "Şu anda onun için o zehri içeceğimi ya da kendi kızım gibi onun geri dönmesi için tacımı vereceğimi söyleyemem. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı söyleyebilirim ve bunu zaten denemiş olanlara, adaleti buldukları için geri adım atmıyorum."

Demek istediğini anlatmak için başını Viola'nın yattığı yere doğru eğdi ama gözlerini Drakkar'dan ayırmadı.

Ayrıca konuşmayı da bırakmadı.

Ama bir sonraki cümlesini sesinde titreyen şaşırtıcı bir duyguyla sessizce söyledi ve gözleri boş değildi, tutkuyla parlıyordu.

"Yakında kanları damarlarımda akan iki Hane'nin başkanlarıyla konuşacaksınız. Ben bir Ravenscroft'um, ben bir Lazarus'um ve bu iki Hane, eğer bir şey iseler, *Lunwynialıdırlar*. Krallarına, ülkelerine, yeğenlerine," öne doğru eğildi, "*ya da bana*, bir ejderhanın mağarasına uçup onun ateşini davet etmekten daha çabuk ihanet etmezler." Tekrar doğruldu ve sessizce konuşmaya devam etti. "Sen Drakkar'sın, Frey'sin ve Finnie senin kaderin. Efsaneye göre tüm Hanelere, ülkemizi böylesine güzelleştiren ve bolluk sağlayan elfler tarafından dokunulmuş ve Haneler Lunwyn'i refaha götürsün diye bunu yapmışlar. Frey ve Drakkar tek bir insanda doğdu, bu da tanrıların sizi çağırdığı ve aziz elflerimizin sonunda size hizmet etmek için diyarlarını terk ettiği anlamına geliyor. Bu Hanelerin başkanları Finnie'nin senin kaderin olduğu bilgisine sahip olmasalar da, onlar da benim gibi Lunwyn için aldığın kararların, verdiği emirlerin ya da attığın adımların önünde durmak için hiçbir şey yapmazlar çünkü sen tanrılar tarafından seçildin ve Finnie de onlar tarafından senin için seçildi. Ve saygılarımla, Drakkar, bu gece burnunun dibinde olanların, yatağını ısıtan bir kadının eliyle yeni gelinine teslim edilen bir bardağın intikamını almak için yanarken, onlarla konuştuğunda bunu hatırlamanı rica ediyorum."

Atticus, "Aurora, sevgilim," diye fısıldadı, uzanıp karısının elini tuttu ve onun küstahlık gösterisi karşısında endişelendi.

Ama Aurora kocasına bakmadan onun bakışlarını tuttu ve Drakkar onun göğsünün duygularıyla birlikte inip kalktığını fark etti.

Bunu daha önce birden fazla kez görmüştü.

"Finnie'nin bana seni hatırlattığını birçok kez fark ettim," dedi yumuşak bir sesle. Duruşunda senin zarafetini taşıyor ve şimdiye kadar bilmiyordum ama aynı zamanda senin duygularına da sahip." Karısı gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışırken Atticus umutlu bir nefes çekti. "Elfler bana iki dünyanın ikizlerinin farklı insanlar olduğunu söylediler ve bu kızınız ve Finnie için de geçerli. Bu özellikleri Finnie'yle sanki rahminizden geçmiş gibi paylaşmanız tuhaf ve fantastik ama yine de doğru."

Kral ve kraliçe sessiz kaldılar.

Drakkar sözlerini bitirdi. "Bu komplo ortaya çıktıkça ve arkasındaki Lunwynianlar ortaya çıktıkça Finnie'nin ailesine güvенеbileceğini bilmek beni memnun ediyor."

Atticus'un omuzları gözle görülür bir rahatlamaıyla çöktü.

Aurora çenesini kaldırdı ve hemen sordu, "Bu, ikiniz de soğuk ve karanlık geceye gitmeden önce onu görebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Drakkar onun annelik dramatizmine neredeyse gülümseyecekti.

Finnie'sini özleyecekti ve onun için endişeleniyordu. Ancak gülümsemedi.

Bunun yerine, omuzlarını duvara dayamış, sessizce duran Lund'a baktı ve "Onları Finnie'ye götür," diye emretti.

Lund başını salladı ve hareket etti ama kapıya geldiklerinde Drakkar, "Bir şey var," diye seslendi. Durdular ve ona dönüp baktılar. "Her fırsatta Lunwynianları ortaya çıkardığımızı hatırlatırım."

"En iyi adamlarımla görüşeceğim -" Atticus başladı ama Drakkar onun sözünü kesti.

"Yapmayacağın şey tam olarak bu. Güvendiğim adamları seçtim ve şu anda Finnie onlara, bana, ikinize ve eğer içgüdülerim doğruysa hizmetkârlarına sahip. Siz de benim gibi, diğer herkese şüpheli muamelesi yapacaksınız," gözleri Aurora'ya kaydı, "daha önce şüphelerin üzerinde olan Hanelerin başkanlarına bile. Sadakatlerinden emin olana ve onlara güvenmek için benden izin alana kadar bunu yapacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Atticus, "Anlaşıldı Drakkar," diye mırıldandı.

Aurora çenesini kaldırmadan önce sadece bir an durakladı.

"Kızınıza veda edin," diye mırıldandı Drakkar ve hiç tereddüt etmeden Lund'un arkasından ilerlediler.

Drakkar arkalarından kapanan ve onu odada yalnız bırakan kapıya baktı.

Tahtaya kan kusan bir kadın görüntüsü yansıdı ve bu görüntü Finnie'nin de aynısını yaptığı bir görüntüye dönüştü. Bu o kadar iğrenç bir görüntüydü ki, Finnie gözlerini kapatarak onu susturmaya çalıştı.

Bir kadının gülünç karasevdası ya da bunun neden olduğu eylemler için kendini suçlayamazdı.

Uyanık olmadığı için kendini suçlayabilirdi.

Aurora, "*Bu gece burnunun dibinde olanların intikamını almak için yanıp tutuşurken...*" demişti.

Haksız da sayılmazdı.

Lanet olsun, yanılmamıştı.

Drakkar bir yumruğunu kalçasına, bir elini ensesine koydu, başını eğdi ve botlarını inceledi.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi, bu acı verici bir şekilde doğruydu. Ama aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Kapı açıldı, Drakkar başını kaldırdı ve Annar'ın kapının çerçevesinde durduğunu gördü. "Kafalar bende. Onları buraya getirmemi ister misin?"

Drakkar arkasından terliğin taş zeminindeki kana baktı.

Sonra adamına baktı. "Hayır. Ravenscroft'u kütüphaneye, Lazarus'u çalışma odasına, Njord'u misafir odasına götür ve Sinclair'le oturma odasında konuşacağım. Sonra da elbiselerimi getirmesi için bir hizmetçi çağır. Muhafızlarımızın bir saat içinde yola çıkmaya hazırlanmasını isteyeceğim."

Annar çenesini kaldırdı ve çıkarken kapıyı kapattı. Drakkar boynundaki gerginliği ovmak için birkaç dakikasını ayırdı.

Sonra elini bıraktı ve kütüphaneye doğru yürüdü.

Yirminci Bk

Finnie

Bineklerinin üzerindeki atlılar donmuş ormanda hızla ilerlediler ve yolculuk boyunca atlarının iyiliği için hızlarından ödün vermediler.

Yola çıkmadan önce Frey uyumaya çalışmamı önermişti ama hızlı bir şekilde gidiyorduk ve sadece sarsıcı tempo bile beni uyanık tutabilirdi.

Ama beni asıl uyanık tutan o gece yaşananlar oldu.

Son yolculuğumuzun aksine, bu yolculuk sırasında Frey konuşmadı. Bilgi kırıntıları paylaşmadı. Sadece beni kendine yakın tuttu ve Tyr bizi ay ışığının aydınlattığı ormandan geçirirken bana doğru eğildi.

Beni düşüncelerimle baş başa bırakarak.

Sessizliğini de kendi haline bırakılmak istediğine dair bir işaret olarak algıladım.

Bana Sudvic'in şartlar uygun olduğu takdirde altı saatlik bir kızak yolculuğu olduğu söylenmişti ve düşüncelerimin pek de iyi olmadığını göz önünde bulundurduğumda bu kadar uzun sürmemesine sevindim. Gerçekte ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yolda değildik; patikanın dışındaydık, ormanın içindeydik ve muhtemelen daha doğrudan bir rota izliyorduk.

Yol boyunca zihnim o geceye, son iki haftaya ve Saray'da ve Gales'te temas ettiğim herkese dair görüntüler ve anılarla doluydu. Hiçbiri bana suikastçı gibi görünmüyordu ama bilemezdim ve suikastçıların tanımlayıcı özellikleri olmadığını tahmin edebilirdim. Ya da en azından iyi özellikleri yoktu.

Frey ve ben ayrılmadan önce ailem beni ziyarete gelmişti ve bunun Frey'in onlara izin verecek kadar güvendiği anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Gerçek ebeveynlerime benzedikleri ve onları tanımaya başladığım için, her ikisinin de benim için açıkça endişelendikleri gerçeğinden bahsetmiyorum bile (evet, annem bile), beni öldürmek için bir komplo ile herhangi bir şey yapacaklarına inanmadım. Ve sonuçta, olduğum gibi davranmaktan başka seçeneğim yoktu ve bu da dehşet vericiydi, bu yüzden onların güven verici varlıklarını memnuniyetle karşıladım.

Sonra gecenin soğuşunda uzaklaştık, Frey ve ben, muhafızım ve benim ay ışığı, kar ve ağaçlardan başka hiçbir şeyimiz yoktu.

ve düşüncelerim beni saatlerce meşgul eder.

Bu nedenle, hiç bitmeyen ormandan aniden çıktığımızda rahatlamıştım.

Sonra, önümde duran şey karanlık düşünceleri itip beynime kaydederken, nefesimi içime çektim.

Yüksek bir binaya çıkmıştık ve önümüzde bir şehir uzanıyordu ve bu şehir küçük bir şehir değildi, çünkü çok geniş bir alana yayılmıştı.

Ama nefesimi kesen şey bu değildi.

Şehrin parıltıyan ışıkları vadiyi kaplıyordu ve sol tarafta, Fyngaard'ın etrafındakilere kıyasla dağ sayılmayacak ama çok yüksek bir tepe kısmen göz kırpyordu.

Ancak, sağ tarafta bir koy vardı, karanlık, gece suyu o kadar durgundu ki cam gibiydi ve yüzeyi demirlemiş üç ve dört direkli devasa, hayranlık uyandıran kalyonlarla doluydu. Daha fazlası da iskeleye yanaşmıştı. Saat göz önüne alındığında, birkaç fenerle aydınlatılmışlardı (iskeleye yakın olanlarda daha fazla ışık vardı) ve tüm bunlar körfez boyunca uzun yansımalar oluşturuyordu.

Muhteşemdi.

Saatlerce koşmuş olmalarına rağmen, sanki atlar yolculuklarının sonuna geldiklerini hissetmiş gibiydiler, bu işin bitmesini istiyorlardı ve grubumuzdaki biniciler karda ilerleyerek iyi işlenmiş bir yola, ardından vadiye ve şehre giden yola doğru ilerlerken hızları arttı.

Oraya vardığımızda, etrafa şöyle bir göz attığımda Sudvic'in Fyngaard'dan daha farklı olamayacağını hemen gördüm.

Sokaklar Arnavut kaldırımlıydı, karla dolu patika yollar değil. Kar temizlenmiş ve sırf bu amaçla orada olduğu anlaşılan binaların arasındaki alanlara yığılmıştı. Ve gerçek hayatta hiç duymadığım bir şey olan atların toynaklarının taşa vurma sesi çok güzeldi.

Binalar tuhaf ve ev gibi değildi. Öyle olsa bile, eski dünya tarzında havalıydılar. Dar ve yüksektir, biri diğerine karşı inşa edilmişti ve aralarından dolanan yollar hiçbir şehir planlaması olmadığını gösteriyordu. Bazı binalar dört katlıydı, bazıları ise iki ya da üç. Bazılarının çatıları sivri, bazılarınıninki ise eğimli ya da bombeliydi. Hepsinde kare camlı pencereler vardı ve gördüğüm birkaç pencerenin kepenkleri kapatılmıştı

gece soğuğuna karşı. Sadece binaların yoğunluğundan değil, aynı zamanda sabahın erken saatleri olmasından ve insanların tahta döşeli, kardan temizlenmiş kaldırımlarda koşuşturmasından ya da sokak köşelerinde yanan ateş davullarının başında durmasından da bu şehrin oldukça kalabalık olduğu anlaşılıyordu.

Bir diğer fark ise ellerinde meşaleler değil, yakıtlı gibi görünen uzun siyah sokak lambaları olmasıydı. Işıkları, sokakların veya kaldırımların üzerinde dönüşümlü olarak kıvrılan kancalara asılı cam kenarlı kutulardan parlıyor, geceyi kesiyor ve her ikisini de aydınlatıyordu.

Ayrıca Sudvic'in rafine ve kozmopolit görünmediğini de fark ettim. Çok sayıda işyeri ve mağaza vardı ancak kaldırımda oturma yerleri olan kafeler, şık restoranlar yoktu ve vitrinlerde görebildiğim kadarıyla mallar faydacıydı, zarif, pahalı veya sofistike değildi. Burada kesinlikle kürk dükkânı ya da spun cam yoktu. Ayrıca kapıların üzerinde avukatların, muhasebecilerin, tüccarların ve hatta sigorta brokerlerinin reklamını yapan kiremitler de vardı.

Dahası, gördüğüm birkaç kadın farklı giyinmişti. Fyngaard ve Houllebec'te gördüğüm yumuşak, dökümlü yün elbiseleri ya da uzun pelerinleri yoktu. İç etekliklerle dolu tam etekleri ve sadece bellerine kadar inen daha kısa pelerinleri vardı.

Etrafımıza baktığımızda, Fyngaard'dan üç ya da dört saat at sürmüş ve bambaşka bir dünyaya gitmiş gibiydik.

Partimiz sağa döndü ve yola devam etti. Bunu yaptığımızda körfezin bize doğru geldiğini görebiliyordum ve neredeyse zehirlendiğimi ve etrafımdaki insanların ölmemi istediğini unuttum ve tek düşünebildiğim oraya varmak için sabırsızlandığımdı.

Ama oraya vardığımızda, bir yıl beklesem bile buna değeceğini biliyordum.

Caddenin sonuna geldiğimizde, Frey ve adamları atlarını sola çevirdiler ve işte oradaydık, iskelede, sağımızda gökyüzüne yükselen kalyonlar, solumuzda binaların sıralandığı rıhtım.

Sudan yükselen devasa ahşap direkler vardı ve etraflarında gemileri rıhtıma bağlayan kalın halatlar ya da daha küçük gemileri direklerle veya rıhtımın tahtasına vidalanmış kancalara sabitleyen daha ince halatlar vardı. Rıhtım boyunca yığınlar ve istifler vardı.

Tahta fıçılar ve kasalar, birbirine dolanmış ağ yatakları, balık tuzakları ve devasa halat bobinleri.

Ve rıhtım uyanıyordu. Ya da belki de hiç uyumamıştı. Adamlar iş başındaydı; yük taşıyor, çekiyor, itiyor, yuvarlıyor, kaldırıyor ve bağırıyorlardı.

Sol tarafta ise, hepsi ıslıl ıslıl yanan, hiç kapanmadıkları belli olan ve son olarak da çok popüler oldukları belli olan çok sayıda pub vardı. Dışarıda, ellerinde boynuz ya da kalaylı bardaklarla dolaşan ve kalın purolar (Fyngaard'ın ince puroları değil) içen erkekler vardı. Aynı zamanda saçları gür, elleri makyajlı ve Franka'nın rakip dekoltesi kadınlarla konuşuyor, öpüşüyor ya da onları açıkça okşuyorlardı ama bu, yakaları iple toplanmış (ya da duruma göre toplanmamış) dayanıksız (bazen o kadar da temiz olmayan) üstlerden dışarı taşıyor, göğüsleri, göbeklerini örten ve ortasından bağlanan geniş kemerlerle daha da belirgin hale getiriliyordu. Dolgun etekleri yeri süpürmüyordu ama etek ucu ayak bileklerinin birkaç santim üzerine düşüyordu. Görünüşe göre soğuğa karşı bağışıklıkları vardı ya da zil zurna sarhoştular çünkü hiçbir pelerin giymiyordu (gerçi bazıları parmaksız eldiven takmıştı).

Doxies. Öyle

olmalıydılar. Harika!

Çalışan insanların sesleri, martıların çığlıkları, gemilerin gıcırtiları, tuz ve balık kokusu havayı dolduruyordu. Her santimi muhteşimdi. Hızla ilerlerken, hevesli gözlerin bize doğru döndüğünü gördüm ama gerçekten fark etmedim. Her şeyi içime çekmeye çalışmakla meşguldüm.

Sonra Frey Tyr'ın dizginlerini geri çekti, onu sağa çekti, Tyr o yöne döndü ve rıhtımdaki bir geminin karşısında durduk.

Frey doğruldu ve ben de onunla birlikte yukarı çıktım, önce sola, sonra sağa, sonra yukarı, yukarı ve *yukarı* baktım.

Açık ara gördüğüm en büyük gemiydi ve kesinlikle, tamamen, *kesinlikle* en havalısı.

Koşan ayak seslerini duyduğumda ve Frey attan inip beni aşağı çekmek için anında uzandığında tüm algılayabildiğim buydu.

Ayaklarım altımdaydı ve Tyr'ın dizginlerini elinde tutan on iki ya da on üç yaşlarında genç bir adam gördüm. Sarışındı, çok zayıftı ve üzerinde pantolon, ayak bileği botları, kalın yün çoraplar ve kalın kahverengi bir kazak vardı. Başını geriye eğmiş, gözlerini Frey'e dikmişti.

Frey elimi tutarken kısaca, "Tyr'a iyi bak, sonra da kamaramdaki leydinin yanına git," diye emretti ve sonra yola koyulduk. Ayak basmak için çivilenmiş çıtalar, üstte gemiye bağlanan kaba bir halat korkuluk ve altta demir çemberli ahşap bir direk bulunan dik bir iskeleyle doğru yöneldik. Daha korkutucu tırmanışlarla karşılaşmıştım ama uzun bir elbise ve ağır bir kürk pelerinle değil. Aklımı başıma toplayıp suya düşmeden iskeleyle tırmanmaya konsantre olamadan önce Frey eliyle beni önüne doğru çekti, sonra bir eliyle sırtımın altından tutup diğeriyle belimden destek alarak beni yukarı itti. Tam arkamdaki Frey'in iri cüssesi beni kısa parmaklıkların arasından yukarı doğru iterken, eldivenli elimi halat boyunca takip ettim, iki ve sonra onun gemisindeydim.

Gemisinde!

Woo hoo!

Etrafıma bakıp yalan söylemediğini anlamak için yaklaşık bir nokta yedi beş saniyem vardı. Her yerde bir sürü erkek vardı ve hepsi de meşguldü.

Kızlarımın orada olması konusunda haklı olduğunu görüyordum. Bir smorgasbord'dan hoşlanabilirlerdi ve her erkek kaslı görünse ve hiçbiri en azından sevimli olmasa bile, hikayeleri doğruysa cilveleşmelerinden muazzam zevk alan kızlarım bile bunu biraz fazla bulabilirdi.

Bir adamla göz göze geldim (çok kısa bir süreliğine), saçları beyazdı ve katılmadığı deneysel bir saç modeliyle şekillendirilmişti. Ayrıca dolgun, kalın beyaz bir sakalı, gözlerinin köşelerinde derin kırışıklıklar, diğer her yerinde kırışıklıklar, aşırı derecede bronzlaşmış bir yüzü vardı ve daha iyi günler görmüş bir kazak, deri şort ve uzun botlar giyiyordu ve bu günler yaklaşık yirmi yıl önceydi. Hiç şüphe yok ki tuzlu bir deniz köpeğinin bu dünyadaki versiyonuydu ve beni tutup denize atmak istediğini söyleyen bir ifadeyle gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Bu şansını elde edemedi.

Frey elimi tuttu ve beni geminin yan tarafındaki dar bir geçide götürdü. Ayaklarımın ahşap güverteye çarptığı yeri izliyordum, bu yüzden ancak son anda başımı kaldırdığımda

Yükseltilmiş güverteye çıkan basamakları gördüm; güvertenin tam ortasında kocaman, yuvarlak, ahşap bir dümen vardı ve kolları dışarı fırlamıştı. O kadar büyüktü ki boyu benim kadar olmalıydı.

Müthiş!

Oraya gideceğimizi umuyordum (o tekerleğe daha yakından bakmak istiyordum) ama gitmedik. Frey beni sağa çevirdi ve birkaç metre boyunca başka bir geçit boyunca yönlendirdi, sonra beni aşağı inen bazı basamaklara doğru sola çevirdi. Onları kullanmaktan başka seçeneğim yoktu (çünkü Frey bana bir tane vermiyordu). Frey elimi bıraktı, beni o yöne doğru itti ve elini başıma koydu, kendimi alçak çıkıntıya çarpmamam için aşağı bastırdı. Üç adım aşağı indim, sonra çıkıntının altından geçtim, sonra beş adım daha attım ve açık bir kapıdan içeri girdim. Bir odaya doğru birkaç adım yürüdüm ve durdum.

Frey'in kulübesi.

Gördüklerim karşısında gözlerim kocaman oldu, kalbim küt küt atmaya başladı ve o kadar heyecanlanmışım ki zar zor nefes alabiliyordum. Etrafımda zıplamak ya da en azından alkışlamak ve "woo hoo!" diye bağışlamak istedim ama bunlardan herhangi birini yapamadan Frey boşluğuma girdi ve elini çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı.

"Birkaç şeyi halletmem gerekiyor Finnie'm," diye mırıldandı. "Skylar benden önce gelirse, istersen yıkanmak için biraz su iste ve yiyecek ya da şaraba ihtiyacın olup olmadığını ona söyle."

Sonra eğildi, dudaklarını alnıma dokundurdu ve başka bir şey söylemeden ya da bakmadan gitti.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra yavaşça döndüm ve etrafı kolaçan ettim.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Olacağını düşündüğüm, olmasını *istediğim her şey ve daha fazlasıydı.*

Hemen önümüzde geminin kış tarafı vardı, bunu biliyordum çünkü neredeyse tüm uzunluğu kare panelli camdı ve buradan körfezin bir kısmını ve arkamıza yanaşmış olan gemiyi görebiliyordum. Pencerenin altında, üzerinde hırpalanmış, koyu kahverengi deriyle kaplı bir minder ve koyu kahverengi, koyu yeşil ve şarap rengi yastıklardan oluşan bir sıra bulunan derin bir bank vardı.

Pencerenin ortasında asılı duran, nasıl havada durduğunu bilmediğim, Frey'e verdiğim camdan ejderhaydı.

Orası harika görünüyordu. O kadar muhteşemdi ki, sanki orada olmak için *yapılmış*.

Gözlerimi ejderhadan ayırdım ve pencerenin biraz önünde, büyük ve iyi kullanılmış bir masanın durduğunu gördüm. Bazıları düz, bazıları kaydırılmış kâğıtların yanı sıra incelemek için sabırsızlandığım büyüleyici nesnelerle kaplıydı; bazıları enstrümanlardı, bazıları ise belli ki bir şeyleri tutmak için ağırlıklardı. Masanın arkasında ağır oymalı, oldukça ağır görünümlü bir sandalye vardı.

Sol tarafta, üzerinde yine bazıları düz, bazıları kaydırmalı, bazıları kısmen kaydırmalı devasa kâğıt haritalar ve çizelgeler ile daha fazla alet ve kâğıt ağırlığının bulunduğu bir başka geniş masa vardı.

Kulübenin kapı tarafındaki ucunda küçük bir masa, üstünde bakır bir tas ve altındaki rafta bakır bir ibrik, yani bir lavabo vardı. Bunun üzerinde oyma ahşapla çerçevelenmiş oval bir ayna asılıydı.

Kulübenin ortasında, sekiz sandalyeyle çevrili hırpalanmış oval bir masa vardı.

Masanın köşesinin sağında bir oturma alanı vardı; büyük, rahat görünümlü bir koltuk ve sedir, yanında ağır bir masa, üzerinde okumak için duvara asılı bir fener. Bunun yanında iki kat genişliğinde ama çok uzun (yani Frey'in iri vücudu ve benimkiyle uyku düzeni rahat olacaktı) divan tarzı bir yatak vardı. Bu yatak çarşafla kaplı değildi ama derilerin yanı sıra bir yığın yün ve kadife battaniye ve bol miktarda kadife kaplı, püsküllü, kare fırfırlı yastıklar vardı. Tüm kadifeler şarap, çikolata kahvesi, gece mavisini ve çam yeşili gibi zengin renklerdeydi.

Her tarafta lumbozlar, pirinçle çevrili bazı göstergeler ve kadrânlar, raflara monte edilmiş bazı silahlar, asılı fenerler (hepsi yanıyordu) ve birkaç küçük deniz manzarası tablosu vardı.

Ayrıca yerde portatif gibi görünen iki adet kaba ısıtıcı vardı. Demirden yapılmışa benziyorlardı ve soğuktan korunmak için içlerinde ateş yakılmıştı ki bu biraz başarılı oldu, biraz da başarısız oldu.

Ayrıca harita masasının arkasındaki kamarada, çoğunu benim sandığım olarak tanıdığım sandıklar gördüm.

Arka tarafta, masanın yanında, oturma alanının karşı tarafında kocaman, ayakta duran bir küre vardı ve nedense ilk hareket ettiğim yer orası oldu.

Oraya vardığımda karmaşık bir şekilde boyanmış yerküreyi parmaklarımın ucuyla yavaşça çevirdim ve büyülenmiş bir şekilde üzerinde tasvir edilen haritanın bu dünyanın benim dünyamla aynı olmadığını gösterdiğini gördüm. Yakınından bile geçmiyordu. Ne Amerika, ne Avrupa, ne Asya, ne Afrika ne de Avustralya vardı. Üstte ve altta kutuplar vardı ama aynı olan tek şey buydu.

Lunwyn'i bulmak için dünyayı çevirdim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde en tepede, neredeyse Kutup'a yakın olduğunu fark ettim. Geniş Kış Denizi kuzeyinde, buzlu Kutup ise ötesindeydi. Haritada zümrüt rengine boyanmış Yeşil Deniz, Lunwyn'in batısındaydı ve daha çok bir okyanusa benziyordu, inanılmaz derecede uçsuz bucaksızdı. Koyu yeşiller ve siyahlarla boyanmış Middleland'ı ve her ikisi de koyu yeşillerle tasvir edilmiş Hawkvale ve Fleuridia'yı gördüm, Fleuridia'da birkaç açık yeşil vardı. Ekvatorun altında ise Korwahk, Keenhak ve Maroo adında, hepsi kahverengi ve krem rengine boyanmış ülkeler vardı.

Ötesinde ne olduğunu görmek için küreyi çeviriyordum ki, "Leydim?" diye bir ses duydum ve başımı kaldırdım.

Çocuk kapının girişinde duruyordu.

Sabırsız olduğu kadar rahatsız ve kararsız görünüyordu. Yapacak işleri olduğunu ve bunların arasında kaptanın kamerasında bir kadını beklemenin yer almadığını tahmin ettim.

Küreden uzaklaşıp çocuğa doğru ilerledim ve "Merhaba. Sen Skylar mısın?"

Başını salladı, ona yaklaşmamı izliyordu ve vücudunu garip bir şekilde arkasını dönüp kaçmak istiyormuş gibi gösterecek şekilde kaydırıyordu.

"Ben Finnie," diye kendimi tanıttıktan sonra birkaç adım ötede durdum. Başını salladı ama konuşmadı.

"Peki sen burada ne yapıyorsun Skylar?"

diye sordum. "Kaptanın oğlu, leydim," diye cevap verdi.

Biraz genç olduğunu düşünerek başımı salladım ama ne biliyordum ki, o şimdiye kadar tanıştığım tek kaptan çocuğuydu.

Sonra hemen sordu: "Size bir şey getirebilir miyim leydim?"

Gülümsedim. "İki şey, Frey ve ben o gezintiden sonra yıkanabilelim diye biraz su ve ayrıca bana hanımefendi dememeni, onun yerine Finnie demeni istiyorum."

Bana baktı, sonra endişeyle yutkunur gibi oldu ve tekrar başını salladı.

Sonra orada durup bana baktı.

Bir şey söylemeyince, "Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum.

Başını salladı ve "Beni kovmadınız," demeden önce vücudu tekrar yer değiştirdi.

Oh. Doğru.

Ona tekrar gülümsedim ve "O suyu şimdi görebilirsin Skylar" dedim.

Tekrar başını salladı, bir kez, hızlıca, sonra koşarak çıktı. Bu biraz garipti ama... her neyse.

Frey'e daha sonra sormaya karar vererek, nihayet etrafa iyice bakmaya koyuldum.

Pelerinimi, şapkamı ve eldivenlerimi çıkarıp Frey'in masasındaki eşyalara göz atma ve elimi yüzümü yıkama fırsatı bulmuştum ki Skylar bakır sürahiye dökmek için biraz ılık su getirdi ve Frey geri döndüğünde bir gözüme pirinç bir dürbün takmış, arkadaki bankta dizlerimin üzerine çökmüş, hemen hemen hiçbir şeye bakmıyordum (çünkü hava hâlâ karanlıktı ve arkada önüme çıkan kocaman bir gemi vardı).

İçeri girişini izlemek için başımı çevirdim ve durup gizlenemeyen bir şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

"Neye bakıyorsun, karıcığım?"

Ona sırtıtarak baktım, banktan kalktım ve dürbünü masasına koyarken ona doğru yürüdüm ve "Gece olduğuna göre, hiçbir şey yok. Yine de, o dürbün harika, o bank harika, o pencere harika ve tüm bu lanet olası kabin," önünde durdum ve ellerimi hafifçe göğsüne vurdum, başımı arkaya doğru eğerek ona baktım, "*harika*."

Gözleri yüzümde gezindi, sonra bir elini kaldırıp yanağımı kavradı, başparmağı elmacık kemiğimi okşamak için dışarı çıktı.

Gülümsemesine karşılık vermedi ve dikkatinin dağılmış olduğunu gördüm. Ben de ona yaklaştım ve "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Cevap vermedi. Onun yerine bana "Yakında gidiyoruz." dedi.

Tekrar gülümsedim ve "Harika" diye fısıldadım. Sonra da "Güverteye çıkıp biz yelken açarken izleyebilir miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Uyumalısın, ufaklık."

Ben de başımı salladım. "Frey, hiç yorgun değilim." Ve bu doğrudu, yorgundum, yorgun değil.

"Pekâlâ," diye cevap verdi, "o zaman benim gemimi körfezden çıkarmaya, adamlarımın da yelken açmaya konsantre olmaları gerekiyor ve bunu yaparken hiçbirimizin meraklı karımın etrafta dolaşıp keşfederken sorun bulmasına konsantre olmaması gerekiyor, bu yüzden sizden kamaramızda kalmanızı ve dürbününüzden hiçbir şeye bakmamanızı rica edeceğim."

Hmm. Bummer.

Gerçi bunu neden istediğini anlayabiliyordum ve ben de onun için bunu yapabilirdim.

"Tamam," dedim. "Ama daha sonra bir tur alabilir miyim?" Zorladım ve o yine başını salladı, olumsuz anlamda değil ama pes etmememe alıştığının bir göstergesi olarak ve gözlerinin ısındığını ama ağzının hala bir gülümsemeye dönüşmediğini gördüğümde bunun onu rahatsız etmediğini biliyordum.

"Biz gittikten sonra Skylar seni gezdirecek."

"Harika," dedim usulca, onu inceliyor ve düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu hissediyordum ama körfezde gezinmekle ilgili olduklarından emin değildim.

Başını salladı ve eli yüzümden düştü ama o uzaklaşmadan ben yakaladım.

"Frey," diye seslendim, sustu ve kaşları yukarı kalktı. "Her şey yolunda mı?" Daha önceki sorumu tekrarladım.

Bu kez anında cevap verdi, "Denizdeyken ve etrafın seni zehirlemeyeceğine ya da etine bir hançer saplamayacağına güvendiğim adamlarla çevriliyken her şey yoluna girecek."

Ho oğlum.

Belli ki birilerinin aklı yeni ve harika bir şehir, doxie'ler, kalyonlar ve filmlerden fırlamış gibi havalı bir kaptan köşküyle gecenin olaylarından uzaklaştırılmamıştı.

Bu nedenle ona doğru ilerledim ve kollarımla onu çevreledim.

Yakınlaşarak ve başımı arkaya doğru eğerek fısıldadım, "Tatlım, Ben iyiyim."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı kollarını bana dolayarak.

Başımı yana eğdim ve ona kocaman gülümsedim. "Ve bir maceraya atılıyoruz."

"Öyleyiz Finnie'm," diye mırıldanmadan önce gözleri tekrar yüzümde gezindi.

"Yani her şey yolunda," diye bitirdim ve gözlerine çöken karanlığı izledim.

Hmm. Belki de her şey iyi değildi.

Onu sıktım ve "Frey" dedim.

"Onunla yattım," dedi sessizce ve sözleri karşısında bedenim gerilirken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Ne?" Ben sordum.

"Onunla yattım," diye tekrarladı, ellerinden biri boynuma dolanmak için yukarı çıktı, yüzü bana daha yakın olsun diye hafifçe eğildi. "Onunla yattım," dedi bir kez daha ve devam etti. "Ve yeni gelinimle döndüğüm ilk gece masaya katılmasını istedim ve annen bunu yaparak ona tekrar yatağımı ısıtacağı umudunu verdiğimi paylaştı, ki Finnie, sana kızginken ne söylersem söyleyeyim bunu yapmadığına dair sana yemin ederim."

Viola'dan bahsediyordu.

Benim için yeni olmayan bu haber karşısında başımı salladım ve Frey konuşmaya devam etti.

"Onun zayıf karakterli olduğunu bilmiyordum. Benimle geçirdiği zamanın sağlıklı bir aşka yol açtığını bilmiyordum. Sadece size zarar vermek için komplo kurmakla kalmayıp karımı öldürmek için bizzat harekete geçebileceğini hiç düşünmemiştim."

Ho oğlum.

"Frey -" Kollarımı bir kez daha sıkarak araya girmeye çalıştım ama o daha da eğildi, yaklaştı ve konuşmaya devam etti.

"Ama o yaptı ve ben karşı karşıya olduğunuz tehlikeleri biliyordum ve size teslim edilen bardaktaki zehir şişesinin ucunu kaldıran benim elim değildi ama *onun* hareketlerinin ucunu kaldıran benim hareketlerimdi, yani olaylar gelişti, bir kadın hayatını kaybetti ve başka bir kadın da kendi hayatını kaybetmekten kıl payı kurtuldu ve o kadın benim karım. Yani hayır, küçüğüm, her şey yolunda *değil*."

Pekala, bu açıkça yapmaya kararlı olduğu bir sıçramaydı, gerçekten hiçbir anlam ifade etmeyen bir sıçramaydı ama derin suçluluk duygularına dayanan bir sıçramaydı ve bu türden bir sıçrama *hiçbir zaman* hiçbir anlam ifade etmezdi.

Ve son olarak, onu geri çekmem gereken bir sıçramaydı.

Bunu yapmak için iki elim göğsünden yukarı doğru kayarak boynunun iki yanında durdu ve "Olanlar senin hatan değildi" diye fısıldadım.

"Katılmıyorum, Finnie."

Onu sıktım ve nazikçe salladım. "Frey, yanıyorsun." "Benimle yer değiştir aşkım ve söyle bana..."

"Herhangi biri olsa bile, ama özellikle bu kadın, üzerinde tartıştığımız bir kadın, beni aramızın açılmasına neden olan akılsızca bir şey yapmaya teşvik eden bir tartışma, sadece hassas olabileceğin bir kadın ve belki şimdi değil ama muhtemelen daha sonra onu düşün, düşüncesiz hareketlerimi ve neye yol açtıklarını düşün ve sonra bunun iltihaplanmasına izin ver. Zihniniz her zaman dün geceki olayları düşünürken neler olduğunu ve neler olabileceğini bilerseniz, şu anda nasıl hissederdiniz?"

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Tamam," dedim usulca, "haklı olduğun bir nokta var ama bir düşün. Öncelikle, yer değiştirseydik ve ben senin kollarında olsaydım, tüm bunlar olduğu için kendimi bok gibi hissetseydim, beni daha iyi hissettirmek ve bunun gerçekten benim hatam *olmadığını* anlamak için, başkalarının eylemlerinin *başkalarının* eylemleri olduğunu açıklamaz mıydın? Bir tartışma yaşadık ve insanlar kızgın olduklarında çılgınca şeyler yaparlar. Sen kızgındın ve buna göre hareket ettin. Herkes böyle şeyler yapar. Ondan bir masada beklemesini istedin, hepsi bu. Ona herhangi bir söz vermedin. Bunu kafasında çarpıttı ve ne yaptıysa yaptı ama yaptı. Yatakta harika olmana engel olamıyorsun." Sözlerim karşısında gözlerini yavaşça kırıştırdı ama ben konuşmaya devam ettim. "Sanırım yapabilirsin. Yatakta kötü olmak istiyorsan, bunu yapabilirsin sanırım. Yine de bunu *şimdi* yapmaya başlamamanı rica ediyorum."

"Finnie -"

"Çünkü bu *benim için* berbat olurdu." "Finnie -"

"Ve kimseyi zehirlemeye çalışmadım, bu yüzden cezalandırılmam gerektiğini düşünmüyorum."

Boynumdaki eli beni bir kez daha sıktı; ona daha yakından odaklandım ve dudaklarının yukarı kalktığını gördüm.

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ben de sordum.

"Evet," diye yanıtladı Frey ve ben ona daha da yaklaştım. "O zaman evet," dedim usulca.

Sonunda bana tamamen gülümsedi ve bir eli aşağı kayarak beni sararken diğer eli saçlarımın arkasına doğru kayarak başımı çevirdi ve yanağımı göğsüne bastırdı.

Ve o noktada kendimi daha iyi hissettim.

Sonra göğsünün genişleyip daraldığını, derin bir nefes alıp verdiğini hissettim ve "Teşekkür ederim karıcığım" diye fısıldadı.

İki kolumla onu sararak sıktım ve "Bir şey değil kocacığım" diye fısıldadım.

Birkaç saniye boyunca bana yakın durdu, ben de jestine karşılık verdim, sonra tutuşu hafifçe gevşediğinde başımı arkaya eğdim ve bana baktığını gördüm.

"Kulübemi incelerken hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye çalış ki bulamayayım."

Tuhaf. Beni çok iyi tanıyordu.

Hafifçe güldüm ve başımı salladım. "Tamam, deneyeceğim."

Başını eğip ağzını ağızıma değdirmeden önce bana sırtıttı. Sonra sessizce "Uzaklaşmamız gerek" dedi.

Onun güzel gözlerine baktım ve başımı salladım. Bakışlarımı bir saniye tuttu ve sonra gitmeme izin verdi.

Adını söylediğimde neredeyse kapıya gelmişti; dönüp bana baktı ve bekledi.

"Geminizin adı ne?" diye sordum.

"*Finnie*," diye rahatça cevap verdi ve vücudumun her santiminin kilitlendiğini hissettim.

Sonra çenem gevşedi ve nefes nefese "Ne?" diye sorabildim.

Frey hiç tereddüt etmeden şu cevabı verdi: "Benimle seyahat edeceğine karar verdiğimde ve sen de bu olasılığa karşı büyük bir heyecan gösterdiğinde, kayıtları değiştirdim, adını zımparalattım, yeni adını boyattım ve *Finnie* adını verdim."

Oh.

Benim.

Tanrım.

Bunu yapmadı.

Sabırla duran ama belli ki uzakta olmak isteyen kocama baktım ve onun bunu yaptığını fark ettim.

Sersemlemiştim, tüm vücudum ısınmıştı, kalbim hafiflemişti ve bataklığın çeneme doğru yaklaştığını biliyordum.

Ve kendimi kurtarmak için en ufak bir çaba göstermeye kesinlikle niyetim yoktu.

"Daha önce adı neydi?" Fısıldadım.

"Skadi," diye cevap verdi ve sonra, ayrılmaya hazır olsa bile, açıklama yapmak için zaman ayırdı. "Kadim söylenceler Skadi'nin cesur olduğunu ama aynı zamanda dağları tercih ettiğini söylüyordu. Ona Skadi denmesi gereken bir zaman vardı. Finnie'm için o zamanlar geride kaldı, bulunduğu her yerden en iyi şekilde yararlanıyor, buna denizin de dahil olduğunu göreceğimden eminim."

Evet, beni çok iyi tanıyordu.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdim sessizce.

"Yapacağını biliyorum aşkım," dedi Frey sessizce, sonra aynı sessizlikte ama nazikçe devam etti, "yine de konuşmaya devam edersen yapacak bir şey kalmayacak."

Ona gülümsedim. "Biraz gecikebiliriz, iskele tarafındaki barlardan birine gideriz, bir şeyler içeriz ve ben de birkaç doxie ile sohbet ederim."

Kıkırdamaya başladı ve başını salladı. "Bunun ilgini çekeceğini anlıyorum, küçüğüm, ama seni şimdiden bilgilendirmeliyim ki döndüğümüzde buna gönül vermeyesin, *asla* o barlara gidip içki içemeyeceksin ve doxie'lerle sohbet edemeyeceksin."

Ona sııttım. Bunu göreceğiz.

Bunu söylememeye karar verdim ve onun yerine, "Git, gemini yürüt yakışıklı kocacığım. Etrafı kurcalamam, önemli kâğıtları ve aletleri yerlerinden oynatmam gerekiyor."

Bana geri dönerken sııttı, eliyle çenemi kavradı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma dokundurdu, bu sefer daha sert ve daha uzun ama benim için yeterince sert ya da uzun değil.

Sonra beni bırakırken parmakları çenemde hafifçe gezindi, Frey gözlerimin içine gülümsedi, döndü ve kulübeden çıktı.

O gittikten sonra bir süre kapıya baktım ve güzel bir gemide, güzel bir adamın benim adımı verdiğini düşündüm.

Evet, güzel bir adamın *adını verdiği* güzel bir gemide duruyordum.
Sonra dudağımı ısırdım ama yine de gülümserken ısıırıyordum.
Sonra dikkatimi etrafı kurcalamaya ve kâğıtlarını ve aletlerini yanlış yere koymaya verdim.

YnBirinci Bn

Adela ay

Bir buçuk hafta sonra.

Gözlerimi açtığımda kadifeyi gördüm, kısmen açıkta kalan ve post ve battaniyelerden oluşan bir yumağın etrafına sarılmış olan bacağım dışında ağırlık ve sıcaklık hissettim.

Frey'in kulübesinde yataktaydım ve yalnızdım.

Sonra kâğıtların hışırdadığını duydum, yumuşak bir nefes aldım ve masaya doğru bakmak için ön kolumu kaldırdım.

Bir buçuk haftadır sakalları uzamış olan yakışıklı kocam (bu onu tartışmasız daha yakışıklı yapıyor) masasının üzerindeki kâğıtları karıştırıyordu.

"Hey," diye seslendim, kafasını kaldırdı ve yeşil-kahverengi gözleri bana baktı.

Sonra yüzü tembelleşti, bu tembellik vücudumun çeşitli yerlerine bulaştı ve tek kelime etmedi ama sandalyesinde doğruldu ve hafifçe yana kaydırđı.

Tek kelime etmesine gerek yoktu, bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Yorganın altından sıyrıldım, divanın altında duran uzun, yumuşak yün bornozumu aldım ve kaşmir çoraplı ayaklarımı ahşap zemine vurđum. Saten geceliğimin üzerine bornozumu geçirdim ve kamaranın içinde ona doğru ilerlerken, sandalyesine ulaştığımda kemerini sıkıca bağıladım. Koluyla beni belimden kavradı ve nazikçe kucağına oturttu.

Yerleştiiğimde, iki kolu da beni sardı, başı benimkine doğru eğildi ve mırıldandı, "Sabah öpücüğümü şimdi alacağım, küçük Finnie."

Ona sıırttım, ellerimi göğsünün sert duvarına koyđum ve eğildim, başımı geriye doğru eğerek ona ağızımı sundum.

Sonra sabah öpücüğünü aldı. Bu, kabindeki masasının arkasındaki sandalyesinde kucağındayken beni ilk öpüşü değildi. Başka zamanlarda beni yatağında uyandırdığında da öpmüştü. Birkaç kez de bir şey yaptıktan sonra beni uyandırdığında oldu. Ama başka zaman yoktu. Her sabah yanıma gelir ya da yanımda olurdu.

Her birini.

Başını kaldırıp "Senin tadından hiç bıkmayacak mıyım?" diye mırıldandığında kazağına sarılmışım ve kucaklamasından biraz daha fazla ısınmışım.

Tanrım, umarım değildir.

Tabii ki bunu söylemedim. Bunun yerine ona sııttım ve "Asla olmaz. Ben çok lezzetliyim."

O da sııttı ve "Lezzetli mi?" diye sorarken kollarıyla beni kendine çekti.

"Çok lezzetliyim," diye açıkladım.

Sırıttışı bir gülümsemeye dönüştü ve ardından, "Öylesin, küçüğüm," dedi.

Daha derine eğildim, sert çenesini okşamak için elimi kaldırdım ve "Sen de nefissin" diye fısıldamadan önce gözlerim ağzına kaydı.

Ağzı benimkine değmeden önce "Tanrılar" diye mırıldandığını gördüm ve bir sabah öpücüğü daha aldı, bu seferki daha uzun, daha derin, daha ıslak ve çok daha iyiydi.

Mm. Kesinlikle nefis.

Ağzını benimkinden ayırıp dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru kaydırarak sessizce konuştuğunda, bir kolum omuzlarına dolanmış, diğer elim gür saçlarında ona yapışmışım.

"Ne yazık ki bu sabah oynayacak vaktim yok karıcığım. Beş dakika içinde Thad ve Kell ile buluşacağım. Yarından sonraki gün karaya çıkacağız ve oradan acele etmeliyiz. Bu sabah planları kesinleştireceğiz," başını kaldırdı ve gözleri benimkilere takıldı, "ama ondan sonra özgürüm. Direksiyonu Thad'a teslim edeceğim, seninle burada buluşacağız ve kapıyı kilitleyeceğiz."

Kapıyı kilitlemenin ne anlama geldiğini biliyordum.

Adamları da biliyordu. Harika. Dört gözle beklenecek bir şey.

"Ama şimdi gitmem gerekiyor," diye devam etti Frey. "Skylar'a sana kahvaltı getirmesini söylememi ister misin?"

Skylar'dan bahsedildiğinde, günaydın havam bir hıçkırık yaşadı.

Gemide bulunduğum süre içinde Skylar bana alışamamıştı. Frey bunun nedenini Skylar'ın adamlarından birinin oğlu olmasıyla açıklamıştı; bu adam ne yazık ki bir görev sırasında ölmüştü (Frey, muhtemelen kabindeki her oksijen molekülünü içime çektiğim ve yüzümün solduğunu hissettiğim için, bunun çok

Skylar'ın sadece o adamın karısı tarafından yetiştirilmesi anlamına geliyordu.

İyi bir kadın, nazik bir kadın, adil bir kadın, sabırlı bir kadın ya da bana aktardığı bazı hikâyelere bakılırsa (kalbimi acıtan hikâyeler) akli başında bir kadın değildi. Frey çocuk için işlerin kötü gittiğini öğrenmişti ve onu almıştı (evet, almıştı, annesine başka seçenek bırakmamıştı ve açıkçası bundan memnundum) ve şimdi Skylar Frey'e hizmet ediyordu ve kendi kararlarını verebilecek yaşa gelene kadar da edecekti.

Bu nedenle Skylar kadınlara karşı utangaçtı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ayrıca bu, Skylar'la benim konuşmamı genellikle Frey'in yaptığı anlamına geliyordu. Bu benim isteğimdi, çünkü Skylar ona karşı ne kadar nazik ya da yumuşak dilli olursam olayım bana alışmıyordu ve onu rahatsız ettiğimi görebiliyordum, bu yüzden ondan uzak durarak bunu yapmaktan kaçınmaya karar verdim ve Frey de isteğimi kabul etti.

İstismara uğramış bir çocuğun, kendisine bir grup maço erkek gibi davrandıklarını fark ettiğim bir grup maço erkekle birlikte ve bir kadının şefkatinden yoksun bir gemide hizmet etmesi gerektiğinden emin değildim. Emin olduğum tek şey, eğer anlatılanların yarısı bile doğruysa, Frey'in gemisinde bir grup kaba saba adamla birlikte olmasının annesiyle birlikte olmasından daha iyi olduğuydu.

Ayrıca Frey'i daha da çok sevdiğime emindim çünkü çocukla ilgilenmek için elinden geleni yapıyordu. İlgisi besleyici olmayabilirdi ama bunun bir ilgi olduğu inkar edilemezdi.

"Evet," diye başımı sallayarak sorusunu yanıtladım, "ve yıkanmak için su."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Frey, eğilip dudaklarını alnıma dokundurdu, sonra beni de yanına alarak ayağa kalktı. Sonra bana baktı. "Bugün için planın var mı?"

"Annar'la okçuluk antrenmanı, sonra Lund'la bıçak çalışması." Başını salladı ve kıkırdamaya başladı.

Kızlarımın Prenses Sjofn'un gömlek, kazak ve pantolonlarından bazılarını yanlarına aldıklarını gördüm ve ben de ben olduğum için onları denedim. Bu giysiler içinde ilk kez görüldüğümde oldukça heyecan yaratmıştım. Bu heyecan, dümende duran Frey'in tanrılarından kurtuluş istercesine gökyüzüne bakmasına neden oldu. Ama tek kelime etmedi (bu da hoşuma gitti).

Ayrıca Annar'dan okumu ve yayımı paketlediklerini öğrendim ve bunu da benim bavullarıma sığmadığı için kendi bavuluna koyması için ona vererek yapmışlar. Benimle çalışmayı teklif etti ve ben de kabul ettim. Bir gün yayla pratik yaparken Lund geldi ve bana bıçak kullanmayı öğretmeyi teklif etti. Ben de kabul ettim. Sjofn'un bunları bildiğini düşünürsek, her ikisini de bilmenin önemli olduğunu düşündüm ve onun ne kadar pratik yaptığı düşünüldüğünde muhtemelen asla onun kadar iyi olamayacak olsam da, en azından casuslar dikkat ederse (ve tabii ki dikkat ediyorlardı) tam bir amatör gibi görünmemem için biraz koruma sağlayabilirdi.

Öğrenmek istediğimden bahsetmiyorum bile.

Orion bana kılıç kullanmayı öğretmeyi teklif etmişti ve ben de kabul ettim ama bir kılıcı zar zor kaldırabildiğimi fark ettim, çok ağırlardı. Gemideki hiç kimsede kullanabileceğim bir kılıç yoktu, bu yüzden kullanabileceğim bir kılıç bulana kadar bıçak oyununda bırakmaya karar verdik.

Frey günlerini gemisine kaptanlık ederek, baskınlar planlayarak ve kardeşleriyle sohbet ederek geçirirken (benimle kamerasında kilitli olmadığı zamanlarda), ben zamanımı ok atarak, Lund beni bıçaklamaya çalışırken güvertede dans ederek ve tüm erkekler bana nasıl hile yapılacağını öğretirken çok sayıda tube ve meerkin oyunu oynayarak geçirdim (Frey'in kamerasında onunla kilitli olmadığı zamanlarda, Frey ve ben başka son derece hoş şeyler yapmıyorsak, Frey de bana nasıl hile yapılacağını öğreterek zaman geçiriyordu).

Başka bir deyişle, hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum.

"Pekala, ufaklık," diye konuştu Frey, derin sesi eğlenceyle aydınlanmıştı, dikkatimi tekrar ona çekti, "dar pantolonunun içinde sergilediğin güzel kışınla güvertede zıplamayı bitirdikten sonra, adamlarımın her birinin geceleri hamaklarında yumrukları yaraklarına sarılmış ve düşünceleri kışında yattığından emin olduktan sonra, öğleden sonra burada buluşuruz."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve "Bunu yapmıyorlar," diye fısıldadım. "Yapıyorlar," diye karşılık verdi Frey.

"Hayır, değil." Hâlâ fısıldıyordum. "Finnie, ben erkek miyim?" Frey sordu.

"Evet," diye açık bir cevap verdim.

"O zaman bunu yaptıklarını biliyorum."

"Ama," diye itiraz ettim, "ben senin karınım ve sen yapmayacaklarını söyledin -"

Frey sözümü kesti. "Gözlerini dikip bakmayacaklar ve ilgilerini belli etmeyecekler çünkü bu benim hoşnutsuzluğuma neden olur. Ama ben onların düşüncelerini kontrol edemem. Gördükleri şey, gözlerinin arkasında yanan hoş bir görüntüdür, böylece unutmazlar."

Aman Tanrım.

"Belki de pantolon giymeyi bırakmalıyım," diye önerdim ama Frey hınzırca sıırttı ve yüzünü bana doğru eğdi.

"Yaparsın aşkım, o zaman seni o güzel kışınla güvertede zıplarken izleyemem ve neyse ki geceleri yattığımda, sikimin etrafına yumruğumdan çok çok daha iyi bir dizi şeyi memnuniyetle saran bir karım var."

Hmm. Bu doğruydu.

Bu aynı zamanda Frey'in neden pantolon giymeme karşı tek kelime etmediğini de açıklıyordu.

Ve son olarak, çeşitli yerlerimi ısıttı.

"Bu doğru," diye mırıldandım ve Frey başını geriye atıp güldü.

Tekrar aşağı indirdiğinde elini kaldırdı, başıma doladı ve dudaklarını alnıma bir kez daha dokundurmak için beni içeri ve yukarı çekti.

Beni bıraktığında gözlerime baktı ve usulca, "Görüşmek üzere aşkım," dedi.

"Görüşürüz bebeğim," dedim usulca.

Bana gülümsedi ve ben de onun kulübeden çıkışını izledim.

Sonra sandıklarına gittim, birinin önünde diz çöktüm, açtım ve o gün ne giyeceğime karar vermek için sıralamaya başladım.

Sandıkların başındayken aklımdan geçen bir buçuk hafta ve öğrendiğim şeyler geçti.

Bunlardan biri, gemideki ilk gecemde gördüğüm tuzlu deniz köpeği Kell'in hikâyesiydi. Eskiden Kell, Frey'in çalıştığı ilk gemide ikinci kaptandı. Frey, Kell'i bir tüccarın gemisinde kısa bir süre kaptanlık yaptığında takip etmişti ve sonra Kell, Frey'i büyükannesi Eugenie'nin ona bıraktığı mirası kullanarak ilk kalyonunu inşa ettirip denize indirdiğinde takip etmişti.

Ve Kell o zamandan beri Frey ile birlikteydi.

Kell ve Frey çok yakındı, bunu söyleyebilirim (gerçi Frey de bana söyledi). Erkek erkeğe kucaklaştıkları ya da sürekli yumruk tokuşturdukları söylenemezdi ama bu yakınlığın varlığına şüphe yoktu. Frey, Kell'in ona bildiği her şeyi öğrettiğini ve sonra Frey kendi başına yola çıktığında Kell'in saygısını kazandığını çünkü Frey'in hayatını öğrenmeye devam edecek şekilde yaşadığını anlatmıştı.

Neyse ki Frey bana Kell'in o ilk gece beni denize atmak istiyormuş gibi bakmadığını çünkü zihninde beni öldürmeyi planladığını söyledi. Şanssız bir şekilde, Frey bana Kell'in beni denize atmak ister gibi baktığını, çünkü gemilerdeki kadınlardan (hiç) hoşlanmadığını ve ayrıca onların tek bir amaca hizmet ettiklerini düşündüğünü ve bu nedenle, onlardan adil bir payını tanımasına rağmen, hepsinin aynı mesleği icra ettiğini söyledi.

Bu arada, açık, sıcak ve arkadaş canlısı olduğum için ya da açık, sıcak ve arkadaş canlısı olarak onlara ulaşabildiğim için çoğu insan beni hemen sevmiş olsa da, Kell'in buzları biraz bile çözülmemişti.

Öğrendiğim bir diğer şey de bu görevin amacının büyük önem taşıyan bir elf kalıntısını kurtarmak olduğuydu. Birçok Lunwynli kelimenin tam anlamıyla yüzyıllardır onu arıyordu. Ortaya çıktığına dair pek çok söylenti vardı, bu da eşit derecede çok sayıda operasyon başlatıldığı anlamına geliyordu, ancak sonunda bunlar sonuçsuz kaldı. Frey'in kendisi de akınlara başladığından beri bu türden üç manevra planlamış ve uygulamış, hepsi de hüsrarla sonuçlanmıştı.

Bana bu sefer de çok umutlu olmadığını söyledi. Bununla birlikte, bu seferki muhbirinin son üçünden çok daha güvenilir olduğunu da söyledi.

Kalıntı ne olursa olsun, bir adela ağacının taşlaşmış bir dalı ya da tanrıça Adele'in yarattığı ilk ağaç olan adela ağacı, bir girişimde bulunacak kadar önemliydi ve o da bunu yapıyordu.

Artık Lunwyn sularından çıkmış, Orta Diyar sularına girmiştik. Frey'in muhbirinin söylediğine göre kutsal emanet, Prenses Sjofn'un kuzeni ve Kral Baldur'un oğlu Broderick'in sevgilisi olan Phobin'in elindeydi.

Frey'in Broderick hakkında söyleyecek çok şeyi yoktu ama satır aralarını okuyunca onu pek sevmediği hissine kapıldım. Söyleyecek daha az şeyi vardı.

ama söylediklerinin satır aralarını okumak zorunda değildiniz. Phobin'den hiç hoşlanmıyordu. Ve eğer Phobin'i ortak olarak seçmeseydi Broderick'i muhtemelen daha çok seveceği hissine kapıldım.

Frey ayrıca ihtiyatlı bir şekilde bu görevin karmaşık olduğunu da söylemişti. Karmaşıktı çünkü Frey yakın zamanda Middleland'a gitmişti ve oradaki son görevi tehlikeliydi. Ayrıca gizliydi de. Dahası, politik olarak da hassas bir görevdi. Ve son olarak, babamın ne bu görevden ne de Frey'in şu anda planladığı görevden haberi vardı.

Bunun nedeni Frey'in bu görevleri başarıyla tamamladıktan *sonra* Atticus'a anlatma eğiliminde olmasıydı, çünkü işler ters giderse (eek!), Atticus dürüstçe bunlar hakkında hiçbir bilgisi olmadığını iddia edebilirdi. Tabii Frey'den bunları yapmasını isteyen babam değilse.

Yine de, sonuncusu *o kadar* hassastı ki, babamın hâlâ bundan haberi yoktu.

Kral Baldur da Frey'in önceki görevinden haberdar değildi, Frey iki kardeşinin de bunu bilmesini istemiyordu ve Orta Diyar'a girip kutsal emaneti almayı ve kimsenin bu görevden haberi olmadan oradan çıkmayı umuyordu.

Hikâyeye göre, Thad bir zamanlar uzun bir ilişki yaşadığı ve hâlâ saygı duyduğu bir kadından bir mesaj alır. Bu iletişim, kendisini esir alan kişiden kaçmak isteyen başka bir kadının kaçışına yardım etmesi için acil bir talepti.

Hâlâ eski sevgilisine karşı hisler besleyen ve bu nedenle ona güvenen Thad, tüm bilgileri almadan yardım etmeyi kabul etti. Frey, Thad'a gemilerinden birini teklif etmesine rağmen, evleneceğini düşünerek gitmek istememişti. Ama evlendikten sonra bir lezbiyenle takılmaktansa adamlarıyla denizde tehlikeli işler yapmayı tercih edeceğine karar verince (dürüst olmak gerekirse bunu görebiliyordum) onunla yaptığı düğün kutlamasında ve sonrasında fikrini değiştirmiş, beni av kulübesine bırakıp gitmişti.

Oraya vardıklarında, Thad'ın arkadaşının aslında Kral Baldur'un kişisel büyücüsünün hizmetçisi olduğunu öğrendiler, büyük güce sahip bir kadındı ama yine de Baldur tarafından kontrol ediliyordu.

Aslında bu üzücü bir hikâyeydi çünkü Frey ve Thad hizmetçiden Circe adındaki bu büyücünün (bu arada ismi de çok iyiydi) neredeyse doğuştan itibaren büyü gücüne sahip olduğunu öğrenmişlerdi. Gücünü kontrol edebilmek için Baldur onu çok küçükken kaçırmıştı. Ve onu geri almak için hiçbir girişimde bulunmadan onu elinde tuttuğundan emin olmak için; ebeveynlerinin her ikisini de idam etmişti.

Evet, kızlarını çalmak için iki kişiyi idam etti. Görünüşe göre amcam gerçek bir şeftaliymiş.

Ne yazık ki onun için sadece büyük bir sihre sahip olmakla kalmadı, aynı zamanda harika bir güzelliğe de sahip oldu. Bu yüzden sevgili amcam (değil), on dört yaşındayken onu zorlamaya başlamıştı ve şimdi iki katından fazla yaşta olmasına rağmen hala onun metresi olarak biliniyordu.

Yani Kirke onun *isteksiz* metresiydi.

Yine de, birden fazla nedenden ötürü Kral Baldur'un değerli bir eşyasıydı ve kaçmasına yardım etmek Frey'in ifadesiyle "siyasi açıdan hassas "tı (ama kastettiği siyasi açıdan patlayıcıydı, dolayısıyla Baba'nın hâlâ bundan haberi yoktu).

Ancak iki şey oldu. Birincisi, Frey Frey'di ve Thad bana onun hikâyesini öğrendikten sonra kaçmasına yardım etmeyi kabul etmekte tereddüt etmediğini söyledi. İkincisi, büyücünün hizmetçisi Circe'in herkesin aradığı elf yadigârı hakkında bilgi sahibi olduğunu ve bu bilgiyi Frey'e vererek çabalarının karşılığını alacağını söylemişti.

Dolayısıyla Frey'in kaynağı Kirke'ydi ve yüzyıllardır yaşadığı hayal kırıklıkları beklentilerini kontrol altında tutmasını sağlasa da günler geçtikçe ve operasyonun başlaması yaklaştıkça adamların huzursuz heyecanını hissedebiliyordum.

Beklentiler kontrol altında olabilirdi ama hâlâ umut vardı. Evet, kutsal emanet işte bu kadar önemliydi.

Tüm bunları düşünürken, giyecek temiz bir pantolon bulmak için sandığımın derinliklerine daldım, biraz çıkardım, bir kıvrımdan küçük bir kese düştü ve onunla birlikte bir kağıt parçası uçtu.

Dizimin dibinde duran küçük, mor saten keseye baktım, sonra katlanmış kâğıt parçasını almak için uzandım.

Açtım ve okudum:

Tatlı Finnie,

Umarız bunu en kısa zamanda bulursunuz.

Kocanızla birlikte kullanmanız için biraz Adela çayı paketledik.

Bu konuyu kitaplarınızda okudunuz mu bilmiyoruz ama okumadıysanız diye açıklayalım.

Çok yavaş büyüyen ve hastalıklara karşı çok hassas olan adela ağaçlarından herhangi bir şey hasat etmek sıkı bir şekilde kontrol edilir. Tanrıça tarafından yaratıldıkları için her adela ağacı kutsaldır ama aynı zamanda elflerin kendi diyarlarından bizimkine giriş noktasıdırlar. Eğer adelalara bir şey olursa, elfler sonsuza dek toprağın altında hapsolür ve kimse bunu istemez, bu yüzden dikkatle ele alınırlar.

Adela ağacının dalları sadece düğün bohçaları için toplanabilir ve kabukları özenle hasat edilerek özel bir çay için kullanılır. Adela çayı oldukça pahalıdır, çok nadir bulunur ve yaygın olarak kullanılmaz.

Size bir fincan yetecek kadarından fazlasını satın alamadık, ancak sevgililer tarafından paylaşılan bir fincan yeterlidir (bunun altı çizilmiştir).

Gördüğünüz gibi çay duyularınızı, dokunma, tat alma, koklama, görme, işitme duyularınızı artırmaya hizmet eder ve ayrıca uyarılmayı önemli ölçüde artırır. Alyssa'nın Ulfr Hanesi'nin reisiyle süregelen bir ilişkisi var, Alyssa onun favorisi ve Fyngaard'a her gelişinde onu ziyaret ediyor. Bir keresinde onunla paylaştığı bir çay içmiş ve Alyssa çayın muhteşem olduğunu söylemiştir (altı iki kez çizilmiştir).

Endişelenmeyin, etkileri zayıflatıcı ya da kalıcı değildir. Alyssa, kendisi ve beyefendisi için yarım fincanın birkaç saat sürdüğünü, iyi uyuduklarını ve tazelenmiş olarak uyandıklarını söylüyor.

Senin ruhunla, bunun bir macera olduğunu düşündük (üç kez altı çizili) almak için.

Bu da size ve Drakkar'a hediyeimiz.

Tadını çıkar, tatlı Finnie ve döndüğünde seni görmeyi ve her şeyi (dört kez altı çizili) duymayı dört gözle bekliyoruz.

Sevgilerimle,

Jocelyn, Alyssa, Esther ve Bess

Keseyi elime aldım ve yumuşak paketi parmakladım. Sonra sııttım.

Benim kızlarım... kesinlikle... en iyileriydi.

Ve bu birçok nedenden sadece biriydi; söz verdikleri gibi (çünkü hepsi bunu kullanıyordu) suya veya kahveye azıcık serpebileceğim bir toz temin edip bana vermeleri de buna dahildi

ve hamile kalmamı engelleyecekti. Bunu her gün yapmak zorundaydım ve neyse ki tadı oldukça güzeldi, garip de olsa naneli portakal gibi. Çok uzun sürmemiş olmasına rağmen, şimdiye kadar çok iyiydi (ne yazık ki ve neyse ki, bu dünyada regl olmanın eğlenceli olmadığını düşünürsek ve bunu zaten iki kez deneyimlediğim için biliyordum - bir grup erkekle bir gemide yapmaktan bahsetmiyorum bile, ama yolculuktan iki gün sonra regl oldum ve neyse ki dört gün sonra bitirdim ve bu özgür ve temiz olduğum anlamına geliyordu... şimdilik).

Kapı açıldı, sıçradım ve o tarafa baktığımda Skylar'ın benden oldukça uzakta durduğunu gördüm.

"Yumurta, domuz pastırması ve tost, leydim?" diye sordu, bilmediğim nedenlerden dolayı her sabah sorduğu gibi, çünkü Frey'den sadece yumurta ve tost ya da sadece domuz pastırması ve tost seçmediğim ya da kahvaltıda öğle yemeği istemediğim sürece tek seçeneğimin bu olduğunu öğrenmiştim, çünkü geminin aşçısı neredeyse Kell kadar huysuzdu, kişisel siparişlere sıcak bakmıyordu ve görünüşe göre krep gibi "kız işi" hiçbir şey yapmıyordu.

Çocuğa nazikçe gülümsedim ve yumuşak bir sesle, "Evet Skylar, bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve hızla odadan çıktı.

Kapalı kapıya baktım ve bu konuda ne yapabileceğimi merak ettim.

Sonra bu konuyu Frey ile konuşmaya karar verdim.

Gözlerim elimdeki keseye kaydı ve ağzım yine bir gülümsemeye dönüştü.

Evet, onunla bu konuyu konuşurdum.

Çok sonra.

* * * * *

Hançerimin güvertede sıçrayışını ve bir halata çarparak durmasını izledim.

Sonra dudağımı ısırdım ve bunun çok komik olduğunu düşünerek sırtacaklarını bildiğim Stephan, Max ve Gunner'ı ve kaşlarını çatarak yolculuk boyunca Frey'in kamarasında saklanmam gerektiğini düşünecek olan Kell'i görmezden geldim ve kendi kendime bir daha asla benim adımın verildiği gemiye ya da herhangi bir gemiye ayak basmayacağımı tekrarladım.

Sonra Lund'a baktım, hançerimi düşürmek için kullandığı hamleden vazgeçip kendi hançerini kınına sokmuştu. Sonra hançerini

Ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı.

"Finnie, sana söyledim, tecrübesizlik ve güçsüzlük senin zayıf yönlerin ama çabukluk, sürpriz ve..." durakladı ve bana doğru hafifçe eğildi, "*konsantrasyon* güçlü yönlerin olarak kullanılabilir. Çabuk olmak ve sürpriz yapmak için..." tekrar durakladı, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, "*konsantre* ol."

Haksız değildi. Aklım bir hançerin nasıl kullanılacağını öğrenmekte değildi. Öğleden sonraydı. Aklım, adela çay kesesinin bulunduğu ve Skylar'ın benim için kaynamış bir çaydanlık bıraktığını umduğum (Frey'i şaşırtmayı düşündüğüm için aslında kendim yaptığım bir istek) kamaradaydı.

"Özür dilerim Lund, aklım başka yerde," diye itiraf ettim.

"Eğer öyleyse, o zaman bir hançerle çalışmamalısın. Az önce olan şey, ben iyi olduğum ve sana zarar vermek istemediğim için oldu. Gerçek bir dövüşte, bıçağın gücü ve keskinliği olsaydı, bir adam bu manevrayla elinizi alabilirdi. En azından bileğinizi kanın serbestçe aktığı yerden kesebilirdi. O zaman önemli ölçüde zayıflarsınız ve hatta ölümle yüz yüze gelirsiniz."

Ho oğlum. Ölüm asla iyi bir şey değildi. "Doğru," dedim usulca.

Kollarını çözdü, bana yaklaştı ve ben de onun gri gözlerine baktım. Bunun Lund'un tarzı olduğunu da uzun zamandır fark etmiştim. Antrenmanlarımızda sabrını kaybedebilirdi ama sadece bana defalarca yapmamamı söylediği aptalca şeyleri yaptığımda sabrını uzun süre kaybetmezdi.

"Seanslarımızdan zevk alıyorum prensesim, ama sana bir desteyi nasıl yanlış keseceğini öğretmekten de aynı derecede zevk alıyorum. Eğer dersinizi atlamak isterseniz, oturup kâğıt oynayabiliriz. Tek yapmanız gereken söylemek."

Tanrım, cidden iyi bir adamdı ve Frey'in tüm adamlarıyla vakit geçirdiğimde hepsinin öyle olduğunu gördüm.

Benden hoşlanmayan Kell ve tek heceli ve biraz korkutucu olan Oleg hariç ama çoğunlukla o da iyiydi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim sessizce ve Lund bana sıırıttı.

"Karıcığım," diye duydum ve Frey'in sesi olduğu için ve bu sadece ben olabileceğim için, bana doğru adım attığını görmek için döndüm.

Dizlerim titredi ve bunun tek nedeni her zamanki gibi ateşli görünmesi değildi.

"Bugünlük bu kadar yeter," diye mırıldandı Lund, Frey'den ona baktım, başımı sallayıp gülümsedim ve o da kayıp hançerimi almak için uzaklaştı.

Şimdi çok yakınımda olan Frey'e döndüm. Bana dokunmadı ama benim alanıma girmişti.

Hmm. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve bu ilk olarak bizim duyulmamızı istemediği, ikinci olarak da aslında bana dokunmak istediği ama bunu adamlarının önünde çok fazla yapmaktan kaçındığı anlamına geliyordu. Yaptığı zamanlar da vardı elbette ama güpegündüz, bel güvertesinin ortasında, kalabalık bir izleyici kitlesiyle birlikte olmak o zamanlardan biri değildi.

"Planlarımız var ufaklık," diyerek bana hatırlatmasına hiç gerek olmayan bir şeyi hatırlattı. "Kell ile konuşmam lazım. Bakıyorum dersin bitmiş?"

Başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı, "sizinle kamaramızda buluşuruz."

Dizlerim tekrar titredi ve meme uçlarım karıncalandı ama başımı salladım.

Kafamın içinde ve kazağımın altında neler olduğunu biliyormuş gibi sıırıttı ve bu sıırıttıma o kadar iyiydi ki, meme uçlarım sertleşti ve gerçekten güzel bir spazm hissettim.

"Orada görüşürüz tatlım," diye fısıldadım.

Gözleri parladı ve fısıldayarak karşılık verdi: "Kesinlikle."

İlk olarak çayı yapmak için, ikinci olarak da çayı yaptıktan sonra olacakları düşünerek güvertede herkesin önünde eriyip bir su birikintisine dönüşmeden önce kamaraya gitmeye karar verdim.

Ben de öyle yaptım, Frey'e gülümsedim ve köprü güvertesine doğru yürürken başımı çevirip "Görüşürüz çocuklar!" diye seslendim.

Çenemi kaldırdım ve Max bana "Görüşürüz Finnie" diye seslendi. Sonra hızla oradan çıktım.

Kamaraya vardığımda iyi haber Skylar'ın gerçekten iyi bir kamarot olduğunu gördüm. Yatağı toplamadı çünkü bunun pek bir anlamı yoktu ama yıkanmak için su getirdi, götürdü, leğeni temizledi, yemek getirdi, bulaşıkları götürdü, kıyafetleri temizledi ve pirinçleri parlatmak için azımsanmayacak bir zaman harcadı.

Ayrıca kaynar su ısıtıcım, fincanım ve çay demliğim olduğundan emin oldu.

Kötü haber şu ki, kulübeye vardığımda gerginleşmeye başlamıştım.

Ya işe yaramadıysa ya da bozulduysa? Ya Frey bu tür şeylerle ilgilenmiyorsa? Ya kötü bir parti aldıysak ve pek de iyi olmayan şeyler olduysa?

Sıcak bile olmayan kabinde hızla soğumaya başlayan çaydanlığın yanında durdum ve dudağımı sıktım. Sonra dışarıdan bir ses duydum ve Frey olduğunu düşünerek sıçradım. Kapalı kapıya baktım; açılmadı, ben de tekrar çaydanlığa baktım.

Uyuşturucu kullanmadım, bu annem ve babamın beni (defalarca) riske atmaya değmeyeceği konusunda uyardığı bir maceraydı.

Ama bu güzel bir ağacın kabuğuydu. Doğaldı. Uyuşturucu değildi... *tam olarak*.

Kahretsin!

Dışarıdan bir gümbürtü daha geldi ve bir kez daha sıçrayıp kapıya baktım. Frey'in gelmediği birkaç dakikadan sonra sineye çekmeye karar verdim.

Ya şimdi ya da asla.

Ve ben Frey ile şu anda yaşadım.

Demliği aldım, minik, ışıltılı, muhteşem kabuk parçalarını içine döktüm, hepsinin çıktığından emin olmak için poşeti salladım. Sonra demliği vidalayarak kapattım, bardağın içine bıraktım ve üzerine buharlı su döktüm. Sonra bekledim, ne kadar demlenmesi gerektiğini merak ederek baktım. Sonra da denemeden önce Frey'i beklesem mi diye düşündüm.

Sonra küçük zinciri tuttum, demliği birkaç kez daldırdım ve parıltının demlikten dışarı akmasını, sıvıya nüfuz etmesini ve bardaktaki suyu gerçekten parlatmasını hayranlıkla izledim.

Evet... *parıltı*.

Kesinlikle harika.

Demliği çıkardım, bir kenara koydum ve derin bir nefes aldıktan sonra, cesaretimi kaybetmeden önce, fincanı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Vay anasını!

Parlayan fincana baktım.

Cennet gibi. Kesinlikle ilahi.

Bir yudum daha aldım ve vanilya esintileri ile meyan kökü ve nane tadı aldım.

Tanrı, göksel.

Bir yudum daha alarak bu dünyanın tanrılarının var olması *gerektiğine* karar verdim. Başka hiçbir varlık böylesine cennet gibi bir şey yaratamazdı.

Dördüncü yudumda başladığını hissettim ve beşinci yudumda daha da güçlendi. Bunu biliyordum çünkü artık çayın *tadını almıyordum*, onu *hissedişiyordum*. Lezzet o kadar yoğunlaşmıştı ki, sadece onu deneyimlemek bile heyecan vericiydi. Altıncı yudum daha fazlasını getirdi, kabindeki havanın serinliği cildime batmaya başladı, süzülen cereyanlar neredeyse fizikseldi. Duvarlardaki enstrümanların üzerindeki pirinçlerin parlaklığı o kadar artmıştı ki neredeyse kör ediyordu. Fincanın sapının her santimetresinin parmaklarımın üzerinde ağırlaştığını hissedebiliyordum. Üstümdeki güvertede hareket eden adamları duyabiliyordum.

Vay canına. Bu şey hızlı çalıştı ve *harikaydı*.

Yedinci yudumda fincanın yarısını içmiştim. Daha fazlasını istedim, çok lezzetliydi, ilahiydi, sıvı formda çılgın bir mutluluktan ama ikinci yarısını Frey'e saklamak için kendimi fincanı bırakmaya zorladım.

Sonra sıcaklık içime doğru kaydı, tam cinsel organımdan başladı ve beni tepeden tırnağa, tenimin her santimini, iç organlarımın her santimetresini ısıtana kadar yukarı, aşağı ve dışarı doğru süzüldü. Sıcaklık o kadar yoğun ki kendimi sabit tutmak için elimi masaya koymak zorunda kaldım çünkü bacaklarımın altımdan kırılabileceğini düşündüm.

Bu beni korkutmadı çünkü hissettiğim şey korkutucu değildi.

Çok güzeldi.

Çok güzel, çok yoğun, çok yaygın, aşırı ısınacakmışım gibi hissettim.

Tanrım, eğer Frey yakında kulübeye gelmezse, kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacaktım.

Ve her saniyesinden zevk *alacağımı* biliyordum.

Dışarıdaki merdivenlerde botlarının sesini duydum ve ayaklarım beni doğrudan kapıya götürdü. Bunu yaptılar çünkü aniden ellerim ona dokunmak için kaşınmaya başladı, dilim onu tatma ihtiyacıyla kurudu, midem ona olan açlıktan çukurlaştı ve seksim onun doldurması için ağrıyordu.

Ve bu yüzden, kapıyı zar zor kapatmıştı ki, ben onun her yerindeydim, yakınına bastırıyordum, ellerim göğsünden yukarı kayarak boynunun arkasına dolanıyordu. Pozisyonumu aldıktan sonra ısrarla ağzını kendime doğru çektim.

"Fin -" dedi, bu iyiydi, mükemmeldi, ağzı açıktı ve dudaklarım orada olduğu için dilim içeri kaydı.

Oh, evet. Ho boy. *Evet.*

Cevabımı almıştım. Onun tadından asla bıkmayacaktım, *asla.*

Ellerini kalçalarımnda hissettim ve dokunuşu hafifti ama içimi yaktı ve o kadar iyi hissettirdi ki ağzına doğru inledim.

Beni birkaç adım iterken ağzı benimkinden koptu ve onu geri getirmek için boynunu çektim.

"Ufaklık, ne oluyor -?" diye sordu ama bir şey dikkatini çekti, kısa bir süre öteme baktı, sonra iki kez dönüp masaya bakmak için başını salladı.

Sonra bana baktı, gözleri gözlerime kilitlendi ve kolları etrafımda kayarak beni kendine çekerken yoğun bir şekilde beni inceledi. Sert vücudunun benimkine dokunuşu karşısında dudağımı ısırđım ve kıyafetlerimi (ve onunkileri) yırtmaya başlarsam rahatsız olup olmayacağını merak ettim.

Başı eğilip yüzü yaklaştığında.

Sesi içimde yankılanan, dizlerimin güçsüzleşmesine neden olan alçak bir gümbürtüydü (ve hepsi de neredeyse kıvrım kıvrım olacak kadar muhteşem olan çeşitli başka şeyler), "Şu fincan, Finnie, parlıyor. Adela'dan içtin mi?"

Yaklaştım, göz kapaklarım düştü, ağzımı onunkine bastırmamaya (ya da başka yerlere bastırmamaya) odaklanmaya çalışıyordum, bunun yerine sorusunu yanıtlamaya ve bu fikre tepkisini değerlendirmeye çalışıyordum ve fısıldadım, "Kızlar bana verdi. Uh... bize."

Beş saat sürmüş gibi gelen bir saniye boyunca bana baktı, sonra iki eli birden başımın iki yanındaydı, başımı geriye doğru eğdi ve Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, *Tanrı*'ya şükür, beni öpüyordu, sert, derin ve *bol* dilli.

Ona karşı titredim ve sıkıca tutundum.

Oh adamım. Öpüşmekten bile boşalacaktım.

Ağzı benimkinden ayrıldı, vücudumdaki sıcaklık gözlerindeki sıcaklıkla birleşti ve homurdandı, "Tanrılar adına, karıcığım, bana yaklaşıyorsun."

Sonra beni kollarına aldı, masaya götürdü, kışımı masaya dayadı ve bir elini boynuma dolayarak diğer elinin parmaklarını fincanın kulpundan geçirdi. Kadehi aldı ve dudaklarına götürürken gözlerimi tuttuğunda nefesimi tuttum. Sonra boynu geriye doğru bükülüp hepsini bir dikişte yudumlarken gözlerini kaybettim.

Tamam, kanıtlar açıkça Frey'in bu işe çok ama çok meraklı olduğunu gösteriyordu.

Başını dikleştirdi, bardağı bir kenara bıraktı ve bacaklarımı dizlerimin arkasından tutup açtı ve aralarına girdi.

Oh, evet. Şimdi konuşuyorduk.

Ellerim göğsünden yukarı kayarak boynuna yapıştı ve o bana doğru eğilirken bacaklarım yukarı kalktı, dizlerimi bükerek kalçalarına bastırdım.

"Adela'nın ne işe yaradığını anlattılar mı?" diye sordu bir elini masaya dayarken diğer kolunu bana doladı.

"Unh-hunh," diye mırıldandım, ağzına bakıyor ve bu kadar uzakta olmamasını diliyordum.

"Ve bunu mu istiyorsun, Finnie?"

Gözlerimi onunkilere dikmeye ve zihnimi konsantre olmaya zorladım. "Kötü mü?" "Hayır," diye cevap verdi, kolu beni masadan kaldırıp bedenimi onunkine bastırırken, hararetli gözlerinin yanmaya başlamasını izledim. "Ama çok güçlü, ufaklık. Adela kupasını biriyle paylaşamazsın

her santimine güvenmiyorsun." Oh

evet. Her santimimle.

Bu hoşuma gitti. Her santimime ulaşmak istedim.

"Ama sen içtin," diye mızızlanmak yerine fısıldadım çünkü *hâlâ* beni öpmüyordu ama daha aşağıya eğilmişti, kolu boynumun arkasına dolanmış ve onu yastıklıyordu, vücudu benimkine iyice yaslanmıştı, onu yukarı ve içine çekerken bile masaya bastırıyordu.

Sırıttı ve sırtışı o kadar kötüydü ki fizikseldi.

Gerçekten ama *gerçekten* iyi bir şekilde titredim ve "Fikrini değiştirecek durumda değilsin" diye fısıldadı.

Bu konuda haklıydı.

"Ve Finnie'm, sana her santimimle güveniyorum," diye devam etti ve ben de bunu tüm benliğimde hissettim ve bu *gerçekten* çok iyi bir şekildeydi.

Çok iyiydi, göz kapaklarım indi ve kalçalarımı onunkilere bastırdım.

"Finnie, aşkım, bana bak," diye homurdandı, gözlerimi açtım ve onunkilerin çok ateşli olduğunu gördüm.

Gerçekten iyi bir görünümdü, *şimdiye kadarkilerin* en iyisiydi.

"Güçlü ama o kapıdan çıkıp gideceğim Finnie, gözlerime bak, odaklan ve söyle bana, buna hazır mısın?"

Gözlerine baktım, bir nanosaniye için odaklandım ve sonra ona, parlayan bir bardaktan içmiş olsaydım, sabah yeni uyanmış olsaydım, öğle yemeği yiyor olsaydım ya da gece uykuya dalmak üzere olsaydım gerçek olacak gerçeği söyledim.

"Frey Drakkar, sana her zerremle güveniyorum."

"Ben" kelimesindeki "e" harfini zar zor çıkarmıştım ki ağzı benimkinin üzerindeydi, kalçalarını içime doğru bastırdı, aynı zamanda kolu beni kalçalarına doğru çekti ve boğazının derinliklerine doğru inledim.

Tanrım, bu çok fazlaydı, çok büyüktü. Ağzımı geri çektim, yüzümü boynuna gömdüm, aynı anda ellerim kendi başlarına hareket ederek kazağını yukarı çekti, böylece sırtının şık, kaslı, dokunulduğunda inanılmaz derecede parlak tenine ulaşabildiler.

"Çok fazla, Frey," diye inledim boynuna karşı, dudaklarını ve dilini benimkinde hissederken ve kalçaları bana sürtünmeye devam ederken. "Tanrım, bebeğim," diye başımı geriye attım, "sadece bununla boşalacağım."

Eli başımı kavrayabilsin diye kolu boynumdan çekildi ve kalçalarını benimkilerin derinliklerine doğru itmeye devam ederken başımı kendisine bakacak şekilde konumlandırdı.

"Ah evet, aşkım, hazırlan," diye uyardı alçak bir hırıltıyla. "Bir sürü sadece bu' yüzünden doruğa ulaşacaksın."

Sonra ağzı benimkini aldı, dili istila etti, aç, yiyici, kalçaları sertçe bastırdı ve boşaldım, hızlı, derin ve *sıcak*.

Dayanılmaz derecede güzeldi.

Kazağımı, botlarımı, çoraplarımı ve pantolonumu çekip çıkarırken, iç çamaşırlarımı da yanlarına alırken hala doruk noktasındaydım, gözlerim uykulu bir şekilde odaklanıyordu ve kazağını çıkarmasını izliyordum.

Göğsünü gördüğüm anda tüm vücudum titremeye başladı.

Sonra bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerken gözden kayboldu, beklediğim nefesi içime çektim, bacaklarımı omuzlarına attı ve sonra ağzı üzerimdeydi.

Aman Tanrım. Normalde bu işte iyiydi, *gerçekten* iyiydi.

Hem o hem de ben aç ve ateşliydik, bu alışılmışın

dışındaydı.

Hayır, çizelge yoktu. Tarif edilemezdi.

Topuklarım sırtına gömüldü, kalçalarım kalkarak ağzına sürtündü, büyük elleri beni kendine çekmek için kıcımlı kavradı ve aldı, aldı ve aldı ve tekrar tekrar boşaldım, önce ağladım sonra inledim, parmaklarım saçlarında, onu bana sıkıca tuttum.

"Frey," diye soludum, birden ona ihtiyaç duydum, "sıra bende bebeğim."

İki kez sorulmasına gerek kalmadı, son kez, muhteşem bir şekilde derin emdi, sonra ağzı uzaklaştı ve ben oturdum, masadan atladım ve pantolonunun ilk düğmesini açmadan önce önünde dizlerimin üzerindeydim.

Fermuarını açmayı ben *devraldım*, sonra onu ağzıma aldım.

Bu yapmaktan hoşlandığım bir şeydi ama artık *bayıldığım* bir şeydi ve Frey'in çıkardığı sesler, göğsünün derinliklerinden gelen sesler, başımın iki yanını hafifçe kavrayan büyük elleri, kalçalarını ağzıma hafifçe sokması, *harikaydı*.

Tanrım, yine çok yaklaştım.

Ben daha bırakamadan çekildi ve elleri koltuk altlarımdaydı, beni doğruca yukarı çekti. Kollarım omuzlarına, bacaklarım kalçalarına dolandı; hızlı adımlarla yatağa doğru yürüdü. Oraya vardığımızda, bir kolum aşağıdaydı, elim sikine sarılmıştı, onu bana doğru yönlendiriyordum, böylece beni sırtüstü yatağa bıraktığında, o da üstümdeydi, onu tam orada tutuyordum.

Sonra içime girdi.

Vücudum kasıldı ve anında boşaldım. Frey'in boşalması yaklaşık yarım dakika daha uzun sürdü.

Ve böylece başladı, dokunma, tat, koku, görme, ses... ve güvenle ilgiliydi.

Her inilti, inleme, homurtu ve sızlanma bir okşamaydı, gözüme çarpan teninin her santimi tembel, etkili bir vuruştı, saçlarının kokusu sıkı bir kucaklamaydı ve gerçek dokunuşlar ve onun tadı beni neredeyse anında orgazma götürdü.

Frey'i ezberlediğimi sanıyordum ama o öğleden sonra onun her bir nüansı beynimin derinliklerine kazınmıştı, bir saniye bile unutmuyacaktım, ne bir dokunuş, ne bir tat, ne bir görüntü, ne bir aroma, ne de en ufak bir fısıltı.

Hayatımda yaşadığım en yoğun, derin, acı verici güzellikte bir şeydi; her saniyesi mükemmeldi.

Ve saatler sonra, aşağı indiğimizde, vuruşlar daha durgunlaştığında, iniltieler daha bastırıldığında, inlemeler hırıltılara dönüştüğünde ve gözlerimiz daha az ateşlendiğinde, aşık olduğumu biliyordum.

Bunu benimle paylaşacak ve bana defalarca orgazm yaşatacak bir adamla değil, bunu paylaşmayı seçeceğim adamla, kendimi tamamen açacak kadar ona güvenerek, tamamen açığa çıktım ve her şeyi almak yerine bana dünyayı verdi.

Bana dünyayı verdi. Ve ben onu alacaktım.

Hiçbir yere gitmiyordum. Hayatımı bağlamak, sevdiğim insanlara açıklama yapmak ve veda etmek dışında eve gitmiyordum.

En büyük maceraya atılacaktım.

Bir şekilde kocamla (ve kral ve kraliçeyle) beni iyi bir yedek olarak kabul etmeleri için nasıl konuşacağımı ve Sjofo'n'a Lunwyn'le ilgili umutlarının gerçekleştiğini nasıl anlatacağımı bulmalıydım.

Elflerin ve ejderhaların (ve beni öldürmek isteyen insanların) olduğu bu muhteşem dünyada sevdiğim adamla kalacaktım ama bunu düşünmemeye karar verdim.

Ve bunu sonsuza dek yapacaktım.

* * * * *

"Sence bir şeyler yemeli miyiz, ufaklık?" Frey mırıldandı

Frey sırtüstü yatıyordu, kolu bana dolanmıştı, parmakları kalçamda tembel desenler çiziyordu. Yanağını omzuna dayamış, bacağını bacağının üzerine koymuş, parmak uçlarını geniş göğsünün derisinde dalgınca geziniyordu. Ama sorusu üzerine elimi göğsüne attım, vücudumu ona doğru bastırdım ve daha da derine kıvrıldım.

Gerçeği söylemek gerekirse, kesinlikle açlıktan ölüyordum. Saatlerce çok enerjik seks yapmanın ve sayısız orgazmın insana bunu yaptığını öğrenmişim.

Ama o anda sadece Frey ve ben birbirimize dolanmıştık ve muhteşem bir geminin kamarasında bir divanın üzerinde kadife battaniyeler, pencerelerinden giren ay ışığının karanlığı en aza indirmesi ve hayatımda ilk kez aşık olduğumun farkına varmış olmam dışında hiçbir şey yoktu. Her şeyi olduğu gibi seviyordum ve hiçbirini kaybetmek istemiyordum.

Tüm bunları anlatmak için "Mm" diye mırıldandım.

Duyulmayan kıkırdamasıyla vücudu sarsıldı ve bana doğru yuvarlandı, böylece ikimiz de yan yana, yüz yüzeydik.

Ay ışığında onu zar zor seçebiliyordum ama buna gerek yoktu. Son nefesime kadar onun yüzünü ve teninin her santimini hatırlayacaktım.

Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyordu ve "Ben yiyecek bulurken uyumak ister misin?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

Kolum ona daha sıkı sarıldı ve "Hiçbir yere gitmeni istemiyorum" diye ağızımdan kaçırdım.

Elleri sürüklenmeyi bıraktı ve fısıldamadan önce sıkıca tuttu, "Pekâlâ Finnie'm, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Başımı salladım ve çenemi eğerek yüzümü göğsüne bastırdım ve elleri tekrar sürüklenmeye başladı, biri saçlarımla oynamak için yukarı kaydı.

Felç geçirmedim, sadece tutundum.

Ve ikimiz de bunu bir süre yaptık.

Sonunda sessizliği bozarak sessizce sordum: "İnsanlar bundan sonra normal sekse nasıl geri dönüyorlar?"

Frey de aynı sessizlikte cevap verdi: "Eğer bunu partnerleriyle yapıyorlarsa, yapmıyorlar."

Göğsüne göz kırptım, sonra başım geriye eğildi, yastığın üzerindeki hareketini duydum ve bana baktığını anladım.

"Öyle değil mi?"

Sorguladım. "Asla."

Ho oğlum.

"Frey," diye *fısıldadım*, "bu... bu... şey, *müthişti*. ama *her seferinde* böyle yapamayız. Bu bizi öldürür."

Bu kez kıkırdaması duyulabiliyordu ve açıklamadan önce beni hafifçe sıktı, "Hayır aşkım, adela çayı her zaman kullanılmak için değildir, hatta bazen bile. Dikkatli kullanılmalı, zaten derin olan bir şeyi derinleştirmek, zaten var olan şeylerin farkındalığını artırmak için bir araç olarak kullanılmalı. Bunu sadece zevk için kullananlar da var ama birbirini önemseyen bir karı koca bunu kullandığında, Tanrıça Adele'in hediyesinin amacı çok daha anlamlı oluyor."

Her iki kolu da bana sıkıca sarıldı ve başım onunkinin yanındaki yastığa gelecek şekilde beni nazikçe yukarı çekti.

Sonra usulca, "Artık senin hakkında bir şeyler biliyorum, sevdiğin şeyleri, çıkardığın sesleri, yüzünde daha önce anlamadığım ya da kaçırdığım ifadeleri. Şimdi senin de benim hakkımda aynı bilgiye sahip olduğunu varsayıyorum."

Büyük ölçüde haklı olduğunu varsayacaktı. "Evet," diye fısıldadım.

Başını eğerek alnını benimkine değdirdi ve fısıldayarak cevap verdi: "Aramızdaki asla eskisi gibi olmayacak çünkü bu bilgiye sahibiz, daha uyumluyuz, sadece birbirimize değil kendimize de neyin zevk verdiğini daha iyi anlıyoruz. Daha önce yaptığımız gibi bu şeyleri özlemeyeceğiz, birincisi, onlardan nasıl yararlanacağımızı bileceğiz. Daha önce sahip olduklarımızla aynı olmayacak ama olması da gerekmeyecek ve zaten muhteşem olan bir şeyi çok daha iyi hale getirecek."

Vay canına. Bu gerçekten çok güzeldi.

"Vay be," diye nefes aldım, "şu Adele ne yaptığını biliyor."

Frey beni kendine yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için ağzını eğdi.

Onun gülümsediğini hissettim.

Sonra sessizce, "O bir tanrıça, Finnie," dedi.

"Doğru," diye fısıldadım, kıkırdadı ve başını hafifçe geriye attı.

Sonra hiçbir kızın sormaması gereken soruyu sordum, hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiçbir nedenle, ne olursa olsun.

Ama ben sordum.

"Bunu başka kadınlarla da yaptın mı?"

Büyük, rahat vücudu kaskatı kesildi ve gözlerimi sıkıca kapattım, sonra açıp hasarı onarmaya çalıştım.

"Özür dilerim, Frey, çok, çok özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez -" "İki" demek için sözümü kesti.

Karanlıkta ona göz kırptıktan sonra "Ne?" diye sordum.

"İki," diye tekrarladı ve devam etti. "Fleuridia'da bir fahişe ve o zaman daha derin bir anlam değil, yoğun bir deneyim söz konusuydu. Hiçbir anlamı yoktu. Adını bile hatırlamıyorum."

Hmm.

"Ve Sudvic'te bir kadın," diye devam etti. "Şehirdeyken sık sık ziyaret ettiğim dul bir kadın ve bu tanışıklık birkaç yıl sürdü."

zaman. Bunu, paylaştığımız şey hakkında var olandan daha fazlasını hissetmemi sağlamak amacıyla ortaya attı. Ama eğer orada değilse, orada olmasını sağlayamazsınız. Bu girişimi geri tepti çünkü benim hakkımdaki hislerini açığa vurdu, bu hislere karşılık veremeyeceğimi biliyordum. İlişkimizi sürdürerek ona umut vermenin haksızlık olduğunu anladım ve kısa bir süre sonra onu ziyaret etmeyi bıraktım." Kollarıyla beni bir kez daha sıktı ve "Adele tutkuya hükmediyor ama aşka hükmedemiyor" diye açıkladı.

Dürüst olmasından ve geçmişiyile ilgili hikâyeler konusunda tereddüt etmeden bana güvenmesinden memnun oldum. Bu hoş bir duyuydu ve onun hakkında pek çok iyi şey söylüyordu.

Ama aşktan söz ettiğinde, nefesimi tuttuğumu fark etmemesini umarak nefesimi tuttum ve belki de bir şeyler paylaşmak üzere olduğunu ve böylece benim de bir şeyler paylaşabileceğimi umdum ki her ikisi de son derece önemliydi.

O vermeyince sessizce nefesimi bıraktım.

Hayal kırıklığımı başka bir soruyla gizledim. "Yani Lunwynialıların aslında bir aşk tanrıçası yok, sadece tutku ve annelik mi var?"

"Eskiler için ejderhalar özgürce uçtukları zaman uçarlardı," diye cevap verdi Frey ve beni bir kez daha sıkıp fısıldadı, "Adı Sjöfn'du."

Nefesimi tekrar tuttum ve bir süre sonra başka bir şey söylemeyince bıraktım.

Sonra şunu paylaştım: "Ailem bana bir İskandinav aşk tanrıçasının adını vermiş. O da çok eski bir tanrıçaydı. Bunu yapmışlar çünkü saçlarımla doğmuşum. Kara benzediğini düşünmüşler. İskandinavya'da çok fazla kar varmış, bu yüzden böyle bir karar vermişler. Bana Tabitha adını vereceklerdi."

"Sen bir Tabitha değilsin" demeden önce kısa bir kıkırdamayla vücudu sarsıldı.

Hayır, bu doğruydı.

"Farklı yazılıyor," diye bilgilendirdim onu. "Yazıldığı şekilde kimse anlamazdı ve insanların karıştırmamasını istemedikleri için S... e... o...a... f... i... n diye yazdılar."

Bana yaklaştı ve öğrenmekten hoşlandığı bir şeyi paylaştığımda her zaman yaptığı gibi tatlı, nazik bir şekilde şunu belirtti

"Bu muhtemelen akıllıcaydı" diye mırıldanmadan önce adımın yazılışını öğrenmek hoşuna gitmişti.

"Çok bilgeydiler," diye onayladım ve sonra kendi kendime, "Acaba her iki dünyada da aynı tanrıça mı?" diye sordum.

"Bunu, küçüğüm, muhtemelen asla bilemeyeceğiz." Muhtemelen bilemeyeceğiz.

"Yine de," diye devam etti Frey, "dikkat ederseniz, sizin dünyanızla benimki arasında tuhaf bağlantılar olduğunu görüyorum. Örneğin, bu dünyanın Aurora'sı her ikisinde de açıkça senin annen olabilir."

Bu da doğruydı, bunu ben de fark etmişim.

İç çektim. Sonra mırıldandım: "Acaba benim dünyamdaki sen nasıl bir şey?"

Kolları sıkılaştı ve nazikçe ama kararlı bir şekilde, "Bunu, Finnie'm, *kesinlikle* asla bilemeyeceksin," dedi.

İtiraf etmeliyim ki, verdiği sert yanıt biraz şaşırtıcıydı ama söylediği sözler şüphesiz doğruydı.

Lafı döndürüp dolaştırıp yumuşak bir sesle "Acıkmışsın" dedim.

Kolları gevşedi ve mırıldandı, "Gerçekten de."

"Birimiz biraz yiyecek hazırlamalı ve Skylar'ın benden korkmamasını nasıl sağlayacağıma karar veremediğime göre, bu kişi sen olmalısın."

"Kesinlikle," diye tekrarladı, yine mırıldanarak ama bu seferki mizah içeriyordu. "Yemek yemeliyiz ve sonra Skylar hakkında konuşmalıyız," dedim.

Yumuşakça.

Frey mırıldanmadan önce içini çekti: "Bu konuya ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Başım yastığa doğru eğildi. "Neye ulaşacaksın?"

"Çok sabırlı davrandın karıcığım ama eninde sonunda Skylar'ı kazanmak için oyununu oynayacağını biliyordum. Birinin sıkıntılı olduğunu fark ettiğinde yüzünü görüyorum. Atticus bir örnek, onun hayal kırıklığını şiddetle hissettin, kalbine yerleşmesine izin verdin ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdin. Sanki başkalarının rahatsızlığını kendi rahatsızlığınız gibi yaşıyor ve buna tahammül edemiyorsunuz. Doğal olarak, bir gülümseme, anlayışlı bir bakış veya bir kahkaha ile her duruma ışık getiriyorsunuz, başkalarının sizin yanınızdayken anında rahat **etmelerine** yardımcı oluyorsunuz.

ve eğer bu tepkiyi bulamazsanız, bu konuda bir şeyler yapmaya başlarsınız."

Tanrım, ne güzel bir söz.

Ve bu arada, evet, bu adama *tamamen* aşıktım.

Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ama korkarım Skylar senin için bile zor olacak."

"Bana yardım edeceksin," diye tahmin ettim.

"Yapacağım, kış gelirim, ama ona çok kötü davranıldı ve o şekilde, o yaralar senin ışığının bile giremeyeceği çok karanlık yerlerde derinlere iniyor."

"Denemekten zarar gelir mi?"

diye sordum. "Kesinlikle olmaz," diye yanıtladım. Oh, evet. Kocamı seviyordum.

Bu yüzden onun içinde eridim ve "Yarın Skylar Operasyonu başlıyor" dedim.

Kolları kasıldı ve kahkahalarla güldü. Sonra alnımdan öpmek için eğildi.

"Yemek konusuna bakacağım" diye mırıldanırken dudaklarını orada bıraktı.

Beni tekrar öptü ve sonra uzaklaştı ama kadifeyi ve postu üzerime çekerek beni sıcak bir koza gibi sardı. Karanlıkta onun giyindiğini duydum ve sonra kapıdan geçişini izlemeden önce kapının yanındaki feneri yaktı.

Paylaştıklarımızdan sonra onun yatağı terk etmesi, benim "Seni seviyorum" diye fısıldamamam ve Frey'in de bu duyguya karşılık vermemesi yanlış hissettirdi.

Önüme bir yastık çektim ve sıkıca tutundum.

Sonra başımı eğerek geminin arka tarafındaki pencereden dışarı baktım ve derin bir iç çektim.

Sonra düşüncelerimi yemeğe ve Skylar'a yönlendirdim.

Tartışmak istediklerimi tartışmak için bir zaman olacaktı ama o zaman Frey'in gizlice bir ülkeye girmeye, prensin sevgilisinin evine girmeye ve paha biçilmez, antik bir kalıntıyı çalmaya niyetlenmesinden hemen önce değildi.

Ama bir zaman gelecekti ve o zaman doğru zaman olacaktı. Ve ben onu bulacaktım.

Ymkinci Bn

Kraldan Prenses'e

Beş gün sonra.

Pencerenin önündeki bankın köşesine kıvrılıp oturdum ve Frey'in masasının arkasında otururken çok küçük görünen Skylar'ı inceledim.

Skylar'ın dilinin ucu ağzının kenarından dışarı çıkarken, bir kağıda yazdığım toplama ve çıkarma sorularına konsantre olmuştu.

Sevimli, çok çocuksu ve hatta on bir yaşından (öğrendiğime göre) daha genç görünüyordu.

Konsantre olabilmesi için ona mesafe ve zaman veriyordum.

Ayrıca Frey'i katılmama izin vermesi için ikna etmeye bile çalışmadığım kocam ve adamlarının maceralarını düşünmemeye çalışıyordum. At üzerinde iyiydim ve artık yay ve bıçak kullanmakta tamamen amatör sayılmazdım ama gizlilik ya da bir baskına katılma konusunda ilk dersimi almamıştım ve sahip olduğum sınırlı becerileri bu kadar önemli bir görevde deneyecek kadar deneyimli değildim.

Böylece, üç gece önce demir attık ve hiç gecikmeden, ay ışığı altında, adamlar suya bir kayık indirdiler ve kürek çekerek karaya çıktılar.

Frey operasyonun iyi giderse beş ya da altı gün süreceğini söyledi. Bir gün seyahatle geçecek, üç ya da dört gün güncel istihbarat ve keşif toplamakla geçecek, sonra (umarım) eylemi yapacaklar ve geri dönmeleri bir gün sürecek.

Sonra tekrar Lunwyn'e döndük, böylece Frey Ruben ile buluşup işlerinin nasıl gittiğine dair raporunu dinleyebilecekti. Bundan sonra Frey bana kulübesini, dağ evini, balıkçı kulübesini görme, yabancı mülklerinden birine seyahat etme ya da av kulübesine dönme seçeneklerini sundu.

Hala bu seçimi düşünüyordum ve yaklaşık her iki dakikada bir farklı bir yere karar veriyordum.

Ama bunu düşünmek için zamanım vardı.

Ve umarım hepsini deneyimlemek için bir ömür boyu zamanım olur. O gitmeden önce, Frey nasıl çalışacağıma karar vermişti. Skylar'ın rahatsızlığı ve kararının mükemmel olduğunu düşündüm.

Skylar'a okuma ve matematik öğretmem içindi.

Kell çocuğa ilgi duyuyordu ama Kell, Kell olduğu için, günlerini bu çabalara adamamıştı. Bu nedenle, ne zaman aklına gelse Skylar'la birlikte çalışıyordu.

Frey, Skylar'ı kamarasına çağırıp benimle derslere başlayacağını söyledikten kısa bir süre sonra, Kell'e bu fantezinin pek sık gelmediğini öğrenmişim. Ayrıca Skylar normalde benim yanımda rahatsız oluyorsa, ona bir şey öğretme düşüncemin onu korkuttuğunu ve özellikle Frey'in önünde bunu saklamak için mücadele etse de başarılı olamadığını öğrendim. Son olarak, bazı basit egzersizleri nazikçe başlattığımda, becerilerinin en iyi ihtimalle ilkel olduğunu gördüm. Ama en azından çizim tahtasından başlamıyorduk.

İlk iki ders Frey'in katılımıyla başladı ancak uzun süre kalmadı ve Skylar'ın dikkati korkusundan işine çevrildikten sonra çocuğu benimle bıraktı. Frey'in olmadığı sonraki günlerde onu alıştırmanın daha uzun sürdü. Ama bugün alışmıştı ve ben başında durmadan ödevini yapabilmesi için ona alan tanıyordum.

Frey'i, nerede olduğunu, ne yaptığını, güvende olup olmadığını ve son olarak o ve adamları kürek çekmeden önce paylaştığımız iki günü düşünüyordum.

Adela çayının birbirimize olan farkındalığımızı artırdığını söylemek çok hafif kalır.

Ve sadece bu cinsel açıdan değil, her açıdan başarılı oldu.

Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde Frey'in ruh haline, ses tonuna uyum sağlamış ve ifadelerini öğrenmişim. Artık onu sadece çerçevesinin çizgisine, çenesinin duruşuna ya da gözlerindeki bakışa bakarak kolayca okuyabiliyordum.

Ve bu konuda o kadar mükemmel bir samimiyet vardı ki, kabul etmek zordu, bunun muazzam güzelliği, sevdiğin adamla yoğun bir bağlantı hissi. Sadece Frey'le bu kadar uyumlu olmak değil, onun da benimle bu kadar uyumlu olduğunu bilmek. Bu bana kendimi açıkta hissettirmiyordu, kendimi güvende, korunmuş, bir yere ve birine aitmişim gibi hissettiriyordu ve ailem öldüğünden beri, tüm gezintilerim boyunca her ikisini de hissetmemişim.

Geri almak çok güzel bir şeydi, bir hazineydi, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye.

Frey için adela sonrası çay daha fazlasını ifade ediyordu. O, nezaket ve şefkat göstermekten korkmayan bir adamdı ama

Aynı zamanda yapması gereken şeyler olan ve onları yapan bir adamdı. Ama kulübesinde geçirdiğimiz öğleden sonra, çoğu zaman bu işleri benimle birlikte yapmak isterdi.

Bu nedenle, gemideki son gününde, köprü güvertesinde dümenin arkasında dururken, elleri çivili tutamaklarda, ben önünde, gözlerimiz ufukta Yeşil Deniz'in zümrüt sularına yelken açtık. Bunu yaparken Frey sık sık benimle konuşmak için eğilirdi, ağzı kulağımdaydı ya da benim söyleyecek bir şeyim varsa ona dönerdim, ağzım onunkindeydi ve saatlerce birbirimize fısıldardık.

Muhteşemdi, ne söylediğimizden çok nasıl söylediğimiz önemliydi.

Ve neden erkeklerden çeneye yumruk ve kadınlardan çeneye boyun selamı aldığını öğrenmiştim. Çeneye yumruk selamı Drakkar'ın selamıydı, erkeksi bir selam. Çeneden enseye selam ise Frey'in selamıydı ve kadınsı bir selam olarak kabul edilirdi. Bunlar onun hakkıydı, sanki kralmış gibi ve eğer biri gözüne çarparsa, ona vermek zorundaydılar.

Ayrıca Houllebec halkından bu selamları almadığını, çünkü tüm Lunwyn'deki en kutsal ağaç olan ilk adela ağacının köyün yakınındaki ormanda olduğunu ve bu yüzden av kulübesinin orada olduğunu ve sık sık elflerle orada buluştuğunu öğrenmiştim. Sık sık olmasa da düzenli olarak oradaydı. Bu nedenle adamlarının çoğunun orada kulübeleri vardı. Ve köylülere selam vermek zorunda olmadıklarını uzun zamandan beri bildirmişti. Bu onun sıkıcı bulduğu bir şeydi çünkü eğer selam verirlerse, başını sallayarak karşılık vermek zorunda kalacaktı ve köyde yürümekten ya da bir barda bira içmekten ve sürekli göz göze gelmek ve çenesini eğmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu.

Bunu kesinlikle görebiliyorum. Kışlık Saray'da neredeyse herkes bana reverans yapıyordu. Gülümsemeyi ve "merhaba" demeyi sorun etmiyordum ama bir prenses olarak doğmadığım ve böyle bir hakka sahip olarak büyümediğim için bu reveranslar bana garip geliyordu. Ve teşekkür etmek bir gülümsemeden ya da "merhaba" demekten daha fazla çaba gerektiriyordu. Aslında bunu gerektirmiyordu, ama gerektiriyor gibi görünüyordu ve tahminime göre (ve bunu Frey'le paylaştım, o da aynı fikirdeydi) prenses olarak sorumluluklarımın sürekli hatırlatılması ve saygı gösterilerinin kazanılmış değil, gerekli olduğu gerçeği bunu böyle yapıyordu.

Konuşmamız sırasında Frey, Prenses Sjofo'nun mektubunda benimle paylaştıkları hakkında sorular sordu (ve ben de cevapladım). Ayrıca

Neden onun Frey ya da Drakkar olduğu bilgisini ya da örneğın birinin ona suikast düzenlemeye çalıştığı gibi bilinmesi son derece yararlı olabilecek diğerk bilgileri aktarmadı.

Bunu (uzun uzun) tartışmamıza rağmen ikimiz de bir cevap bulamadık ve sonunda konuşmayı nazikçe kapattım. Çünkü Sjofo'nun Frey'in en sevdiği kişi olmadığı açıktı. Oyununun sonucundan memnun olmadığından değil, bunu yaparken krallığa karşı ihanet olarak kabul edilen bir eylemde bulunmasından ciddi şekilde hoşnutsuzdu ve benim dünyalarına girmemi nasıl ve ne zaman maniple ettiğinin büyük bir hayranı değildi.

Sjofo için olmasa da, Frey, Atticus ve Aurora'nın Sjofo'nun eylemlerini ihanet olarak görmelerini iyi bir haber olarak algıladım. Birincisi, bunu bildiği için geri dönmek istemeyecekti (çünkü vatana ihanetin cezası idamdı ve tabii ki herkes bundan kaçınmak isterdi) ve ikincisi, bu nedenle Atticus ve Aurora onun geri dönmesini istemeyecekti. Ve eğer bununla yüzleşirse, bu Lunwyn için bir bütün olarak ne anlama gelirdi, çünkü ölene kadar boynundan asılırsa, açıkçası, tahta oturacak ve ülke için barışı sağlayacak bir çocuk doğuramazdı, bunun yerine siyasi manevralar (en azından hançerler ve zehir söz konusu olduğunda zaten tatsız) kontrolden çıkacaktı.

Bu yüzden bunu (benim için) iyi bir haber olarak kabul ettim çünkü tüm bunlarla birlikte, hepsinin eve gitmemi isteme olasılığı azalacak ve kalmamı isteme olasılıkları artacaktı.

Sjofo'yu tartışmak beni onun davranışları hakkında bir dizi soru ve çelişki olduğunu düşünmeye (ve Frey ile paylaşmaya) yöneltti. Yaptığı şeyler arasında düşüncesiz ve bencilce olanlar da vardı, olmayanlar da. Frey'in onun hakkında yanıldığını ve bunun sebebinin tüm hizmetkârlarının ona bağılılığı olduğunu düşünmeden edemedim. Sjofo'nun farklı sınıflar hakkında Frey gibi düşünmediği açıktı. Onlar onun hizmetkârları değil, arkadaşları, sırdaşlarıydı ve o da onların. Ve kızlarımın onların duygularını hak etmeyen bir kadına değer verdiğini hayal bile edemezdim.

Ayrıca Sjofo'nun ülkesine karşı olan sorumluluğunun yükünü taşımayı hayal edemezdim, bu da onu cinselliğini saklamak zorunda bıraktı, bu doğuştan gelen ve sadece kim olduğu için değil, mutluluğu için de çok önemli bir şeydi.

Yaptığı her şeye katıldığımı söyleyemezdim ama ben o değildim. Kim olduğumu hiç saklamak zorunda kalmamıştım, bu yüzden bu duyguları ve mutluluk ile görev arasında nasıl kaldığını anlamıyordum. Bilmediğim için de bir yargıya varamıyordum.

Bunu Frey ile sessizce paylaştığımda, aynı fikirde değildi. Bir yargıda bulunma konusunda kendini oldukça rahat hissettiği açıktı ve öyle de yaptı. Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım, çünkü belli ki buna hakkı vardı.

Ama umarım sonunda hem Sjofn hem de ben farklı maceralarımızda kendimizi Valentine'in mutluluk çizgisinde buluruz diye düşünmeden edemedim.

"Bitirdim leydim," diye seslendi Skylar, düşüncelerim odaya geri döndü ve başımı ona doğru çevirdim.

Sonra gülümsedim, köşemden doğruldum ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Ben yürürken Skylar büyük sandalyede hafifçe geriye doğru çekildi ve gözlerimle tam olarak buluşmadı, bu normalde yaptığı bir şeydi ama çalışmasını tamamladığında ve benim bakma zamanım geldiğinde yoğunlaştığını fark ettim. Bu yüzden yanına vardığımda dikkatlice uzandım, kâğıdın köşesinden tuttum ve yavaşça uzaklaşarak yine ona alan açtım.

Sonra gözlerim kâğıdı taradı. Yirmi soruda iki şıkkın üzerini çizmiş ama sonunda doğru cevaplamıştı. Aslında tüm cevapları doğru yapmıştı.

Küçük bir adım daha geri çekildim çünkü onunla konuşmaya niyetliydim ve konuştuğumda mesafe konusunda daha rahat görünüyordu.

"Tek bir hata bile yapmadın Skylar," dedim nazikçe, "bunu son derece hızlı öğreniyorsun. Yarın onları biraz daha zorlaştırmak zorunda kalacağım."

Sessiz övgülerin altında çiçek açacağını ummuştum ama soruların zorlaştığından bahsedince gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

Bu nedenle onu temin etmek için acele ettim, "O kadar da zor değil tatlım. Ağırdan alacağız. Endişelenme."

Dudağını ısırdı ve başını salladı, daha az endişeli görünmüyordu.

Bir nefes aldım. Frey, onun tedirginliğine ve korkusuna karşılık vererek onu koruma içgüdümüne yenik düşmememi, onu nedeninden, yani benden kurtarmamı tavsiye etmişti. Frey, Skylar'ın

kaçmasına izin verirsem bana alışamayacağını, ama gerçekten bana alışması için yanında olmam gerektiğini söyledi.

Bu elbette akıllıcaydı.

Aynı zamanda gerçekten zordu.

Bu yüzden gözlerindeki korkuyu, endişeyle dudağına gömülen dişlerini görmek ve dersimizi kısa kesip onu rahat bırakma içgüdüme yenik düşmek yerine, ilerlemeye ve harfleri üzerinde onunla birlikte çalışmaya karar verdim.

"Pekâlâ Skylar," dedim usulca, ona doğru bir adım atarak, "devam edeceğiz. Alfabeyi öğrendin, şimdi bunları bir araya getirerek bir şeyler yapmaya çalışacağız -"

Kapı aniden açıldığında konuşmayı bıraktım.

Skylar'ın gözleri kapıya kaydı, benimkiler de öyle.

Ve geldiklerinde, Kell'in içeri daldığını gördüm.

Önce Frey'in masasındaki Skylar'a, sonra bana baktı ve sert sesiyle "Bir sorunumuz var" dedi.

Kalbim yerinden fırladı.

Mutlu görünmüyordu, yani bana bakarken her zamanki mutsuzluğundan çok daha fazla mutsuz görünüyordu, bu yüzden bu sorunun bir sorun olduğunu düşünüyordum.

Kell, Skylar'a "Dışarı oğlum," diye bağırdı, Skylar ayağa fırladı ve kaçtı. Kapıyı arkasından kapattı ve Kell'in bakışları bana geldi.

Gözlerim onu bırakmamıştı ve parmak uçlarım masanın üzerindeydi, bastırıyor, umarım öyle görünmeden destek arıyordum.

"Frey?" Sessizce sordum ve Kell'in gür beyaz kaşları birbirine çarptı. "Ne?" diye havladı.

"Frey," diye tekrarladım, ona daha da dönerek ve omurgamı sertleştirerek. "Bir şeyler duydun mu? Frey ve adamları iyi mi?"

"Tanrılar aşkına kadın, elbette iyiler. Bir pufun dalını mı çalışıyorsun? Lanet olsun," diye cevap verdi ve ben de onun eşcinsellere "kaka" demesiyle ilgili düşüncelerimi paylaşmamaya karar verdim ama bunu yapmak istesem bile buna fırsatım olmadı çünkü Kell konuşmaya devam etti. "Kıyıda atlılarımız var. Ellerin Baldur sancakları var."

Lanet olsun.

Kell devam etti. "Güneş mesajı veriyorlar. Lanet Baldur burada olduğunuzu biliyor, yakınlarda kamp kurmuş ve Frey'le birlikte ona katılmanızı istiyor."

Lanet olsun!

"Güneş mesajı mı?" Ben sordum.

"Güneş," diye homurdandı. "Ayna. Mesaj."

Tüm söylediği buydu ama ben ikisini bir araya getirdim ve atlıların gemideki adamların okuyabileceği bir şekilde güneşe ayna tuttuklarını düşündüm.

Mesaj şuydu: Amcam... ki o benim amcam değildi... beni ve kocamı... ki kendisi ve adamları kralın tutsak büyücüsünün (ve zoraki metresinin) kaçmasına yardım ettikten birkaç hafta sonra, burada değil, Middleland topraklarından mal çalmak için gizli bir görevdeydi... gelip onu görmemi istedi.

Bu hiç iyi değildi.

"Yüzündeki ifadeden bu durumun *iyi olmadığını anladığını* tahmin ediyorum," diye doğru bir çıkarımda bulundu Kell ve nefes almadan devam etti. "Açıktayız. Akşama kadar, onlar görmeden, Frey'e mesaj iletmek için kıyıya adam çıkaramayız. Ve elimizde bir kralın emri var, iyi bir sebep olmadan karşı gelemeyeceğimiz bir emir ve kendimize birkaç tane var, ama hiçbir paylaşılabileceğimiz türden değil. Ve Baldur da karşı gelinecek türden bir kral değil. Seni göndermemizden bahsetmiyorum bile, bu herifin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu arada, Frey'in en yakın adamları gibi Kell de benim kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyordu.

"Bunu özetlediğin için teşekkürler Kell," dedim usulca ve gözleri kısıldı.

Sonra şöyle dedi: "Buraya özetlemeye gelmedim prenses, buradayım çünkü fikirlerim tükendi ve *senin* fikirlerin var mı diye merak ettim. Kralın adamları bu gemiye binemez."

"Neden?" diye sordum. Kell'i o kadar iyi tanımadığım için tam olarak çözemediğim bir bakış attı ama gemide kralın adamlarının göremediği bir şey olduğunu hissediyordum.

Kahretsin!

Hızlı düşünerek şunu önerdim: "Rahatsız olduğuma dair bir mesaj gönderip kraldan yarına kadar beklemesini ve o zamana kadar kendimi daha iyi hissetmemi isteyebilir misin? Böylece bir hikâye uydurmak ve bir plan yapmak için zamanımız olur."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sinirli sabırsız bakışı daha da sinirli ve sabırsız bir hal aldı.

"Bunu denedim. Yine de kıyıya bir tekne göndermemizi söylediler çünkü kral yeğeni için endişeleniyor ve onun iyi olup olmadığını anlamak için adamlarını gemiye göndermek istiyor."

Gözlerimi kırptım ve "Ne zamandır oradalar?" diye sordum.

"Bir saatten fazladır."

Tekrar göz kırptım ve "Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordum.

Kollarını kavuşturup yumruklarını kalçalarına indirdi ve "Peki bunu neden yapayım?" diye sordu.

Ben de ellerimi kalçalarıma götürdüm ve karşılık verdim: "Bilmiyorum Kell. Muhtemelen bu ikilemi düşünmek için daha fazla zamanım olsun ve belki de son anda bir ikilem *olduğu* haberini almaktansa bir cevap bulayım diye, tek seçeneğim çıldırmak ve ne halt edeceğimize dair acele bir karar vermek. Tanrım, iki akıl bir akıldan iyidir," diye sinirli bir şekilde bitirdim.

Kell, "O kafalardan ~~l~~ b i r kadına aitse olmaz," diye karşılık verdi.

Hayır, yapmadı.

Ona ters ters baktım.

Ardından, "Bir tekne hazırlayın ve bana eşlik edecek güvendiğiniz adamları seçin, ancak grupta Topçu ve Stephan da olmalı" diye emrettim.

Göz kırpma sırası ondaydı. Sonra benim deli olduğumu düşündüğünü açıkça belli eden bir "Ne?" dedi.

"Bir tekne hazırlayın ve bana eşlik etmesi için güvendiğiniz adamları seçin," diye tekrarladım.

"Kadın -" Kell başladı ama ben sözünü kestim.

"Kell, kraldan bir talebimiz var. Biz onun sularında bulunuyoruz ve kocam da onun ülkesinde muhtemelen hoşlanmayacağı bir şey yapıyor. Frey günlerce dönmeyecek." Öne doğru eğildim ve ona şunu hatırlattım: "*Zaman kazanmamız* gerekiyor ve bunu yapabilecek tek kişi de *benim*."

"Prenses, o adam diğer seni bebekliğinden beri tanıyor ve *sen* onu hayatında hiç görmedin," diye hatırlattı bana.

Elimi uzattım ve "Ben hallederim" dedim.

Kaşları tekrar birbirine çarptı ve homurdandı, "Kanat mı?"

"İlerledikçe uydururum, kanatlarıdır. Şimdi yolculuk için hazırlandığıma dair bir mesaj gönderin, bir tekne hazırlayın ve bana eşlik edecek güvendiğiniz adamları seçin."

Hareket etmedi. Kaşlarını çatı.

Sonra da, "Drakkar bundan *hiç* hoşlanmayacak, kadın," diye duyurdu.

Yapacağını düşünmemiştim. Sonra yine, başka seçeneğim olmadığını anlayacağını düşündüm.

Şansımız varsa.

"Bununla sonra ilgileneceğim."

"Umarım çok geç olmaz, diyelim ki, neler olduğunu zaten biliyor, oyununu oynuyor ve bu oyun seni kaçırmak, yuvarlak kıcını kalelerinden birine hapsedmek ve babana yeğeninin ve kayınpederinin krallığında başıboş dolaşmasından gerçekten memnun olmadığı haberini göndermek. Bu arada, baban bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Hmm.

"O köprüye gelirsek geçeriz," diye karar verdim.

Kell bana biraz daha kaşlarını çatı ama yine de kıpırdamadı. "Kell, zaman geçiyor," diye hatırlattım ona.

Beni görmezden geldi ve kaşlarını çatmaya devam etti. Sonra yüzünde bir şey değişti, kaşları hala çatıktı, ama o kadar şiddetli değildi ve gözlerinde bir şey parladı.

Deşifre edecek zamanım yoktu. Hiç zamanım yoktu ve tüm bunlar olmadan önce üstümü değiştirmem gerekiyordu. Bu buluşmada pantolon giymeyecektim. Kraldan prensese amcamla buluşacaktım ve ona bunu hatırlatacak bir kıyafete ihtiyacım vardı.

Ben de biraz yüksek sesle "Kell!" diye seslendim.

O zaman mırıldandı, "Ruhun sende olduğunu söyledi."

"Ne?" Sabırsızca sordum ve Kell'in odaklanmamış gözleri bana odaklandı.

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Mesajı göndereceğim, tekneyi hazırlayacağım ve adamları toplayacağım." Bir parmağını kaldırdı ve bana doğru salladı. "Ama kadın, *ben* de o adamlardan biri olacağım. Bana yakın duracaksın, dikkatini bana vereceksin ve *beni okumayı* çok çabuk öğreneceksin. Sen ve ben, bu lanet karmaşayı birlikte atlatmaktan başka seçeneğimiz yok. Sakın bana prenseslik taslama ve sakın benimle dalga geçme. Tamam mı?"

Omuzlarım öfkeyle dikleşti ve "Ben asla saçmalamam" dedim.

"Kadın, kışının nereye ineceğini ya da neyin *içine* düşeceğini bilmeden kendini bambaşka bir dünyaya taşıdın. Çoğu kadının içinde en azından bir parça cockmamie vardır ama *sen* baştan aşağı cockmamie'sin," diye karşılık verdi.

Bu tartışılabilirdi ama şimdi bunu tartışacak zamanım yoktu.

"Kell, zaman boşa geçiyor," diye hatırlattım ve kaşları yeniden çatıldı.

Sonra patladı, "Taşaklar, gözlerinde görüyorum. Benimle dalga geçeceksin."

"Kell!" Yüksek sesle bağırdım.

"Pekâlâ, pekâlâ, donunu düzelt prenses," dedi, ellerini kaldırdı ama bastırdı. "Bir saatin var, sonra kışın güvertede."

"Doğru," diye cevap verdim.

Nefesini içine çekti ve kaşlarını bir kez daha çatı. Sonra başını sallayıp kulübeden çıktı, kapıyı arkasından çarptı, tahminimce huysuzun teki olduğu ve bunu unutmamı istemediği için.

Kapıya baktım ve bu yüzleşme sona erdiğinde, yaklaşan yüzleşme önümde belirdi.

İki seçeneğim vardı, ya çıldıracaktım ya da işimi halledecektim. Eşyalarımı toplamak için sandıklarına koştum.

* * * * *

Öncelikle, Lunwyn'in aksine Middleland'ın büyüleyici bir şekilde buz ve karla kaplı olmadığını göreceğimize kadar güneye gittiğimiz açıktı. Bunu gemiden kıyıya bakarken fark etmiştim ve havanın daha sıcak olduğunu, donma noktasının çok üzerinde olmasa da altında da olmadığını kesinlikle fark etmiştim.

Kell, ben, Gunner, Stephan ve Frey'in ekibinden üç kişi doğaçlama kraliyet muhafızları olarak bize sağlanan atlarla amcamın kampına doğru ilerlerken, Middleland'ın hiç de büyüleyici olmadığını fark ettim. Tam olarak çorak sayılmazdı ama renkli ya da aşırı verimli de değildi. Kasvetli, sarp ve karanlık görünüyordu ve günler daha uzun olmasına rağmen, bu tam olarak bir nimet değildi çünkü Middleland muhtemelen ay ışığında daha iyi görünecekti.

Bunu görünce, belki de Sjöfn'un büyükbabasının en sevdiği oğlu olduğunu düşündüm çünkü Atticus, babası krallıkları dağıtırken kesinlikle daha iyi bir anlaşma yapmıştı.

Kıyıyı oluşturan ve iç kısımlara doğru yayılan koyu renkli kayaları aştıktan sonra çadırların görünmesi uzun sürmedi. Güneş batmaya başlamıştı ama çadırların kırmızı ve siyah şeritlerle kaplı olduğunu görebiliyordum. Büyüktüler, birkaç tane vardı, her birinin birkaç tepesi vardı ve bu tepelerin hepsinde kırmızı ve siyah kareli flamalar dalgalanıyordu.

On iki kişi olan kralın adamları bize eşlik etti (sadece benim fikrim, ama bunun aşırı olduğunu düşündüm). Hepsinin üzerinde siyah ve kırmızı ejderhalar olan amour göğüslükleri, kalçalarına kadar gelen yüksek siyah botları, kabarık siyah şortları ve omuzlarında kırmızı ve siyah çizgili kumaştan pufları vardı ama pazuları ve ön kolları sadece siyahla kaplıydı. Başlarında sert siyah ve kırmızı tüylerden oluşan Mohawk düzenine sahip pırıl pırıl miğferler vardı. Tüm silahları (eyerlerine bağlı kınlarda kılıçlar ve bellerinde bir bıçak) hiç kullanılmamış gibi parlıyordu.

Sayılarından ve kıyafetlerinden Baldur'un şatafattan ve gösteriştan hoşlandığını anladım. Frey'in adamları ne giyerlerse onu giyerlerdi; Drakkar'ın ya da hatta ticaret gemilerinin üniforması yoktu. Babamın adamları bir üniforma giyerdi ama sıcak, sağlam, rahat ve faydacıydı. Gales'te tanıştığım tüm Hane reisleri renklerini gururla taşırlardı ama eşlerinin zenginliklerini gösteren süslerini sergilemelerine izin verirlerdi. Erkeklerin kıyafetleri mükemmel kalitedeydi ve zenginliklerini gösteren dokunuşlar vardı ama hiçbirini bunu açıkça belli etmiyordu.

Yeğeninizle ıssız bir ovada bir çadırda buluşmak için yapılan bu gösteri biraz fazla geldi ve amcam hakkında çok şey söyledi.

Adamları bizi doğruca en büyük çadıra götürdüler ve çadır derken açık ara en büyük çadırı kast ediyorum, diğerlerinin en az iki katı, belki daha fazla ve küçük bir ev kadar büyüktü. Girişte, üzerinde dört muhafızın durduğu on ayak uzunluğunda bir tente vardı. Bu muhafızların daha önemli oldukları belliydi çünkü miğferlerindeki tüyler daha büyüktü ve her birinin kemerindeki hançerlerin kabzasında birer yakut vardı.

Varır varmaz, durduğumuzda küçük bir olay oldu ve Gunner (iyi tanıdığım adamların çoğu Frey'le birlikteydi, ancak muhtemelen böyle bir şey olursa diye Gunner ve Stephan'ı geride bırakmıştı) hemen attan indi ve atımdan inmeme yardım etmeye geldi. Ne yazık ki Baldur'un adamlarından biri de aynısını yaptı ve Gunner bunu pek hoş karşılamadı.

Karşılıklı bakışmalar ve göğüslerin kabarması sırasında aklıma bir fikir geldi ve hem aklıma geldiği için şükrettim çünkü Kell kulübeden ayrıldığından beri ne yapmak istediğimi (boşuna) düşünüyordum hem de bunu başarabileceğimi umuyordum.

"Lütfen," diye yalandan mırıldandım ve kulağa o kadar hoş geliyordu ki, ne kadar gerçekçi olduğuna ben bile şaşırdım. Boğazımın ağrımadığını anlayan Gunner'ın da şaşırdığını hemen anladım. Ayrıca atını benimkinin yakınında durduran muhafız ve Kell'i de şaşırttı ve gözlerinin bana geldiğini hissettim. "Muhafızlarım konusunda rahatım. Eğer izin verirsiniz..." Homurdanmaya devam ettim, sonra sustum, sahte bir acıyla yüzümü buruşturdum ve sanki sadece bu kelimeler bile bana hafif bir acıdan daha fazlasını vermiş gibi ellerimden birini nazikçe boğazıma sardım.

Gardiyan bana baktı ve yüzü yumuşadı. Ona yardımsever bir prenses gülümsemesi olduğunu umduğum bir şey gülümsedim, dudakları yukarı kalktı ve prenses gülümsemesini başardığımı anladım. Küçük bir selam verdi ve sonra cesurca geri çekildi. Gunner uzanıp beni aşağı çekti ama öyle yaptı ki yüzüm bir anlığına onunkine paralel kaldı ve mavi gözlerinin gülümsediğini gördüm.

Ben de gülümsemedim çünkü onun sırtı gardiyana dönüktü, benimki değildi ama gözlerimi hafifçe devirmiştım. Sonra beni ayağa kaldırdı ve kendimi tutacak gücüm yokmuş gibi ona yaslandım. İşaretini aldı ve beni Kell'in diğer tarafımda bana katıldığı tenteye kadar eşlik etmeden önce kolumu dirseğinin kıvrımına sıkıca bağladı. Ben de ona tutundum (daha fazla dayanamayabilirdim) ve beni tenteden geçirip çadırın içine soktular.

Eğer çadırların, flamaların ve üniformalı askerlerin bir gösteri olduğunu düşünseydim, içeride karşılaştığım zenginlikle kıyaslanamazlardı. Kürkün bolluğu (her yer kürkle kaplıydı, evet, *kaplıydı*), duvarları kaplayan kırmızı ve siyah ipek örtüler, süslü, ağır oymalı, parlak ahşap mobilyalar, pırıl pırıl parlayan gümüş şamdanlar karşısında şaşırdığım kadar şaşırmamaya çalıştım.

ve çadırın tam ortasında kürk kaplı bir yükselti üzerinde duran iki büyük, abartılı taht (evet, *tahtlar*).

Vay anasını.

Lkse karşı olmadığım ve sık sık lüksün tadını çıkardığım söylenebilirdi ama bu çok aşırıydı.

İçeride daha fazla muhafız vardı (tam olarak sekiz) ve miğferlerindeki tüyler daha da büyüktü ve yüzlerinin alt yarısını saran ayrıntılı çene ve çene korumaları vardı.

Tahtlarda (biri diğeryinden çok daha büyük) iki adam oturuyordu.

Daha büyük olanın üzerinde kırışmış, çelimsiz bir adam, geniş bir göbek ve başında daha büyük bir altın ta vardı. Bu ta siyah krkle süslenmiş ve yakut ve elmaslarla bezenmişti. Kendi şortunu giyyordu, bunlar siyah ve kırmızı izgiliydi ve ayrıca bir ejderha ile boyanmış bir göğüs zırhı vardı, ancak büyük göbeğini örtmek için bir çıkıntı ile yapılması gerektiği düşünüldüğünde komik görünüyordu. Komik bir şekilde (bence), çizme giydiği ayağında, tepesinden kırmızı ve siyah tüyler fıskıran bir miğfer vardı; bunu, savaşı her zaman hazır olduğunun bir göstergesi olarak okudum, oysa *yle olmadığı* açıktı.

Ama bu her ne kadar eğlenceli olsa da, onu komik bulmadım çünkü gözleri doğrudan bana bakıyordu ve hemen kötü olduklarını anladım.

Yanında çok yakışıklı, çok daha genç bir adam oturuyordu; üzerinde ne bir göğüs zırhı, ne şort, ne de bir ta vardı; siyah pantolon, parlak siyah çizmeler, yakası bağcıklı kırmızı şalvar ve siyah, brokar bir yelek giymişti. Kırmızı pofuduk gömleğiyle bile kıyafeti abartısız ama zarıftı.

Amcam ve kuzenim.

Bu arada, amcamın babamla tek yumurta ikizi *olmadığı* da açık.

Prens Broderick'in sandalyesinin sağında ve arkasında duran bir adam vardı; o da Broderick gibi giyinmişti ama gömleği bembeyazdı ve boynuna ipek püsküllü ince bir eşarp dolamıştı.

Çok da çılgınca olmayan bir tahminle (eşarby göz önünde bulundurursak), sevgilisi Phobin.

Kell ve Gunner'ı bırakıp alçak ve resmi bir reverans yaptım.

aynı kanı ve kraliyet statüsünü paylaşıyorduk.

"Kalk yeğenim," diye emrettiğini duydum, en az çevresi kadar görkemli bir sesle ve bana söyleneni yaptım.

Sonra Sjofn'un mektuplarında bu ikisine karşı hislerine dair en ufak bir ipucu bile okumuş olmayı umdum ve amcasına saygıyla ama kuzenine çok daha sıcak bir şekilde gülümsedim.

Baldur başını eğdi. Broderick de ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Tamam.

Phew.

İyi gidiyor gibiydi.

"Gel canım, kardeşlerini kucakla," diye emretti Baldur, ona dönüp baktım, ellerini tahtının kollarına dayamış, cüssesini sandalyeden kaydırmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu ve çırpınan bir elimi boğazıma götürdüm.

"Eğer sizi memnun edecekse, majesteleri," diye sertçe mırıldandım ve Baldur'un kaşları birleşip arkasına yaslanmadan önce göz kırptığını gördüm, "sizin iyiliğiniz için yapmayacağım." Elimi boğazımdan ağzıma götürdüm, kabaca ama nazikçe öksürdüm (evet, bunu başardım ve bunu yaparken kendimle acayip gurur duydum), elimi bıraktım ve sözümü şöyle bitirdim: "Boğazımda bir üşüme var ve sizin de yakalanmanızı istemiyorum."

"Ekselansları," diye araya girdi Kell ve ona döndüğümde hâlâ eğilmiş, gözlerini ayaklarımızın dibindeki kürklere dikmiş olduğunu gördüm, "izninizle prensesimize bir sandalye getirebilir miyiz? Kendisi hasta ve pek enerjisi yok."

"Prenses Sjofn için bir sandalye ayarla Phobin," diye emretti Baldur, Broderick'in arkasındaki adamın yüzü emir karşısında hafifçe sertleşti, sonra çadırın kenarında duran mobilyalara doğru ilerledi.

İyi haber, Phobin ve Broderick buradaydı, yani Frey'in olduğu yerde değillerdi.

Diğer iyi haber ise, şu ana kadar bunu başarmış olmam ve Kell'in plana uymasıydı.

Ve neyse ki, kötü bir haber yoktu.

Henüz yoktu.

"Sjofn'un Muhafızları, siz de ayağa kalkabilirsiniz," diye mırıldandı Baldur dalgınca ve soluma baktığımda Gunner'ın da selamlandığını gördüm

Bu kral bunca zaman.

Onları öylece bırakan bir pislik. Saatlerce sürmedi ama yine de.

Phobin bana bir sandalye getirdiğinde bu siniri üzerimden attım. Ona gülümsedim ve sandalyeye çökerek aslında çökmüyormuşum da prenses ayaklarımın yükünü hafifletiyormuşum gibi davrandım.

Ben yerleştiğimde Gunner ve Kell yerlerini aldılar; Gunner sol arkamda, Kell de sağ arkamda.

"Madem bu kadar hastaydın yeğenim, neden bu yolculuğu yaptın? Adamlarım kocanın gemisinde sana kolayca eşlik edebilirdi." Baldur iyi bir noktaya değindi ve ben de ona baktım.

Kahretsin. Bu
doğruydı. Hızlı
düşündüm.

Sonra, "Sen babamın kardeşisin ama aynı zamanda kralsın" diye mırıldandım. Sesimi duyunca yüzünü buruşturdu ve hoşnutsuzluğunu göstermek için dudağını büktü. Aslında hasta değildim ama o bunu bilmiyordu ve kimse hasta olmaya engel olamazdı. "Size eşlik etmek benim görevim," diye sözümü bitirdim.

"İşte benim tatlı Sjofn'um," dedi Broderick yumuşak, derin ve nazik bir sesle ve gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerinin yumuşak ve sıcak olduğunu gördüm. "Görevini her zaman kendinden üstün tutar."

Her zaman değil.

Açıkçası bundan bahsetmedim ama başımı yana eğdim ve ona gülümsedim.

"Peki ya yeni kocan?" Baldur sordu, ona dönüp baktım ve konuşmak için ağzımı açtım.

Ben daha bir şey söyleyemeden Kell, "Inland," diye homurdandı, Baldur'un gözleri kızgınlıkla kısıldı ve Kell'e dikildi.

"Yeğenim adına konuşman için sana izin verdim mi?" diye sordu.

Broderick kararlı ama yumuşak bir sesle, "Yapmadın baba, ama yapmalısın," dedi. "Sjofn'un her seferinde acı çektiği çok açık."

Baldur bu noktayı kabul ettiğini belirtmek için burnunu çekti ve ardından Kell'e döndü. "Peki efendin karada ne yapıyor?"

Ho oğlum. Kell'in Frey'den efendisi olarak bahsedilmesinden hoşlanacağından emin değildim.

Ancak Kell, hiçbir şeyi kaçırmadı ama çok fazla bilgi de paylaşmadı.

"Karısı hasta."

"Bunu *duyabiliyorum*. Ve?" Baldur talep etti.

"Yelken açtıktan kısa bir süre sonra üşüttü. Başta fena değildi ama sonra kötüleşti. Yatağa uzandı, sesi garip geliyordu ve bir köpek kadar hastaydı. Gemideki ilaçların hiçbirisi ona iyi gelmedi, Drakkar demir aldı ve karaya çıkıp iç bölgelere gitmek, bir doktor bulmak, ona yardımcı olacak bir şeyler bulmak için karaya çıktı, böylece yolumuza devam edebiliriz ve o da acı çekmeyi bırakır."

"Peki sen nereye gidiyorsun?" Baldur sordu.

"Hawkvale'deki şato. Yapmaları gereken bir bebek var," diye yanıtladı Kell. "Drakkar bu özel görevle ilgilenmeyi seviyor ve dikkatlerinin dağılmasını istemedi."

İçimi çektim çünkü normalde Kell'in son derece kişisel cevabı karşısında içimi çekerdim ama aynı zamanda Sjofo'nun da Kell'in son derece kişisel cevabı karşısında iç çekeceğini düşündüm.

Baldur Kell'e tiksintiyle baktı. Gözlerim Broderick'e kayarak onun da bana baktığını ve gözlerinin parladığını gördüm. Bunun komik olduğunu düşünüyordu ve bana bakışından Sjofo'nun da bu espriyi paylaşacağını anlayabiliyordum, bu yüzden ona omuz silkip küçük bir gülümseme verdim ve pırlıtsı daha da parlaklaştı.

Baldur, "Bana öyle geliyor ki Drakkar karısına ilaç bulması için iç bölgelere bir adam gönderebilir, böylece kendisi de gemide kalıp karısıyla ilgilenebilir," deyince gözlerim tekrar ona döndü.

"Ve sanırım efendimi pek tanımıyorsun. Önemli bir iş için kimseyi göndermez. Adam kendisi yapar," diye cevap verdi Kell, Baldur sandalyesinde doğruldu, belli ki Kell'in ses tonundan hoşlanmamıştı.

Baldur, Kell'e kaşlarını çatarak, "Gerçekten de," diye mırıldandı.

"Çok nazik davranıyor," diye araya girdim, Baldur'un dikkati Kell'i öfkeyle düşünmekten bana kayınca elimi nazikçe boğazıma götürdüm. "Ona zaman tanınırsa iyi olacağımı söyledim. Ama o endişeli."

Kell, "Ona aşık," diye ekledi. "Onun acı çektiğini görmekten hoşlanmıyor ve aynı zamanda kocalık ayrıcalıklarını alamamaktan da hoşlanmıyor çünkü o acı çekiyor, demek istediğimi anladıysanız, efendim."

"Gerçekten de öyle," dedi Baldur, her ne kadar bu adamdan hoşlanmasam da oldukça iyi olduğunu kabul etmem gereken bir dudak kıvrımıyla, "*ne demek istediğinizi anlıyorum*, sevgili efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim Sjöfn," dedi Broderick sessizce ve ben de ona baktım. "Drakkar sana alışmış. Bu çok güzel bir haber."

Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi ve bu gülümseme Sjöfn'un sırrını biliyormuş ve onun için üzülyormuş gibi anlayışlı bir gülümseme değildi; içtendi, sanki görücü usulü evliliğinin yürümesinden gerçekten memnunmuş gibiydi.

"Biz uyuyoruz," diye fısıldadım, fısıldadığım için törpülemeyi bir kademe azalttım ama aynı zamanda doğru olduğu için hissederek söyledim.

Broderick yine içten bir gülümsemeyle, "Bunu duyduğuma ben de sevindim kuzen," diye karşılık verince ben de gülümsedim.

"Bunun sürpriz olduğunu söyleyemem," dedi Baldur ve ben de ona baktım. "Seni neredeyse Tanrıların Konutu'ndan sürükledi. Kaba, kesinlikle, ama açıklayıcı." Bana gülümsedi, kesinlikle samimi değildi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ama kim Lunwyn'in Kış Prensesi'nden etkilenmez ki, o soğuk topraklardaki en güzel güzellik."

Lunwyn'e frijit demesinden pek hoşlanmamıştım. Elbette soğuktan ama kullanılabilecek daha hoş kelimeler de vardı.

O sırada dışarıda bir kargaşa varmış gibi görünüyordu. İçerideki muhafızlar alarma geçti, dördü krallarına yaklaştı ve ikisi hemen çadırın açıklığından dışarı çıktı.

Sandalyemde dönüp neler olduğunu görmek için Kell'in etrafına baktım ve muhafızlardan biri hızla içeri girip eğilerek kürklülere, "Drakkar burada," dediğinde fazla beklemem gerekmedi.

Uh-oh.

Benim gözler vuruldu Yukarı doğru, yakalandı Kell's
ve I gördüm onun Gür, beyaz sakalının
çevrelediği ağzı sıkıydı.

Kahretsin.

Sonra tekrar eğilip Kell'in ötesine baktım ve Frey'in ardından Thad, Orion, Max, Annar, Lund ve Oleg'in kararlı adımlarla çadıra girdiğini gördüm ve Frey oldukça hoşnutsuz görünüyordu.

Uh-oh yine.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu, daha devasa çadırın içine beş adım bile giremeden ve ben de hızla ayağa kalktım, ona doğru ilerlemek ve neler olup bittiğine dair onu bilgilendirmenin bir yolunu bulmak niyetindeydim.

"Toprağına çizmelerinle bastığın ülkenin kralının önünde eğilmiyor musun?" Baldur sordu ve sesi de kızgındı, kızgın ve öfke dolu bir hakaret.

Frey, Kell'in yanında durdu, derin ve hızlı bir şekilde eğildi, ayağa kalkma emrini beklemeye zahmet etmedi. Ona yaklaştım, ellerimi göğsüne koydum, elimden geldiğince sertçe bastırdım ve başımı geriye doğru eğdim.

Sonra daha derinden ve çok daha sert bir sesle, "Kocacığım, çağrıldığımda bir krala katılmak benim görevimdir," diye mırıldandım.

İlk kelime boğazımdan çıktığı anda Frey'in kaşları birbirine çarptı ve kafası aşağıya doğru eğilerek bana baktı.

"Aradığınız ilacı aldınız *mi efendim*?" Kell rahatça sordu ve Frey gözlerini benden ayırıp Kell'e baktı.

"Hayır, kralın adamlarının kıyıda olduğunu duydum ve bunu duyunca gelinimi çağıracağından emin oldum, bu yüzden aramayı bırakıp hemen döndüm." Kolu belime dolanırken gözleri Baldur'a kaydı ve önümü kendine yaklaştırdı. "Ve yanılmadım, kral gelinimi çağırırdı."

"Elbette," dedi Baldur. "O benim yeğenim, yani artık sen de benim yeğenimsin ve geminin açıkta demirlediğini duyar duymaz ailevi selamlarımızı iletmek için yola çıktık."

Frey'in çenesi sertleşti.

Sonra geri döndü: "Çok nazıksınız Majesteleri, ama Middleland'a ayaküstü bir iş için değil de resmi bir ziyaret için gelmiş olsaydık, size haber gönderir ve ailevi selamlarımızı iletmek için yanınıza gelirdik. Şu anda uyuyor olması gereken karım soğukta dışarıda." Kell'e baktı. "Finnie'nin hasta olduğunu Majestelerine bildirmediğiniz mi?"

"Finnie?" Broderick fısıldadı ama Kell onun yerine konuştu.

"Elbette öyle, *efendim*," diye yanıtladı Kell ve ben gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onunla ilgilenmeleri için gemiye adam göndereceğini söyledi ama o hiçbirini dinlemedi. Bunun onun görevi olduğunu falan söyledi." Elini anlamlı bir şekilde (ya da en az onun kadar anlamlı bir şekilde) uzattı.

Kell kraliyet görevi hakkında ne hissettiğini söylemiş olabilir. "Böylece cesedini yataktan sürükleyerek çıkardı, süslendi ve işte buradayız."

Bunun üzerine dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırmak zorunda kaldım. Frey'in sağ arkasında duran Thad'a bir göz attım ve çenesinin sıkıldığını gördüm. Bu onu sinirli gösteriyordu ama tahminimce Thad da Kell'in oldukça eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

"Karım size hasta olduğunu bildirdi ve siz de size katılmazsa gemime adam göndererek onu dinlenirken rahatsız etmek niyetinde olduğunuzu mu bildirdiniz?" Frey sordu, sesi alçak ve gürliyordu ve açıkça öfkeliydi.

"Tam olarak böyle olmadı Drakkar," dedi Baldur.

"O zaman belki *tam olarak* nasıl olduğunu açıklarsın," diye alaycı bir öneride bulundu Frey. Aslında bu bir öneri bile değildi.

Baldur, "İlaç aramak iki gün bile sürmez, ki bu da en azından Midleland kıyılarında demirlediğiniz süre kadar," diye karşılık verdi ve bu bilgiyi paylaştığında gerildim.

"Belki de yeğeninizi çok iyi tanıımıyorsunuzdur ekselansları, hasta olmaktan hoşlanmıyor, hasta olduğunu kabul etmeyi reddediyor ve kendisine bakılmasından nefret ediyor. Onu gitmem gerektiğine ikna etmem bu kadar uzun sürdü." Frey tamamen yalan söyledi.

"Bu doğru baba, Sjöfn her zaman kötü bir hasta olmuştur, bildiğin gibi on altı yaşındayken o ziyaret sırasında gribe yakalanmıştı," diye söze girdi Broderick ve sonra bana gülümsedi. "Hatırlarsan kuzen, çayına gizlice ilaç katmak zorunda kalmıştım."

"Hatırlıyorum," diye usulca gülümsedim, Broderick'i oldukça sevdiğimi düşünüyordum. Çok tatlı birine benziyordu.

Baldur göğsünü kabarttı ve konuşmalarımızı duymazdan geldi. "O halde, kıyılarımıza olan yakınlığınıza bakılırsa, iki gündür buradasınız, bir mektup göndermeniz gerekirdi. Bildiğiniz gibi, kral olarak bu benim hakkım."

"Özür dilerim ekselansları ve umarım kıyınızda bu kadar uzun süre kalmayı beklemediğimizi ve inatçı, hasta bir gelinle uğraştığımı hatırlatmamı kırıcı bulmazsınız. Dikkatimi ona vermiştim, adamlarımdan biri için saçma bir zaman kaybı olacak anlamsız bir mesaj göndermeye değil," diye karşılık verdi Frey.

"Buraya bak," dedi Baldur sessizce, şimdi sesi gürliyordu, "çizmelerinin kimin toprağına bastığını sana tekrar hatırlatacağım."

Frey dişlerinin arasından etkileyici bir şekilde yalan söyleyerek, "Ve size hatırlatırım ki karım açıkça iyi değil ve merak ve güvensizlik, ikincisi hak edilmemiş, ekleyeceğim," dedi, "çadırlar ve *tahtlarla* burada olmanızın gerçek nedenleri bunlardı," bunu tiksintiyle söyledi, "beni onun sağlığıyla ilgilenmek için geciktirdi."

"Dikkatli ol Drakkar, bu kralla kardeşim gibi konuşma iznine sahip değilsin. Elfler kardan ayrılmıyor ve ejderhaları bu kadar uzaktan çağıramazsın," diye karşılık verdi Baldur.

"Bunu test etmek ister misin?"

Frey geri döndü. Ho boy.

Müdahale zamanı.

Hemen.

"Ah canım," diye fısıldadım ve bir elimi başıma götürerek Frey'in kolunun çemberinde Sjofn'un amcasına doğru döndüm. "Bu kadar çadırın içinde uzanabileceğim bir yeriniz var mı amca? Başım dönüyor."

Sözlerim üzerine anında Frey'in kollarına atıldım ve göğsüne sarıldım.

"Kamaramızda dinleneceksin," diye homurdandı Frey, sonra gözleri Baldur'a kaydı. "Karımı görmek için izninizi alabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Broderick babası adına. "Sizi zahmetten kurtarmak için özel doktoruma ilaç göndereceğim. Sabaha kadar sürebilir ama ulaştığı anda size haber veririm, böylece onu almak için bir tekne gönderebilirsiniz. Böylece sen de..." duraksadı, gözleri bana geldi ve sıcaktı çünkü Frey'in bana taktığı ismi yanlış anladığı ve hoşuna gittiği belliydi, sözlerini bitirmeden önce "*Finnie*" dedi.

"Teşekkürler Broderick, ama bu kadar zahmete girme. Biz yolumuza gidiyoruz," dedi Frey, başını Baldur'a doğru salladı, çizmelerinin üzerinde döndü ve çadırdan dışarı çıktı.

Kendi adıma, kollarımı Frey'in omuzlarına dolamıştım ve sağ tarafa bakıp baba ve oğula (umarım) kral gibi gülümsedim, kral bağlanacak gibi görünüyordu ama Broderick o kadar büyük gülümsüyordu ki gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Evet, Broderick'i kesinlikle sevdim.

Çadırdan çıktığımızda onları bir daha görmedim, atın üzerindeydim, Frey arkama geçti, bana doğru eğildi, topuklarını

"Evet!" diye havladı ve dörtnala uzaklaştık.

Birkaç dakika sonra konuşmanın güvenli olduğunu hissettim. Ben de öyle yaptım, "Frey" diye başladım.

Konuşmanın güvenli olduğu konusunda yanılmışım.

Frey homurdandığında bunu anladım, "Get, Finnie, seni ve Kell'i oturtana kadar bekleyeceğiz, böylece bana hanginizin, sadece ikisi eğitilmiş olan minimum muhafızla ve *bensiz*, sizi öldürmek isteyebilecek bir adama katılmak için tek başına gitmek gibi olağanüstü *aptalca* bir fikre sahip olduğunu açıklayabilirsiniz."

Ho oğlum.

Bu noktada en iyi seçeneğimin bu olduğunu düşünerek emredildiği gibi sustum ve denizi, Frey'in güzel kalyonunun arkasında batan güneşle birlikte sürüklenerek yaklaşmasını izledim.

YmÜçüncü Bn

Evlilik Evliliştir

"Lütfen bana erken dönmediğinizi söyleyin çünkü o zavallı kral müsveddesi tahtını lanet olası bir çadıra kurdu."

Kell, Frey'in kamarasına her zamankinden daha huysuz görünerek girerken, konuşmamız için belki de pek akıllıca olmayan bu açılışı seçti.

Hepimiz masanın etrafındaydık, Frey masasının başında oturuyordu, ben solunda, Thad sağında ve Orion, Max, Lund, Oleg, Annar, Gunner ve Stephan, Oleg'in ayak ucundaki boş sandalyenin arkasında ayakta durduğu, kaslı bacaklarını açtığı ve kollarını göğsünde kavuşturduğu karışımı tamamlıyordu. Orion ve Stephan da ayakta duruyordu çünkü yeterli sandalyemiz yoktu ve bir dahaki sefere Sudvic'e geldiğimde kalyon mobilya mağazasını ziyaret etmeyi aklıma not ettim.

Skylar, masaya peynir, et, kraker ve turşu tepsileri koyan iri adamların arasına sıkışmıştı. Frey hariç tüm adamların bira içtiğinden emin olmuştu, o da bir bardak sipariş etmiş ve hemen bir şişe viski almıştı ve ben bunun iyiye işaret olduğunu düşünmemiştim.

İçeceklerin on bir yaşındaki bir çocuk tarafından hazırlanıp servis edilmesinden de anlaşılabacağı üzere, Kell partimize gelmekte acele etmedi ve bu da saniyeler dakikaları, dakikalar da dakikaları (hem de birkaç tanesini değil) kovaladıkça beni çok rahatsız etti. Frey'in kaynayan öfkesi ortalığı doldururken sessizliklerini korusalar da erkekler buna aldırıyor gibi görünüyordu.

"Değiliz ihtiyar, erken döndük çünkü Broderick ve Phobin Baldur'la birlikteydi ve Phobin'in sandığı kadar zeki olmadığını keşfettik. Geldik, durumu inceledik ve bir gün içinde girip çıktık," diye karşılık verdi Frey.

Kıçını bir sandalyeye dayayıp hemen bir parça peynire uzanırken Kell'in kaşları havaya kalktı.

"Dalı aldın mı?" diye sordu.

"Evet," diye ısırdı Frey, kalbim yerinden fırladı ve dönüp ona baktım. "Yaptın mı?" Nefes aldım.

Frey'in öfkeli gözleri bana kaydı, dudaklarımı birbirine bastırdım ve homurdandı, "Yaptık."

Yüz ifadesini göz önünde bulundurarak, başkalarının yüzyıllardır başarısız olduğu bir görevi başardığı için onu ödüllendirmek amacıyla ayağa fırlayıp ona şapır şupur bir öpücük vermenin zamanı olmadığına karar verdim.

"Demek kutlama yapıyoruz," dedi Kell ve ardından Skylar'a baktı. "Evlat, bana bir boynuz getir."

"Kell, kutlama yapmıyoruz," diye bağırdı Frey, çileden çıkmış gözleri arkadaşına kilitlenmişti, sonra öfkeyle, "Tanrılar aşkına, karımı onu öldürmeyi planlıyor olabilecek bir adamın çadırına soktun," dedi.

Kell arkasına yaslandı ve "Evet" diye onayladı. Sonra peynir parçasını ağzına attı.

Ho oğlum.

Frey'den yayılan öfke yaklaşık yedi kademe arttı. Bunu hissettim, sıcaklığının tenimi yaktığını hayal ettim, dudağımı ısırdım ve ona bakmaktan kaçındım.

"Gun, Steph, bu girişime neden engel olmamakla kalmayıp katıldığınızı açıklamak ister misiniz?" Frey, Kell'den umudunu kestiği belli olan bir sesle sordu; Gunner'ın Stephan'a, Stephan'ın Gunner'a ve ikisinin de Frey'e baktığını gördüm.

Gunner, "Yetkiyi Kell'e bıraktın Frey ve bu konuda oldukça açıktın," diye cevap verdi.

"Kesinlikle. Ve bu bir daha yapmayacağım bir hata olacak," dedi Frey alçak sesle ve Kell'in gözlerini devirmesini izledim ama bunun dışında çok üzgün görünmüyordu.

Frey'den daha fazla sessizlik, daha fazla öfke dalgası geldi ve sonra Frey "Karıcığım" diye seslendi.

Ho oğlum.

Kell'e kaşlarımı kaldırarak yardımına ihtiyacım olduğunu belirten bir bakış attım. Kell'in yanıtı bir parça daha peynir alıp ağzına atmak oldu. Kell'in beni otobüsün altına attığını fark ettiğimde bakışım ölüm bakışına dönüştü, sonra nefesimi içime çektim, yüz hatlarımı yeniden düzenledim ve kocama döndüm.

Gözlerime baktığında, onun yumuşak sesiyle değil, bambaşka bir yumuşak sesle sordu: "Üç adamın ölümünü gördükten sonra kollarımda titrerken, sana özellikle amcanın bir tehdit olduğunu söylediğime inandığımda, neden bir tekneye bindiğini, kürek çekilirken içinde oturduğunu bana anlatmak ister misin?"

Kıyıya çıkıp, büyük bir ihtimalle sizi öldürmek isteyen bir adamın yanına mı gideceksiniz?"

Aslında hayır, başka seçeneğim olduğunu düşünmesem de ona söylemek istemezdim.

"Um..." Ben başladım, Frey'in gözleri kısıldı ve ağzımı kapattım.

Sonra da, "Finnie, kan kusan bir kadın gördün ve o kadının *sen* olması gerekiyordu," diye kestirip attı.

Aklımı başıma topladım ve "Biliyorum Frey, ama -" diye başladım.

Frey sözümü keserek, "O çadıra girdiğinde neyle karşılaşacağın hakkında hiçbir fikrin yoktu," dedi.

"Dinle, ben -"

Frey yine sözümü kesti ve gözlerinden, ses tonundan ve vücudunu tutuş şeklinden daha da sinirlendiğini anlayabiliyordum ve bunu anlamak için adela fincanıyla geçirdiğimiz öğleden sonraya ihtiyacım yoktu.

"Kendimi lanet olası bir *karım* olmadan bulmak için lanet olası bir dalla geri dönebilirdim."

Ona doğru eğildim ve "Frey, dinle -" dedim ama yine sözüm kesildi.

Bu sefer Kell tarafından.

"Keskin bir zekâsı var," dedi ve Frey'in gözleri ona kaydı, benimkiler de öyle. "Kötü bir durumdaydık Frey, sen ne yapıyorsan onu yapıyordun, Baldur şüpheleniyordu. Cesaretin var, kadının da var," başını bana doğru salladı, "zekası da var. Hasta numarası yapmak onun fikriydi ve bunu nasıl yaptı. Onları vazgeçirmek için bu numarayı zaten kullanmıştık, yemediler ama rolü o kadar iyiydi ki, ben bile yalanımızın doğru olduğunu düşündüm. Ve hasta numarası yapması, fazla konuşmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu, böylece onun yerine ben konuşabiliyordum, bu da kim olduğunu gizlemeye yardımcı oluyordu. Sonunda, hak etmeyen ama kesinlikle talep eden bir adama saygısını göstermek için acı çektiğini gösterdi ve o da bir eşek gibi göründü. Oldukça iyi bir oyundu ve her şey yolunda gitti. Sakin ol dostum, demir al ve buradan gidelim."

Bunun mükemmel bir öneri olduğunu düşündüm, Kell'i etkilediğim için memnun olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Frey kabul etmedi.

"Tamamen şans eseri iyi sonuçlandı," diye homurdandı ve ona dönüp konuşmak için ağzını açtığımda gözleri bana dikildi ve homurdanmaya devam etti. "Ve sakın Finnie, sakın bana bunun almaya değer bir risk olduğunu söyleme. Üç kez," dedi üç parmağını havaya kaldırarak, "talih sana güldü ve karıcığım, eğer bu talih kuşuna binmeye devam edersen, kesilip biçileceksin."

Eek!

Pekâlâ, belli ki kızgın Akıncı'yı yatıştırmanın zamanı gelmişti.

"Tatlım," diye fısıldadım, ses tonumun onu sakinleştireceğini umarak, "ne yaptın ne yapmamızı bekliyorsunuz?"

"Baldur'un yirmi dört muhafızı varken sadece iki eğitilmiş muhafızın olduğu bir çadıra girip lanet *olası bir sohbet* için oturmak değil," diye karşılık verdi Frey, yumuşak ses tonumla biraz bile sakinleşmemişti.

Hmm.

Ne yazık ki sinirlenmeye başladığımı anlaşılıyordu. "Zaman kazanmamız gerekiyordu," diye bilgilendirdim onu.

"İşe yaradığı gibi, aşkım, yapmadın," diye beni bilgilendirdi. "Bunu bilmiyorduk ki!" Ben de karşılık verdim.

"Bir saat bekledin, yapardın," diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktım ve sonra sandalyemi çekerek ona doğru döndüm. "Dinle Frey, bir durumla karşı karşıyaydık. Birbirlerine düşmüyorlardı.

oyalama çabalarımız. Ve sen dışarıdaydın," diye kolumu salladım, "yakalanmanı istemediğim bir şey yapıyordun. Saatlerce değil, günlerce dönmeyeceğini düşünüyorduk ve Tanrı aşkına, kamarana kapanıp tırnaklarımı yiyerek mucizevi bir kurtarma umamazdım!"

"Finnie -" diye başladı ama ben onun yerine konuştum ve ona doğru eğilerek

yap.

"Biliyorsun, evlilik evliliştir, bir ortaklıktır. Öne çıkıp birimizi güvende tutması gereken tek kişi sen değilsin. Senin *eşin* olarak benim görevim de aynı şeyi yapmam gereken bir zaman geldiğinde bunu yapmaktır ve ne şekilde olursa olsun bunu yapmak benim görevimdir. İfşa olduk ve *senin* de ifşa olmanı istemedim, bu yüzden seni güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Tehlikeliydi, evet, bunu kabul ediyorum. Ama *başka seçeneğimiz* yoktu."

"Fin -" adımı söylemeye çalıştı ama ben devam ettim.

"Tehlikede olduğum için kızgınsın, *tekrar* söylüyorum, sen de tehlikedeydin! O çadırlara doğru at sürdün ve içeri girip

beni güvende tut. Ne yani? İyiliğinin karşılığını vermek için yapmam gerekeni yapmayacak mıyım?"

"Aşk -" Frey başladı ama evet, ben konuşmaya devam ettim.

"Tehlikeli olduğu ve endişelendiğiniz için kızgın olduğunuzu anlıyorum. Bunun için üzgünüm. Ama sana şunu söyleyeyim, şansım olsa yine yapardım, şaka değil. Gözümü kırpmadan yaparım."

Frey bundan sonra sustu ve ben de sustum ama kızgın bakışlarımla iletişim kuruyordum. Frey ise iletişim kurmuyordu; sadece bakışlarımı tutuyordu.

Sonra da "Bitirdin mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Devam etmeme gerek var mı?" Ben de sordum.

"Sanırım davayı açıkladın, ufaklık" derken sesi sakindi.

Kell, "Keskin bir zekâsı olduğunu söylemiştim," diye araya girince Frey ve ben ona baktık ve onun bir parça eti ikiye bölüp çiğnemeye başladığını gördük. Sonra ağzı doluyken devam etti, "Ve seninle kafa kafaya gelecek kadar cesur mu?" Başını salladı ve sonuncusunu bitirmemiş olmasına rağmen etin geri kalanını ağzına attı. Sonra ağzı hâlâ doluydu ama sesi farklıydı: "Ama bunu biliyorsun, değil mi? Bana onun ruha sahip olduğunu söylemiştin ve tanrılar adına, bugün yanılmadığını öğrendik."

Bu ruh işiyle ilgileniyordum ve içim sıcacıktı çünkü Kell'in saygısını kazanmıştım ve aynı şekilde Frey de benden bahsediyordu ama her ne kadar iyi olsalar da, bu iki şey de beni biraz utandırdı.

Bu nedenle, "Kell, masada bir bayan var. Ağzın doluyken konuşma."

Gözlerini bana dikti ve dişlerindeki eti göstererek kocaman gülümsedi.

Başımı salladım ve masanın etrafında Frey'in adamlarından gelen kahkahalara karışan sessiz kahkahalarımı engel olamadım.

Sonra Kell bir parça ete daha uzanırken, "Oğlum! Boynuzum nerede?" diye havladı.

Gözlerim bana baktığını görünce hayrete düştüğüm Skylar'a kaydı ve bunu yaparken bambaşka bir dünyada olduğu belliydi. Çocuğu yüzü yumuşaktı, gözleri hareketliydi ve zihninde çarklar dönüyordu.

"Oğlum!" Kell tekrar havladı ve Skylar sıçrayarak bira sürahisini ve boynuzları koyduğu masaya koştı.

Frey'e baktım, o da Skylar'ı inceliyordu, sonra "Kocacığım," diye seslendim ve bana döndü. "Hâlâ kızgın mısın?" diye sordum.

Başını salladı ve elini kaldırıp parmaklarını çenemde gezdirirken gözleri yüzümde gezindi ve "Hayır, her şey yolunda" diye mırıldandı. Sonra elini bıraktı, masaya döndü, bakışları adamların üzerinde dolaştı ve Gunner'ın üzerinde durdu. "Bu tekrar olacak diye bir şey yok ama olursa Finnie ağır korumalar olmadan hiçbir yere gitmez. Mürettebatın yarısını silahlandırıp karaya çıkarmanız gerekse bile umurumda değil."

"Bu benim fikrimdi Frey," diye araya girdi Stephan ve ben de ona baktım. "Gunner, Kell ve ben bunu tartıştık ve bunun sadece amcasıyla bir ziyaret olduğunu düşünürsek, üç tekne dolusu adamla gidersek çok fazla açığa çıkacağını düşündük. Yeğen ve amcanın ziyareti normalde böyle bir önlemi gerektirmez. Açıkta demirlemiş olan geminizden ve yaptıklarınızdan şüphelendiği için orada olduğuna ve Finnie'ye karşı harekete geçmek için orada olmadığına karar verdik. Ve Kell'le birlikte sizi koruyacak bir şeyler yapabileceklerini umduk. Bununla birlikte, bu gösteriyi yaparak onu bir tehdit olarak gördüğünüzü belli etmek isteyeceğinizi düşünmedik."

"Aldığın anlaşılabilir bir riskti Steph," diye kabul etti Frey, "ama eğer arkalarında o yoksa, şimdiye kadar Finnie'nin hayatına en az bir kez kastedildiğine dair haberlerin Baldur'a ulaşmış olması muhtemel. Bu nedenle, amcasına yapacağı bir ziyarette bile korumalarının artırılacağını anlayacaktır."

Stephan başını eğdi, Frey onu selamladı ve ben de hayranlıkla izledim çünkü Frey Stephan, Gunner ve Kell'in çuvalladığını düşünüyordu ve bu çuvallama çok büyük olabilirdi. Frey bu konuda öfkeliydi ama onları gazabıyla kabartmadı ya da bir direğe bağlanıp kırbaçlanmalarını emretmedi. Dinledi, karşı çıktı, nedenini açıkladı ve isteklerini bildirdi.

Komut vermenin havalı bir yoluydu ve hoşuma gitti.

"Uh... sence bir avuç kadın gibi gevezelik etmeyi bırakıp, demir alıp buradan defolup gidebilir miyiz?" Kell huysuz gözlerini Frey'e dikerek sordu.

"Evet," diye onayladı Frey ve Thad'a döndü. "Dümene geç, Thad. Lunwyn'deki evimize gidiyoruz."

"Ah... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Kell hızlıca ve Frey ile ben ona dönüp baktık. "Krala Hawkvale'e doğru yola çıktığımızı söyledik. Bizi takip etmeleri için gemilere yelken açmadıysa, nereye gittiğimizi izlemeleri için kıyı şeridinde çoktan adam gönderdiğini düşünmek herhalde abartı olmaz. En iyisi o yöne doğru gidelim."

Frey Kell'i inceledi, sonra iç çekti ve bana baktı.

"Şatomda kalmak ister misin?" diye sordu ve ben de *kocaman* sııttım.

Frey'in gözleri ağzıma kaydı, dudakları kıpırdadı ve sonra Thad'a döndü.

"Demir alın ve Hawkvale'e doğru yol alın. Midleland sularından çıkar çıkmaz, Ruben'le buluşmak üzere Lunwyn'e gitmesi için karaya bir adam gönder. Ruben'e acele şatoma gelmesini söylesin. Tamam mı?"

"Pekâlâ Frey," diye mırıldandı Thad, boynuzunda kalanı geri emdi, masanın üzerine koydu, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Adamların geri kalanı yemeğin üzerine düştü. Aniden açlıktan ölmek üzereydim, ben de öyle yaptım.

Frey, "Sky, hanımefendinin boynuzunu doldur," diye emretti ve ben elimde peynirli bir krakerle kocama baktım.

Gözleri bana geldi, sonra eli bana geldi ve boynumun arkasına dolandı. Bana doğru eğilirken beni kendine çekti ve ağzını ağzıma değdirdi.

Hafifçe geri çekildiğinde ona gülümsedim ve yüzümün yumuşak olduğunu biliyordum çünkü gözlerinin yüzümde gezindiğini ve onunkinin de yumuşadığını gördüm.

"İşte bu, karıcığım," diye fısıldadı, "gelecekte tercih edeceğim bir karşılama şekli."

"Asla," diye fısıldadım, "yayımlı ve hançerimi iyi kullanır kullanmaz ve bazı gizlilik taktikleri öğrenir öğrenmez, kesinlikle seninle geliyorum..." Durakladım ve "gelecekte" diye bitirdim.

Frey bana baktı.

Sonra beni çok yakınına çekti, o kadar yakındı ki neredeyse sandalyemden düşecektim. Sonra yüzümü boynuna bastırdı ve bir kahkaha patlattı.

* * * * *

Dümendeki Thad'ı kontrol etmek için Frey de dahil olmak üzere

adamlar gitmişti.

Sandalyede bir battaniyenin altına kıvrılmış, fener ışığında kızlarımın benim için hazırladığı bir kitabı okuyordum.

Skylar masayı topluyordu ve ben de rahatça yapabilsin diye o yokmuş gibi davranıyordum.

Bu yüzden Skylar "Leydim?" diye seslendiğinde Şaşırmıştım.

Kitabımdan ona baktığımda elinde bir yığın kirli ama en ufak bir yemek tepsisi olduğunu ve gözlerinin bende olduğunu gördüm.

"Evet, Skylar?" Sessizce cevap verdim.

Dudaklarını yaladı ve sonra onları birbirine bastırıp yuvarlayarak endişelendirdi.

Bekledim.

Sonra dedi ki, "Bugün ölebilir miydin? Ah... krala yolculuk yapmak falan."

Sorduğu soruya ve bunu sormasına daha da şaşıarak, "O kadar da tehlikeli olmadığı ortaya çıktı" dedim.

"Ama..." diye duraksadı, "bunu bilmiyordun."

"Hayır," dedim usulca, onu inceleyerek ve aramızda başlattığı ilk konuşmaya dikkat ederek. "Bunu bilmiyordum."

"Ve bunu kaptan için mi yaptın?" diye

sordu. "Evet, kaptan için yaptım," diye

cevapladım. Başını salladı ve sonra

dudaklarını tekrar endişelendirdi.

Sonra fısıldadı, "Ve bunu tekrar yapar mıydın? Dediğin gibi, bir kalp atışında?"

"Evet tatlım," diye fısıldadım, "kocam için bunu yine yaparım."

Durakladım, sonra "Bir kalp atışında" diye bitirdim.

Dudakları tekrar endişelendi ve yüzü temkinli bir meraktan korkuya dönüştü ve kalbimin acıdığını hissettim çünkü bir ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm.

Sonra bir adım öne çıktı ve hemen geri çekilip bir adım geri attı.

Sonra ağzından kaçırdı, "Annem bana öğretmeye

çalışırdı." Gözlerimi kırptım. Sonra da "Ne?" diye

sordum.

Kendini tekrar etmedi. Onun yerine, "Bir şeyleri yanlış anladığımda çok sinirlenirdi." dedi.

Gözlerimin arkasının yanmaya başladığını hissettim ve ıslandıklarını hissettiğimde bakışlarını tuttum ama bir şey söylemedim.

"Yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak için çok uğraştım," diye fısıldadı.

Eminim öyledir.

Cevap vermedim.

"Her zaman yanlış giden bir şeyler var," diye mırıldandı, sesi hiçbir şekilde iyileşmemiş eski yaralardan dolayı ağrıyordu ve onların kendi içimi kemirdiğini hissettim.

Bakışlarını sabit tutarken, "Hayat bu," diye fısıldadım. "Skylar, bunu bil. Hayatta bazı şeyleri yanlış yapmak mümkündür. Bu herkesin başına her zaman gelir. Hepimiz hata yaparız. Bunda utanılacak bir şey yok. Hem de hiç. Anlaşılması gereken en önemli şey, eğer bir hata yaparsanız, bundan ders çıkarmaya çalışmanızdır. Ama tatlım, hatalar yapacaksın ve bu sorun değil. Söz verebileceğim ve bana güvenmek için zaman ayırabileceğin tek şey, benimle veya Frey ile hata yaparsan, annen gibi kızmayacağımızdır. Üzülebiliriz ya da hayal kırıklığına uğrayabiliriz ama onun gibi sana kızmayacağız. Bana şimdi inanmak zorunda değilsin Sky, ama umarım bir gün inanırsın."

Dudaklarını kıpırdatarak bana baktı ve ben de onun bakışlarını tuttum.

Sonra, devam etmek için cesaretini topladığında, sessizce, "Kaptan Drakkar'la birlikte gemide olmayı seviyorum," dedi.

"Sevindim Sky," dedim sessizce.

"Ona bir şey olmasını istemem," diye devam etti.

"Ben de," diye katıldım.

Skylar, "Bunun olmaması için kötü şeylerle yüzleştin," diye devam etti.

"Evet," dedim usulca.

Dudağını ısırdı. Sonra hızlıca "Teşekkürler" diye fısıldadı ve ben daha bir şey söyleyemeden odadan fırladı.

O gittikten sonra kapıya baktım. Sonra kurdeleyi kitabıma koydum, kapattım ve boynumu bükmeden önce masanın üzerine koydum, iki elimi yüzüme kaldırdım ve parmak uçlarımı alnıma bastırdım.

"Finnie?" Frey seslendi ve ellerimi bırakıp kapıya baktığımda kocamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Tanrım, aşkım, ne oluyor -?"

"İstiyorum ki," diye başladım, sesim titriyordu, "beni," kontrolü ele almak için durakladım, "o kadına götürmeni," nefes almak için tekrar durakladım, "böylece onun *lanet* saçlarını köklerinden koparabilirim."

Frey yanıma gelmişti ve sandalyenin yanında durup b a n a bakıyordu.

"Hangi kadın?" diye sordu
sessizce. "Skylar'ın *annes*," diye
tısladım.

Bir an beni inceledi, sonra kendimi sandalyeden kalkmış, ancak o
oturduğunda kucağına yerleşmiş buldum.

Ona bakmak için başımı eğdiğimde ve ellerimi göğsüne
koyduğumda kolları beni sardı.

"Çok ciddiğim Frey," diye fısıldadım.

"Öyle olduğunu biliyorum, ufaklık," diye fısıldadı Frey, beni
yakından izliyordu ve ellerinden biri sırtımı okşamaya başladı.

"Az önce bana açıldı," diye bilgilendirdim onu.

"Bunu tahmin etmiştim," diye mırıldandı Frey, hâlâ
beni izliyordu. "Kızgınlım," diye açıkladım.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye cevap verdi Frey.

Ona ters ters baktım, sonra birden gözlerim aptal *aptal* yaşlarla
doldu ve yaklaşık bir nanosaniye sonra yüzüm Frey'in boynundaydı
çünkü onu oraya sıkıştırmıştı ve kolları beni sıkıca sarmıştı.

"Ben... Ben kah, kah... ağlamayı sevmiyorum," diye boynuna doğru
ağladım.

"Minik Finnie'm zor bir gün geçirdi" diye mırıldanmadan önce iç
çekişini duydum ve göğsünün onunla birlikte inip kalktığını hissettim.

Buna hakkı vardı.

Neyse ki gözyaşlarımı kontrol altına alan derin, titrek bir nefes
aldım ama yüzümü boynundan ayırmadım. Bunun yerine Frey'in
kucağına uzandım, kollarına sarıldım ve gücünün beni sarmasına
izin verdim.

Kendimi toparladığımda ona "Baldur, bu arada, tam *bir pislik*"
dedim.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Frey.

Bir nefes daha çektikten sonra yüzümü silmek için elimi kaldırdım
ve ona bakmak için doğruldum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve Frey sırıttı.

Sonra usulca, "Gülümsemeni ve kahkahanı tercih ederim
karıcığım, ama gözyaşlarının tenimi ıslatmasından çok daha kötü
şeyler de var," dedi.

Yakışıklı, sakallı yüzüne baktım ve "*Tanrım, gerçekten*" diye
düşündüm,

Bu adama bayılıyorum.

Sonra ona gülümsedim, bir elimi boynuna doladım, yakınına
eğildim ve konuyu değiştirmenin uygun olacağına karar vererek

sordum, "Kell'in Baldur'un adamlarının geminize binmesine izin *vermemek* için neden bu kadar öfkелendiğini bana anlatma şansın var mı?"

Frey'in dudakları seğirdi ve cevap vermeden önce sadece bir an duraksadı, "Büyücü Circe'yi kurtarıırken, adamlardan bazıları, bazılarının kayıp olduğunu fark edecek ve onları fena halde geri isteyecek kadar önemli olan birkaç şeyi çalmış olabilir ve bu şeylerden bazıları hala *Finnie'de olabilir.*"

Ben de dudaklarımın seğirdiğini hissettim ve "Kell'in bahsettiği bu ruh da ne?" diye sordum.

Frey elini şakağıma götürdü ve saç çizgim boyunca gezdirdi, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra boynumdaki bir tutamı omzumun üzerinden itti ve gözleri elinin hareketlerinden ayrılıp bana döndü.

Sonra cevap verdi, "Ona senin deniz ruhuna, bir Akıncı ruhuna sahip olduğunu söyledim. Ona senin de onun gibi, benim gibi bir Yolcu olduğunu söyledim. Yolcu durmaz, ayakları hareket etmek için kaşınır, ister gemide, ister karada, ister üzengide olsun. Yolcu hızlı hareket eder ve daha hızlı düşünür. Cesaretlidir. Önüne çıkan risklerle yüzleşmek için beklemez, bunun yerine onları karşılamak için acele eder." Durakladı ve gözleri gözlerimi tuttu, sonra usulca sözlerini bitirdi: "Daha önce Kell bana inanmıyordu ama bugün bana inanıyor."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Kalbimde sıcaklık kabarıırken gözlerimin dolduğunu hissettim. Sonra da "Beni yine ağlatacaksın" diye suçladım.

Frey sıırttı ve "Finnie, sanırım bunu açıkça ifade edemedim ama bu beni rahatsız etmiyor" dedi.

Duygularımı kontrol etmek için aldığım derin nefeslerin arasında, "Bahse girerim bir Voyager bir anda gözyaşlarına boğulmaz," diye karşılık verdim.

"Bilemem ufaklık, beyaz-sarı saçlı ve yumuşak kıvrımları olan güzel biriyle hiç tanışmadım. Ama o türlerin pek çok şeyi farklı yaptığını öğreniyorum."

Sözleri beni usulca güldürdü ve gözyaşlarım eriyip gitti, sonra kollarımı boynuna doladım ve kulağına Tanrı'nın dürüst gerçeğini fısıldamak için yaklaştım, "Eve döndüğüne sevindim kocacığım."

Kollarıyla beni sıktı ve kulağıma "Nasıl memnun oldun mu?" diye sordu.

Daha sıkı tutundum ve hissederek cevap verdim, "*Kesinlikle*."

Eli sırtımdan yukarı doğru kayarak boynuma dolandı ve "Eğer öyleyse, küçük karıcığım, hemen şimdi bana ne kadar çok olduğunu göstermeni istiyorum" dedi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda güzel yeşil-kahverengi gözlerinin çok hoşuma gidecek şekilde değiştiğini gördüm.

"Tamam," diye nefes aldım, hınzırca gülümsedi, sonra sandalyeden kalktı, beni de yanına alarak divana taşıdı, ben de ona geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğumu göstermekte gecikmedim.

Çok mutlu olduğumu ve Frey'i bu konuda ikna etmek için büyük çaba sarf ettiğimi söylemem yeterli.

Çabalarımın başarıya ulaştığını görmek beni daha da memnun etti.

YmDördüncü Bk

Ateş ve Kan

İki ay sonra.

"Frey," dedi Finnie onun ağzına doğru nefes alarak ve tanrılar, *tanrılar*, onun adını her böyle söylediğinde, bunu yaptığı ilk andan itibaren, Frey Drakkar onun saçlarının gerçek dışı yumuşaklığını kulübesindeki çatı katında hissettiğinde, karısının sesinin fısıltısını tam sikinin içinde hissetti.

Sonra başını geriye atarak boynunu ona uzattı, parmakları adamın saçlarına dolandı, diğer koluyla adamı sıkıca kavradı ve doruğa ulaşırken kendini adamın şaftına doğru itti.

Frey onu sırtüstü çevirdi, uzun saçları yataklarına döküldü, orgazmı boyunca nefes nefese kalmaya devam ederken ve kalçaları bacaklarının arasında pompalanırken bile dört uzvu sıkıca tuttu.

Patlamakla tehdit eden doruk noktasıyla savaştı, böylece onun zevkle çalkalanan güzel yüzünü, çarşafın her tarafındaki saçlarının görüntüsünü, kollarının ve bacaklarının onu sıkıca kavradığını hissetti, seksinin parlak işkencesi onun sürüş horozunun etrafında spazm yapıyordu, sonra daha fazla savaşamadı ve beş, derin, sert vuruşla tohumunu karısının içine döktü.

Frey alnını onun yanındaki yatağa bıraktı ve altındaki yumuşak bedenine, sikini saran ıslak gerginliğine, sırtında hafifçe gezinen ellerine, teninin kokusuna odaklandı ve yarın Lunwyn'e dönmek üzere Hawkvale'den ayrılma planlarını yeniden düşündü.

Olduğu yeri seviyordu.

"Eve gitmek istediğine emin misin, karıcığım?"

"Hayır," diye fısıldadı ve adam ona bakmak için ön kolunu daha da yukarı kaldırdı, diğer eli başının yan tarafını tutmak için hareket etti, başparmağı şakağında daireler çizdi. "Ama gidilecek yerler, tanışılacak insanlar, *yapılacak* şeyler var," diye bitirdi çekici, doygun bir sırıtişla.

Bu onun Finnie'siydi. Ayakları kaşınıyordu.

"Bu yatak çok rahat," diye gözlemledi ama kalçalarını kadının bacakları arasında kaydırarak meramını anlattı, sonra da memnuniyetle izledi

Göz kapakları inip dudakları ayrılırken.

Sonra dudaklarını adamın boğazına değdirmek için başını kaldırdı ve geri bıraktı.

"Haklısın," diye kabul etti. "Öyle. Ama geminizdeki yatağınız da öyle." Tekrar sırtıttı. "Kadife battaniyeleri seviyorum." Kadının dört uzvu da cinsel organı gibi onu sıktı ve kısa, alçak bir gümbürtü boğazından yukarı kayarak kadının çok çekici, çok doygun bir gülümsemesine neden oldu. "Ve dar olduğu için kucaklaşmak zorundayız," diye bitirdi sözlerini.

Frey, "Bu büyük yatakta bile kucaklaşıyoruz," diye belirtti.

"Gerçekten de," diye fısıldadı, gözleri yumuşadı ve sessizce "Kalmak istiyorsan kocacığım, kalmaya razıyım," demeden önce adamın yüzünde gezindi.

"Ve eğer gitmek istersen, karıcığım, gitmeye hazırım," diye cevap verdi ve kadın tekrar gülümsedi.

"O zaman gidelim," diye karar verdi, Frey gülümseyerek karşılık verdi ve başını eğerek dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Evet, küçüğüm," dedi başını kaldırdıktan sonra usulca, "gidiyoruz."

Gözleri adamın ağızına kayarken, eli adamın omurgasından yukarı ve saçlarına doğru sürüklendi.

Dudaklarını onunkilere dokundurdu ve sessizce tekrarladı, "Gideceğiz."

Sonra onu öptü, bir bacağını kalçasından çözdü, ayağını yatağa dikti ve onu sırt üstü döndürmek için eğildi.

Buna izin verdi çünkü kız onunla gitti.

Sonra karısının büyük, yumuşak yataklarını en iyi şekilde kullanmasına izin verdi. Tekrar.

* * * * *

Frey eldivenlerini almak için yatak odasına doğru ilerledi. Annar'la okçuluk dersinden sonra, ertesi sabah erkenden yola çıkmadan önce onu son bir kez malikânesinde ve köyde ata bindirecekti.

Dalgınca gözleri, yaklaşık altı hafta önce gemiyi Bellebryn'e indirdikten sonra Finnie'nin cazibesine kapılıp bir hafta boyunca o küçük şehir devletinde kaldıktan sonra Hawkvale'e, şatosuna doğru yola çıktıklarından beri çok mutlu anılara sahne olan odada gezindi.

Finnie, Hawkvale'in cazibesini keşfettikçe daha da Finnie olmuştu (yine de Lunwyn'i tercih ettiğini, orada kendini daha çok evinde hissettiğini ve Fyngaard'ın kıyafetlerini tercih ettiğini söyleyerek onu şaşırtmıştı). Bellebryn'de geçirdikleri her saniyeden, onun şatosuna seyahat etmekten ve Finnie'de her zaman olduğu gibi bunu saklamamaktan büyük keyif alıyordu.

Ve Frey bunu ona vermekten zevk alıyordu.

Yine de Finnie kollarında, Frey de onun içinde olmadan hayatına devam etmeye hazır olduğunu itiraf etmek zorundaydı. En son ne zaman bir yerde bu kadar uzun süre kaldığını hatırlamıyordu ve Finnie'yle birlikte olmak ne kadar keyifli olsa da, onu bir sonraki macerasına götürmeye hevesliydi.

Finnie'nin küçük sandıklarından birinin şifonyerin üzerinde açık olduğunu görünce adımları yavaşladı ve kaşları birbirine yaklaştı. İçinden takılar ve saç tokaları dökülmüş, üst kısmından da aktarların tentür ya da tozları saklamak için kullandıkları küçük bir zarfın kenarı çıkmıştı.

Frey hafif bir şaşkınlık hissederek otomatik olarak ona doğru ilerledi. Viola hakkında tartıştıklarında hasta olduğu yalanını söylemesi dışında, Finnie hiç hasta olduğundan şikayet etmemişti ve çay için kullanılan adela ağacı kabuğunun tanrıçaya bir selam olarak her zaman ritüel bir şekilde mor bir kesede tutulduğunu biliyordu, ayrıca ona sadece bir fincan için yeterli olduğunu söylemişti.

Şifonyerin yanına vardığında, sandığında bu küçük zarflardan birden fazla olduğunu gördü. Aslında birkaç tane vardı. Bir tanesini kaldırdı, üstünü katlayıp açtı, burnuna götürdü ve narenciye, biberiye, zencefil kokusu neredeyse nane kokusuyla bastırılmıştı.

Vücudu dondu ama yine de bağırsaklarından yukarı doğru yükselen sıcaklık göğsünü tutuşturdu.

Bu kokuyu biliyordu.

Pennyrium.

Pennyrium.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, bu fısıltı öfkeyle titriyordu.

Karısı, Tanrı'nın lanetlediği *çocuğuna* hamile kalmamak için Tanrı'nın lanetlediği *pennyrium*'u kullanıyordu.

Onun bilgisi olmadan.

Ve uzun zaman önce, hiçbir şekilde kesin ve kanlı bir kararla sonuçlanmayan kısa bir konuşma dışında, tartışmadan.

Ve dahası, onun izni olmadan.

Göğsündeki ateşi yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Bu işe yaramadı.

Sonra kendine karısının başka bir dünyadan olduğunu hatırlattı. Belki de onun dünyasında kadınlar bunu düzenli olarak yapıyordu.

Ama o bunu anlayamazdı. Herhangi bir kadınla kocası arasında böylesine önemli bir tartışmanın, özellikle de Tanrı'nın lanetlediği bir çocuğun kanlı gebeliğinin, Tanrı aşkına, bütün bir kanlı krallığın barışçıl yönetiminin devamı anlamına geldiği düşünüldüğünde, sadece o kadınla Tanrı'nın lanetlediği kocası arasında değil, aynı zamanda çok önemli olduğu herhangi bir dünyayı kavrayamazdı.

Dahası, bu konuyu en başta ortaya atan da kendisiydi. Açıkçası, onun dünyasında bu konu ortaklar arasında tartışılır ve herhangi bir eylemden önce kararlar alınırdı.

Elindeki pakete baktı.

Pennyrium. Her gün alındığında, bir kadının çocuk sahibi olmasını engellemekte çok nadiren başarısız oluyordu. Ve ne kadar uzun süre kullanılırsa, bırakıldıktan sonra etkilerinin ortadan kalkması da o kadar uzun sürüyordu. Bazı durumlarda, kadınlar yıllarca pervasızca kullandıklarında, onları kısır hale getirmişti.

Farklı bir seçim yapabilirdi ama yine de yapsaydı, büyü yapması için bir cadıyla iletişime geçmesi ya da onu kılıf giymeye ikna etmek için onunla konuşması gerekirdi ki kuşkusuz lanet olası *karısıyla* böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de karısı Finnie olduğu için ve kendi cinselliğini onunkinden korumak ve böylece aralarında lanet olası bir bariyer oluşturmak, üstelik Finnie'nin ona verdiği zevki azaltmaktan bahsetmek bile istemiyordu.

Yani pennyrium'da karar kılmıştı. Lanet olsun.

Frey zarfı katladı ve sandığına geri koydu.

Sonra eldivenlerini buldu ve odadan çıktı.

Ancak Finnie'nin Annar ve yayıyla çalışmasını bitirmesini izlemek için dışarı çıkmadı.

Hayır, bulabildiği ilk adamını buldu, o da Oleg'di, sonra sertçe emretti: "Ruben'i bul ve benimle birlikte bana gönder.

hemen çalışın."

Oleg homurdandı, çenesini kaldırdı ve uzaklaştı.

Frey arka bahçeye bakan bir penceresi olan çalışma odasına gitti, Finnie dar pantolonu ve Hawkvale'in parlak güneşinin öpücüğüyle ballanmış teniyle çok çekici görünüyordu, yayının başındaydı, hedefi artık yirmi metre yerine otuz metre uzaktaydı, çünkü kendini geliştirmişti ve Annar meydan okumasını artırması gerektiğini hissetti.

Annar onun arkasında duruyordu, Skylar da onun yanında, kendi hedefi yirmi adım ötedeydi, yayı daha kısa ve kullanması daha kolaydı.

Frey eldivenlerini masasına fırlattı ve karısını izlemek için pencereye döndü.

Her zaman yaptığı gibi Skylar'a görevinden daha fazla dikkat ediyordu ve bunu izleyen Frey'in ağzı açık kaldı.

Çocukla çok iyi anlaşıyordu ve Frey'in genelde yaptığı gibi onu mürettebatla birlikte gemisinde bırakmayı reddetti. Derslerinin devam etmesini istediğini söylemişti ama bu saçmalıktı. Çocuğun ruhuna musallat olan o karanlık yerleri aydınlatmak için zaman istiyordu.

Ve öyle de yaptı. Mucizeler yaratmadı ama ona nazıkçe, ihtiyatla ve düzenli olarak yeterince mesafe bırakarak yaklaştı ve ancak Skylar ona bunu yapmasından rahatsız olmadığını gösteren bir işaret verdiğinde yaklaştı.

Sonra, kısa bir süre önce, tüm dikkatli bakımı kırıldı ve çocuk çiçek açtı.

Kahretsin, Frey daha iki saat önce aynı lanet odadayken, onunla harfler ve sayılar üzerinde çalışırken kahkahalarını duymuştu.

Ondan harika bir anne olurdu. Ne halt yemeye pennyrium kullanıyordu?

"Frey?" Ruben ona seslendi ve Frey pencereden döndüğünde adamının odaya girdiğini gördü.

"Kapı, Ben," diye emretti Frey, Ruben durdu, ona bir bakış attı, sonra geri döndü ve odaya girip Frey'den bir metre ötede durmadan önce kapıyı kapattı.

"Mutlu görünmüyorsun," diye gözlemledi Ruben.

Frey, "Çünkü ben öyle değilim," diye cevap verdi. Ruben hiçbir şey söylemedi.

Frey yaptı. "Üst katta, Finnie'nin şifonyerin üzerindeki sandığında birkaç zarf dolusu pennyrium bulacaksın." Ruben gözlerini kırıştırdı, aldığı derin nefesle göğsü genişledi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama Frey konuşmaya devam etti. "Onları say. Sonra köydeki bitki uzmanına git. Pennyrium'un görüntüsüne, kokusuna ve tadına çok benzeyen ama tıbbi özelliklerinden hiçbirine sahip olmayan bir toz hazırlasın. Tam olarak aynı sayıda zarf satın alın ve sonra bunları Finnie'nin sandığındakilerle değiştirin. Sonra da o sandığın içindekileri derhal imha edin."

Ruben hareket etmedi ve hâlâ konuşmuyordu.

"Ben, bunun bugün olması gerekiyor. Yarın yola çıkıyoruz," dedi Frey.

Ruben, "Anladığım kadarıyla Finnie'nin pennyrium ile dozaj yaptığını bilmiyordun," dedi.

"Bunu doğru anladınız."

Ruben başını salladı ama hâlâ hareket etmiyordu. "Ruben," diye homurdandı Frey.

"Olivia'yı hatırlıyorsun," dedi Ruben.

Frey de öyle yaptı ve bu yüzden çenesi gerildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seni buraya ders vermek için çağırmadım Ben, sana bir emir vermek için çağırdım."

Ruben, "Ben senin adamınım Frey, ama aynı zamanda arkadaşınım," diye cevap verdi. "Ve arkadaşın olarak sana tavsiyem, *karını* gizlice draje değiştirmek yerine burada tartışmaya davet etmen."

Frey'in göğsündeki yanma şiddetlendi.

"İstememiş olmama rağmen bana zaman ayırıp fikrini söylediğin için minnettarım," dedi Frey yumuşak bir ses tonuyla ve Ruben bunu yanlış anlamazdı, birbirlerini on yılı aşkın süredir tanıyorlardı ve bunu birçok kez duymuştu.

Yine de görmezden geldi.

"Frey," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Ruben, "Olivia bizim için bu kararı verdi. Evet, eğer o yapmasaydı, Lincoln olmazdı. Ve evet, şimdi, yedi yıl sonra, hayatımı Linc olmadan hayal edemiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, ben ona bunu yapmasını söylediğim için pennyrium'u aldığını düşünürken, o böyle yapmadı, bu seçimi kendi başına yaptı, benim bilgim olmadan hareket etti ve

çocuğumla birlikte olduğunu söylediğinde mutlu olmaktan çok uzaktım. Bunu sen de biliyorsun. Haberin verilmesinin ardından öfke seviyem sağduyumu sildiğinde beni kulübesinden çıkarmak için sen ve Thad çağrıldınız. Aynı şeyi sizin de yaptığınızı öğrenirse Finnie'nin neler hissedeceğini düşünmenizi tavsiye ederim."

"Bunu hatırlıyorum Ruben ve sen de haklı olarak kızgındın," diye karşılık verdi Frey. "O senin kadınındı, sen bir erkeksin ve bu kararı vermek senin hakkın, onun değil. Pennyrium'la ilgili kararını ona bildirmiştin ve o da bu karara boyun eğmedi. Tepkiniz yanlış değildi ve öfkeniz o zamanki sağduyunuzu sildi, ancak elinizin gücünü hissetmedi ve birçok erkek hissetmesi gerektiğini düşündü. Bununla birlikte, yapabileceğiniz gibi suçlamada da bulunmadınız. Kararınıza saygı duydum ve oğlunuzun annesinin hamilelik süresini krallığına hizmet ederek geçirmesini istemediğinizi anladım. Senin hoşgörün Olivia'yı bu cezadan kurtardı ama Olivia'nın kararı ona *seni* kaybettirdi çünkü sen asla onun yatağına geri dönmedin ve duyduğuma göre hiçbir erkek aynı şeyin kendi başına gelmesinden korktuğu için bunu yapmaz."

Ruben'in göğsü bu noktayı sözsüz olarak kabul ederken tekrar genişledi.

Frey devam etti. "Karım, görevi ülkemizin gelecekteki kralını doğurmak olan bir prenestir. O böyle doğmadı ama bu onun bunu bilmediği anlamına gelmez. Biliyor. Hem de çok iyi biliyor. Ben geleceğin kralının babasıyım ama olmasaydım bile ben bir erkeğim ve bekleyip beklememe kararı *bana* ait. Bunu anlamalı çünkü evlendikten sonra bunu çok erken tartıştık, tartışmayı başlatan oydu ama bir karar verilmedi. Benden önce hiç doz almadığı için sinsice pennyrium ile doz alıyor ve bunu yapmaktan vazgeçmesini sağlamak benim hakkım ve bunu nasıl yapacağım da benim seçimim." Durdu ve sözlerini bitirmeden önce arkadaşının bakışlarını tuttu, "Ve bu da benim seçimim, Ben. Köydeki aktarın yanına git ve Finnie'nin pennyrium'unun yok edilmesini sağla."

"Finnie başka bir dünyadan, Frey ve bir süredir burada olmasına rağmen bizimkine alışmaya çalışıyor. Verdiği kararda yanılıyor ama bu anlaşılabilir bir karar." Ruben sessizce konuştu ve Frey yanıt vermeyince sessizce devam etti, "Dostum, bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Kötü fikir Finnie'nindi," diye yanıtladı Frey. "Bunu düzeltiyorum." Ruben tereddüt etti. Frey sabrını kaybetti.

Bu yüzden şöyle buyurdu: "Ben. *Gıt*."

Ruben bir nefes daha aldı, başını salladı ve dönüp odadan çıktı.

Frey pencereye döndü ve karısının yayını geri çekip uçuşa geçmesini izledi.

Neredeyse her gün yaptığı alıştırmalarla, sadece hedefi daha da uzaklaşmakla kalmamış, nişan alması da daha doğru hale gelmişti. Tüm okları hedefin hemen dışındaki daireye saplanıyordu ve az önce fırlattığı ok da farklı değildi.

Sakinleştirici bir nefes aldı ve Ruben'in işinin başında olması onu gerçekten sakinleştirdi.

Finnie'sinin, yaptığı şeyi yapmak için bir nedeni olduğunu biliyordu. Aptalca bir neden olabilirdi ama muhtemelen öyle düşünmüyordu.

Ve bu konuyu, öfkesinin yüzeye bu kadar yakın olmadığı daha sonraki bir tarihte onunla konuşmaya karar verdi.

Ve bu sonraki tarih, kadının ilk döngüsünü kaçırdığı ve tohumunun kadının rahmine yerleştiğini, çocukları aracılığıyla ona daha da bağlandığını ve diyarın geleceğinin güvende olduğunu bildiği zaman olacaktı.

Kapı çalındı, ona döndü ve "Girin" diye seslendi.

Sonra şatonun hizmetçisinin içeri girip durduğunu ve "Burada prensesinizle acilen konuşması gerektiğini söyleyen bir kadın var" diye anons ettiğini gördü.

Frey tekrar iç çekti.

Bundan hiç şüphesi yoktu. Houllebec'te olduğu gibi Finnie de köydeki neredeyse herkesle arkadaş olmak için hiç vakit kaybetmedi. Bir kadının kahve ya da şarap içmek ve karısıyla oturup kadınların gevezelik ettiği konular hakkında gevezelik etmek için onu çağırması alışılmadık bir şey değildi.

Ancak mesajın aciliyeti onu biraz şaşırtmıştı. "Peki ya o?"

Frey gerçekten umursamamasına rağmen sordu.

"Adının Agnes olduğunu söylüyor. Sizin topraklarınızdan, lordum," diye cevap verdi kahya ama daha ilk beş kelimesinde Frey'in yüreğindeki yanma

Buz iç organlarını kaplayıp damarlarında gezinirken göğsü değişti.

Frey, "Onu hemen bana getirin ve prensesimi ne görsün ne de görmesin," diye emretti, kahya başını salladı ve dışarı çıktı.

Frey bir elini boynuna götürdü ve parmakları sıkıştı. Pencereye geri dönmedi. Cadının kapıdan içeri girmesini bekledi.

Bunu yaptığında elini bıraktı ve hizmetçinin kapıyı arkasından kapatmasını bekledi.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," dedi sessizce, gözleri kızın soluk mavi gözlerine kilitlenmişti.

"Sen yaptın Drakkar," diye cevap verdi aynı sessizlikle.

"Eğer bu doğruysa, buraya neden geldiniz?" diye sordu.

"Finnie'niz için acil bir mesajım var," dedi ona.

"Lunwyn'de son konuştuğumuzda da öyle yapmıştın. Ve sana mesajım karımı görmemen ya da onunla konuşmaman yönündeydi," diye karşılık verdi Frey.

Bundan aylar önce, Frey ve Finnie Viola yüzünden tartıştıktan birkaç gün sonra Stephan, Kış Sarayı'nı ziyaret eden ve prensesle konuşmayı talep eden cadı Agnes'in yolunu kesmişti. Bilinen nedenlerden ötürü, adamları böyle bir talepte bulunan herkesi incelemeye almıştı. Kim olduğunu duyan Steph akıllıca davranarak onu Frey'e getirdi.

Biraz uğraşmak gerekti ama Frey onu Finnie'ye ileteceği mesajı paylaşmaya ikna etti ve bu mesaj Frey'in o sırada henüz karısına iletmediği bir mesajdı. Mesaj şuydu: Finnie'nin kendi dünyasından Valentine adında bir cadı elflerin bağlama büyüsünü hissetmiş ve Finnie'yi bu konuda uyarmak için Agnes ile iletişime geçmişti ve durumu düzeltmek için kendi dünyasında ne yapması gerektiği konusunda talimat bekliyordu.

Frey o sırada Agnes'e Finnie'nin bunun farkında olduğu ve onun dünyasında kalmaktan mutlu olduğu yalanını söylemişti. Ve aynı şeyi bu Valentine'a iletmesi için ona para vermişti.

Ayrıca Finnie'yi görmeden onunla görüşmemesi ya da konuşmaya çalışmaması konusunda da onu uyarmıştı. Bunun için de ona para ödemişti. Ayrıca anlaşmayı bozması halinde başına neler geleceğini de açıkça belirtmişti.

Elbette o zamandan beri Finnie'yle onun nereden geldiğini konuşmuşlar ve Finnie'nin yalanı doğru çıkmıştı.

Frey ruhunun derinliklerine kadar biliyordu ki, karısıyla geçirdiği her an, onun bu riske girmekten ve sonunda karısı olarak ona ve dolayısıyla dünyasına bağlanmaktan memnun olduğunu daha da fazla hissettiriyordu.

Agnes'in Hawkvale'e neyi iletmek için gittiğini ve bunu iletme riskini göze aldığını ne anlayabiliyor ne de bilmek istiyordu.

Ama öğrenmekten başka çaresi yoktu.

Endişesi, karısının sevgiyle bahsettiği arkadaşlarından birinin başına bir şey gelmiş olmasıydı. Bu, Finnie'yi derinden üzecek bir şeydi, çünkü özellikle birisine değer vermeye başladığında, hatta onu çok az tanısa bile, derinden hissediyordu.

Ve eğer bir sorun varsa, Finnie bunu hissedecekti. Geri dönemeyeceği ve yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağı için bunu daha kötü hissedecekti.

Karısının üzülmelerini istemiyordu ama eğer böyle bir şey olduysa, hıçkırığa hıçkırığa ağlaması için boynunu uzatmaktan başka yardım edecek gücü yoktu ve varlığının onu yatıştırdığını bilmesine rağmen, böyle bir durumda bunun hiçbir yardımı olmayacağını da biliyordu.

Agnes, "Sen yaptın Drakkar, ama çok haber var," diye cevap verdi. "Peki bu haberler ne?" Frey sordu.

"Dünyamızın Prensesi Sjofn," diye durakladı, "çok şey oluyor."

Frey'in vücudu, damarlarında gezinen buzun sivri parçaları gol atmaya başladıkça gerildi.

"Peki dünyamızın Prensesi Sjofn neyin peşinde?" Frey sorguladı.

Cadı ona doğru iki adım attı, eğildi ve fısıldadı, "Drakkar, prenses bir guenipe."

Frey anında rahatladı.

"Farkındayım."

Cadının kaşları havaya kalktı ve söze başladı: "Prenses Finnie -"

Adam onun sözünü kesti. "Karım da farkında."

Bu haber karşısında gözle görülür bir şaşkınlıkla arkasına yaslandı ve Onu.

Sonra şöyle dedi: "Öyle olabilir ve Valentine cilveleşmelerin gizli olduğunu bildiriyor, ama yine de o diğer dünyada karınızın hayatını yaşıyor ve ne kadar gizli olursa olsun, sözün bir yolu vardır

dışarı çıkmanın. Valentine bana oranın burası gibi olmadığını söyledi. Guenipes'i kabul etmeyen insanlar var. Hatta onlara şiddetle karşı çıkanlar bile var."

Finnie ona kendi dünyasıyla ilgili bu ilginç gerçeği anlatmıştı, kendi dünyasıyla paylaşmadığı bir şeydi bu. Frey'in guenipes ile bir sorunu yoktu, tabii ki biriyle evlenmeye söz vermediği sürece.

"Bu doğru cadı, ama Finnie o dünyaya asla dönmeyeceği için bunun bir önemi yok."

Agnes, "Belki de kabul etmeyecektir," diye önerdi.

"Sizi temin ederim ki zaten biliyor ve umurunda da değil," dedi Frey, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşları yukarı kalktı. "Lunwyn'den onca yolu bunun için mi geldin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu tek haber değil. Yarısı bile değil."

Lanet olsun.

"Tükür onu," diye kırptı.

"İleri geri pek çok iletişim oldu. *Pek çok* iletişim," diye vurguladı. "Ve Prenses Sjöfn, suikast girişimleri de dahil olmak üzere Prenses Finnie'nin karşı karşıya olduğu tehlikelerin farkında."

"Ve?" Frey sordu.

"Ve bu tehlikelerden dolayı büyük bir suçluluk duyuyor," diye devam etmeden önce yüzü hafifçe sertleşti, "olması gerektiği gibi. İletişimimiz sayesinde hem Valentine hem de ben Prenses Sjöfn'un Finnie'nize karşı hiç de açık sözlü olmadığını fark ettik."

Bundan sonra cadı başka bir şey söylemedi.

"Ve bu önemli çünkü...?" Frey sabrını kaybederek sordu.

"Bu önemli çünkü suçluluk duygusu artıyor. Finnie'yi soktuğu bu tehlikeler yüzünden çılgına dönüyor. Başına bir şey geleceğinden ciddi endişe duyuyor. Prenses Sjöfn çok iyi eğitilmiş ve geçmişte de kanıtladığı gibi haklı olarak bu tehditlerle başa çıkmak için daha donanımlı olduğunu düşünüyor. Ve seni temin ederim ki Drakkar, iletişim benim için kolay değil ve Prenses Sjöfn için de ucuz değil. Valentine aracılığıyla her mesaj gönderdiğinde bunun bedelini ağır ödüyor ve mesajlar birbiri ardına geliyor."

Kadın konuşmayı bıraktığında Frey kaşlarını kaldırdı, onu tekrar uyarmak niyetinde değildi.

"Drakkar," diye tersledi, "Prenses Sjöfn'un kullandığı *onun* para birimi değil. Senin Finnie'nin parası."

"Tekrar söylüyorum, bunun bir önemi yok," diye cevap verdi Frey. "Finnie'nin o parayı daha fazla kullanmasına gerek yok. O benim, benim param ve mülküm de onun. Ve kadın, sana Sjöfn'un hayatını devraldığını ve artık kendi parası ve mülkü olan bir prenses olduğunu hatırlatırım, bu mülk kanlı bir saraydır."

"Öyle olabilir Drakkar, ama sana söylüyorum, Sjöfn'un suçluluk duygusu giderek artıyor. Şimdi Valentine'a onu *geri* göndermesi için para ödemekten bahsediyor."

Frey ateşin geri gelmesiyle buzun parçalandığını hissetti. "Tanrılar adına, şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Valentine, Finnie'den haber alana kadar reddediyor. Ama Prenses Sjöfn reddetmeyi zorlaştırıyor çünkü 'dolar' dedikleri şeyden üç milyon teklif ediyor ve Valentine'dan anladığım kadarıyla bu para tek bir insanın *on yıllarca* görece zengin bir hayat sürmesine yetecek kadar çok."

Frey ona, "Prensesim burada, Sjöfn da orada elfler tarafından bağlanmış durumda," diye hatırlattı.

"Valentine güçlüdür, Drakkar. Bir elf büyüsunü atlatıp atlatamayacağını kesin olarak söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey onun gücünü hissettiğim ve bunu yapabilecek biri varsa *o da o*."

Lanet olsun.

"Peki Sjöfn'u buraya geri getirirse, bu prensesimin oraya gideceği anlamına mı gelir?" Frey sordu.

Cadı başını salladı. "Prenses Finnie'nin kendi dünyasına dönmesi değil, sadece Sjöfn'un buraya dönmesi söz konusu."

Frey, "O geri dönemez," dedi.

"Bunu *biliyorum* Drakkar, ama o kararlı."

"O zaman bu Valentine'e söyle, Sjöfn'a söylesin, eğer bunu yaparsa, ihanetinin tanıklığını dinlemek için gizli bir mahkemede oturmasını sağlayacağım ve ardından karar verildiğinde, özel idamla karşı karşıya kalacak. Annesi ve babası, bencilce davranışlarının onu krallığa ve kraliyete ihanet etmekle damgaladığı konusunda hemfikirdir ve eğer onlar da aynı fikirdeyse, onun mahkemesinde yargıç olarak seçilen herhangi bir Meclis başkanı da aynı fikirde olacaktır. Tüm bunlar, ilgili dört kişi dışında hiç kimsenin haberi

olmadan yapılacaktır.

ve tabii ki celladı. Sjofoñ işlediği suçlar nedeniyle asılacak ama Finnie önce prenses sonra kral anne olarak yoluna devam ederken kimsenin bundan haberi olmayacak. Bu haberin, onun geri dönmek ve haince eylemlerini telafi etmek için yaptığı umutsuz girişimleri durduracağından şüpheleniyorum."

Agnes usulca, "Katılıyorum," dedi, gözleri yine onu süzüyordu, "ama böylesine önemli konularda karının da söz sahibi olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Frey kısaca, "Hayır," diye cevap verdi.

Kadın onu tekrar dikkatle inceledi ve adam onun aynı fikirde olmadığını hissetti. Ama umurunda değildi.

Sonra akıllıca devam ederek, "Bilmeniz gereken daha çok şey var" dedi.

Frey bekledi.

Nefes aldı.

Sonra da "Valentine güçlü bir cadıdır" dedi.

"Bunu açıklamıştın," diye cevap v e r d i Frey ve elfler gibi o da açıklamıştı.

Agnes gitti üzerinde. "O o Cadıdeğil kahin." O duraklatılmış Sonra da "Ama ben ikisiyim" dedi.

Kadının yüzündeki ifadeyle ateş söndü ve buz geri döndü.

"Konuş," diye emretti.

Nefesini içine çekti ve fısıltıyla dışarı verdi, "Drakkar, ateş ve kan görüyorum ve bunu Finnie'nin etrafında görüyorum."

Frey'in vücudu bu haber karşısında geri adım atmamak için kilitlendi. "Ateş ve kan mı?" diye sordu usulca.

"Ejderha ateşi," diye fısıldadı, "ısı o kadar yoğun ki, binalar eriyor. Ve kan, o kadar çok ki, botlarından nehirler akıyor. Onu hayal ediyorum, her gece onu hayal ediyorum, onu hayal etmeden duramıyorum."

Frey ona sessizce, "Ejderhaları ben kontrol ediyorum," diye hatırlattı.

"Ve kadim zamanlarda, Drakkar ejderhaları göreve çağırdığında, masum birinin onların ateş hattında can vermesinin bilinmeyen bir şey olmadığı söylenir."

O buz tekrar damarlarından geçerken Frey sessiz kaldı.

Agnes konuşmasına devam etti. "Bu korkunç bir düşünce, konuşması daha da kötü ve senin karar vermek daha da kötü, ama inanıyorum ki

Sjofn'un dönüşüne izin verin ve bu gelecekle Finnie'niz değil, o yüzleşsin."

"Cinayetten bahsediyorsun," diye cevap verdi Frey, midesi tiksintiyle dolmuştu.

Agnes, "Dönerse idam edileceğini kendiniz söylediniz," diye karşılık verdi.

"İdam, cadı, cinayet değildir," diye kestirip attı Frey.

Onun haklılığını kabul etmek için çenesini kaldırdı ve şöyle dedi: "İmgeyi görüyorum, rüyayı görüyorum, ateşin ve kanın içinde duranın Sjofn mu yoksa Finnie mi olduğunu bilmiyorum. Sonucu da bilmiyorum. Ateş onu çevreliyor, kan botlarının üzerinden akıyor. Ama bunun olacağını biliyorum Drakkar. Küçük bir kızken bu hayalleri görmeye başladığımdan beri hiçbir zaman, bir kez bile biri gerçekleşmedi." Gözle görülür bir nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Üzgünüm ama bu senin seçimin. Eğer Sjofn'un bu dünyaya dönmesine engel olursan, Prenses Finnie'nin ve *senin* kaderini elinde tutan Keer'e dua etmelisin ya da Sjofn'u o ateşin içinde bırakmak gibi korkunç bir seçim yapmalısın. Ama seçim sizin."

Frey onu inceledi.

Sonra da "Sonucu görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

diye sordu. Kadın başını salladı ve "Görmüyorum" diye onayladı.

"Peki Finnie ya da Sjofn bu geçide nasıl geliyor?"

"Bunu ben de göremiyorum Drakkar."

"Peki yalnız mı yoksa etrafı adamlarla, muhafızlarla, askerlerle mi çevrili?"

Başını tekrar salladı ve "Ben de göremiyorum" diye tekrarladı.

Hayal kırıklığı boğazında düğümlendi ve homurdandı: "Bu imgelem pek yardımcı olmuyor."

Sırtını dikleştirdi. "Ben falcı değilim, öyle bir şey yok," diye tersledi. "Ben bir kahinim. İmgelemleri ben kontrol etmiyorum, onlar bana geliyor. Gördüğüm şey buydu, vahim bir durumdu ve bu yüzden sizi bilgilendirmek için çok uzaklara gittim ama *tüm* gördüğüm buydu."

O anda, yüksek sesli, kadınsı bir sevinç çılgılığı odayı delip geçti ve Frey pencerelere döndü.

Finnie bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kollarını Annar'ın boynuna dolamış, bir eliyle de hâlâ yayını tutuyordu. Hareketleri o kadar heyecanlıydı ki sırtındaki sadaktaki oklar ayaklarının dibindeki yeşil çimenlere dökülüyordu. Annar ayaklarını yere sağlam basıyordu.

Elleri belinde, yere uzanmıştı ama kızın coşkusu vücudunu sarsıyordu. Adam profilden görünüyordu ama Frey adamın geniş gülümsemesini görebiliyordu.

Finnie hızla Annar'dan ayrıldı, heyecanlı Skylar'la yüzleşmek için döndü, iki kolunu havaya kaldırdı, hala yayını tutuyordu ve eğilip Skylar'ı sıkı bir kucakla yakalamadan önce sevincini tekrar haykırdı, Frey onun kahkahasını duyarken onu iki yana salladı.

Skylar'ın çocuksu kahkahası onunkine karıştı.

Frey'in gözleri Finnie'nin hedefine kaydı ve okların temizlendiğini gördü. Şimdi sadece iki tane vardı.

Bir tanesi hedefin dışındaki çemberin içinde. Biri de tam ortasına gömülmüştü.

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

Yapmıştı.

Ateş ve kan.

Frey'in gülümsemesi kayboldu.

Sonra cadıya döndü.

"Yemek yedin mi?"

Gözlerini kırptırdı ve "Ne?" diye sordu.

Gözleri onun tozlu, seyahat yorgunu elbisesinde gezindi. "Uzun yoldan geldiniz, yemek yediniz mi?"

Başını salladı ve şöyle dedi: "Finnie'nin Jocelyn'inden senin şatoda olduğunu öğrendiğim anda yolculuğuma başlayarak acele ettim. Acelem ve o rüya yüzünden çok at sürdüm, az yedim ve daha da az uyudum. Yani hayır Drakkar, dünden beri yemek yemiyorum."

Başını salladı. Sonra şöyle dedi: "Sizin için bir yemek sipariş edeceğim. Yemek, yıkanmak ve dinlenmek için üç saatin var. Sonra adamlarımdan biriyle gideceksin. Hızlıca Bellebryn'e gidecek ve Lunwyn'e giden ilk gemiye bineceksin. Fyngaard'da mı yaşıyorsun?"

"Hemen dışında, evet."

Frey tekrar başını salladı. "Eve gideceksin, adamım sana eşlik edecek ve bir süre uzak kalmaya hazırlanacaksın. Finnie ve ben yarın Lunwyn'e dönmek üzere yola çıkıyoruz. Ailesini görebilmesi için önce Rimée Kalesine gideceğiz. Adamım seni oraya götürecek. Orada bir, belki de iki hafta kaldıktan sonra Kellshorn'daki kulübeme doğru yola çıkacağız. Sen de bizi takip edeceksin."

Kaşları birbirine yaklaştı, "Ama ben -"

Frey onun sorusunu sabırsızlıkla bekliyordu ve bu nedenle daha tam olarak sorulmadan cevapladı: "Hemen öğrenebilmem için, diğer dünyadan başka iletişimler alırsan, Finnie'min başına gelmesinden korktuğun duruma daha fazla ışık tutacak herhangi bir rüya görürsen ya da Finnie hakkında herhangi bir rüya görürsen her zaman yakınımda olmanı istiyorum. Ve güçlerini karımı korumak için kullanmanı istiyorum." Durakladı ve ekledi, "Bu çabaların için sana ödeme yapılacaktır."

"Ejderha ateşine karşı hiçbir koruma yok Drakkar, bunu biliyorsun," dedi Agnes sessizce.

"Finnie çeşitli tehlikelerle karşı karşıya, cadı ve bunlar için korumalar var," diye karşılık verdi Frey.

Cadı başını salladı.

Sonra ona doğru bir adım attı, bakışları temkinli bir hal aldı ama ağzı konuşmak için açıldı.

"Diğer dünyada ejderha yok, Drakkar."

Frey'in vücudu katılaştı ve bunu onun anlamını kavradığı için yaptı.

Sonra fısıldadı, "İhanetten bahsediyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırdı, açıkça tereddütlüydü ama devam etti, "Yapıyorum ve bunu bir amaç için yapıyorum. Bu dünyada ya da onun dünyasında Finnie'yle seninki gibi çok az eşleşme var. Çok az, çok nadir, çok değerli ve her ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekiyor. Valentine elflerin bağlayıcı büyüsünü bozabilir ve Finnie ile sizi güvende olacağı diğer dünyaya götürebilir. Eğer Prenses Sjofn büyüyü bozmazsa, prensesiniz ikinizin de orada ömrünüzün sonuna kadar rahatça yaşamınızı sağlayacak imkânlarla sahip..."

Frey ona doğru eğildi ve sözünü kesti. "Cadı," diye kestirip attı, sesi sertti, "sen... *ihanetten*... bahsediyorsun." Kadın hafifçe arkasına yaslandı ve dudaklarını birbirine bastırdı ama Frey devam etti, "Ve ihanet iğrençtir ama senin bahsettiğin şey daha kötü. Eğer Finnie'yi bu dünyadan uzaklaştırırsam, tanrılarımızın istediği gibi Lunwyn tahtına elf, ejderha bir çocuk oturmayacak, buz tutmuş topraklarımız yeniden kargaşaya sürüklenecek, ejderhalar Drakkar'larını kaybedecek ve tanrıların bildiği kadar uzun bir süre mağaralarında uykuda kalacaklar. Benim Drakkar olmam, tüm Lunwyn için yaklaşmakta olan ve ejderhaların uyandırılması gereken bir tehdit olduğu anlamına geliyor. Ve son olarak, elfler yine Frey tarafından ihanete uğrayacaklar ve bu yüzden başka bir yere çekilebilirler.

yedi yüzyıl ya da daha kötüsü, bir daha asla yükselmeyebilirler. Ve biliyorsun ki bağlayıcı büyülerini bozmak fedakârlık anlamına gelir, elfler kendi diyarlarına çekilmeden önce bunu hak olarak talep edeceklerdir. Bu fedakarlığın ne olacağını bilmiyorum ama korkunç olacağını biliyorum. Tanrılar Finnie'yi benim için, beni de Lunwyn için seçti. Kaderlerimiz birbirine bağlı ve bu bağ Lunwyn'in geleceği için. Topraklarımızı terk edemeyiz. Böyle bir şey *olamaz*."

Geri çekildi, gözleri halıyı düşünmek için hareket etti ve başını salladı ama adam ellerinin korkudan titrediğini gördü. Ülkesine, sorumluluklarına ve elflere ihanet etmeyi önermek onun için büyük cesaret gerektiriyordu.

Ama bunu karısı için güvenli bir limanı savunmak için yapmıştı. "Bunu önerdiğini unutacağım," dedi Frey sessizce. "Teşekkür ederim, Drakkar."

Frey alçak sesle konuşmaya devam etti ve o konuşurken kızın gözleri tekrar ona kaydı.

"Gördüğünüz gibi, prensesimi güvende tutmak için elimizden geleni yapmalıyız." Agnes başını salladı. "Drakkar'a ve ona hizmet etmek benim için onurdur.

Buz Gelin."

"Teşekkür ederim," diye cevap veren Frey, onun nefes alışını izledikten sonra, "Yemeğinizi ve banyonuzu ben hallederim. Üç saat içinde gidiyorsun."

Agnes tekrar başını salladı.

Frey, "İyi yolculuklar, Snowdon'da görüşürüz," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledi.

Onun yanıtını beklemedi.

Hizmetçiyi aramaya gitti. Sonra doğrudan karısının yanına gitti.

YnBeşinci Bn

Zile Yüksek Sesle Çınlayarak Vurun

İki gün sonra.

Finnie'nin kış tarafındaki köprü güvertesindeki korkulukta durdum ve parlak renkli tenteleri, bol çiçekli saksıları, çok renkli fenerleri ve ferforje demir kaprisleriyle pişmiş toprak kiremit çatılı kerpiç binalara baktım, hepsi tepede inanılmaz bir masal şatosunun bulunduğu tepeye doğru uzanıyordu.

Bellebryn şehir devleti.

Ve biz uzaklaştıkça her şeyin yavaş yavaş küçülmesini izledim.

Yaklaşık iki ay önce ilk kez gördüğümde ve o anda hayatımda gördüğüm en güzel yerdi. Benim dünyamda böyle bir yer yoktu, yakınından bile geçemezdim.

Animasyon çocuk filmleri hariç. Evet, cidden, sadece en tuhaf, sanatsal zihinlerin yaratabileceği bir şehirdi.

İnanılmazdı.

Her ne kadar şaşırtıcı olsa da, Lunwyn'e döndüğümüz için memnundum, yeni bir maceraya sayfa açtığımız için memnundum, aileme geri döndüğüm için memnundum ama en çok da Frey'i rahatsız eden bir şey olduğu için yelken açıyor olmaktan memnundum.

Onu kolayca okuyabiliyordum ama nedense iki gündür süren garip, durgun, ağır ruh halini bir türlü okuyamıyordum. Ona (dört kez) sorduktan ve "Bir şey yok küçüğüm" yanıtını aldıktan sonra (bir şey *olduğunda*) tek tahminim, Akıncımın da benim gibi hareket etmek için can attığıydı.

"Gökyüzü," diye duydum ve küpeştede yanımda duran Skylar'a baktım, gözleri Bellebryn'in solmakta olan güzelliğindeydi ama o da benim gibi Orion'un bize doğru yürüdüğünü görmek için döndü. "Kılıç, evlat, şimdi. Güneş yakında batacak ve sen bugün hiç pratik yapmadın. Bel güvertesi, on beş dakika," diye emretti Orion, Sky başıyla onu onayladı, Orion çenesini Sky'a doğru salladı, bana baktı ve gülümsedi, botuna döndü ve köprü güvertesini terk etti.

Skylar parlak, heyecanlı gözlerle bana baktı ve "Kulübede ihtiyacınız olan bir şey var mı Bayan Finnie?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Hayır, tatlım, sen devam et. Ben iyiyim."

Kocaman gülümsedi ve koşmaya başladı. Onun gidişini izlerken gülümsemem soldu.

Frey, Skylar'ın okçuluk, matematik, yazma ve okuma derslerine kılıç ve bıçak çalışmalarının da ekleneceğini söylemişti. Hata yapıldığında çok az zarar verebilecek tahta hançerler ve kılıçlar tam da bu amaçla satın alınmıştı.

Bundan hoşlanmadım ve bunu Frey'e de söyledim. Okçuluk başka bir şeydi; Sky silahlarla çalışmak için çok küçüktü, kılıçlar ve hançerler kesinlikle öyleydi, hatta tahta olanlar bile. Bunun üzerine Frey bana Skylar'ın önümüzdeki haftalarda on iki yaşına basacağını söyledi ve ardından bunun çok da küçük olmadığını belirtti. Ben de buna katılmıyor, bu tür derslerin on beş ya da on altı yaşında başlaması gerektiğini düşünüyordum.

Ya da otuz.

Bu fikrimi onunla paylaştığımda, kahkahalarla gülmüştü. Ne yazık ki Thad ve Stephan da onunla birlikteydi ve onlar da kahkahalarla güldüler. Onlara ölüm ışınları fırlattıktan sonra hışımla oradan ayrıldım ki bu iyi bir seçim değildi çünkü bu onların gülmeye *devam etmelerine* neden oldu.

Ancak Skylar, Frey'le aynı fikirdeydi ve her çocuk gibi derslerine başlayacağı, eğitilmiş, deneyimli, yetenekli, uzun boylu, fit, seksi, aksiyon kahramanı tipli adamlardan bok gibi çocukça şeyler öğreneceği için çok heyecanlıydı.

Ve böylece, bana oy verilmedi.

Tahta üzerinde bot sesleri duydum ve boynumu çevirdiğimde Frey'in köprü güvertesinin diğer tarafından bana doğru geldiğini gördüm. Ona gülümsedim ve bakışları önce ağzıma sonra tekrar gözlerime kaydı. Ona doğru dönmeye başladım ama yanıma geldiğinde bunu durdurdu, elleri beni yavaşça Bellebryn'in solmakta olan güzelliğine doğru döndürdü, sonra kolları beni sardı, biri göğsümde, diğeri kaburgalarımda.

Sonra ağzı kulağıma geldi ve düşüncelerimi bildiğini anladım çünkü fısıldadı, "Açıkladığım gibi aşkım, onun sınıfındaki çocuklar bazen harfleri ve sayıları bile öğrenemezler. Bunları, bir geminin işleyişini bilmek, bıçak, kılıç ve yay kullanmakta becerikli olmak onun geleceğini aydınlatır. İzlemek istediği hayat yoluna karar verecek yaşa geldiğinde, bu dersler

Sınıfındaki çoğu çocuğun asla peşinden gitmeyi umamayacağı bir yol seçeneği sunuyor. Erkeklerin onunla bu zamanı geçirmek istemesi iyi bir şey. Bu bir lütuf ve o da bunun farkında." Frey'in kolları beni sıktı. "Ve yetenekliler; eğitim alırken ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Bunu açıklamıştı. Ve mantıklı gelmişti. Yine de hoşuma gitmedi.

Skylar'ın yaşındaki çocukların silahlarla ciddi bir eğitime başlamak için çok küçük olduklarını düşünmemin ötesinde, Frey'e daha önce açıkladığım başka bir şey daha vardı.

Kendini tekrarladığı için ben de tekrarladım.

"On bir yaşında ve hâlâ savunmasız Frey," diye fısıldadım. "Annar ve ben onunla çalışıyoruz ve hâlâ bir şeyleri berbat ettiğinde çıldırıyor. En ufak bir hatada o kadar geriliyor ki onu sakinleştirmek günler alıyor."

"Bu da geçecek Finnie," diye fısıldadı Frey.

"Ama -"

Beni hafifçe sıkan kolları sözümü kesti, sonra sesi kulağıma geldi. "Bu geçecek küçüğüm ve geçmesini sağlamanın tek yolu onun üzerinde çalışmak."

Derin bir nefes aldım. Sonra bıraktım. Bu da mantıklıydı, lanet olsun her şeye.

"Tamam" diye fısıldayarak (tekrar) teslim oldum.

Frey'in dudaklarının boynuma hafifçe dokunduğunu hissettim ve sonra kulağımın dibinde "Tamam" dediğini duydum.

Büyük, güçlü gövdesine doğru gevşedim ve parmaklarım onunkilerle birleşene kadar ellerimi kollarında gezdirdim ve *Finnie* mesafe kazandıkça Bellebryn'in küçülmesini izledim.

Sonra dedim ki, "Tekrar gemide olduğuma sevindim. Bu sakalını geri alacağım anlamına geliyor."

Frey'in vücudunun benimkinin arkasına geçtiğini ve "Ne?" diye sorarken sesindeki eğlenceyi hissettim.

"Sakalını geri alıyorum" diye tekrarlararken gözlerimi uzaklara diktim. Sakallı halinin mi yoksa sakalsız halinin mi daha yakışıklı olduğuna karar veremedim. Sakalımı geri aldığım için mutluyum, böylece bunu anlamaya çalışmak için bir fırsatım daha olacak."

Bu doğrudu ama aynı zamanda bir yalandı çünkü bunu asla çözemeyecektim.

Bu beni bir kez daha sıktı ve kısa, alçak bir kıkırdamaya neden oldu, sonra, "Ne zaman geri istersen Finnie'm, söylemen yeterli. Tıraş olmak tam bir baş belası ve buna bir ara vermekten memnunum."

"Tamam o zaman," diye kabul ettim. "Bıyık havasına girdiğimde sana haber veririm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi hâlâ eğleniyordu ama üzerinde bir ağırlık vardı, bunu duyabiliyordum, hatta hissedebiliyordum.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Ama benim için ne olduğunu biliyordum.

Son iki ay mükemmel geçmişti; Yeşil Deniz'in zümrüt suları üzerinde güneye doğru yelken açmak, günlerin ısınması ve uzaması, güneşin tenimde parladığını hissetmek, Bellebryn'in masalsı güzelliğini ve Hawkvale'in nefes kesen fantezi dünyasını deneyimlemek, yeni arkadaşlar edinmek, yeni yemekler yemek, Skylar'la çalışmak ve gerginliği azalıp kişiliği akmaya başladıkça kaydettiği ilerlemeyi görmek.

İlk hedefimi bulduğumdan bahsetmiyorum bile.

Ve tüm bunlar, tıpkı benim gibi güneşin sıcaklığından, uzun günlerden, yemeklerden, manzaralardan, insanlardan ve benimle olmaktan keyif aldığını bildiğim nazik, çabuk gülen, yakışıklı kocamla birlikte oldu.

Ve bu konuda hiç çekinmedi.

Her zamanki gibi sık sık kendi işleriyle uğraşıyordu ama beni yanında bulundurmadığı zamanlar çok azdı. Günlerimiz ve onunla birlikte zamanımız geçtikçe, hiçbir şey soğumadı, hiçbir şey solmadı, aslında, yalnız ve çıplak geçirdiğimiz zaman da dahil olmak üzere her şey ısındı, daha parlak, daha yoğun hale geldi.

Tüm bunlar Frey'in beni sevmesi gerektiği anlamına geliyordu. Sevmek zorundaydı.

Sadece bana söylememiştii.

Bu yüzden ona söylememiştim.

Ve yine denizde olduğumuzu, yine hareket halinde olduğumuzu, sıradaki her neyse onunla yüzleşmeye gittiğimizi ve bu ağırlığın hala ses tonunu çektiğini düşünürsek, bunu söyleyebilmek için benim söylememi bekleyip beklemediğini merak ettim.

Erkeksi, ateşli, aksiyon dolu bir adamdı ve hem fiziksel hem de sözlü sevgi gösterilerinden asla kaçınmamasına rağmen, belki de

Derin ve kalıcı (benimki de öyle olduğuna göre onunki de öyle olmalıydı) aşkını ilan etmek fazla ileri gitmekti ve bu duyguların karşılıklı olduğuna dair onu temin etmemi istiyordu.

Ama Frey bana öyle olmam gerektiğine dair tek bir işaret bile vermemiş olsa da bunu ortaya koyma düşüncesi beni geriyordu.

Yine de öyleydim.

Ama olmamalıydım.

Yine de öyleydim.

Kahretsin.

Kahretsin!

Nefesimi içime çektim ve denizin zümrüt renginin ve sahilin yeşilinin görüşümü doldurmasına izin verdim.

Sonra kocama fısıldadım, "Temel kuralı çiğniyoruz."

"Ne?"

"Temel kural, var olan en önemli kural, asla ve asla çiğnemeyeceğin kural," diye açıkladım.

"Peki çiğnediğimiz bu önemli kural nedir, küçük Finnie?" Frey sordu.

Cevap verirken manzarayı inceledim, "Babam her zaman asla arkana bakma derdi. Her zaman ileriye bak. Her zaman nereye gittiğine bak; asla bulunduğun yerle zaman kaybetme. Sen oradaydın, o yüzden zaman harcamana gerek yok ve bir nefes bile olsa zaman harcamak hatadır. Güzel zamanlara dair anılar paylaşılabilir ancak bunlar gözleriniz ufukta, yüzünüz ileriye dönükken paylaşılmalıdır. Nereye gidersek gidelim, ne zaman ayrılırsak ayrılalım, arkamıza bakmamıza izin vermedi. Ben küçükken bunu bir oyun haline getirmişti. Büyüdüğümde bunu alışkanlık haline getirdim, asla arkama bakmadım, bir bakış bile atmadım." Yumuşak bir nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ve şimdi geriye bakıyoruz. Babam hayal kırıklığına uğradı."

Frey beni küpeşteden kaldırıp dümene doğru çevirmeden ve alçak sesle "Thad" dediğini duymadan önce konuşmayı ancak bırakmıştım.

Thad büyük, tahta çarkın başındaydı. Omzunun üzerinden Frey'e baktı, çenesini kaldırdı, sonra bana baktı ve sırttı. Ben de ona sırttım, o uzaklaştı ve Frey de bana doğru yaklaştı, sırtımı ona yaslayarak ayakta durmamı sağladı, sonra ellerini direksiyona koydu ve bulutsuz gökyüzünün mavisi parlak zümrütle buluştu

Finnie'nin akıp gittiği sudan yükselen yemyeşil adalarla Yeşil Deniz'in görüntüsü görebildiğim tek şeydi.

Sonra Frey'in ağzı kulağıma geldi. "Daha iyi misin, benim küçük Finnie'm?"

Boğazım tıkanırken dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü Frey yine tek kelime etmeden, tereddüt etmeden bana tam da ihtiyacım olan şeyi vermişti ve sonunda onu bir kez daha aldığımda muazzam bir karar verdim.

Kocama onu sevdiğimi söyleyecektim.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ona doğru gevşedim ve "Daha iyi, yakışıklı kocam" diye fısıldadım.

Frey'in başı dudakları benimkinin yan tarafındaki saçlara değecek şekilde hareket etti, sonra gitti ama o gitmedi.

Her zaman olduğu gibi, onun büyük ve güçlü gövdesi benim küçük gövdeyi destekledi. Ve birlikte geleceğimize doğru baktık.

* * * * *

"Finnie," diye seslendi Frey, sesi kalındı ve ben ona odaklanmaya çalıştım.

Kamarasındaki divanında sırtüstü yatıyordum, ellerim onun teninde hararetle geziniyordu, bacaklarımı iki yana açmıştım, Frey bacaklarımın arasından sokuluyordu, yavaşça, nazikçe, kalçaları hafifçe eğikti, benim kalçalarım da onlarla birlikte eğikti. Bir kolunu yanımdaki şiltenin üzerine koymuştu; diğer eli yan tarafımda, karnımda, kaburgalarımın dolaşıyordu ve tam o sırada göğsümü avuçluyordu.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Bakışlarım onunkilere kilitlenirken, "Yaklaştım bebeğim," diye nefes aldım.

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı, boynu büküldü, ağzı ağızıma değdi, nazik, hafif tatlı, hafifçe geri çekildi, "Dayan, benimle kal."

Kalçalarımı kaldırdım, daha derine kaydım, bu o kadar iyi hissettirdi ki ona gerçeği söyledim. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Yavaşça dışarı kayarken kalçaları döndü, sonra yavaşça içeri kayarken tekrar döndü ve dudağımı ısırdım, omurgamı dikleştirdim ve tırnaklarım sırtının derisinde gezindi.

"Benimle kal, ufaklık," diye alçak sesle homurdanarak onun da bundan hoşlandığını ve ne kadar hoşlandığını gösterdi. "Birlikte doruğa ulaşmamızı istiyorum."

Tanrım, evet.

Bunu ben de istedim. Hem de çok istedim.

"Tamam," diye nefes aldım ve ağzı tekrar benimkine geldi, açıldı ve başparmağı sert, aşırı hassas meme ucumda kayarken dilinin ucunu benimkine dokundurdu ve ağzına doğru inledim.

"Bebeğim," diye fısıldadım dudaklarına, bu kelime acı dolu bir zevkle titriyordu.

Dışarı süzüldü ve tekrar içeri süzüldü. "Benimle kal." "Frey."

"İzle beni," diye ısrar etti, "hisset beni. Ne zaman bırakacağını bileceksin. Bekle, Finnie."

Kalçalarım onunkilerle birlikte hareket etti ve zevk içimde yuvarlandı, sonra tekrar ve tekrar.

Güzel

İşkence.

Tanrım, acele etmesi gerekiyordu!

Elim göğsüne doğru kayarak çenesini kavradı, başparmağım alt dudağının üzerinde gezinirken gözlerimi tuttu, ateşi yükseldi, kalçaları hareket etti, aleti derine indi, eli kaburgalarımın derisi boyunca kayıyordu ve bunların hepsi şimdiye kadar yaşadığım, *yaşadığımız* her şeyden daha iyiydi.

Adela çayıyla bile.

Kalçalarımı onunkilerle birlikte hareket ettirdim, başparmağımı tekrar dudağının üzerine kaydırdım ve ağzımdan doğrudan kalbimden gelen bir düşünceyi fısıldarken gözlerini tuttum, "Tanrım, çok güzelsin."

Sözlerim üzerine Frey o kadar derin inledi ki, seksimden başlayıp boğazıma kadar geldiğini hissettim. Başını eğdi, hamleleri ritim değiştirdi, daha derine vurdu, daha hızlı hareket etti, büyük eli kalçama uzandı, onu almak için hareketlerini manipüle etti, her vuruşu karşıladı.

Omuzlarının etrafında döndüm, ona sertçe bastırdım, baldırımı kalçasına doladım ve bunu onun bedeninde, etinde hissettim, o oradaydı, ben oradaydım ve oraya birlikte gidiyorduk.

İşte o zaman başımı çevirdim ve "Seni seviyorum Frey Drakkar" diye fısıldadım.

Kendini köküne kadar içime gömdü, bıraktı ve ben de bıraktım, sırtım kamburlaştı, boynum büküldü, inlemem derin ve alçaktı. Güçlü dişleri boynumun omzumla birleştiği ete battı, gürleyen hırıltısı dişlerinin arasından geliyor, tenime çarpıyordu

Kolları beni sarıp sarmaladığında ve ciğerlerimdeki nefesi sıkacak kadar sıkı kapandığında inlemem bir sızlanmaya dönüştü.

Evet, Frey ile doruğa ulaşmak her şeyden daha iyiydi, Adela çayından bile. Mükemmellik.

Aşağı inerken ona tutundum, nefes almak için mücadele ettim ama alışılmadık bir şekilde Frey'in kolu gevşemedi.

"Frey -" Nefes aldım.

"Bir daha söyle," diye hırladı tenime karşı, o kadar şiddetliydi ki bedenim titredi ama o kadar gergin olan kolu neredeyse acı verecek kadar sertleşti. "Tekrar söyle," diye tekrarladı, sesi artık sertti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti ama kolu daha da sıkılaştı, siki hâlâ derine gömülüydü, kalçaları daha da derine sokularak sarsıldı ve içimi yakan bir sıcaklık dalgasıyla bedenim sarsıldı.

"Tekrar." Sesi artık sertten de öteydi, bu talep yıpratıcıydı.

"Bebeğim."

Bir kez daha sıktı, bir kez daha kalçalarını savurdu ve ben inledim. "Söyle Finnie," diye homurdandı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, nefes almak için mücadele ettim ve "Seni seviyorum Frey. Sana aşığım. O kadar aşığım ki, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Hiçbir zaman. Sen, seninle ilgili her şey en çılgın hayallerimin bile ötesinde."

Kolu beni bir saniyeliğine daha da sıkarken yüzünü boynuma bastırdı, sonra serbest bıraktı ve kalçaları benimkileri yatağa bastırırken iki ön kolunu kaldırdı, böylece büyük elleri yüzümü iki yandan çerçeveleyebildi. Başını kaldırdı ve bana baktı, yüzü yumuşaktı, sevgili kahverengi-yeşil gözleri aktıftı, bakışları yoğundu.

Ve bunu bir süre yaptı. Aslında uzun bir süre, yıllar gibi geldi ve bunu konuşmadan ya da hareket etmeden yaptı. Sadece büyük bedeniyle benimkini kaplayarak uzandı ve bana baktı.

Bunun iyi olduğundan emin değildim.

"Sen..." Bir nefes aldım ve onunla birlikte cesaretimi de topladım, "uh... sen... um, *aynı* hissediyor musun... uh, yani," diye bitirmek için acele ettim, "yani, aynı değil, aynı ama... um, birazcık bile mi?" diye sordum.

"Deli misin?" diye sormadan önce bana bir saniye daha baktı, bu iki oldu, bu üç oldu, bu da dört oldu (saydım).

Bu cevabı nasıl karşılayacağımı bilemedim.

"Um... hayır mı?" Tekrar sordum çünkü şimdi bana ikna olmuş gibi bakıyordu ve onun inancı benimkini sorgulamama neden oldu.

Sonra yüzü yaklaştı, elleri başıma hafifçe bastırdı ve fısıldadı, "Finnie Drakkar, mutfak masasında ölü oyunlarla ilgili bir kuralın olduğunu söylediğinde sana aşık oldum."

Gözlerimi kıptım ve vücudum şaşkınlıkla sarsıldı. O yapamazdı...

Yapabilir
mi?

Ciddi
misin?

"Ciddi misin?" Fısıldadım.

Soruma cevap vermek yerine, "Hayır, ondan önceydi, kabine girdiğimde karımın pembe bir elbise giydiğini ve saçında pembe bir kurdele olduğunu gördüğümde, çoğu kadının hizmetçilerinin görünüşleri için beş saat harcadıktan sonra yaptıklarından daha güzel görünüyordu" dedi.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Hangi adam pembe elbiseleri ve pembe kurdeleleri hatırladı?
Hangi adam?

Hiç kimse. Hiçbiri. Hiçbiri.

Aşık olurken bunlara şahit olanlar hariç. Oh. Aman Tanrım.
Tanrım.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım ama boğazım kapandığı için bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum.

Frey sırttı ve "Bu doğru" diye cevap
verdi. "Bu çılgınlık." Hâlâ fısıldıyordum.

"Gerçekten de öyle, küçüğüm, ama yine de
doğru." Aman Tanrım.

"Ağlayacağım," diye ilan ettim, sesim ifademin doğruluğunu kanıtlayan delillerle titriyordu.

Frey'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri ısındı.
"Anlıyorum aşkım."

Nefesim kesildi ve gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü, ardından omzunu zayıf bir şekilde iterek, "Beni ağlatmayı bırakmalısın," dedim.

Başını eğdi ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirirken, "Bunun üzerinde çalışacağım," diye mırıldandı.

Zeytin yeşili gözlerini kapatarak baktım ve hiç şüphesiz bu konuda kesinlikle çalışmayacağını biliyordum.

Sıkıca tutundum ve başımı kaldırarak boynuna bastırdım. Yuvarlandı, bedenlerimizi ayırdı ama beni tepeye çıkardı, bir kolu etrafımda kapalı kaldı ve ben boynunda usulca ağlarken diğer eli sırtımı okşadı.

Uzun süre ağlamadım çünkü aklıma bir şey geldi, kendimi toparladım, ön kolumu göğsüne doğru kaldırdım ve ona baktım.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Bilmiyor muydun?" Frey karşılık verdi ve ben gözümü kırptım. "Ne?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve beni inceledi. "Ufaklık, nasıl bilmezsin?"

"I -" Ben başladım.

"Gün gibi ortadaydı," dedi ve itiraf etmeliyim ki bu doğrudu. Çoğunlukla.

"Yine de bana söyleyebilirdin," diye bilgilendirdim onu.

"Gerçekten de," dedi ve koluyla beni sıktı, "yapabileceğin gibi. Bana bu kadar değer verdiğini neden söylemedin?"

Kahretsin. Kendimi tuttuğumu biliyordu. "Şey," diye başladım, "gün gibi ortadaydı." Sırıttı ve "Doğru" diye mırıldandı.

"Öyleydi!" Tersledim çünkü gerçekten de *öyleydi* ve sırtışı beni tekrar yuvarlarken vücut sallayan kahkahaya dönüştü, böylece ben sırtüstü yattım ve o da yanıma bastırarak bana baktı.

Neşesini kontrol altına aldığı anda, "Tanrılara şükürler olsun ki artık söylendi," dedi.

"Evet," dudağımı ısırdım ve onun yakışıklı yüzüne baktım. "Öyle," diye fısıldayarak devam ettim. "Ve bu çok komik çünkü seni ilk gördüğüm anda beni dehşete düşürdün." Yüzünün üzerinden bir gölgenin geçişini izledim ve hemen elimi kaldırıp yanağına dayadım ve devam ettim, "Ama şimdi sana bakınca nedenini anlayamıyorum." Başparmağımı elmacık kemiği boyunca kaydardım, hafif bir nefes aldım ve tekrar söyledim, "Seni seviyorum, Frey Drakkar."

Gözleri kapandı ve alnı benimkine yaslandı, sonra tekrar gözlerini açtı, benimkine baktı ve cevap verdi: "Ve ben de seni, Finnie Drakkar."

Kollarımla onu çevreledim ve yüz yüze gelecek şekilde ona doğru yuvarlandım. Sonra o da bana karşılık verirken ona sıkıca sarıldım.

"Çok fazla," diye mırıldandı gecikmiş bir şekilde, "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, kış gelinim. Hiçbir zaman. Sen, seninle ilgili her şey en çılgın hayallerimin bile ötesinde."

Bu sözler kalbimin etrafına yerleşirken gözlerimi sertçe kapattım ve yüzümü onun boğazına dayadım ve vücudumu derine bastırdım, daha sıkı tuttum ve güçlü kocam şiddetli kucaklamamı emdi.

Sonra tenine karşı gülümsedim çünkü o anda, mutluluk skalasının mutluluk ucunda gürültülü bir çınlamayla yukarı fırladım ve kendimi sonsuza dek süreceğini bildiğim bir şekilde gömdüm.

* * * * *

Valentine Rousseau'nun gözleri açıldı ve karanlık tavana baktı.

Sonra yataktan kayarak çıktı ve genç, uyuklayan, sert, çıplak erkek formunu yatakta bıraktı.

Zarifçe eğildi, kırmızı uçlu parmakları yeşil ipek ve dantelden oluşan elbiseyi yerden aldı. Başının üzerinden çekti ve yumuşak kumaş vücudundan aşağı süzüldü.

Sonra yatak odasından çıkıp koridordan geçerek somon rengi duvarları olan odaya geçti. Işığı yakmakla uğraşmadı, odanın içinde süzüldü ve yeşim yeşili ipekten bir yatağın üzerinde duran büyük, berrak, pürüzsüz, yuvarlak kristalin bulunduğu küçük, yuvarlak masanın başında durdu.

Parmaklarının ucu küreyi sıyırdı ve anında kristalin içinde bir tutam yeşim dumanı kıvrıldı.

Karanlıkta parıltısına baktı ve ağzının gerildiğini hissetti.

Tam da düşündüğü gibi.

Anlamadığı şey neden önemsediyiydi. Onu uyandıracak kadar çok umursuyordu.

"Can sıkıcı," diye mırıldandı duman kıvrılıp bükülürken. "Aşıklar neden bu kadar... çok... kalın kafalıdır?" diye sordu topa, topun cevabı yoktu, o da devam etti, "Özellikle *erkekler*."

Valentine hassas ve hoşnutsuz bir nefes aldı.

Her zaman yanlış anlamalar, asla yeterli iletişim, beklenti, gurur, körü körüne inanç.

Kimin hayatını değiştireceğini düşünmeden hayatını değiştirecek kararlar almaktan bahsetmiyorum bile.

Çok saçmaydı.

Valentine dumanı inceledi, iç çekti ve aşk tanrıçası Seoafin'i düşündü.

Gerçekten de bu işi olurluna bırakmalı, ellerini yıkamalıydı; yapabileceği hiçbir şey yoktu. Seoafin'i oraya bağlayan büyü o kadar güçlüydü ki, Valentine bile bunu bozamazdı ve alışılmadık bir şekilde, bu ikileme bir cevap bulmak için biraz çaba harcadı, kuşkusuz çok fazla olmasa da. Valentine Rousseau, oyuncaklarından biri hariç, birisinin ona karşılığını ödemediği bir şey için nadiren çaba harcardı.

Oyuncakları için *kesinlikle* çaba harcadı.

Ve her neyse, Seoafin Wilde onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine de, son beş ay içinde Seoafin Wilde'ın maceraları bir kez değil, pek çok kez dünyanın öbür ucuna ulaşmış ve Valentine'ı uykusundan çekip çıkarmıştı.

Dumana baktı ve bunu yaparken aklına kendisinin de bir macera yaşamayalı epey zaman olduğu geldi.

İşe burnunu sokmaktan zevk almalı daha da uzun zaman olmuştu.

Ve doğrusu, bu Akıncı, Valentine'a göre, bunu hak etmişti.

Yine de itiraf etmeliydi ki, böyle bir numunenin kendi arzularına açık olmasını isterdi. Onun gibi bir oyuncak... hüzünlü bir nefes çekti... *lezzetli* olurdu.

Ne yazık ki, onun gibilerin Valentine'ın oyun tarzından hoşlanmadığını fark etmişti.

Kristal küresine bakıp düşüncelere daldı.

Sonra ona zaman vermeye karar verdi, çok değil ama belki hatalarını düzeltmesine yetecek kadar ve bunu muhteşem yarattığın bunu yapabileceğinden çok az şüphe duyarak yaptı.

Eğer yapmasaydı.

Valentine yapardı.

Her kız gerçek mutluluğu hak ediyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Günümüzün sıkıcı kızlarının çoğu bunu yapmadı. Sadece erkek gruplarının varlığı bile bu gerçeği reddedilemez bir şekilde kanıtlıyordu.

Ama Seoafin Wilde gibi kızlar yaptı.

Valentine, alışılmadık derecede yumuşak ve romantik düşüncelerinden sıyrılırken içini çekti.

Dokunuşunu kaybediyordu.

Onu tekrar bulması

gerekiyordu.

Düşünceleri yatağında uyuyan genç, çıplak, sert, erkek formuna kaydı ve Valentine karanlıkta kedisinin gülümsemesini takındı.

Sonra parmak uçları soğuk kristali tekrar sıyırdı ve duman kayboldu.

Bir Prensesin Ölçüsü

Üç hafta sonra.

Frey'in adamlarından oluşan her zamanki ekibimizle Tyr, Snowdon'dan dörtnala geçerken ben atımın üzerinde kocamın ön tarafına sıkıca tutunarak oturdum, şehrin geçişini izledim ve yanıldığımı anladım.

Bellebryn gördüğüm en güzel yer değildi. Snowdon'du.

Lunwyn'in başkenti olan ve annemle babamın yaşadığı Snowdon, Sudvic gibi devasa ve geniş bir şehirdi. Ama bir körfezi çevrelemiyor ve tepelerin arasında yer almıyordu, bir vadi boyunca ve beyaz, karlı dağların eteklerine yayılıyordu. Uzun, yoğun yapılı binaları beyaz taştan yapılmış, karla kaplı çatılarından pırıl pırıl buz sarkıtları damlıyor, kapıları güvercin grisi, krem rengi ya da en açık maviler ve leylaklarla boyanmıştı. Dolambaçlı yolları, Sudvic gibi kardan temizlenmiş krem rengi taşlarla döşenmişti. Şehrin içinden geçerken, içinde pırıl pırıl çeşmelerin, beyaz anıtların, tanrıların, ejderhaların ya da geçmiş kralların, kraliçelerin, Drakkarların ya da Freylerin krem rengi büyük heykellerinin bulunduğu büyük ve başıboş parklardan küçük ve meydanlara kadar birçok karla kaplı parkın yanından geçtik ve bir tanesinde insanların paten kaydığı buz tutmuş bir gölet gördüm.

Frey bana şehrin içinden geçen üç nehir olduğunu söyledi (ve dört köprüden geçerken haklı olduğunu fark ettim). Üzerlerinden ya da yanlarından geçerken sularının pırıl pırıl ve berrak olduğunu, kıyılarının buzla parıldadığını, kaya yataklarının peri tozuyla kaplanmış gibi ışıldadığını gördüm. Bu nehirlerin üzerinde kemerli, süslü, krem rengi köprüler ve korkuluklarından yükselen beyaz boyalı uzun sokak lambaları vardı. Nehirlerden biri diğer ikisinden çok daha büyüktü ve Frey'in bana söylediğine göre Kış Denizi'nden beslenen iki dağ arasındaki bir vadiden akıyordu.

Gördüğüm kadarıyla işçi sınıfı gibi görünen Sudvic ve tamamen kozmopolit olan Fyngaard'ın aksine, Snowdon'da işçi sınıfı bölgeleri ve bu sınıflara hitap eden barlar, mağazalar ve işletmelerin yanı sıra daha varlıklı kesime hitap eden kafe, restoran ve mağazaların bulunduğu lüks bölgeler de vardı. Yapabilirsin

Farklı bölgelerdeki konutlarda yaşayanların statülerini, muhtemelen alt sınıfların apartmanları veya sıra evleri olan uzun, dar binaları ve daha sonra, kenar mahallelerden daha elit şehir içine doğru ilerledikçe, pencerelerinde kristal gibi don ve özenle bakılan minyatür yaprak dökmeyen yeşilliklerle dolu pencere kutularıyla görkemli, geniş evleri ve hatta konakları kolayca değerlendirin.

Ve hepsinden önemlisi, dağın yamacına inşa edilmiş ve şehrin tamamına bakan Rimée Kalesi, güneşte bir şekilde parıldayan buz rengi bir kaleydi. Çok sayıda konik çatısı vardı ve kısa bayrak direklerine bağlı uzun, ince, kırmızı ve altın rengi elmas desenli flamalar gökyüzünde süzülüyordu. Bunlar, yine bol miktarda bulunan dairesel kulelerin üzerindeydi. Dış cephe taş korkuluklu balkonlar ve beyazdan neredeyse ayırt edilemeyecek kadar açık bir griye boyanmış panjurlu, baklava dilimli pencereler vardı. Keep'in önü uzun beyaz boyalı fenerler ve daha uzun, yemyeşil, uzun iğneli köknar ağaçlarıyla düzenlenmişti. Üç katlı, kemerli, çifte kapıya kadar uzanan, buzdan oyulmuş gibi görünen geniş bir merdiven ve her iki yanında yeşil, konik minyatür çam ağaçları vardı. Ve tüm bunların önünde, uzaktan bile devasa, pırıl pırıl, beş katmanlı, akan, kristal berraklığında suları olan çeşmeyi görebiliyordum.

Beyaz ve krem rengi taşları, sessiz renkleri ve yaprak dökmeyen yeşillikleriyle tüm şehir pırıl pırıl karla kaplanmış ve buz sarkıtlarıyla damlıyordu; sanki kardan sihirli bir şekilde ortaya çıkmış gibiydi.

Muhteşemdi.

Kaleye vardık (ben, güzelliği karşısında şaşkınlıktan dudaklarımı aralamıştım, Frey ise muhtemelen fark etmemişti) ve Frey, Tyr'ı çeşmenin etrafından dolaştırırken, adamları da atlarıyla yolun etrafına yerleştiler. O anda Kaleye bakmayı bıraktım ve onun yerine çift kapıdan çıkan annemle babamı ve ardından kızlarımı gördüm.

Kalbim sıkıştı ve ağzım kocaman gülümsedi.

Frey Tyr'ı durdurdu ve attan indi. Belimden tutmak için uzanarak beni aşağı çekti ve ayaklarım yere değer değmez buzlu basamakları hızla çıktım, bu arada buz değildi, sadece ne olduklarını bilmiyordum.

Annemle babamdan iki adım aşağıda, tam bir reverans yaptım ve babamın "Kalk kızım" diye mırıldandığını duymayı bekledim, sonra ayağa fırladım, son iki basamağı koşarak çıktım ve kollarımı ona doladım.

Çarpışmanın etkisiyle bir ayağının üzerinde geriye doğru sallandı ve şaşırdığını biliyordum çünkü kollarını bana dolamadan önce tereddüt etti. Ama sardığında da sıkıca sardı.

"Seni özledim," diye fısıldadım boynuna, aynı sıkılıkta tutunarak.

"Ben de seni, Finnie'm," diye fısıldadı hafifçe sıkarak. Sonra, hala fısıldayarak, ona "Bir hedefim var" dedim.

Vücudu bir an hareketsiz kaldı, sonra hafifçe geri çekildi, ben de öyle yaptım ve onun şaşkın ama memnun gözlerine baktım ve karnımın ısındığını hissettim.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra eğildim ve sessizce "30 fitten" dedim. Gözleri büyüdü ve sııttım, sonra devam ettim, "Sadece bir tane var ama kesinlikle daha iyiyim. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Saklamadan önce yüzünün üzerinden bir gölgenin geçtiğini gördüm, zihnimden de buna benzer bir gölgenin geçtiğini hissettim ama hemen "Ve görmek için sabırsızlanıyorum kızım" dedi.

Gölgeyi sormadan "Finnie" sesini duydum ve başımı ifadesiz bir yüzle ama yumuşak gözlerle bizi izleyen anneme çevirdim.

Frey ve babam arasında mırıldanan selamlaşmaları duyunca Atticus'un kollarından Aurora'nın kollarına geçtim.

Annemin sarılığı o kadar sıkı değildi ama aynı derecede sıcaktı. Bunu nasıl başardığını söyleyemem; sadece başardığını söyleyebilirim.

"Gelirken söyleyebildiğim kadarıyla," diye kulağına fısıldadım, "elimizde yapılacak *tonlarca* alışveriş var."

Kolları etrafımdan çekildi ama beni bırakmadı. Pazularımı sıkıca tutarak gözlerimi yakaladı, dudakları yukarı kalktı ve parmakları sıkı.

"Sana göstermek istediğim çok şey var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ona sııttım, dudakları daha da yukarı kalktı, sonra gözleri Atticus ve Frey'e kaydı ve beni bırakırken yüzünün üzerinden bir gölgenin geçtiğini gördüm ve Frey'in eğilip sakallı dudaklarıyla yanağına dokunması için yoldan çekildim.

"İçeri girip seni ısıtmalıyız," diye mırıldandı babam, annem başını salladı ve hiç vakit kaybetmeden dönüp merdivenlerden yukarı çıktılar. Vakit kaybetmediler derken, acele ediyor gibi görünüyordular.

Frey kolunu omuzlarımdan geçirdi ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Profiline baktım ve bakışlarının kral ve kraliçenin sırtına kilitlendiğini gördüm ve onun da bir şeyler olduğunu düşündüğünü anladım. Sonra merdivenlerin tepesine çıktığımızda gözümü kaçırdım çünkü Jocelyn, Bess, Alyssa ve Esther iki uzun çift kapının yanında duruyorlardı ve hepsi de bana sırtıyordu.

Ben de onlara gülümsedim, el salladım ve yaklaşırken "Hey bayanlar," diye fısıldadım ve sırtışları daha da genişledi. Sonra biz yanlarından geçerken reverans yaparak aşağı indiler.

Kızlarım içeri girer girmez bir uşak tarafından soğuğa karşı kapatılan çift kapıdan geçmeyi başardık. Sonra etrafa bir göz attım ve Rimée Keep'in dışıyla inanılmaz bir şekilde yarışan iç güzelliğine tepki vermemeye çalıştım.

Burada karanlık bir ağaç yoktu. Hiç karanlık yoktu. İçinden güneşin parladığı tonlarca pencere vardı. İçerinin duvarları ve zemini aynı buzlu taştan yapılmıştı ve bu taş garip ve görkemli bir şekilde parlıyordu ama içeride taşa oyulmuş çam dalları ve kozalaklar vardı; bunlar kemerli kirişlerin etrafında ve pencerelerin kanatlarında görülebiliyordu. Zemini oluşturan büyük taş levhalar, yumuşak, sessiz renklerde kalın havlı halılarla kesilmişti ve hepsinin ipekten yapıldıkları anlamına geldiğini bildiğim düşük bir parlaklığı vardı. Duvarların çoğu dağ manzaralarını ya da Snowdon veya Keep manzaralarını tasvir eden devasa, karmaşık duvar halılarıyla kaplıydı. Mobilyalar Saray'daki gibi ağır ve koyu renk değildi ama yumurta kabuğu beyazı renginde cilalanmıştı, zarif ve rafine görünen oymalı dantellerden damlıyordu. Kalenin tam ortasında yükselen dairesel bir kulenin kenarından yukarı doğru kıvrılan, sessiz bir halı yolluk ve oymalı taş korkuluklara sahip geniş bir taş merdiven vardı.

Ancak Atticus ve Aurora, Keep'i bir yandan diğer yana süpürüyormuş gibi görünen geniş giriş holünde hızla yürüdükleri için fazla bir şey görme şansım olmadı (ve ön kapılar konusunda haklıydım, tavan en az üç kat yüksekliğindeydi ve oyma kemerler ve kafeslerle tonozlanmıştı).

bakış). Koridorun sonunda ailem döndü ve başka bir çift kapıdan içeri girdi.

Frey ve ben de onu takip ettik ve sonra beyazlar, kremler ve soluk sarıların en soluklarıyla dekore edilmiş büyük, zarif bir oturma odasındaydık. Dış cephesi özenle oyulmuş bir şömine vardı, o kadar büyüktü ki kollarımı başımın üzerine uzatıp ayak parmaklarımı sivrilterek içine uzanabilirdim ve ne parmak uçlarım ne de ayak parmaklarım duvarlara değebilirdi ve kesinlikle başım tepeye değmeden içinde durabilirdim. Odanın etrafına yerleştirilmiş üç ısıtıcının yanı sıra devasa bir ateş de yanıyordu; bunlar demirden yapılmıştı, tıpkı Frey'in *Finnie*'deki kulübesindekiler gibi, ancak krem renginde emaye kaplıydılar, daha büyüklerdi ve çok daha süslüydüler. Isıtıcılar ve şömine sayesinde tüm oda sıcacıktı.

İnsanlar bizimle birlikte içeri girdi ve annemle babamın pelerinleri hizmetçiler tarafından alındı; Jocelyn ve Bess de yün pelerinimi, şapkamı ve eldivenlerimi almak için beni takip ettiler. Atticus'un pelerinini alan beyefendi Frey'in yanında bekledi, o da soğuktan korunmak için ihtiyacı olmayan pelerini çıkarıp adama verdi.

Anne, "Kahve lütfen ve kek," diye emretti, hizmetçisi başını salladı, sonra devam etti, "Çıkarken kapıyı kapatın."

Bunu duyan ve sıritan Jocelyn ve Bess'e baktım, gülümsemeleri durakladı ve sonra odadan çıkmaya başladılar ve gözlerimi her ikisi de gergin görünen Atticus ve Aurora'ya çevirdim. Sonra başımı kaldırıp yanımda gerildiğini hissettiğim Frey'e baktım. Sonra onun elini sırtımda hissettim ve beni şömineye dik uzanan ve alçak, pırıl pırıl parlayan yumurta kabuğu lake oval bir masayla ayrılan, soluk sarı şam kumaşıyla döşenmiş iki zarif kanepeye doğru itti.

"Bir terslik mi var?" Frey kapıların kapandığını duyduktan sonra sessizce sordu.

"Lütfen otur," diye mırıldandı babam ve ben tekrar babamı inceleyen Frey'e baktım.

Sonra beni bir kanepeye götürdü ve birbirimize yakın oturduk, Frey'in omuzlarımdaki kolu beni daha da yakınına çekti ve yanına yatırdı. O arkasına yaslanıp bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyarken ben de ona yaslandım ve annemle babam kanepeye gömüldüler

Karşımızda. Ama kocamın sıcaklığına yakınken bile annemle babamın davranışları beni korkutmaya başlamıştı.

"Endişelisin Atticus," dedi Frey, "ve senin tedirginliğin gelinimde de aynı tedirginliğe yol açıyor. Bize neler olduğunu anlat."

"Sudvic'ten aceleyle gelmişsiniz," diye tuhaf bir şekilde cevap verdi Baba ve Frey başını salladı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı. "Dün öğleden sonra geç saatlerde limana yanaştık ve hızlıca yola koyulduk, geceyi Dalehavre'de geçirdik ve erken ayrıldık. Finnie ailesini görmek istiyordu."

Babamın gözleri Frey'e dönmeden önce bana sıcak bir gülümseme verebilmek için bana kaydı, sıcaklık kayboldu ve bir an onu inceledikten sonra şöyle dedi: "Daha bu sabah önden gönderdiğiniz haberciden Snowdon'a çok yakında varacağınıza dair bir haber aldık. Gerçekten de vardığınıza göre, dönüş habercimizin sizi karşılamadığını görebiliyorum."

"Orman yollarını kullandık; daha hızlılar." diye karşılık verdiğinde Frey'in vücudu daha da gerginleşti.

Bu doğrudu. Frey, anladığım kadarıyla, yollarla uğraşmazdı. Boşa harcanması gerekmeyen zamanı boşa harcayacak biri değildi ve kızaklar söz konusu olmadığı sürece her zaman daha kestirme yolları tercih ederdi. Ve bizim yolculuğumuzda kızak yoktu. Frey ve eşyalarım peşimizden gelecek ve muhtemelen ertesi sabaha kadar olmasa bile saatlerce varamayacaklardı. Gerçi kızaklardan Kell sorumluydu, bu yüzden karadaki adamın her şeyi yapabileceğini düşündüm.

Aurora, "Bu çok talihsiz bir durum," diye mırıldandı.

Frey'in sabırsızlığının ve benim endişemin arttığını hissettim.

Frey, önerisinin bir öneri olmadığını açıkça belli olduğu tarzıyla, "Belki de gizemden vazgeçebiliriz ve sen de nedenini açıklayabilirsin," diye önerdi.

Babam Frey'in doğrudan gözlerinin içine baktı ve bunu benimkileri görmezden geldiğini anlayabileceğim bir şekilde yaptı, bu da açıkçası endişemi daha da artırdı.

Sonra da "İnfazlar akşam karanlığında başlayacak." diye duyurdu. Gözlerimi kıptım ve Frey'in vücudu kaskatı kesildi.

Sonra da "Lanet olsun" diye mırıldandı.

"İnfazlar mı?" Fısıldadım ve Aurora'nın gözlerini üzerimde hissettim, ben de ona baktım.

"Hainler, canım," dedi usulca. "Berg Enger, Hernod Greig ve Viola Milstrom. Senin yokluğunda yargılandılar, suçlu bulundular ve bu akşam asılmaya mahkûm edildiler."

Lanet olsun.

"Habercimiz bunun yakın olduğu konusunda sizi uyarmak ve gelişinizi birkaç gün ertelemeinizi önermek için yola çıktı," diye devam etti. "Ne yazık ki bu görevinde başarılı olamadı."

Talihsizlik tam olarak kullanacağım kelime değildi. Yine de bunun neden bu kadar vahim bir haber olduğundan pek emin değildim. Elbette idamlar, idam oldukları için korkunç haberlerdi ama ilmik için planlanmadığımı düşünürsek, bana karşı neden bu kadar dikkatli davrandıkları konusunda biraz endişeliydim.

"Sanırım şehirden geçtiniz?" Atticus sordu ve buna karşılık Frey, "Elbette," diye homurdandı, bu da babamın nefesini içine çekmesine ve "Lanet olsun," diye kendi lanetiyle dışarı vermesine neden oldu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama kimse cevap vermek istemiyor gibiydi, Frey bile. Annem ve babam gözlerimi kaçırıyordu ve Frey'e baktığımda çenesinin dişlerini sıkıyormuş gibi gergin olduğunu gördüm. Ben de "Ne?" diye tekrarladım.

Babam sonunda bana baktı ve bomu indirmeden önce yüzü yumuşadı. "Hükümdarlar olarak, kraliyete ihanet edenlerin infazlarına katılmak bizim sorumluluğumuzdur kızım."

Krala bakarken nefes alma ve kaskatı kesilme sırası bana gelmişti.

Bunun hiçbir şekilde umduğum bir sonraki macera olmadığı söylenebilir. Annemle yeni bir şehirde alışveriş yapmak, evet. Frey'in bana bahsettiği Snowdon'un ünlü tiyatrolarından birinde bir oyuna katılmak, kesinlikle. Gunner'ın bana at üzerinde ileri manevralar öğretme teklifini kabul etmek, kesinlikle. Ve o parktaki gölette paten kaymak da yeni eklediklerimden biriydi.

Bir idama tanıklık *etmek, hayır.*

"Kraliyete karşı komplo kurdular," diye nazikçe söze girdi annem ve dehşete kapılmış gözlerim ona kaydı, "o taşları biz takıyoruz Finnie ve aldığımız her nefes Lunwyn için alınmış bir nefes. Size karşı işbirliği yaptılar, bu da ülkelerine karşı işbirliği yaptıkları anlamına geliyor. Taç hayatta kaldı ve bizim görevimiz de onlar asılırken başarısızlıklarının ve Lunwyn'in gücünün bir sembolü olarak oturup izlemek."

Aman Tanrım. Bunu sevmedim.

"Kocanızla birlikte uzakta olsaydınız, bu durum katılmamanız için bir mazeret olurdu," dedi Peder, gözleri Frey'in üzerindeydi. "Ama şimdi buradasınız ve şehirde at sürdüğünüze göre, haberlerin ateş gibi yayıldığına şüphe yok. İnsanlar Finnie'nin burada olduğunu bildiğinden, onun da katılması beklenecek, hatta pek çok kişi onun sırf bunu yapmak için burada olduğunu varsayacak."

"Lanet olsun!" diye mırıldanırken Frey'in kolu omuzlarımı sıktı.

Aurora sessizce, "Bilmen gereken daha çok şey var," dedi, Frey ve ben tekrar kıpırdamadan durduk ve kapı açıldı, bir hizmetçi süslü, gümüş bir kahve servisi, zarif porselenler ve güzelce dekore edilmiş, lezzetli görünen petite fours tabağıyla telaşla ilerledi, başka bir zaman olsa gecikmeden tıkınırdım ama belli ki üç kişinin ölene kadar boyunlarından asılmasını izlemek zorunda kalacağım haberini aldıktan sonra değil.

Hepimiz kahve ve keklerin masaya dizilmesini ve hizmetçinin odadan çıkıp kapıyı kapatmasını bekledikten sonra Aurora öne doğru eğildi ve bir yandan kahve doldururken bir yandan da konuşmaya başladı.

"Sizin yokluğunuzda, özellikle de bu yokluğun bir kadının hayatını oldukça korkunç bir şekilde kaybetmesine neden olan iğrenç bir komplonun ortaya çıkmasından hemen sonra olduğunu ve bu kadının Finnie olması gerektiğini düşünürsek, tüm Lunwyn'de konuşuluyor."

"Ne konuşacağız?" Frey sordu ve Aurora ona bir fincan ve fincan tabağı uzatırken gözlerini ona kaldırdı.

"Sen ve Finnie," diye cevap verdi, tekrar dökmeye başladı ama başka bir şey söylemedi.

"Aurora," diye homurdandı Frey, belli ki onu uyarmak zorunda kalmaktan memnun değildi.

İçini çekti ve cevap verdi, "Bildiğin gibi Drakkar, her şey senin düğün öpücüğünle başladı, sonra Finnie'yi sürükleyip götürmen ve haftalarca ortadan kaybolmanla devam etti. Sonra Gales için yeniden ortaya çıkman ve oradaki davranışların." Örnekleri sıralamaya başlarken gözleri bana kaydı. "Finnie'nin avdan sonra seni büyük bir coşkuyla karşılaması." Gözleri tekrar Frey'e kaydı. "Gales'teki yakınlığınız. Ve Finnie'nin hayatına kastedildikten sonra tekrar ortadan kaybolman, ona çok değer verdiğinin ve güvenliğini sağlamak için tereddüt etmeyeceğinin açık bir göstergesi. Tüm bunlar, ikinizin birlikte olduğu her an

Bir dinleyici kitlesiyle birlikte, hevesle not edildi ve sonra onu daha da hevesle duyacak herhangi bir kulağa aktarıldı."

Frey, "Kraliyet ailesi hakkında bu tür dedikoduların yayılması duyulmamış bir şey değil," dedi. "Aslında, bu tür konuşmalar olağan."

"Haklısın," diye başını salladı ve bir fincan süt koyduktan sonra fincanımı bana uzattı. "Ama suikast girişimlerinin dramatikliği ve birbirinize olan saygınız konusundaki açık sözlülüğünüz göz önüne alındığında, bu konuşma aşırıya kaçtı."

"Nasıl aşırı?" Ben sordum ve annem Atticus'a kahvesini uzattı, sonra da kahve doldurmaya ve cevap vermeye geri döndü.

"Ozanlar seni söylüyor, hikaye anlatıcıları masallar örüyor, ülkeyi kasıp kavuran sadece konuşmalar değil. Tüm bunlar uç noktalara ulaşıyor, efsaneler yaratıyor."

Ho oğlum.

Frey, "Bunun neden ikinizi de telaşlandırdığını anlamıyorum," dedi. "Bu da olağandışı bir durum değil."

Annem kahvesini alıp arkasına yaslandı ve babam da oradan devam etti.

"Haklısın Drakkar," dedi. "Ama sen Frey'sin, Drakkar'sın ve bu yüzden saygı görüyorsun. Finnie ile olan birlikteliğiniz Lunwyn için barış ve refahın devamını müjdeliyor ve zaten büyük bir beklentiyle bekleniyordu. Eşleşmenizin derin bir sevgiye dayanan görkemli bir evlilik gibi görünmesi, kısa sürede hikâyenizin aşırı derecede romantikleşmesine hizmet etti. Ve..." durakladı ve Frey'in gözlerini tuttu, "bu da size ve Finnie'ye karşı komplo kuracak olanları Lunwyn'den ziyade, evlenmenizden sadece birkaç ay sonra bile efsaneye yaklaşan bir aşk eşleşmesi haline getiriyor, onları tiksinti ve öfkeden öte aşırı nefret uyandıran bireyler haline getiriyor."

"Hanlar dolu," diye söze girdi Aurora ve ben de ona baktım. "Boş odaları olan vatandaşlar onları dışarı çıkardılar ve Snowdon'un hemen dışındaki darağacının etrafında, uzaklardan gelen ama şehirde kalacak yer bulamayan insanlarla dolu büyük bir kamp olduğu bildiriliyor."

"Lanet olsun," diye homurdandı Frey, kolunu üzerimden, bileğini dizinden çekip öne doğru eğilerek fincanını ve tabağını şangırtıyla yere bıraktı.

"Anlamıyorum," dedim sessizce ve babam bana baktı.

"İdamlar halka açıktır kızım," diye cevap verdi aynı sessizlikle. Anladığım gibi ona baktım.

"Ho boy," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," dedi Aurora, fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı, gözleri kenarın üzerinden bana bakıyordu. Sonra elini bıraktı ve bakışlarımı tutmaya devam etti. "Baban ekstra koruma çağırdı. İşlerin kontrolden çıkacağına dair endişeler var. Ve hayatım, çok sayıda insana teşhir ediliyor olacaksın." *Duraksadı*, sonra bomu indirirken nazıkçe devam etti. "Binlerce kişi olduğu tahmin ediliyor."

Harika.

Sadece

harika.

"Finnie gitmeyecek," dedi Frey ve hem Aurora hem de Atticus ona baktı.

Atticus, "Üzgünüm Drakkar, ama gitmesi gerekiyor," diye cevap verdi.

Frey başını salladı ve geri döndü, "Rahatsız olduğunu anons edin."

"Ne yazık ki, kraliyet görevi çağırdığında, rahatsız olmak bir mazeret değildir. Bir devlet kahvaltısını ya da kraliyet avını değil, hainlerin idamını kaçırıyor," dedi Atticus sessizce, gözleri bana geldi ve sessizce konuşmaya devam etti. "Üzgünüm Finnie, ama bu toprakların prensesi, kralın müstakbel annesi ve bu komploların hedefi olarak, artık insanlar burada olduğunu bildiğine göre, katılman beklenecek. Bundan kaçış yok. Bu tacın gücünün bir göstergesidir." Bakışlarını ve nefesimi tutarak devam etti: "Sizi oyuna getirmeyi umuyorduk ama bu gerçekleşmediğine göre, katılmak sizin göreviniz." Nefesini tuttu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Çok üzgünüm kızım."

Arkama yaslandım, ateşe baktım, kahvemden bir yudum aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Tamam, şimdi ve belki de sonsuza dek prenestim. İş buydu. Boktan bir işti ama iş buydu. Görünüşe göre prenses olmak güzel saraylar, fantastik şatolar, alışveriş, okçuluk dersleri, harika taçlar ve harika iç çamaşırları giymek ve gemisine senin adını veren seksi bir adamla evli olmaktan ibaret değilmiş. Görünüşe göre dezavantajları da varmış.

Ve bu büyük bir şeydi.

Hells bells.

Aurora konuştu ve o konuşurken gözlerim ona kaydı. "Güçlü olman gerekecek canım. Eğer o burada olsaydı, Sjofn gözünü bile kırpamazdı. Ona bakman, güç göstermen ve tepki vermemen gerekecek." Durakladı ve sözlerini bitirmeden önce gözleri yumuşadı, "Uzun sürmeyecek ve yakında uzaklaşacağız."

"Tamam," diye fısıldadım, Frey'in kolu tekrar omuzlarıma dolandı ve beni yanına çekti.

Sonra konuyu biraz değiştirdi.

Frey, "Grieg'in neden bugünün mahkûmları arasında yer aldığını açıklayın," diye sorduğunda Hernod Grieg'in ve Berg Enger'in kim olduğunu biliyordum. Frey beni bilgilendirmişti.

Atticus'un gözleri Frey'le benim aramda hızla dolaştı, Frey'in paylaştıklarını anladığı belliydi ve "Hawkvale'de haberci size ulaşmadı mı?" diye sordu. Frey'in başını sallaması üzerine Peder devam etti: "Ve döndüğünüzde bir brifing almadınız mı?"

Frey başını sallamaya devam etti. "Ruben, Grieg'in hapsedildiği ve sorgulandığı ama yargılanıp mahkûm edilmediği haberiyle Hawkvale'e geldi. Ve açıkladığım gibi, Finnie seni görmek istediği için Snowdon'a aceleyle gittik, Vadi'den ayrılmadan önce bu haber bize ulaşmadı ve *Finnie*'yi bir raporla kimse karşılamadı."

Babamın dudakları gerildi ve cevap verdi: "Adamlarınız onu yakaladı, onunla birlikte çalıştı ve komploların arkasındaki adam olduğunu itiraf etti."

"Bu kadar basit mi?" Frey inanmamış gibi bir sesle sordu.

"Görünüşe göre," diye temkinli bir şekilde cevap verdi babam, gözleriyle Frey'e okuyamadığım ama onun da inanmadığını söyleyebileceğim bir şey iletiyordu.

Frey, "Balthazar ve Qncy ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Qncy uzakta değil," dedi babam ona. "Mesajınızı alır almaz, ikisine de geleceğinizi haber verdim ve adamınız Balthazar'ın nerede olduğunu bilmediğim bir yerde olduğunu öğrendim. Haberci geldiğinde, Lunwyn'e döndüğünüzü duyduğunu ve size doğru yola çıktığını düşünmüştüm. Ama Qncy yakınlarda. Onu sana getirtirim." Devam etmeden önce bir an durakladı, "Ama Drakkar, Grieg'in adı bildiride yazıyor. İnsanlar onun orada olmasını bekleyecek. Bundan kaçış yok. Bu gece asılacak."

Atticus hafifçe öne doğru eğildi, gözleri çakmak çakmaktı ve sessizce, "Bu nedenle, eğer konuşmak istiyorsanız, zamanınız çok az," dedi.

Burada anlamadığım bir şeyler olduğunu hissediyordum ama sorma fırsatım da olmadı.

Frey ayağa kalkmakta tereddüt etmedi ve "Öyleyse az zamanım var, acele etmeliyim" dedi.

Babam da başını salladı ve ayağa kalktı, doğrulmadan önce kahvesini bıraktı. O sırada fincanımın tabağında şangırdadığını duydum ve elime baktığımda titrediğini gördüm.

Aynı anda fincanım ve tabağım Frey tarafından süpürüldü. Masanın üzerine koymasını belli belirsiz izledim ve sonra yüzünden başka bir şey görmedim çünkü bana doğru eğilmiş ve elini çeneme doğru kaldırmıştı.

"Seninle olacağım," diye fısıldadı ve infazları kastettiğini anlayarak başımı salladım ve gözleri yüzümde gezinerek "Sizin dünyanızda bunu yapmıyorlar," dedi.

Başımı salladım ve yumuşak bir sesle, "Yapıyorlar, sadece halka açık değil ve suçlular asılmıyor. Onlara zehir enjekte ediliyor ve... her neyse, ama bu özel bir şey ve gerçekleşmesi bile tartışmalı. Benim dünyamdaki pek çok kişi ölüm cezasına inanmıyor ve bazıları da buna şiddetle karşı çıkıyor."

"Peki senin bu konudaki fikrin ne?" diye sordu ve ben de dudağımı ısırdım. Sonra da "Büyük bir hayranı değilim" diye cevap verdim.

Frey'in gözleri yumuşadı ve bana güvence verdi: "Burada çok nadirdir aşkım ve bu ceza sadece hainler, tecavüzcüler ve katiller için uygulanır. Ve senin katılımın sadece hainlerin infazında beklenir."

Asılması gereken üç hain olduğu gerçeği dışında bu iyi bir haberdir. "Muhteşem," diye mırıldandım.

Frey, parmakları çenemde kısa bir süre gerilirken, "Bu daha da nadir, Finnie'm," diye fısıldadı. "Hayatım boyunca sadece bir tane daha hatırlıyorum ve o da on yıllar önceydi."

Başımı salladım ve bu beni daha iyi hissettirdi, sadece çok değil.

Frey eğildi, ağzını ağzıma değdirdi ve bu beni de daha iyi hissettirdi, bu sefer çok daha fazla.

"Çabuk olacak ve biz de uzaklaşacağız," dedi nazikçe.

Tekrar başımı salladım ve parmaklarını çenemde tekrar gerdi. Sonra, "Komplocuyla konuşmak için acele etmeliyim," dedi. Yine başımı salladım.

Frey devam etti, "En kısa zamanda geri döneceğim."

O zaman anladım ki kaçmaya hevesliydi ama benim için endişeleniyordu ve gitmeden önce iyi olduğumdan emin olmak için kalıyordu.

İşte o zaman elimi kaldırdım, parmaklarımı bileğine doladım, sıktım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim.

"Gözlerinde gördüğüm ışıktan hoşlanmıyorum" diye cevap verirken hâlâ kıpırdamıyordu.

"Tatlım, muhtemelen bir süre yapamayacaksın çünkü bu bir macera, eğer seçme şansım olsaydı, kocaman bir hayır derdim ama bunu atlatacağım ve sonra üstesinden geleceğim." Bileğini bir kez daha sıktım ve "Söz veriyorum" diye bitirdim.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, sonra eğildi ve ben güçlendirici bir nefes çekerken burnunu benimkinin üzerinde kaydırıldı.

Sonra dağılmayacağımdan emin olmuş olmalı ki doğruldu, anneme başını salladı, çenesini babama doğru salladı, babam bana kısa bir süre onaylayarak gülümsedi (ve bu da beni daha iyi hissettirdi) ve odadan çıktılar.

Babam ve Frey'in arkasından kapıların kapandığını duymadan önce annem kahve fincanının kenarından bana bakarak bir yudum daha aldı. Sonra fincanı tekrar bıraktı ve sert bir ifadeyle, "Kocanın senden pek hoşlanmadığını fark etmek beni üzüyor.

kızım."

Ona göz kırptım, sonra gözlerinin parladığını izlerken ağzının seğirdiğini gördüm.

Sonra öne doğru eğildim, kendi fincanımı kaptım, arkama yaslandım ve "Bu korkunç. Bir türlü anlaşıyoruz," dedikten sonra bir yudum aldım.

"Bunu görüyorum," diye mırıldandı

Aurora. "Çekilmez biri," diye ekledim.

"Mm." Gözleri dans ederken fincanına doğru mırıldandı. "Ve benim bir şirret olduğumu düşünüyor," diye bilgilendirdim onu.

"Bunu oldukça açık bir şekilde ifade etti," diye yanıtladı.

"Son birkaç ay tam bir kâbus gibiydi," diye paylaştım.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Başın sağ olsun canım, çok acı çekiyorsun," diye karşılık verdi ve kendimi tutamadım, sııttım, sırtıtışım bir gülümsemeye dönüştü ve sonra kahkahayı patlattım.

Wilde Evi'nden Aurora benimle birlikte gülmedi ama gülümsedi.

Gülmeyi bıraktığımda öne doğru eğildi, narin, porselen petite fours tabağını aldı ve "Bana Raider'ınla olan maceralarını anlat Finnie'm" diye davet ederken bana uzattı.

Bu nedenle annem ustalıkla zihnimi yaklaşan olaylardan uzaklaştırıp daha iyi yerlere götürdü, bu sadece yapmasına izin verdiğim değil, aynı zamanda son derece minnettar olduğum bir şeydi ve kükreyen bir ateşin yanındaki güzel bir odada oturduk, kahve içtik, kek yedik ve uzun, muhteşem bir anne kız sohbeti yaptık.

Eve dönüşümüzün üçlü bir infazda bulunmam gerektiği haberini içermemesini tercih ederdim.

Ama sonu harika oldu.

Ve bu arada, küçük dörtlülerin tadı göründüklerinden bile daha güzeldi.

* * * * *

"Kızma Penelope," diye fısıldadım birkaç saat önce yeniden bir araya geldiğim ve geride bırakıldığı için oldukça kin beslediğini fark ettiğim kedime sarılırken.

Boynunu kolumun üzerine uzattı ve yana baktı, açıkça yere bırakılmayı ve onu terk ettiğini düşündüğü annesinden sarılma ve yumuşak sözler almamayı istiyordu.

"Bana bir gemiye binmek istemediğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Mrrrr bu sen, mrrrr *yıllarca uzaklara* gitmeden önceydi," dedi. karşılık verdi.

"Bir dahaki sefere seni de yanımda götüreceğim," diye söz verdim. "Mrrr, bırak beni," diye talep etti.

"Bana kızlarımın seninle ilgilenmediğini söyleyemezsin," dedim. "Mrrr, dışarı çıkmama izin vermediler, mrrr," diye cevap verdi.

"Hayır, her on dakikada bir dışarı çıkmama izin verip on dakika sonra tekrar içeri almadıklarını kastediyorsun," diye düzelttim.

Mesafeye göz kırptı ve "Mrrrr, bırak beni" diye tekrarlayarak bu noktayı kötü niyetle kabul etti.

"Benden önce annene sarıl," diye ısrar ettim, başını çevirip bana göz kırptı, sonra tekrar çevirip kolumun üzerinden baktı.

Huysuzlanıyordu ve (henüz) pes etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden onu yatağa taşıdım ve üzerine bıraktım. Yastıklara doğru paytak paytak yürüdü ve şişman vücudunu küçümseyen bir bakışla bana fırlattı, sonra yastıkların kenarındaki yorganın üzerine çöktü ve kendi içine kıvrılıp koca göbeğini temizlemeye başlamadan önce bir saniye bana ters ters baktı.

İçimi çektim. Sonra daha zarif mobilyalar, duvar halıları, ısıtılı taş duvarlar ve zeminlerden oluşan ama beyazlar, soluk yeşiller ve lavantalarla dekore edilmiş odaya baktım. Muhteşemdi.

Harika olan bir diğer şey de Kell'in kullandığı kızakların eşyalarımızla birlikte yaklaşık bir saat önce gelmiş olmasıydı. İçlerinde sandıklarımız ve çok daha değerli bir yük olan Skylar da vardı.

Ve son olarak Skylar, Frey'in eğrilmiş cam ejderhasını indirmişti ve şimdi ayaklarının üzerinde, kanatlarını açmış, şifonyerin üzerindeki ipek yatağında oturuyordu. Frey'le benim geleceğimiz haberini alır almaz kızlarımı aramışlar, kendileri ve benim için hazırlanıp Kış Sarayı'ndan Rimée Kalesi'ne koşmuşlar, Alyssa'nın söylediğine göre Frey'le benden sadece yirmi dakika önce varmışlardı. Bu yüzden Esther düğün bohçamı ejderhanın yanına, güzel, kristal bir vazoya koymuştu.

Adela dallarının ve Frey'in cam canavarının güzelliğini inceledim ve o anda nereye gidersek gidelim bu iki şeyin bizimle olacağına karar verdim. Nerede olursak olalım, onlar hep bizimle olacaktı.

Her zaman.

Sonra kapı açıldı ve Frey, ardından da Alyssa ve Bess içeri girdi.

Kızlar dolaba gitti, Frey yanıma geldi ve yüzündeki ifadeden vaktin geldiğini anladım.

Yakınımda durdu, iki eli boynuma geldi ve yüzünü yüzüme yaklaştıracak şekilde eğildi ve fısıldadı: "Uzaklaşmalıyız."

Biliyordum, bu yüzden başımı salladım.

Nefesini içine çekti. Sonra şöyle dedi: "Finnie, asılan son hain, Sjofn genç bir kızken asılmıştı. Genç olduğu için katılamadı. Her ne kadar prenses olsan ve insanlar senin doğduğundan beri böyle eğitildiğini düşünse ve Sjofn hakkında çok şey bilinse de, bu akşam göreceklere nasıl tepki vereceğini kimse bilemez." Fısıldamadan önce parmaklarıyla beni sıktı, "Zor olacak aşkım ve bu nedenle tepkini koruma ve sana ait olmayan bir tepki gösterme sorumluluğunu hissederek bu zorluğa katkıda bulunmamalısın."

Uh... ne?

"Pardon?" diye sordum.

"Sana söylediğim şey, insanların ne gördüğü konusunda endişelenmemen Finnie," dedi yumuşak bir sesle, "sadece kendin ol."

Gözlerimi kapattım çünkü beni çok iyi tanımasını seviyordum ve bu nedenle bunun aklımı kurcalayacağını (ya da kurcalayan şeylerden biri olacağını) biliyordum, sonra gözlerimi açtım, gözlerinin içine baktım ve "Annemi ve babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum" dedim.

"İstemediğini biliyorum ama bunu yapabileceğinden de emin değilim," diye cevap verdi Frey, gözlerimi tekrar kapattım çünkü sözleri hoşuma gitmişti ve sonra dudaklarını alnımda hissettim, bu daha da hoşuma gitti, gözlerimi açtım ve bana tekrar baktı. "Uzaklaşmalıyız," diye tekrarladı fısıltıyla.

Başımı salladım.

Alyssa ve Bess ellerinde bir çift güvercin grisi, süet eldiven ve güvercin grisi tüylerle tozlanmış kabarık beyaz postlardan yapılmış bir kürk pelerinle kapının dışında bekliyorlardı ve Frey beni koridordan, kıvrımlı merdivenlerden aşağıya, Aurora ve Atticus'un dış giysilerini omuzlarına yerleştirdikleri büyük salona götürmeden önce bana anlayışlı bakışlar attılar.

İkisi de taç takıyordu ve Jocelyn ile Esther'in annemle babamın yanına vardığımızda bana doğru koştuklarını gördüm, Jocelyn tahta bir kutu taşıyordu. Bess ve Alyssa pelerini omuzlarıma yerleştirip eldivenleri ellerime geçirirken, Jocelyn buz mavisi ipek yatağındaki muhteşem buzdan tacımı çıkardı ve Esther de çıkarıp öne getirerek alnıma yerleştirdi.

"Hazırsın Finnie," diye fısıldadı geri çekilmeden önce, başımı salladım ve Bess elimi sıktı, sonra dört kız da geri çekildi.

Uzakta.

Frey elini sırtıma koydu ve annemle babamı ön kapıdan çıkarken takip ettik. Dışarı çıktığımızda, merdivenlerin dibinde, her birinin önünde dört atlı takımlar bulunan iki kızak gördüm ve çeşmenin etrafında bir dizi kraliyet muhafızı ve Frey'in binekli tüm adamları gibi görünüyordu ve bunlara Kell ve Skylar da dahildi.

Skylar'ı gördüğüm anda adımlarım durakladı ve başım Frey'e bakmak için geriye gitti. "Tatlım, Sky... Ben -"

Frey mırıldanarak sözümü kesti, "Gelmeyi o istedi."

Başımı salladım ve kolunu tuttum, ayaklarımı sürüyerek fısıldadım, "Eğlence olsun diye bir çingiraklı yılanla güreşmek isteyebilir ama buna izin vermeyiz."

Frey bana baktı, kaşlarını kaldırdı, "Çingiraklı yılan mı?"

"Onlardan yok mu?" Bizi son basamakta durdurduğunda ben de sordum.

"Var ama neden bir çingiraklı yılanla güreşmek istesin ki?"

"Kesinlikle!" Sesimi yükselterek bağırdım.

"Finnie -"

"Gitmesini istemiyorum."

"Wee one -"

"Frey, ona gidemeyeceğini söyle. Ölümüne olan bu ilgi ürkütücü. Sağlıksız. Hatta yanlış. Benim dünyamda halka açık infazlar vardı ama yıllar önce sona erdi. Yani, sanırım bazı topraklarda hâlâ yapılıyor ama çoğu yapmıyor çünkü insani değil. Sky'ın da böyle olmaması gerektiğini öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Frey kaşları çatılırken yaklaştı ve gözlerimi tutabilmek için boynunu eğdi, "Benim küçük Finnie'm, mahkûmların asılmasını görmeye gitmek istemiyor. Muhafızlarınızın bir parçası olmak istiyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken gözümü kırıştıtarak ona baktım. "Ne?"

"Tüm adamlarım kişisel muhafızınız olarak burada ve Skylar da onların arasında olmayı talep etti. Bunun için onların varlığı sadece törensel olacak, bu yüzden kabul ettim."

Bunun üzerine kalbim yerinden fırladı. "O istedi -
?"

"Evet."

Gözlerimi kırptım ve fısıldadım, "Gerçekten mi?"

"Bunu neden bu kadar şaşırtıcı bulduğunu soracaktım, aşkım, onun güneşin senin içinden parladığını ve senin ayı astığını düşündüğü gerçeğini göz önünde bulundurarak, ama ne kadar gecikirsek, bunun yapılması o kadar uzun sürer, senin için ve onlar için."

Ho oğlum. Çok haklıydı.

Yine de, Frey'in Skylar'ın güneşin benim üzerimde parladığını ve benim aya asıldığını düşündüğünü düşünmesi tamamen harikaydı.

"Tamam," dedim başımı sallayarak, kendimi elimdeki (o kadar da büyük olmayan) göreve geri götürdüm, Frey başımı sallayarak bana karşılık verdi, sonra başımın üzerinden baktı ve başka birine başını salladı.

Sonra Tyr ona getirildi, Frey beni eyere kaldırdı ve arkamdan ata bindi.

"Drakkar," diye seslendi Atticus kızağın arkasından, "sen ve Finnie için bir kızak hazırlandı."

"O da benimle geliyor," diye karşılık verdi Frey.

"Ama o Kış -" Baba söze başladı ama Frey onun sözünü kesti.

"Gerçekten de öyle. O aynı zamanda hayatı tehlikede olan karım.

O

Korumama yakın ve gerektiğinde çok daha hızlı bir kaçış sağlayacak bir ulaşım aracıyla gezintiye çıkın," diye karşılık verdi Frey ve kızlarımla birlikte gitmek ve bu tüyler ürpertici olaya hazırlıklı olmak için Annemden ayrıldığımdan beri aklımı kurcalayan pek çok şeyden birini daha hatırlatarak derin bir iç çektim.

Babam bunu düşündü ve sonra başını salladı.

Ve Frey'in uzun zaman önce Hawkvale'in güneşle ıslanan hayal dünyasındaki büyük, süslü şatosundaki büyük, yumuşak yatağını terk etmememiz yönündeki önerisini tekrar düşündüm.

Ama ne yazık ki bunun için çok geçti.

Sonra babam şoförüne "İleri" diye emretti, kızakları ilerledi, Frey Tyr'ı kızağın arkasına geçirdi ve muhafızlarla Frey'in adamları etrafımızı sardı.

Çeşmeyi döndükten kısa bir süre sonra bunun görkemli, sakın bir kraliyet alayı olmayacağını anladım. Tüm atlar hızlı bir şekilde dörtnala koşturuluyordu ve bunun nedeni anlaşılabilecekti. Çünkü gideceğimiz yer şehre yakın değil, çok uzaktı.

Bizim hızımızla Snowdon hızla geride kaldı, tırmandık ve bir dağın alçak dalgasını yuvarladık ve başka bir vadiye çıktık,

Bu çadır kentte bolca ateş yakılan karanlık çadırlar vardı ama çadır kent bir hayalet kent gibiydi çünkü çadır kentin ötesinde, ahşap bir platformun önüne yayılmış atlar ve kızaklarla çevrili bir insan denizi vardı. Tüm bunlar, özellikle platformun etrafındaki çok sayıda meşale ile gecenin karanlığına karşı aydınlatılmıştı. Yaklaştıkça, Babamın muhafızları ve onları karşılayan, zaten orada bulunan ve at sırtında kalabalığın arasında devriye gezen muhafızların oluşturduğu bir izleyici caddesinden geçmeye başladığımızda, platformun bir iskele olduğunu ve arkasında, üzerinde Kral Baldur'unkine kıyasla sadece hafif süslü üç tahtın bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü olduğunu gördüm ve eğer meydana gelecek olaylar gerçekleşmeyecek olsaydı, bunların çok havalı olduğunu düşünürdüm. Açıkçası, olacaklardan korktuğum için bunu hiç düşünmedim.

Sonra düşüncelerim tahtlardan (ama daha çok sarkan üç ip ilmiğiyle iskeleden) uzaklaştı, çünkü bir tezahürat havayı çınlatmaya başladı ve bu tezahürat "Ejderha ve Buz!" diye sağır edici bir tezahürata dönüştü.

İnsan kalabalığının arasından geçerken etrafıma bakmaya başladım ve Frey'e doğru yöneltilmiş çok sayıda selam, havaya fırlatılmış kollar, kocaman gülümsemeler ve daha büyük bağırان ağızlar gördüm, gözler Frey ve bana yapışmıştı ve biz sürdükçe tezahürat yükselmeye devam etti.

Sanki bir konsere gelen rock yıldızları gibiydik ve normalde bunun rahatsız edici olacağından şüpheleniyordum. O akşamki olayları göz önünde bulundurursak, korkunçtu.

Kafamı dağıtmak için döndüm, Frey'e baktım ve "Buz mu?" diye sordum.

Başımın üzerine dikilmiş, tetikte ve tarayan gözleri bana doğru indi. "Bilmiyorum, ufaklık. Daha önce hiç duymamıştım ama görünüşe göre bir lakap kazanmışsın."

"Harika," diye mırıldandım, tekrar önüme bakarak.

Yani, "Buz" oldukça havalıydı sanırım. Sadece uygun olmadığını düşündüm.

Yeni tutamağımı düşünmeye fırsatım olmadı çünkü platforma ulaşmam uzun sürmedi ve sonra Atticus ve Aurora da dahil olmak üzere hiç kimse hızla platforma doğru ilerlemekte tereddüt etmedi, neredeyse durduğu anda kızaklarından indiler, Baba küçük kızak kapısını açmak için birinin yaklaşmasını bile beklemedi. Frey neredeyse aşağı salındı

Tyr durdu ve hemen beni aşağı çekmek için uzandı. Kell ve Skylar da dahil olmak üzere tüm adamlarının atlarından inip bizimle birlikte platforma çıkmaları ve Frey sağ tarafımda, Thad sol tarafımda, Skylar Thad'ın önünde ve Kell arkamda duracak şekilde tahtlarımızın arkasında sıraya girmeleri beni çok daha iyi hissettirdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu beni daha iyi hissettirmede... harika hissettirdi; onların destek gösterisi harikaydı.

Ta ki kalabalık bunu, Drakkar ve adamlarının gelininin etrafını sardığını anlayıp çılgına dönene kadar.

Kahretsin.

Tahtımda otururken, Frey'in elini tutmak için uzandım, çekiştirdim ve kulağı ağızıma gelecek şekilde eğildi, bu da ezici bir ses dalgasına neden oldu.

"Belki de çocukların burada olması -" Başladım ve Frey gözlerimi yakalamak için başını çevirdi.

"Sizin yanınızda duruyorlar," dedi amansızca.

"Ama, tüm bu insanlar -" Tekrar başladım ve Frey yine sözümü kesti.

"Tüm bu insanlar, niyetleri bilinmeyen bir bilinmeyenler güruhu. Açığa çıktınız. Adamlarım senin yanında."

Oh. Doğru ya. Bu mantıklı.

Yani bu bir destek gösterisinden çok bir korumaydı.

Bu da işe yaradı.

"Tamam," diye fısıldadım, Frey'in dudakları kıpırdadı, sonra doğruldu, kalabalığa baktı, elimi güven verici bir şekilde bir kez sıktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturmak için bıraktı.

İpucunu aldım, bir prenses olma zamanı, bu yüzden iki elimi de kucağıma koydum ve onları sıkıca kavradım.

Tam o sırada kalabalığın içinden süzülen bir dalgalanma, coşkulu heyecanı pek de iyi hissettirmeyen başka bir şeye dönüştürdü ve gözlerim insan denizinin arkasına kaydı. Orada dört siyah atın çektiği siyah, üstü kapalı bir kızıağın geride bıraktığımız caddeye girdiğini ve babamın silahlı askerlerinden oluşan büyük bir falanks tarafından korunduğunu gördüm.

Mahkum gelmişti ve neredeyse hemen ardından kalabalık, zaten gördükleri karşısında çılgına dönmeye başlamıştı.

Frey ve ben, bağırarak alay etmekte ve kapalı kızağın yan tarafına, atlara ve hatta şans eseri yanlarında büyük kalkanlar taşıyan muhafızlara isabet eden kartopları fırlatmakta gecikmedik.

Vücudum gerilirken "Olamaz," diye fısıldadım ve iki yerde güven verici sıkımlar hissettim. Biri sağ omzumdu ve bu Frey'den geliyordu. Diğerisi ise sol omzumdu ve bu da beni şaşırtacak şekilde Kell'in tahtımın arkasına uzanıp elini hızlıca çekmesiydi.

Babam ayağa kalktı ve kararlı adımlarla platformdan geçip iskeleye doğru yürüdü, orada bir muhafızla konuştu, sonra geri döndü, yüzü taş kesilmişti, muhafız soyundu ve niyetini anladım ama artık çok geçti. Kızak, üzerine isabet eden kartoplarının sayısı ile ileri geri sallanıyordu ve alaylar havaya asit karışmış hissi verecek kadar artmıştı. Kızak darağacının önünde durduğunda, daha fazla muhafız öne atılarak kızağın etrafında atlardan bir kalkan oluşturdu ve yaya muhafızlar da atların önünde durmak için aşağıya doğru yürüdü, adamlar uyarı için kılıçlarını kınından çıkardı.

Ama artık çok geçti.

Hem de çok geç.

Gardiyanlar da bunu bildikleri için daha az zaman harcadılar.

Mahkûmlar kızaktan indirildi ve ilimiklerinin başında durmak üzere hızla darağacına doğru ilerlediler. Önce iki adam, zayıf, solgun ve dehşet içinde görünen Viola arkadan geliyordu.

Viola ve belki de planının şiddetle ve alenen uygulanış biçimi, kalabalığın ısırmacı coşkusunun katıksız gücünü yakaladı ve izleyiciler tarafından görünür hale geldiği anda, kartopları o kadar şiddetli ve çok sayıda fırlatıldı ki, vücudu yere düşen her füzeyle sarsıldı ve bu mermilerin önceden hazırlandığı ve taşlarla ya da belki daha kötüsüyle gömüldüğü çok çabuk anlaşıldı, çünkü sadece kar onun kaba kıyafetlerini yırtmaz ya da cildini yırtmazdı.

Ve ayaklarının altındaki karda kayıp elleri ve dizlerinin üzerine düştüğünde, saçları sıırılsıklam ve damlıyordu, giysileri saniyeler içinde lime lime olmuştu, muhafızlar önünde durup onu korumaya çalışan kalkanları tutarken bile buzlu füzeler hızla geliyordu ve

Girişimleri sırasında yağmur altında kalması, kalabalığın onun düşüşüyle çığına dönmesi ve yeni bir ses dalgasının bana çarpmasıyla kendimi kaybettim.

Hiç düşünmeden tahtımdan fırladım, "*Dur!*" diye bağırdım ve iskeleyle çıkan merdivenlere doğru koştum.

Başaramadım. Önce Stephan beni yakaladı ve sonra kendimi Frey'in kollarına aktarılmış hissettim ama "*Dur! Hemen dur!*" diye bağırmaya devam ettim. *Hemen dur!*" diye bağırmaya devam ettim.

"Finnie, ufaklık," diye hırladı kulağımı sertçe sıkarak, "sakin ol."

Onu tamamen görmezden geldim, mücadele etmeye devam ettim ve "*Hemen şimdi dur!*" diye bağırmaya devam ettim.

İşte o zaman fark ettim ve Frey de fark etti çünkü beni tahtıma geri çekmeye çalışmayı bıraktı. Platforma en yakın olanlar beni duyup gördüklerinde ve kartopu atmaya bırakıp şok içinde bana bakmaya başladıklarında hareketsiz durdu ve baktı. Bu da kalabalığın içinde inanılmaz bir hızla yer değiştirdi ve ben "*Durun!*" diye bağırmaya devam ederken hepsi hızla hareketsizleşti ve sessizleşti.

Kalabalığın tamamının durup bakması sadece birkaç dakika sürdü ve ben orada, Frey'in kolunun kıvrımında durdum, göğsüm yükselip alçaldı ve bakışlarına karşılık verdim.

Sonra, bana ne oldu bilmiyorum, bağırmaya başladım.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, derslerimi sanki bir prensesmişim gibi anlatıyordum.

"Bu bir ulusun kurnazlığının ölçüsüdür! Bu bir ulusun gücünün ölçüsüdür! Ve bu bir ulusun ölçüsüdür," diye öne doğru eğildim ve "*merhametlerinin ölçüsüdür!*" diye haykırdım. Arkama yaslanıp kalabalığı gözden geçirdim ve tuhaf bir nedenle bağırmaya devam ettim. "Önünüzde gördüğünüz mahkûmlar adil bir şekilde yargılandılar ve cezalarını adil bir şekilde çekecekler. Yanlış yaptılar ve bunun bedelini ödeyecekler. Ancak ben, idam mahkûmlarının bile ölümle yüzleşirken saygı görmeyi hak ettiklerini görmeyen bir ulusun Kış Prensesi değilim. Bunu hak etmediklerini düşünebilirsiniz ancak Lunwynliler olarak sizin göreviniz onların yaptıklarının üstüne çıkmaktır, dibine inmek *değil*. Suçları için asılacaklar ve siz de bu cezanın infazını izleyeceksiniz. Bu sizin için nasıl yeterli olmaz?"

Yakınımdakiler sözlerimi u z a ğ a gönderirken gözlerimi fısıldaşan kalabalıktan ayırdım ve Frey'in kolunun hala sıkı bir şekilde etrafımda olduğunu hissettim.

ama görmezden geldim ve iskeleye baktım.

Viola'nın etrafında duran muhafızlara "Onu ayağa kaldırın!" diye emrettiğimde, şaşkınlıkla bana bakakaldılar ve ben de "*Onu ayağa kaldırın!*" diye bağırdım.

Viola'ya doğru atladılar, onu kaldırıp ilmiğine götürürken bakmaktan kaçındım. Bunun yerine kalabalığa dönüp baktım ve evet, tahmin ettiğiniz gibi bağırmaya devam ettim.

"Bugün son derece üzücü bir olaya tanıklık ediyorsunuz. Hayatlarının bir yerinde yanlış yapmış, bu nedenle yanlış yapan ve bu nedenle nihai bedeli ödeyen üç kişi. Orada durup bağırıp çağırmayın, bu büyük ulusa, onun buzla kaplı dünyasında yaşayacak kadar şanslı olanlara ve onun taçlarını giyme ayrıcalığına sahip olanlara karşı hareket etmekte haklı olduklarını göstermeyin. Orada durun ve sizi tanıdığım Lunwynialılar gibi güçlü durun, gururlu durun ve merhametle dolu durun." Sonra Frey'in kolunda döndüm, ona baktım ve "Benden bu kadar" diye bağırdım.

Okumak için hiç havamda olmadığım bir ifadeyle bana bakıyordu ve neyse ki bunu yapmam için bana zaman vermedi. Beni hızlıca tahtıma geri götürdü ve ben de gidip oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirip derin nefes almaya çalışarak artık sessiz olan kalabalığa baktım.

Atticus sol tarafımdan, "Gecikmeden başlayın," diye bağırdı ve ben de sessizce (kalabalığın yaptığı gibi) mahkûmların her birinin son sözlerini söylemelerine izin verilmesini izledim. Berg Enger ve Viola Milstrom reddetti, Enger'in olaylardan dolayı sarsıldığı açıktı, Viola'nın da öyle. Hernod Grieg garip bir şekilde yumruğunu kaldırdı ve "Lunwyn Birleşin!" diye bağırdı.

Başlarına siyah kumaştan çuvalar geçirildi, ilmekler başlarından geçirilip boyunlarına geçirildi, beyaz cüppeli ve üzerinde tanrıların renklerini gösteren bir bant sallanan bir adam eski dilde birkaç kelime söyledi ve sonra babam bağırdı, "Lunwyn!" diye bağırdı ve cellat boylu boyunca yürüyerek her bir lanetlinin arkasındaki yüksek bir tahta kolu tekmeledi ve Enger aşağı indi, Grieg aşağı indi ve elimde değildi, gözlerimi kapattım ama Viola aşağı indiğinde aniden sakinleşen kısa, keskin, yürek parçalayan çığlığını duymak bile yeterince kötüydü.

Sonra cellat döndü ve "Bitti kralım!" diye bağırdı ve Frey beni tahtımdan öyle hızlı indirdi ki başım döndü. Sonra platformdan aşağı indik, adamlarının çizmelerinin tabanları arkamızda ses çıkarıyordu. Sonra Tyr'ın üzerindeydim, Frey arkamdaydı, kolu kaburgalarım sıkıca sarılmıştı, bizi Tyr'ın sırtına yasladı, topuklarını Tyr'ın böğrüne sapladı ve "Yah!" diye bağırdı.

Artık bir cadde yoktu ve önümüzde kalabalık sıçrayarak uzaklaştı, Frey, ben, Tyr ve adamları onların arasından geçip Rimée Kalesi'ne doğru dörtnala giderken kendi başlarına ayrıldılar.

* * * * *

Keep'e geri dönmemiz platforma ulaşmamızın yarısı kadar zaman aldı çünkü Frey yol boyunca Tyr'a sıkı bir şekilde bindi. Oraya vardığımızda atından indi ve bunu yaparken beni de kendisiyle birlikte aşağı sürükledi.

Sonra beni merdivenlerden yukarı sürükledi.

Sonra beni, biz gelmeden önce bir uşak tarafından açılan kapılardan içeri sürükledi.

Sonra beni görünce öne fırlayan kızlarımın yanından sürükleyerek geçirdi.

Sonra beni koridordan aşağı sürükledi ve daha önce ailemle birlikte olduğumuz odaya götürdü.

Frey beni içeri çekip sonra da bana döndüğünde, koşuşturmanın seslerine göre adamlarının her biri gibi kızlar da onu takip etti.

Yüzüne bir kez *baktım*, kızgın olduğunu ve umursamadığını anladım.

Ben de elimi çekip kurtardım, avuç içimi ona doğru kaldırdım ve "*Başlama!*" diye bağırdım.

Benden (ve elimden) öteye baktı ve "*Git!*" diye havladı.

Omzumun üzerinden baktım ve "*Kal!*" diye bağırdım.

Hem erkekler hem de kadınlar Frey ve benim aramda bakıştılar ve Frey "*Git!*" diye tekrarlardı, ben de "*Gitmeye cüret etme! Kal!*"

"Lanet olsun Finnie," diye homurdandı Frey ve ben de ona dönüp baktım. "Onu kartopu yağmuruna tutuyorlardı, Frey, *o ölmeden hemen önce*

ölene kadar boynundan asılacak!" Bağırdım. "Yanlış yapmıştı ama cezası yeterince kötü değil miydi? Katlanmak zorunda mıydı -?"

Konuşmayı bıraktım çünkü aniden Frey'in kollarında ezilmiştim ve ağzı benimkine çarpmıştı, bunun üzerine sıcak bir

ve ağır bir tane de bana.

Başını kaldırıp konuşmaya başladığında omuzlarını tutuyor ve şaşkınlıkla ona göz kırptıyordum, "Bu akşam karımla ne kadar gurur duyduğumu sana söylerken biraz yalnız kalmak iyi olurdu ama mademki geceki performansının devam etmesini istiyorsun, öyle olsun." Tekrar göz kırptım, kızgın olmadığını belli belirsiz fark ettim, yüzünde okuduğum duygu yoğunluğu tamamen başka bir şeydi. Beni sıktı ve şöyle dedi: "Seninle gurur duyuyorum Finnie Drakkar. Yaptığın şey cesaret ve merhamet göstergesiydi ve eğer halkın seni zaten sevmiyorsa, buna tanık olduktan sonra seveceklerdir."

Tekrar göz kırptım ve "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Kesinlikle," diye yanıtladı.

Bedenimin onun kollarında eridiğini hissettim.

"Ne yaptı?" Jocelyn'in arkamdan fısıldadığını duydum. Sonra Thad'ın, "Sana söyleyeceğim ama dışarıda yapacağım," diye cevap verdiğini duydum.

Sonra Frey ve ben yana doğru sarsılmadan hemen önce bedenlerin hareket ettiğini duydum, kollar ikimizin de kalçalarına dolanmıştı. Skylar'ın bacaklarımıza sarıldığını görmek için aşağıya baktım ve bir elimi Skylar'ın saçlarına dokunmak için hareket ettirirken Frey'in kolunda daha da eridim. Ama Skylar, Skylar olduğu için bunu beklemedi. Tek kelime etmeden ya da bakmadan elimi bıraktı ve hızla odadan çıktı. Bunu yaparken onu izlemek için Frey'in kollarında döndüm ve geriye kalan tek kişinin Kell olduğunu gördüm.

Ayakta duruyordu, ayaklarını dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini Frey'e dikmişti.

"Sahip olduğu ruh yüzünden mi bilmiyorum," dedi. "Ne halt olduğunu bilmiyorum. Bir kadında böylesini hiç görmemiştim." Kaba bir şekilde sözlerini bitirmeden önce gözleri bana kaydı. "Tek bildiğim her ne haltsa, iyi olduğu."

Sonra kollarını kavuşturdu, bu sonuca varmak can sıkıcı olmanın ötesinde dünyasını temellerinden sarsmış ve bundan hiç hoşlanmamış gibi odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Frey'e döndüğümde içimin ve dışımın sıcak olduğunu hissettim. "Sanırım Kell benden hoşlanıyor," diye fısıldadım.

"Doğru düşünüyorsun." Frey fısıldamadı.

Parmaklarım pelerininin kayışıyla oynarken gözlerim göğsüne gitti. "Yani, uh... kaybettiğim için bana kızgın değilsin, benimle gurur duyuyorsun?"

Beni nazikçe salladı ve gözlerim onunkilere kayarken parmaklarım oynamayı bıraktı.

Ardından, "Sen prenses olarak doğmadın Finnie Drakkar, ama bu prenses olmadığın anlamına gelmez," dedi.

Gözlerimi kapattım ve sözleri üzerimde gezinirken alnımı göğsüne yasladım. Ve bunu yaptığımda tacım alnıma battı, ben de hemen geri çektim.

"Tacımdan kurtulmam gerek," diye fısıldadım.

Başını salladı ama hareket etmedi. Onun yerine, "İyi misin?" diye sordu.

Dürüstçe cevap verdim, "Hayır, bu iğrençti ve umarım başka kimse beni öldürmeye çalışmaz çünkü bu hiç eğlenceli değil ve bunun için asılmalarını izlemek de çok daha iyi değil."

Ağzı seğirdi ve "Ben de öyle umuyorum" diye onayladı.

Ona doğru eğildim ve "Şimdi yemeğe ihtiyacım var ve ondan sonra kocamın beni yatağa götürüp sarılmasına ihtiyacım var, böylece tüm bunları unutabilir ve annemin yarın beni alışverişe nereye götüreceğini düşünebilirim" dedim.

Kollarını sıktı ve "Benim küçük Finnie'm, eğer yataktaysak umarım annenin seni alışveriş için nereye götüreceğini düşünmüyorsundur" dedi.

Ona sııttım ve sonra meydan okudum: "Pekala, görünüşe göre senin için biçilmiş kaftan çünkü bugün geçtiğimiz dükkanlardan bazıları..." Omuz silktim ve "sadece söylüyorum" diye bitirdim.

O da sııttı, vücudu gülmekten titriyordu ve başını eğip beni öperek meydan okumamı kabul etti.

Bu arada, birkaç saat sonra, yemekten sonra, Rimée Keep'teki sıcak, yumuşak yatağımızda Frey'in kollarındayken, bir kez bile alışveriş yapmayı düşünmedim.

Ya da idamlar.

YmiYedinci Bn

Varsayım

İki hafta sonra.

Frey Drakkar, Max ve Thad'ın arasında durdu ve Gunner'ın Finnie ve Sky'ı, Finnie yeni bineği Caspia'nın üzerindeyken adım adım ilerletmesini izledi.

Drakkar, Snowdon'a vardıklarından iki gün sonra karısına atını hediye etmişti. Alacalı bir griydi; alacaları leylak rengine çalan olağanüstü bir tondaydı ve Drakkar onu gördüğünde Finnie'nin olduğunu anlamıştı. Haklıydı da. Finnie onunla tanıştığı anda büyülenmiş, bir saniye içinde ona isim vermiş ve hemen ardından da ona aşık olmuştu. Drakkar'a gelince, o da karısı gördüğü anda büyülenmiş ve ona daha sık hediye vermeyi aklına koymuştu.

Artık her gün, okçuluk ve bıçak çalışmalarında olduğu gibi, o ve Sky Gunner'la birlikte Finnie'nin "Akıncı At Manevraları" olarak adlandırdığı şeyi öğrenmek için bir saat ya da daha fazla zaman harcıyorlardı. Ve tam o anda Caspia'nın boynuna eğilmiş, gri atını dörtnala Gun'ın koyduğu engellerin etrafından dolaştırıyor, ardından (ve Sky) atlamaları gereken bir çitle karşılaşıyorlardı. Bunu başardıklarında, bineklerini keskin bir şekilde dizginleyecek, çitten tekrar atlayacak ve engellerden tekrar yılan gibi geçecekler, bu sefer tepeden flamaları kapacaklardı (Finnie'ninki mavi; Sky'ınki siyah) ancak sonunda başka bir çitten atlamak zorunda kalacaklardı.

Drakkar, gelininin Akıncı At Manevralarını okçuluk ya da hançerden çok daha hızlı öğrendiğini fark etti ve bunun nedenini biliyordu. Birincisi, bir binek üzerinde deneyimi vardı. İkincisi, korkusuzdu. Hız, manevralar, eyerdeki pozisyonu ya da atlayışlar onu korkutmuyordu. Hepsiyle gözünü kırpmadan yüzleşti ve kendini mükemmelleştirmek için çabaladı. Binicilik kısmen beceri, kısmen incelik ve kısmen de cesaretti ve o bunlardan ikincisine bolca sahipti.

Bununla birlikte, okçulukta başarılı olmaya başlamış, üç tane daha doğrudan boğa gözü elde etmişti. Bu nedenle Annar onu, yastıklı pelerinler ve üç katlı yün başlıklar giymeye gönüllü olan ve yerel bir köyde sinsice dolaşan genç erkek hizmetkârları takip etme konusunda ilerletmişti.

Finnie'nin onları bulduğunda, uçları olmayan, bunun yerine pamukla doldurulmuş pedleri olan oklarla onlara ateş edeceği orman. Annar'ın bildirdiğine göre gönüllüleri bundan büyük keyif alıyor, Finnie'nin oku zarar görmemiş hedefini bulduğunda bile bunu bir oyun olarak görüyorlardı. Annar'ın söylediğine göre bunun nedeni Finnie'nin bunu bir oyun haline getirmesiydi.

Annar'a göre bu konuda da çok başarılıydı.

Karısıyla gurur duysa da Drakkar, onun bir Akıncı'nın sahip olması gereken tüm becerileri kazanmaya bu kadar kararlı görünmesi karşısında eğlenen bir huzursuzluk hissine engel olamıyordu.

Onun çocuğuna hamile kalması iyi olacaktı. Bunun, onun aklını kendisi ve adamlarıyla maceraya atılmaktan, ki bunu yapmaya niyetli olduğunu pek de belli belirsiz hissetmiyordu, kendine ve çocuklarına bakmaya çevireceğini umuyordu.

Drakkar, Finnie'nin çitten yeniden atlayışını ve yedi engel boyunca ilerleyişini izledi; Sky onu çok daha yavaş takip ederken sadece iki flama kaçırdı, kendisinininkilerden beşini kaçırdı ve kazandıklarından birini düşürdü.

"Finnie bu Frey'e bayılıyor," diye mırıldandı Max, gözleri son çiti atlamış olan Finnie'deydi ve Caspia'yı dizginleyerek Sky'ın bineğinin üzerinde olduğu yere doğru tırıs kalktı, omuzları çökmüştü, kederinden pes etmişti, bu yüzden atını geri çekti ve son atlayışı yapmadı. "Gun yakında meydan okumasını arttırmak zorunda kalacak," diye bitirdi Max.

"Öyle olacak," diye onayladı Thad. "Ama Sky onunla boy ölçüşebilecek durumda değil ve Sky onunla birlikte ilerleyene kadar o da ilerleyemeyecek."

Drakkar, Gun'ın karısına ve çocuğa doğru atını sürmesini ve her ikisinin de performansından memnun olmadığı belli olan Sky ile konuşmaya başlamasını izledi.

Thad haklıydı, Finnie'nin Sky'ı geride bırakma umudu yoktu ve Drakkar bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Yavaşlaması gerekiyordu. Yarın Kellshorn'a doğru yola çıkacaklardı ama orada muhtemelen Snowdon'dan daha fazla kalmayacaklardı. Yazın buzları çözülmeye başlamıştı ve Kuzey Toprakları'nın varlıklı kesimlerinin tercih ettiği sular şişelenecekti. Ve her yıl çözülme döneminde Drakkar'ın tüm gemileri Lunwyn suyuyla doldurulur ve ardından Middleland, Bellebryn, Hawkvale ve Fleuridia'ya doğru yelken açarlardı.

gölünç fiyatlara satıldı ve sadece su olmalarına rağmen açık ara en kârlı yükü oldu.

Bu nedenle, Kell'e bu konuda yardımcı olmak ve dönüşlerinde kargo ambarlarının ne ile doldurulacağını kaptanlarıyla görüşmek için Sudvic'te olması gerekecekti. O ve Finnie daha sonra Fleuridia'ya gitmek üzere *Finnie*'ye bineceklerdi ve rotaları sadece Fleuridia'ya su boşaltmak olarak belirlenmişken *Finnie*'nin kafasının yeni maceralar ve eğitimlerle dolmasını istemiyordu.

Finnie'nin kafasının çocuklarına ne isim vereceği ve onu nasıl yetiştirecekleriyle dolmasını istiyordu.

Ve gelini Drakkar'ın asla izin vermeyeceği bir Akıncı olmak için eğitilirken, Drakkar onu yavaşlatacak çocuğu doğurmak için epey çaba sarf ediyordu.

Arkasındaki karda toynak sesleri duydu, Oleg'in onlara doğru geldiğini görmek için döndü ve gerildi.

İdam dışında Snowdon'da geçirdikleri zaman güzeldi. Finnie şehri Bellebryn ya da Hawkvale'den bile daha çok seviyordu ve onunla birlikte olmadığı, Sky'ı eğitmediği ya da ona ders vermediği zamanlarda kızlarıyla birlikte kıkırdıyor ya da annesiyle birlikte şehirde alışveriş yapıyor, restoranlarda yemek yiyor ve kafelerde bol bol hamur işi yiyordu. Ne yazık ki onunla birlikte iki oyun izlemek üzere göreve çağırılmıştı; bunlardan birinde uyuyakalmış, ancak Finnie'nin kaburgalarına sertçe vurmasıyla uyanarak kahkahalar attığını duymuş, bu da kraliyet locasına yakın olan müşterilerin onlara ters ters bakmasına, Drakkar'ın gülmesine ve Finnie'nin daha çok gülmesine neden olmuştu.

Hernod Grieg'le yaptığı konuşmada Qincy ve Balthazar'ın öğrendiklerinden fazlasını öğrenememişti ve ne yazık ki yaratıcı olmak için zamanı yoktu. Grieg komplonun arkasındaki adamın kendisi olduğu konusunda kararlıydı ve arzusunun, Atticus ve Baldur'un babası Kral Halldor tarafından asla ayrılmamaları gerektiği gibi Lunwyn ve Orta Diyar'ı birleştirmek olduğunu söyledi.

Drakkar buna itiraz edemezdi, ancak mevcut koşullarda hedefin karısı olması bir yana, korkakça bir oyun olan suikastı asla düşünmezdi. Ve Lunwyn'in asla bölünmemesi gerektiği konusunda hemfikir olan Lunwynliler ve Middlelandlılardan oluşan azımsanmayacak bir grup olduğunu biliyordu. Middleland'dakiler Baldur'u kralları olarak sevmiyorlardı ve

Lunwyn'dekiler Baldur'a verilen toprakları kaybetmekten hoşnut değildi. Halldor'un oğulları için tartışmasız adil olan ancak halkı için pek de adil olmayan kararı yüzünden her iki ülkenin vatandaşları da farklı sınırlarda yaşamak zorunda kalan aile üyelerinden ayrılmıştı. Atticus ve Baldur tahtlarına çok genç yaşta oturmuş olsalar da aradan geçen on yıllar bu duyguları değiştirmemişti.

Atticus, hükümdarlığı boyunca bu süregelen memnuniyetsizliği gidermek amacıyla Baldur'la bir tür uzlaşmaya varmak için iki girişimde bulunmuştu. Her iki girişim de, her iki ülkedeki herkese çifte vatandaşlık verilmesi ve vergilerinin, hazinelerinin ve para birimlerinin birleştirilmesi de dahil olmak üzere uluslar arasında bir ittifak kurma teklifiydi, ancak Baldur buna kulak asmadı. Bunun nedeni muhtemelen vergilerinin yüksek olmasıydı; altın, gümüş veya bakır olarak bekleniyordu ancak hazinesi, vatandaşlarının vergiyle ilgili olmayan her şeyde kullanmasını beklediği para birimi basmıştı. Bunu ülkesinin kasasında bulunandan çok daha yüksek miktarlarda basması, basılı parayı çoğunlukla işe yaramaz hale getirirse de Baldur'u aşırı derecede zenginleştiriyordu.

Halkı haklı olarak huzursuzdu ve eğer Atticus ya da Hawkvale Kralı Ludlum ile Bellebryn'i yöneten oğlu Prens Noctorno farklı türden yöneticiler olsalardı, bu durum Middleland'i istila için olgunlaştırırdı.

Ne yazık ki değillerdi.

Bununla birlikte Drakkar huzursuzluk olduğunu biliyordu ama Finnie'nin bunun hedefi olması pek mantıklı değildi ve aslında Baldur ya da tahtı ele geçirmek isteyen bir Hanenin lideri bu komplonun arkasında değilse ters etki yaratacak gibi görünüyordu. Ayrıca Grieg'i vatanseverlik değil, para yönetiyordu ve kendisi için istisnai bir durum olmadıkça, idamına yol açacak ve hatta idamıyla sonuçlanacak bir şekilde hareket etmezdi.

Ancak, o her neyse, paylaşmadan ilmiğine gitmişti.

Bu nedenle Drakkar, Finnie'nin henüz güvende olduğunu düşünmüyordu.

Qncy ve Balthazar Drakkar ile aynı fikirdeydi ve Qncy yerel kazılara devam etmek için geride kaldı çünkü her ikisi de Grieg'in hızlı yargılanmasından ve Viola ve Enger ile birlikte asılacağından şüpheleniyordu. Enger ve Viola sadece birer piyondur, Grieg ise

açıkça bir oyuncu ve adamdan bilgi toplamak için daha fazla zamana izin verilmeliydi.

Drakkar bu baskının Atticus tarafından değil, Drakkar Haneleri'nin başı olan babası tarafından (Finnie'nin bir Drakkar olduğu ve derhal intikam almak istedikleri bahanesiyle) ve Lazarus ve Ravenscroft Haneleri tarafından (her ikisi de Finnie'nin damarlarında kendi kanlarının aktığını düşündükleri için Finnie'nin kendilerinin olduğunu iddia ediyorlardı ve Aurora her iki Haneden olduğu için bu Sjöfn için de geçerliydi) desteklendiğini öğrenmişti. Ama aynı zamanda Ulfr Hanesi'nin genç lideri ve Drakkar'ın kuzeni Apollo tarafından da bastırılmıştı çünkü Ulfr, büyükannesi Eugenie'nin Hanesi'ydi. Apollo'nun gerekçesi, komplonun arkasında açıkça Baldur'un olduğunu düşünmesi ve Finnie'nin hayatına yönelik gelecekteki girişimleri caydırmak için misilleme eylemlerinin hızlı olması gerektiği idi.

Bu şaşırtıcı değildi. Drakkar Apollo'yu iyi tanıyor, seviyor ve saygı duyuyordu ve kuzeninin de bu duygulara karşılık verdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda kuzeninin kesinlikle karşı gelinecek bir adam olmadığını da biliyordu ve Lunwyn ve kuzeni için Apollo intikam talep edecek ve son derece hoşnutsuz olacaktı ve talebi dikkate alınmazsa bunu kimsenin istemeyeceği şekillerde göstermekten çekinmeyecekti. Ulfr Hanesi'nin gücü, nüfuzu ve zenginliğinin sadece Wilde Hanesi ve Drakkar'ın kişisel serveti ve nüfuzuyla rekabet ettiğini düşünen Atticus, Apollo'ya ve diğer ailevi haneler olan Lazarus, Ravenscroft ve Drakkar'ın baskılarına boyun eğdi.

Sinir bozucuydu ama anlaşılabilir bir durumdu ve Qncy şu ana kadar Grieg'in bu kadar çabuk gönderilmesinin ardında kötü niyetli bir neden bulamamıştı.

Balthazar geride kalmamış, Grieg'in planlayıcı olduğu iddialarını çürütmek için daha fazla bilgi toplanıp toplanamayacağını görmek üzere yola çıkmıştı. Ancak Finnie'yle birlikte Lunwyn'e döndüklerinden beri Drakkar'a gönderdiği üç mesajda Balthazar'ın çabalarının henüz meyve vermediğini paylaşmıştı.

Ve şimdi, grubun yanında atını dizginleyen Oleg'in yüz ifadesine bakınca Drakkar bunun pek de hayra alamet olmadığını düşündü. Oleg'in çok az ifadesi vardı ve bu ifade daha da az olan iyi ifadelerden biri değildi.

Oleg haberini paylaşmakta tereddüt etmedi ve homurdanarak, "Valeria ve Franka Drakkar Keep'te onlara katılmanızı bekliyorlar," dedi.

Bir anda Drakkar'ın ağızı açık kaldı. Annesinin iki gün önce Snowdon'daki malikânesine vardığını öğrenmişti. Onu ziyaret etmemişti ve şehirde olduğuna dair resmi bir haber de göndermemişti. Alışveriş yapmak için orada olduğunu umuyordu. Şimdi Franka'yı beklediğini biliyordu çünkü bu kuzeninin yakınlarında olduğuna dair aldığı ilk haberdi ve büyük olasılıkla yeni gelmişti.

Başını salladı, çenesini Thad ve Max'e doğru salladı, Tyr'a doğru yürüdü ve ata bindi. Hareketlerini izleyen Finnie'ye elini kaldırdı ve o da karşılığında el salladı, Finnie'nin dikkatinin dağınık olduğunu bilmesine rağmen ona gülümsedi ve bunu biliyordu çünkü el salladıktan hemen sonra başını tekrar Skylar'a doğru eğdi. Sonra Oleg'le birlikte dörtnala Snowdon'a, şehrin içinden geçip Keep'e gittiler. Çeşme başında attan indi, Tyr'ın dizginlerini bekleyen bir çocuğa attı ve buzdan mermer basamakları hızla çıkararak kaleye girdi.

Bir hizmetçi kız etrafta dolanıyordu ve içeri girer girmez ona yaklaştı.

"**Q u e e n** Aurora, Drakkar Hanımları'nı devlet salonunda ağırlıyor," diye bilgi verdi ve Frey başını salladı.

Aurora araya girmişti ve Drakkar, son iki haftadır onu karısıyla birlikte izlerken her geçen gün daha fazla keşfettiği gibi, kayınvalidesini oldukça sevdiğini fark etti.

Kızdan uzaklaştı ve zarif ama büyük, soğuk ve sadece aile olduğunda asla kullanılmayan resmi bir oda olan devlet konuk odasına doğru yürüdü.

Bir açıklama. Aurora sürpriz ziyaretten hoşlanmamıştı ve bunu belli etmekten çekinmedi. Finnie'nin Drakkar'lara bağlılığını göstererek onu evlerinin kırmızısını giymeye teşvik etmesinden de memnundu ama Finnie'nin Gal'lerde anne ve babası tarafından gördüğü muameleden memnun değildi ve bu ziyareti ailevi değil resmi olarak damgalaması da bunu gösterme şekliydi.

Evet, kesinlikle kayınvalidesini sevmeye başlamıştı.

Kapıyı açtı ve içeri girdiğinde hem annesinin hem de kuzeninin görkemli bir şekilde giyindiğini gördü; Franka'nın mücevherleri gösterişliydi, annesinki ise bunu çoktan geçmişti. Kıyafetleri şık ve zarif, tavırları zarif olan Aurora, diğer iki kadının gösterişinin yanında hâlâ bir fakir gibi görünüyordu.

Geldiği anda tüm kadınların başları ona döndü; Valeria'nın yüzü sahte bir zevkle aydınlandı, Franka'nın dudakları bilinmeyen bir nedenle kıvrıldı ve Aurora'nın ifadesi iyi huylu ama okunamazdı.

"Oğlum!" Valeria ayağa kalkarken haykırdı ve Drakkar kapıyı kapatıp tamamen odanın içine girdi.

"Yapay samimiyeti bir kenara bırakalım," dedi gecikmeden, "onun yerine ikinizin de neden burada olduğunuza gelelim."

Karanlık bir anda annesinin yüz hatlarını kapladı ve Drakkar buna katlanmayı çok daha kolay buldu çünkü çocukken annesiyle ilgili bildiği neredeyse tek şey buydu.

"Gerçekten mi Frey," diye tersledi Valeria, "ozanlar şarkı söylüyor ve anneler kızlarını Yakışıklı Drakkar ve onun Güzel Kış Gelini'ne olan derin hayranlığı hakkındaki hikâyelerle yatağa yatırıyor. Seni ve sevgili eşini görmeyeli aylar oldu ve sen annene oğlunun aşırı mutluluğunun tadını çıkarması için bir an bile izin vermiyor musun?"

Drakkar durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını annesine dikti. "Galler'den ve tabii ki düğünüme katılmadan önce, ki orada hiç sohbet etmemiştik, seni bir yıldan uzun bir süredir görmemiştim ve gördüğümde de bu sadece geçerken olmuştu. Ondan önceki yıllar boyunca bana hiçbir teklifte bulunmadınız ve on üç yaşımdan beri size yaptığım tek teklif sizi evlilik törenime davet etmekti ve bunu da ben değil Q u e e n Aurora'nın sekreteri yaptı. Buraya herhangi bir şeyin ışıltısının tadını çıkarmaya gelmedin. O yüzden bu saçmalığı bir kenara bırakalım ve bana gerçekten neden burada *olduğunu* söyle."

Valeria oğluna ters ters baktı ve sonra tekrar yerine oturdu.

"Benim için, sen sormadın ama sevgili kuzenim, boğazıma dikkat ediyorum." Franka bu noktada söze girdi ve Drakkar'ın gözleri ona kaydı.

"Haberleriniz var," dedi kibarca.

"Gerçekten de öyle," diyerek başını eğdi ve kahve servisi, porselen ve bir kase şekerlemenin bulunduğu masaya doğru eğildi. Franka her zamanki gibi kontrollü ve hesaplı bir şekilde beyaz şeker kaplı bir badem seçip ağzına attı, Drakkar'ın sabırsız bakışları altında çiğneyip yuttuktan sonra tekrar konuştu. "Baldur otuz bin adamıyla Güney Toprakları'na doğru yola çıktı."

Drakkar Aurora'nın bu olağanüstü haber karşısında kılını bile kıpırdatmadığını fark etti ama bunu bilemezdi çünkü Atticus'un ona her şeyi anlattığını ve kralın da *ona* her şeyi anlattığını biliyordu. Drakkar da kaşlarını kaldırmak dışında kılını bile kıpırdatmadı.

"Bu beni ilgilendiriyor çünkü..." diye sordu.

"Belki..." diye durakladı, onu yakından inceleyerek, "Baldur'un bir oyuncağı olduğunu biliyor ya da bilmiyor olabilirsin. Circe adında hoş bir örnek." Bu sözler üzerine Drakkar ona kayıtsızca bakmaya devam etti ama dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. "Güçlü bir büyücüydü ama ne yazık ki güzel Kirke için Baldur, güçlerini kendisine zarar vermek ya da kendisinden kaçmak için kullanmasın diye bağlayacak neredeyse eşit güçte bir cadı bulmuştu. Ne yazık ki isyankar Baldur, onu kendisine bağlayacak kadar kurnaz değildi, böylece ondan kaçmak için kendisine yardım edecek *başkalarını* bulamadı. Ve bunu birkaç ay önce yaptı."

"Buraya bana Kral Baldur'un hikâyelerini anlatman için mi çağırıldım?" Drakkar kuşkuyla sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Franka, "buraya çağırıldınız çünkü Kirke görüldü ve Baldur onu almaya gitti."

Drakkar yine dişlerini sıkarak yerine kaşlarını kaldırdı.

Büyücü Kirke'yle çok fazla zaman geçirmemişti ama geçirdiği zamanlarda ondan hoşlanmıştı. Baldur ona yıllarca acımasızca kötü davranmış, hapsetmiş, çeşitli iğrenç şekillerde kullanmış ve tüm bunlar olurken, bir mucize olsa gerek, daha önceki dört kaçma girişimi engellenip Baldur onu her biri için düşünmeye bile değmeyecek şekillerde cezalandırırken bile bir şekilde onurunu korumuştur.

Görölmüş olması iyi bir haber değildi ve göröldüğünün Baldur'un kulağına gitmiş olması daha da kötü bir haberdi.

Drakkar gelinini Kellshorn'daki kulübesine götürmeyeceğini ya da *Finnie*'nin yük ambarlarını Lunwynia suyuyla doldurup Fleuridia'ya doğru yola çıkmayacağını, bunun yerine doğrudan Güney Toprakları'na yelken açacağını hissediyordu.

Ama bu noktada, umursadığını belli etmeden daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Bu nedenle, sahte bir teslimiyetle, "Tekrar ediyorum Franka, bu bilgiyi bana neden verdiğinden emin değilim," dedi.

"Sevimli ama şanssız Kirke, kaçışından bu yana açıkça bir talihsizlik yaşadı ve bu onun Korwahk'a dahil edilmesine yol açtı.

Karısı Hunt," diye yanıtladı Franka.

Drakkar kayıtsızca kuzenine baktı. Ama

"Lanet olsun" diye düşündü.

Korwahk Eş Avı çok iyi biliniyordu ve Korwahk'ta yüzyıllardır yapılıyor olmasına rağmen, Güney Toprakları dışında vahşi bir ritüel olarak kabul ediliyordu. Korwahk savaşçıları tarafından avlanan yerel kadınlar bu av için seçilmekten onur duyuyorlardı. Ancak Güney Toprakları'ndan olmayan, izlenen, kaçırılan ve ava dahil edilen kadınlar kesinlikle aynı şeyi hissetmiyordu. Çünkü ava katılmaları savaşçıların önünde geçit töreni yapmaları, serbest bırakılmaları, ardından avlanmaları ve eş olarak "sahiplenilmeleri", yani yakalandıkları anda tecavüze uğramaları anlamına geliyordu.

Circe'in zaten katlandığı şeylerden sonra, Drakkar şimdi de buna katlandığını duyunca dehşete kapıldı.

Franka devam etti, "Ve söylentilere göre, krallarının dikkatini çekmiş. Kral onu sahiplenmiş ve kraliçesi yapmış. Söylentiye göre, bunu yaptıktan sonra, onun cesur doğasından büyük gurur duyduğunu ve şaşırtıcı güzelliğinden muazzam bir memnuniyet duyduğunu açıkladı."

Bunun üzerine Drakkar rahatladı.

Güney Toprakları'na ticaret yapmak için gitmişti, baskın yapmak için değil. Birkaç Korwahk tüccarı tanıyordu ve birkaç Korwahk Horde savaşçısıyla tanışmıştı. Korwahk kralı Lahn'ı tanıımıyordu ama onun hakkında çok şey biliyordu. Her ne kadar Circe yeni hayatına alışmayı bir çile olarak görecektir olsa da, bu duyulmamış bir şey değildi, aslında Güney Toprakları dışındaki kadınların bile savaşçılarıyla birlikte yaşamlarına alışmaları, onlardan zevk almaları ve kendilerini Korwahk olarak görmeleri sık rastlanan bir durumdu. Kral Lahn halkı tarafından büyük bir hayranlıkla karşılanır, onurlu biri olarak bilinirdi ve seçtiği herhangi bir gelin de şüphesiz aynı şekilde hayranlık uyandırır. Savaşçıların gelinlerine yağdırdığı bilinen büyük bir servete sahip olması da cabasıydı ve eğer halkı onu onurlu buluyorsa ve ondan memnun olduğunu beyan etmişse, Drakkar yeni gelinine de böyle davranacağını umuyordu.

Ve son olarak, Baldur'un büyücüsünü geri almayı başarma ihtimali kesinlikle yoktu. Korwahk savaşçı sürüsü, halklarını, uluslarını, engin zenginliklerini ama en çok da eşlerini korumalarıyla ünlüydü. Kral Lahn, eğer söylenenler doğruysa, bu olağanüstü savaşçılardan oluşan ünlü sürünün açık ara en kudretlisiydi.

yetenekli ve güçlü savaşçılar, denese bile Baldur'un işini kısa sürede bitirirdi.

"Franka, sabrım tükeniyor," diye uyardı Drakkar.

Bir süre onu inceledi, hiçbir şey okumadığını biliyordu ve sonunda devam etti, "Bu Middleland'ı savunmasız hale getiriyor."

"Evet," diye onayladı Drakkar. "Başarılı olma umudu olmayan kişisel bir iş için ülkesini terk edecek ve otuz bin askerini yanına alacak kadar aptal olan her hükümdar o ülkeyi savunmasız bırakır. Anlamak istediğim şey, neden umursayacağımı düşündüğünüz?"

"Çünkü," diye cevap verdi hemen, "topraklarını terk etmesi onu sadece Baldur'un yıllar önce onlardan aldığı toprakları yeniden ele geçirmiş olmasına rağmen hâlâ Baldur'un istilalarının acısını çekmekte olan Ludlum ve Noctorno gibi diğerlerine karşı savunmasız kılmıyor. Ancak topraklarını terk etmesi, Orta Diyar'da Baldur'un yönetiminden bıkmış ve bu konuda bir şeyler yapmaya hazırlanıyor olabilecek kişilere karşı savunmasız hale getirir."

Aurora bu noktada söze girerek, "Middleland'daki sadık Lunwynliler iki ülkeyi yeniden birleştirmek için harekete mi geçiyor?" dedi.

Valeria kraliçesine baktı ve Franka adına cevap verdi. "Hayır kraliçem, sadık *Orta Zelandalılar* iki ülkeyi yeniden birleştirmek için harekete geçtiler." İşte o anda Drakkar'ın vücudu gerildi ve talepte bulundu,

"Açıkla."

Annesi ona baktı. "Oğlum, Baldur'un dışında, yeni gelininin ölmesinden en çok kim kazançlı çıkar?"

Drakkar onun gözlerini tuttu. Broderick.

Lanet olsun, *lanet* olsun.

Broderick.

Drakkar bakışlarını Aurora'ya çevirdi ve bunu yaptığında onun gözlerinin üzerinde olduğunu ve ağzının sıkı olduğunu gördü.

"Franka koltuğa yaslanırken, "Prens Broderick ve sevgilisinin yakın zamanda çok değer verdikleri bir şeyin ellerinden alındığını fark etmeleri oldukça talihsiz bir durum," dedi. Genç Phobin'in bu değerli eşyayı kaybettiği için çok sinirlendiğini öğrendim ve herkes bilir ki Phobin'in canı sıkıldığında Broderick'in de canı sıkılır."

Lanet olsun, *lanet* olsun.

"Broderick kuzenine büyük bir sevgi besliyor, o asla -" Aurora söze başladı ama Valeria onun sözünü kesti.

"Toprak, güç ve para dengede olduğunda sevgi kaybolur." Annesi gerçeği kesinlikle anladığı gibi söyledikten sonra oğluna baktı. "Kral Halldor Lunwyn'i böldüğünde Baldur'un payına düşeni aldığını herkes biliyor. Buzumuz ne olursa olsun, ödül Lunwyn'in sınırları içinde yatıyor ve Orta Diyar bir avuç kaya ve seyrek bitki örtüsünden başka bir şey değil, Hawkvale'e bitişik olanlar dışında hiçbirisi işe yaramıyor. O kadar ıssız ki, toprak Lunwyn iken bile elfler oraya ayak basmayı reddettiler."

"Evet," diye onayladı Drakkar. "Ama Hawkvale'e komşu olan bölge son derece verimlidir ve küçümsediğiniz kaya, eğer işlenirse, Güney Toprakları'nda bile imrenilen ok uçları yapar. Ve o kayanın altında, Baldur'un kasasını doldurmak için değil de ülke için çıkarılırsa ulusu zengin edecek bol miktarda kömür var. Broderick babası gibi açgözlü ve umursamaz değildir ve kişisel hazinesini artırmak yerine halkına refah getirmek için bunlardan kolayca faydalanabilir. Eğer bunu yaparsa Lunwyn'e ihtiyacı kalmaz."

"Belki de Phobin yerine onun danışmanı olmak için dilekçe vermelisin, sevgili Frey," diye önerdi Franka, dudaklarının tatsız bir şekilde sinsice kıvrılmasıyla imasını açıkça ortaya koydu.

Drakkar'ın işi bitmişti ve bu nedenle, "Bu oyunu bir kenara bırakalım ve açık konuşalım. Broderick'in Seoafin'e karşı komplo kurduğunu biliyor musun?"

Franka başını salladı ama cevap verdi: "Hernod Grieg'in yakın zamandaki zamansız ölümünden önce sadece Orta Diyar ile ticaret yaptığını biliyorum. Neredeyse burada olduğundan daha fazla orada olduğunu biliyorum, ancak oradayken kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmiyorum ama tahmin edilebilir. Ve son sözlerinin Lunwyn'i Birleştiren' olduğunu biliyorum ki bu doğru olabilir ya da gelecekteki kralımızı doğuracak olan prensesi ortadan kaldırma planlarının arkasında gerçekten kimlerin olduğuna dair şüphe uyandırmak için son bir girişim de olabilir."

"Yani bunu varsayımlarla mı birleştiriyorsun?" Drakkar sordu ve Franka tekrar başını salladı.

"Kirke ve Baldur'un ayrılış hikâyesi doğrudur. Phobin'in sahip olduğu değerli bir varlığın çalındığı bilgisi de doğrudur.

Aslında ikisi de bu konuda kızgın. Gerisi, sevgili kuzenim," dedi başını eğerek, "dediğin gibi, varsayım."

Önce kuzenini, sonra da annesini inceledi.

Bu bir varsayımdı ama iyi bir varsayım ve önemli bir bilgiydi. Eğer Broderick babasına karşı harekete geçmek istiyorsa, şimdi tam zamanıydı. Ve eğer bu kampanya için ivme kazanmak ve Middleland'in Lunwyn ile yeniden birleştiğini görmek isteyenlerin sadakatini kazanmak istiyorsa, zaman çok önemliydi. Finnie olmadan Lunwyn eninde sonunda Broderick'in eline geçecekti ve eğer şimdi babasının tahtına geçmek için iki kardeşin değil de sadece Atticus'un ölümünü beklemek zorunda kalırsa bu çok daha erken olacaktı. Broderick'in Atticus'a karşı harekete geçmesi, her iki tahtı da güvence altına alması, Lunwyn'i yeniden birleştirmesi ve Finnie'nin aradan çekilmesiyle, yönetim için doğrudan bir rekabet olmadan bunu yapması için her iki ülkede de pek çok kişi tarafından desteklenmesi yeterli olacaktır. Lunwyn Hanelerinin yarısı, Lunwyn'i Orta Topraklar ile tekrar birleştirmek için silahlanırdı.

Lanet olsun.

Phobin zeki olmayabilirdi ama Broderick aptal değildi. Adela dalının çalındığı sırada Drakkar ve adamlarının Middleland'da olduğunu düşünecek ve bu sadece onların ateşini körükleyecekti.

Lanet olsun.

Söylemek istediği ama söylemek istemediği bir şeyi söylemeye hazırlanmak için nefesini içine çekti ve "Her ne kadar varsayım olsa da, zaman ayırdığınız ve paylaştığınız bilgiler için minnettarım" diye mırıldandı.

Valeria'nın kaşları kalktı ve tereddüt etmeden sordu: "Lunwyn'in sularını Kuzey Toprakları'ndan geçirdikten sonra döndüğünüzde bir kalyonun kârını paylaşacak kadar minnettar mısınız? Mesela..." tereddüt etti, "yarısını mı?"

Drakkar annesine baktı. Sonra da sordu: "Yani buraya para için geldiniz, geliniz, ilk doğan oğlunuzun çok değer verdiği, aynı zamanda Kış Prensesiniz ve kralınızın müstakbel annesi olan bir kadınla ilgili endişeleriniz için değil?"

"Franka küçük bir gülümsemeyle mırıldandı: "Frey, eğer böyle söylersen kulağa son derece korkunç geliyor.

"Özür dilerim. Korkunç görünmesini istememiştim. İnançsız ve küçümseyici görünmek istemiştim," diye cevap verdi Drakkar ve Franka'nın gülümsemesi daha da büyüdü, bu yüzden dudaklarını içine çekti ve saklamak için ısırıldı, tam da istediği gibi başarılı olmayan bir çaba.

Annesinin zaten sert olan gözleri daha da sertleşti. "Görüyorum ki oğlum, hiç değişmiyorsun."

"Ben bir Drakkar'ım," diye karşılık verdi. "Bu bir sürpriz olamaz, özellikle de sadece ülkemiz için değil, benim mutluluğum için de karımı hayatta tutmak kadar önemli bir şeyi yapma çabalarımın yardımcı olmak için beklediğiniz miktarı bırakın, *hiç* de değişmediğinizi ortaya koyduğunuz gerçeği göz önüne alındığında."

Valeria konuşmak için ağzını açtı ama Aurora ondan önce davrandı. "Gördüğüm kadarıyla burada, çok fazla konuşulsa bile şu anda çözülmesi pek mümkün olmayan aile sorunları var." O devam ederken Drakkar ve Valeria kraliçelerine baktılar. "Drakkar minnettarlığını sözlü olarak ifade etti. Ben de kendiminkini ifade etmek istiyorum ve her ikiniz de kraliçeniz tarafından bizzat seçilen bir hediyeyi yarın Valeria'nın evine teslim alacaksınız. Emin olabilirsiniz ki, Lunwyn sularıyla dolu bir kalyonun kârının yarısı değerinde olmasa da, hediyem her ne sebeple olursa olsun kızıma, ülkemın prensesine ve gelecekteki kralımızın annesine yardım etmek için öne çıktığınız için ne kadar minnettar olduğumu göstereceği için hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Her iki kadın da ellerinden bir şey gelmeyince çenelerini kapatıp başlarını Aurora'ya doğru eğdiler.

Evet, artık kesindi. Drakkar kayınvalidesinden oldukça hoşlanıyordu.

"Şimdi," diye söze başladı Aurora, iki kadını da ayağa kalkmaya zorlayarak, "kızım yakında evde olacak. Frey'le birlikte yarın yola çıkıyorlar ve bu öğleden sonra Ulfr Park'ta paten kaymaya gitmeyi planlıyoruz. Onu ve Frey'i maceralarında tekrar kaybetmeden önce onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum, bu yüzden..." diye devam etti ve elini kapıya doğru uzattı, Valeria ve Franka ipucunu aldılar ve o tarafa doğru ilerlemeye başladılar.

Aurora onları kapıya kadar götürüp kapıdan geçirdikten sonra havada asılı duran bir hizmetkârın ellerine bırakırken Drakkar olduğu yerde kaldı

Odaya geri dönüp kapıyı kapatmadan ve doğrudan onun yanına gelmeden önce söyleyemeyeceği veda sözlerini mırıldandı.

Ve kadın maskesini indirip, "Bunu rahatsız edici bulduysan özür dilerim yeni oğlum, ama ailen iğrenç biri," dediğinde onun güvenini kazandığını anladı.

Drakkar gülmemek için kendini zor tutarak, "Aurora, ne yazık ki doğru olduğu için bunu en azından kırıcı bulmuyorum," diye cevap verdi.

Gözlerini onunkilere dikti, dudakları kıpırdandığında onunkilerin de hafiflediğini gördü, sonra yüz hatlarının kontrolünü yeniden ele aldı ve konuşmaya devam etti.

"Franka Adela şubesini biliyor," diye belirtti.

"Bu şaşırtıcı değil. Sana ve Atticus'a söylediğim gibi, *Finnie* tespit edildi, Baldur bir yüzleşmeye zorladı ve Broderick açıkça iki ile ikiyi bir araya getirdi ama ya o ya da daha büyük olasılıkla Phobin, bu konuda çenesini kapalı tutacak kadar akıllı değildi."

Aurora başını salladı ve sonra usulca, "Ne demek istediklerini anlıyorum, gerçi Lunwyn'den çalındı ve arandığı biliniyor, bu yüzden onu yakından korumazlarsa tespit edilip ait olduğu topraklara geri gönderileceğini bilmeleri gerekirdi," dedi. Gözleri onun üzerinde yoğunlaştı. "Ama Drakkar, Broderick'i doğduğundan beri tanıyorum. Babasından çok annesine benziyor. Finnie'ye tapıyor. Her zaman da sevdi. Güç ve para için bile olsa -"

Drakkar onun sözünü kesti. "Onunla ve babasıyla konuşmamız sırasında ona karşı yumuşaktı ve bu samimi görünüyordu." Aurora başını salladı ama Drakkar devam etti. "Ona karşı yumuşaktı Aurora ama ben de diğer adamlarım gibi Phobin'in gözlerini ondan alamadığını fark ettim ve ikimiz de onun güzelliğine hayran olmadığını biliyoruz." Aurora tekrar başını sallamadan önce gözleri hızla parladı. "Ve Phobin'in Broderick'i büyülediği söyleniyor. Prens Broderick'e bir yüz gösterirken, diğerlerine tamamen farklı bir yüz gösteriyormuş."

Aurora tekrar başını salladı ve "Phobin'i araştırmalıyız," diye fısıldadı.

Drakkar onun başını sallamasına karşılık verdi ve "Balthazar'a bir mesaj göndereceğim," dedi. Ardından, "Ancak bu konuda endişelenmemize gerek olmayabilir. Eğer Ludlum ve özellikle de Noctorno Middleland'ın savunmasız olduğunu duyarsa -"

Aurora onun sözünü kesti. "Bellebryn'den gelen haberlere göre Noctorno karısıyla barışmış."

Drakkar bu haber karşısında gözlerini kırıştırmaktan kendini alamadı çünkü Tor'u çok iyi tanıyordu, arkadaşları, ona büyük saygı duyuyordu ve Drakkar, Tor'un karısından nefret ettiğini biliyordu, her ne kadar kaderi onun için yazılmış olsa da, bu her birinin doğumunda topraklarının Dişi Tanrısı tarafından gökyüzüne yazılmıştı. Bir süredir evliydim, Drakkar düğünlerine bile katılmıştı ve Tor'un karısı son derece güzeldi ama gözle görülür derecede soğuktu ve tavırlarında Tor'u cezbedecek hiçbir şey yoktu. Birlikteliklerini tamamlayacak kadar zaman geçirmişlerdi ve o zamandan beri ayrı hayatlar yaşıyorlardı, Tor da bunu değiştirmeye pek hevesli değildi. "Bildiğiniz gibi," diye devam etti Aurora, "Prens Noctorno'nun kardeşinin düğünü için Hawkvale'e gitmeyi planlıyorduk ama Finnie'yle ilgili durum ve ardından yaklaşan idamlar nedeniyle iptal etmek zorunda kaldık. O zamandan beri duyuyoruz ki yap değil Biliyorum, o düğün var olmuştur ERTELENDİ ama içinde

Bu arada Noctorno karısıyla barıştı ve onu Bellebryn'deki kalesi." "İlginç," diye mırıldandı Drakkar.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Aurora. "Bellebryn ve Hawkvale'e bir varis bırakmak için aktif olarak çalıştığı da biliniyor."

Drakkar sırtı ve Aurora'nın dudakları yine kıpırdadı. Sonra Drakkar'ın sırtışı soldu ve "Mutlu olup olmadığı biliniyor mu?" diye sordu.

Başını salladı ama "Prens Cora'nın çok değiştiği biliniyor ve Bellebryn ve Hawkvale'de konuşuluyor, bu konuşmanın buraya kadar gelmesi için yeterli. Ona Lütufkâr Cora diyorlar."

Drakkar buna inanmakta zorlandı. Güzelliği nedeniyle Cora, Zarif olarak biliniyordu. Ancak arkadaşıyla olan düğününde onunla yaptığı kısa görüşmede hiç de nazik davranmamıştı.

"Sanırım sorunuzun cevabı evet," diye devam etti Aurora. "Sonunda ondan çok etkilendiği söyleniyor."

Drakkar başını salladı. Aurora konuşmaya devam etti. "Bir varis yetiştirmek için aktif olarak çalıştığınız da biliniyor."

Drakkar'ın sırtışı geri geldi ama Aurora ona dikkatle baktı.

"Bununla ilgili rapor edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

"Henüz değil ama yakında kraliçem, umarım Finnie ve ben iyi haberler alacağız."

Gözleri yumuşadı ve fısıltıyla konuşmadan önce dudakları yukarı kalktı, "Onu oğlun Skylar'la birlikte izliyorum. Yeni oğluma iyi bir anne olacak."

"Evet," dedi Drakkar, "öyle olacak."

Bir elini kaldırdı ve hafifçe koluna dokunduktan sonra bıraktı ve yumuşak bir sesle, "İyi haberlerinizi bekliyorum," dedi.

"Ben de bunu vermek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi Drakkar yumuşak bir sesle ve o anda kapı açıldı ve Finnie içeri daldı, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu, yüzünde sabit bir gülümseme vardı.

Birkaç adım sonra kayarak durdu, gülümsemesini her ikisiyle de paylaştı, sonra gözlerini annesine dikti ve "Hadi... gidelim... *paten kayalım!*" diye bağırdı.

Lanet olsun, gelini yeni atının üzerindeki engelleri aşmak için pelerinini bile çıkarmamıştı ve bir sonraki macerasına çıkmaya hazırды.

Onun parlak gözlerini ve pembe yanaklarını inceleyerek, "*Tanrılar aşkına, bu kadını seviyorum,*" diye düşündü.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Bileğini kırmaya gitmeden önce, karıcığım, kocan bir öpücük alacak" dedi.

Hızla ona doğru ilerledi ve "Bileğimi kırmayacağım Frey," diye cevap verdi.

"Burkulsun o zaman," diye karşılık verdi kadın ona doğru ilerlerken, parmaklarını koluna doladı ve bedenini onunkine yasladı.

"O da değil," diye karşılık verdi.

"Tanrım, kafanın üzerine düşerek kendini sayıklama," diye yalvardı ve o da kıkırdayarak ayak parmaklarının üzerine kalktı.

"Bunu da yapmayacağım. Ben iyi bir patenciyim," diye bilgilendirdi onu. "Peki bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu.

"Evet, iki kez, ben gençken ailemle birlikte," diye cevap verdi. "Artık genç değilsin, Finnie," diye işaret etti.

"Ben de gri, kör, sakat ve halsiz değilim," diye karşılık verdi ve adam sırıttı.

Sonra "Öp" diye mırıldandı ve ona yardım etmek için başını onunkine doğru eğdi. Kadın onun teklifini kabul etti, ağzını onunkine bastırdı ve kendi ağzını açtı

Dilleri birbirine değmeden önce ve değdiğinde, Drakkar sadece onu tatmakla kalmadı, onun tadının güzelliğini kanına kadar hissetti.

Başını kaldırdı ve "İyi eğlenceler, ufaklık" diye fısıldadı.

Ona gülümsedi ve fısıldayarak cevap verdi, "Yapacağım, yakışıklı kocacığım. Her zaman yaparım."

Evet, bu onun küçük Finnie'siydi, hep öyle yapardı.

Sonra onun kolunu sıktı, annesine döndü, ellerini annesinin koluna doladı ve onu odadan dışarı çıkardı, başları birbirine eğikti.

Frey kapının hemen dışında duran Gunner, Max ve Thad'a baktı ve çenesini onlara doğru salladı. Onlar da başlarını sallayarak Finnie ve Aurora'yı takip ettiler.

Sonra derin bir nefes aldı, bıraktı ve Ruben'i bulmaya gitti, o da güvenilir bir ulak bulup Balthazar'a bu son haberleri ve ilave talimatları gönderecekti.

YmSekizinci Bk

Adela Ağacının Parıltısı

"Ufaklık, uyan," diye kulağıma fısıldadı Frey, iri eli kalçamda sıcacıktı, gözlerim yavaşça açıldı ve sadece zayıf mum ışığıyla kesilmiş karanlığı gördüm.

Sırt üstü döndüğümde onun yataktan çıktığını ama giyinik bir şekilde yatağın kenarında oturduğunu gördüm ve vücudumun anında gerildiğini hissettim.

"Neyin var?" Fısıldadım.

"Yok bir şey aşkım," eli şimdi karnımda, hafifçe bastırdı, "Elflerden bir mesaj getirdim. Bana eşlik etmek istersin diye düşündüm."

Şimşekten daha hızlı bir şekilde yataktan çıkmadan önce ona sadece bir saniye baktım.

Frey'in "Bunu evet olarak kabul ediyorum" dediğini duyduğumda gardırobu karıştırıyordum.

"Kesinlikle," dedim gardıroba, sonra ellerini kalçalarımda hissettim, dudakları omzuma dokundu ve sonra kulağıma geldi.

"Tyr! eyerleyip ön tarafa getireceğim. Hazır olduğunuzda orada buluşuruz."

Başımınla gardırobu işaret ettim ve krem rengi yünlü bir elbise çıkardım.

Frey odadan çıktı. Ne kadar çok kıyafet giymem gerektiğini ve iç çamaşırı giymenin ne kadar zor olduğunu düşünerek olabildiğince hızlı giyindim. Sonra yakası kıvrırcık kürklü krem rengi yün bir pelerin, tam oturan ve saçlarımı yanlardan toplayan krem rengi örgü bir şapka ve krem rengi deri eldivenler giydim ve hızla koridora çıktım.

Gecenin kör vakti olduğu ve etrafta uşak bulunmadığı için Keep'in ön kapılarını açıp tekrar kapatmak biraz çaba gerektirdi ama açtığımda döndüm ve Frey'in Thad, Orion ve Ruben ile birlikte merdivenlerin dibinde beni beklediğini gördüm.

Adamlara sadece hızlıca gülümseyerek merdivenlerden doğruca Frey'e koştum ve yeterince yaklaştığım anda eyerde yana doğru eğildi, kolu etrafımda kıvrıldı ve beni önüne kaldırdı. Kolu kaburgalarımı sıkarken kışımı kasıklarına yerleştirdim, ikimizi de öne doğru eğdi, topuklarını Tyr'ın yanlarına dokundurdu ve "Yah!" diye bağırdı.

Ve elfleri ziyarete gittik.

* * * * *

Snowdon'dan çıkıp bir ormana girdik çünkü Frey bana elf ulaklarının kendisine geleceğini ama iletilecek mesaj ne olursa olsun bir adela ağacında teslim edileceğini söyledi.

Bonus olarak, bir adela ağacı görebilecektim.

Ormanda hızla ilerlerken, Frey ve adamları ağaçların arasından dörtnala geçerken Caspia üzerinde çok daha fazla pratik yapmam gerektiğini görüyordum, bazen o kadar yaklaşıyorlardı ki yanlarından geçerken rüzgârı hissedebiliyordum ve söyleyebileceğim kadarıyla tüm çocuklar bunu içgüdülerinden başka bir şey kullanmadan tereddüt etmeden yapıyorlardı.

Çok havalıydı.

Karanlık ağaçların üzerini örten yoğun, ışıltılı sise benzeyen opak sisi biz ona varmadan önce görmüştüm ve tam ona doğru gittiğimizi fark etmiştim. Ama yaklaştıkça Ruben, Thad ve Orion geri çekildiler ve sisin içine girdiğimiz anda adamlar geride kaldı.

"Ne -?" Başladım, dönüp Frey'in etrafına baktım ve bineklerinin üzerindeki adamların puslu figürlerinin hızla uzaklaştığını gördüm.

"Sis elfler tarafından yaratıldı, ufaklık," dedi Frey bana ve ben de ona baktım. "Sisin içine sadece ben girebilirim... ve sen de benimle olduğun sürece."

Vay canına. Harika.

İleriye baktım, kalbim o tanıdık heyecanlı atışını yapıyordu, kanım damarlarımda şarkı söylüyordu ve bu sadece sisi delen altın bir parıltının başlangıcını gördüğümde arttı. Parıltıya doğru ilerledikçe arttı, daha parlak ve daha yoğun hale geldi, ta ki aniden orada olana kadar.

Adela ağacı.

Ve muhteşemdi.

Uzun değildi, ince, kıvrımlı dalları doğrudan topraktan yükseliyordu çünkü ağacın gövdesi yoktu. Uzun olmasa da genişti; binlerce ince dalı yukarı ve dışarı doğru uzanıyordu. Kabukları parlak ve altın renginde parıltıyor, etrafındaki geniş açıklığı neredeyse gün ışığıymış gibi aydınlatıyordu ama daha serin, daha hayranlık uyandırıcı bir gün ışığıydı.

Ve eğer bu yeterince müthiş değilse, buz mavisi bir parıltı ve parlak beyaz bir kıvılcımla, mini elfler

Ağacın kütüğünün dibindeki topraktan çıktılar. Oluştuktan sonra hemen döndüler, ışıltılı bir dala dokundular ve *gözlerimin* önünde... normal bir insan boyutuna ulaştılar.

İnanılmaz *derecede havalı*.

Ben izlerken Frey, Tyr'ı açıklığın dış kenarında durdurdu ve attan inerek beni aşağı çekti ve Tyr'ın yanında ayağa kaldırdı.

"Burada kal, Finnie, tamam mı?" dedi sessizce, gözlerimi elflerden ayırdım, şimdi ağaçtan daha fazla parıltı ve kıvılcım geliyordu, tüm elfler tüylü başlıklarının altında merak dolu buz mavisi gözlerle bize bakıyorlardı ve ona bakıp sessizce başımı salladım.

Bana sıırttı ve Tyr'a döndü.

"Finnie'yle kal," diye emretti, Tyr'ın güçlü, zarif çenesi yukarı kalktı ve yumuşak bir şekilde kişnedi.

Frey açıklığa doğru ilerledi ve doğrudan Frey'e çenesini boynunun yanına eğerek elf selamı veren bir erkek elfin yanına gitti. Başını kaldırdığında, ne dediklerini duyamayacağım şekilde sessizce konuşmaya başladılar ve parıltılar ve kıvılcımlar kesildi. Dokuz elf saydım ve Frey'le konuşan erkek dışında hiçbir Frey'e bakmıyordu. Hepsi bana bakıyordu.

Gülümsedim ve el salladım.

Bunu yaptığımda, hiçbir konuşmamasına ya da dudakları kıpırdamamasına rağmen havayı dolduran alçak, neşeli bir cıvıltı var gibiydi. Önce birbirlerine sonra da bana baktılar. İşte o zaman gülümsedim.

Bu sırada Frey erkek elfle konuşmaya devam etti ve tartışmanın gergin olduğunu gördüm ama Frey'den kötü hisler okumuyordum. Aniden konuşmayı bıraktıklarında ve hem Frey hem de elf bana baktıklarında bu okumanın doğru olduğu kanıtlandı.

Ve bunu yaptıklarında Frey geniş ve beyaz bir şekilde gülümsedi ve kalbim bu manzara karşısında tekledi.

Kocam gülümsemesini benden saklamazdı ama daha önce hiç böyle bir gülümseme görmemiştim. Hiç böyle olmamıştı.

Hiç.

Muhteşemdi.

Çenesini bana doğru eğdi ve bana yaklaşılabileceğimi söyleyen bir el hareketi yaptı. Gecikmeden, hızlıca yaklaştım.

Tyr ile benim yanımda bir saniye içinde.

Oraya vardığımda Frey'in kolu belime dolandı ve beni yanına çekerek yumuşak bir sesle, "Benim küçük Finnie'm, seni Elflerin Sözcüsü Nillen'e takdim etmek benim için bir onurdur," dedi.

Frey'den benim boyumda olan Nillen'e baktım ve fısıldamadan önce gülümsedim, "Ve seninle tanışmak benim için bir onur, Nillen, Elflerin Sözcüsü."

Nillen gülümseyerek karşılık verdi: "Bu onur bana ait, diğer dünyanın Seoafin'i, Frey'imizin gelini."

Annemin yaptığı gibi başımı eğdim ve ona usulca "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

"Bizim için bir zevkti Seoafin, Buz Gelin," diye aynı yumuşaklıkla karşılık verdi ve devam etti. "Ve umarız Lord Frey'le paylaşacağımız gelecekteki neşeli mesajlarımızda da yanımızda olursun."

Neşeli mesajlar.

Harika.

Bu iyi bir haberdi. Bu beni memnun etti. Tüm bu olup bitenlerden sonra iyi haberlere ihtiyacımız vardı.

"Ben de öyle," diye kabul ettim, mesajın ne olduğunu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Frey'in böyle gülümsemesini sağlayan her şey benim için tamamdı.

Başını bana doğru eğdi, sonra Frey'e baktı ve "Buz Gelin'inle kutlama yapabilmen için şimdi diyarımıza dönüyoruz," dedi.

Kutlama mı?

Görünüşe göre haberler her neyse, neşeliymiş. Müthiş.

"Elbette," diye mırıldandı Frey, Nillen ona bir elf selamı daha verdi, Frey çenesini ona doğru kaldırdı, sonra diğer elflere baktı, hepsi ona bir selam verdi, sonra hepsi bana mutlu bir şekilde gülümsedi, sonra hepsi yavaşça ağaca geri döndüler, toprakla buluştuğu yerde kabuğuna dokunmak için eğildiler ve sonra buz mavisini bir parıltı ve beyaz bir kıvılcımla kayboldular.

Sonuncusu da gözden kaybolduğunda, parlayan ağaca baktım ve "Bu *çok havalı*" diye fısıldadım.

Sonra aniden hareket ettim ve beni hareket ettiren ben değildim. Frey'in güçlü kollarından biri belime dolandı ve beni yukarı doğru sürükledi.

Tıpkı düğün öpücüğümüz sırasında yaptığı gibi, ama bu kez daha yukarıdaydım, böylece başım ve omuzlarım onun üzerindeydi, diğer kolu kalçamın hemen altında uyluklarımın etrafını sarıyordu. Otomatik olarak omuzlarına tutundum ve bizi iki kez döndürürken aşağıya baktım, başı arkada, gözleri benimkinde, yüzünde o geniş, muhteşem gülümseme.

"Frey," dedim usulca, o gülümseme karşısında büyülenmiş bir halde, bir elimi yanağına götürdüm, "ne -?"

Ama gerisini getiremedim. Kalçalarımıdaki kolu kaybordu, beni bir ayak aşağı indirdi ve eli başımın arkasını kavradı, kendine doğru çekti, ağzımı onunkine sıkıştırdı ve beni öptü, sert, derin, ıslak, uzun ve son olarak ama en önemlisi... harika.

İşi bittiğinde, yüzümü boynuna sokmak için başımı hareket ettirdi ve beni kendisine doğru tuttu, ayaklarım havada sallanıyordu, kollarım sıkıydı ve bunu bir süre yaptı.

Kollarım omuzlarına dolanmıştı, kalbim öpücükten dolayı hâlâ çok hızlı atıyordu, nefesim daha sert geliyordu ama dudaklarım kulağına değecek şekilde başımı çevirdim ve "Frey, neler oluyor?" diye sordum. O da başını çevirdi, böylece ağzı kulağımdaydı ve cevap verdi, "Elflerin mesajı, kış gelinim, benim

çocuk."

Karnımın düştüğünü hissederken boynuna göz kırptım. Ne oldu?

"Ne?" Fısıldadım.

Başımdaki elinin baskısı hafifledi, elini kaldırdım ve ona baktığımda hâlâ o güzel, neşeli gülümsemesini sürdürdüğünü gördüm.

"Çocuğumu taşıyorsun, Finnie," diye fısıldadı, başımı tekrar dudaklarına bastırıp yumuşak bir dokunuş yaptıktan sonra beni vücudundan aşağıya, ayaklarıma doğru kaydırıp ama kollarını çekmedi. Aslında, adela ağacının parıltısından gözlerinin sıcak, yumuşak ve mutluluk verici bir ışıkla aydınlandığını gördüğümde beni sertçe sıktılar. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun ve elfler bana söylemedi ama kanıma kadar biliyorum ki eğer oğlan olursa ona güçlü, adil bir hükümdar olmayı öğreteceğiz ve eğer kız olursa annesinin muazzam güzelliğinden başka bir şeye sahip olma umudu yok."

Onun sözleriyle karnım bir takla attı ve sonra eridi.

Peki, tamam. Kahretsin.

Burada çok şey oluyordu. Çok şey.

Birincisi, Hawkvale'den beri regl olmadığımı fark etmemdi ve o ana kadar bunu fark etmemiştim bile. Şimdi, belli ki fark etmiştim. Yani, garip bir şekilde, elf hamilelik tespiti, görünüşe göre, doğruydu.

İkincisi, kızların bana verdiği tozun söyledikleri gibi tam kanıtlı olmamasıydı. Bu artık çok açıktı.

Üçüncüsü ise bebek sahibi olmak istemememdi, şimdi değil. Evet, Frey'in çocuğuna sahip olmak istiyordum, kesinlikle, hatta birden fazla çocuğumuz olsun istiyordum. Ama aynı zamanda bir süre beklemek istiyordum, mesela Lunwyn'deki geleceğimin güvence altına alındığını öğrendikten, evdeki işlerimi halletmek için geri döndükten ve Frey ve çocuklarıyla birkaç macera yaşadktan sonra.

Belli ki böyle bir şey olmayacaktı.

Dördüncüsü, aynı derecede açık bir şekilde, Frey bu haber karşısında kendinden geçmişti. Bu, beni sadece sevmekle kalmadığı, çocuğunu taşıdığım için çok mutlu olduğu ve altı ay içinde beni bırakmak istemeyeceği anlamına geliyordu. İmkânı yok.

Bu da kalacağım anlamına geliyordu.

Beni sevdiğini zaten biliyordum ama bunun doğrulanması çok güzeldi.

Bu da beni beşinci bir sonuca götürdü, o da Frey'i bu kadar mutlu ettiyse, benim için çok erken olsa da, onun sevincini paylaşmadan edemezdim.

Yani erkenden bir aile kuracaktık. Kimin umurundaydı ki? Bir aile kuracaktık, on beş yıldır bir ailem olmamıştı ve şimdi bir ailem vardı ve sadece bu da değil, görünüşe göre daha da büyüyordu.

Ve ben kalıyordum. Hiçbir yere gitmediğim açıktı ve eğer mantıklı bir şekilde düşünecek olursam, bunu sadece Frey'in değil, Aurora ve Atticus'un da benimle birlikte olduğunu zaten biliyordum. Karar Drakkar tarafından verilmişti, burası benim ailemdi, burası benim hayatımdı, benim dünyamdı ve kocamın yakışıklı, kendinden geçmiş bir şekilde mutlu yüzüne baktığımda, mutluluğu aştığımı ve mutluluk skalasının bu ucunda yeni zirveleri keşfettiğimi biliyordum.

Bir elimi boynundan çenesine doğru kaydırdım ve gözlerim onu izlerken başparmağımı gülümseyen dudaklarına dokundurdum.

Sonra bakışlarımı onunkilere kaydırdım ve "Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim" diye fısıldadım.

Frey anında fısıldayarak karşılık verdi: "Çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Vücudum onunkinin içinde eridi ve fısıldamaya devam ettim. "Gerçekten mi?"

Kollarıyla beni bir kez daha sıktı ve o da fısıldamaya devam etti. "Gerçekten, benim küçük Finnie'm. Geçtiğimiz aylarda seninle birlikte, karımdan daha güzel bir şey olmadığını düşündüm. Şimdi, bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama var. O da karımın çocuğumuzu taşıması, ailemizin başlangıcını müjdeleyecek bir çocuk."

Aile.

Oh, evet. *Aile*.

Bu hoşuma gitti.

Gözlerimdeki yaşların sızısını bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra yanağımı göğsüne, bedenimi de onunkine bastırdım. Bunu yaptığımda Frey beni daha sıkı tuttu ve çenesini örgü şapkamın tepesinde hissettim.

Göğsüne doğru "Seni seviyorum bebeğim," dedim, kollarını bir kez daha sıktım ve o da "Ben de seni Finnie'm," diye karşılık verdi.

Bir nefes aldım ve ona bakmak için başımı tekrar geriye doğru eğdim.

Sonra duraksayarak sordum: "Sence annem ve babam da bundan mutlu olacaklar mı?"

Yine o muhteşem gülümsemesini takındı, dudaklarını burnuma değdirmek için başını eğdi ve sonra bir santim geri çekerek cevap verdi, "Daha bugün Aurora tahtın varisini yaratma konusunda ne durumda olduğumuzu sordu. İyi haberler bekliyor ve yarın ayrılışımızı erteleyeceğiz, böylece gitmeden önce onlarla bir kutlama kahvaltısı yapabiliriz." Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettiğimde beni bir kez daha sıktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "O ve Atticus çok sevinecek."

Tamam, iyi haber şu ki, haklıydım. Atticus ve Aurora da belli ki kızlarının yerini almamı çoktan kabul etmişlerdi.

Kötü haber ise Frey'le birlikte tahtın varisini yaratmaya çalıştığımızı düşünmüyordum, henüz değil. Ama sözleri öyle *olduğunu* gösteriyordu.

Ya da belki sadece Aurora yaptı.

Frey beni bir kez daha sıkıp başını eğdiğinde bunu düşünmeye fırsatım olmadı, dudakları dudaklarıma dokundu, sonra yanağımdan kulağıma doğru kaydı ve mırıldandı, "Şimdi

Karım ve çocuğum evde ve sıcak. Adela'nın ısıltısında ve bu haberin daha parlak ısıltısında on yıl boyunca durabilirim, küçüğüm, ama aileme bakmalıyım."

Karnım tekrar takla attı ve ona bakmak için boynumu büktüm ve gözlerini yakaladığımda gülümsedim.

Sonra dedim ki, "Lunwyn'de yaşıyorsa soğuğa alışması gerekecek, kocacığım."

Bunun üzerine Frey, "Ailelerinin sevgi dolu ilgisine alışmak zorunda kalacaklar, karıcığım" diye karşılık verdi.

Tamam, işte yine oldu, bir göbek taklası daha ve yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyi durduramadım.

Frey bunu gördüğünde, eli tekrar başımın arkasını kavradı ve yüzümü boğazına bastırdı ve diğer kolu beni bırakmadan önce bir an için sıkıca tuttu, elimi tuttu ve beni Tyr'a kadar üç adım yürüttü.

Tyr'ın üzerindeydim, Frey arkamdaydı ve hayallere dalarak "Acaba annesi ve babası gibi bir maceraperest olacak mı?" diye sorduğumda atını döndürüyordu.

Frey bizi bu sefer çok daha yavaş bir şekilde ormana doğru götürdü, sis kaybolmuştu ve "Eğer öyleyse, tanrılar bana yardım etsin," diye mırıldanmadan önce kıkırdamasını dinlerken ay ışığının kar üzerindeki parıltısını izledim.

Kıkırdadım çünkü bu konuda haklıydı. Sonra sırf bu yüzden tekrar kıkırdadım. Sonra Frey beni Tyr'ın boynuna yasladı, topuklarını Tyr'ın yanlarına dokundurdu, ileriye doğru fırladık ve ağaçların akıp gidişini izlerken tekrar kıkırdadım ve onlar gibi Frey'in hayvanına hükmettiğini, altımızdaki hayvanın gücünü, binici ve bineğinin bir olduğunu hissettim ve daha önce yaşadıklarımdan daha iyi bir gece geç saatlerde, karnaval tarzı bir sürüş yaşadım.

Sonunda kıkırdamayı bıraksam da gülümsemeyi hiç bırakmadım.

Bir kere bile... eve kadar.

YmDokuzuncu Bn

Karışmak

Bir hafta sonra.

Bir sorunum vardı.

Frey'in Kellshorn'daki kulübesindeydik ya da daha doğrusu Frey'in kulübesinin ve kasabanın çevrelediği geniş gölde balık tutmaya gelen tatilci kayakçılara ve balıkçılara hizmet veren büyük dağ kasabasının dışındaydık.

Kızlarım tam olarak haklı çıkmamıştı. Kulübe bir kraliçe için uygun değildi, çünkü Kışlık Saray değildi ve kesinlikle Rimée Kalesi de değildi.

Ama bu çok havalı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Her şeyden önce, büyük bir gölün etrafını çevreliyordu ve bu *muhteşem* bir uçsuz bucaksız bir göl.

İkinci olarak, pansiyon muhteşemdi. Sarı ahşap ve taştan yapılmıştı, bir tepenin kabarıklığına inşa edilmiş bir alt katı ve alt katı daha geniş olmak üzere etrafı saran balkonlara sahip iki üst katı vardı, hepsinde de uzunlukları boyunca çam ağacı şeklinde damgalanmış düz kalaslardan yapılmış ahşap korkuluklar vardı.

Köşkün içinde ya da dışında hiçbir şey Saray ve Kale'de olduğu gibi zarif, rafine ya da süslü değildi. Burası görkemli işler ya da resmi toplantılar için bir yer değildi. Burası dinlenmek, gevşemek ve tüm muazzam güzelliğiyle doğayla iç içe olmak için bir yerdi. Rahat, konforlu, misafirperver ve sıcaktı. Çok sayıda pencere, çok sayıda açık alan, çok sayıda güzel, pırıl pırıl ahşap, çok sayıda muhteşem taş, sizi içine gömülmeye davet eden çok sayıda mobilya ve her köşeyi sıcak tutuyor gibi görünen çok sayıda ateş vardı.

Ayrıca çok sayıda yatak odası vardı ki bu şanslıydı çünkü dört kızım da benimle geldi.

Bu da yolculuğun kızaklarla yapılması anlamına geliyordu ki bu da yolculuğu uzatıyordu (Frey'in bana söylediğine göre daha doğrudan bir rota izleyebilseydik iki gün sürecekti). Yolculuğumuz sırasında Frey'in adamları onun, benim ve kızların bavullarıyla dolu iki kızağın etrafında dolaştılar ve o dünyaya geldiğimden beri ilk kez Esther ve Bess (ilk gün) ve Jocelyn ve Alyssa (ikinci gün) ile birlikte bir kızağa bindim çünkü Frey beni Caspia'da istemiyordu.

Bu benim sorunumdu.

Hamileydim ve Frey, ilk işaretlerin de gösterdiği gibi, o aşırı dikkatli, endişeli, tam olarak tepemizde dolaşan değil ama yine de koruyucu baba adaylarından biri olacaktı.

Frey, durumumu göz önünde bulundurarak Caspia'daki derslerime devam edemeyeceğimi ve Lund ile bıçak çalışmasını da durdurduğunu söyledi.

Gun ve Caspia ile çalışmayı bırakmaya karar verdim. Frey hamile olduğum için çok mutluydu ve (ilk şoktan sonra) benim de çok mutlu olduğumu söylemem gerekiyordu, bu yüzden Caspia'dan düşüp kendime ya da çocuğumuza zarar veremezdim.

Bu arada, Aurora ve Atticus'a söylediğimizde, ikisi de (Aurora bile) sevinçten havalara uçtu.

Başka bir deyişle, benim dünyamda her şey yolundaydı ve bunu değiştirmek için aptalca bir şey yapmama gerek yoktu.

Ama bıçak işi tehlikeli değildi. Lund ne yaptığını biliyordu, bana zarar vermeye hiç yaklaşmadı ve o kadar uzun süredir birlikte çalışıyorduk ki, yapmayacağını biliyordum.

Ve her neyse, tüm bu koşturma, ciğer atma, dönme ve çömelme, hamileyken formda kalmak için iyi bir yol olacaktır.

Ancak Frey bunu böyle görmedi ve hamileliğim sırasında formda kalmak istediğim için biraz deli olduğumu düşündü ve "Çocuklu bir kadının güzelliğinin bir parçası da kıvrımlarıdır, karıcığım ve formda kalarak' sana bahsettiklerimden beni mahrum bırakmayacaksın" dedi.

Evet, söylediği buydu.

Dahası, Frey ok ve yay kullanmaya devam etmeme izin vermişti ama sadece atış talimi yapmama, ormanda insanları hedef alarak "sinsice" (onun deyişiyle) dolaşmama değil.

Tüm bunlar hakkında tartışmıştık, uzun zamandır ilk tartışmamızdı, son tartışmamızı ne zaman yaptığımızı hatırlamıyordum.

Hamileydim, sakat değildim ve bunu eşimle paylaştım.

At üzerinde, bıçaklarla çalışarak ya da soğuk ormanlarda sinsice dolaşarak olmayacaktım ve bunu eşim de benimle paylaştı.

Benim sorunum Lund'la pratik yapmak ve Annar'la gizlenmek için onun adamlarına ihtiyacım olmasıydı ve onlar da beni değil Frey'i dinliyordu.

Bu nedenle Skylar, Frey'in adamlarıyla çalışmaya devam etti ve ben etmedim (ok ve yay hariç ama cidden, gizlice dolaşmak

eğlenceliydi

ve orada durup sabit bir hedefe ateş etmek çok daha az eğlenceliydi).

Bu beni sinirlendirdi ve sinirimi yatıştırmaya çalışırken, Frey ben beklerken bana karşı bu kadar temkinli davranacaksa, o zaman bir cadı bulmama, Valentine'a bir mesaj göndermeme, neler olduğunu onunla paylaşmama ve eve gitmeme, Sjofn'la konuşmama, evdeki hayatımı düzene sokmama, arkadaşlarla vedalaşmama ve geri dönmeme izin vermesinin mümkün olmadığı aklıma geldi.

Mümkün değil.

Ve bunu yapmak zorundaydım. Dönüş yolculuğumun altı aydan kısa bir süre içinde gerçekleşmesi planlanıyordu. Belki bir aylık, belki de biraz daha fazla hamile olduğumu tahmin ediyordum. Bu da üçüncü üç aylık dönemimde olacağım anlamına geliyordu ve Frey'in o zaman geri dönmeme izin vermesine imkân yoktu ve ben de o zaman bunu yapmaya istekli değildim. Ama Valentine'a bir mesaj göndermezsem, onun da benim de başka seçeneğimiz olmayacaktı.

Bu yüzden kocam ve benim bir tartışma yapmamız gerekiyordu.

Ama bu tartışmadan kaçıyordum çünkü benim öfkem endişeye dönüşecek kadar azalmış olsa da Frey'inki tamamen yok olmuştu. Benim tatlı, nazik Frey'ime geri dönmüştü ve kin tutmuyordu (zaten istediği olduğu için buna ihtiyacı da yoktu). Ancak kavga ettiğimizde, kızgın olmasının beni (muazzam derecede) üzdüğünü fark ettim. Çok iyi anlaşıyorduk, onunla kavga etmek hiç eğlenceli değildi, doğru bile gelmediği için hiç iyi hissettirmiyordu ve onunla başka bir tartışmaya girmek için can atmıyordum.

Bu yüzden ikimiz de üzülmeden ve Frey eve gitmeme izin vermeyi kabul etmeden bunu kocamla konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

İmkansız olduğunu düşündüğüm bir şey.

Üst balkonda dolaşırken tüm bunları düşünüyordum; gölü, etrafta yükselen çam ağaçları denizini, ağaçların arkasında yükselen karla kaplı dağları, biraz ötedeki şirin Kellshorn köyünü ve tüm bunların gölün sakin, berrak sularına yansımaları seyreliyordum. Ve bu sakin suların beni sakinleştirmesini umarak bunu yapıyordum ki balkonun ucunda Bess, Alyssa ve Esther'in aşağıya bakıp birbirlerine fısıldadıklarını gördüm.

Ben yaklaşırken Bess beni duydu, döndü, parmağını dudaklarına götürdü ve sonra elini kaldırıp aceleyle kendine doğru salladı, yüzü gülümsüyordu.

Ben de gülümsedim ve onlara doğru ilerledim, beni düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şey olduğu için mutluydum. Toplandıkları yere vardığımda uçtaki Bess'e yaklaştım ve dikkatlerini neyin çektiğini görmek için parmaklıkların üzerinden baktım. Evin etrafındaki biraz temizlenmiş alanı taradım, hiçbir şey görmedim ve sonra onu yakaladım.

Thad, Jocelyn'i ahırın kenarına sıkıştırmıştı, kolları Jocelyn'in omuzlarındaydı, elleri Jocelyn'in kışındaydı ve ateşli bir şekilde sevişiyorlardı.

Vay be.

Bu ne zaman oldu?

"Bu ne zaman oldu?" Bess'e fısıldadım.

"Dün gece onu kaçırdı," diye fısıldadı Bess. "Onun odası benimkinin yanında. Gürültü yapıyorlardı." Bu bilgiyi verdikten sonra kıkırdadı ve (başarısız bir şekilde) kıkırdamasını bastırmaya çalıştı, ben de Alyssa'nın kıkırdadığını ve başarısız bir şekilde kıkırdamasını bastırmaya çalıştığını duydum.

"Ben de duydum ve dinlemek için Bess'in odasına gittim," diye fısıldadı Alyssa, sanki Jocelyn ve Thad metrelerce değil de beş adım uzaktaymış gibi ve gözlerim onların etrafından dolaşıp diğer uça bana bakıp gözlerini deviren Esther'e baktı. Bana gelince, elimde değildi, gülümsüyordum. "Onun da dayanıklılığı var," diye bitirdi Alyssa ve gülümsemem daha da büyüdü.

"Hem *de* çok," diye ekledi Bess kocaman bir sırıtışla.

"Jocelyn'in işine burnunuzu sokmamak için kendinize bir şeyler almalısınız." diye takılmadan önce gülümsememi ikisine de çevirdim.

Alyssa'nın gözleri Max ve Stephan'ın Thad ve Jocelyn'le olanlardan biraz uzakta birbirleriyle sohbet ettikleri yere kaydı ve hüznle, "Bu konuda gerçekten haklısın Finnie," dedi.

"Çok doğru," diye ekledi Bess, yine hüznle, gözleri Orion'un gölün yakınında atından indiği yere kaymıştı.

Bana, Bess'e, Alyssa'ya ya da Frey'in seksi adamlarından herhangi birine değil, Thad ve Jocelyn'e bakan Esther'e tekrar baktım ve yüzünün düşünceli olduğunu gördüm.

Başımı yana eğip çifte baktığımda Thad'ın Jocelyn'i elinden tutmuş ahıra doğru götürdüğünü gördüm.

Alyssa, "Birinin etekleri samanlığa savrulacak," diye mırıldandı ve sonra tekrar kıkırdadı.

Bess onunla birlikte kıkırdadı ve sonra gözleri hâlâ Orion'da, "Sıra bende," dedi ve hızlı bir el sallama, kocaman bir gülümseme ve "Elveda hanımlar," diyerek balkondan uzaklaştı.

Hmm. Görünüşe göre Orion'un şansı yaver gitmek üzereydi.

"Fena fikir değil," diye mırıldandı Alyssa, bana hınzırca sırtıttı ve Esther'le bana el sallayarak uzaklaştı, "Lütfen birkaç saatliğine bir şeye ihtiyacın olmasın," dedi, isteğini başımla onayladığımda hınzırca sırtışı daha da hınzırlaştı, sonra balkondan aşağı süzüldü ve içeride kayboldu.

Şimdi Max ya da Stephan'ın şansı yaver gidecekti.

Ya da Alyssa Frey'in erkeklerinden hangisiyle önce karşılaşırsa, çünkü Alyssa'nın o kadar da seçici olduğunu düşünmüyordum. Yine de Frey'in tüm erkekleri seksi ve hoştu.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünürken bile kendi kendime sırtıttım, çünkü Frey'in adamları Frey'in adamlarıydı, benim kızlarım benim kızlarımdı, muhtemelen bu her zaman böyle olacaktı ve etrafımızda bir pembe dizi yaşanmasına ihtiyacımız yoktu. Esther'e doğru ilerledim, hala derin düşüncelere dalmış görünüyordu ve gözleri hala ahırlara çevriliydi, kabul etti.

"İyi misin?" Yaklaştığımızda sordum, başladı, gözleri bana geldi ve zorla gülümsemesini izledim.

"Ben iyiyim Finnie," diye cevap verdi.

"İyi görünmüyorsun," diye gözlemlerim, sahte gülümsemesi soldu ve gözleri ahırlara kayd, ben de yaklaştım ve nazikçe sordum, "Siz kızların Frey'in adamlarıyla oynaşması kötü bir şey mi olacak?"

Esther'in gözleri hızla bana kayd, kaşları çatıldı, sonra yüzü gevşedi ve başını salladı. "Hayır. Bu genellikle eğlence ve oyundur, işin içine kalp girmez. Kaçamaklar sık sık yaşanır ve olaya karışanlar hiçbir kötü niyet taşımadan yollarına devam ederler, hatta olaya karışan kadın ya da erkeğin arkadaşlarına bile." Bunu açıkladı ama duraksadı, gözleri tekrar ahırlara kayd ve "Ama..." diye mırıldandı ve sonra sözünü kesti.

"Ama ne?" diye sordum ve o da bana baktı.

Sonra yaklaşıp elimi tuttu ve usulca şöyle dedi: "Ama bizim Jocelyn, Drakkar'ın Thad'ına hayranlık duyuyor ve bunu sadece uzun boylu, geniş omuzlu ve hoş gözlü bir delikanlı olduğu için yapmıyor. Ama

Çünkü onun kıvrak bir zekâsı, kolay bir gülümsemesi ve birden fazla kez belirttiği gibi yumuşak bir kalbi var. Ve korkarım," gözleri ahırlara geri döndü, "onunki de işin içinde ama onunki," gözleri bana geri döndü, "değil."

Bu doğru olabilir diye dudağımı ısırdım. Hawkvale'deyken ben kızlarıma yazdım, onlar da bana yazdı. Postanın gideceği yere ulaşması çok uzun sürüyordu, bu yüzden çok fazla iletişim kuramıyorduk ama birkaç mektuplaşmayı başarmıştık ve Jocelyn'in katkıları Thad'ı sormuştu. Ses tonu rahattı ama o zamanlar sevimli olduğunu düşündüğüm zoraki bir rahatlıktı.

Şimdi düşününce, kızlarım Frey'in erkekleri arasında bulundukları ve neredeyse her gün favorilerini değiştirdikleri süre boyunca, Jocelyn'in dikkati her zaman Thad'ın üzerindeydi ve hiç sapmadı. Öte yandan Thad'ın, Ruben'in aksine, sürekli bir kadını olmadığını ve aslında Frey'in diğer tüm erkekleri gibi sürekli bir kadın *akışına* sahip olduğunu biliyordum.

Ho oğlum.

Dudağımı bıraktım ve Esther'in elini sıkarak söz verdim, "Frey'le konuşacağım ve durumu değerlendirmek için Thad'la konuşup konuşmayacağına bakacağım. Eğer konuşmazsa ya da konuşursa ve haberler iyi değilse, o zaman Jocelyn'in ne durumda olduğunu görmek ve ona biraz rehberlik etmek için onunla konuşacağım."

Esther'in gözleri yumuşadı ve başını salladı, "Bu iyi olur prensesim." Ben de başımı salladım, elimi sıktı, gözleri yoğunlaştı, kararsızmış gibi durakladı ve ben de o sessizce, "Hepimiz, şey..." diyene kadar bekledim. "Sjofn'u özlüyoruz."

Bu konuda konuşmamıştık ama tüm kızlarım hamile olduğumu biliyordu (pudranın genellikle çok güvenilir olduğunu söyledikleri için şaşırmışlardı) ve hepsi bunun ne anlama geldiğini, yani arkadaşlarının geri gelmeyeceği gerçeğini biliyordu. Ve hepsinin bu konuda üzgün olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bunu benden saklamaya çalıştıklarını da biliyordum.

Elini sıkıca tuttum ve fısıldadım, "Biliyorum tatlım."

"Ama hepimiz senin bu kadar tatlı olmandan da memnunuz."

Ona gülümsedim ve hâlâ fısıldayarak, "Teşekkür ederim Esther. Bunun anlamı çok büyük."

Gülümsememe karşılık verdi, sonra gözleri tekrar manzaraya kaydı, bir şeye takıldı ve mırıldandı, "Gitsem iyi olacak, ben

Dışarıda kalmak istemiyorum," dedikten sonra elimi tekrar sıktı, bıraktı ve aceleyle uzaklaştı.

Bir süre onu izledikten sonra dışarı baktığımda Oleg'in eve doğru ilerlediğini ve Bess'e gülümseyen bir Orion'a kaşlarını çatarak baktığını, sonra da kaşlarını Alyssa ile flört ediyor gibi görünen Max ve Stephan'a çevirdiğini gördüm ve itiraf etmeliyim ki Esther'in seçimine biraz şaşırdım. Oleg'in gözleri sert değildi ama Frey'in diğer erkekleri gibi güler yüzlü ve çabuk gülen biri de değildi. Aslında bunların hiçbirisi değildi, çoğu zaman huysuz görünüyordu.

Bekledim, sonra Esther'in ona yaklaşmasını ve sonra durup kaşlarını çatmasını izledim, biraz korkutucu olduğunu düşündüğüm bir şeydi ama onu en ufak bir şekilde etkilemedi. Ona bir şey söyledi, kaşları birbirine çarptı, sonra çenesini yukarı kaldırdı ve tüm başını eve doğru salladı. Kadın eve doğru döndü, adam da onu takip etti ve ben de kadının ona ne söylediğini merak ettim. Hareket ederken gözleri bana geldi ve gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Oleg, eğer kızın gülümsemesi bir şey ifade ediyorsa ve huysuzluğunu bir pas yakalayacak kadar uzun süre bırakabilirse, o da şansını denemek üzereydi.

Balkondan çıktım ve kızlarımı balkonda bırakarak kitabımı ve Penelope'yi almak üzere Frey'e ve yatak odama yöneldim.

Eski hayatıma veda etmek için kısa bir süreliğine eve dönmeme izin vermesi için kocamı nasıl ikna edeceğimi düşünmek yerine, güvertedeki rahat, ahşap şezlonglardan birine uzanırken kendimi bir kitapta kaybetmek istedim. Bunların yanında büyük, demir bir ateş çukuru vardı ve çok fazla ısı yayıyordu, bu ve Frey'in bana bahsettiği yaz erimesi havayı ısıtıyor, günleri uzatıyor, karları eritiyor ve buz sarkıtlarını damlatıyordu, pelerin giymenize gerek yoktu. Bunu biliyordum çünkü dün gece Frey ile yanımızda büyük bir ateş yanan sandalyelerden birine sarılıp Frey sevişmeyi bitirip beni sevişmekten çok daha fazlasını yapmam için yatak odamıza taşıyana kadar sevişerek bunu test etmiştim. Ama kızlarımın ve Frey'in adamlarının faaliyetleri ve Frey'in kulübesinde sadece bir kahyası olduğu, başka hizmetçisi olmadığı ve hamileliğin ciddi şekilde sınırlı fiziksel aktivite gerektirdiğini düşündüğü için kendi ateşimi yakmamdan muhtemelen hoşlanmayacağı gerçeği göz önüne alındığında

(yani yürümek, oturmak, yemek yemek ve seks yapmak dışında hiçbir şey), oturma odasındaki ateşin yanına kıvrılmaya karar verdim. Orada süper yumuşak, rahat kanepeler vardı, o kadar rahatlardı ki, çok iyi bir ikinci en iyidiler.

Ya da en azından Frey her ne yapıyorsa dönene ve ondan bana bir ateş yakmasını isteyene kadar öyle kalacaklardı.

Balkona açılan ahşap kapılardan yatak odamıza girdim, kapıları arkamdan kapattım ve ensemdeki tüyler diken diken olduğunda kitabımın bulunduğu yatağın yan tarafındaki komodine doğru ilerledim.

Durdum, nefesim kesildi ve yavaşça döndüm, sonra tekrar durdum, gördüğüm şey karşısında tamamen hareketsiz kaldım.

Köşede, pencerelerin yanındaki koltukta oturan Valentine'ın üzerinde yeşim yeşili, yün örgüden, sarmalayan muhteşem bir elbise, aynı derecede muhteşem, sivri topuklu, kömür grisi botlar vardı ve son derece muhteşem kızıl saçları kaymaktaşıdan yüzünün klasik hatlarını çerçeveliyordu.

Penelope kucağında kıvrılmış, Valentine'ın kan kırmızısı tırnakları kalın, kızıl kürkünde gezinirken mırıldanıyordu.

Vay anasını.

"Valentine?" Fısıldadım.

"Merhaba aşk tanrıçam," dedi sessizce, gözlerim büyüdü ve ona doğru koşarken yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

"Valentine! Burada olman çok güzel!" Başını yana eğdi, dudakları hafifçe yukarı kalktı ve gözleri öyle bir parladı ki, çok şaşırtıcı ama aynı zamanda çok şanslı bir olay olduğunu düşündüğüm bu durum karşısındaki heyecanım yerini tereddütlü bir endişeye bıraktı.

Sonra yumuşak bir sesle, "Korkarım Seoafin'im, söyleyeceklerimi söyledikten sonra sen de aynı şekilde hissetmeyeceksin," diyerek bu endişesini pekiştirdi.

Kalbimin sıkıştığını hissettim ve aklımdan milyonlarca düşünce geçti, özellikle de Sjofn'un geri dönmek istemesi ve bunu erken yapmak istemesi.

Tamam. Kahretsin. Her şey sırayla. Gidip Frey'i almam gerekiyordu.

Valentine, buranın aslında benim yatak odam olduğuna aldırmadan, "Lütfen oturun," diye davet etti ve bunu solgun elini zarifçe uzatarak yaptı

yatağı göstermek için.

"I..." Başladım, nasıl devam edeceğimi bilemedim, sonra yine de devam ettim. "Çok şey oldu Valentine, hayal bile edemezsin. Çok şey. Çok büyük. Onunla tanışabilmen için birini bulmam ve sonra da konuşmamız gerekiyor."

"Lütfen, Seoafin, otur," diye yarı tekrarladı ve ben ona göz kırptım. "Cidden, yapmak zorundayım -" Ben başladım ama o sözümü kesti.

"Bana Frey Drakkar ile evli olduğunu ve onun çocuğuna hamile olduğunu söyle. Bunu biliyorum, hanımefendi," dediğinde şaşkın bir nefes aldım ve o devam etti. "Şimdi, lütfen, gerçekten de hamile olduğunuzu göz önünde bulundurarak, söylemek istediğim şeyi söylerken oturmanızı tercih ederim."

Bunun kulağa hiç hoş gelmediğini düşünerek ona baktım. Sonra yatağa doğru ilerledim ve oturdum.

Onun yüzünü izlerken yapmak istediğim şey kapıya doğru ilerlemek ve kaçmaktı.

Penelope, şaşırtıcı bir şekilde Valentine'ın kucağından ayrılmadı, olduğu yerde mırıldanmaya devam etti ve bunu yaparken de hiç kıpırdamadı.

Bu arada kedim hala kinini tutuyordu.

Yere düştüğümde, hafif yün pelerinimi çözdüm, omuzlarımdan çektim ve gözlerimi ondan ayırmadan yatağa düştüm.

Sonra da "Frey ve beni nereden biliyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce başını hafifçe eğdi, "Size kahin olmadığımı söyledim ve bu doğru, değilim. Öngörülerim yok ve gelecekte sahneler çağıramam. Bu, dünyamızdaki ya da bu dünyadaki insanlarla bağlantı kuramayacağım ve geçmişte neler olduğunu göremeyeceğim anlamına gelmiyor. Ve bunu sen gittiğinden beri seninle birlikte yapıyorum."

"Bana göz kulak mı oluyordun?" diye sordum, tam olarak buna üzülmemiştim, sadece şaşırmıştım.

"Bu bir seçim değildi. Beni çağırıyorsun Seoafin, nedenini bilmiyorum. Ama çağırıyorsun. Bu yüzden, evet, çağırdığın için sana göz kulak oluyorum."

Bu "onu çağırma" işi ilginçti, ama şimdilik hedefe doğru ilerlememiz gerektiğine karar verdim.

"Yani buraya geldiğimde biliyorsun ki ben -" Ben başladım.

"Her şeyi biliyorum," diye sözümü kesti, narin bir nefes aldı,

gözlerini hafifçe bana dikti ve sonra devam etti, alçak sesle konuşuyordu ama yine de söylediği sözler dünyamı sarstı.

"Kocanıza ve onun da size karşı derin duygular beslediğini biliyorum. Ancak, yaşadığınız mutluluğun yanlış anlaşılmalara gölgelenmek yerine gerçek ve zengin olması için her şeyi bilmeniz önemli olduğunu hissediyorum. Bu yüzden, kocanızın bu gölgeleri temizlemesini izliyorum ve bekliyordum. Ne yazık ki bunu yapmadı, bu yüzden alışılmadık bir şekilde kendimi bunu yapmaya mecbur hissediyorum."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ve gerginleşen boyun kaslarımın kopmasını engellemeye odaklandığım için sesimi çıkarmadım.

Valentine devam etti. "Bu yüzden sana şunu da söylemeliyim ki, sen ona karşı bu duyguyu hissetmeden ve o da sana karşı olan duygularının derinliğinin farkına varmadan önce, seni bu topraklara ve ona bağlamak için, bu ülkenin geleceği ve kendi amaçları için, ikizinden son derece nefret ettiği için, bu dünyanın elflerine seni günlerinin geri kalanı boyunca buraya bağlamalarını emretti, aynı zamanda diğer Sjöfn'un da senin dünyana bağlanmasını emretti... ve senin hayatına... onunkinin geri kalanı için."

Gözlerimi kırdım ama hiçbir şey söylemedim çünkü ciğerlerimde hava yoktu ve boğazım aniden kurudu.

Valentine konuşmaya devam etti. "Bu yaratıkların sahip olduğu güç muazzamdır, kırılmaz. O kadar güçlü ki benzerini hiç hissetmedim. Yine de büyü ya da onu engelleyecek bir yol aradım ama arayışım sonuçsuz kaldı ve korkarım ki bu tür bir büyü mevcut değil." Durdu, bakışlarını tuttu ve öldürücü darbeyi indirdi, "Asla eve dönmeyeceksin Seoafin, asla. Ve ikizin de asla geri gelmeyecek, asla."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, o da bakışlarını tuttu ve devam etti.

"Kocanız bu kararı size danışmadan aldı ve bunu elflerin varlığını ilk öğrendiğiniz gece yaptı."

Aklım başımdan giderken
bakmaya devam ettim. O gece...
o gece...

Aman Tanrım. O zamanlar birbirimizi çok az tanıyorduk. Adamlarıyla birlikte uzaklardan yeni dönmüştü. Gerçi ben krep hamuru karıştırırken bana aşık olduğunu söylemişti ve belki de geriye dönüp baktığında bu doğrudu ama o zamanlar bana güvenmiyordu ve benden hoşlandığından bile emin değildim. Kim olduğumu bile bilmiyordu.

Elfler ona söyleyene kadar öyleydi. Aslında, o gecedan *sonrasına* kadar gerçekten tatlı ve nazık olmaya, benim Frey'im olmaya başlamayacaktı.

Beni dünyamdan tamamen ve sonsuza dek kopardıktan sonra.

Ve benimle ilişkisini kesti çünkü elfler ona kim olduğumu söylemişti. Beni kesti çünkü Sjofn lezbiyendi ve ben değildim. Beni kesti çünkü hayatının geri kalanında ondan alamayacağı şeyi benden alabilirdi.

Ve tüm bunları bana sormadan yaptı.

Hayatımı geri dönölmez bir şekilde değıştirdi ve beni bu dünyaya hapsetti, sevdiğim insanlardan ve tanıdığım dünyadan beni sormadan ve kalmaya hiç niyetim olmadığı bir zamanda kopardı.

Oh... *Tanrım...*

"Ve ne zaman ki," diye devam etti Valentine ve benim şaşkın, yaralı dikkatim tekrar ona yöneldi, "bu dünyanın cadısı Agnes aracılığıyla sana olanları bildirmek için bir mesaj gönderdim, kocan mesajı ele geçirdi, Agnes aracılığıyla bana senin kalmak istediğın konusunda yalan söyledi, senin bu durumdan haberdar olduğunu ve kalmayı kabul ettiğini söyledi. Daha sonra bu dünyada ve kendi dünyanızda çok şey olmasına rağmen Agnes'in sizinle iletişim kurmasına izin vermedi."

Aman *Tanrım*.

"Ve şimdi, *ma cherie*," diye devam etti, sesi yumuşayarak ölüm darbelerini indirmeyi bitirmediğini gösteriyordu, "bu dünyaya bağlandığınız ve taşıdığınız çocuk aracılığıyla ona daha da bağlandığınız için memnun olduğunuzu hissetsem de, bunu kocanızın da düzenlediğini bilmelisiniz. Bunu senin haberin olmadan yaptı ve bu gerçekleşene kadar ve sen memnun olmaya karar verene kadar, çünkü iş bitmişti ve başka seçeneğın yoktu, o da bunu senin isteğın dışında yaptı."

Sonunda tekrar gözümü kırptım.

Sonra fısıldadım, "Ne?"

"Aldığın bu toz mu?" diye sordu, yavaşça başımı salladım ve o da devam etti. "Oldukça güçlü ve neredeyse kusursuz. Ancak, bir süredir onu almıyordun. Onu keşfetti ve bu ulusun tahtına güvenli bir şekilde bir varis getirmek için senden bir çocuk doğurmak amacıyla onu bir plasebo ile değıştirdi."

Vücudumun her santiminin

kilitlendiğini hissettim. Hayır.

Hayır.

Tanrım. Hayır. Hayır.

Bunu neden yapsın ki?

"Bunu neden yapsın ki?" Nefes aldım.

Valentine nazikçe, "O bir erkek," diye cevap verdi ve solgun olduğunu hissedebildiğim yüzümü inceledikten sonra devam etti. "Bu nedenle, aşk tanrıçam, kocan çok meşguldü. Bu dünyadaki ebeveynleriniz, ülkede geçirdiğiniz zamanın ardından onlara döndüğünüzden beri tüm bunları biliyorlar. Üçü de senin bu dünyaya sonsuza dek bağlı olduğunu ve Prenses Sjofn'un asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Ama sadece kocanız ve size plasebo temin eden adamlarından biri, sizi çocuk sahibi yapmak için arkanızdan iş çevirdiğini biliyor."

Buna inanamıyordum.

Bu inanılmazdı.

Frey bunu neden yapsın ki?

Herhangi birini. Neden mi?

Anılar kafamda çarpıştı. Hedefi vuramadığımda Atticus'un bu kadar umutsuz görünmesinin sebebinin Sjofn'unu hayal kırıklığına uğratması değil, kızını kaybetmenin yasını tutması olduğunu artık biliyordum. Hem onun hem de Aurora'nın beni kolayca kabullenmeleri, Frey'leri için kabullenmekten başka çareleri yoktu, Drakkar'ları elflere komuta etmişti. Frey'in bu dünyada kalmam, Sjofn'la yer değiştirmem ve tahta bir varis sağlamam konusunda tek bir söz söylememe gerek kalmadan hamile olduğum için hızlı ve kayıtsız mutluluğu da dahil olmak üzere hepsi.

Tanrım, o kadar aptaldım, o kadar kördüm, aşık olmaya o kadar kaptırmıştım ki kendimi, fark etmemiştim bile, düşünmemiştim, bir araya getirmemişim - ama bunun nedeni hepsinin benden çok önce ve ben *istediğimi* bile bilmeden çok önce asla ayrılmayacağımı bilmeleriydi.

Çenemin sıkıştığını ve gözlerimin üzerine kırmızı bir tabaka indiğini hissettim.

"Bununla birlikte..." Valentine'ın sesi bana geldi ama onu duymayı bırakmıştım, hiçbir şey kafamı dolduran yaralı, öfkeli sisi delip geçmiyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve yatağa doğru döndüm.

"Seoafin," diye seslendi ama onu duymazdan geldim ve hareket ettim, yürüyüşüm yavaştı, başım bulanık hissediyordum, gözlerim hâlâ kırmızıydı.

"Seoafin," diye tekrar duydum ve sonra Penelope'den sadece Valentine'ın ayağa kalktığı anlamına gelebilecek öfkeli bir miyavlama duydum, ama adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim. "Seoafin, aşk tanrıçam, ben tam olarak -"

Ama bitiremedi çünkü kapıya, kapıdan dışarı, koridordan aşağı, merdivenlerden aşağı, bir sonraki kattan aşağı, kapıdan dışarı ve karın içine doğru koşuyordum.

Körü körüne koşarken Ruben'e rastladım ve beni kollarının arasına aldı.

"Finnie, pelerin olmadan dışarıda ne yapıyorsun?" diye sordu ve başım geriye gitti, bakışlarım onunkilere kilitlendi ve gördüğü şey karşısında başı sarsıldı.

"Frey nerede?" Bilmek istedim.

"Finnie -" Ruben başladı, gözleri yüzüme bakarken temkinli bir hal aldı, elleri kollarımın üst kısmına geldi, parmakları dikkatlice kıvrıldı.

"Ben, *Frey*... nerede?" Sorumu bir çığlıkla bitirdim ve Ruben'in parmakları gerilirken başı tekrar sarsıldı.

Sonra nazıkçe, "İçeri gir prensesim, ben onu getiririm," dedi.

"Boş versene," diye çıktım, onu tuttuğu yerden çekip kurtardım ve sözlerim karşısında irkilmesini görmezden geldim. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Fin -" diye başladı, bir şey dikkatini çekti, benden öteye baktı, büyük vücudu gerildi ve gözleri daraldı.

"Ben!" Bağırdım ve gözleri tekrar bana döndü. "Nerede bu *lanet* Frey mi?"

"Buradayım, ufaklık, yanlış olan ne?" Frey'in sorduğunu duydum ve sesini duyar duymaz ona döndüm.

Sonra bana doğru ilerlerken onu içime çektim, botları karda çıtırdadı ve kalbim sıkıştı, sert ve sıkı, bir daha asla pompalanmayacakmış gibi dondu kaldı.

Benim güzel kocam. Benim tatlı ve nazik Frey'im. Sevdığım adam. Çocuğunu taşıdığım adam. Bana yalan söyleyen ve hayatımın gidişatını geri dönülmez bir şekilde değiştiren adam... *iki kez*... benimle tartışma zahmetine bile girmeden.

"Frey, bir wo -" Ruben alçak sesle konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim.

"Seni inanılmaz *pislik!*" Çığlık attım, Frey'in kaşları daralmış gözlerinin üzerinde birbirine çarptı, benden yaklaşık bir metre ötede yürümeyi bıraktı ve vücudu hareketsiz kaldı.

"Finnie, ne -?" diye başladı.

"Siktir git!" Tükürdüm, bunu yapmak için öne doğru eğildim. "Siktir git, Frey! Sana *inanamıyorum!*"

"Frey -" Ruben sessizce söyledi, Frey'in gözleri benimkilerle kilitlendi, etrafıma baktı, uzaktaki bir şeye odaklandı, yüzünün sertleştiğini gördüm ama tüm bunları görmezden geldim ve devam ettim.

"Elflere beni bu dünyaya bağlamalarını sen söyledin," diye öfkeyle suçladım ve gözleri tekrar yüzüme döndü. "Bunu uzun zaman önce yaptın. Bana sormadan yaptın. Beni sevmeyi bırak, benden hoşlandığını bile bilmeden önce yaptın. Ve bunu hayatının geri kalanında Sjofn'a bağlı kalmak zorunda kalmamak için yaptın. Bunu tamamen bencilce nedenlerle yaptın. Bir kez bile beni düşünmeden yaptın. Sadece *kendini* düşünerek yaptın." İrkilmesini izledim, bunun Valentine'ın sözlerinin doğruluğunu kanıtladığını biliyordum ve kalbim çok hızlı atmaya başladı, bir anda kanım derimden kaynayacak gibi oldu ve beni devam etmeye itti. "Bunu kim ve nasıl yapabilir?" diye bağırdım. "*Nasıl?*" Çığlık attım. "*Bunu nasıl yapabildin?*" Çığlık attım, kollarım iki yanımda, ellerim yumruk olmuş, gövdem ona doğru eğilmişti.

"Finnie, aşkım, içeri girelim," dedi nazikçe, bana doğru ilerledi, eli bana doğru geliyordu ama iki hızlı adım geri attım ve elimi kaldırdım, avucumu ona doğru uzattım ve durdu ama sadece bir sonraki sözlerimde.

"*Sakın* bana dokunma Frey, sakın bana dokunma çünkü bu sadece en kötüsüydü ama hepsi değildi. Biliyorum... Bu konuda da benimle konuşmadan tozlarımı değiştirdiğini *biliyorum.*"

Ruben'in bir nefes aldığını duydum ama dikkatimi çeken Frey'in yüzüydü çünkü değişti, gözleri parladı ve "Finnie, içeri giriyoruz" derken sesi alçaldı.

"Onu da sikeyim, *seni* de sikeyim!" Çığlık atmak için öne doğru eğildim. "Bunu kim yapıyor? Bu saçmalıkları kim yapıyor?" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Bu *benim* bedenim, Frey! Ne zaman bebek yapacağımıza *ben* karar veririm ya da en azından bunu konuşuruz ama hayır..." Bunu alaycı bir şekilde söyledim, başımı salladım ve bir adım daha geri çekildim. "Drakkar değil.

Frey değil. Hayatım benim değil. Bedenim de benim değil. İki si de bana *bir kez bile* danışmadan dilediğinizi yapmak için açıkça size ait."

"Karıcığım," diye araya girdi Frey, "sıkıntılısın ve arkada tanımadığım bir kadın duruyor. İçeri girelim ve -"

"Unh-unh," diye başımı salladım. "Asla olmaz. Hayatta olmaz. Seninle *hiçbir yere* gitmiyorum. Bildiğim tek şey, çünkü Valentine bana söyledi, nereye gidersem gideyim *burası* olmak zorunda!" Bağırarak yeri işaret ettim ve geç de olsa tüm kızlarımın (muhtemelen Jocelyn hariç, ama kontrol edecek durumda değıldim) ve Frey'in birkaç adamının bizi izlediğini fark ettim ama umurumda değıldi.

Azıcık bile değil.

İşte bu yüzden bağırıp duruyordum. "Evde arkadaşlarım vardı Frey, sevdiğim insanlar. Ve onları bir daha asla göremeyeceğim, hoşça kal demek için bile. Ailem yoktu ama arkadaşlarımdan oluşan bir ailem vardı ve sen beni *bir kez bile* düşünmeden hepsini silip süpürdün. *Tüm dünyamı silip* süpürdün. Bunu nasıl yapabildin? Benim tatlı, cömert kocam *bunu bana* nasıl *yapar*?" Çığlık atarak bitirdim, Frey'in yüzü yükselen histerim karşısında endişeye dönüştü, bana doğru iki hızlı adım attı ama hızla uzaklaştım, elimi tekrar kaldırdım, avuç içimi dışarı çıkardım, Ruben'in etrafından dolandım ve hala konuşurken geri çekildim. "Bana yaklaşma." Başımı salladım. "Sakın yanıma yaklaşayım deme." Umutsuzluk beni ele geçirmeye başladığında bunu fısıldadım. "Sen... sen... Seninle güvende olmadığıma inanamıyorum. Sana güvenemediğime inanamıyorum ve artık asla *güvenemeyeceğimi* bildiğime inanamıyorum."

Frey'in vücudu benimkiyle birlikte döndü ve ben karda geri geri giderken beni takip etti. "Aşkım -" diye başladı ama başımı sertçe salladım.

"Ben o değılim," dedim ona, gözyaşlarım gözlerimde parlarken sesimi boğuklaştırıyordu. "Ben senin için o değılim. Ben senin aşkın değılim ve hiçbir zaman da olmadım. Sevdiğin birine böyle davranamazsın. Yapmazsın. Asla. Asla."

Sözlerim üzerine yüzündeki ifadenin kederli bir ifadeye dönüşmesini izledim ve "Benim küçük Fin'im -" diye fısıldadı.

Ama bana söylemesini istediğim ismi bitirmedi.

Bunun nedeni havayı dolduran bir ıslık sesi duymamdı, çok iyi bildiğim bir ıslık sesi.

Sonra Frey'in güçlü bedeninin öne doğru savrulduğunu ve aynı anda bir okun kanlı ucunu gördüğümde kırıdamadan durdum ve dehşete kapıldım

omzundan çıktı.

Aynı anda Bess, Esther ve Alyssa'nın ılıklarını duydum ve onların çığlıkları benimkilere karıştı.

Ve sonra her şey oldu, her yerde, benim etrafımda, Frey'in etrafında, erkeklerin, Valentine'ın ve kızlarımın etrafında. Her yerde ısıık çalan oklar uçuşuyor, kara saplanıyor, ete saplanıyor, erkeklerin acı homurtuları, kadınların çığlıkları, koştururan insanlar ve karda aniden dörtnala koşan atlar, o kadar çoklardı ki, Frey'in kulübesine bir ordu inmiş gibiydi.

Donup kaldım ve yaralı Frey'in bana doğru koşmaya başlamasını izledim ama sonra taş gibi bir şok, dehşet ve içime işleyen muazzam bir acıyla iki okun daha kocamın büyük, güzel bedenine saplanmasını ve ardından güçlü Drakkar'ın dizlerinin üzerine çökmesini izledim.

"Hayır!" ılık attım, vücudumun kilidi geç de olsa açıldı, ona doğru koşmak için hareketlendim ama bir adım bile atamadan yukarı çekildim ve atlı bir adamın önüne dikildim.

"Cadıyı yakalayın!" Tutsağımın emrini duydum, sonra bana doğru eğildi, topuklarını bineğinin yanlarına geçirdi ve çevredeki ormana doğru dörtnala koşmaya başladık.

Mücadele ettim, ittim ve homurdandım, görüşüm Frey'in üç okla delinmiş güçlü bedeninden başka bir şeyle dolmadı, kan yününü ıslattı ve dizlerinin üzerine çöktü ve sistemim kocama geri dönme ihtiyacından başka bir şey bilmiyordu.

"Büyü!" diye bağırdı beni esir alan kişi, ırpınışlarımı zapt etmeye çalışarak. "Şimdi!"

Aynı anda belimdeki kolunu iterek geri çekildim, başımın arkasının çenesine çarptığını hissettim, bunun neden olduğu delici acı kafatasımda yankılandı, homurtusunu duydum ve göğsümdede bir gıdıklanma hissettim.

Sonra hiçbir şey hissetmedim çünkü uyuyordum.

Otuzuncu Bk

Öldüğüm Güne Kadar

Dört gün sonra.

"Kış Prensesim, uyan, lütfen uyan," diye seslenen bir kadın duydum ve gözlerim yavaşça açıldı, sonra çırpınarak tekrar kapandı. "Lütfen, prensesim, *uyan*."

Çaba sarf ederek gözlerimi açtım ve sarışın bir kadına odaklandım, mavi gözlü, genç değil, yaşlı değil, belki kırklı yaşların sonu, ellili yaşların başı. Harika saçları vardı, hem de çok ve çok güzeldi.

"Hey," diye fısıldadım, kendimi tuhaf hissediyordum, kendimde değildim, garip bir şekilde bedenimin dışındaydım. "Acilen yemeğe, suya ihtiyacı var, günler oldu," diye duydum. Arkasından bir ses geldi ve gözümü kırptım çünkü bu sesi tanıyordum.

Gözlerim sarışından, üzerinde darmadağınık, tozlu, yer yer yırtık, yeşim yeşili yün bir elbise ve aşınmış, kirli, kömür grisi süet botlar olan kızıl saçlıya kaydı.

Ve her şey bana geri döndü.

Oturduğum yerden kalkmaya çalıştım, başım endişe verici bir şekilde dönüyordu ve elim hemen ona gitti ama yine de yattığım yerden kalkmaya çalışmaktan vazgeçemedim ama iki çift el beni aşağıda tutuyordu ve çok fazla gücüm yoktu.

Başım döndüğü, midemde açlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir boşluk ve kalbimin etrafında düşünmek istemediğim korkutucu bir his olduğu için pes ettim.

Ama "Frey" diye fısıldayınca pes ettim.

Sarışın Valentine'e baktı ve yüzündeki ifadeden hoşlanmadım, bu yüzden kolunu tuttum ve sıkıca tuttum. Tuttuğum zaman da salladım ve bunu sertçe yaptım.

Bana hüzünlü gözlerle baktı. Gerçekten söylemek istemediği ve benim asla, asla, *asla* duymak istemediğim sözleri söyleyen hüzünlü gözlerle.

"Hayır," diye fısıldadım, boğazıma safra doldu, Valentine sarışının yanında yere diz çökerken elimi tuttu.

"Üzgünüm prensesim," diye fısıldadı elimi sıkarak. "O bu dünyadan gitti."

O bu dünyadan gitti. Frey bu dünyadan gitti.

Benim tatlı, nazik Frey'im bu dünyadan gitmişti.

İçimde o kadar çok duygu kabardı ki, hiçbiri iyi değildi, aniden patlayacakmış gibi hissettim.

"Hayır!" diye bağırdım. Çığlık attım, onu ittim, ayağa kalktım, odanın birkaç adım ötesine koştum ve taştan yapılmış bir odada olduğumuzu ve içinde en az iki kat yüksek, parmaklıklı pencereler, yerde ince, kaba, yırtık pırtık yün battaniyelerle üç kirli palet ve bacakları bir mucizeyle tutuyormuş gibi görünen ahşap bir masadan başka hiçbir şey olmadığını görünce durdum.

Bir hapishane hücresindeydik. Ve umurumda değildi.

Hayır, umurumda değildi.

"O ölmedi," dedim Valentine ve sarışına, ikisi de yavaşça ayağa kalkıp bana doğru dönerken.

"Özür dilerim prensesim," diye mırıldandı sarışın. Öne doğru eğildim ve "O ölmedi!" diye bağırdım.

Valentine bana doğru ilerledi ve fısıldayarak, "Aşk tanrıçam -" dedi.

"O ölmedi! O ölmedi! O ölmedi!" Çığlık attım ve sonra gördüm ki Valentine'ın soğukkanlı, sakın yüzü bile kederle doldu ve vücudum hıçkırıklarla titremeye başladığında bacaklarım altına çöktü. "O ölmedi," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, iki kadın da yanıma gelip beni ayağa kaldırdı ve palete geri götürürken bana destek oldular. "O ölmedi," diye tekrarlardım, beni nazikçe kirli şilteye geri bastırdıklarında tüm vücudum kederimin gücüyle titriyordu. "O ölmedi," diye fısıldadım, bir topun içine kıvrıldım, kollarımı baldırlarıma doladım, içlerinden biri, kim olduğunu bilmiyordum, saçlarımı okşarken vücudumu ileri geri salladım. "O ölmedi," bu kelimeler boğuk, kaba, çirkindi, midem boştu, kalbim gerçekten kırılmış gibi hissediyordum ve bu çok acıtıyordu, çok, çok fazla, dayanamayacağım kadar. Dayanılmazdı. "Lütfen, Tanrım, onu öldürme." Fısıldadım, sonra başımı çevirdim, yüzümü pis palete bastırdım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

* * * * *

Valentine saçlarımı okşayıp bana mırıldanırken ben hüngür hüngür ağladım. İşim bittiğinde yüzümü çevirip taş duvara baktım,

Sarışın masaya gidip üzerinde birkaç dilim jambon ve neyse ki berrak ve temiz suyla dolu hırpalanmış bakır bir fincan bulunan bir tabakla geri dönerken, sırtım duvara gelecek şekilde beni nazikçe palete oturmaya zorladı.

"Ye, *pour votre* ~~B~~ diye ısrar etti Valentine, ona belli belirsiz baktım, aynı şekilde belli belirsiz başımı salladım, tabağı aldım, kalçalarımın üzerine koydum, bardağı aldım, yavaşça yemeye başladım ve tuzlu jambonu suyla kovaladım.

Sur votre ~~B~~

Bebeğimiz.

Frey'e bunu verecek kadar yaşayabilir miyim?

Odaya baktım ve bundan şüphelendim.

Sonra gözlerim sarışına takıldı. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben Lunwyn'li Lavinia, Alabasta'nın hizmetkârıyım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve başımı salladım çünkü onun kim olduğunu biliyordum. Frey bana Lunwyn'in en güçlü cadısı ve tanrıça Alabasta'nın bu dünyadaki hizmetkârı hakkında hikâyeler anlatmıştı.

Ve Frey bunları bana Hawkvale'deki şatosunda yemek yerken anlattı.

Boğazımın düğümlendiğini, gözlerimin acıdığını hissettim ve başka tarafa baktım, ağızma bir parça jambon daha attım ve nasıl yutacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sence..." Lunwyn'li Lavinia söze başladı, gözlerim ona kaydı ve sözünü bitirmeden önce jambonu güçlükle yuttum, "neler olduğunu duyabiliyor musun?"

Bunun üzerine, "Kocamın öldüğünü ve bana verebileceğiniz kötü haberlerin bir ile on arasında beş yüz yetmiş iki civarında olduğunu düşünürsek, geri kalan haberler ne kadar kötü?" diye sordum.

Lavinia, "Kötü ama o kadar da kötü değil," diye cevap verdi.

Hayır. O kadar da kötü değil. Dünyanın sonunun gelmesi dışında, bundan daha kötü ya da buna yakın bir haber yoktu.

Burnumdan nefesimi çektim ve başımı sallayarak, "Peki o zaman, vur bana," dedim.

O da başını salladı, sonra Valentine ile bakiştılar ve ikisi de iki yanımdaki palete yerleştiler.

"Dört gündür uyku büyüğü altındaydın," dedi Lavinia, başımı salladım, nefes aldı ve devam etti. "Yakalandım

ve bir hafta önce buraya hapsedildi. Siz ve Valentine dün geldiniz ve geldiğinizde Valentine bağlıydı ama uyanıktı."

Son jambon parçasını da bitirdim, tabağı kenara koydum, bir yudum su daha içtim ve "Tamam" dedim.

"Biz..." duraksadı, Valentine'a baktı, sonra bana döndü, "ikimiz de hâlâ bağlıyız, ama kayış taşımıyoruz. Nerede olursak olalım, üzerimizde güçlü bir büyü var. İkimiz de büyümüzü kontrol edemiyoruz. Büyü yok olmadı, ikimiz de hala onu hissediyoruz, sadece ona hükmedemiyoruz."

Gözlerim kaydı ve "Harika" diye fısıldadım.

Lavinia bana, "Beni buraya bu yüzden getirdiklerine eminim, çünkü Lunwyn'ime olanlara katlanamam," dedi ve ben de başımı salladım.

Valentine oradan devam etti. "Ancak ikimiz de bir şeyler hissedebiliyoruz. Bu şekilde biliyoruz..." diye devam etti ve ben de devam etmemesi için çenemi yukarı kaldırdım.

O sözleri bir daha duymak istemedim. Onu yakaladım. Frey'in gittiğini bu şekilde anladılar.

Daha sonra Lavinia konuştu. "Biz de daha fazlasını biliyoruz, ya da ben biliyorum. Valentine bir şeyler hissediyor ama bu dünyadan olmadığı için hissettiklerinin çoğunu anlamıyor."

"Peki daha başka ne biliyorsun?" Sordum ama gerçekten umurumda değildi. Kızlarım ve Frey'in adamları hakkında bilgi edinmek istiyordum. Aurora ve Atticus hakkında bilgi edinmek istiyordum. Skylar hakkında bilgi edinmek istiyordum. Ve yaralarımı sarmak için biraz zamanım olsun ve sonra oradan, bu dünyadan ve evden, evden, evden nasıl çıkacağımı bulmak istiyordum.

"Adela ağaçları yanıyor," diye fısıldadı Lavinia, tüm bu düşünceler kafamdan uçup gitti ve kalbimin sıkıştığını hissederken ağzımın açık kaldığını hissettim.

Sonra dehşete kapılarak "Hayır" diye fısıldadım.

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Öyle. Ağaçlar yanıyor, görkemli, parlayan adelalarımız yeterince kötü ama bu elflerin yükselmeyeceği anlamına geliyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı başka yöne çevirdim. Elfler ayağa kalkamadı.

Ve onlarda Frey
yoktu. Benim Frey'im
yoktu.

Eğer onu doğuracak kadar yaşarsam, oğlumun ya da kızımın Frey'i olmayacak.

Lavinia'ya döndüm ve içimden "Bu berbat bir şey" dedim.

Başını yana eğdi. "Berbat mı?"

"Berbat, berbat... berbat," diye elimi kaldırdım ve kaba bir şekilde, itiraf etmeliyim ki, ona devam etmesi için daire çizdim ama içimde kibar olmak yoktu. "Başka ne var?"

Lavinia nazikçe, "Aurora alındı," dedi ve ben nefesimi içime çektim. Sonra da tıslayarak "Kahretsin" dedim.

"O da yaşıyor ve bizim gibi tutsak. Burada değil ama çok uzakta, nerede olduğunu hissedemiyorum. Ama... Üzgünüm prensesim, babanı hissedemiyorum."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve boğazımdaki düğüm içimi burkan bir hıçkırıkla yırtılırken başımı tekrar çevirdim. Sonra ona bakmadan kekeleyerek "O... o... öldü mü?" diye sordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bir elimi ağzıma götürdüm ve parmaklarımı kıvırdım. Onu yine kaybetmişim. Tekrar.

Bir kere cehenneme gitmek yeterince kötüydü.

Kendimi kontrol etmek için savaşıırken gözyaşlarım zorla gözlerimden çıkıp yüzümden aşağı kaydılar ama göğsüm bu çabayla kabardı ve boğazım o kadar çok yandı ki parçalanacağını sandım. Biraz zaman aldı ve benden çok şey götürdü ama kendimi toparladım, elimle yüzümü sildim ve Lavinia'ya dönüp baktım.

"Başka? Kızlarım mı? Frey'in adamları?"

Başını salladı ama yüzümü görüp onu yanlış okuduğumu anlayınca hızlıca, "Bilmiyorum. Onlarla tanışmadım ve bu nedenle onları hissedemiyorum. Sadece tanıştıklarımı ya da kocanız gibi önemli kişileri hissedebiliyorum. Üzgünüm; onlardan haberim yok."

Valentine'a baktım. "Sen mi?"

"Onların h u z u r u n d a y d ı m Seoafin'im, ama üzgünüm, auralarını bilecek ve onları hissedebilecek kadar uzun süre değil," diye cevap verdi. "P e k â l â," diye fısıldadım, bir nefes daha çektim ve ikisinin arasına baktım. "Başka bir şey biliyor musunuz? Bunu kim yapıyor?" Bir anahtar kilidi kazırken bunu sordum, üçümüz de kapıya baktık, sonra kapı açıldı ve ben gözlerime inanamadım ya da duramadım

Broderick ve sevgilisi Phobin'in içeri girdiğini gördüğümde ağzım açık kaldı.

Hayır.

Olamaz.

Ama öyleydi. Tam oradaydı ve hapsedilmek için gelmiyordu.

Broderick bana bir bakış attı, yüzü sertleşti, kalbim çarpmaya başladı ve sevgilisine döndü.

"Senin derdin ne?" diye tersledi. "O benim kanımdan, o bir prenses ve pislik içinde mi oturuyor?"

Phobin soğuk bir ifadeyle, "O bir tutsak," diye karşılık verdi.

"O bir *prenses*," diye karşılık verdi Broderick, sonra da onlarla birlikte içeri giren ve kapıda duran iki muhafıza dönerek. "Kış Prensesi'ni odama götürün. Ona banyo yaptıracak kadınlar bulun, düzgün bir elbise alın ve ona uygun yiyecekler getirin."

"Bunu yapamazsın Broderick," dedi Phobin ve Broderick ona döndü.

"Yapamaz mıyım? Özür dilerim; az önce kral olanın *ben olduğumu* sanıyordum.

iki toprak. Bir şey mi kaçırdım? Sen miydin?"

"Sana söyledim. O bir elf, cadı öyle söyledi," diye kestirip attı Phobin. "Herhangi bir büyüye sahip olması ve kaçması riskini göze alamayız."

"O benim kuzenim ve bir prenses ve pislik içinde oturmayacak," diye karşılık verdi Broderick ve Phobin'in yüzü sertleşti ve gözleri öylesine öfkeli ve acımasız bir hal aldı ki sadece ben değil Lavinia ve Valentine de geri çekildiler.

Sonra garip bir şekilde, "Kendine gel, Broderick," diye fısıldadı.

Broderick'in başı seğirdi, yüzü bir an için karardı, sonra gözleri parladı, Phobin'e dik dik baktı ve kararlı bir şekilde, "Bir kral topuklamaz, Phobin," dedi.

Phobin yaklaştı, sesi alçaldı ve "Topukla gel" diye tekrarladı.

Broderick o zaman gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Seni aptal. Gerçekten yatakta oynadığımız oyunun benim koca bir krallığı yönetmem anlamına geldiğini mi sandın?" Broderick de yaklaştı ve sesi yumuşadı ama duyamayacağımız kadar değil. "Evet, sevgilim, aletini emmek için yalvaracağım ve onunla başka şeyler yapman için yalvaracağım ama yatağımızın dışında,

Phobin, bunu duy ve bil, *ben* hükmediyorum ve *sen* dize geliyorsun ya da yatakta benim sevdiğim gibi oynayacak ve onun dışında yerini bilecek bir sevgili bulacağım."

Phobin'in şaşkın yüzü solmuştu ama Broderick bunu görmezden geldi ve paletteki üçümüz dönüp muhafızlara doğru yürüdük ve önlerinde durduk.

Sonra emretti, "Kuzenimi odama götürün, o bir prenses ve öyle muamele görüyor. Kapıda muhafızlar bulundurun ve Tanrı aşkına, bu cadılara düzgün battaniyeler, lezzetli yiyecekler, şarap ve yıkanmaları için su verin. Ben babam gibi hüküm sürmüyorum, bunu artık öğrenin ve öğrenmeniz gereken şeylerden biri de kadınlara yapılan bu muamelenin kabul edilemez olduğudur."

Sonra muhafızların arasından geçerek hücreden çıktı ve arkasında hâlâ şokta ve hareketsiz bir Phobin bıraktı.

Sonra salondan bir ses duyduk, "Phobin! Gel!" Phobin'in vücudu sarsıldı, bir an için kafası karışmış gibi göründü ve sonra hücreden dışarı fırladı.

"Gel!" diye homurdandı muhafızlardan biri ve gözlerim ona kaydı.

"Git, Seoafin," diye fısıldadı Valentine. "Her şey yoluna girecek."

"Gel!" diye homurdandı muhafız tekrar, ilerlemeye başladı.

Önce bana güven verici bir şekilde gülümseyen Lavinia'ya, sonra da aynısını yapan Valentine'a baktım ve elimdeki fincanı bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya başladım.

Sonra Valentine ve Lavinia'ya döndüm ve "Geri döneceğim" diye fısıldadım.

Sonra ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim, saçlarımı savurdum, muhafıza başımla selam verdim ve odadan çıktım.

* * * * *

Kendime işkence ettim.

Banyo boyunca, iki sessiz kadının iç çamaşırlarını giymeme, yumuşak yün elbisemi başıma geçirmeme, botlarımı baldırlarıma geçirmeme ve saçlarımı yapmama yardım etmeleri boyunca, tek başıma yediğim yemek boyunca ve sonrasında, lüks döşenmiş ama soğuk odalarda tek başımayken kendime işkence ettim.

Kocaman, korkutucu kocamı düğünümüzde ilk kez gördüğüm anılarla kendime işkence ettim.

Ve beni ilk öptüğünde.

Mutfak masasının üzerine ölü bir sevgili attığı, beni kucağına çekip oraya yakıştığımı söylediği ve onunla kaplıcada yıkandığı anılarla kendime işkence ettim.

Ve yatakta ilk kez öpüştüğümüzde bana karşı ne kadar nazik olduğunu.

Öfkemde yanılmışım. Beni tanımadan önce o benim nazik Frey'imdi.

Unuttuğum ve ölmeden önce ona söylediğim her şey için kendime işkence ettim.

Sonra, bu düşüncelere daha fazla katlanamadığımda, Frey'in adamlarıyla kâğıt oynadığım anıları hatırlayarak kendime işkence ettim. Babamın beni ilk kez isabetli atış yaparken gördüğünde gururla ağlayışını ve bunu ikinci kez yaptığımı gördüğünde bana sıkıca sarılışını. Skylar'ın bir masada, herhangi bir masada, oturduğu tüm masalarda oturuşunu, konsantrasyonu dilini dışarı çıkarışını, çok sevimli ve çocuksu görünmesini. Kızlarımın kıkırdamalarını, dedikodularını, nazik ilgilerini ve beni hiç çekinmeden kabul edişlerini. Annemin kuru zekasını, küçük gülümsemelerini ve size karşı neler hissettiğini her zaman inanacağınız ve asla unutmayacağınız bir şekilde anlatan gözlerini.

Finnie adlı *bir* geminin ve gemide yaşananların anılarıyla kendime işkence ettim.

Bir baloda kan kırmızısı bir elbise giyerken dans pistinde bana rehberlik eden güçlü ellerin anılarıyla kendime işkence ettim.

Dokunuşların, tatların ve kulağıma fısıldanan kelimelerin anılarıyla kendime işkence ettim.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en güzel, en mükemmel maceraya dair bulabildiğim her anıyı kafamda evirip çevirdim, beynimde yaktım ve bunu yaparken, saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere kayarken ve muhafızlar dışarıda kalırken ve ben prensin odasında tek başıma kalırken, hazırlandım.

Kapı açıldığında hazırdım.

Frey için, Atticus için, Aurora için ve Lunwyn için yapmam gerekeni yapmaya hazırdım ki bu da taşıdığım çocuğa vermek için *benim* hakkımdı. Frey'in çocuğuna. Drakkar'ın çocuğu. Elflerin çocuğu. Benim çocuğum.

Lunwyn'in çocuğu.

Tanrım ve kocamın tanrıları adına, bunu yapacaktım.

O

. Hazırlandım, Broderick'in içeri girişini izledim ve yüzümü düzelttim. Gözleri nazikçe bana dikildiğinde ve sevgilisi itaatkâr bir şekilde onun peşinden içeri girdiğinde tepki göstermemek için kendimi zor tuttum.

Gardiyan kapıyı kapattı ve Broderick yaklaşmaya devam ederken ben sandalyemde kıpırdamadan oturdum, ellerim eteğimin kıvrımlarında saklıydı ve izliyordum.

"Daha iyi görünüyorsun, Sjofn," dedi usulca.

"Kocamı öldürdün," diye cevap verdim ve yüzünü buruşturmasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim.

Sonra fısıldadı, "Sjofn."

"Kocamı öldürdün," diye tekrarladım gözlerini tutarak.

Önümde durdu ve bana baktı. "Bunu yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Bunu *neden* yapman gerektiğini bana söyleyebilir misin?" diye sordum, sesim yumuşak ve düzdü.

Phobin kuşkulu bir şekilde "Neden?" diye cevap verdi.

Broderick sevgilisine dönüp "Qet," diye tıslarken gözlerim ondan ayrılmadı, sonra bana döndü ve sesi nazikti, "Sjofn, ondan ve senden etkilendiğini görebiliyordum ama o Drakkar, Frey, ejderhaların ateşine ve elflerin büyüüne hükmediyor ve seni savunmak için canavarlarını çağırmaktan çekinmeyeceğini açıkça belli etti." Sözlerini bitirdiğinde sesi daha da nazikleşti, "Üzgünüm kuzenim ama yaşamasına izin veremeyeceğim kadar güçlüydü."

"O zaman buna inanmamıştın," dedim ve gözlerini

kırpıştırdı. "Pardon?" diye sordu.

Aurora'yı iyi taklit ettiğimi umduğum bir tavırla, Phobin'i işaret etmek için çenemi eğdim ve "Bu onun fikriydi. Middleland'de tanıştığımızda benim adıma çok sevinmiştin."

"Öyleydin," diye fısıldadı, beni yakından izliyordu.

"Peki, söyle bana, kocamı neden öldürdün?" Ben sordum, o da hafif bir nefes aldı.

"Sjofn -" diye başladı ama elimi sallayarak sözünü kestim. "Artık önemi yok Broderick, o öldü. Benim babam da öldü. varsayalım mı?" Dikkatli bir şekilde başını sallamasını bekledim.

Bu haberi duyunca tepki vermemek için kendimi zor tuttum ve devam ettim. "Ama o zamanlar farklı fikirlerin vardı, yanılıyor muyum?"

"Sjofn, sanmıyorum -" diye başladı ama ben yine sözünü kestim. Ve bunu yumuşak bir şekilde yaptım, "Bunu bana borçlusun."

Broderick gözlerimi tuttu. Sonra başını salladı.

"Düşündüm ki..." diye başladı ve "sürgün" diye bitirdi.

"Peki neden bu düşüncenin peşinden gitmedin?" Bastırdım. "O muydu?" ve yine çenemi Phobin'e doğru kaldırdım.

"İtiraf etmeliyim ki, düşüncelerimdeki hatalara işaret etti." Birden önümde çömeldi, elime uzanacakmış gibi yaptı, sandalyede hafifçe geri çekildim ama fark etmeyecek kadar değil. O da vazgeçti, bileklerini dizlerine dayadı ve konuşmaya devam etti. "Phobin biliyordu, *biliyorsun* ve ben de biliyordum ama seni bu kadar mutlu görünce inkar ediyordum, ama Drakkar'ın sürgünde uzun süre kalmayacağını biliyordum, hangi büyü ya da muhafız ya da -"

"Adela dalı," diyerek sözünü tekrar kestim. "Sen ve Phobin, bu çaba için kutsal emanetler, güç eşyaları topluyordunuz. Sahip olduğun tek şey bu değildi, değil mi Broderick?" Aklıma gelen bir tahminde bulundum.

"Her zaman çok zekisin Sjofn'um," diye fısıldamadan önce küçük, aslında kırılmayacak kadar *gururlu* bir gülümseme takındı.

"Yani sizde kutsal emanetler, sihirli şeyler var?"

Ben zorladım. "Kesinlikle," diye yanıtladı Broderick.

"Şube bizde olsaydı daha güçlü olurlardı," diye mırıldandı Phobin, gözlerim kızgın yüzüne kaydı ve Broderick ona bakmak için başını geriye eğdi. Broderick bunu yaptığında ağzını kapattı ve çenesinde bir kas kasıldı.

Broderick'e döndüm, gözlerinin bana gelmesini bekledim ve "Onları bir cadı mı kullanıyor?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

Bir kez başımı salladım ve "Bu onu çok güçlü yapıyor" dedim. Başını eğdi.

Doğru.

O zaman bununla daha sonra ilgilenmem ve Lavinia ile Valentine'ın bu kaltağı yenebilmelerini ummam gerekecekti.

Devam ediyoruz.

"O halde, sürgünü düşündüğünüzden beri, Houllebec'teki saldırı, Gales'teki zehir, bu siz değil miydiniz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Houllebec'teki saldırının amacı Drakkar'ın canını almaktı ama siz ele geçirilip fidye için tutulacak ve sonra serbest bırakılacaktınız. Ancak, kaçırılma bir hile olacaktı. Eğer bu başarılı olsaydı, bize hiçbir leke sürülmeden güvende olacaktın ama sen ya da baban sana uygun bir eş adayı bulana kadar tahtın varisi olamayacaktın ve bu süre içinde Lunwyn ve Orta Diyar'ı birleştirmek için kampanyamızı başlatacaktık." Bunun üzerine ağzı gerildi ve gözleri kısa bir süreliğine Phobin'e kaydı, sonra tekrar bana dönerek devam etti. "Bunu başkalarının ellerine bıraktım ve bu iş için seçilenler, neyse ki sen ve Drakkar için, çok yetenekli değillerdi."

Belli ki bu manevranın arkasında Phobin vardı ve belli ki Phobin işi berbat etti.

Broderick gözlerini yumuşatarak beni inceledi ve "Bu, ikinizi birlikte görüp sürgünü düşünmeden önceydi" dedi.

Konuşmam için durakladı ama cevap vermedim.

"Zehir," diye devam etti, "benden kaynaklanmıyor. Müttefiklerim var, hem Lunwyn'den hem de Middleland'den Hane başkanları. Şu anki seferimize kadar..." durakladı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Seninle ne yapılacağı ve Drakkar'la nasıl mücadele edileceği konusunda bazı anlaşmazlıklar vardı. Tahtın varisi olan senden bir çocuk doğurmazsa gücünün değilse bile etkisinin azalacağını düşünenler vardı ve bu nedenle artık yaşamadığın takdirde bunun gerçekleşmeyeceğini düşünüyorlardı. Ayrıca senin daha kolay bir hedef olduğunu düşündüler. Drakkar'ın tahtta gözü olmadığı biliniyor ve sen aradan çekilirsene işine devam edeceğine ve âdeti olduğu üzere siyaseti başkalarına bırakacağına inanılıyordu. Nişanlılığınız sırasında size pek ilgi göstermedi. Ancak onun..." tekrar durakladı ve temkinli bir şekilde devam etti, "sana karşı büyük bir sevgi beslemeye başladıktan sonra planlarımızın yeniden gözden geçirilmesi gerekti."

Bana karşı büyük bir sevgi beslemeye başladı. Küçük, entrikacı, arkadan bıçaklayan sidikli karınca.

Her şeyi anlamış gibi omzunun üzerinden baktım, sonra ona döndüm ve başımı salladım.

Sonra "Onu seviyor musun?" diye sordum ve sorum üzerine Broderick'in başı sallandı.

"Pardon?"

"O," çenemi hafifçe Phobin'e doğru hareket ettirdim ve devam ettim. "Onu seviyor musun?" Broderick boş boş bakınca açıkladım, "Daha önce onun yerini dolduracağını söylemiştin ve görüyorsun, ben bir adamı sevdim ve onu kaybettim ve ruhumda o kadar güçlü yanıyor ki nefes almam bile bir mucize, onun yerini asla dolduramayacağımı biliyorum." Tereddüt ettim, bakışlarını tuttum ve şiddetle fısıldadım, "Asla." Sonra hassas bir nefes aldım ve sordum: "Yani onu sevemezsin."

Broderick'in gözleri yumuşacıktı ve bana fısıldadı, "Sjofn, güvendesin. Canının yandığını biliyorum ama güvendesin. Gözlerindeki hüznü görmek, bunun arkasında benim olduğumu bilmek bana acı veriyor, ama beni tanıyorsun kuzenim, bunun bana *acı verdiğini* biliyor *olmalısın*. Ama zamanla, umarım yaptıklarımı anlayacaksın. Zamanla, Lunwyn için, Middleland için vizyonumu göreceksin. Halkım babamın yönetimi altında devam edemezdi, bunu biliyorsun. Herkes biliyor. Ve Lunwyn asla koparılmamalıydı. Şimdi yeniden sağlam, ben yöneteceğim ve ben yönetirken sen de yanımda olacaksın. Kulağım sende olacak. Sana söz veriyorum, sen bilge ve güçlüsün ve kalbin iyileştiğinde bana güvenilir bir danışman olacağını biliyorum. Ben de her zaman olduğu gibi seni dinleyeceğim. Ve daha sonra, bir çocuk sahibi olmanın bir yolunu bulacağım ama bu gerçekleşmezse, belki birini bulabiliriz..." tereddüt etti ve temkinli bir şekilde devam etti, "senin için *uygun* -"

Beni *gerçekten* kızdırmadan önce sözünü kestim. "Sordum, Broderick, Phobin'i seviyor musun?"

Beni inceledikten sonra, "Bunu neden bilmek istediğini anlamıyorum kuzenim," dedi.

"Neden olduğu önemli değil, önemli olan senin onu sevip sevmediğin" diye karşılık verdim. İçini çekti ve sonra sessizce, "Ona karşı sevgi besliyorum ama aşk..." dedi. Sözünü kesti ve ben tekrar başımı salladım.

Bir kere.

Bilmem gerekeni biliyordum.

Zamanı gelmişti.

Ben de fısıldadım: "O zaman bunu yapmama fazla aldırmazsın."

Sonra sandalyeden fırladım ve Broderick'i dizimle çenesinden yakaladım. Geriye düştü ve anında yemekte etimi kesmem için bana verdikleri bıçakla Phobin'e saldırdım. Çaldığım bir bıçaktı ve tepsiyi götürdüklerinde orada olup olmadığını son derece aptalca bir şekilde kontrol etmemişlerdi. Konuşmamız boyunca elbisemin kıvrımlarına sakladığım bir bıçak. Sonra, Lund'un bana öğrettiği gibi (ya da bana söylediği gibi, çünkü bu açıkça gösterilmedi), bıçağı Phobin'in şahdamarına yerleştirdim ve boğazına doğru çekerek nefes borusunu kestim. Kan fışkırdı ve dizlerinin üzerine çökmeye başladı, ellerini boynuna götürdü, gözleri irileşti, yüzü bembeyaz oldu ama ben hemen bir başka korkunç kan fışkırması üzerine bıçağı çektim, döndüm, kendi dizlerimin üzerine çöktüm ve bıçağı hala kurtarılmamış Broderick'in boynuna tuttum. Kendine gelememişti çünkü arkamda yerde can çekişen Phobin'e şok içinde bakıyordu.

"Sakin ses çıkarma," diye tısladım, vücudu hareketsizleşti ve başını salladığında dehşet içindeki gözleri bana döndü ve Phobin'in boynundan akan can suyu ve başarısız bir şekilde soluk alıp veriş sırasında çıkardığı mide bulandırıcı uğultuyu dinledik. "Karnının üstüne dön," diye emrettim.

"Sjofn -" diye başladı ama bıçağı derine bastırdığımda ve kenarından kan akarken bir gıcırtyla durdu.

"Sana... ses *çıkarma*... dedim," diye tekrar tısladım. "Şimdi lanet *olası karnına* doğru yuvarlan."

Karnına doğru yuvarlandı, sırtına bir diz yerleştirdim ve perdelerden aldığım kravatlarla uzanıp sandalyeye oturdum.

"Ellerini arkana koy" dedim, Broderick tereddüt etti ama yapacak bir şey yoktu, kararlılığımı göstermem gerekiyordu. Bu yüzden bıçağı böğrüne sapladım ve acıyla inledi, umarım muhafızların duyacağı kadar yüksek sesle değildir. "Ellerini arkana koy!" Tısladım ve ellerini arkasına koydu, bıçağı çıkardım, önlüğüme sildim, kabzasını dişlerimin arasına aldım, ellerini bağladım, sonra aşağı inip ayaklarını bağladım.

Sonra sandalyeme geri döndüm ve Phobin'in eşarplarından biriyle birlikte sandıktan aşırıldığım mendili aldım. Broderick'i sırt üstü yatırdım ve bunu yaparken acı içinde inledi. Sonra mendili hızla ağzına soktum ve eşarbi başının etrafına sıkıca bağlayarak sabitledim.

Sonra değerli zamanımı boşa harcadım ve bunu Frey için değil, çocuğumuz, babam, annem ya da Lunwyn için yaptım.

Kendim için yaptım.

Bıçağı dişlerimden çıkardım, Broderick'in yüzüne baktım ve "Biliyor musun kuzen, bunu yapmak bana acı verdi," diye fısıldadım, başımı Phobin'in artık ölü olan bedenine doğru salladım. "Beni bilirsin; bunu yapmak bana *acı verdi*. Ama görüyorsun ya, ikinizle de dövüşemezdim ve ikinizi de bağlayamazdım, bu yüzden birinizin etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Umarım birileri yanlış bir şey olduğunu anlamadan önce kan kaybından ölmezsiniz." Sonra yaklaştım ve gözlerini tutarken sesim alçaldı ve fısıldadım, "Lunwyn'i içimde taşıdığım Frey'in çocuğu için birleştirdiğin için teşekkür ederim. Çok minnettar olacaktır."

Sonra onu ittim ve sadece iki muhafız olduğunu umarak kapıya doğru koştum. Bir tane çok fazlaydı, iki tane, Tanrı bilirdi. Muhtemelen ilk engelde düşerdim.

Ama pes etmeyecektim.

Homurtular, çelik çarpışmaları ve ardından taşa çarpan bedenler duyduğumda üç adım uzaktaydım.

Kapıya göz kırptım.

Oh, kahretsin.

İki elimi de hızla arkama koydum.

Kapı hızla açıldı ve iki iri yarı, kaslı, son derece yakışıklı adama baktım.

Ve bana baktılar.

Sonra ikisinin de gözleri arkamdaki odaya kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Sonra beni şaşırtarak gülümsediler, biri *diğerine* döndü ve "Lund iyi bir öğretmene benziyor" dedi.

Onlar Frey'in.

"Sen Frey'sin," diye

fısıldadım. "Balthazar," dedi

karanlık olan. "Quincy,"

dedi güzel olan.

İkisini de duymuştum ama hiç

tanışmamıştım. "Hey, ben Finnie." Hâlâ

fısıldıyordum.

Quincy hâlâ gülümserken,

"Biliyoruz," dedi. Ben de gülümsedim.

"Yani Finnie, öldürölmüş sevgilisi hâlâ halının üzerinde kanlar içinde yatan yaralı bir kralın odasında sohbet etmektense seni kurtarabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Balthazar sordu.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diye cevap verdim, sonra hızlıca düşündüm ve onlara "Ama tüm bu kurtarma olayını yapmadan önce yapmamız gereken birkaç şey daha var," dedim.

Birbirlerine baktılar. Sonra bana baktılar.

Sonra Oleg kapıdan içeri girip homurdanarak "Evet, onlardan birini tanıyorum" dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Oleg!" Ağladım, hayatım boyunca Oleg'i gördüğümde tam ve mutlak bir sevinç hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama o anda hissettim, *tamamen* hissettim ama Oleg, Oleg olarak, bana bakmadı bile.

Yanımdan geçti. Sırtındaki kılıcı çıkardı, Broderick'e doğru yürüdü, üzerinde durdu ve gözlerimin önünde Broderick'i kılıcıyla karnından vurarak yukarı çekti.

Broderick'in bedeni, acı çığlıkları ağzındaki tıkaç tarafından boğulurken üzülerək kabul etmem gereken bir şekilde sarsıldı ve Oleg kılıcını çıkarıp kınına soktu ve bana doğru yürüdü, önümde durup iri gözlerimle buluştu.

"Akıncı kuralı, prensesim, hiçbir işi yarım bırakma," diye homurdandı, sonra tekrar homurdandı, "Lunwyn."

"Lunwyn," diye fısıldadım, sonra kolumda bir el hissettim ve o el beni kapıya doğru çekiyordu.

Beni tutan Balthazar, "Gidelim," dedi ve gittik.

Ama kapıda arkama döndüm ve katliamı gördüm, Phobin hareketsiz ve elimde ölmüştü, Broderick'in başı dönmüştü, yüzü acıyla solgun ve korkunçtu, gözleri üzerimdeydi.

Ve o anda o sahneyi, kanı, açıktaki yaraların kanını, Broderick'in yüzündeki ifadeyi hatırlayacağımı ve ölene kadar bunu yapacağımı biliyordum.

Ama hayatım boyunca umursayacak bir şey bulamadım.

Sonra adamlarımla birlikte aceleyle dışarı çıktım ve fısıldadım, "Tamam çocuklar, yakınlarda bir yerde iki kadın var..."

Birinci B

Ejderhalar

Bir ay sonra.

"Finnie, Apollo katılmanı istiyor."

Yarayı temizlemekten Lund'a baktım ve başımı salladım. "Burada işimi bitireyim, Lund, sonra doğrudan ona gideceğim."

Lund önce üzerinde çalıştığım adama sonra da bana baktı, gözleri Frey'in tüm adamlarının gözleri gibi yumuşaktı, benimkinde sabit ve acımasızca süzülen yasın gölgesiyle karşılaşınca başını salladı.

Sonra da gitti.

Karyoladaki adama baktım. "Canını yakıyor muyum?"

Başını salladı ve sonra dişlerinin arasından yalan söyledi (kelimenin tam anlamıyla çünkü dişlerini sıkıyordu), "Hayır, Kış Prensesim."

Ona gülümsedim. Bunun güven vermekten ziyade üzücü bir gülümseme olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım ve öyle olmayan bir gülümsemem yoktu. Çoğunlukla dişlerini sıkığı için bana gülümsemedi ve ben de rahatlayabilmesi için hızlıca bitirmeye karar verdim. Başımı eğdim ve kalçasını yeniden giydirdim, ispiroyla temizledim, nefes aldığını duyduğumda yanığı üfleme dürtüsünü geri çektim, sonra temiz pamukla sildim, üzerine iyileştirici bir merhem sürdüm ve yeniden giydirdim.

İşim bittiğinde parmaklarımı ayak bileğine doladım, onu sıktım ve gözlerini yakaladım. "İyileşmeye başlıyor Joshua," dedim usulca. "Bunu bir süre daha yapmak zorunda kalmamalıyım." Başını salladı ve sonunda yüzünde bir rahatlama gördüm.

Ona küçük bir gülümseme daha verdim, karyolasının kenarından kalktım ve diğer yaralılarla ilgilenen Lavinia ve Valentine'a baktım. Gözlerini yakaladım, çadırın kapaklarını işaret ettim, başlarıyla onaylamalarını bekledim ve dışarı çıktım.

Sizi güncellemek gerekirse - Lunwyn savaştaydı ve bu yeterince kötü değilse, bir grup kendisiyle savaştaydı.

Broderick'in düşüşüyle birlikte, her iki ulusun Hane reislerini de içeren komplocular, bir yandan birleşik toprakların tahtına kimin geçeceği konusunda kendi aralarında savaşıırken, bir yandan da kontrolü yeniden ele geçirmek isteyen adamlarıma karşı mücadele ediyorlardı

Frey ve çocuğum onun yönetimini üstlenene kadar tahtı ve Lunwyn'i güvende tutmak için.

Önemli Hanelerim arasında Ravenscroft, Lazarus, Sinclair, Drakkar ve Ulfr vardı. Dış fraksiyonlar arasında ise Njord, Roar, Andreas ve Viggo vardı. Bunlar Lunwyn'dendi ve Gales'te tanıştığım (ve hepsi benim ve/veya kocamın ölümünü planlarken saygı ve dostluk gösterisinde bulunmuşlardı) ve artık "birleşik Lunwyn'in tahtını" üstlenmeleri gerektiğini düşünen Ortaelandalı mürettebatı içermiyordu.

İyi haber, Baldur'un ülkenin askerlerinin büyük bir kısmıyla birlikte hâlâ Korwahk'ta olması, Orta Toprak Haneleri'nin zayıf olması ve Lunwyn Haneleri'nin kuzey topraklarının en güçlüsü olmamasıydı. Diğer iyi haber ise, iç çatışmalar kargaşaya neden oluyordu ve adamlarım birbirleriyle çatıştıkça onlara karşı çatışmalar azalıyordu. Bir diğer iyi haber ise Broderick'in Lunwyn'deki kalesi olarak seçtiği Kükreme Evi'nin son derece müstahkem kalesinden kurtarılıp götürüldüklerinde Lavinia ve Valentine'ın sihirlerini yeniden kazanmış olmaları ve bu sihirleri iyileşmenin yanı sıra koruma, birliklerimizi gizleme ve düşmanımız hakkında bilgi toplama (ya da "algılama") için kullanmalarıydı. Son iyi haber ise Oleg, Lund, Ruben, Max ve Skylar'ın Frey'in kulübesine yapılan saldırıdan yara almadan kurtulmuş olmalarıydı. Stephan yüzeysel bir yara almıştı ve geri kalanımıza katılacak kadar iyileşmişti. Bess ve Jocelyn de yaralanmamıştı.

Kötü haber ise Orion, Gunner, Annar ve Thad'ın yanı sıra Esther ve Alyssa'nın da okla yaralanmış olmasıydı. Haberleri değerlendirirken, Orion, Gunner, Annar ve Esther'in de nispeten yüzeysel yaraları olduğu ve eninde sonunda iyileşecekleri, ancak bunun Stephan'dan daha uzun süreceği bildirildi, bu yüzden bunu *iyi* bir haber olarak görüyordum. Kesinlikle kötü haber ise Alyssa'nın kritik yaralar almış olması ve Thad'ın Jocelyn'i korumak için harekete geçtiği (ve bunda başarılı olduğu) ve bir değil iki tanesi kritik olmak üzere çok sayıda yara aldığı bilgisiydi. Stephan geldiğinde, Bess ve Jocelyn'in Kellshorn'daki doktorlara, şifacılar ve cadılara yardımcı olmak için geride kaldıklarını ve Skylar'la ilgilendiklerini, ancak durumun ne Thad ne de Alyssa için iyi görünmediğini açıkladı.

Dahası, Ruben bana, benim haberim olmadan ama kocamın güvenliğim için elinden geleni yapacağının bir başka göstergesi olarak, Frey'in Agnes adında bir kadın tuttuğunu söyledi, geldiğim ilk gece tanıştığım cadı ve onu beni büyüsuyle korumakla görevlendirdi. Bu başarısız oldu ve Frey'in kulübesine yapılan saldırı devam edebildi çünkü Broderick'in adamları onu buldu ve öldürdü, böylece koruma büyüsu de onunla birlikte öldü. Dolayısıyla bir binanın ikinci katından atlayabilen ve hayatı boyunca çok güldüğünü bildiğim kızcılık pelerinli kadın da artık bu dünyada değildi.

Her ne kadar aklım sık sık prensin odasında yaşananlara ve ellerimdeki kana gitse de ve bu anılar bana bu eylemleri yapabilecek bir kadın olduğumu hatırlattığında ağızım tükürükle dolarken kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da, tüm bu haberleri almak bu olayı çok daha az üzücü hale getirdi.

Diğer kötü haber ise Aurora'nın Njord'un kalesinde tutsak olarak kalması ve kutsal emanetleri ve büyülu aletleri kullanan cadının askerler tarafından ya da Lavinia'nın onu hissetmeye çalışmasıyla bulunamamış olmasıydı. Her ne kadar artık Broderick'in elinde olmadıklarına ve Lavinia ile Valentine'ı kontrol edemediğine göre, Aurora'nın serbestçe dolaşıyor olması ne benim ne de casusların bize bildirdiğine göre onu kontrol edebilmek için bulmaya çalışan diğer taraf için iyi bir şeydi.

Ve son olarak, joker haber Kell'in ortadan kaybolmasıydı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu, ne bir haber ne de bir görüntü. Frey'in filosofunun yola çıkmasına hazırlık yapmak için Sudvic'e gitmişti ama isyan başladığından beri ne görülmüş ne de haber alınmıştı ve Balthazar ile Qncy onu aramak için Sudvic'e ve diğer çeşitli yerlere at sürmüşlerdi. Balthazar iki gün önce sıfır bilgiyle dönmüştü ve Qncy de hemen o sabah aynı şekilde dönmüştü.

Valentine, sihrini tekrar kontrol altına alarak eve dönebilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde dönmedi. Neden dönmediğini de paylaşmadı ve benimle, Lavinia'yla, yaralılarımıza bakan doktorlar ve şifacılarla birlikte çalışmasına ve bunu her zamanki sakin, soğukkanlı ve kayıtsızlığa varan soğukkanlılığıyla yapmasına rağmen, Frey'le aramıza girdiği için pişmanlık duyduğunu biliyordum.

Bu konuyu onunla konuşmam ve onu rahat bırakmam gerekiyordu. Zamanım olmamıştı ve nadiren karşılaştığımda da pek cana yakın değildi.

Yaptığı şeyi yapmamalıydı, bu doğrudu ama söylediğim şeyleri söyleyen bendim, yani suç bendeydi. Frey'in benden duyduğu son sözler çılglık çılgılığa suçlamalardı ve ağızımdan duyduğu en son şey ona beni sevmediğini söylememdi.

Benim

yüzümdendi.

Hepsi benim

suçum.

Eriyen karlara kazık çakılmış çadırlardan oluşan kalabalık kampta yürürken ve erkekler yanımdan geçerken, çenelerini eğerek ya da bana hafifçe selam verirken, atlar geçerken ve ben ateşlerin yanında duran ya da çadırlardan çıkan diğerlerine çenemi kaldırırken bunları düşünüyordum.

Böylece Apollo'nun çadırına doğru yol aldım ve içeri girdim.

İçeride, Frey'in babası Eirik de dahil olmak üzere, hayatta kalan iki oğlu Calder ve Garik'in de aralarında bulunduğu, daha önce tanıştığım ve her ikisi de Frey'e çok benzeyen (ama onun kadar yakışıklı olmayan), bu yüzden de bir anlığına bile olsa onlara bakmak ruhumu yaralayan ve bu yüzden de uzak durduğum tüm hanelerin başkanlarını gördüm. Bu nedenle onları çok iyi tanıımıyordum ama bildiğim şey babaları gibi iğrenç, anneleri gibi kötü niyetli ya da kuzenleri gibi kötü olmadıklarıydı. Ama yine de Drakkar oldukları için temkinli davranmaya devam ettim.

Gözlerim doğrudan Apollo'ya gitti ve ayaklarım da ona gitti çünkü başını bir sandalyeye doğru eğerek oturmamı işaret etti.

O çadırda tamamen güvendiğim tek kişi Apollo'ydu. Çünkü Frey'in ona güvendiğini biliyordum çünkü Frey bana ondan bahsetmiş, kuzenini sevdiğini ve ona saygı duyduğunu söylemişti ve ben de Apollo'dan bu duyguların karşılık bulduğunu öğrenmiştim. Ayrıca, eğer bir kızım olursa, diğerlerinin de tıpkı düşmanımız gibi Lunwyn'i kontrol etmek için birbirlerini boğazlayacaklarını biliyordum ama Apollo'nun bana söylemesinden ziyade, Frey'le kız ya da erkek çocuğumuz olursa Apollo'nun her zaman arkamı kollayacağını doğuştan anlamıştım.

Ayrıca Apollo'ya da güveniyordum çünkü bana gözlerime yansıdığını bildiğim bir bakışla bakıyordu. Frey bana karısını kaybettiğini söylemişti ama Apollo'yla tanıştığım anda gözlerinden

onu sevdiğini okumuştum.

O iyileşmemişt i ve gözlerindeki bakışı okuyunca asla iyileşemeyeceğini anladım.

Hiç.

Çad ır ı geç ip sandalyeye otururken ve etraf ıma bakarken ona baş ımı salladım.

Önce Frey'in kardeşi Calder konuştu. "Kış Prensesim, Apollo bize Q u e e n Aurora'yı kurtarmak için bir kurtarma çalış masına katılmamız konusunda hâlâ istekli olduğ unuzu söyledi."

"Öyleyim," diye cevap verdim ve bunu hisseden tek kişi ben değildim. Annemin kuzeni Norfolk Ravenscroft ve kardeşi Olwen Lazarus'un da aynı şeyleri hissettiğini biliyordum.

"Enerjimizi isyan ı bast ırmaya odaklamak kaynaklarımız ı daha iyi kullanmak olmaz mı?" Eirik Drakkar her zamanki gibi sordu. Frey'in babasının, kendisi savaşa hiç yaklaşmamış olsa da adamlar ını savaşa göndermekten çekinmediğini öğrenmiş tim.

"Ben general değ ilim," diye cevap verdim, ses tonumu saygılı bir hale getirerek. "Ben sadece Apollo'ya dileklerimi ilettim. Savaş iş ini size bırakıyorum."

Bu noktada Walter Sinclair söze girdi: "Gözcülerimiz cad ıyı bulamad ı ve tekrar ediyorum, bu göreve öncelik vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Eğer Lavinia'mızı bağ lama gücüne sahipse ve Lavinia bana yabancı yoldaş ının büyüsünün kendisinininkine rakip olduğunu söylüyorsa, bu cad ıyı ele geçirip aletlerini kendimize mal etmemekle hata etmiş oluruz."

"Balthazar ve Qncy'yi gönderebilirsin," diye önerdim. "İkisi de geri döndü ve benim kocam..." Bocaladım çünkü aniden ve isteğim dışında boğ azım doldu ve sesim boğ uklaşt ı, sonra kendimi toparlamaya zorladım, toparlandım ve hızlıca bitirdim, "bana çok yetenekli olduklarını söylediler."

"Öyleler," diye ekledi Apollo, sesi yumuş aktı. "Frey de bana aynı şeyi söyledi." "O zaman onları derhal gönder," diye emretti Eirik görkemli bir şekilde.

"Hâlâ çarpış tığımız ı unutuyorsun baba," dedi Garik. "Bulabildiğimiz her kılıca ihtiyacımız var ve Frey'in bu adamları sadece bir şeyler bulma konusunda değ il, çelik konusunda da aynı derecede yetenekliler."

"Evet, bu doğru Garik," diye onayladı Olwen Lazarus. "Ama bu aletlere ve son derece güçlü iki cad ıya sahip olsaydık, bunları kullanarak isyan ı her iki taraf ın da daha fazla kan ı dökülmeden bastırabilirlerdi."

"Daha fazla kan yok, evet, daha fazla can kaybı yok, hayır," dedi Apollo sessizce, herkes ona baktı ve ben hazırlandım.

Ulfr Hanesi'nden Apollo bana karşı son derece nazikti ve bu bana Frey'i hatırlattığı için acı veriyordu. Ayrıca gür siyah saçları, iri, kaslı vücudu ve hükmedici duruşuyla (gözleri çarpıcı, saf, yeşim yeşili olmasına rağmen) bana Frey'i hatırlatan bir şekilde son derece yakışıklıydı.

Ancak Apollo'nun benim de katılmamı talep ettiği bu toplantılara katıldığımda, bana karşı nazik olabileceğini ama nazik bir adam olmadığını öğrenmişim.

Hiç de değil.

Norfolk Ravenscroft alçak sesle, "Apollo," dedi ve Apollo gözlerini yaşlı adama dikti.

"Asılacaklar, hepsi," diye ilan etti.

"Bunlar Hane başkanları," diye araya girdi Eirik. "Onların eylemleri Lunwyn'i birleştirmek içindi ve biz de -"

Apollo aniden yanan gözlerini Frey'in babasına çevirdi ve derin sesi kısıktı, "Gelinini öldürmek için plan yaptılar, onu kaçırdılar ve hapsettiler. Kralınızı öldürdüler. Kraliçenizi esir tutuyorlar. Ve efendim, size hatırlatabilir miyim, *oğlunuzu öldürdüler.*"

Karşı koymaya çalıştım ama onun sözleri üzerine çenemi eğip çadırın altındaki karla kaplı kaba halılara bakmaktan kendimi alamadım.

Apollo devam etti, "O bizim Frey'imizdi. O bizim Drakkar'ımızdı. Adelalar kömürleşti. Elfler asla geri dönmeyecek. Ejderhalar bize yardım edemezler ve Finnie Frey'in tohumundan bir Drakkar doğurmadıkça uyanmayacaklar ve bunu yapsa bile bu yıllar sürecektir. Umarım size kaybedilen hayatları hatırlatmama gerek yoktur. Bu Hanelerin başkanları bundan sorumlu, *hepsinden* ve onlar... *sallanacaklar.*"

Olwen Lazarus ve Norfolk Ravenscroft hemen başlarını salladılar. Walter Sinclair'ın aynı fikirde olması üç saniye sürdü (ben saydım). Ama her karşılaşmada daha çok nefret ettiğim ve çadırda benden başka herkesten daha çok kaybetmiş olan Eirik Drakkar, sonunda çenesini kaldırmadan önce uzun süre Apollo'ya baktı.

Ama beni şaşırtan Calder Drakkar'ın "Cellat istiyorum" diye mırıldanması oldu.

Sonra Garik kendi mırıldanmasıyla geri döndüğünde yine şaşırdım, "Hayır kardeşim, kolu tekmeliyorum."

"İkinizin paylaşabileceği kadar olacak," dedi Apollon ve sonra onlara şu emri verdi: "Balthazar ve Qncy'ye gidin. Onları cadıyı bulmaları için görevlendirin, durumu araştırın ve güvenli olduğunu düşünüyorlarsa yakalamaya başlamaları ya da bir birlik göndermemiz gerekiyorsa geri dönmeleri için izin verin." Gözlerini Ravenscroft'a çevirdi. "Frey'in Akıncılarının sayısı azaldı ve kalanlar prensesin korunması için burada kalacaklar ama birlikleriniz arasında yetenekli Akıncılar var. Kraliçemizi korumak için en sinsi olanları seçin. Prensесimiz gibi o da yas tutuyor ve bizim görevimiz onun düşman kampında yalnız ve tutsak değil, ona teselli verebilecek kişilerin arasında yas tuttuğunu görmek."

Olwen Lazarus, "Duyduk duymadık demeyin," diye mırıldandı, gözlerim ona kaydı, gülümsedim ve gülümsememi alan (bir nevi) amcam da bana gülümsedi.

Apollo gözlerini grubun üzerinde gezdirdi ve sessizce, "Gecikmeyelim," dedi; bunun, insanlara söylediği şeyi söylediği zaman yapmalarını önerme ve yapmadıklarında memnun olmadığını söyleme şekli olduğunu öğreniyordum.

Bana Frey'i hatırlatan başka bir şey.

Bu yüzden çadırdaki adamlar daha fazla tereddüt etmeden dışarı çıktılar, Garik ve Calder bana başlarını salladıktan sonra bunu yaptılar ve onlara gülümsedim, kardeşlerine ve Lunwyn'e gösterdikleri sadakatten memnun oldum ve bunu gösterdiklerini asla bilmeyeceği için üzüldüm. Eirik her zamanki gibi bana bakmadı, bu da beni rahatsız etmedi, zaten gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmıyordum. Ravenscroft, Sinclair ve Lazarus ayrılmadan önce bana nazik sözler mırıldanmak için durdular.

Çadırın kanatlarının Olwen'in arkasından kapanmasını izledim, sonra ayağa kalktım, Apollo'nun olağanüstü (çünkü gerçekten öyleydi) yeşil gözlerine baktım ve fısıldadım, "Yaralıların yanına dönmeliyim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni inceledi. Sonra yumuşak bir sesle, "Finnie, günlerdir çatışma yaşamadık. Yaraları iyileşiyor ve hiçbirisi senin sürekli dikkatini gerektirmiyor."

"Oğlum için kanlarını akıttılar," diye hatırlattım ona.

"Lunwyn için kanlarını akıttılar," diye düzeltti beni.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım çünkü haklıydı.

Beni incelemeye devam etti. Sonra burnundan bir nefes çekti, gözlerini kapadı ve başını yana çevirdi ve bunu yaptığında onu inceledim çünkü bu Apollo için alışılmadık bir durumdu. Nadiren duygularını belli ederdi ve onun bana karşı gösterdiğini gördüğüm tek duygu nezaketti.

Ve bazen de öfke.

Ama şimdi çelişkili görünüyordu.

Sonra gözlerini açtı ve bana baktı.

"Senin için erken," dedi nazikçe, "böyle bir konuşma için çok erken. Ancak Lunwyn için öyle değil ve bu nedenle söylenmesi gerekiyor. Ama endişelerim var, Lazarus ve Ravenscroft ile konuştuğum endişeler, onların da paylaştığı endişeler."

Omurgamda bir heyecan hissederken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Ne endişesi?"

Benimleyken yaptığı gibi, nazikçe konuşmaya devam etti. "Savunmasızsın Finnie, tıpkı çocuğun gibi."

Bunu biliyordum. Hem de nasıl biliyordum. Bu yüzden başımı salladım.

Sonra ona hatırlattım, "Frey'in adamları yanımda. Arkamda duracaklar."

Yapacaklarını biliyordum çünkü Ruben bana yapacaklarını söylemişti, hatta buna yemin etmişti.

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Bu da düşünmeniz için bir alternatif."

Göz kırptım.

Alternatif mi?

"Başka bir seçeneğim mi var?" Kafam karışmış gibi sordum.

"Bence, Ravenscroft ve Lazarus da aynı fikirde, bu iş bittikten, hainler cezalandırıldıktan ve Lunwyn yeniden huzura kavuştuktan sonra benimle evlenmelisin."

Gözlerimi kırptırdım, aynı zamanda keskin bir nefes aldım ama Apollo konuşmayı kesmedi.

"Seni ve çocuğunu güvende tutacağıma yemin ederim. Onu kral olarak yetiştirirken yanında olacağıma ve sana yardım edeceğime yemin ederim. Ve onun üzerine titreyeceğinden hiç şüphem olmayan bir erkek ve kız kardeşi olacak."

Hiçbir şey söylemedim, sadece baktım.

Apollo yaklaştı, çenesini eğdi ve gözlerimi tuttu ama bana dokunmadı.

Sonra fısıldadı, "Sen ve ben bir şeyi paylaşıyoruz, bizden başka kimsenin anlamadığı bir şeyi. Sana aşk yeminleri sunmuyorum ve sanırım asla sunmayacağımı anlıyorsundur. Senden de aynı şeyi grmeyeceğimi anlıyorum. Ama birlikteliğimiz ülkemize istikrar, çocuklarıma bir anne, senin çocuğuna bir baba ve ikimize de bir şirket sağlayacaktır. Eğer kalbin beni memnun edecek şekilde iyileşirse, belki o zaman kendi ailemizi kurabiliriz. Değilse, anlayışla karşılarım ve ilgimi başka bir yere çekerim." Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı, konuşmak için ağzımı açtım ama başını salladı ve bir elini kaldırdı. "Bu şimdilik değil. Bu senin düşünmen için. Bu çok daha sonrası için. Bu sadece bir seçenek Finnie, başka bir şey değil. Reddettiğin takdirde sana düşmanlık beslemeyeceğim ve neyi seçersen seç, her zaman arkada olduğumu ve olacağımı bilerek bu çadırdan ayrıl."

Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım, bu sefer farklı bir nedenden dolayı, sonra onları bıraktım ve içten bir "Teşekkür ederim." dedim.

Apollo başını salladı, hafifçe uzaklaştı ve yüzündeki ifadeden aklının başka şeylerde olduğunu ve benimle işinin bittiğini anladım.

Ama onunla işim bitmemişti.

"Apollo," diye seslendim, gözleri bana odaklandı ve sonra, duraksayarak, "Bu... Yani, senden anladığım kadarıyla, şey..." diye sordum. Durdum, kaşları kalktı ve fısıltıyla sözümü bitirdim, "Daha iyiye gitmiyor değil mi?"

Bakışları yumuşadı ve göz kapakları hafifçe indi ama yine de gözlerindeki acı parıltısını gördüm, benim ruhumda hissettiğim acının aynısını.

Sonra fısıltıyla, "Hayır, tatlı Finnie, yle değil," diye cevap verdi.

Başımı salladım. Bunu biliyordum. Gözlerinde gördüm, ruhumda hissettim. Biliyordum.

o

. Sadece bunun doğrulanması berbattı.

Sonra onun aniden gerildiğini, gövdesinin büküldüğünü gördüm. adırdın kanatlarına baktı ve dönüp onlara doğru yürürken, "Burada kalın," diye emretti.

O kanatlara varmadan önce etraftan gelen huzursuz bir kargaşa duydum ve sonra kapaklar açıldı ve Lavinia, Valentine'in ardından içeri girdi.

Gözleri önce Apollo'ya gitti (iri bir adamdı ve yollarında duruyordu, bu yüzden yapacaklardı) sonra ikisi de bana baktı.

"Bağlandık," diye tısladı Valentine, sesi aynı anda hem kızgın hem de endişeli çıkıyordu ama sadece kızgın görünüyordu.

Vücudum gerildi. "Ne oldu?" Apollo kırptı.

"Bağlandık," diye tekrarladı Lavinia, gözleri Apollo'ya kayarak. "Cadı çok yakınımızda, bizi bağladı. Bir şey var -"

Bağırışlar, koşan ayaklar, dörtnala koşan atlar duyulduğunda ve Apollo bana döndüğünde sözünü bitirmedi.

"Sen ve cadılar burada kalın. Frey'in adamlarını sizi korumaları için çağıracağım," diye emrettikten sonra hızla bir masaya doğru yürüdü, kılıcını kınından çıkardı ve daha da hızlı adımlarla çadırdan dışarı çıktı.

O gittikten sonra hepimiz tek kelime etmeden ve hareket etmeden çadırın kapaklarına baktık. Onun ayrılışından birkaç dakika sonra bağırışlar, koşan ayaklar ve dörtnala koşan atların sesi belirgin bir şekilde arttı ve bu bana çok kötü bir his verdi.

"Saldırı altındayız," diye fısıldadım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Valentine dalgın dalgın mırıldandı.

Ona ters ters baktım; o da bakışlarımı tuttu ve kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi kaçırdım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Apollo'nun çadırının etrafına baktım ve savaş sandıklarını, oklarla dolu sadağı ve çadırın duvarına yaslanmış yayı gördüm ve onlara doğru koştum.

"Finnie, ne yapıyorsun?" Lavinia sordu.

"Silahlanıyorum," diye cevap verdim, dizlerimin üzerine çöktüm ve içini karıştırmak için bir sandığı açtım.

"Drakkar'ın adamları -" Lavinia başladı.

Ama sözünü kestim, ihtiyacım olan şeyi bulup çıkardım ve konuşurken ayağa kalktım. "Frey'in adamları bizimkileri güvende tutmak için hayatlarını ortaya koyacaklar. Bu bizim yardım edemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Seoafin, sanmıyorum-" Valentine başladı ama ben onlara döndüm ve dolu bıçak kemerini takarken onun da sözünü kestim.

"Çabucak şu sandıklara gelin ve rahat edebileceğiniz büyüklükte ve ağırlıkta bir hançer bulun. Kemer takmakla uğraşmayın, sadece hançeri alın." Sesler yükselirken gözleri fal taşı gibi açılmış iki cadıya

bunu söylemeyi bitirdim.

Dışarıdaki sesler daha da yükseldi, giderek artan telaş çadırın içine işledi ve ben de sadağa uzanarak onu bağladım ve "şimdi hanımlar" diye emrettim.

Lavinia sersemliğini üzerinden atmak için başını salladı ve sandığa doğru koştu. Valentine bana baktı ve pişmanlık gösterisini bir kez daha dūřındū ve büyüşü tekrar bağlanmadan önce, bu kez giderek daha fazla savaş alanına benzeyen bir yerde kendini eve bırakmadı.

"Valentine," dedim uyarırcasına, sadağın kayışını bitirip yaya uzanırken.

"*Merde*," diye mırıldandı ve ayağını sürüyerek ilerledi.

Hanerlerini aldılar ve hepimiz çadırın kapağında durup bekledik, bekledik ve sonra Frey'in adamlarından birinin gelmesi için biraz daha bekledik.

Ama çadırın dışında gürültü artıyordu; homurtular ve elik çarpışmaları, vızıldayan oklar, erkeklerin şaşkınlık ya da acı çığlıkları, dörtnala koşan toynaklar.

Hiçbiri iyi değil.

Hepsi cidden çok korkutucu.

Sonra bir kılıç çadırın yan tarafını yırtarak içeri girdiğinde hepimiz sıradık. Kılıca doğru döndüm, sadağımdan bir ok çekmek için kolumu kaldırdım, yaya yerleştirdim ve ipi geri çektim ama kılıç kayboldu ve çeliğin çeliğe çarpma sesini duyduk.

Bir mishit.

Yayın gerginliğini bıraktım ama hiçbir gerginlik vücudumu terk etmedi ve okum hazır bir şekilde çadırın kanatlarına doğru döndüm ve işte o zaman nefesimin sabit olmadığını fark ettim.

Yakın bile değil.

"Prensesim," diye fısıldadı Lavinia, "Drakkar'ın adamları, Drakkar'larına ve size sadıklar. Eğer bize gelebilselerdi -"

"Gelecekler," diye tısladım, çadırın kanatlarına bakarak, gelmezlerse inanmak zorunda kalacağım řeye inanmayı reddediyordum ve bu da gelemeyecekleriydi ve onları durduracak tek řey benim dūřünmeyeceęim bir şeydi.

Hayır, çadırın kenarlarına çarpan vibe daha umutsuz hale gelirken, savaş sesleri gelirken bile buna inanmayı reddettim.

O kadar hızlı, üst üste atılıyordu ki, onları ayırt etmek imkânsızdı ve iki ok karşı tarafımızdaki çadırın duvarlarını yırtarak halıya ve kara saplandı ama eğer yakın olsaydık, içimizden birine saplanacaktı.

Kahretsin!

"Kolay hedefiz, Seoafın," diye tersledi Valentine ve gözlerim ona kaydı.

Lanet olsun. O

haklıydı. Ben de

kararımı verdim.

"Pekâlâ, gerekirse kaçmak için savaşıyoruz," dedim, Valentine hemen başını salladı, Lavinia'ya baktım, o da hemen olmasa da başını salladı ve sonra emrettim, "Eğitim aldım, çok değil ama biraz, bu yüzden benimle kal, ellerin her zaman üzerimde olsun ki seni tuttuğumu bileyim. Bir tehdit görürsen bana söyle, işaret et ve ben de elimden geleni yapayım. Bize kötülük yapmak isteyen birini haklamak için bir şansın var, dene bakalım. Saldırıda değiliz hanımlar. Bu toprakların gelecekteki kralını taşıyorum ve hepimiz onu güvende tutmak için elimizden geleni yapmalıyız, bu yüzden amacımız sadece temizlenmek ve uzaklaşmak. Anladınız mı?" Başımınla onayladım, çadırın kanatlarına baktım ve fısıldadım, "Tamam kızlar, gidelim."

Sonra gittik ve çadırdan çıkar çıkmaz kaos, kan, yaralı adamlar, ölü adamlar, ölü atlar, yerde oklar ve ceset parçaları gördük. Çeliklerin çarpışması kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü, okların fısıltıları üst üste vızıldıyordu. İğrençti, aşırıydı ama Valentine ve Lavinia'nın ellerini üzerimde hissettim, karnımdaki küçük varlığı düşündüm, hepsini engelledim ve hızla ilerledim. Cadılarımıza önderlik ederek, dövüşen adamların arasından sıyrıldık, atlar dörtlüye geçerken çadırların etrafından dolandık, engelleri aştık ama istikrarlı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ettik.

İki kez, bir askerle göz göze geldiğimde ve zarar vermek istediğini anladığımda yayımı kaldırmak, nişan almak ve uçmak zorunda kaldım.

İki kez, hedefim
doğruydı. Ellerime daha
fazla kan bulaştı.

Yine de umurumda değildi. Düşündüğüm tek şey, bu kadar çok çalıştığım için oldukça memnun olduğumdu.

Hareket etmeye devam ettim, hızla, her zaman tetikte, sağa sola, yukarı aşağı, omzumun üzerinden, çadırların etrafından bakarak,

cadılarım her zaman yanımda

Ben.

Çadır alanından çıkıp ormana girdik ama orada da olaylar devam ediyordu.

Tanrım, o kadar çoktular ki. Etrafta insanlar, hayvanlar, ölüler, yaralılar, her yerde kan vardı, eriyen karlar kırmızı ve pembe bir nehir gibi görünüyordu.

Ama yolumuz daha açıktı, sadece çadırların değil ağaçların etrafına bakmamız gerekiyordu ve daha hızlı ilerleyerek yer kazanıyorduk. Önlüğümdeki bir tutamağın kaybolduğunu hissedene kadar umutlu hissediyordum. Valentine'in haykırışını duydum ve döndüm, yayımı kaldırdım, okumu hazırladım ve bir adamın gözlerine baktım. Adam Lavinia'yı boğazına dayadığı bir hançerle tutuyordu, Lavinia'nın elleri adamın koluna dolanmıştı, sırtı kavisliydi, başı hançerden kurtulmak için adamın omzuna sertçe bastırılmıştı, gözleri dehşetle doluydu.

Okumu yüzüne doğrulttum. "Bıçağı bırak."

Valentine kendi elleriyle sırtıma bastırıp onu korurken etrafımızdaki savaş devam ediyordu.

"Yayı bırak Kış Prensesi, yoksa o ölür, ben de seni alırım," diyerek kılıcını daha derine bastırdı ve Lavinia inledi.

Yayı daha sıkı geri çektim. "Bıçağı bırak," diye tekrarladım.

"Onun hayatına karşılık senin hayatın ya da ikisini de alırım," diye karşılık verdi.

Bir gözümü kapattım ve ok ucumu hedefime doğrulttum. "Bıçağı bırak," diye fısıldadım.

"Dinle prenses, etrafındaki herkesi dinle. Adamların kaybetti. Ya şimdi ölürsün ya da darağacında. Prensın yaptığı gibi başlarımız size sevgi beslemiyor. Darağacından düşeceksin," diye fısıldadı. "Seçim senin."

Yanılıyordu.

Başka bir seçeneğim
daha vardı. Ve onu
seçtim.

Parmaklarımı serbest bıraktım ve hedefi tam on ikiden vurdum, okum göz çukurundan girip beynini delip geçerken anında öldü, kolları düştü ve Lavinia öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Gidelim," diye emrettim ama Lavinia aniden başını kaldırdı, sonra bir şey dinliyormuş gibi döndü ve Valentine arkamdan "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Bu olay gerçekleştiğinde onlara harekete geçmelerini söylemek için ağzımı açtım.

Duydum.

ırpınıyo

r.

zerimizden hızla geçen devasa bir gölgeye eşlik eden gürültülü, derimsi kanat çırpışları, o kadar büyüktü ki güneşi kapatıyordu.

Lavinia dizlerinin üzerine çöktü, başi gökyüzüne bakmak için geriye eğildi, Valentine'ın arkamda gerildiğini hissettiğimde dudakları şokla aralandı ve erkekler durup bakarken savaş sesleri azaldı.

Yukarı baktım ve o zaman onları gördüm.

Ejderhalar.

Ejderhalar.

Devasa yaratıkların havada uçuşunu, perdeli kanattan perdeli kanada, yüzlercesinin, evler kadar büyük, dikenli kuyruklarının şaklamasını, vahşi, boynuzlu kafalarının aşağı eğilmesini, boncuk gözlerinin manzarayı taramasını izlerken, tenimin her santimetresinde hassas, lezzetli bir ürperti kaydı ve sonra başladı.

Ateş püskürttüler.

Alevler birbiri ardına hedeflerine ulaştığında ağızlarından çıkan şok çığlıkları nanosaniyeler içinde susturuldu.

Korkunçtu.

Hayranlık uyandırıcıydı.

"*Kaçın!*" Lavinia ığlık attı, ayağa kalktı, benim ve Valentine'ın elini tuttu, bizi çekti ve ejderhalar uçarken havalandık, ateş yağdırdı, insanları yaktı, arkalarında kl ve erimiş çelikten başka bir şey bırakmadı, ağaçlar anında kl oldu, kar doğrudan toprağa eridi ve içinden geçerek kömürleşmiş bir krater bıraktı.

On adım önümüzde bir adam yandığında hepimiz birden durduk, birkaç adım geri çekildik, aynı anda yer değiştirdik ve rastgele alev şaftlarının arasından koştuk, bir o yana bir bu yana kaçtık, ateş her yanımızı sararken ona yakalanacağımızdan emindik. Sonra bir açıklığa ulaştık, önümüzdeki görüntü karşısında durduk ve iğdsel olarak birbirimize sokulduk, hepimiz ayakta duran bir dizi ejderhaya bakıyorduk, kanatlar yuvarlanıyor ve kıvrılıyor, uzun boyunlar yaylanıyor ve kıvranıyor, kuyruklar kırılıyor ve çırpınıyor, pençeler karı oyuyor ve sonra

Bir, koşmak için döndük ama bir sonraki şey olduğunda izlerimizde durduk.

Büyük, beyaz, pırıl pırıl bir meteor gibi görünen şey yüz metre öteden yere düştü ve beyaz bir ışık patlamasıyla patladı, içinden puslu buz mavisi bir halka fırladı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki gözümü kırpmış olsaydım onu kaçırdım.

Ve ardında iki tür insan bıraktı. Buz mavisi halka onları hangi pozisyonda yakalarsa yakalasın, oldukları yerde donup kalanlar ve hala hareket etme kapasitesi olan ve hareket edip canlarını kurtarmak için koşanlar.

"Gitmeliyiz, *gitmeliyiz*," diye bağırdı Lavinia elimi çekerek ve Valentine'in diğer elimi tutup çektiğini hissettim.

Ama hareket edemiyordum.

"Hareket edemiyorum," diye zorladım hareketsiz dudaklarımı.

"Kaldırın onu!" Valentine paniklemiş bir sesle bağırdı ve bu işe yaramayınca "*Sürükleyin onu!*" diye bağırdı.

Çekiştirdiler, çekiştirdiler, ittiler ve çektiler ama bedenim kara saplanmıştı.

Buz halkasına yakalanmıştım ve arkamdaki ejderhaların korkunç, huzursuz seslerinden patlamak üzere olduklarını anlayabiliyordum.

"Git!" Donmuş dudaklarımın arasından haykırdım. "Prensesim -"

"Git, git, *git!*" Çığlık attım ama daha güçlü atamadığım için sesim zayıf çıktı.

"Seoafin -" Valentine ısrarla fısıldadı, vücudu yakındı, ağzı kulağımdaydı, eli hala benimkini çekiştiriyordu.

"Al onu, Valentine. Canavarların hazırlandığını biliyorsun ve kendi boynunu kollaman gerektiğini de biliyorsun. Lavinia'yı al, onu güvene al ve bir an önce evine dön," diye yalvardım.

"Benim tanrıçam -"

"Alın onu!" Bağırdım, kelimeler kıpırtısız dudaklardan tuhaf bir şekilde dökülüyordu ama tonu kolayca okunabiliyordu.

"Tanrıça!" Valentine haykırdı ve sonra fısıldadı, "şimdi bilmelisin ki üzgünüm, aşk tanrıçam, her şey için üzgünüm."

"Git!"

Tereddüt etti, sonra her iki elimin de onlarınkiler tarafından sıkıldığını hissettim ve sonra gittiler.

Yalnızdım.

Ejderhalar geldiğinde düşünmüştüm... Umut etmişim...

Ama

yanılmışım.

Yalnızdım.

Donmuştum ama kanım adrenaline doluydu. İşte bu kadar.

Son maceram.

Ve ben bunu yalnız bitiriyordum. En azından annem ve babam birbirlerine sahipti. Ama ben yalnızdım ve korkuyordum.

Gözlerimi bile kapatamadım.

Kahretsin.

"Sana geliyorum bebeğim," diye fısıldadım Frey'e ama doğal bir şekilde çıktı, dudaklarım kelimelerimle birlikte hareket etti ve göz kırptım.

Göz kırptım.

Aslında göz kırptım, göz kapaklarım hareket etti. Vay anasını!

"Hayır, aşkım, sana geldim," diye güzel, tatlı, acı verici derecede tanıdık bir ses duydum arkamda ve bedenimin kontrolünü elime alarak döndüm ve ağzım açık, gözlerim kocaman, karnım zil çalarak, kalbim boşazımda üç adım ötemde duran kocama baktım.

Sonra bir kolunu kaldırdı ve ejderhalar serbest kaldı, devasa bedenleri şişkinleşti, boyunları uzadı, dişli ağızları açıldı ve alevler patladı, ileri fırladı ve başımızın üzerinde, yanlarımızda bir cehennem tarafından kuşatıldığımızda baktım, elbisem bunun gücüyle havaya uçtu, sıcaklık beni sardı, kanlı kar eriyerek botlarımın üzerinden akan bir nehre dönüştü ama Frey'in vücudu, şaşkınlığıma rağmen, geçirimsizdi ve alevlere karşı bir kalkan görevi gördü.

Sonra kolunu indirdi ve alevler hemen durdu.

Arkamdaki her şeyin yok olduğunu, küle döndüğünü biliyordum. Ama önümde Frey duruyordu ve arkasında vahşi, devasa, korkunç güzellikte ejderhalar sıralanmıştı.

Bu gerçek olamaz.

"Sen bir rüya mısın?" Fısıldadım ve dudakları yukarı kalktı. "Hayır," diye cevap verdi.

"Hayalet mi?" Hâlâ fısıldıyordum.

"Hayır, benim küçüğüm."

Benim küçüğüm.

Benim küçüğüm.

Kalbim sıkıştı.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldım.

"Evet," diye açıkça belirtti, çünkü oradaydı, uzun boylu, geniş, güçlü, güzel ve hepsinden önemlisi... *nefes alıyordu*.

"Yaşıyorsun," diye fısıldayarak tekrarlardım, burnum sızlıyordu, gözlerim ıslaklığa karşı kırışıyordu çünkü onun puslu olmasını istemiyordum, berrak olmasını istiyordum, onu berrak görmek istiyordum.

"Evet," diye
tekrarladı.

"Yaşıyor," diye
nefes aldım.

Yakışıklı başı hafifçe yana eğildi, kalın kaşları birbirine yaklaştı ve sordu, "Elf büyüü seni hâlâ donduruyor mu Finnie'm, bu yüzden mi bana gelmiyorsun?"

Ona baktım.

Sonra ayağa fırladım, kollarına atladım ve kolları etrafımı sardı, güçlü, güvenli, sıkı ve *kesinlikle, kesinlikle* gerçektir.

Omuzlarına sıkıca tutundum, yüzümü boynuna gömdüm ve ağlamaya başladım.

"Onlar... onlar... onlar... onlar," diye kekeleyerek boynuna sarıldım, kollarım kasılıyor, onu daha yakın tutmaya çalışıyordum, "bana senin öldüğünü söylediler."

"Değilim," diye gürledi Frey'in sesi ve kolları sıkıştı.

Başımı geriye attım ve "*Neredeydin?*" diye bağırmadan önce ona ters ters baktım.

Bana baktı ve ellerinden biri yüzüme geldi, başparmağı hala gelmekte olan ıslaklıkta kayıyordu ve nazikçe şöyle dedi: "Yaralandım, ağır yaralandım, ölmek üzereydim. Adamlarımı beni ölümümle baş başa bırakmaya ve işime bakmaya ikna ettim, hepimiz böyle bir şey olursa bunu yapacağımız konusunda anlaşmıştık. Elfler yaralarımı ve boyutlarını şans eseri adela yanmadan önce fark ettiler ve onlarla önceden ayarladığım gibi Kell'i arayıp bana getirdiler. Kell'de adela dalı vardı, onu kullandık ve o da ben de elf diyarına gittik ve orada beni iyileştirdiler."

Gözlerimi kırıştırdım ve
sonra bakakaldım. Sonra

"Ne?" diye sordum.

Frey'in gözleri kırpmamla yumuşadı ve hafifçe eğlendi ve açıkladı, "Adelalar gitti ama o dalın büyüğü ve bu kadar önemli olmasının nedeni, Frey tarafından elf diyarına taşınmak ve elfleri diyarımıza getirmek için kullanılabilmesi, diyelim ki adelalara bir şey olursa veya onlara acilen ihtiyacı olursa ve bir ağaca ulaşamazsa."

"Vay canına," diye fısıldadım ve o da sırıttı. "Yani seni iyileştirdiler mi?" Sessizce sordum.

"Büyüleri çok güçlü ama yaralarım çok ağırdı, bu yüzden biraz zaman aldı ama evet, benim küçük Finnie'm, beni iyileştirdiler."

"Seni iyileştirdiler mi?" Tekrar ettim. "Evet, aşkım."

"Yeni gibi mi?"

Sırıttı ve nazikçe cevap verdi, "Açıkçası bir bebek değilim, bu yüzden hayır, ama beni son gördüğün zamanki gibi formdayım."

Bu anıyla gözlerimi kapattım, başım bu anının gücüyle sarsıldı ve Frey'in yanağımdaki eli çenemi kavramak için hareket etti ve mırıltıyla "Ya da beni son gördüğün andan birkaç dakika önce" diye değiştirdiğini duymadan önce kolu beni sıktı.

Gözlerimi kapalı tuttum ve alnımı göğsüne yasladım. "Öldüğünü sanmıştım."

"Üzgünüm aşkım, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne Kell ne de elfler bensiz diyarlar arasında hareket edebilecek durumda değildi." Frey saçlarıma fısıldadı ama bedenim yeni gözyaşlarıyla titremeye başladığında başımı salladım ve "Öldüğünü sanmıştım," diye tekrarladım.

"Finnie," diye mırıldandı ona daha sıkı sarıldığımda, bedenim beni içine çekmesini istercesine onunkine bastırıyordu.

"Bir şeyler söyledim -" Başladım, sesim kısıktı, boğazım gözyaşlarıyla tıkanmıştı.

"Bunu şimdi tartışmayacağız," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde. "Sana haksızlık ettim aşkım, ama açıklayacağım -"

Başımı geriye attım ve hararetle fısıldadım, "Sen yaptın ama *ben* yaptım... affedilemez şeyler söyleyen bendim ve -"

Başparmağı dudaklarıma geldiğinde durdum ve yüzü yaklaştığında bastırdım.

"Affetmek ya da affetmemek bana kalmış bir şey ve sen de hak ettiğimden daha azını söylemedin," dedi yine yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla. "Ama yok etmem gereken bir düşmanım var, Apollo ve adamlarım arkanızda duruyor ve yaklaşık beş dakika önce yeniden bir araya gelen ve şimdi kulağımı isteyen sevgililer tarafından dokunulmayı bırakarak her saniye daha da sabırsızlanıyorlar. O yüzden bunu daha sonra konuşacağız."

Kalın, gür kirpikli, zeytin yeşili güzel gözlerine baktım.

Sonra fısıldadım,

"Tamam." Sırıttı.

Gözlerim onun ağzına kaydı.

Tanrım, sırtışını sevdim. Gözlerini sevdim. Kollarının beni sarmasını sevdim.

Ve *onu* sevdim.

Bu yüzden, "Seni seviyorum, Frey Drakkar." diye ağızımdan kaçırdım.

Gözlerini kapattı, alnını benimkine dayadı ve fısıldadı, "Ve ben de seni, Finnie Drakkar."

Ben de gözlerimi kapattım ve iç çektim, bedenim kocaminkine doğru gevşedi.

Ama kocamın vücudu benimkine karşı gevşemedi. Başını eğdi, dudakları benimkileri buldu, aralandılar, benimkiler karşılık verdi ve beni öptü. Acele etmedi, doğru yaptı ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücüktü.

Birini kurtar.

Düğünümüzde bana verdiği.

Bu her zaman listenin başında yer alır.

Hatta bu seferkinde çok havalı ejderhalar izliyor olsa bile.

Çikinci B

Bir buçuk hafta

sonra...

Annem ve ben ayaktaydık, ikimizin de üzerinde siyah süet pelerinler, siyah deri eldivenlerimiz, saçlarımız omuzlarımızda serbest, taşlarımız yerinde, çizme giymiş ayaklarımız kayalık kıyıda ve kırmızı ve altın elmas desenli kare yelkeniyle rüzgârı yakalayarak Kış Denizi'ne sürüklenen tekneyi izledik.

Kırmızı ve altın rengi ipekle kaplıydı ve ortasında, bir platform üzerinde babamın kalıntıları koyu kırmızıya bürünmüş ve kırmızı renkli camla rüzgârdan korunan titrek mumlarla çevrelenmişti.

Hemen arkamda, solumda Frey o kadar yakınımda duruyordu ki pelerinin içinden bile göğsünün omzuma değdiğini hissettim.

Sessiz Lunwynialılardan oluşan büyük bir topluluk üçümüzün arkasında, buzlu denizle buluşan ve buzulları uzaklara sürüklenen geniş tepe boyunca duruyordu.

Tekneye baktım ve omuzlarımı dik, başımı dik tuttum ve tekne ve değerli yükü denize doğru süzülürken göğsümdeki yanmaya katlandım.

Sonra Frey yumruk yaptığı elini kaldırdı ve indirdi.

Otuz saniye sonra güçlü, kocaman, derimsi kanatların çırpışını duyduk.

On saniye sonra her iki tarafta birer tane olmak üzere iki ejderhanın yaklaştığını gördük.

Bundan on saniye sonra, boyunlarını büktüler ve hep bir ağızdan, tekneye çarpan ve göz açıp kapayıncaya kadar onu yakıp kül eden bir ateş püskürtüp birbirlerinin yanından kanatlarını birbirine değdirecek kadar yakın geçtiler.

Annemin eli uzandı, parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı ve sıkıca kenetlendiler ama bunun dışında hareket etmedi.

Benimkini onunkine dolamak dışında ben de yapmadım.

Sonra annem, kocam, ben ve babamın tebaası Kış Denizi'nin sakin dalgalarına ve huzur içinde sürüklenen buzullarına bakarken ejderhalar uzaklara doğru uçup gitti.

Dakikalar sonra annemin hüznü dolu bir sesle rüzgâra fısıldadığını duydum: "Hoşça kal sevgilim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bedenimi kilitledim ve gözyaşı geldiğinde sadece bir tane vardı.

Ve sessizdi.

Yine de kocam daha da yaklaştı.

* * * * *

Dört gün sonra.

Ormanda yavaşça ilerledik, karlar erimişti, yerlerinde ıslak, yeşil çimenler vardı, ağaçlar her yerde çiçek açmıştı ve arkasında iki ejderhanın oturduğu küçük, buzdan mermer ateşin önünde durduk, çivili kuyrukları tembelce sallanıyordu, kanatları sıkışmıştı, uzun, ince, çatallı dilleri sürükleniyordu.

Ve ateşin üzerinde, parlak, ışıltılı, buz mavisi ipeklere bürünmüş, sadece güzel yüzü parlak güneşe maruz kalmış Alyssa duruyordu.

Frey elimi tuttu ve yanımda durdu, Aurora diğer tarafıma geçti, Bess onun yanında ve Esther de onun yanında. Skylar nazikçe annemle benim arama girdi, sonra ağır bir şekilde yanıma yaslandı, ben de kolumu onun omuzlarına doladım. Jocelyn Frey'in diğer tarafına geçti ve onun yanında, yürüyüşü yavaş, Jocelyn'in bastonuna kıvrılmamış eli Thad vardı. Frey'in adamları, Alyssa'nın ailesi ve arkadaşları yerlerine geçip durdular.

Bunu yaptıklarında, Frey tuttuğu uzun, ışıltılı dalın kıvrımlı ucunu toprağa değdirmekte tereddüt etmedi. Dalın ucundaki çimden minyatür bir elf fırladı, dala dokundu ve anında benim boyuma geldi. Gecikmeden Frey'e selamını verdi, sonra parlayan buz mavisi gözleri bana değdi ve kalabalığın üzerinden kaydı.

Sonra odun yığınının doğru yürüdü ve ejderhaların olduğu tarafta durdu. Alyssa'ya bakışını izledik, başı eğikti, ağzı yumuşadı, sonra ellerini dua pozisyonunda dudaklarına kaldırdı, serçe parmaklarını birbirine bastırarak şekilde açmadan önce sadece bir an için ve sonra her ikisini de hafifçe öne doğru bıraktı.

Ve onları bıraktığında, buz mavisi bir parıltı Alyssa'nın bedenini kapladı ve bir anda parlak, beyaz kıvılcımlardan oluşan bir şok gökyüzüne yükseldi ve Alyssa'nın bedeni kayboldu.

Frey yumruğunu kaldırdı ve indirdi, ejderhalar uzun boyunlarını dikleştirdiler, ağızlarını gökyüzüne doğrulttular ve oradan bir ateş akımı gönderdiler.

Döndüm ve yüzümü kocamın göğsüne bastırdım, parmaklarım yününe kıvrıldı.

Kolları bana dolandı ve sıkıca sarıldı.

* * * * *

İki gün sonra.

Devlet Yemek Odasında, ~~Ré~~ Keep, Snowdon.

"*Delirdin* mi sen?" Eirik Drakkar masanın ortasında, benimle evli olmayan diğer iki oğlunun yanında oturduğu yerden oğluna tükürdü.

Frey cevap vermeden önce Olwen Lazarus cevap verdi. "Bunda bir hikmet görüyorum."

Eirik'in öfkeli bakışları adama yöneldi ve tısladı, "Yaparsın, o senin kız *kardeşin*."

Walter Sinclair, "Bu son derece olağandışı," diye mırıldandı. "*Sıra dışı* değil," diye tersledi Eirik.

"Bu çok saçma!"

"Bunda saçma bir şey bulmuyorum," dedi Apollo Ulfr. Sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmıştı ve yeşil gözlerini Eirik Drakkar'a dikmişti. "Frey'in önerisinin mantıklı olduğu açık."

"Açıkça... Açıkça... Açıkça..." Eirik homurdandı ve masaya bir yumruk indirdi. "Sesin net mi?" diye bağırdı. "Lunwyn'i hiçbir zaman bir kadın yönetmedi!"

Norfolk Ravenscroft, "Bunu yapabilecek bir kadın varsa o da Aurora'dır," dedi.

"Ve sen de bunu söylersin," diye karşılık verdi Eirik öfkeyle. "O senin kuzenin, çok yakınsınız. Onun kulağını çekersin."

Apollo yumuşak bir sesle, "Eğer bir eşek olmasaydın sen de onun kulağına sahip olurdun, Eirik," dedi ve masanın başında oturan Frey'in sağında, Annem'in solunda otururken kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Eirik, Apollo'ya ters ters baktıktan sonra sert bir şekilde, "Lunwyn'in yeni birleştiğini, daha yeni savaştığımızı, Lunwyn'in her iki tarafındaki hanelerin yarısının kellelerinin *oğlum tarafından yakıldığını* hatırlatabilir miyim?" dedi ve parmağını Frey'e doğru salladı, "diğer yarısı da ihanetten yargılanmayı beklerken hapiste ve eğer sizlerin

ki maalesef bunu yapıyorsunuz, asılacaklar. Şimdi *değil* kadınsı kurallar için seçme zamanı."

"Hepinizi buraya onayınızı almak umuduyla çağırdığım düşünülürse bu bir seçme sayılmaz ama bu noktada aslında buna ihtiyacım olmadığını belirtmek isterim," diye söze girdi Frey. "Prensesim bir erkek çocuk doğurana ve tacına karşı sorumluluklarını kabul edecek yaşa gelene kadar, Wilde Hanesi'nden Aurora bu toprakları yönetecek ve bunu benim desteğimle yapıyor ki ejderhalarım ve elflerimin de buna dahil olduğunu hatırlatmama gerek olmadığına eminim. Bu süre zarfında tahtına hükmedemeyecek duruma gelirse, yeniden bir araya geleceğiz."

"O zaman oğlum, korkarım elflerle yattığın sırada gördüğümüz gibi daha fazla eylemde bulunacaksın," diye tehdit etti Eirik kısılmış, parlayan gözlerle ve ben de mizahımı kaybedip, hiçbir eylemde bulunmayan ama adamlarına savaş emri verirken çadırında takılmakta bir sakınca görmeyen, ağır yaralı oğlu elfler tarafından iyileştirilirken bazıları ölümle tanışan bu iğrenç adama ters ters baktım.

Pislik.

"O halde efendim, korkarım ki ihanetle tehdit ederseniz sizi Drakkar Hanesi'nin reisliğinden azletmek, bu ayrıcalığı ikinci çocuğunuz olan kardeşim Calder'a devretmek ve emekliliğinizin hayırlı olmasını dilemek zorunda kalacağım," diye karşılık verdi Frey.

Ve bir anda öfke patlamam dağıldı ve Eirik'in oturduğu yerde öfkeyle zıplamasını izlerken dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım, sonra iki yumruğunu masaya vurdu ve öfkeli bir şekilde kekeledi, "Ben... sen... sen... bunu yapamazsın!"

"Korkarım yapabilirim. Drakkar Hanesi'nin gerçek lideri benim ve bilindiği gibi, bu rolü üstlenmek istemiyorsam, uygun gördüğüm kişiye devretmek benim hakkımdır. Evimizi kimin yönettiği umurumda olmadığı için hakkımı da almadım. Şimdi ise umurumda olduğu için hakkımı alacağım." Frey'in gözleri Calder'a kayarken Eirik ağzını bir balık gibi açıp kapattı. "Bu sorumluluğu istiyor musun kardeşim?"

"Elbette," diye mırıldandı Calder Frey'e. Sonra başını babasına çevirdi. "Eğer isterseniz, sizden ve annemden eve taşınmak için acele etmenizi isteyeceğim. Melba uzun zamandır bana salona yeni perdelerin çok yakışacağını söylüyordu." Calder sözlerini bitirirken Eirik oğluna göz kırptı: "Ve çalışma odasına."

Kendimi tutamadım, bir homurtu kaçtı ve gözlerim yemek masasının üzerindeki parıltıya kayıtsızca baktığını gördüğüm Aurora'ya kaydı ama gözlerimi hissettiğinde onunkiler de benimkilere doğru kalktı ve parıldadıklarını gördüm.

"*Bu çok çirkin!*" Eirik çığlık attı ve ben de ona dönüp baktım.

Frey ayağa kalkıp bana elini uzatarak, "Hayır, bu iş bitti," dedi. "Beyler," diyerek çenesini masaya doğru eğdi ve parmaklarım onunkilere dolanıp ayağa kalktığımda Anneme döndü. "Kraliçem," diye mırıldandı.

"Drakkar," diye mırıldandı.

Frey beni masadan uzaklaştırdı, sonra eliyle boşalttığı sandalyeye işaret etti, gözleri hâlâ kraliçesindeydi.

"Yerinize," diye fısıldadı, dudakları hafifçe yukarı kalktı, sonra zarifçe kalktı, baş tarafa doğru süzüldü ve oturdu, gözleri masanın etrafındaki adamlara kaydı ve Frey beni odadan çıkardı.

Koridora çıkıp kulak misafiri olmadığımızda kocama doğru eğildim ve elini sıkarak "Aferin benim yakışıklı kocama" diye fısıldadım.

"Mm," diye mırıldandı, gözleri dümdüz ilerideydi. "Böyle düşünmene sevindim, benim küçük karım, ama bu senin için bir süre macera yok demek. Baldur'un döneceği haberini aldık ve yeni liderimize desteğimi göstermek için yakınımnda kalmam gerekecek."

Ben de gözlerimi ileriye diktim ve "Yapabileceğim bir şey bulacağıma eminim" diye mırıldandım.

Frey'in gözlerini üzerimde hissettim, benimkileri de koridora diktim, sonra Frey'in iç çektiğini duydum.

"Gerçekten de öyle olacak ve bu beni korkutuyor," diye mırıldandı ve işte o zaman kıkırdamama izin verdim.

Ben de yaptım ve yüksek sesle yaptım.

* * * * *

O akşam... Geç.

Vücudum kocamın uzun ve kaslı gövdesine yaslanmıştı, ellerinin sırtımın derisinde gezindiğini hissettiğimde boğazını öptüm, sonra başımı kaldırıp ona baktım.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum," dedim ona. "Ama sanırım kardeşlerinden hoşlanıyorum."

"Küçükken Büyükannem Eugenie'nin dizinin dibinde oturan sadece ben değildim." diye mırıldanırken kollarını bana doladı.

Ona gülümsedim ve bir elimi boynuna dolamak için yukarı kaydardım. "Anladığım kadarıyla Franka büyükannenle çok fazla vakit geçirmemiş."

"Franka, hizmetçilerinin saç iğnelerini ve kulak tokalarını çalmakla, bunları *diğer* hizmetçilerinin eşyalarının arasına gizlemekle, doğru kulaklara fısıldamakla ve sonra suçlayanın yanlış olduğunu bilmediği sahte suçlamaların atılmasını ve ardından öfkelerin alevlenmesini izlemekle meşguldü. Büyükannemin dizine ayıracak çok az zamanı vardı."

Buna inanabilirim.

Frey'in kolları beni sıktı ve yüzünün ciddileşmesini izledim.

Sonra nazikçe, "Karım rahat uyuyamıyor," dedi.

Parmak uçlarım boynunun derisine batarken bile yüzümün yumuşadığını hissettim.

O fark ederdi, Frey fark ederdi. Fark eder ve endişelenirdi.

Tanrım, bu adamı sevdim.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

"Anlat bana," diye fısıldadı Frey.

Elim yukarı kaydı ve başparmağım çenesini okşamak için dışarı çıkarken oyalanarak "Ne hakkında?" diye sordum.

"Seni rahat bir uykudan alıkoyan şey hakkında," diye sabırla cevap verdi, oyalandığımı biliyordu.

Sevgili yüzünü inceledim.

Bunun hakkında konuşmamıştık. Hiçbirini. Zaman yoktu. Çok şey oluyordu, her yere seyahat ediyorduk, aklımda çok şey vardı ve Frey'i geri almıştım, her şey yolundaydı, bunları yeniden yaşamak istemiyordum, hiçbirini ve Frey buna izin vermişti.

Ama şimdi zamanını beklediğini gördüm.

"Hangi kısımları bilmek istiyorsun?" diye sordum. "Hepsini," diye yanıtladı.

Gözlerini tuttum. Sonra iç çektim.

Sonra fısıldadım, "Öldüğünü sanıyordum."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Fısıldamaya devam ettim. "Ölmeden önce sana korkunç, çirkin sözler söylediğimi sanıyordum."

"Biliyorum" diye tekrarlarken o da fısıldamaya devam etti.

"Frey," diye nefes aldım, gerçekten devam etmek istemiyordum.

"Finnie," diye sıktı beni, içimde tutmamı istemiyordu.

Başının yanındaki yastığa baktım, sonra gözlerim tekrar onunkilere gitti.

"Canlar aldım," dedim usulca.

"Yaptın ufaklık ve buna sevindim çünkü yapmasaydın şu anda çıplak bir şekilde üzerimde yatıyor olmayabilirdin."

Bu doğrudu.

"I..." Bocaladım ve sonra en kötüsünü itiraf ettim, "Phobin'i öldürdükten sonra sadece Broderick'in burnunu sürtmekle kalmadım, yenilgisini de burnuna sürttüm."

Frey bana sırıttı.

Evet, sırıttı.

Sonra bir kahkaha patlattı, başını tekrar yastıklara bastırdı ve beni yuvarlayarak üstte kalmamı sağladı.

Ve bunu yaptıktan sonra hala gülüyordu.

"Frey!" Tersledim, kahkahası kıkırdamaya dönüştü ve bana odaklandı.

"Keşke bunu görmek için orada olsaydım," dedi ölmekte olan neşesiyle. "Bu benim en önemli anım değildi," diye sertçe karşılık verdim.

"Bakalım küçüğüm, babanı, Alyssa'yı öldürdü ve neredeyse Thad ile beni de öldürüyordu. Öldüğümü düşünerek bir aydan fazla yaşadın ve yaptığın son şey bana bağışlamak olduğu için üzüntü ve suçluluk içinde boğuldun. Anneni hapsetti, bir dizi meçhul askerin ölümünün mimarı oldu -"

"Tamam, tamam," diye kestim sözünü, "Anladım ama alo? Frey? Bir süre önce binlerce insana merhamet hakkında ders verdiğimi hatırlıyor musun? Ve orada Broderick'in suratına -"

Bir elini çeneme, başparmağını dudaklarıma götürdü ve hafifçe bastırdı. Sonra usulca şöyle dedi: "Viola'ya buzdan füzeler yağdırılırken ayağa kalkıp onun için merhamet talep edenin ben olmadığımı fark edeceksin ve onun yaptıkları seni kaybedeceğim anlamına geldiği için de ben değildim. Broderick'le birlikte aslında beni kaybettiğinizi düşününüz ve yine bir baba kaybettiğinizi biliyordunuz. Bence dört gün gibi kısa bir sürede onu alaşağı etmeyi ve isyanı darmadağın etmeyi başararak Böbürlendiğiniz için özür dilerim."

Pekala.

Kabul etmek zorundaydım,
haklı olduğu bir nokta vardı.

Cevap vermemeye karar
verdim.

Frey nedenini biliyordu ve sırttı.

Sonra sırtışı soldu, eli boynuma kaydı ve sessizce, "Sana yaptığım şeyi konuşmalıyız," dedi.

Başımı salladım. "Hayır," diye cevap verdim. "Sonu iyi biten her şey iyidir ve Tanrı'ya şükür iyi bitti, bu yüzden hayır Frey, bunu asla konuşmak zorunda değiliz." "Bunu söylüyorsun Finnie, çünkü kaybolduğumu düşündüğün onca zaman boyunca duyduğun suçluluk duygusunun acısını hâlâ içinde taşıyorsun. O karanlık gölge senin içinde derinlere işliyor, k ü ç ü ğ ü m . Bazen onu görüyorum, gözlerinden süzülürken

Bana bak."

"Frey -"

"Ama o bölümün ortasında saldırıya uğramamış olsaydık, bir açıklama alma hakkın olacaktı, karıcığım ve hala da var."

"Burada, bu dünyada, doğum kontrolünün kullanılıp kullanılmayacağına erkeğin karar vermesinin kanun olduğunu biliyorum ve eğer kadın erkeğin kararına uymazsa krallığa hizmet etmeye mahkûm edilebilir" diye açıklayarak onu oyalamaya çalıştım. Frey bana baktı ve ben de sözümü bitirdim. "Ah... Aurora'ya o gece babamdan sonra her şeyi anlattım... babamı koyduktan sonra... teknesi..." Nefesimi içime çektim. "O gece annem tek başına iki şişe şarap içti ve o içerken ben de uyuyakaldım, o da uyudu ve sen ikimizi de yatağa taşımak zorunda kaldın, ona olanları anlattım ve o da bana açıkladı."

"Bu sizin dünyanızda aynı şey değil," diye tahmin etti.

Erkek partnerinin isteğine rağmen doğum kontrolü yapan ya da yapmayan kadınlar dokuz ay boyunca şatolarda, hastanelerde ya da yetimhanelerde hafif işlerde çalışmaya mı mahkum edilir?

Uh... çılgın!

"Hayır," diye onayladım. "Evli olmadığı sürece bu kadının tercihidir ve o zaman birlikte karar verirler ve bunu yapana kadar... yani, çoğunlukla o alır. Bilmiyorum, ben, şey... şimdiye kadar hiç evlenmedim."

Frey dikkatle, "Onu benden aldığını sakladın," dedi.

Şaşkınlıkla göz kırptıktan sonra aynı dikkatle cevap verdim: "Hayır

tatlım, almadım. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama sanırım ben onu aldığımda sen hiç yanımda değildin."

"Tamam Finnie, ama ben denizdeyken sana döndükten sonraki yirmi dört saat içinde bu konuyu seninle konuşmuştuk." diye nazikçe hatırlatmadan önce başını salladı.

"Biliyorum Frey, çünkü sen bana döndükten sonra yirmi dört saat içinde seks yapacaktık ve o sırada eve döneceğimi sanıyordum ve bunu hamile olarak ya da babasını bir daha göremeyecek yeni doğmuş bir bebekle yapmak istemedim."

Uzun süre beni inceledi.

Sonra "Bunu yanlış yorumladım" diye mırıldandı ama bunu yaparken gözlerini tuttu.

Ona gülümsedim ve yumuşak bir sesle "Bunu anladım" dedim.

Gözleri ağızıma kaydı, sonra eli başparmağı elmacık kemiğimi okşayabilecek şekilde yukarı kaydı ve gözleri tekrar benimkilere döndü.

Sonra fısıldadı, "Elflere seni bana bağlamalarını emrettiğimde sana aşkıttım."

Vücudum onunkinin altında hafifçe sertleşti ve başımı sallayarak "Frey -" diye fısıldadım.

"Bunu bilmediğim doğru," diye sözümü kesti. "Tek bildiğim Nillen bana gideceğini söylediğinde buna tahammül edemediğimdi. Nillen bunun sonuçları olacağı konusunda beni uyardı ama beni asla terk edemeyeceğini bildiğim sürece ne olursa olsun kabul etmeye karar verdim." Yüzü daha da yaklaştı ve sesi alçalarak devam etti: "Kalbimi çoktan ele geçirmiştin Finnie. Eğer bu doğru olmasaydı yaptığım şeyi yapmayacağıma inanmalısın."

"Beni çok az tanıyorsun," dedim sessizce.

"Güzel olduğunu biliyordum. Güzel koktuğunu biliyordum. Bir elbiseyi çok güzel doldurduğunu biliyordum. Yemek yapabildiğini biliyordum. Heyecanlandığında yanaklarının pembeleştiğini ve gözlerinin parladığını biliyordum. Sadece birkaç hafta içinde arkadaş edindiğini, neşeyle sohbet ettiğini, benimle ilgilendiğini, kolayca gülümsediğini, kolayca güldüğünü, tehlikeyle karşı karşıya olduğumu düşündüğünde beni savunmaya geldiğini, dokunuşuma karşılık verdiğini ve" sırtıttı, "bunu çılgınca yaptığını biliyordum."

Gözlerini devirdim.

Frey konuşmaya devam etti, ben de onları geri sardım.

"Ve seni kulübemde yalnız bıraktım ve sen sadece hayatta kalmadın, geliştin, bu yüzden senin nadir bir kadın olduğunu biliyordum, benimle eşleşebilecek nadir bir kadın. Seni tanıyordum Finnie.

Seni daha fazla tanımak istediğimi ve bu keşfi bir ömür boyu yaşamak istediğimi bilerek bana verdin."

Aman Tanrım, öyle mi dedi?

Kalbim boğazımda, ona bakakaldım.

O söyledi.

Sonra sesim boğuklaşarak tehdit etmeye başladım: "Frey Drakkar, eğer beni ağlatırsan -"

Sözümü kesti. "Ama daha sonrasına kadar bilmediğim şey, elfler seni bu dünyaya bağladığında, seni bana da bağladılar, bu yüzden onların diyarından döndüğümde, nerede olduğunu biliyordum, seni hissettim, seni bulabilirdim, ejderhaları da yanıma alarak doğruca sana gittim. Adamlarımı bana getirmeleri için bir haberci gönderdim, böylece ejderhanın ateşinden korunacaklardı, sonra sen cadılarının ormanda koşarken, tam olarak nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden hayvanlarımdan hedeflediğim ateş sana asla yaklaştımadı."

O zaman gözümü kırıştırdım ve "Gerçekten mi?" diye nefes aldım. Tekrar sıırttı ve "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Harika." Hala nefes nefese fısıldadım ve kocamın sırtışının büyümesini izledim.

Sonra yüzü yumuşadı ve sıcak gözleri benimkilerde gezinirken mırıldandı: "Tanrılar adına, umarım hayata olan merakını hiç kaybetmezsin, benim küçük Finnie'm."

"Ateş püskürten ejderhaların, büyülü elflerin, aşırı ısıcağa dayanıklı seksi erkeklerin ve filmlerden fırlamış, benim adımı taşıyan fantastik gemilerin olduğu bir dünyada olduğum sürece böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum," dediğimde başını yana eğdi.

"Neyin içinden?"

Çenesini kavradım, başımı kaldırdım ve ağzımı onunkine değdirdim. Sonra başımı tekrar yastığa bıraktım ve fısıldadım, "Sonra açıklarım."

Gözlerindeki bakış değişti, bu değişim gerçekten iyi bir yerde bir karıncalanmaya karşılık geldi ve eli çenemden boynuma, göğsüme ve yanıma doğru kayarken "Yapacak mısın?" diye mırıldandı.

"Unh-hunh," diye onayladım, ellerim üzerinde hareket ederken bedenimi onunkine bastırdım ve başı daha yakına eğildi, burnu benimkinin üzerinde kayıyordu.

"Ne zaman?" diye sordu sessizce.

"Sonra," diye cevap verdim, bir bacağımı kalçasına dolayarak.

Dudakları o kadar yaklaştı ki nefesini üzerimde hissedebiliyordum ama gözleri açık kaldı ve benimkileri esir aldı.

"Peki o zaman, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim nefes nefese. "Bir fikrin var mı?"

"Birkaç tane," diye cevap verdi, sesi biraz hırçındı, eli göğsümü avuçlamak için yan tarafıma doğru kaydı.

Yumuşak bir nefes aldım.

"Sanırım fikirlerinizden hoşlanabilirim," dedim ona. "Beğeneceğini biliyorum," dedi bana.

"Kendinden emin misin?" Alay ettim, başparmağı meme ucumdan geçti, sırtım kavislendi ve hiç de yumuşak olmayan bir nefes aldım.

"Evet," diye cevap verdi, gözleri gülümsüyordu ama hâlâ o tembel, seksi ışıkla aydınlanıyordu.

Ellerimden biri sırtının zarif derisinden yukarıya, saçlarına doğru kaydı. "Bana elflerin diyarının nasıl bir yer olduğunu anlatabilirsin," diye önerdim. "Sonra," diye fısıldadı, dudakları hâlâ yakındı, başparmağı şimdi elimi çevreliyordu.

Meme ucu.

Duygular içimde kıvrılırken dudağımı ısırdım ve nefes nefese ağzının benimkini almasını bekledim.

Anlamayınca fısıltıyla "Cidden bebeğim, beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" diye sordum.

Kocam beni yarım saniye bekletti ve çok yakından gözlerimin içine baktı.

Sonra, tıpkı Frey gibi, bana istediğimi verdi. Beni öptü.

* * * * *

Bu arada, o gece ve nadir durumlar dışında sonraki her gece mışıl mışıl uyudum.

* * * * *

Bir ay sonra.

Kraliçe'nin Çalışma Odası, ~~Be~~Keep, Snowdon.

Annemin çalışma odasındaki pencerenin önünde sessizce durdum, bedenim pencereye dönüktü ama başımı masadakileri görebileceğim şekilde çevirmiştım.

Frey, Calder, Apollo, Olwen, Norfolk ve Walter bir tarafta duruyordu; üçünün başı bir zamanlar Lunwynli, sonra Midlelandlıydı,

Diğer tarafta yine Lunwynian Evleri duruyordu. Üçü de isyana katılmamıştı ve bu kampanyaya destek vermeyi reddettikleri için kısa savaş boyunca Broderick ve ardından diğer liderler tarafından hapsedilmişlerdi.

Şimdi, değillerdi.

Annem masanın arkasında durmuş, üzerine eğilmiş, poster panosu büyüklüğünde kocaman bir parşömen parçasını imzalıyordu.

Baldur onun yanında durmuş, taş kesilmiş bir yüzle onu izliyordu. Kadın doğruldu ve gümüş kalemını ona uzattı.

Kaleme bakarken dudağı kıvrıldı.

"Gecikme Baldur," dedi Apollon alçak sesle. "Araban seni bekliyor ve geri kalanımızın da yapacak işleri var."

Baldur Apollo'ya ters ters baktıktan sonra annesine baktı.

"Anladığım kadarıyla oğlum, kızınız onu katletmeden önce ona nezaket göstermiş," dedi soğuk bir ifadeyle.

Annem bu anlamsız yoruma herhangi bir tepki göstermedi, ki Broderick'in kocasının (ve benim) öldürülmesini emretmek de dahil olmak üzere yaptığı diğer tüm nazik *olmayan* şeyler düşünüldüğünde bu bir mucizeydi ve yumuşak bir şekilde, "Ve anladığım kadarıyla aslında onu katletmedi, ölümcül olmayan bir yara verdi, bunun yerine, oğlunuzu ezip geçen Drakkar'ın adamlarından biri, olmayan komutanının istekleri doğrultusunda doğru bir şekilde hareket etti." dedi. Durakladı ve gururunu gizlemeye bile çalışmadan sözlerini bitirdi: "Ama tabii ki sevgilisinin canını aldı."

Baldur'un ağzı gerildi ve gözleri iki taraftaki kafalar arasında gezinirken benimkileri görmezden geldi ve sonra fısıldadı, "Bu çok saçma. Bu kadın bir Wilde'ın kanına bile sahip değil ve Tanrı aşkına o bir *kadın*."

Frey ona sessizce, "Seçeneklerin açıklandı Baldur," diye hatırlattı. "Seçiminizi yaptınız. Bu gecikmeyle, kararsız olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Baldur'un gözleri Frey'e kaydı ve Frey sözlerini şöyle tamamladı: "Eğer öyleyse, senin yerine seçim yapmaktan mutluluk duyarım."

"Benim seçimim değişmedi," diye tersledi Baldur ve ben de değişmeyeceğini tahmin ediyordum çünkü onun seçenekleri, o kağıdı imzalayarak taht üzerindeki tüm haklarından feragat etmek ve hemen ardından buradan uzakta, güneyde bir yerde küçük bir adaya sürgün edilmek üzere yolculuğa çıkmak ya da

Güneşli bir adada değil, soğuk bir zindanda ömür boyu sürececek bir sürgünle sonuçlanabilecek bir suçlama davası. "Ama bu benim hakkım ve bilinmesini isterim ki siz ve başkanlarınız terbiye ve saygı sınırlarının çok ötesinde hareket ettiniz. Ejderha ateşi ve Hanelerin başkanları için ihanet yargılamaları mı? Bu çok saçma. Bunlar yüzyıllardır oynanan siyaset oyunlarıdır."

"Yeni bir döneme giriyoruz," diye duyurdu Aurora yumuşak bir sesle, gözleri Baldur'un üzerindeydi, "siyasetin suikastlar ve çelik çatışmaları değil, diplomasiyi içerdiği bir döneme. Geride kalan yöneticiler de Lunwyn'in parlak geleceği konusunda hevesli."

Baldur'un gözleri ona dikildi ve tersledi: "Senin emrinle yeni Lunwyn'i sefaletle sürükleyeceksin ve halkım isyan edecek."

"Göreceğiz," diye mırıldandı Aurora, sonra yüzü hafifçe aydınlandı. "Yine de, hazinenizi açarak, kağıt paranızı kaldırarak ve yeniden bir araya gelen vatandaşlarımızın kağıt paralarını madeni parayla takas etmelerine izin vererek, şu anda oldukça memnun görünüyorlar."

Baldur'un yüzü kızardı ve gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdım ve pencereden dışarı baktım, böylece Baldur'un Aurora'nın elinden kalemi çekip almasını kaçırdım. Parşömen üzerindeki karalama sesini duydum ve aynı zamanda Baldur'un dışarı çıkarkenki hareketini de duydum.

Annem konuşana kadar arkama bakmadım.

"Beyler, buyurun," diye davet etti ve odanın köşesindeki oval masaya doğru asilce ilerleyişini izledim.

Kafalar annemle birlikte oraya taşındı. Frey ve Apollo bana doğru ilerledi. Oraya vardıklarında yakınımnda durdular ve Frey'in eli sırtımın alt kısmına kaydı.

"Kalmak istiyor musun Finnie'm?" diye sordu sessizce ve ben burnumu kıstım.

"Bir *toplantıya* katılmak mı?" Ben de karşılık verdim ve gülümsemesini açıkça eğlenen bir Apollo'ya çevirmeden önce bana gülümsedi.

"Küçük karım için yeterince heyecan verici değil," diye mırıldandı Apollo'ya. Apollo'nun yanıtı eğlenerek, gürleyerek

"Mm" oldu.

"Siz ikiniz eğlenin," diye mırıldandım.

"Doğru," diye mırıldandı Apollo, bu toplantıya katılmayı en az benim kadar istiyormuş gibi görünüyordu.

"Peki ya senin planların?" Frey sordu ve gözlerim onunkilere kaydı.

"Sky'ı kontrol et. Bir sınava giriyor, şu sıralar bitirmiş olmalı. Bess de gidiyor."

Başını salladı. "O zaman uzakta olmalısın." "Uzakta olmalıyım," diye kabul ettim.

Gözleri ısındı, başı eğildi ve başını tekrar kaldırmadan önce ağzını benimkine dokundurdu.

Omzunun üzerinden konferans masasına bakarak, "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı.

"Tamam tatlım," diye fısıldadım, elimi kaldırıp göğsüne dokundum ve gözleri bana geri döndü, ben de gülümsedim.

Eli sırtımda gerildi ve sonra uzaklaştı.

Apollo'ya döndüm ve ona da gülümsedim, sonra gözlerimi tutup elimi tuttu ve parmak eklemleri yukarı gelecek şekilde dudaklarına götürdüğünde gülümsemem bozuldu. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirmesini ve ellerimizi bırakıp benimkileri sıkıca tutmasını izledim.

"Tekrar görüşene kadar, tatlı Finnie," diye fısıldadı nazikçe ve ağzımın yumuşadığını hissettim.

"Tekrar görüşene dek Apollo," diye fısıldadım, parmaklarını sıkarak.

Bırakmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum ve biraz daha yaklaştım.

Sonra sessizce, "Bilge bir kadın bir keresinde bana mutluluğun bir ucunda kanaat, diğer ucunda saadet olan bir çizgi olduğunu söylemişti" dedim. Parmaklarını tekrar sıktım ve hararetle devam ettim, "Umarım en azından o çizginin ortasına giden bir yol bulursun, Apollo."

Başını çevirmeden önce dudakları hafifçe yukarı kalktı ve bana döndüğünde Frey'e baktığını anladım ve cevap vermeden önce dikkat çekici gözlerinin çekici bir ışıkla yandığını gördüm, "Evet prensesim, mutluluğa giden o çizgide ilerlediğinizi bilmek yeterli."

Karnım ısındı.

"Apollo," diye fısıldadım.

"Sıkı tutun tatlım," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Her gün bir armağandır." O da biliyordu, ben de... Bunun çok doğru olduğunu biliyorduk.

Bu harika adamın kalbini, ona karşı cömert davranacak bir kadına açmasının bir yolu olmasını diledim. Ama Frey'i kaybettiğimi düşündüğümde anladığım gibi bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

Başımı salladım, dudakları daha da yukarı kalktı, parmakları

benimkileri sıktı, sonra beni bıraktı ve uzaklaştı.

İzledim ve Frey'in bizi izlediğini gördüm. Gözleri Apollo'ya kayarken ona gülümsedim, sonra tekrar bana döndü, gözleri ısındı ve o da nazıkçe gülümsedi. Çenesini bana doğru eğmiş olan anneme baktım, dudakları hafifçe kıvrıldı ve sonra tekrar masaya baktı.

Odadan çıktım ve Bess'in henüz gitmemiş olmasını umarak aceleyle Rimée Keep'in yan girişine gittim.

Arabadan indiğimde onun olmadığını gördüm ama araba yüklenmiş, atlar koşulmuş ve o da arabanın yanında durmuş üzülüyordu.

Başını çevirdi ve beni görünce yüzü aydınlandı. "Oh Finnie! İşte buradasın!"

Ben ona doğru ilerlerken o da bana doğru koştu ve birbirimizin ellerini tuttuk.

"Bavulların hazır, her şey hazır ve -" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Bess, ben iyi olacağım," dedim ona. "Biliyorum, ama diğer kızlar -"

"Umarım diğer kızlar da sizin gibi çok ihtiyaç duydukları molanın tadını çıkarıyorlardır."

Bana baktı ve sırtıttı, ben de sırtıttım çünkü ikimiz de Jocelyn ve Esther'in Houllebec'te adamları Thad ve Oleg'le birlikte oldukları için şüphesiz molalarının tadını çıkardıklarını biliyorduk.

Ertesi sabah Frey ve ben nereye gidiyorduk?

O

. Ayaklarım kesinlikle kaşınıyordu.

Sonra gülümsemesi soldu ve fısıldadı, "Seni özleyeceğim, tatlım Prenses."

Ellerini bıraktım ama onu kucaklamak için kollarıma çektim ve kulağına fısıldadım, "Seni özleyeceğim tatlı Bess'im, ama bu sadece kısa bir süre ve yakında hepimiz tekrar bir araya geleceğiz ve bir sonraki maceramızla yüzleşmek için yola çıkacağız." Sıkıca sıktım, sonra onu bıraktım ve geri çekildim. "Şimdi git. Ailenle vakit geçir ve çok yakında görüşürüz."

Başını salladı, bana tekrar sırtıttı, sonra yarı sıçrayarak, yarı koşarak arabaya gitti ve orada kendisini bekleyen uşağın elini tuttu. Uşak ona yardım etti, kapıyı kapattı ve kadın pencereden eğilip bana el sallarken uşak şoföre "Git" diye emretti.

"Elveda, Finnie!" diye seslendi ve araba ilerlerken el salladı.

"Elveda, Bess!" Ben de el sallayarak karşılık verdim.

Sonra arabanın kalenin etrafında kaybolana kadar ilerleyişini izledim ve el salladım. Ve o yöne bakmaya devam ettim, kısa Lunwyn yazının koyu yeşiline gömülmüş donmuş Snowdon şehrini gördüm. Buz ve kar gitmişti, toprak yemyeşil ve canlıydı ve Frey'in bana söylediğine göre, karlar tekrar gelip ülkeyi buza bağlamadan önce bir ay kadar daha böyle olacaktı.

Kapılara döndüm, içeri girdim ve hemen bana doğru tepinen, kaşları çatık bir Kell'le karşılaştım.

"Hey Kell," diye selamladım, yaklaştığında ikimiz de durduk.

"Frey nerede?" diye homurdandı, ikimiz de durduğumuzda beni selamlamadı.

"Toplantıdayım," dediğimde kaşları havaya kalktı ve sonra yüzü tekrar çatıldı.

"Bir toplantı mı?" diye sordu, sanki bu kavram ona yabancıymış, yabancı ve iğrençmiş gibi.

"Evet, hani insanların oturup ağır konuları tartıştığı, kahve içtiği, hamur işleri yediği ve yüz binlerce insanın geleceğine karar verdiği yer," dedim. "Bir toplantı."

Kaşlarını çatmaya devam etti. Sonra homurdandı. Sonra başka bir şey söylemeden ayakkabısının üzerinde döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Kendi kendime kıkırdadım.

Sonra koridorda ilerledim ve başka bir koridora döndüğümde bir hizmetçinin bana doğru geldiğini gördüm.

"Prensesim," dedi yumuşak bir sesle, sonra hızlı bir reverans yaparak doğruldu ve bana krem rengi bir zarf uzattı. "Bu bugünkü postayla geldi."

"Teşekkür ederim Michelle," dedim usulca, zarfı aldı, hızlıca bir reverans daha yaptı ve koşarak uzaklaştı.

Zarfı ters çevirdim ve parlak yeşil bir balmumu mühür gördüm, kaydırmalı, ilmekli, çift L ile basılmıştı.

Lavinia.

Gülümsedim, tırnağımı mührün altından geçirdim, zarfı açtım ve içindeki kalın, krem rengi kağıdı çıkardım, açtım ve okudum.

*Kış Prensesim,
Adela kök salıyor!*

Ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Bildiğiniz gibi, üç dal diktim ve üçü de parlamaya başladı. Toprağa filizler göndererek elf diyarına ulaşıyorlar. Bu erken başarıyı elde etmek çok heyecan verici.

Güzel Lunwyn'imde ilerlemek ve don başlamadan önce dallar dikmek için uzaktayım. Ağaçların yayılması onlarca yıl alacak ama yüce topraklarımız bir kez daha Adela'nın ışıltısıyla süslenecek, bunu göreceğim.

Mektubunuzu aldım ve hamileliğinizin diğer kadınların yaşadığı gibi sorunlara yol açmadığını bilmek güzel. Tüm hamileliğiniz boyunca bunu diliyorum ve bir sonraki kralımızı ya da bir sonraki Kış Prensesimizi dünyaya getirme zamanınız geldiğinde yanınızda olacağım.

*Ve bir sonraki maceranın hikayelerini bekliyorum
prensesim. Her zaman seninim,
Lavinia*

Kâğıda gülümsedim, sonra onu katlayıp zarfına geri koydum ve annemin eski ofisine, daha küçük, daha kadınsı ve artık kullanılmayan bir odaya geçtim.

Kapı açıktı ve Skylar'ı masanın arkasında, Penelope'yi de masanın üstünde görünce durdum. Elinde kalemle masanın üzerine eğilmişti. Kuyruğunu geniş adımlarla gönderiyor, kâğıtları yakalıyordu.

"Kes şunu kedi," diye mırıldandı.

Penelope kuyruğunu savurarak uzaklaştı, sonra tekrar kâğıtların üzerine döndü. Başını çevirdi ve kediye ters ters baktı. "Kes şunu, kedi!" İki süpürme hareketi daha yaptı.

Skylar, Frey'in adamlarından zaman zaman duyduklarıma benzeyen küçük bir çocuk hırıltısı çıkardı ve kedimi masadan kaldırıp kucağına alarak ve kulaklarının arkasını tırmalayarak işkence ederek cezalandırdı.

Penelope'nin mırıltılarını odanın öbür ucundan bile duyabiliyordum. Onları duyduğumda gülümsedim.

** * * * **

*İki hafta sonra...
Houllebec.*

Frey'in kucağına oturup kartları karıştırırken gözlerim masadakilerin üzerindeydi.

Esther, Oleg'in kucağına oturdu ve daha önce de gördüğüm gibi, onunla birlikteyken Frey'in bana karşı olduğu kadar nazik olduğunu görünce şaşırmadım.

Ama yine de pek konuşmuyordu ve konuştuğunda da çoğunlukla homurdanıyordu.

Jocelyn Thad'ın kucağında ısıltı ısıltı oturuyordu ve Esther ile Oleg suları test ediyor, birbirlerinden hoşlanıyor ve yakınlaşıyor olsalar da; Jocelyn'in düştüğünü görmek için aşk doktoru olmaya gerek yoktu ve bunu söylerken *derinden* bahsediyorum.

Thad'ın de vardı. Mesele Thad'ın bunu göstermesi değildi, gerçi o da Frey gibi sevgisini göstermekten çekinmezdi ve sık sık çok tatlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde onunla dalga geçerdi. Thad'ın Frey'e, Frey'in de bana söylemesiyle Thad'ın Jocelyn'e aşık olduğunu öğrenmiştim.

Thad da iyileşmişti ya da iyileşebileceği kadar iyileşmişti. Bacağından yaralanmıştı, bu da her zaman biraz topallayarak yürümesine neden oluyordu. Ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermediğini fark etmiştim ve ayrıca diğer adamların hiçbirinin bu konuda bir şey söylemediğini, dikkat çekmediğini ya da Thad'a farklı davranmadığını da fark etmiştim.

Ruben de bizimle birlikteydi, kadını orada değildi, Laurel, Ulysses ve Frederick de oradaydı.

Karıştırmayı bıraktım ve kartları dağıtırken gülümsedim ve sohbet ettim, kocamın destesine attığım her kartı destenin en altından dağıttım.

Sonra desteyi yere bıraktım, kartlarımı elime aldım ve onlarla oynamaya başladım ama fazla ileri gidemedim.

Frey elini yüzü yukarı bakacak şekilde masaya vurdu ve "Finnie hile yapıyor" dedi.

Masaya, ona dağıttığım harika ele baktım, sonra bir elimi göğsüme dokunmak için kaldırdım ve gözlerim kocaminkine kaydı.

"Ben mi?" diye sordum sahte bir masumiyetle. Frey sırıttı. "Sen," diye cevap verdi.

"Ben asla," diye mırıldandım.

Thad, "Evet, öyle Finnie, her seferinde," dedi. Haksız da sayılmazdı.

"Finnie?" Tanıdık bir ses duydum, uzun zamandır duymadığım, bir daha asla duymayacağımı düşündüğüm bir ses ve Frey'in kucağında yavaşça dönüp arkasında duran kadına baktım ve kalbim boğazıma fırladı.

"Claudia?" Lunwyn tarzı bir elbise giymiş, saçlarını arkaya toplamış arkadaşşıma bakarak fısıldadım, arkasında yine Lunwyn elbisesi giymiş, dudakları bir kedinin gülümsemesiyle yukarı kalkmış bir kızıl saçlı duruyordu.

"*Claudia!*" Çığlık attım, Frey'in kucağından atladım, etrafını sardım ve kendimi arkadaşşımin kollarına attım. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman *Tanrım, Tanrım, Tanrım!*" Sıkıca tutunarak ve onu bir o yana bir bu yana sallayarak sayıkladım.

"Ah Finnie, tatlım, ah Tanrım," diye mırıldandı Claudia kulağıma, sonra ağlamaya başladı, kollarını bana doladı.

"Ah Claudia, tatlım," diye mırıldandım ve sonra ağlamaya *başladım*. Bunu bir süre yaptıktan sonra geri çekildim, ellerimle yüzünü çerçeveledim, ıslak, parıldayan gözlerine sııttım, sonra onu bıraktım ve kendimi Valentine'a attım.

"Valentine," diye fısıldadım, sıkıca tutunarak.

"Benim aşk tanrıçam," diye fısıldadı ve beni sıktı.

Başka bir şey söylemedik, sadece tutunduk. Onu uzun zamandır görmemiştim, Frey ve ejderhaları düşmanı bozguna uğrattıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştı ve o zamandan beri ondan haber almamıştım.

Sonunda geri çekildim, ona gülümsedim ve kollarının üst kısmını tuttum, sonra gözlerim boğazında bir parıltıya takıldı, oraya düştüler ve *çok, çok* büyük bir Sjoft buz elması gördüm, tacımdaki akuamarinler ve düğün gecemde taktığım mücevherler olarak yanlış anladığım ama aslında sadece Lunwyn'in derinliklerinde bulunan çok aranan, çok pahalı elmaslardı. Efsaneye göre elmaslara elfler tarafından mavi dokunuşlar yapılmıştı.

Önce elmasa sonra ona baktım.

Sonra fısıldadı, "Sana söyledim, sevgi her şeydir ve kocan bunu biliyor."

Göz kırptım.

Frey ona o elması vermişti. Bir yerlerde Frey, Claudia'yı bana getirmesinin karşılığı olarak ona başka bir dünyadan pahalı bir elmas vermişti.

Eski dünyamdan sevdiğim şeyleri yeni dünyama getirmesinin karşılığı olarak.

Onu serbest bıraktım ve yavaşça beni izleyen Frey'e döndüm.

"Bunu sen yaptın," diye fısıldadım.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı.

Onun yeşil-kahverengi gözlerine

baktım. Sonra gözyaşlarına

boğuldum.

Yaklaşık yarım saniye sonra kocamın kollarındaydım, yüzüm boynuna gömülmüştü.

Gözyaşlarımın arasından Claudia'nın Valentine'a fısıldadığını duydum: "Bu onun kocası mı?"

"Evet, sevgili Claudia," diye cevap verdi Valentine kuşkulu bir iç çekişle. "Sonsuz sezgilerinizle bunu nasıl anladınız?"

Claudia, "O çok ateşli," diye karşılık verdi. "Yani, çok *ateşli*. *Başka bir dünyanın* ateşi gibi. Finnie'nin ateşli olamayacağından değil ama... Bu *kadar* ateşlisini hiç görmemiştim."

"Valentine mırıldandı, bu iki kelime Valentine'ın aslında onları oldukça sinir bozucu bulduğunu belli edecek şekilde belli belirsiz rahatsız edici geliyordu ama Claudia gibiler tarafından *çok fazla* rahatsız edilmek için çaba harcamak niyetinde değildi.

Hmm. Valentine ve Claudia arasında bir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Frey'den hafifçe uzaklaştım, yüzümü sildim ve arkadaşlarıma deli gibi gülümsedim. "Sandalye bulun, oturun, kâğıt oynuyoruz. Sizi herkesle tanıştıracam." Claudia bana sırtıttı; Valentine sanki bir barda oturuyormuş gibi masaya dehşetle baktı, kâğıt oynamak geceyi beş yıldızdan daha düşük bir otelde geçirmeye benziyordu, bunu tamamen görmezden geldim ve bağırdım, "Lindy! Boynuzlara ihtiyacımız var!"

"Anladım, Prenses Finnie," diye karşılık verdi Lindy.

"Harika. *Prenses* Finnie," diye fısıldadı Claudia ve bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Sonra eski dünyamdaki arkadaşım yeni dünyamdaki arkadaşlarımla oturdu, herkesi tanıştırdım, kart oynadık ve bira içtik.

Ben hariç, ben kâğıt oynadım ama Lindy bana kornamda elma suyu getirdi.

* * * * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde.

"Bu da ne böyle?" Frey, kulübesinin çatı katında şömine ve mum ışığında şiltenin üzerinde otururken sordu, Penelope yatağın ucunda bir topun içinde kıvrılmış uyuyordu, tüm arkadaşlarımız yumuşak yataklara ve sıcak bedenlere evlerine gitmişlerdi, Claudia ve Valentine ise kasabadaki bir handa kalıyordu.

Fıstık ezmesinden biraz alıp kavanozu kenara koydum ve marshmallow kabartmasına batırdım.

Claudia Valentine'ı hediye getirmesi için ikna etmişti. Ve iyi hediyeler seçmişti.

Dikkatle hareketlerimi inceleyen kocama baktım. "Kaşıktaki cennet" dedim ve dolu kaşığı kocama çevirdim. bir şekilde. "Dene," diye cesaretlendirdim ve gözleri bana geldi.

Sonra ağzı açıldı ve onu kaşıkla cennetle besledim.

O lezzetli yapışkan maddeyi boğazından aşağı indirirken ve ben de kaşığı tekrar kavanozlara daldırmaya başlamışken, "Beğendin mi?" diye sordum.

"Bu... ilginç," diye cevap verdi, ona baktım, kocaman sırttım ve ağzıma bir kaşık dolusu fıstık ezmesi ve kabartı attım.

Kaşığı emerek temizlerken gözlerim terk edilmiş bir coşkuyla yavaşça kapandı.

"Tanrım," diye mırıldandı Frey ve ben kendimi bir anda kaşıksız, kavanozsuz ve sırtüstü yatağımızda, kocam üzerimdeyken buldum.

Parmakları geceliğimi yukarı çekerken ona "Frey, daha bitirmemiştin," dedim.

"İşin bitti," dedi ellerim sırtına dolanırken. "Hayır, cidden, ben -"

Dudakları dudaklarıma geldi, sert kalçaları yumuşak kalçalarıma bastırdı ve homurdandı, "Daha sonra daha fazlasını alabilirsin."

"Tamam," diye nefes aldım ağzına karşı, dudaklarının gülümsediğini hissettim, sonra başını eğdi ve beni öptü.

Yakışıklı kocamın tadı fıstık ezmesi ve hatmi kabartması gibiydi.

En iyi öpücüklerimiz sıralamasında üç numaralı öpücük.

Öpücükler, hepsi, her şeyden daha iyi... kesinlikle her şeyden... en çılgın hayallerimden bile.

* * * * *

O gece çok geç saatlerde.

Houllebec'in dışındaki orman.

Valentine Rousseau, ağacın arkasından çıkan figürü görene kadar karanlık gecede ilerledi ve durdu.

Gökyüzünde tek bir bulut yoktu, ay ışığı parlaktı ve onun iri, sıkı, kaslı vücudunu, koyu renkli kalın saçlarını, güçlü çenesini ve yeşim yeşili gözlerini gördü.

Lezzetli, diye düşündü, bu muhteşem örneği gördüğünde her zaman düşündüğü gibi.

"Sen güçlü bir cadıydın," diye gürledi adamın derin ve çekici sesi. "Öyleyim," diye cevap verdi.

Tereddüt etti.

Sonra sordu: "Frey'in bana söyledikleri doğru mu?" "Her dünyanın bir ikizi olduğu mu?" diye sordu. Frey cevap verme zahmetine girmedii ama o biliyordu.

O biliyordu.

Aşk tanrıçasına fıstık ezmesi kavanozları, hatmi kabartması ve hatta Drakkar'dan nefis buz mavisii elması olduğu için can sıkıcı arkadaşını getirmekten memnundu.

Ama Valentine çoklu görev yapıyordu. "Öyle," diye cevap verdi.

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın başını geriye eğerek o olağanüstü yeşil gözlerle bakmaya devam etti.

Ve orada okudukları ona hassas bir nefes aldırdı.

Sonra adam ona küçük, deri bir kese uzattı, kadın elini avuç içii yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve adam keseyi içine attı.

"Onun adı Ilsa Ulfr," diye homurdandıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Onun geniş omuzlu, uzaklaşan sırtına baktı.

Sonra çenesini eğdi, kesenin üzerindeki deri bandı çekerek açtı ve taşları avucunun içine aldı.

Ay ışığında parlıyorlardı. Kedi gibi gülümsedi.

Sonra uzaklara baktı ve onun gittiğini gördü. "Aşk," diye fısıldadı geceye, "her şeydir."

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleştirmiş. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hepsi birlikte iç kesimlerdeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley'in diğer kitaplarını Smashwords.com'da

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

The 'Burg Series:

Barişta

Sizin İçin

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Fantezi Diyarı Serisi:

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kristen Ashley'in diğerk kitapları:

Lacybourne

Malikanesi Gizemli

Adam Enmort Kalesi

Sommersgate Evi Üç

Dilek

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Blogu: www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'ı Twitter'da takip edin: KristenAshley68

DM Ashley'den Kapak Resmi

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm	
Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm On	
Birinci Bölüm	
On İki Bölüm On Üç	
Bölüm On Dört Bölüm	
On Beş Bölüm On Altı	
Bölüm On Yedi Bölüm	
On Sekiz Bölüm On	
Dokuz Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Bölüm Yirmi	
Üç Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm Yirmi Beş	
Bölüm Yirmi Altı Bölüm	
Yirmi Yedi Bölüm Yirmi	
Sekiz Bölüm Yirmi	
Dokuz Bölüm Otuz	
Bölüm Otuz Bir	
Bölüm Otuz İki	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.